

Giới thiệu Thú Nhân Chi Đặc Chủng Binh Xuyên Việt

Truyện Thú Nhân Chi Đặc Chủng Binh Xuyên Việt của tác giả Trình Nam Diệp Từ kể về một bộ đội đặc chủng nhảy dù xuyên không qua dị thể gặp được thú nhân dục hồ tộc, từ đó về sau bắt đầu hành trình làm ruộng.

Tình tiết từ từ, chậm rãi không gấp gáp, không có cái gọi là tiếng sét ái tình, vừa thấy đã yêu.

Bộ đội đặc chủng là một người con trai.

Một tác giả đã nói, đem thằng con trai bẻ cong là một quá trình tuyệt vời.

Xin hãy đi theo tôi cảm nhận tình yêu ngôn tình hiện đại đặc biệt ở dị thể này một cách chậm rãi.

Tất nhiên, cuối cùng cũng không thể thoát khỏi có bánh bao nhỏ ra đời.

Mời bạn theo dõi truyện online này.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chủng Binh Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Gặp Gỡ Trong Rừng (Thượng)

Tia nắng đầu tiên vào sáng sớm xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp lá cây chiếu xuyên vào khu rừng. Tuy là tháng tám nhưng nhiệt độ không khí vào buổi sáng cũng khá thấp. Suông mù bao phủ khắp khu rừng làm cây cối càng mờ ảo hơn.

Lúc này, trên một nhánh cây cao cỡ hai mét có chút dao động, một đôi mắt đen lầy lợ ra khỏi đám cành lá, cảnh giác quan sát xung quanh. Một lát sau, lá cây xào xạc xào động, lộ ra một gương mặt bôi đầy màu sắc. Hóa ra có một người đang nằm ngủ trên cây. Sau khi xác định không có nguy hiểm, người nọ chậm rãi ngồi dậy, phui phui lá cây trên người, sau đó thu hồi chiếc dù lớt dưới người bỏ vào trong ba lô vắt trên nhánh cây bên cạnh. Sửa sang lại một chút, người nọ xoay người treo dưới nhánh cây. Hai tay rung động, chân đạp nhẹ lên thân cây một chút, rất nhanh liền nhảy xuống đất. Động tác lưu loát nhanh hẹn, hệt như một con khỉ.

Sau khi rơi xuống đất thì có thể nhìn rõ, người này mặc quần áo ngủ trang, chân mang giày cổ cao quân dụng, đội mũ sắt. Dáng người thon dài cao ngất hệt như một ngọn giáo. Có thể khẳng định người này là bộ đội đặc chủng.

Đúng vậy, đêm qua bộ đội đặc chủng Địch Nãi trải qua đêm đầu tiên trong rừng rậm nhiệt đới.

Bọn họ là bộ đội đặc chủng được lựa chọn sau những khảo nghiệm nặng nề, đã được huấn luyện đặc biệt trong căn cứ ở cao nguyên Vân Nam hai tháng. Lần này hạng mục huấn luyện là: nhảy dù từ 800 mét trên không, bọn họ phải tiến hành huấn luyện sinh tồn trong rừng rậm năm ngày. Mỗi được được phát một tấm bản đồ, một cái ba lô, xuyên qua khu rừng núi rậm rạp to lớn, đi tới địa chỉ tập hợp được chỉ định.

Phạm vi khu vực huấn luyện lần này rất lớn, cho dù ấn theo tốc độ đi đường bình thường không hề trì hoãn thì cũng phải mất đến ba ngày mới có thể tới được địa điểm chỉ định.

Ngày đó sau khi Địch Nãi nhảy xuống khỏi máy bay, bung dù lác lư lác lư đáp xuống một sườn núi. Trên sườn núi này chỉ có vài lùm cây bụi thấp bé. Cậu có thể xem là may mắn, không bị dính trên cây.

Sau khi đáp xuống đất, Địch Nãi cẩn thận gấp dù để vào ba lô. Nếu muốn sinh tồn trong rừng nhiệt đới, dù chính là thứ rất tốt, có rất nhiều tác dụng.

Sau khi mở ba lô, Địch Nãi thuận tiện sửa sang lại mấy thứ bên trong. Trong ba lô chỉ có một ít đồ vật. Dù sao cũng là huấn luyện sinh tồn dã ngoại, gian nan khổ cực chính là điều kiện huấn luyện.

Nhưng khảo nghiệm lớn nhất mà bọn họ phải đối mặt chính là sự cô độc, bởi vì lần huấn luyện này bọn họ hoàn toàn bị cô lập, không có bất cứ viện trợ nào. Cũng chính vì thế, vật phẩm mang theo cũng khá đầy đủ, để tránh gặp chuyện ngoài ý, cứu viện tới không kịp mà tạo thành thương vong không cần thiết.

Trong ba lô có hai cái hộp. Một là hộp cấp cứu, cái còn lại là hộp đựng cơm. Trong hộp cấp cứu có i ốt, bông, băng, vài miếng dán vết thương cùng một ít thuốc thường dùng. Trong hộp đựng cơm có 500g muối ăn, một khối chocolate dùng khi khẩn cấp, một gói kim chi, một cái kính lúp, một con dao đa năng nhỏ gọn cùng với một bình rượu nhỏ có nồng độ cao.

Trừ những thứ đó, trong ba lô còn có một cuộn dây thừng, một con dao găm, một khẩu súng báo hiệu, một cây đèn pin khẩn cấp cùng một khẩu súng lục quân dụng kiểu 54. Bởi vì vừa không phải thực chiến cũng không phải diễn luyện đối kháng nên bọn họ không được trang bị súng ngắm. Súng lục chỉ dùng để phòng thân, lúc gặp phải dã thú thể hình lớn công kích có thể dùng để bảo toàn sinh mạng.

Địch Nãi lấy dao găm cẩn thận cột vào bắp chân, sủng lục quân dụng thì cột vào dây lưng, sau đó đứng thẳng dậy, bắt đầu đánh giá hoàn cảnh nơi này. Xung quanh là những thân cây cao lớn, dễ dàng che chắn tầm mắt cậu.

Cậu leo lên chỗ cao, nhìn bản đồ, xác định nơi này không phải địa điểm dự định tiếp đất ban đầu. Chẳng lẽ gió hôm nay quá lớn, thổi cậu vượt khỏi địa điểm dự định?

Bất quá Địch Nãi nghĩ, cho dù lệch một chút thì cậu cũng có thể phán đoán được phương hướng chính xác, trong khoảng thời gian quy định trở về địa điểm chỉ định.

Địch Nãi chặt bỏ một nhánh cây, tước hết cành lá chỉ còn lại thân cây, sau đó cắm nó xuống đất, theo bóng gậy chiếu xuống mặt đất mà phán đoán hướng bắc, sau đó bắt đầu nhắm về phía đông nam mà đi.

Trong rừng có vô số muỗi, Địch Nãi trên đường đi tìm được cây ngải tây, liền bôi đầy người, rốt cục không còn bị muỗi chích nữa. Cây gậy tước khi này, Địch Nãi cột dao găm vào một đầu, làm thành một cây lao. Nó không thể săn động vật nhưng có thể giúp cậu hái trái cây. Trên đường, cậu thấy một cây đu đủ. Trái đu đủ ở tít trên ngọn cây, cậu phóng một phát liên rặng xuống. Đu đủ tuy hơi chất nhưng vẫn có thể xem là một loại hoa quả tốt.

Khát, Địch Nãi liền nhai cây cỏ giải khát. Lá cỏ ăn có chút giống bắp cải, non non mềm mềm có nhiều nước, ăn giải khát rất tốt.

Đi tới một hồi, Địch Nãi nhìn thấy trong đám cây cối phía trước có một con bướm thật lớn đang nhảy múa. Hoa văn trên đôi cánh thật lớn của nó lộ lẩy dị thường, màu sắc phối hợp biến ảo, xinh đẹp tới mức làm người ta mê muội. Địch Nãi đi tới gần cũng không thấy nó trốn tránh, ngược lại bắt đầu bay xung quanh người cậu.

Địch Nãi ngửi thấy một làn hương thơm mát ập tới, không khí tựa hồ tỏa ra một hương vị làm người ta say mê. Cậu nghĩ, bộ dáng con bướm này cũng thực kì quái a. Đầu nó xù xù, cư nhiên có cái mỏ nhọn nhọn như hồ ly. Địch Nãi mê mẩn, chẳng lẽ con bướm này bị biến dạng? Cậu đuổi theo vài bước, muốn nhìn kĩ hơn. Con bướm kia lại tiếp tục bay tới phía trước.

Địch Nãi vô thức đuổi sát phía sau, chính là nó bay lúc cao lúc thấp, rất khó thấy rõ. Mà càng không nhìn rõ, Địch Nãi lại càng muốn nhìn. Bất tri bất giác cậu đã đi theo con bướm kia một quãng đường thật dài. Đột nhiên một nhánh cây móc vào quần áo Địch Nãi, làm cậu bị ngăn lại. Địch Nãi đang định dùng sức thoát ra thì giật mình tỉnh táo lại. Nhìn nhìn xung quanh, đầu đồ đầy mồ hôi lạnh. Trước mặt cư nhiên là vách núi, suýt chút nữa đã té xuống. Xem ra con bướm mặt hồ ly này có năng lực mê hoặc lòng người.

Địch Nãi trầm nghĩ, trong khu rừng nguyên thủy chết tiệt này, quả thực không thể sơ ý chút nào a!

Hôm sau, Địch Nãi băng qua một ngọn núi cao, trên đỉnh núi gặp một rừng trúc, cậu chặt trúc cùng dây thừng làm thành một cây cung trúc đơn giản. Qua nhiên, rất nhanh cậu dùng cây cung này bắn được một con chim trĩ ở trên đường đi.

Chim trĩ này có màu lông rất kì dị, móng vuốt thực sắc bén. Cậu nhỏ lông chim trĩ, sau khi mổ bụng nó thì dùng nhánh cây khô cùng lông chim đánh lửa, đốt thành một đồng lửa trại. Chim trĩ nướng, cho dù chỉ có muối nhưng cũng thực ngon miệng.

Buổi tối, Địch Nãi dùng gậy trúc và dây thừng làm một cái bẫy rập đơn giản ở gần nơi ẩn núp tạm thời. Trước kia lúc còn ở ngoài quê, cậu từng theo hàng xóm lên núi săn bắn, đối với chuyện này cũng không có gì xa lạ.

Sáng sớm ngày thứ ba, Địch Nãi tỉnh lại trong tiếng chim hót véo von, duỗi thắt lưng một cái rồi đi xem thử bẫy rập. Địch Nãi kinh hi, cách mặt đất khoảng một mét có một con thỏ đang treo lơ lửng.

Ha ha, thực không ngờ lại quơ được con mồi. Con thỏ thực béo a, có thể ăn no nê.

Địch Nãi vươn tay chuẩn bị xách con thỏ lên. Con thỏ kia cư nhiên há mồm táp về phía cậu. Răng nanh thực sắc bén, may mắn cậu phản ứng lẹ tránh được, bằng không bị cắn thành mấy lỗ hồng.

Bất quá, con thỏ đang thương đã bị cột một chân sau, cố gắng quẫy quẫy không ngừng. Nhưng cho dù nó hung dữ cỡ nào cũng không thể trốn thoát năm ngón tay Địch Nãi.

Một lần nữa túm lấy cổ con thỏ, dao găm xẹt qua, máu tươi ầm ập phun ra, Địch Nãi ngửa đầu trực tiếp uống. Trong rừng rậm, máu động vật chính là thứ tốt, vừa giải khát lại chống đói.

Con thỏ kia đủ để Địch Nãi no nê một bữa, số thịt còn lại cậu cắt vào ba lô, để dành cho bữa sau. Lúc chuẩn bị tiếp tục lên đường, Địch Nãi đột nhiên nghe thấy trong rừng truyền tới tiếng vang ba lạp ba lạp.

Địch Nãi ngẩng đầu thì thấy một con chim to như con dơi bay về phía mình, cái miệng nhọn hoắt, thực rõ ràng rất khát máu. Cậu nhanh nhẹn nhảy qua bên cạnh, tránh được. Nắm chặt dao găm, cậu quay đầu muốn thử đánh nhau với con chim to kia một phen. Nào ngờ, bất quá chỉ trong chớp mắt, trước mặt thế nhưng lại có rất nhiều con khác ừn ừn kéo tới. Có thể mùi máu của con thỏ kia hấp dẫn chúng nó.

Cường long khó áp địa đầu xà, ông đây không thèm chơi với bọn này. Địch Nãi nghĩ như vậy, chột lách người xuyên qua giữa hai thân cây lớn, một đường vội vàng chạy khỏi khu vực của đàn dơi.

Chạy thật xa Địch Nãi mới nhớ ra mình đã quên cầm theo cung tên. May mắn, dao găm vẫn còn cắm trong chiếc giày.

Địch Nãi không ngừng lại, một lần nữa phán đoán phương hướng sau đó đi tiếp.

Tối nay có một con giông ập tới. Cũng may Địch Nãi đã đoán trước nên trốn vào trong một sơn động.

Trong sơn động, Địch Nãi ăn hết số thịt thỏ còn lại, dùng đủ lát lên lá cây làm thành một chỗ ngủ đơn giản, sau đó rắc tro xung quanh cửa động, nằm ngủ trong tiếng mưa rơi rả rích bên ngoài.

Hôm sau giẫm lên lớp đất bùn lầy lội trên triền núi tiếp tục đi tới phía trước, lòng tin của Địch Nãi có chút dao động. Cậu rốt cuộc có đi đúng đường hay không? Vì sao mấy ngày nay cứ lòng vòng trong núi, ngay cả một bóng người cũng không thấy. Cậu lại nghĩ, có lẽ vùng núi này đặc biệt hẻo lánh đi.

Vì tránh để mình lạc đường trong rừng, dọc theo đường đi Địch Nãi luôn làm dấu hiệu. Một đường đi tới, cậu không hề nhìn thấy dấu hiệu của mình, điều này chứng tỏ cậu không phải đang đi lòng vòng, đúng là đi thẳng tới trước.

Địch Nãi nghĩ, nếu phương hướng không sai, như vậy chỉ cần kiên trì thì nhất định sẽ tới địa điểm chỉ định. Nghĩ vậy, Địch Nãi buông tha gánh nặng trong lòng, lại tiếp tục đi tới.

Hôm nay Địch Nãi ở trong một khe núi, cậu săn được một con hoẵng. Thịt hoẵng tươi non ngon lành vẫn là lần đầu tiên Địch Nãi được ăn.

Địch Nãi lột da hoẵng xong thì dùng số hương liệu hái được trên đường hôm qua chế biến một phen. Sau khi nướng xong, hương vị thơm ngon ngọt ngào kia làm cậu cũng bội phục chính mình. Lúc đang ăn say sưa thì một bóng đen khổng lồ từ một gốc cây to nhào tới. Địch Nãi vội vàng lăn một vòng, vô cùng chật vật tránh được. Nhưng trên lưng vẫn bị cào một phát, bỏng rất đau đớn.

Quay đầu lại, bóng đen kia cư nhiên là một con tinh tinh đầu sư tử, thân hình to lớn tới đáng sợ. Trời ạ, cậu gặp quái thú rừng rậm!

Con tinh tinh kia một kích không trúng lại một lần nữa nhào tới. Địch Nãi nhanh nhẹn nhảy dựng lên, mũi chân giẫm lên nhánh cây bên cạnh, đầu kia của nhánh cây liền bật về phía đầu con tinh tinh. Quái thú tinh tinh bị quất ngã lăn xuống đất, nó xoay người đứng lên, gào rống bỏ nhào về phía Địch Nãi. Địch Nãi rút dao găm, chuẩn bị nghênh chiến. Quái thú tinh tinh này rất nhanh nhẹn, Địch Nãi vài lần bị nó cào rách da. Trong một lần né tránh, Địch Nãi vô ý bị rễ một cây cổ thụ làm vấp ngã.

Mất thấy quái thú tinh tinh đưa tay tới định bóp cổ mình, khoảng khắc chỉ mảnh treo chuông, Địch Nãi rút súng lục bên hông bắn một phát về phía quái thú tinh tinh. Bụng nó bị bắn bị thương, rú lên một tiếng rồi nhanh chóng lao vào trong rừng.

Địch Nãi kiệt sức nằm trên mặt đất, lau mồ hôi lạnh, thực nguy hiểm a, nếu không có súng thì nói không chừng cậu đã trở thành thức ăn của quái thú tinh tinh.

Xem ra lúc ăn thịt động vật trong khu rừng này nhất định phải cẩn thận đề phòng những kẻ săn mồi bị mùi thịt đưa tới a.

Hi vọng không bị đội trưởng phê bình mình làm tổn thương động vật bảo hộ. Bất quá nghĩ tới thì con quái thú tinh tinh này hẳn không nằm trong số động vật được bảo hộ đâu.

Không có nhiều thời gian để cảm thán, nghỉ ngơi một lúc, Địch Nãi sửa sang lại ba lô, tiếp tục đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Tùng Lâm Kỳ Ngộ (Trung)

Càng đi tới trước, thảm thực vật càng tươi tốt, cơ hồ ngay cả bầu trời cũng không nhìn thấy. Địch Nãi nghĩ, hẳn mình đang tiến sâu vào rừng rậm nhiệt đới. Thảm thực vật ở đây tươi tốt dị thường, cây cối che khuất cả mặt trời, có rất nhiều lúc cậu chỉ có thể chui tới chui lui qua các khe hở cành lá.

Địch Nãi một đường quan sát thảm thực vật, nhìn thấy những loại thực vật có thể ăn được thì cắt bỏ vào ba lô. Đói bụng thì ăn trái cây, vì thế cũng không bị đói.

Ở một khe núi dừng lại nghỉ ngơi hồi phục một chút, cậu cư nhiên gặp một đàn voi. Voi là những sinh vật có kích thước khổng lồ, một khi chọc chúng nó thì rất nguy hiểm. Dù sao cái voi của nó ngay cả đại thụ cũng có thể nhổ bật gốc. Hơn nữa ngà của đàn voi này đặc biệt rất nhọn, thoát nhìn cư nhiên có chút hung mãnh.

Cậu cẩn thận tránh ở ven đường, chờ đàn voi đi qua sau đó mới đứng lên tiếp tục đi tới phía trước.

Lại đi tới một đoạn đường thật dài, lúc leo lên một đoạn đồi nhỏ, Địch Nãi cư nhiên thấy một gốc chuối hoang. Những quả chuối nặng trĩu treo trên buồng, có quả chín vàng có quả vẫn còn xanh, đúng là dấu hiệu mới chín tới.

Địch Nãi đi qua hái một quả, cẩn thận nếm thử, ngọt ngọt có chút chất, không có độc.

Cậu ăn ngẫu nhiên ba quả, sau đó mới bắt đầu hái một ít nhét vào ba lô làm lương thực dự trữ.

Lúc Địch Nãi đang vui sướng thì có thứ gì đó chậm rãi cuốn lấy chân cậu, mạnh mẽ kéo cậu ngã xuống đất sau đó kéo tới trước. Địch Nãi vừa nhìn thì thấy cư nhiên là một sợi dây leo.

Chẳng lẽ vừa nãy không cẩn thận đạp trúng bẫy rập của thợ săn? Địch Nãi đoán vậy, đồng thời nhanh chóng rút dao găm cắt đứt dây leo quấn trên chân mình. Chính là vừa chém đứt một sợi, từ bên cạnh cư nhiên lại có vô số sợi dây leo quấn tới tiếp tục kéo Địch Nãi tới trước.

Này này, đừng đùa như vậy a!

Luống cuống giãy dụa, Địch Nãi nhìn thấy trước mặt xuất hiện một gốc đại thụ, đường kính thân cây ước chừng khoảng một mét, bên dưới gốc cây chất chồng vô số xương cốt động vật. Xem ra cây đại thụ này đều tha đám động vật tới làm chất dinh dưỡng. Chẳng lẽ mình định phải cây bạch tuộc trong truyền thuyết? Quả thực vận may không cần quá tốt a...

Địch Nãi nghĩ, ngàn vạn lần không thể bị nó quấn chết! Một khi bị quấn chặt thì thảm.

Địch Nãi dốc hết toàn lực chém đứt dây leo cuối cùng quấn trên người mình, bật dậy hết như điều hâu, xoay người bỏ chạy. Phía sau truyền tới tiếng tát tát tác tác, vô số dây leo như những con rắn uốn lượn đuổi theo.

Địch Nãi không dám quay đầu lại, một đường xông tới trước. Trong đám cây cối chằng chịt, Địch Nãi tuy rất nhanh nhẹn nhưng lúc vội vàng cũng dễ phạm sai lầm. Một lúc vô ý, cư nhiên một cước giẫm phải khoảng không, quay xuống lăn xuống sườn núi. Cũng may có nhiều cây cối nên lăn không xa đã bị ngăn lại. Kinh hoàng, Địch Nãi cảnh giác ngẩng đầu nhìn xung quanh, đám dây leo biết cử động kia không thấy đâu nữa, đã không còn nguy hiểm, lúc này cậu mới dám chậm rãi ngồi dậy. Sờ sờ đám chuối đã bị đè dẹp lép.

Địch Nãi cử động chân trái một chút, tê... đau quá! Chắc bị trật rồi. Trên lưng y phục nguy trang cũng bị xé mở một vết lớn, da dẻ cũng bị trầy vài vết dài. Cũng may miệng vết thương không sâu, không chảy máu.

Khi thật, trước kia đâu có nghe người ta nói Vân Nam khủng bố như vậy a? Cư nhiên có cây bạch tuộc, loại thực vật quý hiếm như vậy hẳn có thể búng tới hội triển lãm trưng bày.

Đúng, chờ ông trở về sẽ dắt một đội bộ đội tới mang nó về. Nói không chừng còn được trao tặng giải thưởng công hiến đặc biệt.

Địch Nãi tự giễu cợt, cười hắc hắc, vô tình tác động tới miệng vết thương. Tê, con mẹ nó, đúng là đau quá.

Địch Nãi tháo ba lô trên lưng xuống, lấy hộp cứu thương bắt đầu xử lý. Vết thương trên lưng thì đỡ chút ít, dán băng lên, hẳn không có gì đáng ngại.

Chân thì khá phiền phức. Cơ bắp hẳn đã bị thương khá nặng. Hiện giờ giẫm chân xuống đất liền cảm thấy đau, hoàn toàn không có cách nào đi đường. Nhưng lúc cậu tự sờ thử thì thấy cơ bắp không đứt đoạn. Bất quá nếu vận động kịch liệt thì hẳn sẽ bị tàn phế đi.

Địch Nãi nghĩ cũng biết lần huấn luyện này của mình xem như thất bại. Chân thì thế này, bản đồ lại không đúng, trong tình huống không có ai trợ giúp, không biết năm nào tháng nào mới có thể tới được điểm tập hợp. Xung quanh đây hoang tàn vắng vẻ, ngay cả đường đi cũng không có, khẳng định không có cách nhờ dân bản xứ giúp đỡ.

Từ bỏ huấn luyện tuy có chút mất mặt nhưng dù sao cũng là tình huống đặc biệt, chờ lúc trở về kể cho đám bạn nghe, hẳn bọn họ cũng cảm thán vì những kì ngộ mình gặp phải. Bất quá, không biết tình cảnh của bọn họ thế nào, có gặp những thứ kì quái như mình hay không?

Thăm cân nhắc đắn đo một hồi lâu, nhìn nhìn mắt cá chân sưng đỏ của mình, Địch Nãi thở dài, chính thức quyết định buông tha.

Đỡ thân cây ở bên cạnh đứng lên, nhìn nhìn xung quanh, trước đó không xa có một khoảng đất trống trải, thảm thực vật ít hơn hẳn, đi ra đó chờ cứu viện rất thích hợp.

Kéo cái chân bị thương đi tới khoảng đất trống, Địch Nãi bắn súng báo hiệu, sau đó ngồi xuống đất chờ đội trưởng tới đón.

Nửa ngày trôi qua, ngay cả xung quanh có bao nhiêu con kiến có bao nhiêu ngọn cây cộng cả Địch Nãi cũng biết rõ ràng, nhưng người nên sớm tới lại không hề thấy bóng dáng. Súng báo hiệu cứ cách một giờ bắn một lần, không có khả năng không nghe thấy a, chẳng lẽ có tình huống đặc biệt gì?

Đám chuối để trong túi bị đè dẹp lép cũng bị Địch Nãi lấy ra ăn sạch nhưng bụng vẫn rất đói.

Không thể tiếp tục ngồi chờ như vậy. Ai biết khi nào cứu viện mới tới! Bất luận thế nào, lấp đầy bụng rồi nói sau. Địch Nãi đứng lên, chuẩn bị tìm chút gì đó ăn đỡ. Chính là, cái chân bị thương hạn chế hành động của cậu. Cây gậy trước đó đã vứt bỏ trong lúc chạy trốn, Địch Nãi một lần nữa vót một nhánh cây dài làm gậy, bắt đầu chậm chậm bước tới trước.

Đi một đoạn nhưng không nhìn thấy bất cứ động vật nào có thể săn bắn. Thật vất vả tìm thấy một ổ mối ở dưới một gốc cây, Địch Nãi đã đói meo, bắt chắp rửa sạch gì đó, cang bắt chắp việc nhóm lửa nướng, trực tiếp bốc lên bỏ vào miệng. Con mối ăn rôm rốp, giòn giòn. Ân, cũng không tính quá khó ăn.

Lại tiếp tục đi tới trước, Địch Nãi gặp mấy con ếch to. Dao găm phóng tới, đám ếch hết như đụng phải khắc tinh, không có con nào tránh được. Địch Nãi lột da ếch rồi trực tiếp ăn sống, rốt cục cũng lấp đầy bụng.

Lúc đi tới trước, Địch Nãi lấy dù choàng lên lưng, hướng mặt màu vàng lên trên, đồng thời cũng chú ý động tĩnh trên đỉnh đầu. Không trung thỉnh thoảng có vài con chim lớn bay qua nhưng không hề có dấu hiệu của máy bay trực thăng.

Xem ra chờ cứu viện là vô ích. Địch Nãi nghĩ, vẫn là tự lực cánh sinh đi, đi tới chỗ có người rồi xin giúp đỡ sau vậy.

Lại đi thêm nửa ngày, Địch Nãi dựa vào một gốc đại thụ ngồi xuống, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút. Cậu xoa xoa mắt cá chân đau nhức, thở dài. Phải biết, kéo cái chân bị thương đi đường đúng là chuyện thống khổ.

Khi thật, đội trưởng cùng huấn luyện viên rốt cuộc chết ở đâu rồi. Còn tiếp tục như vậy thì ông đây tiêu đời. Địch Nãi còn đang lầu bầu, vừa nhắc đầu thì một con rắn độc màu sắc rực rỡ treo trên nhánh cây cách đó không xa, cái đầu tam giác ngẩng lên cao cao đang nhìn chăm chăm cậu.

Địch Nãi lấy lại bình tĩnh, ánh mắt không hề tránh né, cũng nhìn chăm chăm con rắn kia. Cậu biết, chỉ cần cậu có chút sợ hãi thì con rắn kia sẽ phát động công kích. Địch Nãi lặng lẽ đưa tay sờ soạng, chạm vào con dao găm giấu trong giày. Trong nháy mắt, dao găm phóng tới xuyên thẳng qua thất thốn của con rắn, dính chặt nó trên thân cây.

Lại nói tiếp, vốn ở trong đại đội, kỹ năng phi dao của Địch Nãi có thể xem là số một.

Từ nhỏ Địch Nãi đã mê tiểu thuyết võ hiệp. Cậu cảm thấy hiệp khách trong truyện thật sự rất xuất. Đáng tiếc bên cạnh cậu lại không có ai để báai sư. Cũng may trong võ thuật có một môn không đòi hỏi nhiều kỹ thuật, chính là phi tiêu. Phi tiêu chủ yếu dựa vào khổ luyện. Tự học cũng có thể thành tài.

Địch Nãi muốn luyện phi tiêu, ý tưởng không tệ nhưng ở nông thôn lại không có điều kiện. Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng tìm thấy đồng đình sát cha dùng để xây nhà đặt trong tú, phần đầu đình cột một miếng vải đỏ làm phi tiêu luyện tập. Mỗi ngày đều luyện tập với tường đất nhà mình, cứ như vậy, cứ nhiên miệt mài luyện tập tận mười năm. Cuối cùng Địch Nãi luyện đến mức có thể từ khoảng cách rất xa phóng phi tiêu giết chết một con ruồi đậu trên vách tường.

Sau đó lúc huấn luyện trong đại đội, tuyệt kỹ này của Địch Nãi cũng làm mọi người hâm mộ một phen. Độ chính xác cùng sức mạnh kia đúng là không phải ai cũng có thể so được. Trong vòng mười mét, tuyệt đối không phóng trật. Chỉ mất thì tuyệt đối sẽ không phóng trúng mũi.

Lúc đi tiêu diệt đám tội phạm, tuyệt kỹ này còn từng cứu được một mạng của đồng đội!

Hiện giờ, dùng tuyệt kỹ này sẵn sẵn ăn bữa hủ cũng không tệ. Ít nhất bữa tối hôm nay cũng được đảm bảo.

Địch Nãi đưa tay qua rút dao găm, túm lấy con rắn kia. Con rắn này thể nhưng lại thô to như cánh tay, cậu nhanh nhẹn một dao cắt đứt đầu rắn, lột da, sau đó rút gân rồi bỏ vào trong ba lô. Gân rắn có thể dùng làm dây cung, so với dây thừng còn rắn chắc, bền hơn.

Còn thịt rắn thì ướp bằng muối, cứ vậy cầm trong tay ăn sống. Mùi thực hương vị cũng không tệ lắm, rất tươi. Mặc dù hơi tanh một chút.

Đêm nay, Địch Nãi thật vất vả mới dựng được một chỗ ẩn nấp đơn giản. Mưa ngừng không bao lâu nên mặt đất có chút ẩm ướt, cây cối cũng trở nên lạnh lẽo. Địch Nãi ngủ có chút không yên.

Mới sáng sớm Địch Nãi đã tỉnh lại, thu thập đồ đạc tiếp tục đi tới.

Bởi vì một đường xuyên qua khu rừng nhưng ngay cả một bóng người cũng không thấy làm Địch Nãi cảm thấy có chút cô độc. Tình hình hiện giờ của cậu thật sự không quá lạc quan. Cậu nghĩ, rốt cuộc phải bao lâu nữa mới có thể ra khỏi khu rừng này? Có đôi khi Địch Nãi có cảm giác dường như thế giới này chỉ còn một mình cậu. Không ai tới cứu cậu, cậu cứ như vậy đi đến chết trong khu rừng này.

Địch Nãi biết, tâm tình này có chút nguy hiểm. Là một bộ đội đặc chủng, cậu phải kiên nhẫn, ngàn vạn lần không được từ bỏ hi vọng. Vì thế Địch Nãi chỉnh sửa lại hành lý, chấn chỉnh tinh thần tiếp tục đi tới phía trước.

Một đoạn thời gian sau, Địch Nãi cứ nhiên gặp một đám khí, chúng nó cứ kêu kiki xèo xèo nhảy tới nhảy lui trên ngọn cây. Nhìn thấy Địch Nãi thì không hoảng sợ chút nào, ngược lại tò mò đánh giá cậu. Địch Nãi nghĩ, đây là sự an ủi của thượng đế thân yêu dành cho cậu sao? Nói cho cậu biết đồng loại của cậu vẫn còn tồn tại? Nghĩ một hồi, Địch Nãi cảm thấy suy nghĩ của mình thực buồn cười. Mỉm cười lắc đầu, tiếp tục đi tới phía trước.

Lại đi thêm một đoạn, Địch Nãi nhìn thấy phía trước có một cây xoài, mấy con khí đang đánh đu trên đỉnh, trong đó có một con khí con đang ôm xoài ăn ngon lành. Vừa lúc Địch Nãi cũng đói bụng, chuẩn bị hái xoài lấp bụng. Chính là chân cậu bị thương nên không có cách leo lên cây, vì thế nhặt một tảng đá ném về phía quả xoài. Xoài vừa rớt xuống, Địch Nãi cúi đầu nhặt. Lúc ngẩng đầu lên, khoe mắt thoáng nhìn thấy có thứ gì đó bay về phía mình. Địch Nãi nhanh nhẹn nhảy qua một bên, vừa nhìn thì phát hiện thế nhưng là hột xoài! A a, đám khí này đúng là không đáng yêu chút nào! Mình mới không cần có loại đồng loại thế này!

Lúc Địch Nãi kiên nhẫn chuẩn bị tiếp tục chơi xoài thì lại phát hiện đám khí đều hái xoài chơi về phía mình. Cậu hành động không tiện, trốn không kịp liền bị quả xoài đập trúng người, rất đau a.

Xem ra đành phải từ bỏ quyết định hái xoài. Cứ xem như chúng nó có ý tốt muốn tặng xoài cho mình đi, chính là hành động có chút khó chịu mà thôi. Địch Nãi tự an ủi mình, sau đó chặt vạt nhặt xoài trên mặt đất rồi loạng choạng bỏ trốn.

Đi thêm một đoạn, Địch Nãi lau lau xoài trên quần áo, lột vỏ cắn một ngụm, thực ngọt! Đây cứ xem là quà tặng của khu rừng này đi a!

Ăn xoài xong, Địch Nãi đã được bổ sung năng lượng, tiếp tục đi tới trước

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chủng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Tùng Lâm Kỳ Ngộ (Hạ)

Địch Nãi chui qua đám cây cối nửa ngày, thật vất vả chui ra khỏi một lùm cây, nhìn xung quanh, a, phía trước tự nhiên có sông!

Có sông rất tốt, có sông là có nước, có sông là có cá ăn. Địch Nãi kích động nghĩ, chống cây gây mộc mạc của mình từng bước từng bước khập khiễng đi tới bờ sông.

Không ngờ vừa tới bờ sông, đang cúi đầu nhìn thử thì một luồng nước đột nhiên đập thẳng vào mặt. Địch Nãi hành động không tiện, hơn nữa nhìn thấy nước liền có chút kích động, tính cảnh giác không cao nên không kịp tránh, vì thế liền bị nước xối ướt cả người. Nhìn chăm chú về phía lòng sông thì thấy tự nhiên là một con cá phun nước!

Địch Nãi định phóng dao qua xử nó, chính là con cá kia thoát nhìn cũng hơi bực. Nếu một dao không chết còn mang theo cả dao của cậu chạy mất thì đúng là mất nhiều hơn được.

Lúc Địch Nãi sững sốt thì con cá kia đã bơi đi xa, lặn vào đám rong rêu không còn thấy bóng dáng.

Tự nhiên ngay cả một con cá cũng dám khi dễ ông! Thực con mẹ nó tà môn mà. Oán hận lau mặt, Địch Nãi phẫn nộ ngồi bệch xuống bờ sông.

Bất quá trong sông có cá chứng minh nước này an toàn, hẳn có thể uống. Địch Nãi dùng mũ giáp múc nước, sau đó ở khoảng đất trống dùng nhánh cây dựng thành kệ. Bởi vì trời nắng ráo, Địch Nãi lấy kính lúp châm lửa lên nhánh cây, bắt đầu nấu nước. Sau khi uống ngụm nước ấm, Địch Nãi cột dao găm vào đầu cây gậy đi tới bên bờ sông, chuẩn bị chích cá.

Chích cá cũng là một kỹ thuật sống. Bất quá Địch Nãi từ nhỏ lớn lên ở nông thôn, việc này hoàn toàn không làm khó được cậu. Địch Nãi cời gậy, nhẹ nhàng bước xuống nước, im ắng đứng trong lòng sông chờ đợi đám cá bơi ngang qua. Rất nhanh, có một con cá xui xẻo bơi tới, cây gậy trong tay Địch Nãi lập tức đâm xuống ngay giữa thân con cá!

Lúc giờ con cá đi lên bờ, chân trái Địch Nãi găm phải thứ gì đó cứng cứng, sau đó một con đau nhói ập tới. Nâng chân lên thì thấy tự nhiên là một con cua rất lớn, cái càng kẹp chặt ngón chân cậu.

Cái chân chưa lành lại thêm một vết thương, thật sự là xúi quẩy mà.

Địch Nãi cầm giũa chém con cua thành mấy khúc, quăng vào nồi nước sôi nấu bằng mũ giáp. Sau đó gỡ con cá bị cắm trên dao găm xuống, rửa sạch ruột, dùng nước sông rửa sạch, chặt thành mấy khúc rồi cũng quăng vào nồi. Chỉ một chốc lát sau canh cá đã bắt đầu bốc hơi nóng.

Địch Nãi thêm chút muối, lại bỏ số lá bạc hà hái được ven đường khi này rửa sạch rồi bỏ vào, rất nhanh, mùi thơm lừng rất nhanh liền xộc vào mũi.

Lấy muỗng nếm thử một chút. Ân, thực ngon, ngon tới mức làm người ta muốn nuốt luôn cả đầu lưỡi.

Húp canh nóng, lại ăn thịt cá tươi ngon cùng thịt cua, mỗi một trong cơ thể dường như cũng giảm đi phân nửa.

Cơm nước giải quyết xong, Địch Nãi quyết định ở ven sông tắm rửa một phát. Lòng vòng trong rừng mát ngày nay, người đã sớm hơi muốn chết. Khó có dịp gặp sông, vừa lúc làm vệ sinh cá nhân một chút. Địch Nãi cời quần, thắt nút ống quần lại, sau đó ở ven sông làm một cái đập ngăn nước đơn giản, dùng quần làm lưới bắt đám cá tôm nhỏ từ thượng du trôi xuống.

Không có xà bông, Địch Nãi dùng cát mịn chà xát toàn thân một lần, cuối cùng dùng nước xối sạch.

Tắm rửa xong, Địch Nãi kéo quần lên. Thu hoạch cũng không tệ, bên trong có mấy con tôm lớn, còn có vài con cá nhỏ. Địch Nãi nhóm lửa rang đám tôm cá này, chuẩn bị làm lương khô.

Địch Nãi mang quần áo đi giặt giũ một phen, phơi bên bờ sông. Tuy đã chạng vạng nhưng mặt trời vẫn còn sáng rực, quần áo phơi tới tối hẳn cũng khô.

Tuy chân bị thương không tiện di chuyển nhưng Địch Nãi vẫn cố chặt một đám cành lá, ở trên sườn núi dựng một nơi ẩn úp đơn giản. Miệng vết thương ở eo cùng thắt lưng khỏi phục không tới. Nhưng chân vẫn sưng phù, Địch Nãi lấy rượu nồng cô cao phun lên mắt cá chân sưng to, xoa nắn nửa ngày, đáng tiếc hiệu quả không được tốt lắm.

Địch Nãi ảo não ngừng tay, ra lấy mớ quần áo phơi nắng đã khô ở bên ngoài vào khâu lại những chỗ rách. Địch Nãi lấy mớ cây ngải trong ba lô ra bôi

một tầng thật dày trên da. Sau đó mặc quần áo rồi nằm xuống ngủ. Ngủ thẳng đến nửa đêm, Địch Nãi nhảy bèn cảm nhận được bên ngoài có tiếng tăt tăt tác tác. Địch Nãi cảnh giác ngẩng đầu, bật cây đèn pin khẩn cấp chiếu rọi ra phía ngoài, một con thú nhỏ da lông màu tím đang xoay quanh đồng lửa cậu đốt ban ngày, đại khái là đang ăn mớ xương đầu cá cậu vứt bỏ. Địch Nãi ngồi dậy, tay cầm dao găm, nhưng vừa mới động, con thú kia đã nhanh như chớp vọt chạy mất.

Sáng hôm sau, trời còn tờ mờ sáng Địch Nãi đã thức dậy.

Sau khi rửa mặt, Địch Nãi lấy số tôm cá đã rang hôm qua ra ăn, bắt đầu tính toán thức ăn cho ngày hôm nay.

Bởi vì thời gian khá dư dả, Địch Nãi lấy kim chỉ làm thành một cây cần câu đơn giản, sau đó đi tới bờ sông đào vài con giun, móc giun vào lưỡi câu, chuẩn bị câu cá.

Chính là ngồi ở bờ sông nửa ngày, một con cũng không mắc câu, xem ra cá ở đây không thích ăn giun.

Lúc Địch Nãi đang buồn rầu, một bóng tím đột nhiên vút qua, sau đó một con cá lớn gần nửa mét ‘bịch’ một tiếng nằm trên bãi cỏ bên bờ sông. Di, hình như là vật nhỏ nhìn thấy bên đồng lửa đêm qua.

Nó cư nhiên mang cá tới tặng cho ông? Hắc hắc, vừa lúc thật, có cá ăn a ha ha. Xem ra vận may của ông rất cuộc cũng tới rồi!

Địch Nãi cao hứng nhặt con cá lên, ở bờ sông làm cá sạch sẽ xong trở lại bên đồng tro, rắc muối lên, sau đó nhóm lửa nướng cá. Tuy không có dầu nhưng cá này khá béo, nướng lên liền có cảm giác béo ngậy.

Địch Nãi cảm thấy nước miếng mình cũng sắp chảy ra tới nơi.

Lúc cá gần chín, Địch Nãi nặn thêm nước của cây sả trong ba lô. Mùi thơm lập tức tỏa ra bốn phía. Địch Nãi cẩn thận xé một miếng nếm thử, hơi nóng. Bất quá hương vị so với canh cá hôm qua ngon hơn nhiều.

Đang ăn ngấu nghiến, vừa nhấc đầu thì Địch Nãi phát hiện vật nhỏ tròn qua kia cư nhiên lại xuất hiện, nó ngồi cách đó không xa mở to đôi mắt tròn quay nhìn về phía này. Lông màu tím, đôi mắt to lúng liếng, quả thực giống hệt như CJ 7. Bất quá thân mình nó tròn hơn một chút, cái đuôi thì ngắn hơn. Thân hình tròn quay cư nhiên chạy trốn lại nhanh như vậy, lại biết bắt cá. Bội phục bội phục a.

Địch Nãi nghĩ, chẳng lẽ nhóc con này họ nhà mèo nên cũng thích ăn cá? Xem ra, nó nhất định là luôn ăn cá sống nên giờ muốn ăn chín a. Địch Nãi khẳng định gặt đầu, nhóc con này nhất định đêm qua ăn đồng xương đầu cá cậu vứt bên đồng lửa nên ghiền, muốn ăn thêm, rõ ràng là bắt cá để mình làm cho nó ăn. Xem ra nhóc con này rất gian xảo a.

Nhóc con thông minh như vậy, nếu có thể thu phục làm thú cưng thì tốt quá, lại còn có thể giúp mình tìm thức ăn.

Địch Nãi quyết tâm phải thu phục nó, vì thế hào phóng bẻ phần đuôi cá ném qua. Nhóc con kia nhanh nhẹn nhảy dựng lên, ở giữa không trung ngâm được đuôi cá, cao hứng a ô a ô ăn. Ăn xong, lại dùng ánh mắt trông mong nhìn Địch Nãi.

Địch Nãi liền quăng mớ xương đầu cá mình bỏ qua cho nó, nó cũng thực vui vẻ gặm cắn.

Một con cá rất nhanh liền ăn hết.

Địch Nãi vỗ vỗ tay, đứng dậy muốn đi tới gần nhóc con kia, cùng nó trao đổi tình cảm một chút, thế nhưng nó lại nhanh như chớp chạy mất. Xem ra cách mạng vẫn chưa thành công, nhóc con này tính cảnh giác rất cao.

Lúc Địch Nãi đang ngầy ngời thì nhóc con kia cư nhiên đã quay lại, ngâm một con cá lại ‘bịch’ một tiếng ném tới trước mặt cậu. Địch Nãi thật khâm phục tốc độ bắt cá của nhóc con này, thật thần tốc a. Xem ra nó vẫn chưa ăn no. Vì thế Địch Nãi lại bắt đầu mổ ruột rửa cá, đặt lên kệ nướng.

Địch Nãi cầm đuôi cá đã nướng chín trong tay chọc nó. Nhóc con màu tím kia chậm rãi đi tới gần Địch Nãi, lấy lòng nhìn cậu. Địch Nãi đưa đuôi cá tới cho nó, sau đó nhân cơ hội sờ lông vật nhỏ này. Thế nhưng nó lại ngoan ngoãn không chạy. Địch Nãi mừng như điên, xem ra ngày thu phục không còn xa.

Ăn xong xương cá, vật nhỏ vẫn nhu cũ ở lại trước mặt Địch Nãi, nó phun xương cá xuống đất.

Địch Nãi rốt cuộc ăn no, phần đầu cá còn lại cho vật nhỏ ăn. Nhìn nhóc con tham ăn này, Địch Nãi nghĩ thầm, đặt cho nó cái tên đi, gọi là gì thì hay nhỉ?

A Từ? Không được. Con gái quá.

CJ 7? Không được. Kiên quyết chống trộm bản quyền.

Hắc hắc, nếu không cứ gọi là Tiểu Nhị đi.

Vì sao lại lấy cái tên như vậy? Đây có quan hệ tới chí hướng của đồng chí Địch Nãi. Đồng chí Địch Nãi có chí hướng rất rất rất là lớn. Cậu một mực để dành tiền, định sau khi xuất ngũ nhất định phải làm ông chủ của một cửa hàng bán đồ ăn, mỗi ngày có tiểu nhị chạy việc trong tiệm, cậu chỉ cần phụ trách ngồi sau quầy đếm tiền.

Vì thế đồng chí Định Nãi rút cuộc quyết định tên nhóc con này, hét lớn một tiếng: “Tiểu nhị, thêm dưa chua!” Sau đó nhìn đồng chí Tiểu Nhị cười ha ha.

Tiểu Nhị đáng thương còn chưa biết mình đã theo trúng một chủ nhân thuộc giai cấp bóc lột, bị một tiếng gào to của Định Nãi làm sợ tới rớt cổ, sau đó lại tiếp tục phấn đấu với đám xương đầu cá trên mặt đất.

Định Nãi lấy tám bản đồ trong ba lô, nhìn nhìn xung quanh, địa hình nơi này cùng bản đồ không tương thích chút nào. Quên đi, vẫn là dựa vào bản thân mình thì hơn.

Nghỉ ngơi một hồi, thu thập hành trang, tìm đúng phương hướng, Định Nãi chống gậy bắt đầu tiếp tục đi tới trước. Tiểu Nhị tựa hồ cũng nhận chủ, không xa không gần bám sát phía sau cùng Định Nãi băng qua khu rừng.

Tính tự Định Nãi cũng vì thế mà trở nên hăng hái hơn, tuy không thể tính là đồng bạn nhưng cũng làm cậu có chút an ủi. Huống chi, sau khi trở về còn có thể hướng nhóm chiến hữu khoe một phen, để bọn họ kiến thức bản lĩnh của nhóc con này. Nghĩ vậy, hành trình kế tiếp tựa hồ cũng không còn đơn điệu.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Binh Xuyên Việt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Hiểm Cảnh Phùng Sinh...

Đồng chí Định Nãi đi xuyên qua đám cây cối suốt một ngày, sau đó lại băng qua vô số cảnh lá um tùm của những cây đại thụ cao vút, đột nhiên trước mắt sáng rực, cậu thấy được bầu trời xanh bao la. Định Nãi rốt cục cũng thoát khỏi khu rừng, tiến vào vùng thảo nguyên.

Định Nãi kích động đến mức muốn gào to thành tiếng, a a a! Định Nãi ta rốt cục cũng thoát rồi! Ông được tự do rồi!

Đáng tiếc, Định Nãi rất nhanh liền phát hiện mình đã cao hứng quá sớm.

Sau khi bình phục lại tâm tình kích động, Định Nãi phát hiện vùng thảo nguyên này liếc mắt nhìn qua cư nhiên rất hoang vắng, hết như một vùng rừng nhiệt đới hoang tàn vắng vẻ. Giống như cậu không phải đang ở Vân Nam, mà đã lọt vào một chuyến ‘thăm dò và khám phá’ thảo nguyên châu Phi. Rõ ràng một quốc gia đông dân như Trung Quốc, làm gì có chuyện không có ai sinh sống ở một vùng thảo nguyên tươi tốt bao la thế này a! Chẳng lẽ vì cây cối ở đây quá nguy hiểm nên không ai chịu ở? Buồn phiền của Định Nãi cơ hồ đã đến cực hạn.

Buồn bực thì buồn bực nhưng Định Nãi vẫn xốc tinh thần đi tới đi lui. Đất bằng vẫn tốt hơn là rừng rậm cheo leo.

Đi không bao lâu, Định Nãi nhìn thấy bụi cỏ cách đó không xa có cái gì đó động đậy. Đến gần, thứ kia lộ ra thân mình cùng cái đuôi. A, hình như là một con gà rừng. Lớn như vậy, làm thịt nó có thể hảo hảo ăn một bữa.

Đem dao găm cột vào cây gậy chống, suy khế với Tiểu Nhị cách đó không xa, sau đó chịu đựng đau đớn ở chân đi tới trước vài bước, cánh tay vung lên, cây gậy được Định Nãi xem là cây lao ném vọt ra ngoài.

Không ngờ con gà rừng kia thể nhưng lại rất nhanh nhẹn, lúc cây lao phóng tới nó đã bay lên thoát được một cú trí mạng kia. Nó giương cánh bay một vòng cách đó không xa.

Lúc này Định Nãi mới phát hiện đó không phải gà rừng mà là một loại chim to kỳ quái. Con chim kia có cái mỏ đỏ rực như lửa, lông chim vô cùng sặc sỡ, móng vuốt sắc bén như móc câu. Nó bay một vòng, tựa hồ phát hiện Định Nãi chính là đầu sỏ làm nó giật mình, sau đó nó bay về phía cậu.

Lúc bay đến trước mặt Định Nãi, nó hé miệng, một ngọn lửa đỏ rực từ miệng nó phun ra phóng về phía Định Nãi. A! Đây cư nhiên là một con chim biết phun lửa.

Định Nãi chật vật lăn một vòng trên đất tránh được ngọn lửa kia. Bất quá vẫn không kịp, bị đốt trụi vài cọng tóc.

Con chim phun lửa kia hoàn toàn không có ý tứ buông tha, nó liên tục phun lửa về phía Định Nãi đang lăn tròn trên mặt đất. Định Nãi chỉ có thể không ngừng lăn lăn tránh né, trong lòng còn không khỏi nói thầm: chim biết phun lửa, đây chính là sinh vật chưa từng xuất hiện! Con chim này được cấu tạo thế nào a! Nhất định phải bắt nó giải phẫu ra xem thử.

Đáng tiếc dao găm của cậu đã lấy làm lao, vì suy nghĩ cho cái mạng nhỏ của mình, Định Nãi rút súng ngắn, nổ một phát về phía con chim phun lửa kia. Căn cứ theo điều luật bảo hộ động vật quý hiếm, Định Nãi không nhắm vào đầu mà bắn trúng cánh nó. Nhưng con chim to này tựa hồ có sinh mệnh đặc biệt ương ngạnh, nó gào một tiếng, kéo cái cánh bị thương gian nan bay đi, trước lúc đi còn hung tợn trừng mắt lườm Định Nãi một cái.

Định Nãi ngồi dậy, chán nản thờ dài. Xem ra bữa cơm trưa sắp tới miệng lại ngậm nước nóng rồi. Cậu chậm rãi nhích tới trước, nhặt lấy cây gậy, gỡ dao găm ra nhét vào gầy quần dụng, mang theo Tiểu Nhị tiếp tục đi tới trước.

Đi tới một hồi, Định Nãi đột nhiên cảm thấy trên cổ có chút đau đớn, đưa tay sờ thử thì thấy có máu. Hóa ra là một con đĩa bám trên cổ cậu, đại khái là lúc này lăn trên đất bị nó bám vào. Định Nãi oán giận phui nó xuống, còn dùng dao găm đâm chết.

Lại đi thêm một trận, Địch Nãi thế nhưng lại phát hiện hai con chuột. Cậu lập tức thi triển tuyệt kỹ phi dao, giết chết chúng. Mặc kệ thế nào, cậu rốt cục cũng có thức ăn trưa. Địch Nãi leo lên một sườn núi, đặt ba lô xuống một gốc cây thấp, bắt đầu chuẩn bị nướng chuột. Tiểu Nhị cũng ngoan ngoãn nhảy lên ba lô cậu nghỉ ngơi.

Mấy ngày nay, Địch Nãi cùng Tiểu Nhị đã bồi dưỡng tình cảm thành chiến hữu. Hiện giờ Tiểu Nhị thường xuyên leo lên ba lô chơi đùa trong lúc cậu nghỉ ngơi. Tiểu Nhị tựa hồ là thú ăn tạp, một đường này Địch Nãi ăn gì thì nó cũng ăn cái đó. Địch Nãi cảm thán, thật sự rất dễ nuôi, một chút cũng không cần quan tâm chăm sóc, quả thực là tay sai trời sinh vô cùng thích hợp với cậu.

Địch Nãi cùng Tiểu Nhị ngồi bên đồng lửa cạnh gốc cây, một người một ngụm chia sẻ thịt chuột, thích thú vô cùng. Đột nhiên, Tiểu Nhị cảnh giác đứng thẳng chân trước, đồng thời hai cái tai nhỏ cũng dựng đứng. Địch Nãi biết nó nhất định đã phát hiện ra thứ gì đó.

Địch Nãi đứng dậy quan sát xung quanh, từ rất xa cư nhiên xuất hiện một bóng người.

Tuy không nhìn rõ, nhưng từ hình dáng cơ thể có thể nhìn ra là một người. Dù sao biết đứng thẳng đi lại, không phải người thì là gì? Địch Nãi kích động đứng dậy, chuẩn bị vẫy tay gọi người nọ.

Người này đi thật sự rất nhanh, chỉ mới chốc lát đã tới gần.

Địch Nãi quả thực không thể tin vào mắt của mình. Cái kia cư nhiên thật sự không phải người, nó là quái vật đầu thú mình người, cao khoảng hai mét, toàn thân đầy cơ bắp, thoạt nhìn so với dã thú còn dã thú hơn.

A a, này con mẹ nó rốt cục có phải rừng rậm nguyên thủy Trung Quốc không a! Vì cái gì để mình đựng nhiều quái vật như vậy chứ! Địch Nãi thầm rống giận trong lòng, sau đó nhanh chóng rút dao găm trong giày ra để phòng.

Con quái vật đầu thú mình người kia chạy nhanh tới trước mặt Địch Nãi, tựa hồ có chút hưng phấn mà ngửa đầu ‘ấu ấu ấu’ thét dài một tiếng, sau đó nó chậm rãi di chuyển vòng quanh Địch Nãi.

Địch Nãi khẩn trương nhìn chằm chằm con quái vật này, ánh mắt đỏ lên, đề phòng nó đột ngột nổi điên.

Không ngờ con này còn chưa giải quyết, từ xa xa lại chạy tới vô số quái vật đầu thú mình người. Một con còn dễ đối phó, nhưng hai, ba con... Địch Nãi thật sự muốn té xỉu. Ông trời ơi, đừng khảo nghiệm ta như vậy a!

Những con quái vật tới sau đều cầm một cây gậy lớn trong tay, sau khi nhìn con đầu tiên một cái thì cười khặc khặc quái dị rồi vây xung quanh cậu.

Con quái vật tới đầu tiên không cầm gậy, nó giang hai tay bỏ nhào tới, ra mời muốn túm lấy cậu.

Địch Nãi rồi rầm nửa ngày, rốt cuộc có nên giết đám quái vật này hay không? Giết? Dù sao nó cũng có thân người, giết có cảm giác đang tàn sát đồng loại, tuy cậu thật sự không muốn thừa nhận thứ này là đồng loại. Còn không giết, chính mình khẳng định trốn không thoát. Ra mời chúng muốn bắt cậu, cũng không biết bắt về làm gì. Bất quá cậu nghĩ, nếu để bị bắt thì nhất định sống không bằng chết. Không phải cắt thịt nướng ăn đi? Địch Nãi rung mình.

Chỉ chớp mắt con quái vật kia đã tới gần, thời gian cấp bách không cho phép Địch Nãi nghĩ nhiều, cậu quay người xoay thất lưng, dao găm trong giày mắt chém tới. Cẩn cổ quái vật phun ra một luồng máu tươi, thân thể nó không kịp ngừng lại, lao ra một khoảng xa mới ngã xuống.

Đại khái là thấy đồng loại chảy máu, đám quái vật còn lại trở nên luống cuống, cùng kêu ‘ấu ấu ấu’ đồng loạt giơ gậy. Địch Nãi không chút sợ hãi đón nhận, cùng chúng nó chiến đấu loạn thành một đoàn. Chính là chân cậu đang bị thương, hành động không thể mau lẹ như trước, lại còn băng đeo vượt tuổi nhiều ngày nay, thể lực rất nhanh suy sút.

Sau khi đâm bị thương vài con quái vật, cậu cũng bị đập vài gậy. Tiểu Nhị ở bên cạnh lo lắng kêu chít chít, nó hết như một tia chớp nhảy lên đầu vai đám quái vật mà cắn xé, nhưng lại bị chúng tát một cái văng ra xa. Dù sao nó cũng quá yếu ớt.

Bất đắc dĩ, Địch Nãi rút súng ngắn, kết quả bắn chết được bốn con quái vật. Nhưng đạn không bao nhiêu, cậu chỉ có thể dựa vào dao găm chống đỡ. Chợt lóe một cái, Địch Nãi bị một cây gậy lớn đánh bay ra ngoài.

Lúc Địch Nãi học máu ngã xuống đất, một tiếng hô gầm long trời lở đất truyền đến, Địch Nãi cảm giác một trận gió lốc từ bên cạnh xẹt qua, có một loại động vật gì đó đã gục ngã con quái vật trước mặt cậu. Địch Nãi chăm chú nhìn thì thấy cư nhiên là một con hồ hoàng kim có cánh? Chẳng lẽ đây chính là dực hồ trong truyền thuyết?

A, ông trời ơi, có cần cho ta nhiều kính hi như vậy không?”

Con dực hồ từ trên trời giáng xuống này hình như đứng về phía Địch Nãi, nó đang công kích đám quái vật đầu thú mình người kia. Dực hồ phi thường dũng mãnh, một ngụm cắn cổ một con quái vật, trong nháy mắt giết chết đối phương. Chỉ một thoáng máu tươi đã văng khắp nơi, khoảnh khắc này trở thành chiến trường atula. Đám quái vật bị dọa, tủa ra bốn phía mà bỏ chạy, nhưng một con cũng trốn không thoát.

Rốt cục, tất cả quái vật đều bị giết chết. Con dực hồ kia run run lông mao trên người, thu cánh, chậm rãi đi tới chỗ Địch Nãi. Lúc này, chuyện càng làm Địch Nãi kinh ngạc hơn đã xảy ra, con dực hồ đi tới chỗ cách cậu không xa thì dùng một phương thức vô cùng quý dị hóa thành người.

Yêu... yêu quái!

Địch Nãi mơ màng nghĩ, cúi đầu vào bộ lông ở cổ dực hổ, chậm rãi ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chứng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ông Xuyên Qua Sao?...

Phát Lôi trong lúc đi săn đã phát hiện đồng thời cứu giống cái này.

Lúc ấy y nghe thấy tiếng thử thú tru lên, cảm thấy tò mò mới xuyên qua rừng rậm chạy tới xem thử. Nhưng vừa thấy thì hoảng sợ, người bị đám thử thú vây công cư nhiên là một giống cái. Giống cái không phải đều có thú nhân bảo hộ sao, vì sao lại đơn độc xuất hiện trên thảo nguyên đầy nguy hiểm này cơ chứ?

Trên đầu giống cái đội một thứ kỳ quái, trên người cũng mặc quần áo lố lẹt khó hiểu, tay cầm một thứ công cụ sắc bén chiến đấu cùng thử thú. Không ngờ đối phương có thể giết chết thử thú, đây là giống cái dũng cảm nhất mà Phát Lôi từng thấy. Nếu không phải tình huống nguy cấp, y thật sự muốn tiếp tục quan sát.

Phát Lôi xông tới, vào khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông cứu lấy giống cái kia. Y phát hiện, trên mặt giống cái cũng có hoa văn kỳ lạ, chẳng lẽ là thú văn? Nhưng hương vị trên người quả thật là mùi giống cái a! Chẳng lẽ bởi vì bộ dạng quá xấu nên mới bị bộ lạc vứt bỏ?

Phát Lôi hỏi Địch Nãi có phải cậu bị vứt bỏ hay không, chính là ngôn ngữ bọn họ không giống, không thể câu thông.

Phát Lôi thương xót, quyết định trước tiên cứ dẫn người này quay về bộ lạc của mình trị thương.

Phát Lôi một đường mang theo giống cái, bay đến sơn động của đại vu.

“An Kỳ La, ta mang về một giống cái của bộ lạc khác. Hắn bị thương, ngươi xem giúp đi.” Phát Lôi hướng về phía đại vu đang rửa thảo dược trong động hồ to.

Đại vu nhanh chóng đưa Địch Nãi nằm lên giường đá, cõi ba lô để cậu nằm thẳng, khám bệnh cho cậu.

Phát Lôi nhìn giống cái sắc mặt ửng hồng đang mê man, bất an hỏi: “Đại vu, hắn không sao chứ?”

Đại vu sờ đầu Địch Nãi: “Có chút nóng. Nhưng không sao đâu. Ta lau người cùng cho hắn uống thuốc sẽ tốt thôi. Ta phải trị thương, ngươi ra ngoài trước đi.”

Phát Lôi liếc mắt nhìn Địch Nãi một cái rồi xoay người đi ra ngoài.

Đại vu cũng bắt đầu chuẩn bị thảo dược.

Lúc này, một cái đầu tròn vo lộ ra khỏi ba lô đang đặt trong góc, nó nhìn xung quanh, xoay một tiếng chui ra, nhảy lên giường đá.

Đại vu cảm giác được, quay đầu nhìn một cái rồi cười cười tiếp tục công việc của mình.

Đại khái là cảm thấy an toàn nên lúc Địch Nãi mê man bị người ta rưới thuốc, lau người, rồi bôi thuốc mà vẫn ngủ say như trước.

Chạng vạng, Phát Lôi lại tới lần nữa. Đơn giản kể lại chuyện mình cứu được giống cái hôm nay, Phát Lôi hỏi: “Đại vu, ngươi nói xem hắn là người bộ lạc nào a? Có phải vì bộ dạng hắn quá xấu nên mới bị vứt bỏ không?”

“Bộ dạng xấu?” Đại vu kinh ngạc bật cười: “Sao ngươi lại nghĩ vậy?”

“Ngươi nhìn mặt hắn kia, xanh xanh đỏ đỏ, không phải rất xấu sao?”

“Ha ha, hắn một chút cũng không xấu. Trên mặt nhất định đã bôi thứ gì đó, lau đi là được.”

Phát Lôi nghe vậy thì có chút tò mò, không biết bộ dáng thật sự của hắn là gì? Sau khi đại vu lau sạch, gương mặt Địch Nãi lộ ra, quả nhiên, là một gương mặt dễ nhìn vô cùng.

Mày kiếm dày đậm, mũi cao thẳng, đôi môi mỏng gợi cảm. Bởi vì bị thương nên da dẻ có chút tái nhợt. Hàng mi thật dài làm Địch Nãi có một loại yếu ớt hấp dẫn lòng người.

Phát Lôi nhìn Địch Nãi, không khỏi nuốt nước miếng, vội vàng dời tầm mắt hỏi: “Đại vu, hắn sao rồi? Sao vẫn chưa tỉnh?”

“Không có việc gì, hẳn là sắp tỉnh rồi.”

Lúc bọn họ nói chuyện, Dịch Nãi nằm trên giường khẽ giật giật, chậm rãi mở mắt.

Cậu ngồi dậy nhìn xung quanh, cậu đang ở trong một hang núi, nằm trên một cái giường đá. Vết thương trên cánh tay xem ra đã được xử lý tốt lắm, mắt cá chân cũng được bôi thuốc, lạnh lạnh, thực thoải mái.

Bên giường đá có hai người đang đứng, một trong số đó chính là người tóc vàng cao to đã cứu cậu, người còn lại thì khá xa lạ, tuổi tác đã lớn, tóc đen mắt đen để tóc dài, thoát nhìn lùn hơn một chút, đại khái khoảng hai mét, dáng người thon dài, chẳng những phần eo quần váy da thú, thân trên cũng quần khố, có vẻ khá ôn nhu.

Người cao to tóc vàng nhìn thấy cậu tỉnh lại thì có chút kích động kêu một tiếng: “#&*§!”

Người lớn tuổi xa lạ cũng khom người nói với cậu: “#§&※%...”

Vẫn là một câu không thể hiểu nổi. Dịch Nãi ảo não gãi gãi đầu, ngôn ngữ không thông thạo sự là một vấn đề lớn a.

Cậu cúi đầu, lúc này mới phát hiện vết máu trên người đã được lau sạch, quần áo cũng thay đổi, hiện giờ dưới thân đang quần một cái váy da thú, trên người cũng quần một miếng. May mắn, quần lót không bị còi. Bằng không cậu thực không quen.

Dịch Nãi biết, hai người này chính là ân nhân cứu mạng mình, vì thế cậu ngồi dậy, nhặt giày mang vào cái chân không bị thương, sau đó đứng lên khom người với bọn họ.

Người xa lạ kia thấy cậu làm vậy thì đột nhiên vỗ đầu, vui vẻ chạy ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, người nọ cầm theo một cái ống tre chứa nước chạy vào đưa cho Dịch Nãi, còn làm tư thế uống nước.

Dịch Nãi nghĩ, đại khái đây là nghi lễ tiếp khách của bọn họ đi. Tuy nước này vẫn chưa được đun sôi, bất quá nếu mọi người ở đây đều uống thì hẳn không thành vấn đề. Hướng chỉ cậu thật sự cũng rất khát. Vì thế, Dịch Nãi ừng ực uống hết cả ống tre. Nước thế nhưng trong vắt, uống vào bụng đường như làm cho từng tế bào trong cơ thể cậu đều cảm thấy thoải mái.

“Uống ngon thật.” Dịch Nãi cảm thán một tiếng. Đột nhiên phát hiện mình đang nói một loại ngôn ngữ rất kỳ quái mà bản thân chưa từng học qua, nhưng lại có thể nói thực lưu loát. Ngôn ngữ này rất giống loại người tóc vàng cao to đã nói.

Người kia mang theo ý cười vui vẻ dịu dàng nói với cậu: “Xin chào, dị tộc nhân.”

A, vì cái gì cậu đột nhiên hiểu được lời bọn họ? Dịch Nãi nghi hoặc hỏi: “Xin chào, cảm ơn các người đã cứu ta. Xin hỏi vì cái gì ta đột nhiên học được ngôn ngữ của các người vậy?”

Người lớn tuổi nhanh chóng giải thích nghi hoặc của cậu: “Thứ người uống vừa nãy là nước thánh của bộ lạc chúng ta. Uống nước thánh thì người có thể tính là người của bộ lạc, vì thế cũng hiểu được ngôn ngữ của chúng ta.”

Còn có chuyện như vậy sao? Thật kì diệu. Dịch Nãi đột nhiên nghĩ tới, nơi này rốt cuộc làm sao vậy? Từ cây cối đến những chuyện cậu gặp, càng lúc càng ly kì. Vì thế Dịch Nãi mở miệng nói: “Xin hỏi nơi này là chỗ nào? Là Vân Nam sao?”

Người lớn tuổi đáp: “Vân Nam? Đó là nơi nào a? Chỗ chúng ta là bộ lạc dục hổ. Ta là đại vu của bộ lạc, gọi là An Kỳ La. Vị này là Phát Lôi, tộc nhân của bộ lạc.”

Dịch Nãi nghe xong thì lại càng không hiểu gì cả: “Xin hỏi các người biết hiện giờ là năm nào không?”

Đại vu khó hiểu nói: “Hiện giờ là thần lịch năm 354 a, người không biết sao?”

Ách, thần lịch năm 354 là năm gì?

Cư nhiên lại xuất hiện tình huống không thể câu thông. Chẳng lẽ nơi này là chốn thế ngoại đào nguyên nên không biết Trung Quốc, lại càng không biết đến Vân Nam?

Dịch Nãi cẩn thận bước ra ngoài vài bước, ló đầu nhìn ra ngoài thử, hóa ra hang động này xây trên một vách của khe núi. Thảm thực vật ở đây rất tươi tốt, quả thật rất có cảm giác bồng lai tiên cảnh.

Cậu quay đầu, nghĩ nghĩ một chút lại mở miệng hỏi: “Xin hỏi, trừ người bộ lạc các người, các người có gặp qua những người khác không?”

“Có a! Trừ bỏ bộ lạc dục hổ chúng ta, ở phương đông có bộ lạc dục xà, phương bắc có bộ lạc dục báo. Ba bộ lạc chúng ta đều được thần ban phúc nên tộc nhân đều có diện mạo gần giống như thần vậy. Người, không phải người của hai bộ lạc kia sao?”

Dịch Nãi lắc đầu. Cậu thật sự càng nghe lại càng hồ đồ. Cách một hồi, cậu lại hỏi: “Bộ lạc dục xà cùng bộ lạc dục báo cách nơi này có xa lắm không?”

Phát Lôi ở bên cạnh ngắt lời: “Ta từng tới bộ lạc dục xà, ta bay mười tám ngày mới tới được nơi đó. Bộ lạc dục báo thì có nghe các lão nhân nói,

khoảng cách cũng xa như bộ lạc dục xà.

Địch Nãi từng kiến thức tốc độ phi hành của Phát Lôi. Y bay mười tám ngày mới có thể tới, như vậy trên đường nhất định phải bay ngang qua thành phố, không có khả năng không gặp những người khác a. Vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu?

Địch Nãi không thể hiểu nổi. Đột nhiên, cậu nghĩ tới một khả năng. Vì sao đi trong rừng lâu như vậy không hề có dấu hiệu nào của con người? Vì cái gì bắn súng báo hiệu cũng không có ai tới cứu viện? Vì cái gì dọc theo đường đi gặp nhiều động thực vật kì quái như thế?

Cậu, cậu đại khái đã xuyên qua mà không hề có một điểm báo nào đi!

Kỳ thực lúc học trung học cậu từng đọc chuyện xuyên qua trong tiểu thuyết trên mạng, lúc ấy còn thực hâm mộ nhân vật chính sau khi xuyên qua có một cuộc sống tiêu điều thoải mái nữa! Nhưng lúc bản thân thật sự gặp phải chuyện này, cậu lại cảm thấy thực xúi quẩy. Dù sao có ai xuyên qua liền thập tử nhất sinh như cậu không? Hơn nữa sau khi xuyên rồi cũng không trở thành siêu nhân hay chúa cứu thế, mà là một kẻ bị vây công cần người khác tới cứu.

Lúc trước cậu vẫn không ý thức được việc mình xuyên qua chủ yếu vì vùng Vân Nam xưa giờ cũng rất thần bí, cậu nghĩ những động thực vật kì quái mình gặp mấy ngày nay chỉ là hiện tượng đặc biệt của tự nhiên. Huống chi nơi cậu đáp xuống quả thật là rừng rậm nhiệt đới, không khác biệt quá lớn với mục tiêu chỉ định của khóa huấn luyện, vì thế cậu cũng không nghĩ nhiều.

Địch Nãi nhìn da thú trên người, lại nhìn bài trí đơn sơ trong động, căn bản không có đồ vật hiện đại. Đây hẳn là xã hội nguyên thủy. Địch Nãi vô lực chấp nhận sự thật, cậu thật sự đã xuyên vào xã hội nguyên thủy!

Chính là, cậu tuyệt đối không muốn xuyên a! Thần ơi, van cầu người cho ta xuyên trở về đi!

Không được, nhất định phải nghĩ cách quay trở về. Bất quá, hết thảy phải đợi đến khi cơ thể dường như khỏe trở lại mới được.

Lúc cậu đang suy nghĩ miên man thì đại vu mở miệng hỏi: “Người tên gì?”

“Ta gọi là Địch Nãi.” Địch Nãi thành thật đáp.

Đại vu gật gù đầu: “Địch Nãi, ta dùng mai rùa tính được một dự báo bất ngờ, sắp tới thần sẽ phái sứ giả xuống, cải thiện cuộc sống của bộ lạc chúng ta. Người không phải người của hai bộ lạc khác, như vậy rất có thể chính là sứ giả của thần. Xin người đừng lo lắng, cứ an tâm ở lại nơi này.”

Tuy Địch Nãi cảm thấy lí do của đại vu rất buồn cười, nhưng cậu cũng không cự tuyệt ý tốt của đối phương.

Nhìn quanh hang động, nơi này chỉ có giường đá. Hai người đàn ông, tuy không cần cố kỵ gì nhưng dù sao cũng không quen. Cứ tùy tiện cùng một người xa lạ ngủ chung giường, quả thật có chút là lạ.

Lúc này Phát Lôi nói chuyện: “Bội Cách đã dọn tới ở cùng Luân Ân, người có thể tới ở trong hang động của nó.”

Đại vu cũng gật đầu biểu thị đồng ý: “Địch Nãi, vết thương của người chỉ cần cẩn thận chăm sóc là được, cách vài ngày lại đến chỗ ta đổi được một lần. Ta lấy chút thảo dược cho người, chỉ cần hầm như rồi uống.”

Địch Nãi gật gù đầu.

Cậu đang định đi qua lấy ba lô nhưng Phát Lôi đã nhanh tay lẹ mắt cầm lên, còn nhét luôn mũ giáp đặt ở trên giường vào, sau đó đi qua nhận thảo dược từ đại vu nhét vào nỏ. Sau đó y ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, thấy bộ quần áo Địch Nãi mặc lúc đầu đặt bên cạnh giường, liền cầm lấy bỏ vào ba lô, cũng túm luôn Tiểu Nhị đang run rẩy ở chân giường nhét vào, cuối cùng ngồi chồm hóm trước mặt Địch Nãi nói: “Người đi không tiện, để ta công cho!”

Địch Nãi lắc đầu: “Không cần, ta có thể tự đi, người tìm cho ta một cây gậy gỗ là được rồi.” Thân là một người đàn ông, để người ta công rất buồn cười a.

Đại vu ở bên cạnh lắc đầu, không đồng ý nói: “Mất cá của người tuyệt đối không thể quá cố sức, bằng không không thể dưỡng tốt lên được đâu.”

Địch Nãi còn muốn kiên trì nhưng Phát Lôi đã khiêng ba lô lên vai, một phen ôm lấy Địch Nãi đi ra ngoài.

Trời ạ, ôm công chúa! Ông đây là một người đàn ông trưởng thành a!

“Này, thả ta xuống, ta tự đi!” Địch Nãi nâng khuỷu tay ở cái tay còn lành lặn của mình thúc vào ngực Phát Lôi, lại phát hiện hết như đụng vào tường sắt, cả khuỷu tay đều phát đau.

Cậu lại muốn dùng cái chân lành lặn đá đối phương, lại phát hiện cơ thể giống như bị cố định một chỗ, không thể động đậy. Cũng không thể dùng kỹ năng giết người đối phó, dù sao Phát Lôi cũng có ý tốt. Cuối cùng Địch Nãi nhụt chí, an phận để Phát Lôi ôm. Quên đi, để người ta ôm một chút cũng không mất miếng thịt nào, huống chi mình cũng đang bị thương, tình huống đặc biệt a.

Ra khỏi hang động, Địch Nãi phát hiện khe núi này thật sự rất xinh đẹp, cỏ thụ rợp bóng, chính giữa còn có một con sông nhỏ uốn lượn, bờ sông nở đầy những đóa hoa không biết tên, tươi đẹp vô cùng.

Đi một đoạn, Địch Nãi đột nhiên bảo ngừng, nói với Phát Lôi: “Thả ta xuống đi, ta muốn tưới nước một chút.”

Phát Lôi tựa hồ không hiểu, vì thế Địch Nãi chỉ chỉ quần mình, sau đó không quản Phát Lôi có hiểu hay không, nhanh nhẹn nhảy xuống. Địch Nãi nhảy lò cò đến sau một gốc đại thụ, không chút khách khí cỡi bỏ dây lưng bắt đầu giải quyết.

Địch Nãi không thấy, Phát Lôi liếc nhìn cái cây cậu đang đứng một cái, trên gương mặt màu rậm nắng tựa hồ nổi lên một tầng màu đỏ, sau đó quay người sang chỗ khác.

Chốc lát sau, Địch Nãi từ sau cây nhảy ra, nhận mệnh đi tới trước mặt Phát Lôi.

Phát Lôi có chút xấu hổ, tựa hồ muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn im lặng ôm lấy Địch Nãi đi tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Giống Cái Quái Đản...

Dọc theo đường đi không gặp người của bộ lạc, nhưng Địch Nãi lại phát hiện trên đỉnh đầu mình không ngừng có dực hồ xoay quanh, bay đến một vách đá thì không còn tăm hơi.

Địch Nãi hỏi Phát Lôi: “Thú nhân các người ở trên vách đá kia à?”

Phát Lôi nói: “Thú nhân có bầu bạn cùng phi thú nhân sẽ ở trong sơn động trên vách đá này.”

“A, vậy có tiện không? Nếu có đứa nhỏ, không sợ chúng rơi xuống sao?”

“Nếu có đứa nhỏ thì sẽ tìm một sơn động khác cho nó ở.”

“A, ra là vậy a!” Kia con nít ở nơi này thật đáng thương, nhỏ như vậy đã phải sống một mình. Địch Nãi nói thầm trong lòng.

Kỳ thật Phát Lôi cũng không nói rõ, đứa nhỏ khi mới sinh, trong vòng một năm chúng sẽ ở cùng người lớn trong sơn động dưới chân núi. Chờ nó lớn một chút, người lớn mới trở lại sơn động trên vách đá nghỉ ngơi vào buổi tối, ban ngày sẽ đến chăm sóc chúng. Nếu có đứa nhỏ lớn một chút thì nó sẽ chịu trách nhiệm trông em. Nay đương nhiên là sau này Địch Nãi mới biết được.

Sơn động của Bội Cách cũng không quá xa, bọn họ đi hơn mười phút đã tới.

Thời gian đương nhiên là Địch Nãi nhìn đồng hồ mới biết. Cậu nghĩ thầm, may mắn mình có mang theo đồng hồ Thụy Sĩ, bằng không từ nay về sau mình sẽ thành một người bị thời gian bỏ quên.

Có hai người đang chờ ở cửa sơn động, đồng dạng đều có vóc dáng rất cao. Một người cao tầm hai mét, chỉ thấp hơn Phát Lôi một chút, còn người lùn hơn cũng tầm một mét chín. Nhìn hai người này, Địch Nãi buồn bực nghĩ, người trong bộ lạc này đều cao như vậy sao? Cậu quả thực hoài nghi mình đến từ xứ sở người lùn.

Người cao kia tóc đen mắt đen, nửa thân trên để trần, thân dưới quấn da thú, trên lưng ắn ắn có thú văn giống Phát Lôi, cơ thể đồng dạng cũng rất khỏe mạnh, người lùn kia có mái tóc vàng cùng mắt màu tro như Phát Lôi. Người này quấn da thú cả thân trên cùng thân dưới như cậu cùng An Kỳ La.

Phát Lôi thả Địch Nãi xuống, giới thiệu: “Đây là Luân ân cùng Bội Cách. Còn đây là Địch Nãi.”

Địch Nãi thực lễ phép chào hỏi.

Buổi Chiều Phát Lôi đã nói tình huống của Địch Nãi cho Bội Cách, vì thế Bội Cách đã sớm tới sơn động hỗ trợ thu dọn đồ vật, quét tước vệ sinh, cũng làm sẵn bữa tối rồi chờ ngoài cửa hang. Luân Ân vừa lúc cũng không có chuyện gì làm, vì thế hai người cùng nhau chờ.

Bội Cách tóc vàng nhiệt tình cầm tay Địch Nãi: “Người không cần khách sáo, ta là anh của Phát Lôi, nếu nơi này còn thiếu gì cứ nói, ta nhất định tìm tới cho người.”

Địch Nãi cảm kích cười: “Các người tốt quá, cảm ơn!”

Địch Nãi đỡ tay Phát Lôi nhảy vào sơn động, phát hiện nơi này cũng tương tự chỗ An Kỳ La, bất quá cánh cửa không phải dùng một tảng đá lớn che đi phân nửa mà dùng một cái cây lớn. Đồ dùng bên trong khá đơn giản, liếc mắt nhìn qua chỉ thấy một cái giường đá trải da thú.

Bên cạnh giường đá là một đồng lửa dùng để sưởi ấm, cạnh đó là một đồng củi. Trên cái giá đặt trên đồng lửa đang nướng một loại thịt lạ, bóng loáng hấp dẫn vô cùng. Bên lò sưởi còn đặt mấy tảng đá lớn, có lẽ là chỗ ngồi.

Bụng Địch Nãi cũng phồng lên mà réo lên. Vì thế bốn người nhanh chóng ngồi xuống quanh đồng lửa bắt đầu dùng bữa.

Bội Cách giới thiệu nói cây là lợn rừng do Luân Ân săn.

Trên thịt lợn đã được rắc muối, Phất Lôi thực tự nhiên xé một miếng thịt nướng trên giá đưa cho Địch Nãi. Địch Nãi cũng không khách sáo nhận lấy. Cậu thật sự đói muốn chết, hơn nữa này có thể xem là bọn họ tiếp khách, cự tuyệt thì không tốt. Tất cả đều là đàn ông, cứ ngượng ngùng nùng nịu làm gì.

Tiểu Nhị sau khi chui ra khỏi ba lông vẫn luôn bám sát bên người Địch Nãi, nhìn thấy cậu ăn thịt thì bắt đầu dụi dụi đầu vào chân cậu. Vì thế Địch Nãi xé một miếng thịt nhỏ ném cho nó. Nó lập tức ngoan ngoãn, cúi đầu ăn ngấu nghiến.

Bội Cách nói: “Con này gọi là thú cầu nhàu. Chạy trốn rất nhanh, bình thường rất khó bắt, không ngờ nó lại nguyện ý để người dưỡng.”

Địch Nãi có chút đắc ý bật cười, xoa đầu thú cầu nhàu nói: “Nó gọi là Tiểu Nhị, lúc ta bị tập kích nó còn giúp ta một tay a!”

Bội Cách tò mò hỏi han: “Nói tới lúc đó thật nguy hiểm, sao người lại một mình chạy tới thảo nguyên vậy?”

Địch Nãi xấu hổ sờ sờ đầu: “Cái này ta cũng không rõ lắm, tự nhiên bị lạc vào.”

“Vậy sau này người phải cẩn thận a, ngàn vạn lần đừng rời khỏi bộ lạc một mình. Trên thảo nguyên có rất nhiều dã thú hung mãnh, tựa như thử thú mà người gặp, đối với phi thú nhân chúng ta mà nói, chúng là sự tồn tại phi thường nguy hiểm.”

“Ồ, nó gọi là thử thú à, ta lần đầu gặp nó đấy! Đúng rồi, thế cái gì là phi thú nhân?” Địch Nãi tò mò hỏi.

“Người ngay cả cái này cũng không biết?” Bội Cách kinh ngạc tròn tròn mắt: “Phất Lôi cùng Luân Ân đều là thú nhân, bọn họ có thể biến thân, trên người có thú văn, còn loại không thể biến thân như ta và người chính là phi thú nhân a!”

“Ồ, ra là thế!” Địch Nãi thầm ngượng ngùng vì lúc trước mình nghĩ Phất Lôi là yêu quái.

“Đúng rồi Địch Nãi, ta nghe Phất Lôi nói người đã giết chết mấy con thử thú đúng không?”

Lúc nhìn thấy Địch Nãi gật đầu, Bội Cách lập tức hưng phấn nói: “Người thật dũng cảm, người là giống cái lợi hại nhất mà ta biết.”

“Cái... giống cái?” Địch Nãi nghĩ mình nghe lầm.

“Đúng vậy!” Bội Cách không hề chú ý tới sự bất thường của Địch Nãi, vẫn hưng phấn nói: “Tuy ta cũng là giống cái như người, nhưng ngay cả một con thú cũng chưa bao giờ săn được a!”

Luân Ân ở bên cạnh bất mãn chen vào: “Chuyện săn bắn cứ để giống đực chúng ta làm được rồi, giống cái các người không cần để tâm đâu.” Phất Lôi ở bên cạnh phụ họa gật đầu.

Địch Nãi rốt cục xác định chính mình không nghe nhầm. Hai câu nói vừa nãy, Bội Cách nói mình và cậu đều là giống cái, còn Luân Ân nói hẳn là giống đực.

A? Ông đây rõ ràng là nam, sao có thể biến thành giống cái.

Địch Nãi vội vàng hỏi Bội Cách: “Ta và người đều là nam, vì sao người lại nói chúng ta là giống cái?”

“Nam là cái gì a? Không hiểu. Chúng ta là phi thú nhân, là giống cái a!” Bội Cách trả lời thực chắc chắn. “Thế nữ đâu? Nơi này không có nữ giới à?!” Địch Nãi quả thực muốn phát điên.

“Nữ giới là cái gì?” Bội Cách mờ mịt.

Địch Nãi kiên nhẫn giải thích: “Nữ chính là người có thể sinh đứa nhỏ a.”

“A, ta hiểu rồi.” Bội Cách bừng tỉnh: “Người nói chính là giống cái a! Giống cái đều có thể mang thai sinh đứa nhỏ.”

A, ông mới không phải giống cái, ông là đàn ông chân chính a!

Địch Nãi không thể tin nổi thậm chí đánh giá Bội Cách một phen, rõ ràng là cấu tạo của nam giới, sao có thể sinh đứa nhỏ?

Hơn nữa nữ giới đi đâu hết rồi? Chẳng lẽ thế giới này hoàn toàn không có nữ sao?

Địch Nãi đột nhiên nhớ ra, người trên thế giới này chỉ phân thành giống cái cùng giống đực, không có nữ, nhưng dã thú hẳn phải phân ra đực và cái đi?

Ánh mắt cậu xoay tròn, đột nhiên nhìn Tiểu Nhị đang vui đùa phấn đấu với miếng thịt heo trên mặt đất. Hắc hắc, không phải có sẵn mẫu thí nghiệm sao? Trước tiên cứ nhìn kĩ đã. Địch Nãi cười âm hiểm: “Tiểu Nhị, lại đây nào. Ông muốn nhìn xem người có tiểu kê kê không.”

Tiểu Nhị không kịp đề phòng bị Địch Nãi tóm lấy, chống ngược lên. Nó gãy vài cái, suýt chút nữa bị nghẹn thịt. Cuối cùng vẫn phải ngoan ngoãn chịu thẩm duyệt.

A, thật sự có tiểu kê kê. Địch Nãi buồn bực.

Ba người khác đều khó hiểu nhìn Địch Nãi sau khi phi lễ Tiểu Nhị xong thì đột nhiên ngẩn người.

Rất Nhanh Địch Nãi lấy lại tinh thần, chỉ mới một con đã thú mà thôi, điều này không thuyết minh được gì. Có thể Tiểu Nhị là đực.

Địch Nãi đột nhiên nghĩ tới, nam giới không thể tiết sữa, vậy nơi này làm thế nào nuôi nấng đứa nhỏ? Vì thế lại mở miệng hỏi: “Vậy đứa nhỏ sau khi chào đời ăn cái gì? Phi thú nhân chắc hẳn không có sữa đi?”

Bội Cách tựa hồ có chút ngưng ngừng, ánh mắt khẽ chớp một chút: “Nga, đứa nhỏ bình thường đều uy bằng sữa của mẫu thú do thú nhân ra ngoài bắt.”

A? Thế xem ra đã thú trên thế giới này vẫn phân đực và cái a! Nhưng vì sao đã thú bình thường nhưng người lại dị thường? Chẳng lẽ bộ lạc này có lịch sử bất đồng?

Vì thế cậu mở miệng nói: “Các người kể cho ta nghe truyền thuyết của bộ lạc đi, bằng không ta thật sự không thể hiểu nổi. Ta muốn biết vì sao giống cái cùng giống đực ở đây trưởng thành lại không khác biệt lắm, chỉ có điểm khác nhau là có thể biến thân hay không.”

Luân Ân nói: “Này để ta nói đi! Ta biết khá rõ.”

Phụ thân của Luân Ân là tộc trưởng, vì thế ngay từ lúc nhỏ đã được nghe rất nhiều về truyền thuyết của bộ lạc.

Tương truyền từ rất rất lâu, thế giới này không có con người, chỉ có thực vật cùng động vật. Hiện giờ thế giới đã có người. Trừ bỏ đực hổ tộc, còn có đực xà tộc cùng đực báo tộc. Như vậy con người xuất hiện từ đâu?

Hóa ra thần sáng thế từng gặp nạn ở thế giới này và được hổ tộc, báo tộc cùng xà tộc trợ giúp. Sau khi kiếp nạn qua đi, thần đã luận công ban thưởng, ban cho bọn họ đôi cánh của thần, cũng làm bọn họ có thể biến thân, có trí tuệ, có diện mạo tương tự như thần. Lịch sử của loài người cũng bắt đầu từ đây. Thần còn dạy bọn họ cách dùng ngày để tính thời gian.

Địch Nãi nghĩ, vị thần kia nói không chừng chính là người tới từ tương lai, bằng không vì sao lại có cách tính thời gian giống như địa cầu như vậy?

Chính là, lần đó là kiếp nạn của thần, nhưng đối với hổ tộc, báo tộc cùng xà tộc cũng là một trận tiến công hủy diệt, chúng nó chỉ còn lại giống đực, giống cái đã tử vong toàn bộ. Không còn giống cái thì sẽ không có đời sau, cũng không có biện pháp sinh sản sinh tồn.

Thần cũng lo lắng vấn đề này, người đã suy nghĩ và nói: “Ta có thể ban cho các người năng lực sinh sản, nếu các người nguyện ý trở thành giống cái có năng lực sinh sản con nối dòng thì hãy uống nước thánh ta lưu lại, như vậy có thể mang thai. Bất quá, bởi vì phải dưỡng dục đứa nhỏ nên giống cái không thể biến thân.”

Cuối cùng, vì sinh sản của bộ tộc, những giống đực có thể chất yếu kém chủ động gánh vác trách nhiệm sinh sản, trở thành giống cái, giúp chủng tộc kéo dài. Mấy trăm năm qua, bộ lạc dần dần phát triển thành bộ đáng ngày nay.

Địch Nãi hiểu ra: “Hóa ra là vậy.”

Ai, thế giới này thật sự không có một nữ giới nào, đúng là một thế giới biến thái!

Địch Nãi lại khó hiểu, vì sao thần không tái tạo ra nữ cơ chứ?

Rất có thể người này căn bản không biết nữ có bộ dáng thế nào! Đúng là bị kịch mà!

A a, bất quá bị kịch nhất chính là mình! Mình rõ ràng đã từng gặp mỹ nữ! Vì sao đám nam chính ngựa đực kia xuyên qua dị giới đều có mỹ nữ vờn xung quanh, trái ôm phải ấp, ông đây lại xuyên tới một nam quốc, lại còn là xã hội nguyên thủy ăn tươi nuốt sống nữa chứ. Đừng nói mỹ nữ, ngay cả một nữ giới cũng không có. A a! Ông không muốn sống nữa.

Ồ ô, Sora Aoi đáng yêu của ta! Mình chỉ mới lên xem một lần ở chỗ đội phó mà thôi! Sau này muốn xem nữa thì đại khái chỉ có thể thấy trong mơ.

Càng bị thúc chính là, thân xử nam của ông đây vẫn còn chưa dịp dâng hiến a!

Địch Nãi thầm khóc lóc cho chính mình một phen.

Không được, ông nhất định phải trở về. Ông phải ôm mỹ nữ! Ông kiên quyết không làm giống cái!

Địch Nãi trầm hạ quyết tâm trong lòng, chờ vết thương khỏi hẳn phải lập tức đi tới khu rừng rậm nguyên thủy kia tìm đường trở về. Cậu cẩn thận nghĩ, hẳn là lúc nhảy dù xuống đã xuyên qua.

Lấy nơi Địch Nãi rót xuống làm mốc. Nếu thật sự trên không trung vùng rừng rậm nguyên thủy kia có lỗ hổng, nói không chừng đường hầm không gian vẫn còn, nhảy vào đó là có thể trở về.

Địch Nãi chăm chú nghĩ ngợi hồi lâu, đột nhiên cậu nhớ ra mình đã xem nhẹ một vấn đề. Nghĩ đến nó, về mặt Địch Nãi không khỏi có chút quý dị. Cậu gian nan mở miệng hỏi...

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc: Chứng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Nước Thánh Không Phải Dễ Uống A...

Địch Nãi chăm chú nghĩ ngợi hồi lâu, đột nhiên cậu nhớ ra mình đã xem nhẹ một vấn đề. Nghĩ đến nó, về mặt Địch Nãi không khỏi có chút quý dị. Cậu gian nan mở miệng hỏi: “Nước thánh mà các người nói thần đề lại có thể giúp con người mang thai nối dòng, hiện giờ còn không?”

Phát Lôi khó hiểu nhìn cậu: “Đương nhiên là còn, nước thánh người uống ở chỗ đại vu khi này chính là nó.”

“A! Người nói cái gì?” Địch Nãi quả thực không thể tin vào tai mình: “Kia nói cách khác, ta sau này cũng có thể sinh đứa nhỏ?”

Bội Cách ở bên cạnh khẳng định gật đầu: “Đó là đương nhiên a! Giống cái bộ lạc chúng ta, cho dù không uống nước thánh cũng có thể sinh đứa nhỏ. Nếu là giống cái dị tộc, chỉ cần uống nước thánh thì có thể hiểu được ngôn ngữ của chúng ta, cũng có thể sinh đứa nhỏ.”

Địch Nãi hoảng sợ tròn to mắt, quả thực muốn chạy tới túm lấy đại vu mà lay: “Vì cái gì lại cho ông uống thứ nước thánh kia, vì cái gì a!!!!!!”

Đồng chí Địch Nãi phát điên a!

Nhưng đại vu lúc ấy quả thực cũng chỉ có ý tốt. Bởi vì ngôn ngữ bọn họ không thông, muốn hiểu nhau quả thực rất khó khăn. Không hiểu ý được thì Địch Nãi cũng không biết tình huống hiện tại của mình. Muốn hiểu thì phải uống nước thánh kia. Uống nước thánh thì tất nhiên phải sinh ra chút tác dụng phụ, tỷ như...

Đúng là có được có mất a! Địch Nãi quả thực khóc không ra nước mắt.

Cậu thành công bị sự thực vô tình này đã kích, cũng vì thế mà chán nản ăn không vô.

Ba người kia nhìn thấy Địch Nãi có vẻ đã ăn no, liền nhanh chóng thu dọn tàn cục, xem như đã xong bữa tối.

Lửa trong lò sưởi sắp tắt, vì thế Bội Cách cầm một nhánh cây đang cháy châm ngọn đèn trên vách đá. Nói là ngọn đèn, kỳ thực là một hòn đá lòi ra, đỏ mờ động vật vào phần lõm của nó rồi dùng dây thừng làm tim đèn.

Địch Nãi nghĩ, bọn họ biết dùng dây thừng đốt đèn, xem ra cũng không tính là quá nguyên thủy.

Phát Lôi không biết ra ngoài một chuyến từ lúc nào, khi trở về cầm theo một cái ống tre lớn, bên trong chứa đầy nước. Y đặt ống tre xuống đất, nói với Địch Nãi: “Không phải người cần nấu thuốc sao? Đây là nước sạch.”

Địch Nãi cảm kích gật đầu: “Cảm ơn nhiều.”

Bội Cách ở bên cạnh nói: “Người bị thương à, để ta ở cùng chăm sóc người vài ngày đi.”

Lúc Bội Cách nói, Luân Ân ở bên cạnh dùng ánh mắt oán niệm nhìn Địch Nãi.

Địch Nãi thực muốn cười, lắc đầu: “Cảm ơn, nhưng không cần đâu, mấy vết thương nhỏ này không ảnh hưởng hành động. Ta có thể tự chăm sóc mình.” Vì thế Bội Cách cũng không tiếp tục kiên trì.

Phát Lôi kì thật rất lo lắng, bởi vì vết thương của Địch Nãi cũng khá nặng. Tuy Địch Nãi là một giống cái lợi hại, bất quá một người bị thương sống một mình rất bất tiện. Thế nhưng y lại là giống đực, không thể lưu lại chăm sóc. Bội Cách lại có bầu bạn, bảo nó bỏ bầu bạn tới chăm sóc Địch Nãi cũng có chút khó xử. Cuối cùng Phát Lôi nghĩ, mình nên tới đây vào ban ngày, chăm sóc Địch Nãi nhiều một chút thì tốt rồi.

Phát Lôi đi qua lấy thảo dược trong ba lô ra, liếc mắt liền nhìn thấy cái mũ, liền lấy ra hỏi Địch Nãi: “Lúc trước quên hỏi người, này là cái gì vậy?”

Địch Nãi giải thích: “Là mũ giáp, có thể đặt trên lửa đốt, không bị hư. Ta đang định dùng nó để nấu thuốc a!”

Bội Cách cùng Luân Ân tò mò chạy tới xem, phát hiện thứ kia tròn tròn, sờ vào cứng cứng, bên ngoài có màu xanh, không biết dùng cái gì làm thành. Hai bên còn cột hai cọng dây xanh biếc.

Sau khi đám Phát Lôi xem xong liền làm theo lời Địch Nãi tháo hai sợi dây xuống, túm một bụm thảo dược bỏ vào trong mũ, lại rót thêm chút nước, sau đó đặt lên giá gỗ trên lò, còn bỏ thêm vài cây củi vào trong đồng lửa.

Tiếp đó ba người liền đứng đó tò mò nhìn chăm chăm mũi giáp nửa ngày, phát hiện thực sự đốt không hư, không khỏi tấm tắc khen ngợi.

Rất nhanh được đã nấu xong, Phát Lôi lấy mũi giáp từ giá gỗ xuống, đặt bên cạnh chờ nguội một chút mới để Dịch Nãi uống.

Luân Ân xúc miếng da thú ở một góc son động, lộ ra đồng chậu bùn bên dưới, sau đó từ trong chậu lấy ra thứ gì đó rắc ngoài cửa ra vào.

Dịch Nãi nhìn thấy đó là một loại bột phấn màu trắng, liền đoán: “Đó là... vôi?”

Luân Ân gật đầu: “Đúng vậy, vôi có thể phòng sâu bọ.”

Xem ra, người nguyên thủy cũng rất giỏi, ngay cả vôi cũng nhận biết được. Dịch Nãi nghĩ, có lẽ mình phải xem lại chỉ số thông minh của người nguyên thủy.

Nhìn trái nhìn phải, không còn việc gì nên mọi người liền đứng dậy xin cáo từ.

Bội Cách là người cuối cùng rời khỏi, hắn nói với dịch nãi: “Nếu buổi sáng ngươi muốn rửa mặt, có thể trực tiếp đi tới bờ sông, chúng ta đều lấy nước uống ở đó. Nếu muốn đi vệ sinh thì ở bên trái phía trước không xa có chỗ. Đó là nơi chuyên dụng cho phi thú nhân chúng ta.”

Dịch Nãi gật đầu, đúng a, trong son động không hề có chỗ đi vệ sinh. Ai, thực hoài niệm toilet hiện đại a!

Bội Cách dặn dò: “Vết thương trên chân ngươi nhất định phải hảo hảo bảo dưỡng, đừng gượng sức. Nếu có chuyện gì cần giúp đỡ, ngươi cứ đứng ngoài cửa son động kêu ta là được. Ta ở ngay trong son động bên phải trên kia.”

Dịch Nãi gật gù, xem ra về sau trao đổi cơ bản đều dựa vào gọi. Dần dần, hắn có thể luyện thành chiêu sư tử hồng của phật môn a.

Nhìn bọn họ rời khỏi son động, Dịch Nãi quay đầu lại tỉ mỉ đánh giá nơi này.

Son động khá rộng, nhưng không phải rộng đều bốn phía mà là càng vào trong lại càng thấp. Bất quá ngay cả người cao lớn như Phát Lôi cũng có thể đi lại thoải mái trong động thì cậu hoàn toàn không thành vấn đề.

Trên vách bên trái treo một bó dây thừng, hẳn là do Bội Cách bện. Trong góc đặt một ít khúc gỗ, không biết dùng làm gì. Ở các góc khác còn đặt mấy tảng đá lớn để búa đá dao đá linh tinh. Ngoại trừ số đó, trong son động chỉ có một ít da thú. Không thấy sự tồn tại của đồ gốm. Xem ra, bọn họ vẫn còn đang trong thời kì đồ đá.

Dịch Nãi cảm thán, người nguyên thủy thật sự quá khổ khổ a!

Cậu cẩn thận bụng chén thuốc uống. Số thảo dược kia cậu đã xem sơ qua, quả thật rất có lợi cho vết thương, trong đó có củ ba mươi, còn có vỏ cây liễu có tác dụng giám sát. Xem ra về mặt trị bệnh, bộ lạc này đã tích lũy được khá khá kinh nghiệm.

Dịch Nãi sờ dĩ biết thảo dược vì cậu có một người cậu là thầy lang nông thôn, nhưng không phải lang băm gạt người mà là y thuật do tổ tiên truyền lại. Dịch Nãi lúc ấy học từ thôn lên trấn học trung học, có một khoảng thời gian dài sống ở chỗ cậu, lúc rảnh thường giúp cậu chăm sóc người bệnh, lúc không có bệnh nhân thì cùng cậu lên núi hái thuốc, vì thế mới có chút hiểu biết về thảo dược. Cậu của Dịch Nãi vốn định thu nhận Dịch Nãi làm học trò sau khi Dịch Nãi tốt nghiệp trung học. Đáng tiếc, Dịch Nãi còn chưa tốt nghiệp, cậu đã qua đời. Lúc ấy Dịch Nãi còn đau buồn một hồi, dù sao cậu cũng là một vị trưởng giả hiền lành.

Dịch Nãi dùng chút nước còn lại trong ống tre súc miệng, lau mặt, sau đó nằm xuống giường chuẩn bị nghỉ ngơi.

Giường là giường đá, đối với bộ đội đặc chủng thường xuyên màn trời chiếu đất mà nói, này căn bản không tính là gian khổ. Hướng chỉ trên giường còn trải một lớp da thú thật dày, sờ lên khá mềm mại, có thể thấy đã được đặc biệt chuẩn bị.

Tiểu Nhị ngoan ngoãn chạy tới ngủ cùng. Dịch Nãi sờ sờ cái đầu lông xù của Tiểu Nhị, đồng thời nhớ lại những gì mình đã trải qua trong khoảng thời gian này.

Ừ ừ cạc cạc tiến vào thế giới này, cậu giống như đột nhiên không còn cảm giác tồn tại nữa.

Lúc trước gia nhập quân ngũ, mục tiêu là dốc sức cho đất nước, sau đó là tích tiền dưỡng già. Lúc đó tuy bên cạnh không có cha mẹ nhưng vẫn còn đám anh em vào sinh ra tử. Sĩ quan huấn luyện cùng đám anh em nhất định đã phát hiện cậu mất tích, hiện giờ đang tổ chức tìm kiếm đi?

Nghĩ vậy, mũi Dịch Nãi có chút chua chua. Không biết sau này còn cơ hội gặp lại bọn họ không nữa!

Ở dị giới này, mọi thứ đều xa lạ. Tuy con người ở đây thoát nhìn khá thân thiện, nhưng Dịch Nãi vẫn cảm thấy mình cùng họ không giống nhau.

Kỳ thực trong ấn tượng của Dịch Nãi, người nơi này có lẽ thông minh hơn người địa cầu trong thời kì viễn cổ rất nhiều. Phát Lôi từng nói y bay mười tám ngày mới tới bộ lạc xà tộc, này chứng minh bọn họ đã biết tính toán bằng các con số. Bất quá hiện giờ vẫn là thời kì đồ đá, vẫn chưa biết phát triển chăn nuôi cùng nông nghiệp, nguyên nhân đại khái là khả năng săn bắn quá mạnh mẽ, bộ lạc không hề thiếu thốn thức ăn đi.

Vết thương chỉ sợ không mười ngày cũng nửa tháng mới lành, khoảng thời gian này còn rất nhiều chuyện phải nhờ bọn họ, vì thế phải tạo quan hệ tốt mới

được a!

Vị đại vu kia nói cậu là sứ giả của thần, sẽ trợ giúp bọn họ cải thiện cuộc sống, tuy không biết mình tới nơi này có phải do thần an bài hay không, ít nhất trong khoảng thời gian một tháng đường thương này, cậu sẽ cố hết sức giúp đỡ bọn họ!

Nghĩ vậy, Dịch Nãi bắt đầu mơ mơ màng màng.

Lúc Dịch Nãi sắp ngủ thì đột nhiên nghe thấy tiếng rên rĩ đứt quãng từ bên ngoài truyền vào, trong đêm tối yên tĩnh có một loại hương vị đặc biệt làm tâm tư người ta ngứa ngáy.

A a, cậu biết rồi, nhất định là nhóm thú nhân bầu bạn đang làm vận động! Cách âm của sơn động thật sự không tốt a!

Bọn họ đại khái cũng không cảm thấy đây là chuyện xấu hổ gì. Dù sao bọn họ cũng chỉ thuận theo bản năng cơ thể, sinh con đẻ cái là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Bất quá, Dịch Nãi cảm thấy trời vừa tối bọn họ đã làm vận động hẳn cũng có nguyên nhân. Dù sao đây cũng là xã hội nguyên thủy, buổi tối cơ bản không có hoạt động giải trí, nhóm thú nhân tinh lực dư thừa, liền dồn hết vào làm chuyện yêu.

Nếu là thế giới hiện đại, nếu Dịch Nãi gặp một đôi đồng tính, tuy không phản cảm nhưng cũng kinh ngạc một phen. Chính là tới thế giới này, gặp rất nhiều chuyện dị thường, cậu đã bị kích thích đến chết lặng. Huống chi, ở thế giới này nam cùng nam ở cùng một chỗ là chuyện bình thường, còn có thể sinh đứa nhỏ, nếu cậu vì thế mà kinh ngạc mới là dị thường.

Vì thế, hiện giờ tuy biết là hai người nam đang làm tình nhưng vẫn vô thức cảm thấy miệng khô lưỡi khô. Nói thật, từ khi trưởng thành đến nay, Dịch Nãi vẫn luôn sống một cuộc sống trong sáng thanh tâm quả dục như hòa thượng. Mỗi khi có nhu cầu sinh lý, đại đa số đều nhờ tay phải giúp đỡ, số còn lại chính là xối nước lạnh cho xong việc.

Lần đầu tiên cảm nhận được tình ái ngoài đời thực gần gũi đến vậy, khó trách Dịch Nãi cảm thấy hưng phấn. Cậu ần ần cảm thấy cơ thể ngày càng khô nóng, chính là không có cách nào đi xối nước lạnh như trước kia. Đương nhiên không phải không thể nhờ nhờ tay phải giúp đỡ, chính là tay cùng chân đều đang bị thương, muốn tẩy rửa cũng không tiện. Đến lúc đó người khác tới sơn động, nhìn thấy dấu vết thì sao?

Dịch Nãi càng nghĩ càng buồn bực, vì cái gì nhóm thú nhân bầu bạn làm lâu như vậy vẫn chưa chịu nghỉ ngơi a! Thể lực thú nhân tốt đến mức này sao? Giọng phi thú nhân gào như vậy cũng không sợ tắt tiếng a.

Khi thật, có để cho người ta ngủ yên không a! Đồng chí Dịch Nãi âm ỉ.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Cuộc Sống Không Cần Cạo Râu...

Sáng hôm sau, Dịch Nãi ôm đôi mắt đen xì rời giường. Cậu có thói quen dậy rất sớm.

Sau khi ngồi dậy, Dịch Nãi mới phát hiện bên giường chỉ có một chiếc giày, lúc này mới nhớ ra hôm qua lúc từ chỗ đại vu trở về, mình hình như chỉ mang một chiếc giày. Chiếc kia, khẳng định đang ở chỗ đại vu.

Bất quá, dù sao chân bị thương cũng không mang giày được, hơn nữa hiện giờ chân cũng được bọc da thú, không sao cả.

Bởi vì bị thương tay phải chân trái nên tính ra Dịch Nãi cũng khá may mắn, có thể tự chống nạng đi đường. Khoát quần áo bị thay hôm qua lên vai, đầu đội mũ giáp, xách theo gà mên, sau đó tìm một khúc cây có chạc trong sơn động làm nạng, chống nó đi tới bờ sông rửa mặt.

Con sông nhỏ cũng không xa, chỉ cách sơn động mấy chục mét, vì thế Dịch Nãi cũng không quá cố sức. Nhưng dù sao cơ thể cũng bị thương, thể lực suy giảm, chỉ đi mấy chục mét đã đổ một tầng mồ hôi.

Tới bờ sông, Dịch Nãi phát hiện nước trong sông trong suốt vô cùng. Đây đúng là nước tinh khiết không hề ô nhiễm a!

Dịch Nãi ngồi xuống một tảng đá bên mép sông, nhúng quần áo bẩn trên vai xuống nước, bởi vì sợ nước trôi đi nên lượm một tảng đá đè lại.

Dịch Nãi dùng nước sông rửa mặt, sau đó cạo mũ giáp, múc nước sông ừng ực súc miệng. Vừa nãy trên đường đi có nhìn thấy một gốc dương, Dịch Nãi thuận tay bẻ một nhánh, cắt ngắn phần mềm có thể dùng nó làm bàn chải đánh răng. Không có kem đánh răng nhưng có thể dùng muối thay thế. Đây là do sĩ quan huấn luyện chỉ, ông còn nói người xưa dùng nhánh cây dương để đánh răng.

Sau khi vệ sinh răng miệng sạch sẽ, Dịch Nãi nghĩ mình hẳn phải cạo râu. Từ sau lần dùng dao gấp cạo qua một lần ở con sông trong rừng thì cậu chưa cạo thêm lần nào. Nhưng lúc nhìn ảnh mình trong sông, lại đưa tay sờ, râu thế nhưng không dài ra.

Chẳng lẽ, sau khi uống nước thánh thì sau này ngay cả râu cũng không mọc?

A! Kia ông đây không phải càng lúc càng giống thái giám sao? Địch Nãi kinh hãi.

Bất quá nghĩ tới đại vu cùng Bối Cách đã gặp hôm qua, tuy bọn họ không có râu nhưng cũng không có vẻ ẻo lả, lúc này Địch Nãi mới an tâm. Nhưng nghĩ ngợi một hồi, để đảm bảo vẫn hỏi đại vu một tiếng thì tốt hơn.

Địch Nãi thăm phi nhỏ: con mẹ nó gặp toàn chuyện không đâu!

Lúc đang buồn bực thì Tiểu Nhị soạt một tiếng nhảy tới, vui vẻ thả một con cá tới trước mặt cậu.

Ha ha, Tiểu Nhị thật là, hể nhìn thấy nước là chạy đi bắt cá.

Có cao thủ như nó, xem ra sau này không cần lo chuyện bắt cá nữa.

Địch Nãi tán thưởng bật ngón cái với Tiểu Nhị, nhưng không đụng tới con cá kia. Cậu định sau khi giặt sạch quần áo mới mang nó về cùng.

Lúc Địch Nãi xoay người chuẩn bị giặt đồ thì một con dục hổ hoàng kim lao xuống, hóa ra là Phát Lôi. Y vừa săn một con mai hoa lộc trở về. Tiếng con lộc nặng nề rớt xuống đất dọa Địch Nãi nhảy dựng.

Phát Lôi buông con lộc, lập tức biến thân đi xuống sông rửa sạch vết máu dính trên người.

Địch Nãi ngẩng đầu, nhìn y mỉm cười: “Phát Lôi, sớm a!”

Nụ cười trong ánh mắt ban mai quả thực vô cùng chói mắt.

Phát Lôi ngân ngẩn cả người, cảm thấy trái tim mình mất khống chế này lên thỉnh thoảng, không khỏi đáp lại: “Sớm.”

Y nhanh chóng rửa sạch vết máu, đi qua cầm lấy quần áo trong tay Địch Nãi, bắt đầu đứng trong nước giặt.

Địch Nãi có chút trò tay không kịp, ngược ngùng nói: “Ta có thể tự giặt.” Kì thật bản thân cậu cũng biết, lời này hoàn toàn không có tác dụng gì.

Phát Lôi vò quần áo, Địch Nãi ngồi trên tảng đá, hai người cứ yên lặng như vậy tựa hồ có chút xấu hổ, vì thế Địch Nãi gọi chủ đề: “Bộ lạc các người có khoảng bao nhiêu người?”

Phát Lôi nghĩ: “Đại khái khoảng bốn ngàn người đi.”

“Đều ở trong khe núi này hả?”

Phát Lôi lắc đầu: “Không, khe núi này chỉ tầm mấy trăm người thôi! Vài sơn cốc ở bên cạnh là nơi tập trung cư ngụ của tộc nhân.”

“Nga, cũng khá đông. Đúng rồi, bộ lạc các người chỉ có một tộc trưởng à?” Địch Nãi có chút tò mò.

Phát Lôi nghe hỏi liền thành thật trả lời: “Đúng vậy, nhưng có nhiều phó tộc trưởng.”

Hai người cứ vậy chậm rì rì một hỏi một đáp thì một con dục hổ có thú văn trắng đen từ không trung bay xuống, đáp xuống bờ sông thì biến thân.

Người nọ dáng người dao lún, khuôn mặt đầy dã tính, bất quá ấn tượng nhất là tóc tự nhiên cũng giống thu văn, là một tầng trắng một tầng đen.

Địch Nãi hứng thú quan sát, người nọ cũng đồng dạng quan sát, nhưng không nói chuyện với cậu mà hỏi Phát Lôi: “Phát Lôi, hôm nay sớm vậy đã đi săn xong rồi sao, tiểu mỹ nhân này là ai a?”

Địch Nãi nghe vậy không khỏi có chút tức giận: người mới là tiểu mỹ nhân, cả nhà người đều là tiểu mỹ nhân!

Phát Lôi liếc mắt nhìn người nọ, tựa hồ có chút không muốn phản ứng, không nhanh không chậm đáp: “Hắn là dị tộc nhân được ta cứu về từ thảo nguyên Lĩnh Nam.”

“Nga...” Người nọ kéo dài âm điệu: “Kia hắn là dục xà tộc?” Lúc nói chuyện, ánh mắt người nọ còn không ngừng đảo từ lưng xuống đùi Địch Nãi.

Địch Nãi nhướn mi, quát: “Này, người nhìn cái gì đó? Ánh mắt nghiêm túc một chút đi!”

Phát Lôi cũng quay đầu cảnh cáo trừng người nọ, bất quá vẫn trả lời: “Không, hắn không phải dục xà tộc hay dục báo tộc, đại vu nói hắn là sứ giả của thần.”

“Sứ giả của thần?” Thái độ người nọ đột nhiên nghiêm chỉnh hơn hẳn, hướng Địch Nãi cúi đầu: “Chỉ đùa chút thôi, người đừng để ý. Ta là Thác Bì, rất vui được gặp người.”

Địch Nãi cũng không so đo, gật gật đầu: “Xin chào, ta gọi là Địch Nãi.”

Thác Bì mỉm cười: “Địch Nãi, hoan nghênh ngươi tới làm khách ở bộ lạc chúng ta, nếu ngươi muốn tìm bầu bạn có thể suy nghĩ về ta một chút. Ta rất có năng lực, không hề thua kém Phát Lôi đâu nha!”

Phát Lôi vắt khô quần áo trong tay, vô cùng oai nghi đi lên bờ: “Muốn đánh một trận không, Thác Bì?”

Thác Bì khoát tay: “Ha ha, hôm nay không chơi với ngươi, ta còn phải đi săn.” Xoay người nháy mắt với Địch Nãi: “Mỹ nhân, gặp lại sau nha, có rảnh nhớ tới tìm ta chơi.” Sau đó hóa thành dực hồ, soạt một tiếng bay đi. Nhìn thế nào cũng hết như đang chạy trời chết.

Con mẹ nó, cư nhiên bị đùa giỡn! Địch Nãi hắc tuyến.

Thác Bì vừa đi, lại có thêm mấy thú nhân bay tới. Lúc này là thú nhân trẻ tuổi có thú văn màu xám, mắt xám tóc xám.

Thú nhân kia thực lễ phép chào hỏi Phát Lôi, sau đó hỏi Địch Nãi, vì thế Phát Lôi liền giới thiệu: “Đây là Lý Áo, đây là dị tộc nhân được ta cứu về——Địch Nãi.”

Địch Nãi cũng thân thiện chào lại.

Nói vài câu thì rời đi.

Không ngờ mới đi một bước, lại có thêm một người bay tới.

Bọn họ cũng lặp lại đề tài tương tự.

....

Sau đó lại thêm một thú nhân nữa tới.

Thú nhân này có thú văn màu đen, bộ dáng đặc biệt khỏe mạnh, cảm giác áp bách như núi Thái Sơn vậy. Phát Lôi giới thiệu, nói đây là Hách Đạt.

Địch Nãi nói thầm, này đến bao giờ mới hết! Chẳng lẽ mỗi người trong bộ lạc đều phải gặp một lần?

Phát Lôi cũng nghĩ: xem ra mọi người đều biết có giống cái mới xuất hiện. Đối thủ cạnh tranh đã xuất hiện, mình phải cẩn thận a.

Bởi vì thể chất của phi thú nhân từ lúc mới chào đời đã không tốt như thú nhân, vì thế tỷ lệ sống sót không cao, đến bây giờ, có rất nhiều giống đực trong bộ lạc vẫn chưa có bầu bạn!

Sự cạnh tranh đến bây giờ vẫn luôn tàn khốc!

Hách Đạt đến rồi chỉ đứng một chỗ không nói gì, cứ nhìn Địch Nãi cười ngây ngô.

Địch Nãi cũng có chút buồn cười, thầm nghĩ: cười thực khờ, người này đúng là kẻ ngốc mà.

Bất quá, cứ nhìn nhau như vậy cũng thực xấu hổ a! Phát Lôi đang giúp cậu phơi quần áo, cũng không nói giúp một câu, lúc Địch Nãi không biết nói gì thì một phi thú nhân tóc đỏ mắt xanh lơ từ hạ du con sông đi tới, từ xa đã ồn ào: “Này, Hách Đạt, ngươi đứng ngốc ở đó làm gì, còn không mau đi săn đi? Ngươi còn nợ ta một con thỏ với một con hoẵng đó!”

Địch Nãi nghĩ, cứu mạng tới rồi a.

Hách Đạt nghe vậy thì sờ sờ đầu, xấu hổ cười: “Ngươi đừng gào nữa, ta lập tức đi bắt về cho ngươi.”

Sau đó hóa thành dực hồ bay đi.

Phi thú nhân kia thấy vậy có chút đắc ý mỉm cười.

Địch Nãi sau khi quan sát thì tổng kết lại phát hiện của mình: màu mắt cùng màu thú văn của thú nhân cơ bản là nhất trí với nhau, nhưng phi thú nhân thì không có quy tắc nhất định, có người giống nhưng cũng có người khác. Tóc thú nhân đều rất ngắn, đại khái vì phải thay lông nên không dài kịp, phi thú nhân thì đều để tóc dài, có lẽ vì thời đại này chưa có kéo.

Vì thế làm phi thú nhân, Địch Nãi tóc ngắn như vậy quả thực làm nhóm thú nhân có chút ngạc nhiên.

Phát Lôi phơi quần áo Địch Nãi lên nhánh cây, xoay người lại hỏi: “Mã Cát, ngươi làm gì mà Hách Đạt phải giúp ngươi bắt thỏ cùng hoẵng vậy?”

Mã Cát nói: “Ta dùng dây thùng kết thành lưới cho Hách Đạt bắt cá. Ngươi cũng biết hẳn rất thích ăn cá mà.” Đang nói, hắn đột nhiên thấy con cá nằm trên bờ sông, kinh ngạc hỏi: “Ài, con cá này ai bắt vậy, thực giỏi a!”

Phát Lôi chỉ Địch Nãi: “Hắn là con thú càu nhàu của Địch Nãi bắt đi.”

Mã Cát đến gần Dịch Nãi, nghiêng đầu nhìn cậu: “Ngươi chính là Dịch Nãi sao? Thật lợi hại nha, cứ nhiên có thể bảo thú cầu nhau bắt cá cho ngươi.”

Dịch Nãi cười cười: “Này không có gì, là nó tự nguyện đi theo ta.”

Mã Cát gật gật đầu, người này thoạt nhìn rất nhiệt tình, cư xử hết như đã quen biết rất thân thiết: “Đúng rồi, ta nghe nói ngươi bị thương a! Bị ở chân hả? Tội thế.”

Mã Cát nói xong liền ngồi xổm xuống xem xét cái chân bị thương của Dịch Nãi.

Dịch Nãi quả thực chịu không nổi sự nhiệt tình của Mã Cát, có chút dờ khóc dờ cười, chỉ có thể tùy ý để đối phương đùa nghịch.

Mã Cát nhìn nhìn nói: “Vết thương của ngươi khá nghiêm trọng a, mắt cá xưng to đến vậy, xem ra phải hảo hảo tịnh dưỡng mới được a.”

Mã Cát cũng không quản Dịch Nãi có trả lời hay không, cứ làm bầm: “Ta ở ngay trong sơn động phía trước không xa, chúng ta có thể xem là hàng xóm nga! Về sau không có việc gì cứ tới tìm ta chơi.”

Phất Lôi ở bên cạnh tiếp lời: “Mã Cát cũng chưa có bầu bạn, hai ngươi có thể trở thành bạn tốt.”

Mã Cát đứng lên, lại đánh giá Dịch Nãi nửa ngày: “Ai, nói thật, bộ dáng ngươi quả thực xinh đẹp a!”

Dịch Nãi thâm phi nhô: ông đây không xinh đẹp, đây là đẹp trai, đẹp trai đó hiểu không!

Lại nói tiếp, Dịch Nãi thực không được tự nhiên khi bị người ở đây đối xử hết như nữ giới.

Cậu cảm thấy luận là dung mạo hay khí thế mình đều có hương vị đàn ông a.

Dịch Nãi là người Tứ Xuyên, thuộc dạng có phôi nấng cũng không đen, vì thế làn da trắng nõn kia đã giảm bớt một phần khí thế. Nhưng hàng chân mày kiếm vừa rậm vừa đen, cái mũi cao thẳng, ánh mắt sáng ngời, tất cả đều làm cậu trông anh khí bùng bùng. Vô luận nói thế nào, diện mạo cậu cũng thuộc loại tuấn tú chứ không phải loại hình thanh tú a.

Huống chi cậu cao tới một mét tám, không tính là quá cao, thon dài vừa vặn, vai rộng eo nhỏ, là dáng người đàn ông tiêu chuẩn. Trên người tuy không có nhiều cơ bắp nhưng có sức lực không nhỏ.

Nếu là địa cầu, Dịch Nãi có thể xem là loại hình đàn ông được phụ nữ ao ước được che chở.

Lúc Dịch Nãi nhìn thấy một thú nhân liền vô thức nhận định đối phương cũng là đàn ông như mình, không để ý lắm. Nhưng thú nhân lại chú ý đến gương mặt tuấn tú cùng dáng người cao gầy của cậu.

Dịch Nãi cảm thấy mình hết như một mỹ nữ đi trên đường, bị người ta dòm ngó.

Ánh mắt các thú nhân tựa như đang nhắc nhở cậu yếu ớt cỡ nào, cần được chăm sóc cỡ nào, hơn nữa còn là bên bị đè.

Loại cảm giác này thực khó chịu.

Khi thật, chờ thương thế của ông lành lặn liền cho các ngươi biết thế nào là lợi hại.

Mã Cát cứ nhìn Dịch Nãi từ trên xuống dưới một lượt, sau đó đột nhiên kéo cậu đứng lên: “Đi, theo ta ra sau gốc cây một chút.”

Dịch Nãi nghi ngờ nhìn Mã Cát, không biết người này định làm trò quỷ gì. Nhưng thấy Phất Lôi không có ý kiến gì nên đành chống nạng, khập khiễng theo Mã Cát ra sau gốc cây.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Để Lộ Cảnh Xuân...

Dịch Nãi thật không ngờ, Mã Cát kéo mình ra sau gốc cây chẳng qua vì muốn cởi da thú xuống rồi một lần nữa quấn lại, che kín hết cả thân trên.

Sáng nay lúc rời giường, Dịch Nãi quấn lung tung một vòng lên vai. Da thú chỉ che khuất nửa thân trên, lộ ra phần eo cùng rốn.

Dịch Nãi buồn bực: “Ta không lạnh, không cần quấn kín như vậy.

Mã Cát giải thích: “Giống cái bình thường đều phải che kín người, giống đực đều là dã thú, bọn họ rất dễ xúc động.

Vì thế Địch Nãi hoàn toàn không biết trang phục của mình khi này trong mắt thú nhân chính là cảm đồ trắng trợn a!

Địch Nãi hiểu ra. Khó trách ánh mắt của đám thú nhân cứ dính chặt vào người mình!

Xem ra, không thể trách thú nhân nhìn quá trắng trợn. Đều là họa do quan niệm bất đồng gây ra a!

Địch Nãi nghĩ, về sau không thể còi trần nữa a. Trước kia trong quân doanh đều là nam nhưng chưa từng chú ý tới chuyện này!

Nữ giới trên địa cầu hiện giờ còn mặt thoáng như vậy, chẳng lẽ một người đàn ông chân chính như cậu lại cứ phải quấn kín mít?

Vì cái gì cậu lại rơi vào nông nổi như phụ nữ Ả Rập vậy a! Thực bất bình cho chính mình.

Giải quyết xong vấn đề ăn mặc của Địch Nãi, hai người bước ra.

Mã Cát vừa đi vừa hỏi Địch Nãi: “Sáng giờ ngươi ăn gì chưa?”

Địch Nãi lắc đầu: “Vừa mới ngủ dậy, vẫn chưa kịp ăn!”

Vì thế sau khi đỡ Địch Nãi ngồi xuống tảng đá bên bờ sông, Mã Cát lấy ra hai quả trứng luộc chín cùng hai quả lê đưa cho Địch Nãi: “Ta có lê cùng trứng chim nè, ngươi ăn đi, vừa này ta đã ăn vài cái, no lắm rồi.”

Địch Nãi vừa lúc cũng đói bụng nên không từ chối, nói cảm ơn rồi nhận lấy.

Quả lê khá to, cũng lâu rồi Địch Nãi không được ăn, quả thực có chút tưởng niệm. Dùng nước sông rửa sơ qua, sau đó liền cắn từng ngụm từng ngụm ăn.

Phát Lôi thấy một màn này liền ảo não vỗ đầu: Đúng rồi, giống cái thích ăn nhất là hoa quả, sao mình chỉ nhớ đi săn mà quên hái trái cây mang về cho Địch Nãi a!

Địch Nãi không nghĩ nhiều như vậy, cậu thấy Phát Lôi ngờ ngạc nhìn quả lê trong tay, tưởng y cũng muốn ăn nên mở miệng hỏi: “Phát Lôi, ngươi muốn ăn không?”

Mã Cát ở bên cạnh cười nói: “Giống đực không thích ăn trái cây đậu, họ thích thịt.”

Địch Nãi nói: “Ăn trái cây có nhiều vitamin, có lợi cho cơ thể.”

Mã Cát nghi hoặc hỏi: “Vitamin? Đó là cái gì?”

“Nga.” Địch Nãi sững sốt, vô thức nói ra từ bọn họ không hiểu, vì thế giải thích: “Đó là từ chỗ chúng ta, là một vật chất duy trì sinh mệnh.”

Mã Cát cái hiểu cái không gật đầu, đột nhiên nhớ tới một vấn đề: “Chỗ các ngươi cách bộ lạc chúng ta có xa không?”

“Có thể nói là rất xa mà cũng rất gần.” Địch Nãi thở dài một hơi: “Ta cũng không biết nên hình dung thế nào. Dù sao ta cũng đột nhiên đi vào nơi này.”

“Vậy sau này ngươi có trở về không?” Mã Cát lại hỏi.

Phát Lôi cũng ân cần nhìn qua, chờ cậu trả lời.

“Chờ vết thương khô, ta sẽ tìm cách trở về. Dù sao nơi đó có người thân của ta. Bất quá ta cũng không biết có thể về được hay không.” Nói xong, Địch Nãi lại thở dài.

Phát Lôi lập tức uể oải.

Mã Cát giống như hiểu được tâm ý của Phát Lôi, có ý muốn thuyết phục Địch Nãi: “Kia nếu ngươi không trở về được thì cứ ở lại đây đi. Bộ lạc chúng ta tốt lắm, ở đây ngươi nhất định sẽ thực vui vẻ.”

Phát Lôi ở bên cạnh cũng dùng ánh mắt mong chờ nhìn Địch Nãi, đôi mắt to vàng ươm như đang nói, mau đáp ứng đi, mau đáp ứng đi a.

Địch Nãi có chút buồn cười, vờ ho khan một tiếng, gật gật đầu: “Nếu ta không về được thì ở lại đây không đi nữa. Với lại, ta cũng uống nước thánh của bộ lạc các ngươi rồi, có thể tính là một nửa người của bộ lạc a.”

Nhắc tới nước thánh, trong lòng Địch Nãi lại có chút muốn nôn, chẳng lẽ nếu sau này thực sự phải ở lại đây, cậu phải biến thành giống cái rồi sinh đứa nhỏ sao? Tưởng tượng tới hình ảnh đó, Địch Nãi liền rùng mình.

Đúng rồi, Phát Lôi hi vọng mình ở lại như vậy, không phải y cũng xem mình là giống cái chứ? Không đúng không đúng, mình với y rõ ràng là quan hệ ân nhân cứu mạng cùng bạn bè a!

Đúng, chính là vậy. Địch Nãi tự khẳng định.

Cậu quay đầu liếc mắt nhìn Phát Lôi một cái, tuy người này bộ dạng thực suýt nhưng cũng không phải mẫu người của cậu a!

Địch Nãi nghĩ, nếu thực sự không trở về được, tìm một phi thú nhân xinh đẹp làm bầu bạn vẫn tốt hơn đi làm vợ thú nhân. Bất quá, không biết có phi thú nhân nào để ý cậu hay không nữa.

Địch Nãi ngồi trên tảng đá vừa suy nghĩ miên man vừa ăn ngon lành. Mã Cát nổi hứng thú với con hươu sao Phát Lôi săn được. Hắn mở miệng hỏi: “Phát Lôi, con hươu này ngươi định đưa cho Địch Nãi sao?”

Phát Lôi gật đầu: “Ừ, thịt cùng da đều cho hần.”

Mã Cát quay đầu lại hỏi Địch Nãi: “Địch Nãi, ngươi định dùng da thú may quần áo à?”

Địch Nãi lắc đầu, cậu vẫn luôn tò mò không biết da thú rốt cuộc trải qua quá trình gia công thế nào mới từ cứng biến thành da thuộc mềm mại khô ráo như vậy, nhưng chưa từng tận mắt nhìn thấy.

Mã Cát hớn hờ nói: “Vậy để ta giúp ngươi làm đi! Ta làm một lần, ngươi ngồi cạnh nhìn, rất nhanh có thể học xong a.”

Địch Nãi cũng hưng trí: “Tốt!”

Vì thế Mã Cát bắt đầu thúc giục Phát Lôi: “Phát Lôi, ngươi mau lột da con hươu đi!”

Phát Lôi do dự nói: “Ta không đem dụng cụ, các ngươi chờ chút ta về sơn động lấy dao đá.”

Địch Nãi mỉm cười: “Không cần đâu, ta có đem theo dao.” Cậu khom người rút dao găm trong giày đưa qua. Phát Lôi cầm lấy, nhận ra đó là vũ khí Địch Nãi sử dụng lúc đấu với thử thú, thoát nhìn vô cùng sắc bén. Y cầm dao rạch bụng hươu, phát hiện quả thật dùng tốt hơn dao đá.

Mã Cát tấm tắc tán thưởng độ sắc bén của dao găm.

Địch Nãi ăn xong thứ trong tay, bắt đầu hứng thú với túi da thú trước ngực Mã Cát. Cái túi kia hẳn là dùng dây thừng mảnh may lại những tấm da thú, khá chắc chắn, đựng đồ cũng tiện.

Xem ra, thủ công của phi thú nhân này rất tốt.

Mã Cát thấy Địch Nãi chú ý tới túi da thú của mình liền đắc ý vỗ vỗ nó: “Đây là ta a may đó, thế nào, đẹp đúng không?”

Địch Nãi gật gù: “Ừ, đẹp lắm.”

Mã Cát lại giơ chân cho cậu xem: “Nhìn nè, này cũng là ta dùng da thú làm đó!”

Địch Nãi nhìn kỹ, hóa ra trên chân Mã Cát có bọc da thú, hai bên thế nhưng có những cái lỗ nhỏ được cột lại bằng dây thừng. Nhìn thoáng qua quả thực có chút hình dáng cơ bản của giày hiện đại.

Lúc trước cậu không để ý, cứ mãi chìm đắm trong hồi ức, giờ mới phát hiện thú nhân nơi này không mang giày, nhưng phi thú nhân đều dùng da thú bọc quanh chân rồi lấy dây thừng cột chặt! Bất quá không có ai làm thành kiểu giày như Mã Cát. Lại nói tiếp, này chính là một bước tiến mới trong thời đại a!

Vì thế cậu thực lòng khen ngợi Mã Cát: “Àn, giày của ngươi không tệ a.”

“Giày? Ngươi nói thứ này gọi là giày sao? Trước kia ta còn không biết đặt tên gì mới tốt. Giờ hay rồi, cứ gọi là giày đi. Chắc, giày, tên rất tốt a.” Mã Cát quá hưng phấn nên nói năng có chút lộn xộn.

Địch Nãi hết biết nói gì. Từ giày này cũng không phải do cậu sáng tạo ra a.

Mã Cát tựa hồ tìm được người chung ý tưởng, kích động nói với Địch Nãi: “Ta nói với ngươi a, ta chẳng những biết dùng da thú may túi, may giày, ta còn biết bện lưới bắt cá, còn có thể đan sọt bằng nhánh liễu a!”

Địch Nãi cũng có chút kinh ngạc: “Ngươi còn biết đan sọt bằng cành liễu? Quả thật rất lợi hại a.”

Mã Cát thực đắc ý: “Hắc hắc, trong bộ lạc chỉ có mình ta biết thôi! Bất quá, nếu ngươi muốn học ta có thể dạy ngươi a!”

Địch Nãi mỉm cười: “Kia chờ vết thương của ta lành hẳn đi.”

Lúc nói chuyện, Phát Lôi đã xử lý xong phần nội tạng, bắt đầu lột da. Lúc lột tới phần đầu, y chặt bỏ sừng thuận tay muốn ném đi, Địch Nãi lập tức cản lại: “A, Phát Lôi, cái sừng kia đừng có bỏ. Nó có thể dùng làm thuốc a.”

Phát Lôi nghi hoặc nhìn sừng hươu, cuối cùng vẫn giữ lại.

Mã Cát tò mò hỏi: “Sừng hươu có thể làm thuốc sao? Làm thuốc gì a?”

Địch Nãi kiên nhẫn giải thích: “Sừng của hươu trưởng thành có thể ngâm trong nước hoặc hầm nhừ, thăng đến khi nấu thành cao có màu vàng nâu. Cao gạc hươu là thứ tốt.”

Địch Nãi mờ ám cười hắc hắc, đột nhiên nhớ tới lúc huấn luyện lúc trước. Khi đó mỗi người đều phải đánh nhau với sĩ quan huấn luyện. Lúc bắt đầu, Địch Nãi kém nhất là phần vật tự do, không quá hai đòn đã bị sĩ quan huấn luyện quật ngã.

Lúc đó sĩ quan đã cười nhạo cậu: “Địch Nãi, nhóc có phải bị hư thận không đấy, sao eo không có chút lực nào. Nếu bị thật thì nói một tiếng, trong nhà tôi còn sừng hươu ông nội để lại khi săn thú lúc trước này, đến lúc đó nấu thành cao cho cậu bồi bổ a.”

Sau đó nhóm đồng đội đang nhìn bọn họ đều cười phá lên.

Địch Nãi bị chọc đến đỏ cả mặt. Sau đó lần nào đánh nhau với sĩ quan đều dốc hết sức.

Cậu nghĩ kĩ thuật vật lộn của mình hẳn cũng vì thế mới luyện giỏi.

Mã Cát nhìn Địch Nãi, cảm thấy kì quái không hiểu vì sao cậu không nói tiếp mà đột nhiên cười ngây ngô, vì thế lại hỏi lại: “Cao gạc hươu có tác dụng gì nha?”

Địch Nãi miễn cưỡng rời khỏi mớ kí ức, cười cười, vỗ vai Mã Cát nói: “Ha ha, chính là lúc nam giới không được, ăn thứ này là tốt nhất.” Còn chưa dứt lời, cậu đột nhiên nhớ ra Mã Cát hẳn là chưa có bầu bạn, nói vậy có tính là đùa giỡn con người ta không? Mặc dù, nói thế nào thì Mã Cát cũng có cấu tạo nam giới hết như cậu.

Mã Cát nghe không hiểu: “Cái gì là nam giới không được?”

Địch Nãi đỏ mặt hỏi, quên đi, cố nói bình thường một chút vậy: “Chính là có lợi cho những người thường xuyên cảm thấy cơ thể mệt mỏi, thất lưng đau nhức.”

“Ồ.” Mã Cát cái hiểu cái không.

Địch Nãi nghĩ thầm, quên đi, không cần rồi rắm vấn đề này, đổi chủ đề tốt nhất: “Phần xương cốt sau khi nấu xong cũng có thể dùng làm tốt. Mà nhỏ nó ăn vào có thể trị liệu vết thương hay đau đớn gân cốt. Ta đang bị thương, vừa lúc sừng hươu có thể giúp ta sớm hồi phục.”

“A, hóa ra sừng hươu còn có giá trị lớn như vậy a!” Mã Cát tiếc hận nói: “Trước khi săn được hươu, chúng ta đều vứt sừng đi, thật đáng tiếc a!”

Địch Nãi gật gù đầu: “Ừm, sau này tốt nhất nên giữ lại. Kỳ thật nếu là loại sừng hươu được còn chưa cứng thì càng có giá trị. Loại này được gọi là nhung hươu, có công hiệu càng tốt hơn. Nó có thể cường thân kiện thể, thúc đẩy sự phát triển của đứa nhỏ, giúp miệng vết thương khép lại nhanh chóng!”

Phát Lôi mặc dù đang bận nhưng vẫn lắng nghe cuộc nói chuyện của hai giống cái bên kia.

Y nghĩ, Địch Nãi hiểu biết thật nhiều a.

Nếu nhung hươu có hiệu quả tốt như vậy, ngày mai mình săn một con hươu có nhung đi. Tuy hơi khó tìm một chút nhưng chỉ cần cẩn thận một chút nhất định có thể tìm được.

Bất quá, nếu vết thương của Địch Nãi tốt hơn, khẳng định sẽ nghĩ đến chuyện rời đi. Nếu Địch Nãi chịu ở lại bộ lạc thì tốt quá.

Phát Lôi vì suy nghĩ nếu chân Địch Nãi lâu lành một chút cũng không tệ đột nhiên xuất hiện trong đầu mà xấu hổ.

Mặc kệ thế nào, trước cứ chữa khỏi vết thương rồi mới tìm cách giữ Địch Nãi ở lại.

Rất nhanh, da hươu đã bị lột ra. Tay nghề Phát Lôi không tồi, không hề tổn hại chút nào, là một miếng da hươu hoàn chỉnh.

Mã Cát đi qua nhặt lên, khích lệ nói: “Phát Lôi thực lợi hại, tấm da hươu tốt thế này quả thật không dễ gặp a!”

Mã Cát đi tới bờ sông, nhúng da hươu xuống nước tẩy rửa, lại quay đầu dặn Phát Lôi: “Thế này không sạch, ngươi hái chút bồ kết cho ta đi.”

A, bọn họ cũng dùng bồ kết a! Địch Nãi vượt cảm suy nghĩ, có bồ kết thì có thể thử chế tạo xà bông. Lúc trung học từng được học cách chế xà bông trong giờ thủ công, những bước cơ bản hiện giờ Địch Nãi vẫn còn nhớ, có thể thử xem thành công hay không đi!

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Mọi Người Cùng Tập Dùng Đũa...

Không bao lâu sau, Phát Lôi trong dạng thú ngậm một nhánh bồ kết lớn bay trở về.

Địch Nãi hâm mộ nghĩ, có cánh làm gì cũng tiện a, muốn đi đâu cũng nhanh.

Dưới sự trợ giúp của bồ kết, Mã Cát đã rửa sạch cả tấm da hươu, sau đó trải nó lên một tảng đá bên bờ sông. Sau đó lại tìm một cục đá có bề mặt nhám nhám, bắt đầu chà sát tấm da. Chà nửa ngày, số thịt vụn dính trên đó cơ bản đều bị chà sạch bóng, cuối cùng Mã Cát lại bỏ nó xuống nước giặt lại lần nữa.

Lúc này Mã Cát đứng dậy nói với Địch Nãi: “Bước đầu tiên cơ bản đã hoàn thành, chúng ta về sơn động thôi!”

Địch Nãi đứng dậy, lúc này mới phát hiện Phát Lôi không biết từ lúc nào đã rời đi. Thịt cùng sừng hươu cũng không thấy, xem ra đã bị Phát Lôi mang về sơn động trước rồi.

Vì thế Địch Nãi chống nạng, cùng Mã Cát lấy số quần áo đã phơi khô trên nhánh cây xuống. Sau đó hai người cùng đi về phía sơn động.

Mã Cát cảm thấy hứng thú với quần áo của Địch Nãi, dù là kiểu dáng hay chất liệu của nó đều vượt khỏi sự tưởng tượng, vì thế hắn cũng không biết bắt đầu hỏi từ đâu.

Vừa tới cửa sơn động đã nghe thấy mùi thơm xộc tới. Hóa ra Phát Lôi đã sớm nướng xong thịt hươu.

Mã Cát vuốt da hươu lên nhánh cây ở cửa sơn động xong liền chạy tới ngồi cạnh đồng lửa, nhìn thịt hươu mà chảy nước miếng: “Thoạt nhìn ăn rất ngon a. Phát Lôi, mau cho ta một miếng.”

Vì thế Phát Lôi lập tức lấy dao găm cắt một miếng đưa qua.

Mã Cát cầm thịt, thổi vù vù hai cái rồi vội vàng ăn, còn không quên nói với Địch Nãi: “Mau tới mau tới ăn nè, thịt hươu tươi mới ăn rất ngon a.”

Địch Nãi bật cười: người này thật đáng yêu. Sau đó cậu cũng chậm chậm đi tới ngồi xuống.

Phát Lôi cắt một miếng thịt non mềm nhất trên mình con hươu cho cậu, sau đó mới cắt một miếng lớn cho mình gặm.

Phát Lôi thích ứng rất nhanh với con dao găm kia, y phát hiện có một con dao thể này thực sự rất tiện. Không biết làm từ thứ gì, nếu có thể làm nhiều một chút chia cho tộc nhân thì tốt rồi.

Bắt quá, có vẻ rất khó làm. Vẫn là để sau này hỏi lại Địch Nãi vậy.

Địch Nãi cầm thịt hươu cắn hai miếng, đột nhiên nhớ ra đã lâu không thấy Tiểu Nhị, vì thế hướng ngoài động gọi: “Tiểu Nhị, Tiểu Nhị!”

Một hồi lâu vẫn không thấy nó về, Địch Nãi không khỏi lo lắng.

Phát Lôi nói: “Lúc ta đi lấy bồ kết có thấy con thú cầu nhàu kia của ngươi, nó đang bắt cá ăn! Ngươi yên tâm, thú cầu nhàu chạy trốn rất nhanh, không dễ bị bắt đâu.”

Tuy nói vậy nhưng Địch Nãi vẫn hơi lo, sợ nó gặp chuyện không may. Dù sao đối với Địch Nãi mà nói, Tiểu Nhị rất quan trọng. Nó là thú nuôi, cũng là bạn.

Cậu nhớ thú cầu nhàu thích ăn nhất là cá cậu làm, liền lấy con cá đã làm sạch mà Phát Lôi mang về lúc này đi nấu canh. Lại bảo Phát Lôi ra ngoài bẻ vài nhánh liễu về chẻ làm đũa.

Mã Cát rất hiếu kỳ về thứ mà Địch Nãi gọi là đũa, bình thường bọn họ ăn cá đều trực tiếp dùng tay bốc.

Địch Nãi làm mẫu cách cầm đũa, Mã Cát cùng Phát Lôi mắt cá nửa ngày cũng không học được, nhưng làm rơi xuống đất thì không biết bao nhiêu lần mà nói.

Địch Nãi bắt đầu nhìn bọn họ, nghĩ thầm, xem ra bọn họ phải hảo hảo rèn luyện kỹ năng dùng đũa một phen.

Rất nhanh, canh cá tỏa ra mùi thơm nồng đậm. Con sâu tham ăn của Mã Cát vừa ngửi thấy mùi này liền thức dậy, chớp chớp mắt đầy mong chờ.

Quả nhiên, chỉ thoáng chốc Tiểu Nhị từ bên ngoài vọt vào.

Địch Nãi gấp phần đuôi cá cho nó, nó liền cao hứng kêu cầu nhàu cầu nhàu không ngừng.

Mã Cát thử dùng đũa gấp cá, mười lần hết chín lần thất bại, bắt quá hắn cũng không tức giận, chỉ không ngừng phấn đấu.

Phát Lôi sau khi thử một lần thì không thử nữa, chuyên chú ăn thịt hươu của mình.

Ba người đang ăn uống thì chợt nghe bên ngoài có người gọi: “Mã Cát, Mã Cát.”

Mã Cát nghiêng tai nghe một chút: “Ha ha, Hách Đạt trở về rồi.” Vì thế liền ra ngoài sơn động nói chuyện với Hách Đạt.

Chỉ chốc lát sau, hân mang theo một con thỏ đi ngoài, vẻ mặt đầy ý cười, phía sau còn có Hách Đạt xách vài động vật nhỏ. Mã Cát nói: “Hách Đạt này a, ta bảo một con thỏ cùng một con hoẵng là được, hân lại xách về cả một đồng. Ta ăn sao hết đây!” Sau đó cười với Dịch Nãi: “Không ngại Hách Đạt tham gia chứ? Hân cũng chưa ăn gì a!”

Dịch Nãi nhìn bộ dáng hoa đào nở rộ kia, trầm nghĩ, Mã Cát nhất định thích Hách Đạt. Liền cười cười chào hỏi: “Hách Đạt, mời ngồi, đừng khách sáo.”

Hách Đạt vẫn bày ra bộ dáng cười hắc hắc ngây ngô dường như là chiêu bài của mình.

Mã Cát nhéo tay Hách Đạt một cái: “Mau lên, đứng góc đó làm gì, đặt đồ xuống rồi mau ăn thứ gì đi!”

Phát Lôi lại nướng thêm một miếng thịt hươu lớn, bốn người tiếp tục ăn.

Mã Cát cũng đưa một đôi đũa cho Hách Đạt, bảo hân tập gấp cá ăn, sau đó ngồi nhìn động tác ngây ngốc của người ta mà cười ha ha. Bất quá cuối cùng Mã Cát vẫn nhìn không được, tự mình dùng công phu chiếc đũa vẫn còn chưa thuần thục gấp một miếng cá út cho Hách Đạt.

Hách Đạt quả thực rất thích ăn cá, giống hệt như Tiểu Nhị, vừa ăn vừa thích đến híp cả mắt.

Phát Lôi ngồi cạnh nhìn mà hâm mộ, lại liếc mắt nhìn qua Dịch Nãi, trầm nghĩ, nếu Dịch Nãi cũng út mình ăn cá như vậy thì tốt quá. Đương nhiên, nguyện vọng này cơ bản không thể đạt được. Dịch Nãi hoàn toàn không có ý thức đó.

Thịt cá không nhiều, Mã Cát còn không ngừng út Hách Đạt nên rất nhanh liền ăn hết. Sau đó mỗi người uống chút canh cá, cuối cùng ngay cả chút cặn cũng không còn.

Dịch Nãi cảm thán, thời nguyên thủy không bị ô nhiễm, chỉ cần bỏ chút muối là đủ thơm ngon.

Muối dùng lần này do Phát Lôi lấy tới. Dịch Nãi hỏi muối lấy từ đâu thì Mã Cát liền giải thích, muối trong bộ lạc được lấy từ một nơi rất xa. Ở đó có một hồ nước mặn, bên hồ có động sương muối, tộc nhân liền thu thập số sương muối này mang về. Cứ cách một thời gian, bộ lạc sẽ có một nhóm lớn đi lấy muối. Ăn uống xong, Mã Cát bảo Hách Đạt mang giúp số động vật nhỏ kia về hang động mình ở. Chỉ để lại một con thỏ cho Dịch Nãi, nói là để hầm canh uống. Dịch Nãi cũng không cự tuyệt.

Phát Lôi dọn dẹp này nọ xong thì mang mũ giáp đi rửa sạch, bắt đầu nấu được mà đại vu cho Dịch Nãi.

Dịch Nãi nhìn y vội vội vàng vàng, quả thực có chút cảm động. Nghĩ thầm người này thật sự cẩn thận, ngay cả mình cũng quên phải uống thuốc.

Dịch Nãi vừa uống thuốc xong thì Mã Cát lại đến.

Mã Cát vừa tới liền lôi kéo Dịch Nãi đi vệ sinh, nói không thích đi một mình, sợ có thú nhân nhìn lên.

Dịch Nãi bất đắc dĩ, đành phải đi theo.

Tới nơi thì thấy đó là một nhà cỏ hình tròn được thân cây chống đỡ, vách làm từ nhánh cây, trên đỉnh được phủ cỏ khô. Bởi vì mọi người ở đây khá cao nên nhà cỏ cũng cao. Vừa vào thì thấy bên trong làm theo kiểu hố xí, đào mấy cái hố sâu có miệng hẹp dài. Bọn họ có thể làm ra WC thế này đã có thể xem là thông minh. Chẳng qua nơi này sau khi đi vệ sinh xong không có giấy, ngay cả lá tre cũng không có. Bên góc tường bên kia có mấy đồng lá cây chất trên những nhánh cây lớn, xem ra số lá này chính là giấy vệ sinh.

Sau khi đi ra ngoài, Dịch Nãi hỏi Mã Cát: “Nếu thú nhân muốn vệ sinh thì đi đâu?”

Mã Cát nói: “Thú nhân có cánh, bình thường bọn họ đều bay ra ngoài giải quyết.”

Dịch Nãi suy nghĩ một chút, đúng a, đã thú phần lớn đều dùng móng đào hố rồi giải quyết, sau đó còn thông minh lấp kín. Bên ngoài vừa thoáng vừa rộng, quả thực là lựa chọn tốt nhất!

Trở lại sơn động, bọn họ phát hiện tấm da hươu đã được phơi khô, Mã Cát bắt đầu chuẩn bị bước tiếp theo—— thuộc da.

Vừa rồi Mã Cát về nhà một chuyến, thuận tiện mang tới một ống tre chứa chất lỏng có màu xanh biếc. Mã Cát nói chất lỏng kia ép ra từ nhánh cây liễu. Chỗ hân vừa lúc còn một ít nên mang tới. Dịch Nãi nghĩ đây hẳn là thuốc dùng để thuộc da. Trước kia cậu từng nghe nói, nhánh liễu có thể dùng làm thuốc thuộc da và chế mực.

Mã Cát lưu loát bôi chất lỏng lên mặt không có lông rồi cuộn lại để vào một góc sơn động.

Mã Cát nói, qua năm đến ba ngày nữa là có thể lấy ra, mài thêm một tảng da thì da thú sẽ không bị hư nữa. Bất quá không nên để da thú dính nước, nếu không sẽ rất dễ bị hư.

Mã Cát còn nói với Dịch Nãi, có đôi lúc bọn họ cũng dùng vôi để thuộc da. Bất quá vôi có mùi khá hăng, hiệu quả thuộc da cũng bình thường, vì thế có nhiều phi thủ nhân không thích, trừ phi bắt buộc đi.

Lúc thuộc da, Bội Cách có tới một chuyến, mang tới vài ống tre cho Dịch Nãi.

Bội Cách nói mình quên chuẩn bị ống tre để đựng này nọ, Dịch Nãi liền cảm ơn nhận lấy.

Bội Cách oán giận nói gần đây xương sống cùng phần eo đau nhức, cũng không biết đã ăn nhầm thứ gì.

Dịch Nãi thâm nói, tới qua vận động vất vả như vậy đương nhiên xương sống với thất lưng phải đau rồi!

Bội Cách ngồi không bao lâu liền rời đi.

Bội Cách đi rồi, Dịch Nãi đột nhiên nhớ ra mình còn chưa hỏi Phát Lôi trong nhà còn ai khác nữa hay không!

Đã được bọn họ chiếu cố, nếu ngay cả cha mẹ người ta cũng không chào hỏi một tiếng thì bất lịch sự quá.

Vì thế Dịch Nãi hỏi Phát Lôi: “Phát Lôi, trừ bỏ Bội Cách, người còn người nhà nào khác không?”

Phát Lôi cười, biểu tình ẩn ẩn có chút hạnh phúc: “Có a, phụ thân cùng phụ mẫu của ta ở sơn cốc bên kia, ta một mình dọn qua đây. Ta còn một đại ca, hẳn cũng ở cùng bầu bạn bên sơn cốc! Hôm nào ta giới thiệu bọn họ cho người.”

Dịch Nãi gật gật đầu, hóa ra nơi này gọi mẹ là mẫu phụ! Quả thật có chút không được tự nhiên a!

Dịch Nãi đang ngậy ngốc thì đột nhiên nhớ tới trước đó có nói muốn đem sừng hươu nấu cao. Cậu còn đang chờ dùng cao gác hươu để trị thương a!

Bởi vì hành động không tiện nên Dịch Nãi nhờ Phát Lôi giúp một tay, chặt sừng hươu đã rửa sạch thành từng khúc bỏ vào mũ sắt, sau đó cho nước vào phân nửa mũ rồi đặt trên lửa bắt đầu nấu cao.

Bất quá giá gỗ tuy dùng gỗ ướt nhưng dùng lâu vẫn bị cháy hư, vì thế phải luôn có người trông chừng, cứ cách một khoảng lại phải đổi mới.

Dịch Nãi nghĩ, không bằng xây luôn một cái lò cho đỡ phiền. Trước kia cậu ở quê, thường thấy mọi người xây lò đất, sau đó đi lính, lúc huấn luyện đã ngoại cũng từng làm qua, vì thế xây một bếp lò đơn giản hoàn toàn không thành vấn đề.

Cậu nhờ Phát Lôi hỗ trợ nhặt một đồng đá có bề mặt bằng phẳng kích thước xấp xỉ nhau về, sau đó lại bảo y tìm một ít bùn. Bất quá không phải loại bùn ngoài bờ sông, phải là loại bùn ở thảo nguyên, có độ dính khá cao.

Phát Lôi vừa nghe liền hiểu được, y cũng rất thông minh, tìm một miếng da thú cũ mang đi, rất nhanh liền mang theo bùn đất trở về.

Đá cùng bùn đã có đủ, Dịch Nãi liền bắt tay xây lò. Phát Lôi cùng Mã Cát đều tò mò xáp qua xem.

Hắn dùng hòn đá xây thành hình dáng cơ bản của bếp lò, sau đó dùng bùn lấp kín những khe hở. Rất nhanh, bếp lò đã được làm tốt. Dịch Nãi bỏ củi vào đốt, phát hiện thông gió cũng không tệ. Dội vách lò đốt cứng một chút, Dịch Nãi đặt mũ giáp lên trên, cũng khá vừa vặn. Vì thế cậu bắt đầu bỏ thêm củi nấu cao.

Phát Lôi cùng Mã Cát đều cảm thấy thứ bếp lò này cũng không tệ, đáng tiếc bọn họ không có đồ chứa đốt không hư như Dịch Nãi.

Nghe bọn họ nói vậy, Dịch Nãi bỗng nhiên nhớ tới một phát minh trọng đại trong thời kì đồ đá —— đồ gốm.

Trước kia, sĩ quan huấn luyện luôn nói, là một bộ đội đặc chủng, các cậu phải học cách sống như người nguyên thủy.

Vì thế Dịch Nãi đặc biệt tìm đọc một số tư liệu về cuộc sống của người nguyên thủy. Trong số đó có cả việc làm đồ gốm. Bất quá cậu chỉ biết những bước lý thuyết, còn thực hành thì chưa thử bao giờ.

Quên đi, mặc kệ thế nào, cứ mày mò thử!

Thực hành mới có thể tìm ra phương pháp chính xác nhất a!

Bạn đang đọc truyện *Thủ Nhân Chi Địch Chúng Binh Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Đồ Gốm...

Địch Nãi quyết định phải làm đồ gốm, liền nói với Phát Lôi cùng Mã Cát: “Hôm nay chúng ta làm một ít đồ đốt không hư đi. Thứ này gọi là đồ gốm.”

Mã Cát có vẻ hứng thú bưng bưng: “Tốt tốt, kia đồ gốm làm từ gì a?”

Địch Nãi nói: “Dùng loại đất bùn này.”

Số bùn Phát Lôi mang về khi nãy còn rất nhiều, Địch Nãi chuẩn bị dùng nó làm phôi gốm. [phôi gốm: bán thành phẩm, tức là đồ gốm chỉ mới dc tạo hình]

Mã Cát không tin: “Ta từng dùng nó làm chậu rồi, sau khi làm ra không thể chứa nước, cũng không thể đặt trên lửa đốt.”

Địch Nãi nói: “Đó là vì ngươi còn thiếu một bước quan trọng. Chúng ta làm phôi gốm trước đã, chính là nặn chúng thành hình dạng có thể dùng để chứa nước.

Bởi vì bùn này không đủ độ cứng, Địch Nãi lại bảo Phát Lôi tới bờ sông tìm chút cát mịn trộn vào. Sau đó cả ba người bắt tay làm, dưới sự chỉ dẫn của Địch Nãi, bọn họ dùng số bùn này làm thành bình, ly, chén, chậu này nọ.

Bởi vì không có khuôn đúc nên chỉ đành chọn cách nguyên thủy nhất, chính là từ một cục bùn từ từ nặn thành dáng. Lúc mới bắt đầu quả thực nhìn không ra gì, sau đó dần dần mới tốt hơn.

Tính trẻ con của Địch Nãi bắt đầu phát tác, làm ra đủ loại hình dáng kì quái.

Mã Cát cũng thực vui vẻ, chơi đến quên cả trời đất, cuối cùng đều làm tới phát ngiên, không muốn dừng tay. Mãi đến lúc chút bùn đất cuối cùng cũng dùng hết, hắn vẫn còn chưa thỏa mãn.

Bởi vì mặt ngoài của phôi gốm cần phải bằng phẳng vuông vức, vì thế muốn làm thành công một thành phẩm cũng mất khá nhiều công sức.

Địch Nãi bảo Phát Lôi chuyển số phôi gốm đã làm tốt vào một góc sơn động mát mẻ.

Địch Nãi nói phải hong khô, nếu phơi dưới ánh mặt trời sẽ bị rạn nứt, vì thế bước tiếp theo phải đợi đến mai, khi phôi gốm khô mới có thể tiến hành.

Bộ dáng Mã Cát hết như ước gì có thể làm một phát đến cuối cùng, vừa nghe thấy vậy thì có chút thất vọng.

Bởi vì trời sắp tối, Địch Nãi nhớ tới âm thanh nghe thấy đêm qua, liền quyết định làm cửa cho sơn động.

Cậu nhờ Phát Lôi chặt một ít tre mang về, bắt đầu làm cửa tre.

Cũng may việc này khá đơn giản, còn có Mã Cát cùng Phát Lôi hỗ trợ, rất nhanh đã làm xong. Địch Nãi đặt cánh cửa ở ngoài động, chuẩn bị buổi tối mới bịt cửa hang lại.

Còn một ít nhánh nhỏ, Địch Nãi bó lại làm chổi quét nhà.

Mã Cát thấy cây chổi liền hiếu kỳ cầm nó quét nửa ngày, dọn sạch bong cả sơn động.

Lúc này trời cũng tối, Phát Lôi tiếp tục đặt thịt lên giá gỗ nướng. Cao sùng hươu nấu xong đã được Địch Nãi rót vào một ống tre sạch, sau đó cậu lấy một chút gạc hươu, dùng dao găm nghiền nhỏ sau đó hòa chung với rượu.

Sau khi ăn cơm xong, mọi người đều có chút mệt mỏi, Mã Cát cùng Phát Lôi cũng sớm cáo từ về nghỉ ngơi. Trước lúc đi, Phát Lôi còn giúp Địch Nãi kéo cánh cửa tre vừa làm chắn lại cửa động.

Không biết là tác dụng tâm lý hay cánh cửa kia thật sự hiệu quả, tối đó Địch Nãi không hề nghe thấy âm thanh kỳ quái gì, rốt cuộc ngủ một giấc thật ngon.

Sớm hôm sau, Phát Lôi cùng Mã Cát đều đến từ rất sớm. Hôm nay Địch Nãi mặc bộ quần áo ngự trang của mình. Tuy có câu nhập gia tùy tục nhưng cậu thật sự không quen mặc da thú, lại còn phải chú ý không được lộ da thịt, ghen chết cậu a.

Mã Cát lần đầu tiên nhìn thấy Địch Nãi mặc quần áo ngự trang nên kinh ngạc một phen, vây quanh cậu nhìn trái nhìn phải, không ngừng khen xinh đẹp. Còn nói hắn cũng muốn dùng da thú may thành quần áo dạng này để mặc.

Địch Nãi nói: “Tốt, làm xong tặng ta một bộ đi, ta lấy thứ tốt để đổi với ngươi.” Cậu cảm thấy muốn dùng da thú làm ra bộ dáng quần áo thực sự quá khó, dù sao bọn họ chỉ có kim xương cùng chỉ đay, còn không có kéo.

Địch Nãi nhớ tới mớ kim chi mình mang theo, vì thế liền lấy một cuộn chỉ cùng một cây kim giao cho Mã Cát. Lại nghĩ nếu không có dao cũng không làm được gì, vì thế lại tìm con dao gấp đa dụng của mình.

Sau khi Địch Nãi làm mẫu một lần, Mã Cát liền cầm dao gấp vui đến nhảy dựng. Hắn nói: “Thứ này của ngươi tốt quá, yên tâm, ta nhất định sẽ nhanh chóng làm một bộ quần áo da thú cho ngươi.”

Địch Nãi mỉm cười: “Vậy ta cảm ơn trước.”

Địch Nãi còn chưa rửa mặt, Phát Lôi dùng ống tre lấy chút nước đến cho cậu rửa mặt. Địch Nãi không hề ý thức được, mình không hề khách sáo cảm ơn Phát Lôi, đã bắt đầu thoải mái hưởng thụ sự chiếu cố của đối phương.

Sau khi rửa mặt, ba người cùng ngồi xuống ăn sáng.

Lần này Phát Lôi đã thông minh dùng da thú mang theo rất nhiều hoa quả cùng trứng chim đến cho bọn hắn ăn.

Hoa quả có rất nhiều loại, có đu đủ, táo, xoài, nho, còn có cả chuối tiêu. Trên vỏ vẫn còn đọng sương, xem ra lúc sáng sớm Phát Lôi đã vào rừng hái.

Mã Cát nghĩ, Phát Lôi đúng là có lòng, nếu Hách Đạt cũng săn sóc mình như thế thì tốt rồi. Ngẫm lại thì chắc không có khả năng. Hách Đạt thật sự rất ngốc. Bất quá nghĩ đến mở động vật nhỏ Hách Đạt đưa hôm qua, hắn lại vui vẻ.

Địch Nãi cũng thực vui: “Oa, nhiều trái cây vậy a, sáng nay ngươi đi hái sao Phát Lôi? Nhanh vậy đã về, giỏi thật a.”

Phát Lôi không nói gì, chỉ nuông chiều nhìn Địch Nãi ăn.

Địch Nãi không hề phát giác bắt đầu ăn uống, thấy Phát Lôi nhìn mình liền phản xạ có điều kiện kéo y qua ăn chung.

Mã Cát còn chưa ăn xong đã ồn ào nói: “Địch Nãi, ngươi ăn nhanh lên, chúng ta đi làm đồ gốm nữa.”

Địch Nãi buồn cười: “Ngươi đi xem thử xem đã khô chưa?”

Mã Cát chạy qua hai bước nhìn, lại kêu lên: “Khô rồi khô rồi!”

Địch Nãi bắt đầu đi, tranh thủ ăn xong miếng táo cuối cùng rồi bắt đầu làm việc. Cậu dọn sạch bếp lò vừa làm hôm qua, sau đó dùng dao găm đào một cái lỗ sâu ở phần cửa lò.

Phát Lôi muốn giúp nhưng bị Địch Nãi khoát tay cản lại, ý bảo không cần. Chút việc nhỏ thế này, tuy chân cậu bị thương nhưng vẫn có thể làm được.

Địch Nãi bảo Phát Lôi chặt ngắn những thanh củi, vừa đủ để nhét vào trong bếp lò, sau đó đặt số đồ gốm đã khô lên trên. Bất quá bếp lò không quá lớn, đặt không được bao nhiêu.

Sau khi bỏ vào, Địch Nãi nhìn phần trên của bếp lò mà ngăn người, thầm nghĩ nên dùng cái gì để bịt kín lại?

Mã Cát vẫn nhìn chăm chăm động tác của Địch Nãi, thấy cậu ngăn người liền hỏi: “Sao vậy?” Địch Nãi nói một chút, Mã Cát liền hiểu được: “Ta có một miếng da mỏng, vừa vặn có thể đặt lên bếp, Phát Lôi, ngươi theo ta về lấy đi.”

Rất nhanh, miếng da đã được lấy tới, quả nhiên vô cùng vừa vặn. Cũng không quá nặng, không hề sụp bếp lò. Địch Nãi dùng miếng da kia để chặn cửa thông gió, chỉ chừa một lỗ thông khí nhỏ, sau đó bắt đầu bỏ củi vào đốt.

Lửa cháy hùng hực trong lò.

Mã Cát hỏi: “Phải đốt bao lâu a?”

Địch Nãi nghĩ nghĩ, đáp: “Hắn là nửa ngày đi!”

“A, lâu vậy sao, vậy ta về trước làm quần áo vậy. Chờ ăn cơm trưa xong lại qua.” Mã Cát ngồi không yên.

Phát Lôi cũng phải đi sẵn.

Vì thế hai người đều rời đi, để lại một mình Địch Nãi gạt tro cùng thêm củi vào lò.

Ngồi có chút chán, Địch Nãi liền chọn một ống tre khá lớn trong số Bội Cách mang tới, định chế làm đũa tre.

Đũa làm bằng nhánh liễu, lúc ăn trong miệng luôn có vị chua, làm đũa tre vẫn tốt hơn.

Cậu cẩn thận dùng dao găm chế tre thành mấy mảnh lớn, sau đó lại chậm rãi tách thành từng chiếc đũa, cuối cùng dùng dao găm tỉ mỉ vót nó trơn nhẵn.

Mười đôi đũa vót xong thì thời gian cũng tốn hơn phân nửa.

Lúc này một thú nhân tên Bối Luân Đạt chạy tới ngoài sơn động của Địch Nãi, đưa cho cậu một bó hoa tươi.

Địch Nãi nhìn bó hoa rực rỡ không biết tên là gì kia mà đen mặt.

Ông đây giống loại người thích hoa hoa cỏ cỏ lắm à? Lúc đi bộ đội trước kia, ngay cả một cây xương rồng cũng để cho nó chết, rõ ràng là ông có thù oán với hoa cỏ a!

Bất quá nhìn thấy thú nhân vóc dáng cao lớn giờ một bó hoa thật to cười ngầy ngốc đưa tới trước mặt mình, quả thật không thể cự tuyệt nổi.

Nhưng nghĩ lại, hoa này không có hàm nghĩa đặc biệt gì đi? Lỡ mình ngầy ngốc nhận hoa rồi không thể không làm vợ người ta thì khổ.

Vì thế cậu liền hỏi Bồ Luân Đạt tặng hoa có ý nghĩa gì đặc biệt hay không.

Nghe Bồ Luân Đạt nói hẳn ở trong rừng nhìn thấy hoa này xinh đẹp nên ngắt mang về cho cậu mà thôi, Dịch Nãi mới yên tâm. Sau đó nói cảm ơn rồi nhận hoa.

Thú nhân kia thấy cậu nhận liền vui vẻ vô cùng, thoáng cái đã nhảy nhót đi thật xa.

Sau khi trở lại sơn động, Dịch Nãi nhìn bó hoa mà không biết phải làm gì với nó. Thời đại này không có bình hoa, bản thân cậu cũng không rảnh mà dưỡng hoa, liền dứt khoát ném vào một góc. Vì thế đóa hoa đáng thương chỉ có thể nằm một góc ngấm vách tường.

Ba giờ trôi qua, Mã Cát đã không kiểm chế được mà chạy tới. Hắn liếc mắt một cái liền thấy được đóa hoa nằm trong góc, loại hoa này hắn rất thích, liền cầm lên ngửi mãi, hỏi Dịch Nãi: “Hoa đâu ra vậy?”

Dịch Nãi hỏi: “Bồ Luân Đạt tặng, người thích thì lấy đi!”

Phát Lôi cũng đi săn trở về, lần này y săn một con gà rừng cùng một con hươu đực còn chưa trưởng thành. Dịch Nãi vừa nhìn liền thấy hai cái sừng của hươu non đều chưa cứng, tất cả đều là nhung hươu a!

Đây là lần đầu tiên Dịch Nãi tận mắt nhìn thấy nhung hươu chân chính, cậu kích động tới mức kêu lên: “A, nhung hươu, thật sự là nhung hươu a!” Trong lòng cậu cũng đang thầm gào lên, cả gia tài a, hai cái sừng đầy đủ thế này, nếu ông mang nó về thời hiện đại thì ít nhất cũng bán được mấy chục ngàn. Như vậy ông sẽ trở thành kẻ giàu có, một bước lên mây a.

Phát Lôi nhìn thấy Dịch Nãi kích động như vậy cũng thực vui vẻ. Xem ra săn hươu non là chính xác. Làm giống cái mình thích vui vẻ chính là trách nhiệm của mỗi giống đực a!

Phát Lôi quay đầu nhìn hoa trong tay Mã Cát, cũng hỏi là ai tặng, Mã Cát giành nói là Bồ Luân Đạt đưa cho Dịch Nãi, bất quá Dịch Nãi đã cho lại hắn.

Phát Lôi nghe vậy liền cảm giác được nguy cơ, lập tức hỏi: “Dịch Nãi, người có thích hoa không?” Y định nếu Dịch Nãi thích, mỗi ngày y đều hái một bó lớn tới cho cậu.

Bất quá, Dịch Nãi lắc đầu: “Không thích chút nào.”

Lúc này Phát Lôi mới yên lòng.

Dịch Nãi cẩn thận cất bỏ phần nhung hươu, đặt trên tảng đá mà ngấm nghĩa, thích đến mức không muốn buông tay.

Mã Cát nhóm lửa đến mất kiên nhẫn, liền mở miệng hỏi Dịch Nãi: “Đồ gốm còn chưa đốt xong sao?”

Dịch Nãi xem xét thấy được nung cũng không sai biệt lắm, liền bảo Mã Cát dập lửa.

Mã Cát kích động nói: “Thế nào, thế nào? Được chưa?”

Dịch Nãi nói: “Phải chờ chút đã, phải để nó từ từ hạ độ nóng xuống mới lấy ra được. Chúng ta ăn gì đó trước đi.”

Phát Lôi thấy bên này còn chưa xong nên nói mượn dao găm của Dịch Nãi, xách con thỏ Hách Đạt săn hôm qua cùng con gà rừng mình vừa săn được ra bờ sông xử lý. Hươu non thì giữ lại tối ăn.

Mã Cát không có việc gì làm liền đi lòng vòng tại chỗ. Xoát a xoay, suýt chút nữa làm Dịch Nãi choáng tới ngất.

Cũng may Phát Lôi rất nhanh đã quay lại, bắt đầu nhóm lửa nướng gà rừng cùng thỏ, Mã Cát cũng qua giúp một tay.

Dịch Nãi cứ một lát lại đi kiểm tra độ ẩm của lò, phát hiện không sai biệt lắm mới giờ tảng đá bên trên, cẩn thận lấy đồ gốm ra. Sáu món, có một cái chậu lớn bị nứt, số khác đều rất tốt. Chẳng qua, mặt ngoài của số đồ gốm này đều khá thô ráp, có vài cái tuy không nứt nhưng trên bề mặt vẫn có chút vết rạn. Dịch Nãi hắc tuyến, thứ này nếu ở địa cầu, ai thèm mua chứ?

Phát Lôi cùng Mã Cát mỗi người cầm một cái bát ngấm nghĩa, tám tắc khen ngợi.

Dịch Nãi nghĩ, mặc kệ thế nào, hiện giờ có thể xem là chế tác thành công, không biết có dùng bền không nữa. Vì thế mở miệng nói: “Chúng ta thí nghiệm một chút, thử xem số đồ gốm này dùng có tốt không?”

Mã Cát hưng phấn: “Thử thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Bánh Trứng Chim...

Địch Nãi hỏi Phát Lôi: “Trứng ngoroi mang tới lúc sáng đã nấu chín chưa?”

Phát Lôi ngượng ngùng: “Chưa, ta quên mất.”

Địch Nãi cười gian xảo: “Hắc hắc, chính là chưa nấu chín mới tốt. Để ông làm chút đồ ngon cho các ngoroi nếm thử.”

Địch Nãi lấy một cái chén, rửa sạch lớp bụi đất bên trên, sau đó đập tung bỏ vào. Tiếp đó cậu cùng đũa khuấy đều trứng, lại bỏ thêm chút muối cùng nước vào.

Sau khi chuẩn bị xong, cậu chế chút nước vào mũ giáp của mình rồi đặt lên bếp. Lại cầm hai chiếc đũa đặt song song bên trong rồi đặt chiếc chén lên trên. Tiếp đó tìm một mảnh gốm lớn trong số chậu bị vỡ làm nắp đặt lên trên mũ giáp, bắt đầu nhóm lửa chung bánh trứng.

Bánh trứng chim rất nhanh đã chín, mùi thơm lan tỏa bốn phía. Địch Nãi nghĩ, nếu có chút hành bỏ vào thì càng tuyệt vời hơn.

Sau khi lấy bánh trứng ra, Địch Nãi bảo Phát Lôi rửa sạch hai cái chén rồi chia cho bọn họ một ít.

Mã Cát hỏi: “Này gọi là gì?”

Địch Nãi nói: “Nó làm từ trứng chim nên gọi là bánh trứng chim.”

Mã Cát học theo Địch Nãi cầm đũa bỏ bánh vào miệng, vừa lừa vừa cảm thán: “Địch Nãi thật lợi hại, hương vị món bánh này thật không sai a. Trước kia chúng ta ăn trứng đều là đặt lên lửa nướng hoặc dùng ống tre luộc mà thôi. Tới giờ chưa từng thử làm cách này a!”

Phát Lôi thì không dùng đến đũa, chỉ một ngón đã tấp sạch. Y chép chép miệng, không cảm nhận được nhiều hương vị lắm.

Địch Nãi điên cuồng gào thét trong lòng: a a, cái con trâu Phát Lôi này, ngoroi chính là con trâu lại đi gặm hoa mẫu đơn a! Thật phung phí của trời mà!

Tiểu Nhị ở bên cạnh cầu nhau cầu nhau biểu thị bất mãn vì chủ nhân không chú ý đến nó.

Địch Nãi xấu hổ gấp chút bánh trứng bỏ xuống, nó lập tức cúi đầu điên cuồng ăn, còn không quên dùng sức lắc lắc cái đuôi ngắn ngủn của mình.

Ăn xong bánh trứng, ba người một thú cầu nhau lại bắt đầu ăn thịt nướng.

Mấy ngày nay đều ăn thịt nướng, miệng Địch Nãi cũng nổi mấy mụn đen rồi. Cậu cảm thấy không ổn, phải nghĩ biện pháp kiếm chút rau dưa ăn mới được a!

Đúng rồi, nếu nơi này có tre, vậy nhất định có măng, bảo Phát Lôi lấy chút về ăn đi! Thứ này rất dễ thấy, Phát Lôi hẳn không có khả năng chưa từng thấy. Vì thế liền mở miệng hỏi: “Phát Lôi, ngoroi có từng thấy măng trong rừng không?”

Phát Lôi hỏi: “goroi nói là thứ cây tre non còn chưa mọc nhánh ấy hả?”

Địch Nãi gật gật đầu.

Phát Lôi nói: “Theo phía tây bay qua hai ngọn núi, phía sau có một mảnh rừng tre lớn. Lần trước ta đi săn thú nhìn thấy ở đó có rất nhiều măng. Sao vậy, ngoroi muốn thứ kia à?”

Ánh mắt Địch Nãi sáng lên: “Đúng vậy, thứ đó có thể ăn, buổi chiều ngoroi mang về một ít đi. Măng càng non thì càng tốt.”

Phát Lôi đồng ý: “Được, chốc nữa ta đi ngay.”

Ăn xong này nọ, Địch Nãi chuẩn bị nung luôn số đồ gốm còn lại.

Vì thế Mã Cát ở lại giúp đỡ, Phát Lôi thì đi hái măng.

Sau khi bỏ số còn lại vào lò, Mã Cát cùng Địch Nãi lại bắt đầu nhàm chán chờ đợi.

Địch Nãi đột nhiên nhớ tới lúc trước mình nghĩ đến chuyện làm xà bông mà quên mất, vì thế hỏi Mã Cát: “Mã Cát, nhánh bò kết hôm qua ngoroi đi xem thử xem còn không?”

“Nhánh bồ kết? Ngươi định dùng nó làm gì?” Hai mắt Mã Cát sáng rực: “Có phải ngươi lại định làm thứ tốt không?”

Địch Nãi cảm thấy bộ dáng của Mã Cát thực sự rất đáng yêu, đến mức làm người ta muốn xoa đầu hẳn một phen: “Ngươi đoán đúng rồi, ta định làm xà bông. Mau đi tìm nhánh bồ kết đi!”

Vì thế Mã Cát lao đi hết như một cơn gió.

Địch Nãi bật cười. Người này, làm việc luôn hấp tấp như vậy.

Bất quá, có thể quen một người bạn như vậy ở đây cũng coi là may mắn của mình a!

Rất nhanh, Mã Cát đã kéo nhánh bồ kết kia trở lại, sau đó vội vàng chạy tới bên cạnh Địch Nãi: “Lúc ta tìm tới, nó vẫn còn ở nguyên nơi đó a! Ta liền kéo nó về! Mau nói cho ta biết cái xà bông mà ngươi nói phải làm sao a?”

“Trước tiên, chúng ta phải hái lá bồ kết xuống ép ra nước.” Địch Nãi nói xong, bắt đầu hái lá.

Sau khi hái hết lá xuống, Địch Nãi bỏ một ít vào ống tre rồi dùng một cây gỗ lớn bắt đầu ép nước. Mã Cát cũng không lạ gì chuyện này, liền cầm lấy một ống tre bắt đầu làm theo.

Sau khi ép ra chất lỏng xanh biếc thì lọc sạch cặn, bắt đầu bước tiếp theo.

Bất quá bước này cần có mỡ động vật, mà chỗ Địch Nãi lại không có.

Mã Cát nói chỗ mình có, vì thế liền chạy về lấy.

Sau khi Mã Cát mang mỡ tới, Địch Nãi liền đặt mũ giáp lên giá gỗ, bỏ mỡ cùng nước ép bồ kết vào trong, tiếp đó thêm một phần nước vừa đủ cùng chút tro trong lò.

Bởi vì không có chất kiềm nên chỉ có thể dùng nguyên liệu nguyên thủy nhất là tro.

Trong quá trình đốt lửa đun nóng, Địch Nãi không ngừng dùng thìa khuấy hỗn hợp trong mũ giáp, chỉ chốc lát sau nó liền biến thành màu vàng, đây là mỡ đang bắt đầu xà phòng hóa.

Địch Nãi lại khuấy thêm một hồi thì tắt lửa, bỏ vào chút muối. Rất nhanh lớp trên dần dần sệt lại. Địch Nãi cẩn thận rót bỏ phần nước bên dưới, số còn lại rót vào ống tre.

Mã Cát nhìn chằm chằm nước xà bông trong ống tre, tò mò hỏi: “Vậy là xong rồi sao?”

Địch Nãi gật đầu: “Cơ bản đã hoàn thành. Chờ ngày mai hay ngày mốt nó đông cứng lại là có thể dùng.”

Mã Cát lại hỏi: “Xà bông này dùng làm gì? Cũng dùng để tẩy rửa như lá bồ kết sao?”

“Ừ. Làm thế này thì lúc dùng không cần vất vả đi hái nhánh bồ kết nữa.” Địch Nãi đáp, trầm nghĩ, mặc kệ ngày mai nó có cứng hoàn toàn hay chưa cũng phải lấy một ít đi gọi đầu. Ông đây đã thiệt nhiều này không hảo hảo tắm gội một phen, ngứa muốn chết rồi. Tuy tóc ngắn, lúc rửa mặt cũng thuận tiện gội luôn, nhưng không có xà bông nên cứ cảm thấy không sạch.

Xà bông làm xong, lúc này, Phát Lôi cũng mang theo một đồng mắng trở về.

Mã Cát sợ hãi than một tiếng: “Oa, nhiều mắng thế này đủ cho chúng ta ăn thật lâu a.”

Địch Nãi bắt đầu lột mắng. Quả nhiên đều là những búp mắng khá non.

Địch Nãi nghĩ, nhiều mắng như vậy, mấy ngày này khẳng định ăn không hết, không bằng lấy một ít làm mắng chua.

Người Tứ Xuyên rất chú trọng ăn uống, Địch Nãi tuy là nam nhưng từ nhỏ cũng mưa dầm thấm đất, đối với nấu nướng cũng có nghiên cứu nhất định. Măng chua là món ăn thường ngày trong gia đình Tứ Xuyên, Địch Nãi thường dùng nó trong bữa sáng. Làm măng chua khá đơn giản, cũng không tốn nhiều thời gian, ở đây làm cũng khá tiện.

Bất quá, trong số đồ gốm làm hôm qua không có loại bình chuyên dùng để ủ măng chua, xem ra chỉ có thể vất vả Phát Lôi một chuyến để lấy ít đất sét mang về.

Phát Lôi hoàn toàn không than mệt nhọc, vừa nghe Địch Nãi nói muốn loại bùn đất có độ dính như hôm qua liền cầm da thú chạy đi.

Sau khi bùn được mang về, Địch Nãi bắt đầu làm bình ủ đồ chua. Vì thứ này yêu cầu tạo hình hơi cao, phần tay nắm lại không có khuôn nên mất không ít công sức. Cậu cố ý làm hai cái, sợ xảy ra việc ngoài ý muốn.

Mã Cát vừa thấy bùn lại muốn làm, liền bỏ măng xuống nhảy nhót muốn tới giúp. Bất quá hẳn cũng chỉ làm loại chén bát thau chậu đơn giản mới học được hôm qua mà thôi.

Phát Lôi thì đi xử lý con hươu săn được sáng nay chuẩn bị cho bữa tối.

Địch Nãi muốn nấu nướng xào thịt cùng canh măng tươi, vì thế bảo Phát Lôi cắt một phần thịt mỡ cùng một miếng thịt đùi nhỏ cho mình.

Phôi gồm sau khi làm xong được bọn họ đặt vào trong góc mát.

Lúc này, đồ gồm trong lò cũng nung xong, Địch Nãi dập lửa chờ độ nóng hạ xuống.

Phát Lôi cũng rửa thịt xong, treo lên giá gỗ nướng.

Đợi độ ẩm giảm xuống, Địch Nãi kiểm tra thì thấy lại vỡ hai món. Cậu nói với Phát Lôi: “Nếu có lò nung lớn một chút thì tốt rồi, như vậy có thể nung đồ gồm tốt hơn, cũng làm được nhiều cái hơn.”

Phát Lôi cảm thấy hứng thú: “Thế à? Ta có thể nói với tộc trưởng, để các tộc nhân hỗ trợ làm cùng.”

“Ừ, người có thể mang đồ gồm tới nói với tộc trưởng, nếu được thì để tộc trưởng sắp xếp người, tìm một nơi thích hợp xây lò nung đồ gồm.” Địch Nãi cũng hiểu nên làm vậy. Dù sao đồ gồm là chuyện tốt cho cả bộ tộc, tộc trưởng nhất định sẽ ủng hộ.

Phát Lôi đột nhiên nhớ tới một việc: “Địch Nãi, chân người hẳn phải đôi được rồi.”

“Đúng nha!” Địch Nãi vỗ đầu, nhiều việc quá nên quên bèn đi mất. Cậu cũng nhớ ra mình còn để quên một chiếc giày ở chỗ đại vu: “Kia làm phiền người đi cùng ta một chuyến, thuận tiện đem hai món đồ gồm tới cho đại vu.”

Phát Lôi gật đầu: “Tốt, để ta dùng hình thú công người đi.”

Địch Nãi không cự tuyệt. Cậu hoàn toàn không có sức kháng cự với hình thú của Phát Lôi.

Bởi vì bay nên rất nhanh đã tới nơi.

Đại vu cảm thấy rất hứng thú với đồ gồm mà bọn họ mang tới, khen ngợi nói Địch Nãi quả nhiên là sứ giả của thần, không làm hấn thất vọng.

Địch Nãi cũng lười tranh cãi chuyện sứ giả của thần. Cậu bảo Phát Lôi ra ngoài sơn động chờ, sau đó mới hỏi một vấn đề mình rồi rầm rĩ lâu: “Nếu ta trở về thế giới của mình, những biến hóa sau khi ta uống nước thánh có phải cũng biến mất không?”

Đại vu bị hỏi có chút ngây ngốc: “Người vẫn muốn đi sao?” Địch Nãi gật gật đầu.

Đại vu nói: “Nước thánh do thần lưu lại chỉ có tác dụng ở nơi này thôi. Nếu người trở về thì chúng cũng biến mất.”

Địch Nãi vỗ vỗ ngực, yên lòng. Nếu cậu về được nhưng cư nhiên vẫn có thể sinh đứa nhỏ thì nhất định sẽ bị bắt đi nghiên cứu.

Địch Nãi lại hỏi: “Có phải vì ta uống nước thánh nên sau này không còn mọc râu nữa không?”

Đại vu bật cười: “Kỳ thật râu vẫn mọc dài ra, chẳng qua khá chậm mà thôi. Rất nhiều phi thú nhân không thích râu đến chỗ ta xin một loại dược, bôi vào thì có thể dễ dàng nhổ bỏ. Người cũng muốn sao?”

Địch Nãi vội vàng xua tay. Cậu mới không cần thứ đó đâu! Tuy hiện giờ không nghĩ đến chuyện đẻ râu, nhưng về sau vẫn không có râu thì chắc cậu khóc chết mất.

Đại vu nhanh chóng giúp cậu đổi dược, hai người cũng không nói thêm gì. Địch Nãi cầm lại chiếc giày để quên, gọi Phát Lôi tiến vào. Phát Lôi thực lễ phép cảm ơn đại vu, sau đó cũng Địch Nãi soạt một tiếng bay trở về.

Sau khi trở lại, Địch Nãi bắt đầu chuẩn bị thức ăn tối. Bởi vì đồ gồm đã lấy ra nên bếp lò trống, Địch Nãi đặt mũ giáp đã rửa sạch lên bếp.

Địch Nãi nhìn mũ giáp thăm nghĩ: mũ a mũ, người thật sự là có công rất lớn a! Nếu có thể trở về, ông nhất định sẽ xem người là công thần mà cúng.

Bởi vì hươu non không có nhiều mỡ nên chỉ thắng ra nửa ống dầu.

Địch Nãi nghĩ, tác dụng của ống tre cũng thiệt nhiều, đã sắp không đủ dùng rồi. Ngày mai dứt khoát bảo Phát Lôi mang dao găm đi chặt mớ tre về làm ống tre đựng đồ vậy.

Địch Nãi dùng dao găm cắt măng thành miếng mỏng rồi bỏ vào gà nhen. Miếng thịt đùi hươu cũng cắt thành miếng nhỏ, sau đó chế dầu vào mũ, lại bỏ măng vào xào. Đến lúc măng gần chín thì bỏ thêm chút muối, không có sạn nên cậu dùng đũa xào. Vài phút sau thì cho thịt hươu vào xào chung. Cuối cùng cậu trút nó vào gà nhen.

Mã Cát cấp bách đưa tay cầm lấy một miếng măng, cũng không sợ nóng cứ vậy bỏ vào miệng. Sau khi ăn xong, hần kinh ngạc trừng to mắt: “Trời ạ, ăn ngon thật ý, đây là món ngon nhất ta từng được ăn đó.”

Địch Nãi có chút đặc ý: đồ ăn ông làm chính là đệ nhất, ngay cả sĩ quan huấn luyện doanh trại cũng khen không dứt miệng đấy! Đáng tiếc không có ớt, bằng không còn ngon nữa!

Cậu lại cắt thêm chút măng, bỏ chút dầu vào nấu một nồi canh măng. Lúc này, thịt nướng của Phát Lôi cũng tốt lắm. Vậy là, bữa ăn đã chuẩn bị xong.

Ba người cầm chén đã rửa sạch chuẩn bị dùng cơm thì chợt nghe thấy tiếng gọi Phát Lôi ở bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chủng Binh Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tộc Trưởng Tới...

Phát Lôi buông chén ra ngoài xem thì kinh ngạc: “Ai, tộc trưởng, sao người lại tới đây.”

Địch Nãi nghe thấy một âm thanh có chút già nua đáp lại: “Ta nghe nói người cứu một dị tộc nhân nên tới xem thử.”

“Tộc trưởng, ta cũng đang định tới tìm người! Địch Nãi, cũng chính là dị tộc nhân ta đã cứu, bản lĩnh của hắn rất lớn. Địch Nãi làm rất nhiều thứ chúng ta chưa từng thấy qua!” Phát Lôi khen Địch Nãi không dứt.

“Nga, phải không? Ta càng ngày càng muốn gặp mặt a.” Tộc trưởng hào hứng.

Vì thế Phát Lôi nghiêng người mời tộc trưởng vào trong động: “Tộc trưởng, mời vào.”

Mã Cát cùng Địch Nãi đều buông chén đứng dậy.

Địch Nãi nhìn thấy tộc trưởng cũng là một thú nhân cao lớn, tóc đen mắt đen, khóe mắt có nếp nhăn. Cậu lễ phép cúi người chào: “Tộc trưởng, xin chào. Ta là Địch Nãi, dị tộc nhân được Phát Lôi cứu.”

Tộc trưởng nhìn mái tóc ngắn cùng quần áo nguy trang của Địch Nãi, có chút ngạc nhiên nhưng vẫn trầm ổn đáp lời: “Người trẻ tuổi, xin chào, hoan nghênh người đến bộ lạc chúng ta.”

Phát Lôi nói: “Tộc trưởng, người vẫn chưa ăn cơm đi? Chúng ta đang ăn, người ăn chung luôn đi.”

Tộc trưởng không từ chối, sau đó ngồi xuống bên bếp lửa.

Địch Nãi lấy một cái chén đưa qua, tộc trưởng tiếp nhận, tỉ mỉ nhìn một hồi, biểu tình có chút kinh ngạc: “Đây là cái gì?”

Phát Lôi ở bên cạnh nói chen vào: “Tộc trưởng, đây là thứ ta chuẩn bị nói với người. Địch Nãi đã chế tạo ra những thứ này, hắn nói đây là chén gốm. Chúng ta còn làm được tô, bình, chậu. Mấy thứ này gọi chung là đồ gốm. Chúng có thể đốt trên lửa mà không hư, có trực tiếp nấu nướng. Chúng cũng không tan chảy khi gặp nước như chậu bùn. Chúng ta có thể dùng nó để nấu nước uống, cũng có thể đựng đồ.”

Tộc trưởng trầm tư gật gật đầu, đảo mắt lại thấy bếp lò bên cạnh đồng lửa, liền hỏi Địch Nãi: “Đây cũng là người làm sao? Dùng để làm gì?”

Địch Nãi đơn giản giải thích: “Đây gọi là bếp lò, có thể đặt chậu gốm lên trên để nấu nướng. Đồ gốm cũng là ta dùng nó nung ra.”

“Nga, những thứ này người đều học được cách làm sao?” Tộc trưởng xoay người qua hỏi Phát Lôi.

Phát Lôi thành thật trả lời: “Cơ bản đều học xong. Bất quá, tộc trưởng, Địch Nãi nói lò nhỏ thế này nung đồ gốm rất dễ bị hỏng, hắn nói nếu có thể xây một cái lò nung lớn thì có thể chế tạo được càng nhiều đồ gốm.”

Tộc trưởng cảm thấy hứng thú: “Nga, lò nung? Kia phải làm thế nào?”

Địch Nãi giải thích: “Chính là đào một cái hang lớn, trong đó tạo thành bốn phần: lò lửa—— chính là nơi đốt củi, hầm chứa—— chính là nơi đặt đồ gốm (Địch Nãi chỉ cho tộc trưởng xem cái bọn họ vừa làm mới hôm nay), còn có ống khói cùng lỗ thông khí cho hầm chứa, đất sét cũng phải chọn lựa kĩ hơn, cũng cần phải nghĩ biện pháp làm ra sản phẩm tốt hơn một chút.”

“Ừm, ngày mai ta sẽ bảo tộc nhân xây dựng lò nung mà người nói, người chỉ đạo bọn họ làm đi.” Tộc trưởng vui vẻ nói: “Địch Nãi, cảm ơn người, tộc nhân sẽ ghi nhớ công lao của người.”

Địch Nãi khoát tay: “Đều là việc phải làm, dù sao Phát Lôi cũng là ân nhân cứu mạng của ta, các người còn thu lưu ta nữa.”

Mã Cát ở bên cạnh cầm chén nhìn chằm chằm gà mên măng xào thịt hươu, bất quá không dám động đũa.

Tộc trưởng khó hiểu hỏi: “Mã Cát, ngươi nhìn thứ gì vậy?”

“Này cũng là Dịch Nãi làm. Hắn nói thứ này gọi là măng xào thịt hươu, cái kia là canh măng tươi. Tộc trưởng, ngươi nhất định chưa từng nếm qua món gì ngon thế này đâu.” Mã Cát nói xong thì đưa một đôi đũa qua cho tộc trưởng, sau đó làm mẫu gấp một miếng thịt bỏ vào miệng.

Tộc trưởng cầm đũa, còn chưa đưa tới gà mên đã rớt xuống đất. Tộc trưởng xấu hổ. Ánh mắt Mã Cát đầy ý cười nhưng không dám bật thành tiếng.

Phát Lô nhặt chiếc đũa rơi lên, lập tức đổi một chiếc mới. Bất quá tộc trưởng cầm đũa ngậy người cả nửa ngày cũng không dám động.

Mã Cát thấy vậy liền gấp mấy khối thịt cùng măng bỏ vào chén tộc trưởng, cũng tự gấp cho mình mấy đũa, sau đó làm mẫu lừa thức ăn vào miệng. Loại này đơn giản hơn nhiều.

Lúc này tộc trưởng mới chậm chậm làm theo. Thức ăn vào miệng, gương mặt cương cứng của hắn cũng dần mềm hẳn: “Chắc, quả thật ăn rất ngon.”

Một bữa cơm kết thúc trong bầu không khí hài hòa vui vẻ.

Trước lúc rời đi, tộc trưởng nói với Dịch Nãi: “Nếu có thể, ta hi vọng ngươi có thể ở lại bộ lạc chúng ta.”

Dịch Nãi do dự nói: “Ta phải tìm đường về nhà một lần, dù sao nơi đó mới là quê hương của ta.”

Tộc trưởng gật gù đầu: “Dịch Nãi, ngươi đến đây đã mang hi vọng mới đến cho bộ lạc chúng ta. Nếu ngươi nhất định phải rời đi, vậy xin hãy ở lại bộ lạc chúng ta một thời gian.”

Đây là lần đầu tiên tộc trưởng đánh giá cao một giống cái như vậy. Nói xong những lời này ngay cả bản thân hắn cũng có chút khiếp sợ, đừng nói chỉ tới Phát Lô cùng Mã Cát.

Sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục của Dịch Nãi, tộc trưởng cao hứng cầm một cái bình cùng một cái chén rời đi.

Phát Lô cùng Mã Cát giành giúp Dịch Nãi dọn dẹp sơn động, sau đó cũng cáo từ. Da hươu non Phát Lô đưa cho Mã Cát vì đã tới làm bạn với Dịch Nãi. Dịch Nãi cũng không keo kiệt cho mỗi người hai món đồ gốm. Dù sao bọn họ cũng ra không ít sức.

Trước lúc rời đi, Mã Cát còn kéo tay Dịch Nãi nói: “Ngày mai ta còn tới, lúc đó ngươi nhất định phải làm ra thứ gì đó mới mẻ a?”

Dịch Nãi bật cười: “Ngươi nghĩ ta là chậu châu báu của ngươi, vĩnh viễn không cạn sao? Được rồi, mau về ngủ đi! Ngày mai đại khái phải tìm chỗ đào lò nung, hẳn là không có thời gian làm thứ gì mới đâu.”

Sáng sớm hôm sau, Dịch Nãi từ sớm đã tới bờ sông rửa mặt thơm mát, vừa ăn hoa quả vừa chờ trong động.

Quả nhiên, rất nhanh sau đó Phát Lô đã dắt theo mười thú nhân tới, trong đó còn có cả tiểu thú nhân vị thành niên, đại khái khoảng mười tuổi đi theo phía sau đám người lớn tới. Trong tay bọn họ đều cầm công cụ đào đất, chủ yếu là dao đá linh tinh.

Mấy thú nhân có bầu bạn, lúc nhìn thấy bộ dáng cùng quần áo của Dịch Nãi thì có chút kinh ngạc, sau đó cũng không để tâm. Còn đám thú nhân chưa có bầu bạn sau khi thấy Dịch Nãi thì bắt đầu rục rịch, cả đám bắt đầu đuổi chân đuổi tay, khoe ra cơ thể trắng kiện của mình.

Lúc đầu Dịch Nãi còn không hiểu, lúc sau mới dờ khóc dờ cười: trời ạ, nếu là người đẹp khoe đùi, ông đây nhất định phải chăm chú dòm, còn mớ cơ bắp của ngươi, ông đây mới không thèm! Dù sao trong quân đội trước kia có không ít kẻ cơ bắp a.

Thấy mọi người đã tới đủ, việc đầu tiên chính là chọn vị trí để xây lò nung.

Dịch Nãi chống nạng, chuẩn bị mang theo đám người tới khe núi xem thử nơi nào thích hợp. Sở dĩ cậu chọn đi đường mà không để thú nhân cõng mình bay vì ở gần mặt đất mới dễ quan sát.

Phát Lô ngồi xổm trước mặt cậu: “Ngươi chống gậy đi không nhanh, để ta cõng!”

Dịch Nãi nhìn căng chân dài thồn lòn của đám thú nhân bên cạnh, bất đắc dĩ nhận ra một sự thật, nếu mình tự đi thì nhất định sẽ bị rớt lại phía sau. Huống chi, cõng vẫn tốt hơn kiểu ôm công chúa, Phát Lô này từng có tiền án a.

Vì thế cậu cũng không từ chối nữa, nhận mệnh leo lên lưng Phát Lô.

Phát Lô đi rất vững, hai tay mạnh mẽ nâng chân Dịch Nãi, không hề làm cậu cảm thấy khó chịu.

Dịch Nãi nghĩ, về sau nếu thật sự muốn tìm một phi thú nhân ở đây làm bầu bạn thì áp lực thật sự quá lớn a! Thú nhân thoát nhìn rất có cảm giác an toàn, sức mạnh cũng lớn, lại còn có cánh. Bất quá nghĩ lại thì ông đây có trí tuệ, trong bụng còn có tri thức văn hóa tích lũy từ mấy ngàn năm, chưa chắc đã thua bọn họ. Bất quá cậu cũng hiểu rất buồn cười, còn chưa biết có thể trở về hay không, hiện giờ tính toán mấy chuyện này có phải quá sớm không?

Trên đường bọn họ gặp một con dực hổ nhỏ đang tập bay, không bay được mấy bước đã rớt xuống, bị nhóm thú nhân cha chú hung hăng giễu cợt một phen.

Địch Nãi nghĩ: phương pháp giáo dục như vậy không được! Đứa nhỏ cần phải cố vũ, động viên nó mới mau chóng tiến bộ!

Sau khi chọn lựa vài nơi, Địch Nãi rốt cục mang theo các thú nhân dừng lại trước một ụ núi nhỏ. Kích cỡ cùng độ cao của nó đều rất thích hợp, mặt trên cũng không có cây cối, vì thế Địch Nãi quyết định đào lò nung ở đây.

Cậu xác định đại khái phạm vi của lò lửa, sau đó các thú nhân bắt đầu đào đất. Phát Lôi thả Địch Nãi xuống, cũng gia nhập đội ngũ xây lò nung.

Địa điểm vừa mới chọn tốt, Mã Cát đã ngáp dài tìm tòi.

Địch Nãi thấy vành mắt hần đen thui, liền hỏi: “Hôm qua không phải nguoi về ngủ từ rất sớm à? Sao hôm nay mắt đen như vậy.”

Mã Cát cười đắc ý: “Đêm qua ta thức may quần áo, ta làm xong đồ cho nguoi rồi, bất quá không mang tới đây, đang để trong son động của nguoi, ta cũng tự làm một bộ cho mình. Chờ nguoi về là thấy ngay.”

“Nguoi thật sự làm ra quần áo?” Địch Nãi có chút không thể tin.

Mã Cát hát đầu có chút kiêu ngạo: “Đương nhiên, ta là đệ nhất thủ công trong bộ lạc.”

Lúc hai người nói chuyện, từ thượng du con sông có hai người đi tới.

Một thú nhân mắt nâu tóc nâu ôm một phi thú nhân đi tới. Phi thú nhân kia cư nhiên có diện mạo vô cùng yêu nghiệt, có chút tương tự nét đẹp nữ tính ở địa cầu. Hần có mái tóc dài màu xanh, mắt cũng đồng màu, vòng eo rất nhỏ, chân đặc biệt dài. Cái đuôi thon dài trắng nõn lộ ra khỏi lớp vảy da thú, thoáng nhìn qua thật sự vô cùng hấp dẫn.

Phi thú nhân kia nhìn thấy có nhiều người đang đào đất liền mở miệng hỏi: “Ai, đây là đang làm gì nha, đào hang à?”

Mã Cát rõ ràng không thích phi thú nhân này, không trả lời mà liếc mắt nói: “Duy Lạp, nguoi không có chân à? Sao ngày nào cũng quần trên nguoi giống đực như vậy?”

Duy Lạp không hề xấu hổ, ngược lại bật cười hát đầu, ôm lấy gương mặt không chút biến sắc của thú nhân hôn một ngụm vang dội: “Ta thích, Na Tạt nhà ta cũng vui vẻ mà, nguoi quần được à? Nguoi muốn có người ôm cũng không được đâu!”

Mã Cát gặt tới mức nói không nên lời.

Duy Lạp đắc ý khoe khoang với Mã Cát, không ngờ Na Tạt đột nhiên giữ chặt đầu hần, ép hần phải ngẩng mặt, sau đó cúi đầu hung hăng hôn lên môi hần, trần trọc duyên dáng, hơn nữa càng ngày càng có xu hướng kịch liệt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Độ Thoáng Của Người Nguyên Thủy...

Địch Nãi trợn mắt há hốc nhìn một màn hôn nhau nồng nhiệt trước mắt. Hóa ra người nơi này coi mở đến vậy sao?

Quan sát tình cảm mãnh liệt của một cặp phu phu ở khoảng cách gần như vậy làm Địch Nãi chịu kích thích khá sâu. Trời ạ, cư nhiên là loại hôn sâu tiêu chuẩn như vậy. Đây thực sự quá rung động.

Nhóm thú nhân đang làm việc ở bên cạnh thấy một màn này đều dừng lại, bắt đầu ồn ào.

Na Tạt không hề bị ảnh hưởng, vẫn tiếp tục hưởng thụ phúc lợi của mình. Hôn xong, gương mặt Duy Lạp đỏ ửng, yếu ớt dựa vào vai Na Tạt, không còn tinh lực tranh hơn thua với Mã Cát.

Na Tạt cũng không tiếp tục, chỉ ngẩng đầu nhìn về phía Phát Lôi đang đi tới.

Phát Lôi hướng hần giới thiệu: “Người này là Địch Nãi. Hần có thể nung ra một loại đồ gốm dùng để chứa nước, cũng có thể nấu nướng. Ta đã nói với tộc trưởng, tộc trưởng đồng ý xây dựng một lò nung lớn để chế tạo đồ gốm, về sau cuộc sống của tộc nhân sẽ thuận tiện hơn.”

Na Tạt gật đầu chào Địch Nãi, sau đó quay lại nói với Phát Lôi: “Ta cùng làm với các nguoi!”

Hần thả Duy Lạp xuống, cũng đi tới đào phụ.

Duy Lạp vừa nãy còn vô lực nhưng mới đó lại tràn trề sức sống trở lại. Hần hiếu kỳ với mái tóc ngắn cũn của Địch Nãi, liền chạy tới bên cạnh muốn đưa tay sờ sờ. Địch Nãi nhanh nhẹn nghiêng đầu tránh được, quát: “Này, đừng có sờ loạn!”

Duy Lạp cười: “Đừng keo kiệt vậy chứ, sờ một cái cũng đâu mất miếng thịt nào.”

Mã Cát ở bên cạnh chen vào: “Bị người khác sờ thì không, bắt quá người thì không chắc.”

Duy Lạp trừng mắt: “Mã Cát, người có cần luôn nhắm vào ta như vậy không? Ta nói này, người có phải muốn gây chuyện không? Cái tên ngốc Hách Đạt kia đến giờ người vẫn chưa tóm được sao?”

Mặt Mã Cát đỏ bừng: “Người nói bậy gì đó! Người, đừng có quá đáng.” Nói xong thở phì phì bỏ đi.

Duy Lạp nhìn thấy Mã Cát tức giận bỏ đi thì bĩu môi: “Chơi không vui chút nào.”

Địch Nãi hết biết nói gì. Có vẻ người này thích trêu chọc như vậy chỉ vì chơi vui.

Duy Lạp quay đầu lại nhìn về phía Địch Nãi, cười tủm tỉm hỏi: “Người được Phát Lôi cứu về à? Tên Phát Lôi kia cứ tỏ vẻ cao ngạo, không ngờ lại thích dạng phi thú nhân như người. Này, các người phát triển tới đâu rồi? Phía dưới của tên Phát Lôi kia có lợi hại không?”

Địch Nãi lại bị dội bom. Gương mặt yêu nghiệt thế này lại nói ra những lời trắng trợn như vậy. Thần ạ, này rốt cuộc là người thế nào vậy a!

Địch Nãi thật sự không có lời nào phản kích lại lời trêu chọc từ một người có gương mặt hết như nữ nhân như vậy. Không có biện pháp, cậu đành phải giả vờ như đang chăm chú quan sát nhóm thú nhân làm việc, cái gì cũng không nghe thấy.

Duy Lạp không từ bỏ ý định, kéo tay Địch Nãi lay lay: “Này, người điếc à? Mau trả lời ta đi!”

Cũng may lúc này các thú nhân đã đào xong lò lửa, Phát Lôi đi tới hỏi cách làm hầm chứa đã cứu Địch Nãi thoát khỏi tình trạng nước sôi lửa bỏng.

Trán Địch Nãi toát mồ hôi, cũng may, cũng may mà hành động của các thú nhân rất mau lẹ, bằng không cậu thật sự bị tra đến chết mất! Cậu nghĩ, về sau mình nhất định phải kiên định đứng cùng trận địa với Mã Cát, chống lại loại người vô tổ chức vô kỷ luật vô đạo đức như Duy Lạp.

Phát Lôi đỡ Địch Nãi qua, Địch Nãi phát hiện các thú nhân đào lò lửa không tồi, hoàn toàn hợp với yêu cầu, vì thế liền tiến thêm một bước, chỉ bọn họ làm hầm chứa. Phần này càng phải đào sâu vào trong một chút, hơn nữa phải cao hơn phần lò lửa, phần vách phải nghiêng một chút để thuận tiện cho việc tiến hành nung đồ gốm.

Bởi vì phần thông gió lò lửa và hầm chứa phải nhỏ, vì thế lần này có chút khó khăn, càng sâu vào trong chỉ có thể để tiểu thú nhân chui vào đào, nhóm thú nhân trưởng thành thì ở bên ngoài hỗ trợ chuyển đất.

Địch Nãi nhìn nhóm thú nhân rảnh rỗi, liền bảo bọn họ đi qua mặt khác đào lỗ thông khói, yêu cầu là lỗ phải nhỏ, vì thế phải dùng gậy gỗ đục dần vào trong. Cũng may mọi người cùng ra sức, rốt cục lúc giữa trưa đã làm xong.

Về phần ống khói, Địch Nãi quyết định dùng ống tre. Không phải loại trong sơn động, là những cây tre có đường kính thô to như mũ giáp của cậu. Để các thú nhân lên núi tìm thử, hẳn là không khó tìm ra loại tre lớn như vậy.

Vì thế Phát Lôi sắp xếp, mọi người về nhà ăn cơm trước, buổi chiều thì làm việc theo sắp xếp. Y trực tiếp phân chia: ai đi chặt tre, ai cùng y đi lấy bùn, ai đi đốn củi. Sau khi làm xong nhiệm vụ sẽ tập trung ở đây.

Vì thế, tạm thời giải tán, tất cả đều tự trở về nhà mình.

Trước lúc đi, Duy Lạp không biết từ khi nào lại chạy tới phía sau Địch Nãi, thì thầm bên tai cậu một câu: “Vấn đề ta hỏi khi nãy, lần sau nhất định phải trả lời nha!”

Địch Nãi bất ngờ không kịp đề phòng, hai lỗ tai liền đỏ rực.

Duy Lạp đang định mở miệng cười nhạo thì Na Lạp bắt mất hân hân lẽ mề, liền ôm lấy hân rồi đi.

Phát Lôi vừa lúc đi tới, nhìn vành tai hồng hồng của Địch Nãi, không biết đã xảy ra chuyện gì. Trong lòng y cảm thấy vành tai nho nhỏ kia thật sự rất đáng yêu, hồng đến gần như trong suốt, quả thực làm người ta muốn nhào tới cắn một ngụm. Bất quá y biết nếu mình làm vậy, Địch Nãi nhất định sẽ tức giận, vì thế y ngoan ngoãn hóa thành dục hồ, cõng cậu về sơn động.

Ngoài cửa sơn động, Mã Cát thế nhưng đang chờ bọn họ, vừa thấy liền ồn ào: “Các người cuối cùng cũng trở lại. Ta chờ cả nửa ngày rồi a.”

Trong sơn động, Mã Cát tâm lý đã hỗ trợ chuẩn bị sẵn thức ăn. Hân nướng một con hoẵng, còn học Địch Nãi làm măng xào thịt cùng canh măng. Tuy tay nghề vẫn còn kém nhưng hương vị cũng không tệ lắm.

Nghe Địch Nãi khen ngợi, Mã Cát cư nhiên lại đỏ mặt.

Ăn xong cơm trưa, Phát Lôi phải đi lấy bùn. Mã Cát thấy Phát Lôi đi thì cấp bách kéo Địch Nãi khoe cái áo mà mình may được.

Địch Nãi cầm quần áo da thú xem mà chấn động. Mã Cát thế nhưng thật sự làm ra áo, lại còn là hình thức hiện đại. Hơn nữa còn được ghép lại từ ba

tắm da thú, thật sự làm cậu không khỏi cảm thán tâm tư tỉ mỉ của Mã Cát một phen.

Hai cái áo mà Mã Cát làm, một là dùng da hươu đỏ, bộ kia làm từ da hươu sao.

Mã Cát dùng một miếng da hoàn chỉnh, cắt đi phần chân trước, sau đó cắt hai miếng da thú khác thành hình dáng tương tự rồi khâu phần chân lại với nhau, cổ thì dùng dao chỉnh sửa một chút, ra dáng một chiếc áo.

Tuy đường may còn thô ráp, phần nách áo cũng không phải rất vừa vặn nhưng dù sao nó cũng là quần áo có kiểu dáng gần với hiện đại đầu tiên mà cậu được thấy ở đây. Nay thực sự làm Địch Nãi thấy được một tương lai tươi sáng. Cậu thầm nghĩ: về sau nếu phải ở lại đây, ít nhất cũng không cần lo lắng không có đồ mặc!

Bất quá, bởi vì Mã Cát không hiểu cấu tạo của nút áo nên chỉ có thể để trống.

Địch Nãi nghĩ nghĩ: này không phải quá đơn giản sao, nếu không có nút thì có thể dùng dây thừng thay thế a!

Địch Nãi nhanh chóng dùng gao găm khoét vài lỗ hai bên thân, sau đó tìm mấy sợi dây thừng mảnh cột chặt một đầu, đầu còn lại thắt thành một cái nơ bướm xinh đẹp. Đại công cáo thành!

Oa, cái áo này khốc phải biết! Sự kết hợp giữa hoang dã với quê hương a!

Mã Cát nói bộ da hươu đỏ kia làm cho Địch Nãi. Địch Nãi vô cùng cảm tạ nhận lấy. Cậu kích động không ngừng khen làm Mã Cát xấu hổ đến không nâng đầu lên nổi.

Mã Cát bị mấy cái nơ bướm trên áo gấp dẫn, quần quít đòi Địch Nãi chỉ mình thất.

Địch Nãi đành phải hết như dạy trẻ nhỏ thắt dây giày mà tỉ mỉ chỉ dẫn mấy lần. Cũng may Mã Cát rất khéo tay, rất nhanh đã học được.

Mã Cát nói, tiếp theo hẳn muốn thử may quần da thú, xem xem có thành công hay không.

Địch Nãi thầm nghĩ: Cổ lên a đồng chí, thành công của người chính là hạnh phúc của ta a!

Giải quyết xong vấn đề quần áo, Địch Nãi nhớ ra hôm nay mình còn phải nung một đợt đồ gốm. Vì thế bỏ phôi gốm làm hôm qua vào lò, tiếp tục nung. Cậu vẫn nhớ mình đang chờ cái bình ra lò để làm măng chua a!

Mã Cát thì tới xem thử phần xà bông làm hôm qua, lập tức cảm ông tre kêu không ngừng: “Địch Nãi Địch Nãi, người mau đến xem nè, xà bông biến dạng rồi.”

Địch Nãi đi qua xem thử thì thấy xà bông cơ bản đã thành hình, tuy không tính là đẹp nhưng vẫn còn mùi thơm mát của bồ kết. Vì thế có thể xem là thành công.

Cậu cẩn thận trút xà bông từ trong ống tre ra ngoài, cắt thành vài khúc. Mã Cát vừa cầm lên tay liền vội vàng dùng nó rửa tay thử, phát hiện cực kỳ sạch, hơn nữa so với lá bồ kết còn tiện hơn, vì thế vui vẻ cầm nó cười toe toét.

Lúc này Phát Lôi đã trở lại, bên lò nung bên kia đã chuẩn bị đầy đủ, Địch Nãi phải tới chỉ đạo. Chính là bếp lò của Địch Nãi vẫn còn đang nung gốm, vì thế Mã Cát xung phong nhận việc ở lại thêm củi.

Địch Nãi đặc biệt nhấn mạnh: “Lúc bỏ củi vào nhất định phải cẩn thận không làm đồ gốm rơi xuống.”

Mã Cát mất kiên nhẫn nói, ta làm việc mà người còn không yên tâm à, mau đi đi!

Vì thế Địch Nãi lại ngồi lên lưng dực hổ do Phát Lôi hóa thân, bay về phía lò nung.

Ngồi trên lưng Phát Lôi, cảm thụ làn gió thu phất qua người, loại cảm giác tự do tự tại ngao du khắp nơi này thật tốt. Đáng tiếc, rất nhanh đã tới nơi.

Địch Nãi vừa xuống liền phát hiện trước lò nung có rất nhiều người, thú nhân cùng phi thú nhân đều có, ngay cả tộc trưởng cũng đến.

Địch Nãi vội vàng vịn Phát Lôi đi tới chào hỏi tộc trưởng.

Hóa ra có nhiều tộc nhân biết tin nên muốn tới xem. Tộc trưởng cũng muốn xem thử thứ này rốt cuộc làm thế nào, vì thế cũng tới.

Địch Nãi nghĩ: cũng tốt, nhiều người sức lớn, ai làm tốt thì chọn người đó!

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Trưng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Địch Nãi trước tiên mang theo Phát Lôi cùng vài thú nhân đi đắp ống khói, sắp xếp người lực mớ tạp chất trong bùn ra, sau đó thêm chút cát mịn trong sông vào trộn đều.

Địch Nãi nhìn mớ cây tre bọn họ mang về, chọn ra một cây khá thô, dùng dao găm cắt thành một đoạn có chiều dài thích hợp rồi chọt thông những đốt tre, sau đó chỉ huy các thú nhân dựng nó ở phía sau lò.

Bởi vì sợi ống tre hun khói sẽ dễ bị nứt, Địch Nãi dứt khoát chỉ điểm cho bọn họ bôi một tầng bùn thật dày trên ống tre.

Sau khi làm xong ống khói, Địch Nãi kiểm tra thấy bùn trộn bên kia cũng không sai biệt lắm, bắt đầu ngồi xuống đất dạy mọi người làm.

Thực rõ ràng, trình độ thủ công của nhóm phi thú nhân đều rất tốt.

Cuối cùng thú nhân chọn làm những đồ vật lớn, phi thú nhân thì làm những món tinh xảo. Bọn họ có người thì làm theo bản mẫu của Địch Nãi cùng Phát Lôi, có người lại tự nghĩ ra hình dáng mới. Địch Nãi mặc kệ hình dáng, chỉ xem có hợp quy tắc hay không. Bóng loáng là duyệt, có thể trực tiếp mang vào hầm chứa hong khô. Không hợp quy tắc thì đập bể làm lại.

Người được chọn trên gương mặt đều vô thức lộ ra vui sướng. Dù sao ai cũng muốn sớm làm ra đồ gốm.

Rất nhanh, ngay cả lò lửa cũng chất đầy, Địch Nãi liền bảo dừng.

Những người chưa làm ra phôi gốm đều thất vọng. Địch Nãi đành phải an ủi, nói sau này còn nhiều cơ hội, bảo bọn họ chiều mai lại đến, lúc này mọi người mới lục đục rời đi.

Địch Nãi đứng lên, xoay xoay cánh tay có chút đau nhức. Làm thầy không dễ chút nào a!

Rất nhanh, Địch Nãi lại được Phát Lôi công về son động, Mã Cát chờ sẵn ở đó. Hắn nói với Phát Lôi, Bội Cách có việc tìm y, vì thế Phát Lôi lại bay qua son động Bội Cách.

Mã Cát đưa đồ gốm đã nung xong cho Địch Nãi xem. Cậu phát hiện hai cái bình làm đồ chưa có một cái bị nứt, cái còn lại có thể xem là hoàn hảo. Địch Nãi thờ phào, may mắn có một bình thành công.

Địch Nãi dùng dao găm cắt miếng sô măng còn lại, bỏ vào bình gốm đã được rửa sạch cùng lau khô, sau đó lại đổ vào chút rượu nồng độ cao mà cậu mang theo, cuối cùng đậy kín lại, còn trét thêm một lớp nước bên mép bình để phòng có khe hở. Sau khi làm xong, còn cố ý rắc một vòng tro xung quanh bình để tránh bị ngã.

Mã Cát ở bên cạnh nhìn không chớp mắt, thẳng đến khi Địch Nãi làm xong mới nhin không được mở miệng hỏi: “Đây là thứ có thể ăn ngon sao?”

Địch Nãi kiên nhẫn đáp: “Đúng vậy, thứ này được gọi là măng chua, dùng làm món khai vị. Bất quá, phải tầm ba ngày nữa mới có thể lấy ra ăn.”

Mã Cát vẫn còn vấn đề: “Nga, vậy thứ giống như nước mà nguoi rót vào bình là gì vậy?”

“Đó là rượu, có thể uống. Để ta rót một chút cho nguoi nếm thử.” Địch Nãi tinh nghịch mỉm cười, dùng nắp rót một chút rượu cho Mã Cát.

Mã Cát sấp qua, hớp một ngụm vào miệng: “Khụ khụ khụ.” Ngay lập tức bị sặc, dùng sức mà ho khan, ngay cả nước mắt cũng chảy ra.

Thấy trò đùa dai thành công, Địch Nãi cao hứng vỗ bả vai Mã Cát cười ha hả: “Nguoi uống chưa quen đó thôi, kì thật rượu uống rất ngon! Về sau có cơ hội, ông ừ rượu nho cho nguoi uống. Bảo đảm nguoi sẽ thích.”

Phát Lôi rất nhanh đáp xuống, bỏ ra con dê núi đang ngậm trong miệng, sau khi biến hình thì khẩn cấp nói với Địch Nãi cùng Mã Cát: “Bội Cách mang thai! Ta sắp làm thúc thúc rồi!”

Địch Nãi cùng Mã Cát đều chúc mừng hắn. Địch Nãi không biết sao lại thế này, cứ cảm thấy có chút khác thường. Biết nơi này nam nhân có thể sinh đứa nhỏ nhưng thực sự tiếp xúc lại là một chuyện khác.

Mặc kệ nói thế nào, Bội Cách mà cậu gặp rõ ràng là một nam giới, hiện giờ lại thật sự đang mang thai. Tin tức này đối với Địch Nãi thật sự đủ kích thích.

Hung phấn nói xong, Phát Lôi liền kéo con dê đi xử lý, chuẩn bị buổi tối ăn thịt dê nướng.

Địch Nãi có ý dặn Phát Lôi mang gan dê về. Gan dê chính là thứ tốt a! Cậu định làm canh gan dê. Tuy không có gia vị nhưng chắc hẳn hương vị cũng không kém.

Địch Nãi còn nghĩ, đáng tiếc đó là dê núi, nếu có cừu thì có thể lấy lông nó làm quần áo a!

Bất quá cậu lại nghĩ, cho dù đó là cừu thì sao chứ, ông đây cũng đâu biết làm máy dệt, chỉ có thể bỏ phí.

Lúc thức ăn chuẩn bị xong, Tiểu Nhị cũng trở lại. Hai ngày nay nó thường xuyên chạy ra ngoài chơi, bắt quá luôn đúng giờ trở về ăn cơm. Địch Nãi thấy người nó lành lặn không có dấu vết bị thương nên cũng mặc nó chạy loạn.

Chỉ chốc lát, ba người một thú cẩu nhàu ở cùng một chỗ ăn cơm rồi tự đi nghỉ ngơi.

Da dê Phát Lôi vẫn đưa cho Địch Nãi. Địch Nãi nghĩ nghĩ liền giao cho Mã Cát, bảo hắn mang về. Mã Cát thích làm mấy thứ này, da thú ở chỗ hắn mới được tận dụng tốt nhất!

Một đêm đảo mắt lại trôi qua.

Hôm nay bởi vì nung gốm phải chờ đến chiều nên buổi sáng cơ bản không có chuyện gì.

Sáng sớm Địch Nãi ở bờ sông dùng xà bông làm lúc trước hào hào gội đầu một phen, cảm thấy cả người đều thoải mái. Xem ra, hôm nào phải tìm nơi tắm tấp một chút. Nói thật, nước sông trong vắt như thế nhưng không thể nào nhảy ùm xuống thỏa chí tắm tấp một phen thật sự làm Địch Nãi buồn bực tới cực điểm.

Vốn cậu định buổi tối sẽ lên ra sông tắm rửa. Nhưng nơi này ánh trăng rất sáng làm cậu ngay cả một cơ hội cũng không tìm ra. Cậu nghĩ, nếu không muốn bị thú nhân đùa giỡn, kéo tới một trận phong ba không cần thiết thì vẫn nên an phận một chút.

Vì thế buổi tối Địch Nãi chỉ múc chút nước sông mang về lau người, cái quần lót duy nhất cũng được giặt sạch phơi trên nhánh cây trong sơn động, buổi sáng lại lấy mặc vào.

Trời vừa sớm là Phát Lôi lại tới, cho Địch Nãi mấy quả cam cùng trứng đã luộc chín.

Địch Nãi không chút khách sáo nhận lấy ăn luôn, sau đó lại chỉ huy Phát Lôi lấy một cây trong số đồng tre các thú nhân mang về hôm qua về đây.

Phát Lôi cơ hồ không bao giờ từ chối yêu cầu của Địch Nãi, bất luận là chuyện gì cũng lập tức chạy đi làm, không hề lười biếng hay dây dưa kéo dài.

Địch Nãi thăm nghĩ, Phát Lôi đúng là bạn tốt, chiếu cố mình như vậy, sau này trở về nhất định sẽ rất nhớ y.

Sau khi lấy tre về, Địch Nãi dùng dao găm cẩn thận cắt chúng thành từng ống, vì thế trong sơn động lại có thêm một đồng ống tre. Ống tre cũng là thứ tốt, roi cũng không sợ vỡ, còn có thể chứa rất nhiều thứ!

Làm xong ống tre, Địch Nãi lại rảnh rỗi. Cậu bắt đầu cảm thấy nhàm chán, ông đúng là số lao lực mà, nhàn rồi một chút liền bực bội. Nếu Phát Lôi cũng không có việc gì, không bằng bảo y mang mình ra ngoài xem thử. Ăn thịt nướng nhiều ngày như vậy cũng ngán muốn chết rồi, ông phải nghĩ cách hái chút rau dại, ha ha, thuận tiện tìm thử xem có cây ớt không.

Phát Lôi nghe thấy yêu cầu của cậu thì cũng thật vui vẻ, Địch Nãi muốn cùng y một mình ra ngoài, kia có phải chứng tỏ Địch Nãi cũng có hảo cảm với y? Vì thế Phát Lôi liền mỉm cười, cười đến cả gương mặt đều sáng bừng.

Địch Nãi nhìn y cười mà có chút khó hiểu: người này, tự dung cười tươi như thế làm gì? Chẳng lẽ vì muốn ăn đồ ông nấu? Bất quá, người này thật sự là đẹp trai rạng ngời a, nếu đi làm diễn viên nhất định sẽ làm một đồng phụ nữ mê đảo đảo. Bất quá, ông cũng không kém a. Hắc hắc.

Địch Nãi cầm theo một tấm da thú rồi leo lên lưng Phát Lôi.

Kỳ thật đối với hình thù của Phát Lôi, Địch Nãi luôn cảm thấy y giống con chó ngao mà liên đội nuôi, nó rất hung dữ nhưng đối với người quen lại rất thân thiết. Cậu vuốt vuốt lớp lông bóng loáng trên lưng Phát Lôi, ân, thực mềm mại. Người Phát Lôi cũng sạch sẽ, người rất dễ chịu. Hắc hắc, chờ chân lành lại, nhất định phải đánh thử một trận. Lúc ở quân đội, rất nhiều anh em đều từ đánh nhau mà ra.

Bất quá, Địch Nãi nhất định không ngờ, ở thế giới này giống đực cơ bản chỉ chờ giống cái mình thích, mà giống cái nếu không có hảo cảm với giống đực sẽ không ngồi trên lưng đối phương.

Địch Nãi ngồi trên lưng Phát Lôi quan sát cây cối cùng thảo nguyên bên dưới, cảm thấy tâm tình sáng khoái vô cùng, quả thực muốn rống to một tiếng. Nhóm chiến hữu luôn nói xe nào mới là tốt nhất, xe mui trần phong cách nhất. Hắc hắc, nhưng có đủ phong cách bằng tọa kỵ này của ông không hả?

Đột nhiên nghĩ tới, Phát Lôi nhất định có thể xoay vòng như máy bay chiến đấu. Chắc, mình có thể thử nghiệm một chút không? Tuy đang bị thương một chân, bất quá chỉ cần cố gắng dùng lực ở chân, chỉ giữ thăng bằng thôi là được.

Vì thế, cậu ôm chặt cổ Phát Lôi, hai chân kẹp chặt lưng Phát Lôi, nói to bên tai y: “Phát Lôi, làm thử mấy động tác yêu cầu cao đi?”

Thấy Phát Lôi có vẻ như không hiểu, cậu lại nói: “Chính là xoay đó, xoay vòng vòng a, người biết không?”

Phát Lôi không chút do dự chấp hành. Ở giữa không trung xoay vòng, lao xuống, động tác nối tiếp nhau hoàn toàn không hề trùng lặp.

Ha ha, quá sung sướng! Hệt như đang ở thiên đường vui chơi a!

Địch Nãi ngồi trên lưng Phát Lôi, cao hứng kêu ‘ầu ầu ầu’ thật to. Thẳng đến khi kiệt sức, có chút chịu không nổi mới gào lên bảo Phát Lôi dừng lại.

Phát Lôi đáp xuống thảo nguyên, thu cánh.

Địch Nãi thở hồng hộc từ trên lưng Phát Lôi lăn xuống, nằm ngửa trên cỏ mà thì thào: “Thực quá đã!” Lại khen Phát Lôi: “Phát Lôi, ngươi thật lợi hại a, so với máy bay chiến đấu còn mạnh hơn nhiều.”

Phát Lôi lắc lắc đầu, phát ra tiếng phì phì trong mũi, y hiểu Địch Nãi khen mình nhưng không hiểu máy bay chiến đấu là gì. Bất quá, nhìn giống cái vì kích động mà gương mặt đỏ bừng, y cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Địch Nãi đưa tay qua sờ sờ đầu y, nhớ lại: “Máy bay chiến đấu a, chính là một loại chim to bằng máy móc do con người điều khiển.”

Phát Lôi vẫn nghe không hiểu, đành không ý tới vấn đề này nữa. Y lăn hai vòng trên mặt đất rồi mới đứng lên hóa thành hình người, ngẩng đầu cảnh giác quan sát xung quanh.

Địch Nãi cũng đứng dậy, phát hiện bọn họ đang đứng trên một mảnh thảo nguyên. Cây cỏ ở đây dị thường tươi tốt, Địch Nãi nhớ tới con chim phun lửa mình gặp lần trước, liền hỏi Phát Lôi: “Phát Lôi, trước lúc ngươi cứu ta, ta có gặp một loại chim phun lửa trên thảo nguyên, đó là chim gì vậy?”

Phát Lôi có chút khần trương nhìn Địch Nãi: “Ngươi gặp phải loại chim này? Không bị thương chứ? Nó gọi là liệt hỏa điều, có thể phun lửa, chúng ta rất khó tới gần để giết nó. Vì thế, tộc nhân thường không trêu chọc nó. Về sau nếu gặp loại chim này thì nhất định phải cẩn thận tránh đi.”

Địch Nãi gật gật đầu, sự lợi hại của liệt hỏa điều cậu từng kiến thức qua. Nếu không có súng, chống lại nó Địch Nãi hoàn toàn không có phần thắng.

Địch Nãi phát hiện, hoàn cảnh địa lý nơi này quả thật tương tự Vân Nam, nhưng cũng có vài loại động thực vật trước kia cậu chưa từng thấy qua. Bất quá, cậu chỉ cần hái những loại rau dại mình biết là được.

Tìm kiếm khắp nơi trên thảo nguyên nhưng chỉ tìm được chút ngũ vị hương cùng ngải dầu. Vì thế lại bảo Phát Lôi đi vào trong rừng.

Trong đám cây cối, cậu hái được rất nhiều rau dại có thể ăn, càng đáng mừng chính là cậu không những tìm thấy ớt, còn hái được tiêu dại cùng hành hoang. Lần này, Địch Nãi thật sự rất vui vẻ.

Đáng tiếc chính là vui quá hóa buồn. Bởi vì quá hưng phấn lúc tìm thấy cây ớt nên Địch Nãi bấp chập không có năng đã nhảy lò cò đi hái, không ngờ mặt đất khá trơn, một phút lơ là liền trượt chân ngã sấp xuống. Cái chân vốn đã bị thương kia bị rễ cây đâm vào bấp đùi, thủng một lỗ chảy máu.

Phát Lôi vì nghe lời Địch Nãi ngoan ngoãn hái tiêu dại nên không kịp đỡ cậu.

Nghe thấy tiếng Địch Nãi ngã xuống, Phát Lôi vội vàng chạy tới đỡ cậu ngồi dậy, sau đó đau lòng ngồi xổm xuống, nâng chân cậu lên kiểm tra. Ông quần bị kéo lên, có thể nhìn thấy vết thương nổi bật trên bắp chân săn chắc. Miếng vết thương không sâu nhưng hơi dài.

Phát Lôi đột nhiên cúi đầu làm một việc kích thích đến mức Địch Nãi run bắn cả người, da gà toàn thân đều nổi dậy.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Ớt Là Thứ Tốt A! ...

Phát Lôi ngồi xổm xuống nâng chân Địch Nãi lên kiểm tra. Miếng vết thương không sâu nhưng lại kéo dài. Y đột nhiên cúi đầu liếm lên chỗ bị thương của Địch Nãi.

Đầu lưỡi ẩm áp liếm lên phần vết thương đau rất, kích thích đến mức cả người Địch Nãi run bắn, da gà đều nổi lên. Cậu theo phản xạ gợn cái chân không bị thương đá ngã Phát Lôi.

Địch Nãi đỏ mặt tai hồng hỏi: “Ngươi, ngươi làm gì vậy?”

Phát Lôi ngả ngửa xuống đất, biểu tình thực vô tội: “Liếm miếng vết thương một chút sẽ mau lành hơn.”

“Nga, không, không cần đâu.” Địch Nãi quả thực có chút sợ hãi.

Cậu nghĩ, chẳng lẽ Phát Lôi có ý gì với mình? Nhưng không thấy Phát Lôi có biểu hiện gì đặc biệt a!

Hơn nữa, y cũng không dùng loại ánh mắt trắng trợn như những thú nhân khác mà nhìn chăm chăm vào cậu! (Kỳ thật, ánh mắt của Phát Lôi thực sự cũng nóng rực, chẳng qua Địch Nãi đã quen xem Phát Lôi là bạn, vì thế cho dù ánh mắt Phát Lôi sáng cỡ nào nóng cỡ nào cậu cũng chỉ nghĩ là loại nhiệt tình như Mã Cát, vì thế tự động xem nhẹ.)

Địch Nãi nghĩ: loại chuyện liếm lên miếng vết thương này người bình thường sẽ không làm, nhưng Phát Lôi là dạ thú, dạ thú không phải đều dùng lưỡi vệ

sinh vết thương sao? Nhất định vì Phát Lôi xem mình là bạn tốt, đã thú liếm lông cho nhau không phải rất bình thường sao? Nghĩ vậy, Địch Nãi bình thường trở lại.

Vì thế cậu đứng dậy vỗ vỗ bụi đất trên người rồi kéo Phát Lôi dậy, không chút để ý nói: “Ngươi về sau đừng tùy tiện liếm vết thương của người ta, bẩn lắm”

Phát Lôi thầm nói trong lòng: ta không có tùy tiện, ta chỉ liếm cho ngươi thôi. Hơn nữa đó là vết thương của ngươi nên tuyệt đối không bẩn chút nào.

Bất quá, Phát Lôi thực thông minh nuốt những lời này vào bụng.

Phát Lôi ôm hết việc hái tiêu cùng ớt vào mình, còn tranh thủ săn một con heo rừng. Cuối cùng Địch Nãi ôm một bao rau dại căng phồng ngồi trên lưng Phát Lôi, miệng Phát Lôi thì ngậm con heo, không hề có chút nặng nề quay về sơn động.

Tiểu Nhị từ bên ngoài trở lại, không thấy chủ nhân ở nên đang gấp tới xoay vòng vòng.

Lúc này thấy chủ nhân trở về thì vui sướng nhào qua, cái đuôi không ngừng phe phẩy.

Địch Nãi một cước đá văng nó ra: “Nhóc con nhà ngươi, mấy hôm nay chui đi đâu? Đừng có làm nũng với ông, mau đi bắt mấy con cá về đây.”

Tiểu Nhị bắt mất cầu nhàu hai tiếng, lại tròn tròn mắt nhìn chủ nhân một cái rồi chạy đi hết như một luồng khói.

Địch Nãi lấy chút rau dại, hành hoang cùng ớt hái lúc trưa, cùng Phát Lôi tới bờ sông rửa sạch.

Phát Lôi quen thuộc dùng dao găm của Địch Nãi xử lý con heo, hành động vô cùng lưu loát. Địch Nãi vừa mới rửa rau dại xong thì y cũng lột da xong. Lần này y chủ động giữ gan lại. Địch Nãi bảo y giữ luôn phần phổi. Cậu định hôm nay làm canh phổi heo, gan thì xào.

Vốn tim cùng ruột heo cũng là thứ tốt, bất quá cậu không rảnh xử lý, chỉ đành để Phát Lôi mang đi bỏ.

Phần lông cứng của heo rừng bị nhổ ra, Phát Lôi vốn định bỏ luôn da và đầu heo nhưng bị Địch Nãi cản lại. Cho dù không lo ăn lo mặc nhưng cũng không thể lãng phí như vậy! Huống chi đầu heo cũng là thứ tốt a!

Lúc hai người chuẩn bị thu dọn trở về, vừa quay đầu thì quả nhiên Tiểu Nhị ngậm một con cá chạy qua a dua.

Địch Nãi tán thưởng xoa xoa đầu nó: “Ngoan a, hôm nay làm món cá ngon cho ngươi ăn.”

Cá vẫn do Phát Lôi mang đi làm rồi rửa sạch. Sau đó hai người cùng Tiểu Nhị quay về.

Lúc về tới, Địch Nãi phát hiện Mã Cát đã chờ ngoài cửa sơn động. Hắn nói: “Ta tới ăn cơm ké a. Một mình, lười làm.” Kỳ thật chủ yếu là hắn cảm thấy đồ ăn Địch Nãi làm ngon.

Trưa nay Địch Nãi làm ba món, một là cá chiên, hai là gan heo xào, ba là canh rau dại. Bởi vì bỏ thêm ớt và hành vào món ăn nên hương vị có chút khác biệt. Địch Nãi quả thực xúc động muốn khóc, cuối cùng cũng được ăn đồ có hương vị quê hương rồi, thực không dễ dàng a!

Mã Cát lần đầu tiên ăn ớt, mới húp một ngụm đã ho khan nửa ngày. Phát Lôi bị hắn làm sợ tới mức không dám gấp đồ ăn.

Địch Nãi nhìn bộ dáng rụt rè sợ hãi của Phát Lôi suốt chút nữa đã cười văng, cuối cùng gấp một miếng gan heo không dính ớt cho y thích ứng từ từ.

Tiểu Nhị khá cường hãn, bị ớt làm cay đến hít hà nhưng vẫn kiên trì phẩn đầu với cái đuôi cá.

Bất quá, Mã Cát cùng Phát Lôi ăn đến cuối cùng đều dùng ánh mắt siêu cấp cuồng nhiệt mà nhìn Địch Nãi, không ngừng cảm thán, thực sự ăn quá ngon. Địch Nãi tự động lí giải ý nghĩa của nó là ‘ngươi làm đồ ăn thật là ngon, về sau làm nhiều một chút đi!’.

Đối với món cá chiên kia, Mã Cát đã quyết định quang minh chính đại học lên. Định lúc trở về sẽ làm cho Hách Đạt ăn, không lo tên ngốc kia không cắn câu.

Ăn xong cơm trưa, lại qua bên lò nung chuẩn bị tiến hành bước tiếp theo.

Địch Nãi vẫn được Phát Lôi công bay qua. Cậu thấy Mã Cát chuẩn bị đi bộ, định gọi cậu lên ngồi cùng nhưng lại sợ Phát Lôi công không nổi, vì thế đành á náy vậy tay đi trước.

Kỳ thực cho dù công hai giống cái Phát Lôi vẫn bay nổi, bất quá nếu y dám làm vậy khẳng bị sẽ bị tất cả thú nhân nhào vào đánh hội đồng. Các thú nhân sẽ nói, Phát Lôi, ngươi cư nhiên dám công một lúc hai giống cái trong khi ông đây một người cũng không có, đánh!

Tới lò nung, Địch Nãi phát hiện đã có rất nhiều tộc nhân chủ động đi đào bùn về làm. Ra mò, mọi người đều rất hứng thú với đồ gốm. Hôm nay tộc trưởng lại tới.

Địch Nãi bảo bọn họ mang số phôi gốm bên lò lửa đã khô vào hầm chứa, sau đó bắt đầu nhóm lửa nung.

Ngọn lửa cháy hùng hực, rọi lên những gương mặt tràn đầy hưng phấn của tộc nhân.

Bất quá, Địch Nãi chỉ để lại hai người thêm củi, những người khác vẫn tiếp tục làm phôi gốm.

Trải qua luyện tập hôm qua, hôm nay hiển nhiên đã tốt hơn một chút. Địch Nãi nghĩ, say này hẳn bọn họ sẽ còn làm tốt hơn nữa, đến lúc đó tất cả mọi người đều dùng đồ gốm, cuộc sống cũng tiện dụng hơn.

Lúc mặt trời gần xuống núi thì cũng vừa đủ thời gian, Địch Nãi bảo người dùng đốt lửa trong lò. Sau khi lửa hết số tro củi trong lò ra thì bắt đầu chõ đồ gốm hạ nhiệt. Gió đêm thổi hiu hiu, đồ gốm rất nhanh có thể lấy ra khỏi hầm.

Tộc trưởng là người đầu tiên tiến vào, hẩn cầm ra một món, giơ cao cho mọi người xem, hoàn hảo. Vì thế cả đám liền hoan hô reo hò. Sau phút vui sướng, mọi người bắt đầu nhảy múa vòng quanh lò nung hết như ngày hội.

Lúc hỗn loạn, Địch Nãi một phút không chú ý bị một thú nhân ôm lấy tung lên không trung. Lúc rơi xuống lại bị người khác chụp được tiếp tục ném lên.

Địch Nãi bất ngờ không kịp đề phòng bị hoảng hồn một phen. Địch Nãi thầm nghĩ, may mắn ông từng luyện một thân bách chiến ở quân đội, bằng không đã sợ tới mức hét chói tai.

Bất quá nhìn thấy bọn họ vui vẻ như vậy, Địch Nãi cũng vui theo. Vì thế liền phối hợp oa oa kêu to.

Phát Lôi ở bên cạnh nhìn mà cảm thấy khó chịu. Vốn là bảo bối chỉ có mình mình, hiện giờ tất cả mọi người đều chạm vào, thật sự làm y tức giận a!

Cũng may màn ca múa chỉ một chốc đã ngừng.

Tộc trưởng bảo mọi người cẩn thận mang đồ gốm đã nung ra ngoài, sau đó bỏ số mới vào.

Số đã nung xong, mọi người đều đến nhận sản phẩm do mình làm. Địch Nãi chỉ lấy một cái chậu gốm, số khác đều để lại cho mọi người chia.

Địch Nãi tỉ mỉ kiểm tra, phát hiện lò nung lớn quả nhiên tốt hơn, chất lượng nung đồ gốm cao hơn, cho dù là những món khá lớn cũng không bị hỏng.

Vấn đề về sau nên làm thế nào để nâng cao kỹ thuật chế tạo thì cứ để tộc trưởng suy nghĩ đi!

Lúc này, các thú nhân đã dựng kệ đốt lửa bên bờ sông, bắt đầu nướng thịt. Xem ra vì chúc mừng lò nung thành công, hôm nay mọi người muốn tổ chức một buổi lửa trại nho nhỏ a.

Một ít thú nhân cùng phi thú nhân mới quen biết mấy hôm nay tới mời Địch Nãi ăn thịt nướng cùng, cậu đều lắc đầu từ chối. Cậu vẫn quen ăn cơm cùng người quen. Phát Lôi đã nhóm một đồng lửa bên bờ sông, y đi tới đỡ cậu tới bên cạnh đồng lửa.

Lúc này, Mã Cát cũng kéo Hách Đạt chạy tới. Làm Địch Nãi ngạc nhiên chính là thể nhưng Hách Đạt còn xách heo một con trâu.

Ôi trời a, đó là một con trâu trưởng thành a! Thế mà hẩn xách như không có việc gì. Địch Nãi quả thực có cái nhìn mới về sức lực của các thú nhân.

Để hai giống đực đi xử lý con trâu, Mã Cát cùng Địch Nãi ở lại bên đồng lửa ngồi nói chuyện. Hôm nay Mã Cát mặc cái áo da hươu mình mới may, cả người thoát nhìn càng cao ngất ngon gầy.

Địch Nãi liền khen ngợi vài câu. Mã Cát nghe Địch Nãi Khen thì liếc mắt nhìn về phía Hách Đạt đang lột da trâu các đó không xa, cư nhiên lại đỏ mặt.

Địch Nãi thực ngạc nhiên nhìn Mã Cát. Người này cư nhiên vì được khen một chút mà ngượng ngùng, thiệt hiếm thấy a. Xem ra, Hách Đạt có điểm thông suốt rồi a.

Địch Nãi đang thưởng thức vẻ mặt thẹn thùng hiếm có của Mã Cát, chuẩn bị trêu chọc vài câu thì đột nhiên một con gió thổi qua làm mái tóc dài của Mã Cát bị thổi tung. Mã Cát vội vàng túm tóc, suýt chút nữa đã bị lừa bén. Lúc gió ngừng, Mã Cát vuốt cả nửa ngày cũng không làm mái tóc suôn trở lại.

Địch Nãi cảm thán, đây là chỗ tốt của tóc ngắn a!

Bất quá cậu cũng đột nhiên nghĩ tới, nơi này hình như vẫn chưa có lược, mình làm một cái cho Mã Cát vậy. Hẩn may quần áo cho mình thì mình cũng phải ý tứ tặng lại thứ gì đó chứ! Đúng rồi, còn Phát Lôi nữa, giúp nhiều như vậy, mình vẫn chưa đáp tạ gì cả! Tuy Phát Lôi là thú nhân, tóc không dài nhưng vẫn chải được. Dứt khoát làm nhiều một chút, trừ bỏ cho bọn họ, mình cũng cần dùng a!

Huống chi hiện giờ không phải có sẵn sừng trâu sao? Lược sừng trâu chính là loại tốt nhất a, vừa bền lại tốt cho sức khỏe. Vì thế cậu hướng Phát Lôi hô: “Phát Lôi, ngươi cắt bỏ hai cái sừng trâu cho ta a! Ta chỉ cần xác ngoài của sừng nó thôi!”

Phát Lôi mặc dù có chút nghi hoặc nhưng vẫn làm theo, rất nhanh liền đưa qua.

Địch Nãi cầm sừng trâu, hỏi Mã Cát: “Ngươi có đem theo con dao gấp đa chức năng ta cho ngươi lần trước không?”

Mã Cát nói có, sau đó lấy con dao trong túi da thú may trên áo.

Địch Nãi phát hiện Mã Cát đã may hai cái túi trên áo, xem ra hẳn cảm thấy không có túi khá bất tiện nên mới may thêm vào. Cái áo đưa cho Địch Nãi không có.

Địch Nãi dùng dao gấp cắt sừng trâu thành hai nửa, bắt đầu chậm rãi cạo phần thịt nát còn dính bên trong, sau đó cắt thành hình cơ bản của chiếc lược.

Mã Cát hai mắt sáng rực sấp qua: “Ngươi lại định làm gì vậy? Là thứ ăn ngon sao?”

Địch Nãi trừng mắt lườm hắn: “Ngươi đúng là tham ăn, chỉ biết ăn thôi. Ông đang làm lược cho ngươi.”

Mã Cát bị mắg cũng không để ý, ngược lại càng hưng phấn nói: “Lược là cái gì? Ngươi định làm tặng ta thật à?”

Địch Nãi vừa làm vừa giải thích: “Ừ, tặng cho ngươi. Lược chính là thứ dùng để chải tóc. Tóc ngươi dài như vậy cứ vuốt bằng tay thì không tiện.”

Mã Cát cảm động: “Địch Nãi, ngươi thật tốt quá!”

Lúc này, Hách Đạt cùng Phát Lôi cũng trở lại, thịt trâu cũng đặt lên giá nướng. Từng đợt mùi hương bắt đầu lan tỏa bên bờ sông.

Thú nhân cùng phi thú nhân đều tụ lại cùng một chỗ ăn thịt nướng, trò chuyện vui đùa, bờ sông tràn đầy tiếng cười hân hoan.

Mã Cát cảm thán nói: “Bộ lạc đã lâu không vui vẻ thế này. Địch Nãi ngươi quả thực là quả hạnh phúc của chúng ta.”

Địch Nãi liếc mắt xem thường, thầm nghĩ: ông mới không phải quả hạnh phúc. Ông là sứ giả của thần.

Nghĩ vậy, cậu tự dung bắt đầu hoảng sợ chính mình. Bắt đầu từ khi nào cậu đã vô thức tiếp nhận cách nói mình là sứ giả của thần của đại vu a?

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Binh Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Vòng Cổ Nanh Sói

Thịt nướng rất nhanh đã chín.

Cái lược đầu tiên của Địch Nãi còn chưa kịp hoàn thành, Phát Lôi đã đưa qua một miếng thịt trâu.

Địch Nãi đành ngừng lại, bắt đầu ăn chút gì đó.

Cậu phát hiện Hách Đạt ở bên cạnh cũng thực tự nhiên chiếu cố Mã Cát, xem ra người này thật sự thông suốt rồi a. Địch Nãi đoán, ngay vui của bọn họ có lẽ đã sắp tới.

Đang ăn ngon lành, lúc ngẫu nhiên ngẩng đầu lên thì Địch Nãi nhìn thấy một đôi mắt tròn xoe đang nhìn mình chăm chăm. Xem ra Tiểu Nhị về sơn động không tìm thấy chủ nhân nên chạy tới nơi này. Địch Nãi ngoắc tay gọi nó tới ăn.

Có thể vì có rất nhiều thú nhân nên nhóc con kia có chút sợ hãi, rụt rè cả nửa ngày mới tới nơi.

Địch Nãi an ủi xoa xoa đầu rồi xé một miếng thịt lớn cho nó ăn.

Mới ăn mấy miếng đã có rất nhiều thú nhân mang thịt nướng của mình tới mời Địch Nãi. Bọn họ mang tới phần lớn đều là thịt phần chân, có thể họ cảm thấy đó là phần ngon nhất đi? Địch Nãi từ chối, nói thịt nơi này vẫn còn rất nhiều, không cần đưa thêm cho cậu, nhưng các thú nhân cứ cố ép cậu thử một chút, không còn cách nào Địch Nãi đành phải nhận lấy.

Địch Nãi liền cùng Mã Cát chia sẻ số thức ăn này. Số còn thừa cùng ăn không nổi, Địch Nãi đều đưa hết cho Phát Lôi.

Hắc hắc, Phát Lôi đúng là rất tốt a! Hơn nữa y mạnh mẽ như vậy, khi dễ một chút cũng không cảm thấy áy náy, thực thích. Địch Nãi nghĩ vậy.

Ăn xong này nọ, buổi lửa trại cũng tan. Phát Lôi liền mang theo Địch Nãi đang ôm Tiểu Nhị cùng cái chậu gốm, Hách Đạt thì mang Mã Cát cùng số thịt trâu còn lại, một đường bay trở về.

Sau khi về động, Địch Nãi không ngủ ngay mà dưới ánh lửa cẩn thận làm xong bốn chiếc lược. Cậu nghĩ, một cái cho Mã Cát, một cho Phát Lôi, mình một cái, còn cái cuối cùng, về sau xem ai thuận mắt thì cho người đó!

Lúc gần đi ngủ, Địch Nãi lại nghĩ tới phần phổi heo, đầu heo cùng da heo lúc trưa mang về vẫn chưa xử lý. Vì thế liền bỏ phổi cùng đầu heo vào cái chậu mới mang về, bỏ thêm chút muối định để ngày mai ăn. Cậu phát hiện cái chậu này khá tốt, xem ra lần sau có thể dùng nó để nấu lẩu.

Nghĩ tới món lẩu thơm ngon cay cay của quê nhà, nước miếng Dịch Nãi cũng sắp chảy ra tới nơi.

Cuối cùng Dịch Nãi mang theo kí ức về những thức ăn ngon lành của quê nhà dần dần chìm vào giấc ngủ.

Sớm hôm sau, lúc Phất Lôi tới Dịch Nãi vẫn chưa thức dậy. Tối qua cậu ngủ khá muộn vì thế hiếm có dịp ngủ nướng thế này, hơn nữa còn đang đắm chìm trong giấc mộng đẹp, không muốn tỉnh lại chút nào. Phất Lôi ở bên ngoài kêu vài tiếng mới đánh thức được cậu.

Đang mơ đẹp lại bị đánh thức, Dịch Nãi có chút bực bội. Vừa mở cửa tre ra liền tức giận hỏi Phất Lôi: “Mới sáng sớm đã làm loạn gì vậy?”

Phất Lôi ngượng ngùng nói: “Thực xin lỗi đã quấy rầy người ngủ. Bất quá bình thường giờ này người đã dậy rồi, ta sợ người bị bệnh hay gì đó.

Dịch Nãi sờ sờ mũi. Được rồi, lý do này khá chính đáng, ông tha thứ cho người.

Phất Lôi vẫn mang trái cây tới cho Dịch Nãi ăn sáng.

Cầm trái cây, Dịch Nãi đột nhiên cảm thấy xấu hổ vì thái độ tồi tệ của mình.

Cậu đi vào son động, lấy cái lược làm xong đêm qua đưa cho Phất Lôi: “Này, cái này cho người.”

Đêm qua Phất Lôi đã thấy cậu dùng sừng trâu làm thứ gì đó, không ngờ lại làm tặng cho mình, không khỏi vui vẻ nhướn mày. Đây là vật đầu tiên giống cái mình thích tặng cho mình a!

Bất quá y cảm thấy kia nhìn nửa ngày vẫn không hiểu rốt cuộc nó dùng làm gì, vì thế đành phải dùng ánh mắt mong chờ nhìn Dịch Nãi.

Dịch Nãi vẫn còn buồn ngủ, lười nói nên cầm lấy cái lược trong tay Phất Lôi, vỗ vỗ vai Phất Lôi ý bảo y ngồi xỏm xuống.

Phất Lôi nghe lời ngồi xuống. Dịch Nãi bắt đầu cầm lược chỗ có chỗ không giúp Phất Lôi chải đầu.

Phất Lôi nghĩ, hóa ra lược dùng như vậy a! Y được giống cái mình thích chải tóc, cảm giác da đầu tê tê ngứa ngứa, thoải mái đến nheo cả mắt.

Dịch Nãi chải vài cái thì đột nhiên cảm giác tay mình trống không. Vừa nhìn thì thấy Phất Lôi cư nhiên đã biến thành đực hổ. Đực hổ lười biếng nằm trên mặt đất hết như một con mèo bự, ngẩng đầu nhìn Dịch Nãi, tựa hồ muốn cậu giúp nó chải lông.

“Này, đừng có được một tác lại muốn tiến một thước a!” Dịch Nãi có chút bất mãn. Bất quá, ngẫm lại Phất Lôi mấy ngày nay bôn ba mệt mỏi giúp mình làm nhiều chuyện như vậy, cuối cùng cậu vẫn nhận mệnh ngồi xỏm xuống chải lông giúp đối phương.

Phất Lôi dị thường hưởng thụ, thoải mái phát ra tiếng càu nhàu trong cổ họng. Dịch Nãi nghe thấy mà buồn cười, người này sao giống hết Tiểu Nhị vậy a!

Chải nửa ngày, Dịch Nãi liền mất kiên nhẫn, cậu đứng lên đá Phất Lôi một cú: “Ngồi dậy mau, còn chải đến phát ngien à, người thật là.”

Phất Lôi đứng dậy, run run lớp lông mao, lại hóa thành hình người.

Ô ô, Dịch Nãi thực hung dữ a! Bất quá, lần sau có cơ hội nhất định bảo cậu chải lông cho mình lần nữa. Thực sự rất thoải mái.

Dịch Nãi đưa lược lại cho Phất Lôi, y vội vàng nhận lấy.

Phất Lôi nói, y phải qua nhà phụ thân, hôm nay là sinh nhật mẫu phụ, y sẽ hội tụ cùng người nhà. Y hỏi Dịch Nãi có muốn đi cùng mình hay không.

Dịch Nãi nghĩ nghĩ, vẫn cự tuyệt. Dù sao hiện giờ chân mình vẫn chưa lành, đi tới đó cũng phải để người ta chiếu cố, rất phiền toái.

Phất Lôi có chút thất vọng, bất quá cũng không nói thêm gì. Y chủ động giúp Dịch Nãi lấy hai ống tre nước lớn để thuận tiện cho cậu rửa mặt. Y còn nói y đã bảo Mã Cát tới ở cùng Dịch Nãi. Buổi chiều sau khi y trở về sẽ dẫn Dịch Nãi tới chỗ đại vu đối được.

Dịch Nãi nhíu mày: ông đây yếu ớt đến mức lúc nào cũng cần người chăm sóc như vậy sao?

Bất quá, Dịch Nãi cũng lười so đi, dù sao người này cũng chỉ có ý tốt, còn nhớ đến vết thương của cậu a!

Phất Lôi dặn dò xong gì rồi đi, Dịch Nãi bắt đầu rửa mặt cùng ăn trái cây.

Dịch Nãi không quá thích thú với món trái cây vào buổi sáng. Tuy ăn cũng khá ngon miệng, nhưng có thể lúc ở bộ đội đều ăn bánh bao hoặc một chén mì lớn nên bây giờ có chút không quen a!

Cậu vô cùng oán niệm nghĩ, ông rốt cuộc phải chờ đến bao giờ mới có thể ăn bánh bao cùng mì đây a!

Ăn trái cây xong, Dịch Nãi chuẩn bị đem cái đầu heo rừng ra xử lý. Cậu phát hiện phần da đầu của nó cho dù có nấu chín cũng vẫn rất cứng, vì thế đành từ bỏ ý tưởng ăn cả da nó.

Cậu luột dùng dao găm lột bỏ phần da đầu, chỉ để lại phần da trên lỗ tai. Lỗ tai heo chính là thứ tốt, trong những bộ phận của heo thì có lẽ nó là ngon

nhất, ăn vào thơm thơm giòn giòn, tuyệt đối không cảm thấy béo ngậy, là thứ tốt để nhắm rượu.

Đầu heo rừng so với heo nhà vừa gầy lại vừa nhọn hơn, thịt cũng không nhiều. Bất quá cái đầu nó khá to nên não khá nhiều. Trước kia lúc ăn lẩu, Địch Nãi thích nhất là phần não heo. Nhóm chiến hữu đều cười cậu nói ăn gì bỏ đó, sau này đừng có bỏ thành óc heo a. Bất quá, cậu kiên định tin tưởng mình là càng ăn càng thông minh.

Địch Nãi múc óc heo ra một cái chén gốm, sau đó nạo hết phần thịt heo còn dính trên xương, cũng bỏ vào một chén lớn. Hai cái lỗ tai vẫn còn đầy lông, cậu liền nhóm lửa dùng mũi giáp nấu nước luộc, làm vậy có thể dễ dàng nhô bỏ lông hơn.

Lúc cậu vừa nhô lông heo xong, chuẩn bị cắt thành lát thì nghe thấy có người gọi tên mình ở bên ngoài. Kia không phải giọng Mã Cát. Nếu là Mã Cát đến, thấy cửa son động mở thì hẳn đã trực tiếp chạy vào.

Giọng nói có chút quen tai. Địch Nãi nghĩ có thể là thú nhân quen biết lúc đi làm đồ gốm đi. Vì thế cậu để lỗ tai heo xuống, chống nạng đi ra cửa son động.

Địch Nãi không ngờ người nọ cư nhiên là Thác Bì, thú nhân có thú văn trắng đen. Thác Bì vẫn lộ ra chiêu bài nụ cười tỏa nắng, đứng ở bên ngoài. Lần trước Địch Nãi từng bị người này đùa giỡn ở bờ sông một phen còn chưa hết tức, vì thế lạnh lùng nhìn đối phương hỏi: “Người tới có chuyện gì?”

Thác Bì không hề nổi giận: “Ai ya, người đẹp, đừng lạnh lùng như vậy a!”

Địch Nãi trừng mắt: “Đừng có kêu ông là người đẹp, ông mới không xinh đẹp, phải gọi là đẹp trai.”

Thác Bì vẫn không để ý, nháy nháy mắt hỏi lại: “Đẹp trai? Cái này thú vị nha.”

Địch Nãi mất kiên nhẫn: “Người rót cuộc có chuyện gì? Có chuyện thì nói lẹ, có rắm thì thả đi!”

Thác Bì rót cuộc bị Địch Nãi làm nghẹn, trầm nghĩ: giống cái này không phải nóng nảy bình thường a, bất quá, mình thích. Thác Bì nói: “Ta tới tặng quà cho người.”

Địch Nãi nhú mày: “Quà? Quà gì?”

Thác Bì vươn cánh tay này giờ vẫn ôm trong lòng, xòe tay, lộ ra một chuỗi gì đó.

Địch Nãi đưa tay qua cầm lấy, di, cư nhiên là một chuỗi vòng cổ xỏ bằng răng nanh dã thú. Cậu ghét bỏ vẩy vẩy vòng cổ, tuyệt đối không thấy thích chút nào.

Địch Nãi thừa nhận có vài nam giới đeo trang sức cũng rất dễ nhìn, nhưng cậu chưa bao giờ thích thứ kia, cậu ghét trói buộc. Nhóm chiến hữu cũng vì thế mà thường xuyên trêu chọc, bảo cậu giống đám thanh niên ở thập kỉ 80.

Bất quá cậu nghĩ, đây là vòng cổ thủ công nhất của thời nguyên thủy, nếu có thể mang về hiện đại làm quà tặng cũng không tồi. Chậc, vậy có nên nhận món quà này không?

Thác Bì thấy cậu nửa ngày không nói lời nào, nhướn mi hỏi: “Sao vậy, người không thích à? Giống cái đều thích thứ này a! Muốn tìm nhiều nanh sói như vậy cũng không phải dễ, hơn nữa ta còn tốn rất nhiều công sức mới khoét được lỗ trên nanh nó để sỏ dây qua.”

Địch Nãi cầm cái vòng cổ kia rối rắm, cũng không để ý tới lời Thác Bì. Lúc này, Mã Cát vừa lúc đi tới, từ thật xa đã nói: “Thác Bì, người chạy tới đây làm gì? Cái tên trắng hoa nhà người đừng có đến phá bọ ta.”

Thác Bì cười mĩa: “Đừng nói vậy a, Mã Cát. Ta là thật lòng theo đuổi bạn người a.”

Mã Cát đến gần, huých Thác Bì một cái: “Người đó, lần nào người chẳng nói vậy, mới hai ngày thấy giống cái xinh đẹp một chút liền thay lòng đổi dạ. Mau đi đi a.” Hắn nhìn thấy vòng cổ trong tay Địch Nãi, mắt liền sáng rực, đưa tay tóm lấy: “Đây là người mang tới cho Địch Nãi à? Tịch thu tịch thu. Đờ lại có thêm giống cái bị người lừa.”

Thác Bì cười khỏ, xem ra ở lại cũng không có gì tốt, chỉ đành vẫy tay cáo từ rồi vụt một cái bay đi.

Mã Cát cầm vòng cổ nanh sói trong tay lần qua lần lại nửa ngày mới luyến tiếc trả lại cho Địch Nãi: “Vòng cổ này, người muốn không?”

Địch Nãi cười cười, trầm nghĩ nếu Mã Cát thích thì cứ cho đi. Vì thế cậu lắc đầu: “Ta không thích đeo này nọ, cũng không thích thứ do người kia tặng. Nếu người thích thì cứ giữ đi!”

Mã Cát thực vui sướng cắt vòng cổ vào túi da thú, sau đó cầm miếng thịt trâu lớn trong tay quơ quơ: “Ta mang theo chút thịt trâu hôm qua còn qua nè, chốc dùng nó làm bữa trưa!”

Địch Nãi gật gù đầu. Thực tế, cho dù Mã Cát không mang gì đến thì trong son động vẫn có đủ món cho hai bọn họ ăn.

Địch Nãi vào son động, cầm lược làm mẫu một lần. Mã Cát vui sướng, cầm lược chải tóc cả nửa ngày. Người này có vẻ rất thích làm đẹp a.

Địch Nãi không để ý đến hân, tiếp tục cắt lát lỗ tai heo.

Ớt hôm qua hái vẫn còn nhiều, Địch Nãi bảo Mã Cát mang đi rửa. Một nửa xào rau, nửa khác bảo Mã Cát mang ra rải trên tảng đá ngoài động phơi nắng, định sau khi phơi khô sẽ băm nhỏ làm ớt chua.

Bởi vì chỉ có hai người ăn nên cậu chuẩn bị chừng nào heo, sau đó xào phổi heo với ớt, làm thêm món canh rau dại là đủ. Về phần thịt đầu heo cùng lỗ tai heo, cậu định giữ lại tối ăn.

Phần thịt trâu Mã Cát mang tới, Địch Nãi sợ một lần ăn không hết nên cắt ra phân nửa cho Mã Cát trét muối rồi đặt lên lửa nướng.

Đang làm thì Tiểu Nhị không biết từ đâu chui ra, bắt đầu quay vòng phía sau Địch Nãi.

Mã Cát vẫn luôn tò mò về Tiểu Nhị, vì thế hân cắt một miếng thịt trâu nhỏ vừa chín tới dụ dỗ: “Tiểu Nhị, mau tới đây, ta cho ngươi ăn thịt nướng này.”

Tiểu Nhị ngẩng đầu nhìn hân một cái, cao ngạo quay đầu đi. Không phải chủ nhân dứt nó tuyệt đối không ăn. Sau đó lại tiếp tục phe phẩy cái đuôi xum xoe với Địch Nãi. Địch Nãi bóc một miếng phổi heo xào ném qua, nó lập tức phóng lên chụp được.

A ngô, quả nhiên có chủ nhân tốt nhất, Tiểu Nhị vô cùng hạnh phúc nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chủng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Áo Cộc Tay...

Địch Nãi rất nhanh đã làm xong, hai người bắt đầu ngồi xuống ăn cơm. Mã Cát thực tôn sùng trình độ nấu ăn của Địch Nãi, không ngừng hỏi cách làm, ánh mắt kia hết như người hâm mộ gặp được thần tượng!

Địch Nãi ăn đồ mình làm cũng hiểu là hương vị rất ngon. Bất quá, không có món chính thực sự khó chịu a! Cậu thực muốn ăn một bát cơm trắng!

Ăn xong, Mã Cát nói da hươu thuộc mấy ngày trước đó hân đã được, vì thế lấy nó từ góc sơn động ra.

Địch Nãi nhìn thấy tấm da còn rất dày, có chút nghi hoặc hỏi: “Vậy là được rồi sao?”

Mã Cát nói: “Chưa đâu, ta còn phải nhào nó nữa!” Hân đặt da hươu lên một tảng đá lớn khá bằng phẳng lấy từ trong góc, bắt đầu không ngừng dùng tay xoa bóp. Theo động tác của hân, có chút tạp vật từ từ rơi ra khỏi tấm da, bắt đầu lộ ra lớp da lín bóng bên trong.

Mã Cát xoa hơn nửa ngày mới làm sạch hết tạp vật dính trên cả tấm da, cả người cũng đổ một thân mồ hôi. Địch Nãi vội vàng đưa một chén nước đã nấu sôi qua. Mã Cát ừng ực ừng ực uống cạn sạch, sau đó thở phì phò nói: “Giờ tấm da này đã làm xong rồi. Ngươi muốn dùng nó làm gì?”

Địch Nãi lắc đầu nói: “Không biết. Ta sợ nóng. Quần áo da thú lại bao kín hết, mặc rất khó chịu.” Buổi sáng cậu muốn đổi quần áo, đồ ngự trang đã mặc vài ngày, cậu đã sớm muốn thay ra giặt. Nhưng sau khi mặc cái áo da thú kia vào thì cảm thấy cả người cứ bứt rứt, chỉ đành từ bỏ quyết định này.

Đột nhiên Địch Nãi nhớ ra lần trước ở lò nung gốm cậu từng thấy một vài phi thú nhân để lộ cả cánh tay ra ngoài. Có lẽ, phi thú nhân ở đây cũng không cần bịt kín mít như phụ nữ Ả Rập. Vì thế liền hỏi Mã Cát: “Ta từng thấy phi thú nhân để lộ ra cả cánh tay, như vậy cũng được đúng không?”

Mã Cát gật gật đầu: “Cánh tay có thể lộ, chỉ cần dấu thân mình đi là được.”

Địch Nãi nghĩ, vậy là tốt rồi, mặc cả bộ quần áo da thú thì khó chịu, nhưng nếu chỉ là áo khoác thì hân có thể tiếp nhận. Vì thế cậu liền nói với Mã Cát: “Ta muốn ngươi giúp ta làm một cái áo cộc tay.”

Mã Cát nghi hoặc: “Áo cộc tay? Cũng là một loại quần áo sao? Có bộ đáng gì a?”

Địch Nãi nói: “Ừ, đơn giản lắm. Ngươi vẫn làm thành bộ đáng như cái áo kia, bất quá chỉ cần không may tay áo vào là được.”

Mã Cát giặt mình: “Ồ, ra đó là áo cộc tay a! Sao lúc trước ta may quần áo không nghĩ tới nhỉ?”

Địch Nãi nghĩ, nếu ngươi hở ra liền nghĩ được thì ngươi chính là thiên tài rồi.

Mã Cát ước lượng người Địch Nãi một chút, sau đó bắt đầu đo đạc da thú.

Đại khái vì may nhiều nên Mã Cát làm rất thuận thực, chỉ tầm mười phút, một tấm da thú hoàn chỉnh đã thành hình một chiếc áo cộc tay. Hân chỉnh sửa một chút, nút thắt cũng làm xong mới đưa qua cho Địch Nãi, để cậu mặc thử.

Địch Nãi cũng không có kị có Mã Cát ở, cởi ngay áo nguy trang mặc áo cộc vào người. Bất quá Mã Cát thì có chút xấu hổ, quay người đi.

Sau khi mặc vào, Địch Nãi hỏi Mã Cát: “Thế nào?”

Mã Cát xoay lại cao thấp đánh giá một phen, trầm nghĩ, là quần áo đẹp hay bản thân Địch Nãi đẹp a?

Địch Nãi mặc áo cộc tay bằng da hươu đỏ đứng ở đó, lộ ra cánh tay trắng nõn rắn chắc, có chút dã tính, thoát nhìn anh khí bùng bùng. Hơn nữa lần này Mã Cát may áo hơi nhỏ một chút, vừa vặn lấy vòng eo nhỏ gầy. Thất lưng tinh tế kia quả thực hấp dẫn vô cùng a!

Mã Cát nhìn mà nhìn không được nuốt nước miếng.

Địch Nãi thấy hắn nhìn nửa ngày cũng không nói tiếng nào, liền nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy? Có chỗ nào không thích hợp à?”

Mã Cát lắc đầu, rốt cục lấy lại tinh thần cười nói: “Cái nào này thật đẹp, ta cũng muốn làm vài cái áo cộc tay thế này.”

Địch Nãi nói: “Thế thì được rồi. Người lấy số da hươu còn lại làm thành váy da thú cho ta đi. Ta cần thay bộ quần áo trên người để mang đi giặt.” Nói xong cậu cởi nút thắt của áo da thú Mã Cát tặng mình lúc đầu, khoác bên ngoài.

Mã Cát rất nhanh đã làm xong váy da thú. Địch Nãi với quần nguy trang ra thay váy da thú, sau đó nói: “Mã Cát, dù sao cũng phải tới bờ sông, chúng ta thuận tiện câu ít cá luôn đi!”

Mã Cát cảm thấy thực hứng thú nói: “Câu cá? Làm thế nào câu được?”

Địch Nãi lấy kim chỉ trong ba lô, mang theo quần áo bản cùng xà bông, chống nạng đi ra ngoài cửa: “Đi, tới bờ sông ta chỉ.”

Bởi vì câu cá cần phải tới đoạn bằng phẳng khá thấp của con sông nên bọn họ dọc theo bờ sông đi xuống một đoạn. Trên đường, Địch Nãi cư nhiên phát hiện tia tó! Cậu thật sự kích động a! Trước kia lúc còn ở nhà, mỗi lần ăn cá mẹ luôn bảo cậu xuống bờ hồ hái lá tía tô. Hương vị kia, mặc dù rời khỏi quê nhà nhiều năm như vậy nhưng cậu vẫn nhớ mãi.

Món cá trong quán doanh chưa bao giờ bỏ thêm lá tía tô, vì thế, cậu chỉ có thể thầm tưởng niệm vô số lần trong giấc mộng a!

Tuy lúc này, có vài cây tía tô đã nở hoa nhưng có vài cây lá vẫn còn rất non, vì thế Địch Nãi kéo Mã Cát tới giúp hái phụ, sau đó dùng một cái lá cây thật to gói lại.

Tới bờ sông, Địch Nãi bảo Mã Cát dùng dao găng đi chặt hai nhánh cây dài mảnh, bóc hết cành lá, chỉ chừa lại thân để làm cần câu. Địch Nãi thì lật mấy tảng đá bắt giun. Đào được vài con giun thì Mã Cát đã làm xong cần câu.

Địch Nãi cầm lấy nhánh cây, ở phần đầu cột vào một sợi cước dài, chính giữa sợi cước cột một chiếc lá khô gấp lại làm phao, đầu cước còn lại thì cột cây kinh đã bẻ cong thành hình lưỡi câu, vậy là, một cái cần câu thô sơ hoàn thành. Sau đó Địch Nãi móc con giun mình vừa đào được vào lưỡi câu, bảo Mã Cát cầm cần câu thả phần cước vào trong nước.

Cậu nói, nếu thấy cái lá khô nổi trên mặt nước bị chìm xuống thì chứng tỏ cá đã cắn câu.

Mã Cát gật gù đầu, bắt đầu chuyên chú nhìn chăm chăm mặt nước. Địch Nãi xoay người đi xuống hạ du giặt quần áo.

Đoạn này nước chảy rất yên ả nên có dị động gì cũng có thể thấy rất rõ. Mã Cát rất nhanh đã kêu lên: “Chìm rồi, chìm rồi a.”

Địch Nãi vừa đi qua thì thấy lá khô vừa chìm xuống một chút lại nổi lên. Cậu biết, nhất định mồi câu bị cá cắn đứt. Cậu đưa tay nhắc cần câu lên, lại cột vào một con giun khác, vừa nhúng cần xuống nước vừa nói: “Người đừng có la, làm vậy cá sẽ bỏ chạy.”

Mã Cát ngượng ngùng le lưỡi, tiếp tục nhìn chăm chăm mặt nước.

Sau khi giặt quần áo xong, Địch Nãi phơi chúng trên những cái cây bên bờ sông, sau đó bắt đầu làm cây cần câu thứ hai.

Cậu cúi đầu cột cước thì đột nhiên cảm thấy một trận gió ập tới, thói quen dưỡng thành từ nhiều năm làm cậu cảnh giác cúi đầu né tránh. Vừa ngẩng đầu thì thấy Mã Cát cầm cần câu ngơ ngác nhìn mình: “Vừa nãy cá cắn câu, ta dùng sức kéo một cái, không ngờ lại thành thế này. Mà con cá kia cũng không kéo lên được.”

Địch Nãi kéo cần câu của Mã Cát qua thì thấy, bởi vì hắn dùng sức quá mạnh nên lưỡi câu bị kéo thẳng. Cậu bẻ xong lại rồi đưa cho Mã Cát, còn không quên dặn, lúc cá cắn câu đừng vội dùng sức kéo, hơi dùng sức kéo cá bơi trong nước một đoạn, sau đó mới kéo mạnh lên. Làm vậy, con cá cơ bản không có sức gãy dựa, lưỡi câu cũng móc sâu hơn nên kéo lên rất dễ dàng.

Cá trong sông khá nhiều. Kỹ thuật câu cá của Địch Nãi đã được rèn luyện nhuần nhuyễn, rất nhanh liền câu được con cá đầu tiên. Đó là một con cá mè. Địch Nãi nghĩ, đầu cá mè sốt ớt là ngon nhất. Đáng tiếc ở đây nguyên liệu không đủ nên không thể chế biến. Địch Nãi dùng cỏ xỏ qua miệng cá, cột vào bụi cây bên bờ sông, sau đó tiếp tục thả câu.

Mã Cát dùng ánh mắt hâm mộ nhìn cậu, đồng thời cũng kiên quyết nhất định phải câu được một con.

Cuối cùng, Mã Cát rốt cục cũng thành công câu được một con cá, hần cao hứng không ngừng nhảy nhót. Địch Nãi nghĩ, người này thực dễ thỏa mãn a, người ta không biết còn tưởng hần tìm thấy kho báu!

Hai người câu được bảy con, có cá mè, cá trắm, còn cả cá trích. Mỗi con đại khái cũng nặng khoảng hai ký, riêng con cá trắm thì đặc biệt méo, có lẽ lên tới ba ký. Địch Nãi cảm thấy nhiều đây cũng đủ cho bữa tối, vì thế bảo Mã Cát ngừng lại. Hai người thuận tiện ở bờ sông làm sạch cá, cạo vảy, bỏ ruột cùng mang cá, sau đó mỗi người cầm vài con, cầm câu cùng quần áo trở về sơn động.

Trên đường trở về, Mã Cát gio cần câu trong tay hỏi Địch Nãi: “Cái cần câu này, ngươi có thể tặng cho ta được không?”

Địch Nãi gật đầu. Kim chỉ câu còn rất nhiều, không sợ thiếu đi một cây.

Mã Cát cầm cần câu cười tươi như hoa, về sau hần có thể câu thiết nhiều cá làm cho Hách Đạt ăn. Hắc hắc, Hách Đạt gần nhất đối với mình ngày càng tốt!

Tối qua Địch Nãi đã nghĩ tới món lẩu, vì thế liền quyết định tối nay dùng cái chậu gốm lớn nấu lẩu đầu cá cay. Tuy thiếu chút gia vị, không biết làm ra hương vị thế nào, bắt quả cậu thật sự ăn thịt nướng không vô.

Địch Nãi cầm cá bắt đầu cắt thành miếng, chợt nghe ngoài động truyền tới động tĩnh.

Hóa ra là Phát Lô đã trở lại, còn mang theo một con hoẵng. Ở phía sau y, Bội Cách cùng Luân Ân lâu ngày không thấy cũng tới. Luân Ân ôm Bội Cách, về mặt lo lắng. Bội Cách cúi đầu tựa vào ngực Luân Ân, bộ dáng không có tinh thần.

Địch Nãi hỏi Luân Ân: “Bội Cách bị sao vậy?”

Luân Ân buồn bực nói: “Thân mình hần vốn đã yếu, sau khi mang thai lại không thích ăn rất nhiều thứ, lại còn cứ ăn vào là nôn. Ta thật sự có chút lo lắng.”

Địch Nãi vô cùng tự tin cười nói: “Luân Ân, lần này ngươi cùng Bội Cách có lộc ăn rồi a. Ta đang chuẩn bị bữa tối, nhất định cho các ngươi ăn một bữa ngon.”

Phát Lô vừa vào cửa, ánh mắt liền dính chặt trên người Địch Nãi. Địch Nãi đang mặc quần áo da thú sao? Hình thức này trước giờ y chưa từng nhìn thấy qua! Ánh lửa chiếu lên gương mặt Địch Nãi, chói mắt đến mức hết như tỏa ra quang mang.

Đôi chân thon dài, cánh tay tròn bóng, vòng eo mảnh khảnh.

Giống cái y coi trọng quả nhiên là tốt nhất. Phát Lô nghĩ, hai mắt sáng lên, hết như hận không thể bắt người biến thành dã thú bỏ gục đối phương xuống.

Địch Nãi cúi đầu nấu ăn không hề phát hiện ánh mắt thú tính kia, nhưng Mã Cát lại tinh mắt phát hiện. Mã Cát cảm thấy thực buồn cười, vì thế cố ý giơ cao cái vòng cổ nanh sói lớn tiếng nói: “Này, các ngươi biết hôm nay ai tới không? Là Thác Bỉ a! Vòng cổ này là Thác Bỉ đưa cho Địch Nãi. Bất quá Địch Nãi không cần nên cho ta a. Các ngươi xem này, vòng cổ này được xỏ từ răng nanh của những con sói hung ác nhất đó nha, rất khó tìm!”

Phát Lô vừa nghe thì trong lòng lập tức bốc hỏa. Thác Bỉ cư nhiên dám đến trêu chọc giống cái mình thích, lần sau gặp mặt nhất định phải quyết đấu!

Bất quá, tức thì tức, nhưng Phát Lô vẫn nhớ kỹ chuyện Địch Nãi cần đi đổi được, liền nhắc nhở cậu đi trước rồi về làm bữa tối cũng không muộn.

Địch Nãi bảo Mã Cát giúp mình cắt cá tiếp, bản thân thì cười trên lưng Phát Lô bay tới chỗ đại vu.

Đại vu nói thương trên chân Địch Nãi lành rất nhanh, hai ngày sau đổi được thêm một lần hần không còn gì đáng ngại.

Địch Nãi nghe vậy gật gật đầu, có chút vui vẻ. Dù sao một chân đi đường cũng khá bất tiện. Hơn nữa, sau khi thương lành, mình có thể bắt đầu tìm đường trở về.

Tâm tình Phát Lô có chút phức tạp. Y hi vọng vết thương của Địch Nãi mau lành, nhưng lại sợ nếu khỏi rồi cậu sẽ rời đi, lại ngậm mong cho dù vết thương khỏi cậu cũng không tìm thấy đường về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Món Lẩu Cá Cay...

Sau khi từ chỗ đại vu trở về, Địch Nãi bảo Phát Lô lấy số ớt phơi khô vào rồi mang tiêu đi rửa.

Địch Nãi cắt ớt thành những lát nhỏ, một nửa nấu lẩu, nửa còn lại bỏ vào ống tre.

Cậu còn gấp một miếng trong bình măng chua ra ăn thử, đã ăn được rồi. Địch Nãi gấp hết toàn bộ, nhiều người như vậy khẳng định một lần là ăn hết sạch. Cậu rửa sạch bình rồi bỏ số ớt khô giữ lại khi nãy vào, sau khi bỏ chút muối thì đặt nó vào một góc. Làm ớt chua thì không thể di chuyển bình quá nhiều, phải đặt ở nơi râm mát.

Số măng chua gấp ra, Địch Nãi chia thành từng chén nhỏ phân cho từng người.

Mã Cát cầm một miếng ném vào miệng, vị chua ập tới làm hần nhần nhủi mặt mày nói: “Chua quá, có chút ăn không quen a.” Bất quá, chỉ chốc lát sau hần lại nhịn không được ăn thêm một miếng, hơn nữa có xu hướng ăn không thể ngừng.

Bội Cách vừa thử một miếng thì lập tức yêu thích hương vị này, ăn rất ngon lành.

Phá Lô cùng Luân Ân cũng ném thử, chỉ cảm thấy hương vị khá mới mẻ chứ không đặc biệt yêu thích.

Chuẩn bị xong xuôi, Địch Nãi trước tiên đặt chậu gốm lên bếp, cho vào chút mỡ rồi bỏ ớt cùng tiêu vào xào đều, sau đó bỏ măng, thêm chút muối, rồi chế khoảng nửa nồi nước bắt đầu nấu sôi.

Bên kia đang chờ, bên này Địch Nãi lại bảo Bội Cát dùng mũ giáp hầm cá, lúc gần chín thì Địch Nãi cho thêm lá tía tô vào. Rất nhanh, canh cá đã nấu xong. Địch Nãi bắt xuống, bỏ thêm chút hành lá cắt nhuyễn rồi đặt trước mặt Bội Cách. Canh cá có màu trắng ngà, mùi vị vô cùng hấp dẫn. Mã Cát nhìn mà nuốt nước miếng, có chút thèm nhưng nhìn tới Bội Cách thì vẫn từ bỏ.

Bên này cũng vừa được, mùi thơm nồng đậm bắt đầu lan tỏa. Địch Nãi bắt đầu bỏ thêm cá cắt lát vào. Bởi vì lửa khá lớn nên rất nhanh thịt cá đã chín đều. Vì không có nước chấm nên Địch Nãi vẫn cảm thấy không đủ vị. Cậu gấp một khối nếm thử, cảm thấy hương vị cũng không quá tệ, vội vàng bảo mọi người mau gấp ăn.

Mã Cát gấp một miếng bỏ vào miệng, lập tức trừng to mắt khâm phục nói: “Cá tự nhiên còn có thể ăn như vậy a! Thực ngon quá!”

Địch Nãi giới thiệu nói món này gọi là lẩu, mọi người đều cảm thấy nó khá hình tượng.

Luân Ân cùng Phát Lô vẫn chưa tập luyện dùng đũa, cơ bản không gấp được. Địch Nãi phục vụ cũng rất tận tình, gấp thiết nhiều cá bỏ vào bát để bọn họ tự ăn. Thịt cá thơm ngon lại mang theo chút chua chua cay cay, ăn vào miệng còn có chút the the của tiêu, quả nhiên là hương vị bọn họ chưa từng nếm thử, ăn rất ngon. Luân Ân cũng khen Địch Nãi.

Phát Lô không biết thế nào, nghe người ta khen thì cảm thấy có chút tự hào, giống như chính mình phát hiện được một bảo bối tốt nhất trên thế giới nên vì thế cảm thấy rất vinh dự.

Bọn họ đang ăn ngon lành thì Tiểu Nhị không biết đi chơi ở đâu chạy về. Nó lấy lòng chạy đến bên chân Địch Nãi, chỉ trước đặt trên giày cậu, dùng sức lắc cái đuôi.

Địch Nãi đá nó một cú: “Người đó, chuyên môn chạy ra ngoài chơi, vừa nãy cũng không giúp ta bắt cá, nghe mùi thơm thì chạy về nhanh như gì.”

Tiểu Nhị sợ sệt ôm đầu, kêu ô ô cầu xin tha thứ.

Địch Nãi gấp đuôi cá ném qua cho nó. Tiểu Nhị gần nhất bị huấn luyện ngày càng giống chó, hề thấy đuôi cá bay tới liền bật người nhảy lên đón được.

Mã Cát nhìn mà cười ha hả. Dáng người Tiểu Nhị tròn vo tự nhiên có thể nhanh nhẹn như vậy, thực sự làm người ta bội phục a.

Bên kia Bội Cách cũng ăn rất nhiều, chẳng những ăn hết măng chua, còn ăn sạch phần cá gần hai kí nấu bằng mũ giáp.

Ăn xong, Bội Cách thế nhưng cảm thấy tinh thần cùng sức khỏe đều dồi dào, mới vừa nãy còn rất suy yếu a.

Ánh mắt mọi người nhìn Địch Nãi bắt đầu mang theo khâm phục. Luân Ân vô cùng cảm kích nói: “Địch Nãi, thực cảm ơn người, hai ngày nay Bội Cách không ăn được gì, ta thực rất lo. Hiện giờ hần ăn ngon như vậy, ta cũng yên tâm hơn.”

Mã Cát nhịn không được mở miệng nói: “Địch Nãi, người làm sao được vậy, nói mau, nói mau a.” Hai mắt hần sáng như sao nhìn chăm chăm Địch Nãi.

Địch Nãi cười cười nói: “Người mang thai bình thường đều thích ăn chua. Khai vị bằng măng chua thì mấy món sau sẽ dễ ăn hơn. Trong món canh cá ta còn thêm lá tía tô, nó có thể khử mùi tanh, còn có tác dụng an thai! Người mang thai ăn là thích hợp nhất. Hơn nữa, ăn cá đũa nhỏ sau này sẽ rất thông minh a. Vì thế, người mang thai nhất định phải ăn nhiều cá.”

Mọi người nghe đến ngây ngốc, cảm thấy Địch Nãi thực lợi hại, tự nhiên biết nhiều như vậy, vì thế tất cả đều dùng ánh mắt sùng bái nhiệt tình nhìn cậu. Đặc biệt là Phát Lô, nóng bỏng đến mức có thể thiêu đốt.

Địch Nãi không cảm thấy mình giỏi như vậy, ngược lại cảm nhận được ánh mắt sùng bái của mọi người nhìn mình lại có chút xấu hổ. Dù sao những tri thức này mấy ngàn năm sau cơ bản đều là thường thức, không có gì đặc biệt.

Mã Cát hỏi Địch Nãi: “Cái viên tròn tròn nhỏ nhỏ trong lẩu là gì vậy? Cũng là thứ người hái trong rừng sao?”

Địch Nãi gật đầu nói: “Đó là hạt tiêu. Trong rừng có cây tiêu dại, kì thực mang nó về trồng trong sơn cốc là tốt nhất. Lúc cần dùng không cần chạy đi xa như vậy mới hái được.”

Mã Cát là người nóng nảy, vội vàng nói: “Được được, ngày mai chúng ta lập tức đi mang nó về! Ta gọi thêm Hách Đạt nữa, đến lúc đó bảo hắn mang ta đi cùng các người.”

Sức ăn của thú nhân quả thực không phải lớn bình thường, vài con cá rất nhanh đã ăn xong. Địch Nãi lại bỏ thêm thịt đầu heo cùng óc heo vào.

Mã Cát nói: “Món lẩu này ăn thực tiện a!” Hắn ăn thực vui vẻ, đến lúc thật sự ăn không vô mới chịu ngừng.

Bữa cơm này, tất cả mọi người đều ăn thực vui vẻ. Chẳng những ăn sạch mấy loại thịt, ngay cả măng chua cũng bị ăn quét hết sạch. Măng chua toàn bộ không nấu hết, Địch Nãi chữa lại một ống tre nhỏ để Bội Cách mang về ăn.

Phất Lôi ăn khá nhiều nhưng vẫn chưa đã ghien. Y nói với Địch Nãi muốn giết con hoẵng mình mang tới ăn luôn.

Địch Nãi liền vội vàng ngăn cản: “Thôi, đừng phiền toái. Vội lại buổi tối đừng ăn quá nhiều, đối với cơ thể không tốt.” Lúc này Phất Lôi mới từ bỏ.

Ăn lẩu xong, Luân Ân cùng Bội Cách mang theo ống măng chua về trước. Mã Cát cùng Phất Lôi giúp đỡ dọn dẹp xong mọi thứ mới đi.

Địch Nãi phát hiện mớ chậu chén kia rửa cũng thực phiền, lại còn không có nước rửa chén, dùng tay rửa thì nhột tới phát hoảng. Địch Nãi nghĩ, vẫn là làm bàn chải thì tiện hơn. Cậu cầm một ống tre nhỏ, đặt trên dùng dao găm chẻ dọc thành vài miếng, sau đó chậm rãi chẻ thành từng cọng mảnh. Rất nhanh, một cái bàn chải đã làm tốt.

Địch Nãi cao hứng ‘ây yo’ một tiếng, dùng nó rửa thử, trong lòng nhin không được có chút đắc ý. Lần đầu tiên Địch Nãi cảm thấy mình sinh ra ở nông thôn là chuyện không tồi. Nếu là đứa nhỏ sống trong thành thị, còn ai nhìn thấy mấy món đồ cổ xưa này a! Tối đó trời đổ mưa to, bên này đang là mùa thu, cũng giống Vân Nam, rất hiếm khi thấy mưa. Địch Nãi vừa tính lại thì đã hơn tám giờ sáng. Phải biết, trước kia ở bộ đội cậu đã dưỡng thành thói quen, mỗi ngày sáu giờ rưỡi phải rời giường. Tám giờ có thể nói là rất muộn.

Sau cơn mưa khí trời thực tươi mát, Địch Nãi bước ra khỏi sơn động, hít sâu một ngụm không khí tươi mới, ưỡn thẳng lưng.

Lúc này, cậu nghe thấy phía sau có thứ gì đó phát ra tiếng phịch phịch, nửa ngày cũng không ngừng lại. Xoay người thì vừa thấy thể nhưng là một tiểu dực hồ đang đập cánh, thật vất vả đuổi theo Tiểu Nhị chạy khắp nơi.

Địch Nãi nhìn một hồi, thật sự là nhìn không được nên mở miệng gọi: “Tiểu Nhị, lại đây.”

Tiểu Nhị xoay người, thấy chủ nhân gọi thì bắt người nhanh nhẹn chạy tới nhảy lên bả vai Địch Nãi.

Địch Nãi chột chột trán nó: “Người không ngoan a! Sao lại khi dễ con nít?”

Tiểu Nhị trừng to ánh mắt vô tội nhìn cậu, hệt như đang nói: nào có a!

Địch Nãi búng đầu nó một chút: “Sao không có? Rõ ràng người có thể bỏ xa nó, làm gì cứ chạy chút lại ngừng, người ta sắp đuổi kịp thì người lại chạy.”

Tiểu Nhị vươn móng che mặt. Ô ô, bị phát hiện, chủ nhân đừng đánh ta. Chỉ là tiểu dực hồ thực ngốc, chọc nó thật sự rất vui nga!

Địch Nãi dạy dỗ thú cưng không nghe lời xong mới chuyển qua tiểu dực hồ. Cậu nhận ra nhóc con này chính là tiểu dực hồ học bay bị các thú nhân cười nhạo ngày đó. Hình như tên là Lý Áo.

Vì thế cậu mở miệng chào hỏi: “Nhóc, xin chào a!”

Tiểu dực hồ hóa thành hình người, mở to mắt nói: “Người là thúc thúc làm đồ gốm, ta nhận ra người.”

Địch Nãi gật gật đầu: “Đúng rồi, ta là thúc thúc làm đồ gốm. Người thật thông minh. Người bao nhiêu tuổi rồi?” Địch Nãi nghĩ, nhóc con này thực thông minh. Thoạt nhìn giống đứa nhỏ năm sáu tuổi. Bất quá, có thể là thú nhân trưởng thành cao lớn hoặc khá nhỏ so với tuổi.

Lý Áo cúi đầu nghĩ nghĩ, vươn bốn ngón tay, chậm chậm nói: “Bốn tuổi.”

Quả nhiên là về đầu.

Lý Áo tựa hồ thực hứng thú với Tiểu Nhị đang ngồi trên đầu vai Địch Nãi, cứ nhìn nó chăm chăm. Nhóc con chỉ Tiểu Nhị đang ngủ gật trên vai Địch Nãi hỏi: “Thúc thúc, trên vai người là con gì vậy?”

Địch Nãi liếc mắt nhìn Tiểu Nhị một cái, đáp: “Này a, nó gọi là cô lỗ thú. Tên là Tiểu Nhị, là một nhóc nghịch ngợm.”

Lý Áo thực nghi hoặc: “Kìa vì cái gì nó lại nghe lời người, còn nhảy lên vai người ngủ a?”

Địch Nãi cười ha hả: “Bởi vì nó là thú cưng mà ta dưỡng a! Đương nhiên phải nghe lời chủ nhân rồi!”

Lý Áo cắn ngón tay, chớp chớp mắt, không hiểu cái gì là thú cưng, cái gì là chủ nhân. Bất quá nó rất nhanh đã từ bỏ vấn đề khó hiểu kia, chỉ quan tâm chuyện mình muốn. Nó hỏi Dịch Nãi: “Ta có thể sờ sờ nó không?”

Dịch Nãi gật gật đầu, ngồi xổm xuống.

Lý Áo đến gần, thật cẩn thận vuốt ve da lông bóng loáng trên người Tiểu Nhị, Tiểu Nhị phát ra tiếng cầu nhau cầu nhau thoải mái, chọc Lý Áo cười ha ha.

Dịch Nãi nghĩ thầm, nhóc con này thực đáng yêu. Nhỏ như vậy sao lại luôn chơi một mình? Lúc ông đây còn bé chính là ông vua nhỏ trong thôn, không có đứa nhóc nào dám không nghe lời. Vì thế cậu mở miệng hỏi: “Lý Áo, sao ngươi cứ luôn chơi một mình vậy? Sao không chơi cùng đám nhóc cùng tuổi ấy?”

Lý Áo dẩu mỏ: “Bọn nó chê cười ta không có phụ mẫu, ta không thèm chơi với chúng.” Nó nói thật quật cường, hàng mi cũng cụp xuống.

Dịch Nãi nghĩ thầm, đứa nhỏ này chẳng lẽ mồ côi? Nhỏ như vậy, thật sự đáng thương.

Trong nháy mắt trái tim Dịch Nãi tràn đầy đồng tình, ném gậy xuống đất, ‘oa a’ một tiếng ôm lấy Lý Áo. Ngô, đứa nhỏ này không hổ là tiểu thú nhân, thực nặng!

Lý Áo đưa tay đẩy đẩy bả vai Dịch Nãi, muốn nhảy xuống, miệng hô: “Ngươi là giống cái, không thể ôm ta.”

Dịch Nãi cười hắc hắc, đưa tay niết gương mặt tròn vo của Lý Áo: “Ngươi mà là giống đực gì chứ, chỉ là một nhóc con. Hơn nữa, giống đực nhỏ như người còn không lợi hại bằng ta đâu a!”

Lý Áo tròn to mắt phản bác: “Ai nói, ta đã trưởng thành rồi, lần trước ca ca mang ta đi săn, ta còn bắt được một con thỏ.”

Dịch Nãi bật cười: “Nga, vậy ngươi thực lợi hại. Bất quá vẫn không bằng ta nga! Ta chẳng những bắt được thỏ, còn quơ được gà rừng, con hoẵng nữa!”

Lý Áo biểu thị không tin: “Ngươi là giống cái, không thể đi săn.”

Dịch Nãi tròn to mắt: “Ai nói giống cái không thể đi săn?” Lời vừa ra khỏi miệng, Dịch Nãi liền cảm thấy không quá thích hợp, cậu nghĩ, ông làm quái gì phải nhận mình là giống cái a! Vì thế vội vàng sửa miệng: “Hơn nữa, ta không phải giống cái, mà cũng chẳng phải thú nhân.”

Lý Áo nghi hoặc tròn mắt, cao thấp đánh giá Dịch Nãi: “Không phải thú nhân thì chính là giống cái, vì cái gì ngươi không phải?” Nó hít hít cái mũi người một chút: “Ngươi chính là giống cái, trên người ngươi có vị giống cái.” Lý Áo nói xong thì giầy khỏi tay Dịch Nãi, nhảy xuống.

Dịch Nãi bó tay. Dã thú chính là dã thú, cư nhiên nhỏ như vậy đã có thể dùng mũi đoán được chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Đánh Con Quay...

Lý Áo đại khái cảm thấy Dịch Nãi là phi thú nhân, có chút không hứng thú nên chỉ một lòng chơi đùa với cô lỗ thú.

Dịch Nãi thấy Lý Áo không để tâm tới mình, trong lòng có chút khó chịu. Cậu nghĩ, ông đây Man thế này, cư nhiên bị tiểu hài dễ xem thường không thèm nhìn tới, khó chịu a khó chịu.

Lại nói tiếp, bản thân Dịch Nãi kì thực rất thích trẻ con. Trước kia lúc ở nhà cũ, đám nhóc hàng xóm vừa thấy cậu về sẽ lập tức chạy qua bám dính lấy cậu không buông.

Nhưng mà, Lý Áo là tiểu thú nhân, khẳng định sùng bái thú nhân trưởng thành có sức mạnh cường đại hơn đi.

Bất quá, Lý Áo càng vậy thì Dịch Nãi lại càng muốn làm nhóc con này thích mình, sùng bái mình. Dù sao, phải có khiêu chiến thì mới có động lực! Cậu nghĩ, dù thế nào cũng phải có điểm đặc biệt nào có hấp dẫn lực chú ý của nhóc này.

Cậu nhớ rõ lúc bé, trong nhà rất nghèo nên không mua mấy món đồ chơi đắt tiền gì đó, cậu chỉ toàn chơi mấy món đồ chế tác đơn giản. Khi đó, cậu thích nhất là con quay mà phụ thân làm, cứ cầm nó chơi cả nửa ngày, còn thường xuyên cùng đám bạn thi đấu, xem ai có thể làm con quay quay lâu hơn. Người thua phải làm ngựa cho người thắng cười.

Dịch Nãi nghĩ, con quay thực dễ làm, chơi cũng dễ, đứa nhỏ tuổi này của Lý Áo chơi là tốt nhất. Nghĩ liền làm. Cậu trở về hang động tìm khúc gỗ, chặt một khúc rồi bắt đầu tước con quay. Dịch Nãi nghĩ, đáng tiếc không có đinh, bằng không phần mũi nhọn đóng đinh vào, hiệu quả sẽ rất tốt.

Con quay rất nhanh đã làm xong. Địch Nãi bắt đầu tìm đồ làm roi. Cậu nhớ, trong sơn động có một đoạn dây thừng mà Bội Cách bện. Bắt quá, ở nơi thiếu thôn vật tư như ở đây, dây thừng cũng thực quý giá, lấy làm đồ chơi cho đám nhỏ thì quá lãng phí. Dù sao, dây dầy cũng không dễ tìm, dây thừng bện cũng khó. Cậu nghĩ nghĩ một hồi, vẫn là tìm thứ khác thay thế đi!

Địch Nãi nhớ rõ trước đây chơi con quay, roi cũng không phải dây thừng là dùng một loại gân lá. Loại này gọi là cọ gai. Lá cọ thật dài, hình dạng giống một thanh kiếm, mũi nhọn còn có gai. Nếu xé cọng gân lá sẽ thành một cây roi mềm dẻo.

Địch Nãi nhớ, lần trước cùng Mã Cát đi câu cá, cậu từng thấy một gốc thực vật rất giống cây cọ ở bờ sông, bắt quá khi đó cậu không đặc biệt lưu ý. Cậu nghĩ, hiện giờ đi xem tốt lắm.

Địch Nãi chống gậy đi tới chỗ gốc thực vật bên bờ sông kia, phát hiện nó chính là cây cọ, lá của nó có thể làm roi. Cậu tách gân lá rồi cột vào một nhánh cây nhỏ, thế là một cây roi giản dị đã hoàn thành.

Lúc trở lại cửa sơn động, Địch Nãi phát hiện Lý Áo lại biến thành tiểu dục hổ, bay tới bay lui bám riết lấy Tiểu Nhị. Đáng tiếc công lực rõ ràng không cùng đẳng cấp với Tiểu Nhị, chỉ bị chọc đến đỏ đầy mồ hôi, thờ hồng hộc.

Địch Nãi quơ quơ cây roi, hướng Lý Áo hô: “Lý Áo, đừng để ý Tiểu Nhị, mau tới đây xem thúc thúc làm thứ tốt cho người này.”

Lý Áo ngẩng đầu nhìn Địch Nãi, lại nhìn nhìn Tiểu Nhị, chần chờ một chút, cuối cùng vẫn biến thành người đi tới.

Địch Nãi chọn một khối đất bằng phẳng, bắt đầu làm mẫu mấy bước đánh con quay đơn giản. Cậu dùng roi quấn lên, sau đó thả bung để con quay xoay tròn, sau đó bắt đầu dùng roi không ngừng quất. Con quay xoay vùn vụt trên mặt đất nhưng thủy chung không thoát khỏi tay cậu.

Quả nhiên, Lý Áo lập tức bị món đồ chơi mới này hấp dẫn. Đôi mắt mở thật to, chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm con quay xoay tròn trên mặt đất. Con quay chạy tới đâu, ánh mắt nó cũng chạy theo tới đó.

Địch Nãi có chút đắc ý, xem ra kĩ thuật đánh con quay cho dù đã nhiều năm không luyện nhưng vẫn chưa lực nghề a! Thu phục một đứa nhóc còn không phải dễ như trò bàn tay sao?

Lý Áo chớp to mắt nhìn Địch Nãi: “Thúc thúc, cái này gọi là gì a?”

Địch Nãi nhặt con quay nói: “Thứ này gọi là con quay, còn trò này kêu là đánh con quay. Có muốn chơi không?”

Lý Áo gật đầu lia lịa: “Muốn a.”

Vì thế, trong ánh mắt mong chờ của Lý Áo, Địch Nãi đưa con quay cùng roi cho cậu nhóc.

Lý Áo cũng thực thông minh, biết cuốn roi lên con quay, đáng tiếc lại không nắm giữ được bí quyết đánh con quay. Nó vung roi, con quay cũng bay theo. Thử lại, vẫn như vậy, làm thế nào cũng không thể đánh con quay xoay tròn.

Địch Nãi ở bên cạnh nhìn, không chút đồng tình cười ha hả.

Lý Áo bị chê cười đến đỏ bừng cả mặt, tuy ảo não nhưng vẫn không ngừng thử đi thử lại.

Địch Nãi cũng cảm thấy trên chọc một đứa nhóc có chút không nên, bắt đầu ra tay chỉ dẫn. Lý Áo thực thông minh, chỉ chốc lát đã có thể tự làm con quay xoay tròn, quất roi cũng không còn bay nữa.

Địch Nãi đang vui mừng vì Lý Áo tiến bộ thì thấy Mã Cát từ xa xa đi tới. Mã Cát nhìn thấy Lý Áo liền nói: “Ai, này không phải Lý Áo sao? Chạy tới đây chơi à?”

Lý Áo ngừng chơi, làm như người lớn gật đầu: “Đúng a, Mã Cát thúc thúc.”

Mã Cát cũng thấy đồ chơi mới của Lý Áo, liền hỏi: “Ai, Lý Áo, người chơi cái gì đó?”

Lý Áo nhú mày nghĩ một chút mới đáp: “Này là con quay. Là thúc thúc làm đồ gốm đưa cho ta chơi.”

Địch Nãi bật cười, búng nhóc con một chút: “Cái gì mà thúc thúc làm đồ gốm, ta gọi là Địch Nãi, về sau cứ gọi ta là Địch Nãi thúc thúc.”

Lý Áo ngây ngốc xoa mày đáp: “Nga, Địch Nãi thúc thúc.”

Mã Cát thoát nhìn cũng thực hứng thú với con quay, ngồi xổm xuống cầm nó lên dòm dòm.

Lúc này, Địch Nãi mới nhìn thấy trên lưng Mã Cát đang đeo thứ gì đó giống cái gùi, liền mở miệng hỏi: “Mã Cát, thứ người đeo trên lưng là cái sọt làm từ cành liễu đúng không?”

Mã Cát gật gật đầu, cõng sọt trên lưng xuống đưa cho Địch Nãi.

Địch Nãi cầm qua xem thử, tuy bộ dáng thô ráp nhưng chính là hình thức ban đầu của gùi vùng nông thôn, hai bên còn cột hai cọng dây da thú, khá thực

dụng. Làm Địch Nãi khiếp sợ chính là trong sọt cư nhiên đặt một cây cuốc chim đá cán gỗ! Nơi này mọi người không làm ruộng, nhìn thấy cuốc đá, Địch Nãi thật sự rất ngoài ý muốn!

Địch Nãi cầm cuốc chim hỏi Mã Cát: “Cái cuốc chim đá này là người làm?”

Mã Cát gật gật đầu.

Địch Nãi nghi hoặc: “Người nghĩ thế nào mà làm ra thứ này?”

Mã Cát cười hắc hắc: “Ta trồng hoa a! Người chưa tới sơn động ta nên không biết, ta trồng rất nhiều hoa ở ngoài cửa sơn động nga!”

Địch Nãi bật cười, Mã Cát này, làm cái gì cũng đều vì hứng thú của bản thân a! Bất quá nghĩ lại thì vô luận là chuyện gì, Mã Cát đều luôn sáng tạo, ở nơi này chắc chắn là cầm cờ đi trước a! Nếu hảo hảo bồi dưỡng một chút, về sau rất có tiềm lực phát triển!

Bất quá, sọt làm bằng nhanh liễu không rắn chắc lắm, lúc nào đó chètre bện một cái, nhất định dùng bền hơn.

Địch Nãi xem sọt, Mã Cát thì ở bên kia nghiên cứu con quay. Mã Cát nhìn nửa ngày vẫn không hiểu. Vì thế hắn trả lại cho Lý Áo, để nhóc chơi thử cho hắn xem.

Lý Áo nhận con quay, trong lòng lập tức có chút đắc ý nho nhỏ. Dù sao nó cũng có thể dạy người khác a!

Mã Cát nhìn Lý Áo chơi vài lần, tay cũng bắt đầu ngứa, liền cầm con quay qua học chơi. Dù sao, bọn họ từ nhỏ đã không có mấy thứ đồ chơi chơi đùa. Con quay này quả thực rất mới mẻ a!

Lúc này, Phát Lôi cùng Hách Đạt cũng bay tới. Thú nhân trưởng thành dù sao cũng trầm ổn hơn, thấy bọn họ đang chơi con quay cũng chỉ kinh ngạc một chút, bất quá không có hứng thú muốn học. Mã Cát chơi một hồi, cơ bản đã nắm giữ được cách chơi. Bởi vì ngại để nhiều người chờ mình như vậy, chỉ đành luyến tiếc trả con quay lại cho Lý Áo.

Địch Nãi nói: “Lý Áo, nhóm thúc thúc có việc phải đi ra ngoài, con quay này tặng người, mang đi chơi đi!”

Lý Áo cao hứng tới nhảy dựng: “Cám ơn thúc thúc.” Sau đó cầm con quay sôi nổi chạy đi.

Mã Cát thấy con quay không còn, có chút không nỡ, nhìn chằm chằm bóng dáng Lý Áo.

Địch Nãi bật cười, vỗ vỗ bả vai Mã Cát nói: “Nếu người thích, chờ lúc trở về ta lại làm một cái tặng cho người.”

Mã Cát vui sướng, vội vàng thúc giục mọi người đi hái tiêu. Vì thế ghép thành hai đôi, xuất phát tiến vào rừng.

Tới nơi, Địch Nãi dựa vào kí ức dẫn đoàn người tìm được gốc cây tiêu.

Phát Lôi cùng Hách Đạt đáp xuống đất, biến thành hình người. Sau khi thương lượng thì quyết định chia nhóm hành động, trước đi hái hoa quả, sau đó mới trở lại cùng nhau hái tiêu.

Phát Lôi nhìn Địch Nãi chống gậy thực gian nan hoạt động giữa đám cây cối, rất muốn đi tới ôm cậu. Y biết Địch Nãi không thể kháng cự hình thú của mình, vì thế liền hóa thú đi tới bên cạnh, dùng cái đầu to cọ cọ thất lung đối phương, ý bảo Địch Nãi ngồi lên lưng mình.

Địch Nãi có chút lúng túng. Lúc bay trên trời ngồi trên lưng Phát Lôi là đương nhiên, dù sao cũng tiết kiệm thời gian! Nhưng trên đất bằng, mình dù sao cũng không phải hoàn toàn không thể đi, cứ cưỡi trên lưng Phát Lôi như vậy thì khi dễ người ta quá. Tuy Phát Lôi là người cao to, hình thú cũng dị thường cường tráng, nhưng mình dù sao cũng là đại nam nhân, ngồi lâu vẫn mệt chết đi.

Nhìn ánh mắt to tròn chờ mong của Phát Lôi, Địch Nãi lại thóa mạ chính mình, có phải là nam nhân không a, suy nghĩ dong dài như vậy làm gì, tiếp nhận sự thật chính mình cần người ta chăm sóc đi, đừng có cản trở!

Cứ vậy, rồi rầm nửa ngày, Địch Nãi cuối cùng vẫn cười lên lưng Phát Lôi.

Rất nhanh, Địch Nãi ở trên lưng Phát Lôi tìm được cảm giác cưỡi ngựa. Không, này so với cưỡi ngựa còn thoải mái hơn a! Hoàn toàn không cần dây cương, chỉ cần dùng miệng chỉ huy là được. Tọa kỵ thế này quả thực là ngàn vàng khó mua a!

Địch Nãi ngồi trên lưng Phát Lôi, thực thích thú dạo chơi trong rừng. Tiếng chim hót véo von, cây cối xanh um, cảnh sắc không tồi. Địch Nãi khó chịu nhất là ngẫu nhiên sẽ đụng trúng nhánh cây, bị sưng văng đầy mặt.

Một lúc sau, bọn họ phát hiện một gốc táo xanh thật lớn. Trên cây quả nặng trĩu, thật lớn! Địch Nãi đưa tay hái xuống cắn một ngụm, ngô, vừa giòn lại ngọt.

Phát Lôi để Địch Nãi xuống đất, hóa thành hình người leo lên hái. Địch Nãi đứng bên dưới hái mấy quả dưới thấp ăn, còn không quên bảo Phát Lôi: “Người đừng mải hái, mau ăn đi, ngon lắm.”

Phát Lôi đang cầm túi da thú hái táo, nghe Địch Nãi nói vậy cũng cầm một quả bỏ vào miệng. Hương vị quả thật không tồi.

Hai người đang hải hăng say thì Phát Lôi đột nhiên cảnh giác nhìn xung quanh, sau đó nhảy xuống đi tới bên người Dịch Nãi. Bỏ túi tảo xuống hóa thân thành dực hổ, lông thú dựng đứng, nặng nề gầm một tiếng, khí thế chấn động.

Dịch Nãi cũng nhảy bèn nghe thấy tiếng lá cây ào ào, dường như có động vật nào đó đang tới gần. Rút dao găm trong giày ra, bắt đầu tiến vào trạng thái cảnh giác.

Bỗng nhiên, một cái đầu sư tử từ sau đám lá lộ ra. Dịch Nãi kinh hãi: a, cư nhiên chính là cái loại tinh tinh đầu sư tử lần trước! Trời ạ, không chỉ là một con. Cả đám đông luôn.

Chúng nó từ bốn phương tám hướng vây quanh Dịch Nãi cùng Phát Lôi, sau đó từ trên cây nhanh chóng đánh tới.

Phát Lôi phát ra một tiếng rống rung trời, cuồng mãnh cắn đứt cổ một con tinh tinh đầu quái tới gần, sau đó đối phó với một con khác vừa bỏ nhào về phía Dịch Nãi. Bất quá, đám quái thú này tới rất nhiều, Phát Lôi không thể hoàn toàn bảo hộ Dịch Nãi. Hơn nữa cây cối chật hẹp, Phát Lôi không thể giương cánh, sức chiến đấu giảm đi phân nửa.

Cũng may Dịch Nãi cầm dao găm, có thể miễn cưỡng ứng phó những con quái thú tới gần mình.

Phát Lôi nổi giận, điên cuồng công kích những con quái thú dám tới gần Dịch Nãi.

Lúc này, chợt nghe thấy tiếng Hách Đạt chờ Mã Cát bay tới. Sau khi đặt Mã Cát xuống, Hách Đạt cũng lập tức gia nhập chiến đấu. Nhất thời tình hình chiến trường nghịch chuyển. Nhóm tinh tinh đầu sư tử thấy không chiếm được lợi, ngược lại đã bị cắn chết vài con, vì thế con dẫn đầu phát ra một tiếng kêu quái dị, sau đó dẫn theo đàn thú kéo theo thì thể đồng bạn rút lui. Xem ra, chỉ số thông minh của đám quái thú này khá cao.

Phát Lôi thấy quái thú đều đi rồi, liền vội vàng hóa thân xem xét xem Dịch Nãi có bị thương hay không. May mắn Dịch Nãi không có việc gì, chỉ là trên vai trầy chút da. Phát Lôi thở phào. Nếu vì y bảo hộ bất lực, làm giống cái bị thương thì đó chính là y vô năng!

Mã Cát cũng chạy tới kiểm tra Hách Đạt có bị thương hay không. Lúc này Dịch Nãi mới phát hiện trên đùi Phát Lôi bị đâm một lỗ, đang chảy máu, cũng may miệng vết thương không quá sâu, máu không chảy nhiều.

Dịch Nãi nhũn mày hỏi Phát Lôi: “Ngươi bị thương rồi, đau không?”

Phát Lôi lắc đầu. Giống dực vì giống cái chịu thương, kia chính là vinh dự a! Huống chi chút xiu thương tích da thịt như vậy, y không để tâm.

Dịch Nãi cảm động. Phát Lôi không để ý bản thân bảo hộ cậu, bị thương còn chủ động quan tâm cậu, phân tình nghĩa này thực khó có. Dịch Nãi nghĩ, nam nhân tốt như vậy khẳng định là anh em tốt! Chính là Dịch Nãi nghĩ không ra, loại động vật kia vì sao lại tự nhiên công kích bọn họ? Vì thế liền hỏi: “Loại quái thú này trước kia ta từng gặp một con, sau đó bị ta dọa chạy. Chúng nó rất cuộc vì cái gì lại công kích chúng ta?”

Mã Cát giống như bùng binh: “Đó là sư đầu thú, chúng thực mang thù. Nhất định lần trước ngươi đã đã thương một con nên lần này phát hiện ngươi, chúng lập tức chạy tới báo thù.”

Dịch Nãi không ngờ cư nhiên là nguyên nhân này, thực áy náy nhìn Phát Lôi: “Ngươi bị thương, giờ trong người ta không có gì để băng bó, hay ngươi về trước để đại vu trị thương đi!”

Mã Cát ở bên cạnh nói: “Các ngươi về trước đi, ta cùng Hách Đạt đi lấy tiêu tốt lắm.”

Phát Lôi gật đầu, nhìn qua Dịch Nãi: “Cũng tốt, kia Dịch Nãi, chúng ta về trước đi!”

Dịch Nãi khó xử nhìn cái chân bị thương của y: “Hay ta không cùng ngươi về đi? Ngươi bị thương rồi còn chờ ta bay, này... không tốt lắm đi?”

“Chút thương nhỏ này, không có việc gì. Hơn nữa ta bị thương ở chân, không phải cánh.” Phát Lôi kiên định nói, sau đó hóa thành hình thú.

Dịch Nãi bó tay, chỉ đành nhặt túi tảo bị vứt xuống đất nhặt lên rồi leo lên lưng Phát Lôi, cùng bay trở về.

Phát Lôi trực tiếp chờ Dịch Nãi bay về son động.

Dịch Nãi cũng hiểu, chút vết thương da thịt thế này, Phát Lôi không cần đi tìm đại vu, cậu cũng có thể xử lý tốt. Vì thế Dịch Nãi lấy hộp cứu thương trong ba lô ra, bắt đầu giúp Phát Lôi xử lý miệng vết thương.

Trước tiên dùng cồn nồng độ cao khử trùng, sau đó cầm lấy cuộn băng vải, ngồi xổm xuống băng bó cho Phát Lôi.

Phát Lôi hơi mở chân ra để tiện cho Dịch Nãi băng bó. Được đối đãi ôn nhu như vậy, Phát Lôi phi thường hưởng thụ. Bất quá, chi chốc lát sau y bắt đầu đỏ mặt. Đương nhiên, không phải miệng vết thương phát đau, mà là nguyên nhân khác.

Bởi vì cảm nhận được hơi thở ấm áp của giống cái phun trên đùi, vật nào đó ở hạ thân bắt đầu mất khống chế ngẩng lên, chậm rãi đội váy da thú thành một cái lều nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chủng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Thú Nhân Chuyên Tình

Phát Lôi đội lên một cái lều nhỏ, đứng đó thật sự xấu hổ vô cùng.

Cũng may miệng vết thương ở phía sau, Địch Nãi ngồi xổm phía sau nên không nhìn thấy phía trước, cũng không phát hiện dị trạng.

Địch Nãi cột chắc băng vải, đứng lên. Phát Lôi có chút sợ bộ dáng mình lúc này sẽ làm Địch Nãi sợ, vì thế vội vàng nói muốn đi xử lý con hoẵng mình mang tới hôm qua, tiếp nhận dao găm Địch Nãi đưa qua, kéo con mồi hoang mang rồi loạn chạy ra khỏi sơn động.

Địch Nãi nhìn bộ dáng Phát Lôi, có chút khó hiểu.

Phát Lôi vội vã ra ngoài, Mã Cát vẫn chưa về. Địch Nãi ngây người một chút, phát hiện một mình trong phòng khá nhàm chán. Cậu đột nhiên nhớ mấy ngày nay xào rau mà không có sụn, lúc ăn canh cũng thiếu muối.

Giờ rảnh rồi không có việc gì làm, không bằng làm vài cái sụn với muốitre đi.

Cầm lấy ốngtre chất đông trên tảng đá, dùng dao găm chẻ ra rồi chậm rãi gọt dưa, sụn thì dễ làm, rất nhanh đã xong. Nhưng muối thì hơi phiền, phải phí một phen gọt dưa a!

Đang làm thực hăng say, Địch Nãi đột nhiên nghe thấy tiếng roi quất ba ba bên ngoài. Vừa ra cửa sơn động thì thấy, hóa ra Lý Áo tới. Nó đang quát để con quay quay không ngừng, vừa thấy Địch Nãi liền cao hứng hô: “Địch Nãi thúc thúc, người xem, hiện giờ ta có thể chơi thật lâu mà con quay vẫn không dừng lại a!”

Địch Nãi khích lệ: “Không tồi, Lý Áo thật lợi hại!”

Phát Lôi từ bờ sông mang thịt hoẵng đã xử lý tốt trở lại, thấy tiểu thú nhân liền mở miệng hỏi: “Lý Áo, ăn cơm trưa chưa?”

Lý Áo lắc đầu.

Phát Lôi lại hỏi: “Ca ca người không ở nhà sao? Hẳn lại bỏ người lại mà ra ngoài chơi à?”

Lý Áo thực nhu thuận trả lời: “Ca ca đi tìm giống cái mình thích rồi.”

Phát Lôi nhú mày: “Lý Kỳ thật là, không sợ người đói sao. Vậy đi, trưa nay người ở lại đây cùng chúng ta ăn cơm!”

Địch Nãi cũng phụ họa: “Đúng vậy, cùng chúng ta ăn cơm trưa đi!”

Lý Áo vừa nghe được ăn ngon, liền bật người hớn hơ: “Cám ơn Phát Lôi thúc thúc, cám ơn Địch Nãi thúc thúc.”

Lúc này, Mã Cát cùng Hách Đạt cũng trở lại. Góc cây tiêu quả nhiên bị bọn họ đào lên mang về.

Vì thế, Phát Lôi cùng Hách Đạt hợp lực mang nó trồng ở mảnh đất trống ngoài bờ sông, Lý Áo cũng hiếu kỳ chạy theo hỗ trợ. Mã Cát đi vào sơn động, lấy mấy thứ trong sọt ra ngoài.

Địch Nãi đi qua, phát hiện trong sọt cư nhiên có rất nhiều nấm, vì thế thò tay vào lấy ra xem thử. Cậu chỉ nhận ra một loại nấm màu vàng thật lớn là nấm gan bò, số còn lại đều là nấm lạ. Bất quá, không biết có độc hay không.

Mã Cát ở bên cạnh cao hứng nói: “Sau cơn mưa, nấm mọc nhiều lắm, nên ta nhịn không được hái thật nhiều. Người nhìn nè, đây là nấm đầu khi, trước kia chúng ta thường xuyên hái về dùng ốngtre nấu canh, uống ngon lắm nga.”

Địch Nãi nghĩ, nếu là thường xuyên ăn thì hẳn là không có độc. Loại nấm này rất dinh dưỡng, hương vị cũng không tệ, xem ra hôm nay có lộc ăn. Cậu cười hắc hắc: “Ta còn tưởng nhóm các người chỉ ăn thịt cùng hoa quả chứ!”

Mã Cát phản bác nói: “Ai nói, chúng ta cũng ăn rau dại. Bất quá mấy hôm trước không vào rừng nên không hái về. Người xem, lần này ta còn hái su hào về này. Nấu canh ăn cũng ngon lắm.”

Địch Nãi vừa nhìn thì kinh ngạc, một củ thật lớn nha! Hóa ra ở đây cũng có thứ này a! Ha ha, mang xào thịt quả thực không tệ.

Địch Nãi còn phát hiện trong sọt có một loại dài dài giống củ từ. Cậu liền cầm lên hỏi Mã Cát: “Đây là gì?”

Mã Cát nói: “Lúc đào tiêu cũng đào được cái này. Ta thử một chút thì phát hiện có vị ngọt, cũng không có độc nên mang về luôn.”

Địch Nãi cũng bẻ một khối nhỏ ném thử, phát hiện hương vị có điểm giống khoai lang, nhưng da hơi dày, cũng không ngọt bằng khoai lang. Bất quá, cũng không giống củ từ, tạm thời cứ gọi nó là khoai lang đi.

Bên cạnh khoai lang còn có một miếng lá cây lớn, bên trong là ớt, xem ra chuyển vào rừng này Mã Cát thu hoạch thật phong phú!

Mã Cát cùng Địch Nãi thương lượng: “Ta ăn mấy món người làm, ở bên cạnh cũng học được không ít, hôm nay để ta làm thử đi?”

Địch Nãi chỉ ước gì có người làm hộ, tự nhiên lập tức đồng ý cả hai tay: “Tốt, ta vẫn còn mấy cái muối chưa làm xong! Vừa lúc để ta thử tay nghề của người a.”

Vì thế, Mã Cát sau khi rửa xong rau củ, liền học theo Địch Nãi mà nấu nướng.

Địch Nãi ở bên kia làm muốitre, câu có câu không trò chuyện với Mã Cát. Cậu nhớ Lý Áo nói đám nhỏ khác cười nhạo nó không có phụ mẫu, liền hỏi: “Chuyện phụ mẫu Lý Áo là sao vậy?”

Mã Cát thờ dài một hơi: “Tiểu gia hỏa Lý Áo kia quả thật đáng thương, thân thể mẫu phụ nó không tốt, sau khi sinh nó liền qua đời. Phụ thân nó vì quá thương tâm, sau khi phó thác cho ca ca nó liền một mình ra ngoài lưu lạc. Ca ca thú nhân của nó cũng không chăm sóc tiểu hài tử, mỗi ngày toàn để nó tự chạy đi chơi.”

Địch Nãi cảm thấy có chút khó tin, sao người lớn lại có thể không quản đứa nhỏ mà bỏ đi lưu lạc? Vì thế lại hỏi: “Thế sau này phụ thân Lý Áo còn trở về không?”

Mã Cát lắc đầu: “Bình thường mất đi bầu bạn thú nhân sẽ lang thang bên ngoài, thẳng đến ngày sinh mệnh kết thúc.”

Cư nhiên mất đi bầu bạn liền bỏ đi đến chết, thú nhân chẳng lẽ thật sự đều chuyên tình như vậy sao? Địch Nãi nghi hoặc hỏi han: “Chẳng lẽ không có thú nhân nào nghĩ tới chuyện mất bầu bạn rồi có thể tìm người khác sao?”

Mã Cát kinh ngạc trùng to mắt: “Sao người lại nghĩ như vậy? Chúng ta một khi xác định bầu bạn, cử hành nghi thức rồi thì chính là trước mặt thần ưng thuận thề, từ nay về sau toàn tâm toàn ý với bầu bạn, vĩnh viễn không thay đổi.”

Địch Nãi kinh ngạc, không ngờ bộ lạc thú nhân cư nhiên lại là một bộ lạc có truyền thống chuyên tình như vậy, so ra, tình yêu sớm nờ tối tàn ở thế giới kia thật sự làm người ta chê cười.

Lúc Địch Nãi chán động thì ba người vừa chạy đi trồng tiêu kia đã trở lại, Phát Lôi cùng Hách Đạt bắt đầu nướng thịt hoẵng. Mã Cát cũng cắt một khối thịt để xào với ớt, sau đó lại nấu canh với xào nấm. Lúc này, Địch Nãi cũng thành công làm ra muốitre. Quả nhiên, như vậy ăn canh tiện hơn.

Không thể không nói, Mã Cát rất khéo tay, chỉ mới thấy Địch Nãi làm vài lần đã có thể nấu y hệt. Mọi người đều khen ngợi làm Mã Cát có chút xấu hổ, nhưng vẫn cao hứng đến mặt mày tỏa sáng.

Lý Áo đại khái là chưa từng ăn ngon như vậy, cứ một mực khen, cuối cùng ăn đến cái bụng nhỏ tròn vo. Mọi người cũng tùy ý, còn tận lực gấp thứ ngon cho nó.

Đương nhiên, Địch Nãi cũng không quên uy Tiểu Nhị ăn no. Dù sao, chỉ có chủ nhân đủ tư cách mới có thể làm thú cưng khăng khăng một mực!

Mới ăn cơm xong, Phát Lôi đã bị một thú nhân kêu đi, nói là tộc trưởng bảo hắn hỗ trợ tìm nơi xây thêm hầm trú nung đồ gốm. Hiện giờ mọi người trong bộ lạc đều biết công dụng của đồ gốm, càng ngày càng thích dùng, vì thế cần mở rộng quy mô chế tạo.

Phát Lôi hiện giờ cơ bản đã học hết bốn sự xây dựng hầm trú của Địch Nãi, vì thế tộc trưởng chỉ gọi Phát Lôi đi là được.

Lý Áo ăn cơm xong lại chạy ra ngoài chơi, Mã Cát cũng muốn đi đánh con quay, hết như một đứa nhóc. Hách Đạt ở bên cạnh nhìn Mã Cát chơi, ánh mắt tràn đầy sùng nịch.

Địch Nãi không có việc gì làm nên cũng nhào vô giúp vui. Vì thế liền đấu với nhau, thử xem ai có thể làm con quay xoay lâu hơn. Đương nhiên, kỳ thực cũng không quá kịch tính, dù sao Mã Cát cũng chỉ mới học chơi.

Chơi một hồi, Địch Nãi nhớ tới buổi sáng định dùngtre làm gối, dù sao Mã Cát cũng đánh rãnh, không bằng làm liền. Địch Nãi bảo Mã Cát đừng chơi nữa, đến làm đồ mới. Mã Cát vĩnh viễn bảo trì hứng thú với những thứ mới mẻ, vừa nghe Địch Nãi nói vậy lập tức hí hửng chạy tới.

Địch Nãi nói ý tưởng làm đồ tre với Mã Cát, sau đó bắt đầu thảo luận xem làm thế nào cái tiếng để làm gối càng rắn chắc hơn. Còn nói ra mấy dụng cụ có thể làm.

Trước kia mỗi hộ nhà nông đều phải dùng rất nhiều đồ tre, tỷ như ki, giỏ, gối, sọt, đủ thứ. Bình thường những đồ này đều không phải mua bên ngoài mà là tự lên núi chặt tre rồi mời thợ đan đến làm. Trước đây Địch Nãi từng thấy thợ đan làm rất nhiều lần. Cho nên, tre phải chẻ thế nào, sọt đan thế nào, cật vẫn khá rành.

Mã Cát quả thực rất thông minh, rất nhiều thứ chỉ cần nói một chút liền hiểu. Địch Nãi chỉ cần mô tả một chút để hắn hình dung ra hình dạng cơ bản.

Hai người thương lượng không sai biệt lắm, Địch Nãi bảo Hách Đạt đi chặt hai cây tre trở về.

Rất nhanh tre đã được chặt về, Địch Nãi chặt đi cành lá, sau đó bắt đầu chẻ thành nan. Đầu tiên phải chẻ ống tre ra làm hai, sau đó lại tiếp tục chẻ thành từng miếng nhỏ rồi bỏ đi phần ruột, tiếp đó tách ra thành nan xanh và nan vàng.

Tách nan cũng là một kỹ thuật sống, Địch Nãi tuy dùng dao găm rất thận tay nhưng vẫn bị cứa vài vết nhỏ. Sau khi vót nan tre xong, cậu để Mã Cát dùng nó đan sọt. Nan vàng khá cứng, thường dùng làm khung, Nan xanh mềm hơn, dùng để đan chi tiết.

Mã Cát không hồ khéo tay, làm một lần đã được, không cần làm lại, lời kéo Địch Nãi hỏi xem mình đan có giống không, sau đó thì càng làm càng thuận tay hơn.

Hai người hăng hái đan sọt, Hách Đạt thấy không có chuyện gì cần mình, liền chạy đi săn thú.

Lúc chạng vạng, Phát Lôi trở lại. Nhìn bọn họ vừa làm ra thứ mới, Phát Lôi cũng không còn kinh ngạc. Phát Lôi nói với Địch Nãi, tộc trưởng mời cậu tới ăn cơm, nói là cảm ơn cậu đã giúp bộ lạc thay đổi.

Địch Nãi nghĩ, kia chính là quan phụ mẫu a, người ta đã mời khách, không có lí nào từ chối, nhất định phải đi. Chính là Mã Cát làm sao bây giờ? Nếu đi cùng, sợ tộc trưởng không chuẩn bị nhiều thức ăn như vậy đi?

Mã Cát ở bên cạnh nói: “Đừng để ý tới ta, ta còn muốn chờ Hách Đạt, hẳn nhất định đang đi săn a. Vừa lúc ta tranh thủ khoảng thời gian này đan sọt cho xong.”

Địch Nãi cũng không nhiều lời, buông thứ trong tay xuống, theo Phát Lôi đi dự tiệc. Đương nhiên, vẫn là ngồi trên lưng Phát Lôi bay đi. Sơn động của tộc trưởng nằm ở thượng du con sông, Địch Nãi vẫn là lần đầu tiên tới. Tộc trưởng có bầu bạn, cho nên cũng ở trên vách núi.

Lúc Phát Lôi bay tới, Địch Nãi nhìn thấy có người đã sớm đứng ngoài cửa hang nhìn xung quanh. Đó là một phi thú nhân, tóc đen mắt xanh. Vóc dáng không cao, tầm một mét bảy mươi lăm. Thấy Phát Lôi tới liền bước tới đón: “Phát Lôi ca ca, người tới rồi?”

Địch Nãi leo xuống, Phát Lôi liền hóa thành hình người, gật gật đầu: “Ân. Ngải Đạt. Người tới nhà bá bá chơi à?”

Ngải Đạt cười nói: “Đúng vậy, cũng lâu rồi không tới nhà bá bá, lần này nghe Ngải Luân nói phải đào hầm trú, muốn tới giúp một tay nên mang ta theo qua đây.”

Phát Lôi giới thiệu: “Đây là Địch Nãi, chính là người dạy chúng ta làm đồ gốm.” Sau đó nói với Địch Nãi: “Đây là Ngải Đạt, cháu tộc trưởng, thú nhân bên trong là ca ca song sinh của hắn, Ngải Luân.”

Địch Nãi cùng Ngải Đạt chào hỏi, đối phương cũng chào lại, sau đó cao thấp đánh giá Địch Nãi.

Ngải Đạt có đôi mắt to, mái tóc đen dài tới thắt lưng, diện mạo rất khả ái. Tuy là một nam nhân trưởng thành cao một mét bảy mươi lăm, nhưng nói đáng yêu thì không đúng lắm. Chính là, người này làm Địch Nãi có cảm giác thực nhỏ nhắn đáng yêu.

Địch Nãi ở trong này rốt cuộc gặp được một người lớn hơn mình, lòng hư vinh chiếm được thỏa mãn thật lớn. Hóa ra ông đây không phải người lớn nhất, thật là thích a!

Bất quá, Địch Nãi cảm giác ánh mắt đối phương đánh giá mình dường như không mấy thân thiện.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tộc Trưởng Mời Khách

Tộc trưởng nhìn thấy bọn họ tới, liền nhanh chóng đứng lên tiếp đón bọn họ tới ngồi bên lò sưởi.

Trên bếp lò là một món nướng thôn quê không biết tên, tản ra mùi thơm mê người.

Tộc trưởng ngồi nghiêm chỉnh, hướng Địch Nãi giới thiệu bầu bạn bên cạnh: “Đây là bầu bạn Cái Nhĩ của ta.” Địch Nãi vội đứng lên chào.

Cái Nhĩ tóc nâu mắt tím, tính cách đại khái có chút lạnh nhạt, chỉ hướng Địch Nãi gật gật đầu.

Nhưng ca ca song sinh Ngải Luân của Ngải Đạt lần đầu tiên gặp Địch Nãi, đối với mái tóc ngắn cùng quần áo của cậu đều cảm thấy thực mới mẻ, rất nhiệt tình chào hỏi, sau đó hỏi cậu vài vấn đề.

Ngải Đạt ở bên cạnh khó chịu nhéo ca ca mình một cái: “Đừng nói nhiều vậy, hôm nay ăn gì vậy?”

Tộc trưởng lúc này từ trên giá xé một khối thịt lớn, vừa chia cho mọi người vừa nói: “Đây là lệ nham thú, bình thường không dễ dàng ăn được a!”

Địch Nãi không biết cái gì là lệ nham thú, dùng ánh mắt hỏi Phất Lôi, đối phương lập tức hiểu ý giải thích: “Lệ nham thú là một loại dã thú biết đào hang, bình thường luôn trốn dưới hang, rất khó bắt được, bắt quả thịt loài này rất non mềm thơm béo.”

Địch Nãi gật gù đầu biểu thị đã hiểu, nhận thịt tộc trưởng đưa qua, cắn một ngụm, phát hiện hương vị quả thật không tồi. Bất quá, dường như không phải vị thịt thuần túy, có pha chút mùi thực vật thơm ngát. Địch Nãi liền mở miệng hỏi: “Thứ bôi lên thịt này là gì vậy?”

Tộc trưởng đắc ý cười: “Đây là Cái Nhĩ phát hiện nga, một loại cỏ trong rừng, vắt nước bôi lên thịt, hương vị sẽ rất ngon. Chúng ta gọi loại cỏ này là điều vị thảo.”

Địch Nãi lần đầu tiên ăn loại thịt này, cảm thấy rất ngon, vì thế một miếng rất nhanh đã ăn xong. Đang định lấy thêm thịt trên giá thì Phất Lôi đã xé một miếng thịt chân sau non mềm cho cậu.

Phất Lôi đã quen chiều cổ Địch Nãi, mà Địch Nãi thì khoảng thời gian này cũng quen được đối phương chăm sóc, vì thế không cảm thấy có gì lạ. Địch Nãi cảm thấy đang định ăn, khúc mắt liền liếc thấy Ngải Đạt đang oán giận nhìn miếng thịt trong tay mình.

Từ lúc vào cửa, Địch Nãi đã phát hiện Ngải Đạt cứ chăm chú nhìn Phất Lôi. Tuy cậu là thằng nam, nhưng ngây ngốc ở đây một khoảng thời gian cũng hiểu được, Ngải Đạt khẳng định thích Phất Lôi, cho nên mới ôm địch ý với mình như vậy.

Địch Nãi nghĩ trước kia luôn độc lập, không ngờ vô thức lại yên tâm thoải mái tiếp nhận sự chăm sóc của Phất Lôi như vậy. Minh trước sau gì cũng trở về, không thể cản trở con đường tình ái của Phất Lôi, vì thế liền cười nói với Ngải Đạt: “Người thích ăn thịt chân sau à? Đây, miếng này cho người.”

Ngải Đạt không chút khách khí lấy qua ăn.

Tộc trưởng thấy được, liền xé miếng khác cho Địch Nãi, nói: “Địch Nãi, người xem, ở bộ lạc chúng ta thật tốt a! Con mồi cho tới giờ cũng không thiếu, còn có thú nhân cường tráng như Phất Lôi, Ngải Luân. Người đừng nghĩ chuyện rời đi nữa.”

Phất Lôi cùng Ngải Luân lập tức ngồi thẳng lưng, chuẩn bị nhận kiểm duyệt. Ngải Đạt bên cạnh thì lại trừng tộc trưởng, bực tức vì tộc trưởng cư nhiên giới thiệu Phất Lôi cho người ngoài.

Địch Nãi cười cười, không tiếp lời. Xem xét Phất Lôi, được rồi, muốn đáng thì có đáng, muốn diện mạo cũng có diện mạo, muốn săn sóc cũng có săn sóc. Nếu Địch Nãi vốn sinh ra ở đây, vừa chào đời liền phải chọn bầu bạn thú nhân thì Phất Lôi quả thật là sự lựa chọn không tồi.

Chính là cậu dù sao cũng không phải người thế giới này, thế giới trước kia vẫn thích hợp với cậu hơn, chỉ cần có cơ hội, cậu vẫn muốn trở về.

Tộc trưởng thấy Địch Nãi không đáp, liền tiếp tục thuyết phục: “Nếu người không thích hai người này, trong bộ lạc vẫn còn rất nhiều thú nhân độc thân xuất sắc a!”

Lúc này Ngải Đạt cũng gật mạnh đầu. Bất quá, ánh mắt của Phất Lôi cùng Ngải Luân có chút u oán.

Địch Nãi lắc đầu: “Không phải nguyên nhân này. Thân nhân cùng bằng hữu của ta không ở đây, ta rất nhớ bọn họ.”

Tộc trưởng gật gù đầu: “Như vậy a! Vậy người trở về xem cũng được. Sau đó lại quay lại, được không?” Nói xong còn dùng ánh mắt đặc biệt chờ mong nhìn Địch Nãi.

Địch Nãi vô ngữ. Trở về xem rồi quay lại. Nghĩ hay thật a. Tộc trưởng nghĩ xuyên thời không đơn giản như đi thăm người thân vậy sao?

Không có cách nào giải thích rõ với tộc trưởng, Địch Nãi chỉ có thể nói: “Hiện giờ ta vẫn không biết có thể tìm được đường về nhà hay không! Nên không thể trả lời chắc chắn.”

Tộc trưởng gật gù đầu, không nói thêm nữa.

Ăn cơm xong, mọi người cũng liền cáo từ. Trước lúc đi, Ngải Đạt chờ mong nhìn Phất Lôi, hi vọng y có thể chủ động đề nghị đưa mình về. Chính là Phất Lôi chỉ lo nhìn địch nãi, không hề chú ý tới hắn.

Cuối cùng vẫn là Phất Lôi chở Địch Nãi, Ngải Đạt ủy khuất theo Ngải Luân trở về.

Lúc Địch Nãi trở lại sơn động, Mã Cát đã đi rồi. Mớ tre trúc đều được dọn sạch sẽ. Trong góc đặt một cái sọt đã đan xong, tuy có chút dị dạng, nhưng quả thật hình dáng rất giống. Địch Nãi nghĩ, Mã Cát thật sự không hổ danh hiệu khéo tay a!

Phất Lôi đại khái biết được Địch Nãi muốn đi, cảm xúc hơi suy sụp, nhìn Địch Nãi muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn cáo từ.

Địch Nãi nằm xuống giường, có chút trần trọc không thể đi vào giấc ngủ.

Lại nói tiếp, đến bộ lạc này cũng đã tám ngày. Con người ở đây thuần phác nhiệt tình, cậu thực thích. Ở đây, cậu cũng kết giao được bằng hữu tốt. Phất Lôi thì khỏi phải nói, là ân nhân cứu mạng, cũng là anh em tốt, bình thường được y chiều cổ rất nhiều. Mã Cát cũng không sai, nhiệt tình cởi mở.

Nghĩ lại, cuộc sống ở đây cũng không buồn tẻ nhàm chán. Nếu mình thật sự quay về, sau này nhất định sẽ nhớ bọn họ.

Hơn nữa, kỳ thật tỷ lệ không thể quay về rất lớn. Bởi vì nếu thông đạo không gian vẫn mở thì không phải thế giới lộn xộn rồi sao? Huống chi cũng không nghe nói bên này có người mất tích.

Nhưng vô luận thế nào cũng nhìn không được muốn thử một lần. Dù sao đó mới là thế giới mình quen thuộc, có thân thích, bằng hữu trường niệm mình. Sĩ quan huấn luyện cùng nhóm đội hữu biết mình mất tích, khẳng định sẽ khổ sở. Thật muốn nói cho bọn họ biết, mình vẫn còn sống rất tốt, chỉ là không còn chung một thế giới với bọn họ nữa mà thôi.

Bất quá, nếu thực không trở về được, không thể liên hệ, bọn họ có thể sẽ nghĩ mình không còn hi vọng sinh tồn, nhận định mình đã qua đời, sau một đoạn thời gian cũng bình tĩnh đi!

Địch Nãi ôm tâm trạng rối rắm dần dần chìm vào giấc ngủ. Buổi tối thế nhưng mơ thấy sĩ quan huấn luyện cùng các anh em đội hữu. Địch Nãi giống như một hồn ma, ở trong mộng chăm chú nhìn bọn họ. Bọn họ vẫn như bình thường tập huấn, sinh sống. Giống như không ai vì cậu mất đi mà bi thương hay ảnh hưởng. Địch Nãi rất muốn chào hỏi, muốn gia nhập đội ngũ, nhưng lại phát hiện vô luận thế nào cũng không làm được.

Lúc tỉnh lại, khóe mắt Địch Nãi có chút ẩm ướt. Tuy giấc mộng không phải hình ảnh thật sự nhưng vẫn tránh không được thương tâm a!

Cậu chưa từng có nhiều cảm xúc như vậy, liền đứng lên bắt đầu rửa mặt.

Rửa mặt xong, phát hiện sắc trời vẫn còn rất sớm. Nhớ tới trong mộng các anh em mỗi ngày vất vả tập huấn, cuộc sống hiện giờ đúng là sa đọa mà! Cậu đã thiệt nhiều ngày không rèn luyện, nếu còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ xương cốt đều cứng ngắc hết. Nếu có thể trở về, nhất định sẽ bị đám anh em cười nhạo.

Không được, tuyệt đối không thể biến thành yếu nhớt như vậy! Sinh mệnh phải vận động, cho dù chân bị thương cũng vậy!

Vì thế bắt đầu khởi động tại chỗ, động động cổ, xoay xoay thắt lưng, quay quay tay, duỗi duỗi chân.

Mã Cát ở xa xa đi tới, thấy động tác kì quái của Địch Nãi thì cười ha hả.

Địch Nãi trừng: “Này, anh em, này chính là tập thể dục. Phải vận động thì thân thể mới tốt.”

Mã Cát nói: “Thể dục? Ha hả, chơi thiệt vui!”

Mã Cát nhìn Địch Nãi vận động một hồi, sau đó cũng học theo. Bất quá hấn tay chân mềm nhũn, làm một hồi thì ngã trái ngã phải, vừa làm vừa cười ha hả.

Địch Nãi bị phá rồi, thực làm không được, đành phải ngừng lại.

Mã Cát thấy cậu ngừng, liền hỏi: “Hôm qua ta đan sọt xong rồi, ngươi xem qua chưa?”

Địch Nãi gật gật đầu: “Ân, thấy rồi, không tệ. Có lên a, anh em, ngươi rất có tiền đồ. Nếu mang mấy thứ đó đi bán, khẳng định sẽ phát tài to a, ha ha ha...”

Mã Cát nghi hoặc: “Mang đi bán? Phát tài to? Này có ý gì?”

Địch Nãi lúc này mới nhớ ra, hình như từ lúc tới bộ lạc này chưa từng nghe nói với phương diện chợ búa này nọ. Chẳng lẽ mọi người ở đây đều tự cấp tự túc, hoàn toàn không cần trao đổi với người khác? Hẳn là không thể đi! Dù sao chỉ cần là xã hội cộng đồng thoát ly khỏi thời nguyên thủy, mọi người đều có vật phẩm riêng, khẳng định có nhu cầu trao đổi a!

Vì thế, cậu liền hỏi Mã Cát: “Chỗ các ngươi nếu muốn thứ của người khác, hoặc là thứ mình không có cách nào làm ra được thì có thời điểm cùng địa điểm thống nhất để trao đổi không?”

Mã Cát gật mình: “Nga, ta biết rồi. Ngươi nói chính là ngày trao đổi đi? Có a, mỗi tháng có hai ngày trao đổi, mọi người có thể mang thứ mình làm hoặc con mồi bắt được tới địa điểm trao đổi để trao đổi nga! Nói đến thì ngày mai vừa lúc chính là ngày trao đổi, ngươi có muốn cùng ta đi xem không?”

Địch Nãi gật gật đầu, thực cao hứng. Lại nói tiếp, từ lúc tới đây cậu chưa từng kiến thức những trường hợp náo nhiệt, có thể xem họp chợ cũng không tới. Thuận tiện có thể xem xem những người khác sinh sống thế nào.

Mã Cát nói: “Hôm nay chúng ta làm mấy thứ này nhiều một chút, mai mang đi đổi.”

Vì thế hai người sáp lại, bắt đầu thương lượng xem có thể làm món gì.

Địch Nãi đề nghị: “Mã Cát, ngươi có thể mang áo cộc da thú trao đổi a.”

Mã Cát lắc đầu: “Da thú để may áo cộc tay khá khó tìm, ta cũng chỉ có một miếng da thuộc tốt, chuẩn bị may cho mình a!”

Nói đến đây, Địch Nãi nhớ ra da con hoẵng Phát Lôi lột hôm qua vẫn còn để trong son động, vì thế như cũ giao da hoẵng cho Mã Cát, để hắn thuộc gia giúp. Đáng tiếc chính là, thuộc da cần thời gian, không có cách nào lập tức làm xong. Vì thế, kế hoạch may quần áo da thú chỉ đành bóp chết từ trong trứng nước.

Quần áo không thể làm, trừ bỏ cái này, có vẻ chỉ còn sọt tre. Địch Nãi có chút buồn bực, sọt cũng là Mã Cát làm ra, mình là một người hiện đại, chẳng lẽ còn không có khả năng bằng người nguyên thủy?

Mã Cát nhìn thấy Địch Nãi nhăn nhó, liền nói: “Hôm qua không phải ngươi làm con quay sao? Ta thấy thứ kia chơi rất vui, phỏng chừng sẽ có rất nhiều tiểu hài tử thích. Ngươi cứ làm vài cái đi. Đến lúc đó lấy ra, những người mang tiểu hài tử theo nhất định sẽ muốn đổi.”

Địch Nãi ngẫm lại, như vậy cũng không sai. Bất quá cứ cảm thấy con quay chẳng qua chỉ là đồ chơi con nít, không có bản lĩnh lắm a!

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Kim Sắc Vũ Quan

Hai người còn đang thảo luận xem còn gì có thể làm thì Phát Lôi tới. Hắn còn thực sẵn sóc mang hoa quả tới cho hai giống cái.

Mã Cát cắn trái cây ậm ờ nói: “Phát Lôi, ta cùng Địch Nãi đang nói muốn tham gia trao đổi ngày mai! Ngươi có muốn đi không?”

Phát Lôi nghe Địch Nãi nói muốn tham gia trao đổi, cũng cao hứng: “Tốt! Ta cũng đi cùng các ngươi. Ta đi săn thêm mấy con mồi, đến lúc đó có thể cầm trao đổi.”

Vì thế Phát Lôi thực vui vẻ bay đi.

Phát Lôi vừa đi, Hách Đạt đã tới tìm Mã Cát. Hách Đạt cũng mang tới trứng chim đã nấu chín cho bọn họ.

Mã Cát cầm trứng, cao hứng cười toe toét nói chuyện trao đổi, Hách Đạt cũng thực duy trì. Mã Cát liền bảo Hách Đạt đi chặt tre. Hách Đạt không nói hai lời, lập tức chạy đi.

Địch Nãi phát hiện các thú nhân thật đúng có năng lực, cơ bản không có ai lười nhác. Phi thú nhân hoàn toàn có thể không làm gì, nằm một chỗ làm sâu lười. Quả nhiên ở đây phi thú nhân vẫn rất thoải mái, rất hạnh phúc a!

Hách Đạt rất nhanh đã chặt tre mang về. Hắn hỏi Mã Cát một chút, biết ở đây không còn việc gì cần mình làm, vì thế cũng bay đi săn thú. Sau khi Hách Đạt đi, Địch Nãi cùng Mã Cát ăn bữa sáng, chuẩn bị làm việc.

Địch Nãi nghĩ, hôm nay cùng Mã Cát làm thử rỏ tre, dù sao sọt cũng quá lớn, có nhiều lúc cầm không tiện. Rỏ thì có thể đựng rất nhiều thứ.

Cậu tả hình dáng cùng các bước cơ bản một chút, Mã Cát nghe cũng hiểu sơ sơ, biểu thị có thể thử xem.

Vì thế hai người phân công hợp tác, vẫn là Địch Nãi chê nan, Mã Cát đan.

Đến giữa trưa, Phát Lôi cùng Hách Đạt đều trở lại. Lúc này, Mã Cát đã đan xong hai cái rỏ, Địch Nãi thì đã chê hết tre.

Bởi vì muốn tham gia hoạt động ngày trao đổi nên hai thú nhân cũng phí một phen tâm tư, săn những con mồi bình thường không dễ bắt được.

Phát Lôi săn được một con chim rất đẹp, bộ lông thực lộng lẫy, cơ hồ có thể sánh với chim công. Phát Lôi nói nó gọi là kim sí diều. Đáng tiếc là nó đã chết. Địch Nãi xách nó lên xem, cảm thấy có chút đáng tiếc, không biết lúc còn sống còn đẹp cỡ nào.

Hách Đạt thì bắt được một con lệ nham thú. Ngoại ra, còn có lộc, thỏ, chim trĩ này nọ.

Phát Lôi cùng Hách Đạt giết một con chim trĩ, chuẩn bị nướng ăn cơm trưa.

Địch Nãi nhớ mấy thứ Mã Cát mang về hôm qua vẫn còn chút rau dại, vì thế liền nấu một nồi canh. Rất nhanh, thịt đã nướng tốt, Mã Cát liền dừng việc trong tay, ngồi bên bếp bắt đầu dùng cơm.

Sau khi dùng cơm xong, Phát Lôi nói hôm nay mình phải tới chỗ trú mới xây xem tình hình nung đồ gốm, vì thế đi trước. Hách Đạt biểu thị ngày mai đi trao đổi sẽ không có thời gian săn thú, nên săn nhiều con mồi một chút, vì thế cũng đi.

Hai người còn lại cũng không nhàn rỗi, Mã Cát tiếp tục đan rỏ, Địch Nãi thì bắt đầu tước con quay. Bất quá, tước tước một hồi liền cảm thấy thứ này thực sự không có kỹ thuật gì nhiều! Tước vài con quay, lại làm vài cái roi, Địch Nãi thực sự không làm nổi nữa, dứt khoát ngồi xuống học Mã Cát đan rỏ.

Chính là loại kỹ năng đan rổ này, cậu thực sự không kiên nhẫn nổi. Nhắm chán liếc nhìn trong động, liền thấy con kim sợi điều đặt trong góc.

Địch Nãi nghĩ nghĩ, không bằng dùng lông kim sợi điều làm mào đội đầu đi. Bộ lạc nguyên thủy có rất ít vật phẩm trang sức, phỏng chừng sẽ có phi thú nhân thích.

Trước kia lúc mai phục thường xuyên dùng nhánh cây quấn lên mũ để che dấu. Cho nên, hiện giờ dùng nhánh tre bỏ đi bện thành vòng cũng không khó. Chẳng qua, nếu muốn làm cho đẹp thì không dễ.

Địch Nãi đi qua, cẩn thận cắt một ít lông của kim sợi điều xuống. Cậu dùng nhánh tre bện thành hình thức ban đầu, cẩn thận cắt tia mớ lá rồi chậm rãi cắm lông kim sợi điều ngay ngắn thành một hàng.

Mã Cát vốn đang chuyên tâm đan rổ, thấy Địch Nãi làm mào thì ánh mắt sáng lên, chạy tới chỉ trỏ, nói Địch Nãi làm thế nào thì hấp dẫn hơn. Địch Nãi nhìn trái nhìn phải, cứ cảm thấy mớ cành trúc lộ ra cho dù chỉnh thế nào cũng thấy thực loạn, không đẹp.

Mã Cát nhìn một hồi, nhanh trí tìm ra một miếng da lộc nhung màu tím sậm đã thuộc tốt, tiếp đó cắt thành một sợi dài quấn quanh cành trúc, sau đó dùng kim may lại phần da thú bên trong. Rốt cục, một cái mào đội đầu nguyên thủy đã tính chỉnh thức thành hình.

Mã Cát cầm cái mào trong tay xoay tới xoay lui, còn đội lên đầu hỏi địch nãi: “Nhìn có đẹp không?”

Địch Nãi nhìn, loại mào này quả thực thích hợp với người tóc dài. Mã Cát có mái tóc dài đỏ rực chói lọi, phối với đế tím cùng lông chim vàng óng, quả thực xinh đẹp đến yêu dị. Vì thế cậu mở miệng khen: “Không tồi, rất thích hợp với ngươi.”

Mã Cát nghe vậy liền yêu thích không muốn buông tay, lôi kéo tay Địch Nãi khẩn cầu: “Cái mào này thực đẹp, tặng cho ta đi, tặng cho ta đi!”

Địch Nãi chỉ biết, thứ tốt bị hắt nhìn thấy chưa chắc là chuyện tốt, liền nói: “Tốt lắm, thua ngươi rồi, cầm đi! Dù sao lông kim sợi điều cũng còn, hẳn có thể làm được một hai cái nữa.”

Mã Cát thực vui sướng, cầm cái mào hôn hai ngum, suýt chút nữa bỏ nhào tới hôn Địch Nãi, cũng may biết làm vậy có điểm không ổn nên khựng lại.

Mã Cát lầm bầm một điệu nhạc không biết tên, đội cái mào vui vẻ tiếp tục đan rổ. Địch Nãi cười cười, có lẽ tâm tình cũng bị ảnh hưởng, lại tiếp tục bện mào.

Một hồi sau, Hách Đạt lại xách mấy con mồi trở về. Vừa vào cửa, Mã Cát ngồi bên kia liền nghiêng đầu cười với hắn. Nụ cười kia quả thực làm Hách Đạt lóa cả mắt, ngây ngốc đứng ngoài cửa nửa ngày cũng không hồi phục tinh thần. Vẫn là Mã Cát bật cười, đánh vỡ cục diện bế tắc, hướng Hách Đạt hô: “Ngốc tử, đứng đờ ngoài đó làm chi? Mau vào a!”

Hách Đạt ngo ngắc ‘nga’ một tiếng, đi vào sơn động đặt con mồi xuống, về mặt có chút chân chất ngo ngắc. Mã Cát đặc ý hát cao cầm, chỉ cái mào trên đầu hỏi: “Ta đội cái mào này đẹp không?” Hách Đạt liền tục gật đầu: “Đẹp, hôm nay ngươi thật đẹp.” Mã Cát then thùng, cúi đầu cười hắc hắc.

Địch Nãi bị biểu hiện của cặp đôi bên kia chọc cười, cười ha hả. Mã Cát bắt mắt trừng mắt lườm, sau đó cũng bật cười. Hách Đạt cũng ngây ngô cười theo. Nhất thời, trong động tràn đầy tiếng cười.

Nhóm người đang vui vẻ thì Phát Lôi trở về, nghi hoặc hỏi: “Gi mà vui vậy?”

Địch Nãi chỉ cái mào trên đầu Mã Cát hỏi: “Cái đó là ta làm, đẹp không?”

Phát Lôi gật đầu: “Không tồi, rất dễ nhìn. Bất quá, nó có gì muốn cười sao?”

Địch Nãi khoát tay: “Không phải, không phải nó buồn cười, là Hách Đạt cùng Mã Cát, hai bọn họ ở chung thiệt khôi hài. Ha ha ha...”

Phát Lôi nhìn Hách Đạt cùng Mã Cát, vẫn không hiểu có điểm nào buồn cười, nói: “Chỗ trú mới xây hôm nay đã nung đốt đầu tiên, đồ gốm không tồi, rất ít món bị rạn nứt.”

Địch Nãi nghe xong thật cao hứng: “Kia tốt lắm a. Lại xây thêm mấy chỗ, về sau mỗi người trong bộ lạc đều có đồ gốm để dùng.”

Mã Cát ở bên cạnh chen vào nói: “Đúng vậy, đồ gốm thật sự rất tiện. Ta dùng bình chứa nước, nấu đồ ăn này nọ, so với trước kia dùng ống tre tiện hơn rất nhiều a! Địch Nãi, này đều là công lao của ngươi a!”

Địch Nãi lắc đầu: “Sao có thể nói đều là công lao của ta được? Mọi người đều xuất lực a, nhiều người nhiều sức nên mới làm được chuyện lớn.”

Mã Cát cười nói: “Cũng đúng, bất quá, công ngươi lớn nhất.” Hách Đạt cùng Phát Lôi cũng phụ họa gật đầu.

Địch Nãi cười cười, cũng không tiếp tục biện giải.

Ngày này mọi người đều thu hoạch rất nhiều. Phát Lôi cùng Hách Đạt săn mồi, trừ bỏ trưa cùng tối đã ăn hết bốn thì còn lại sáu con. Địch Nãi cùng Mã Cát tổng cộng làm được bảy cái rổ trúc, ba cái mào, còn có ba con quay cùng ba con roi.

Một mỗi cả ngày, mọi người ăn cơm xong liền muốn đi nghỉ ngơi.

Địch Nãi đêm này không mộng寐 ngủ thẳng đến hừng đông. Buổi sáng thức dậy, sau khi rửa mặt xong, cậu tiếp tục ở ngoài cửa sơn động hoạt động gân cốt.

Lúc này, Mã Cát tới. Kỳ quái chính là, lúc chào hỏi gương mặt có chút đỏ, nói chuyện còn ấp a ấp úng.

Địch Nãi thực kinh ngạc, dù sao Mã Cát trước giờ rất coi mở, vì thế cậu mở miệng hỏi: “Người làm sao vậy?”

Mã Cát cúi đầu đỏ mặt nói: “Ta cùng Hách Đạt đã quyết định kết thành bầu bạn, ngày mai liền cử hành nghi thức.”

Địch Nãi cười: “Đây là chuyện tốt a! Xem ra các người tiến triển rất nhanh a! Không tồi, chúc mừng chúc mừng. Ta chúc hai người đầu bạc đến già a!”

Mã Cát nói: “Cảm ơn, chiều mai sẽ cử hành nghi thức ở tế đàn, đến khi đó người nhất định phải tham gia nga!”

Địch Nãi một ngụm đáp ứng: “Nghi thức? Tốt, ta nhất định sẽ đi.” Địch Nãi nghĩ, hóa ra nơi này hai người kết thành bầu bạn cũng cần nghi thức a! Kia hẳn là hôn lễ đi? Không tồi, loại nghi thức này khẳng định rất thú vị. Bất quá, tham gia hôn lễ, có cần tặng quà không?

Cậu hỏi: “Ta chưa tham dự nghi thức bầu bạn của bộ lạc các người lần nào! Nó tiến hành thế nào?”

Mã Cát nói: “Nghi thức ngày mai sẽ cử hành ở tế đàn. Đại khái sẽ bắt đầu sau bữa cơm trưa. Đến lúc đó, thân nhân bằng hữu trong bộ lạc đều tới. Tộc trưởng cùng đại vu sẽ chủ trì nghi thức cho chúng ta. Thân nhân bằng hữu của ta cùng Hách Đạt sẽ hội tụ cùng một chỗ, cùng dùng cơm bên lửa trại.”

“Nga, nói vậy, hôm nay chúng ta còn tới chỗ trao đổi không?” Địch Nãi cảm thấy, chuyện kết hôn quan trọng như vậy, dù sao cũng cần chút thời gian chuẩn bị đi?

Mã Cát khoát tay: “Không có việc gì, tham gia trao đổi cùng nghi thức ngày mai không có gì xung đột. Ta cũng không cần chuẩn bị gì nhiều. Chính là hôm nay Hách Đạt phải sẵn nhiều con mồi một chút, ngày mai sẽ có rất nhiều người tới tham dự nghi thức.”

Địch Nãi gật gật đầu: “Vậy cũng được, sáng chúng ta đi trao đổi, chiều người có thể dành thời gian rảnh quay về chuẩn bị.”

Lúc này, Phát Lôi tới. Địch Nãi biết Mã Cát ngại nói chuyện này, vì thế liền nói cho Phát Lôi biết chuyện Hách Đạt cùng Mã Cát kết làm bầu bạn. Phát Lôi nghe xong, cũng thực cao hứng chúc phúc.

Phát Lôi tuyệt không kinh ngạc. Lúc trước khi cùng đi săn thú, Hách Đạt cũng từng đề lộ ý tứ này, theo y thấy thì chuyện bọn họ kết thành bầu bạn chỉ là sớm muộn.

Nhìn thấy bằng hữu có thể tìm được bầu bạn, từ nay về sau có đôi có cặp, đầu bạc đến già, y thực vui mừng. Chính là, trong tiềm thức lại không khỏi vì mình mà lo lắng. Giống cái y thức giống như không hiểu tâm ý của mình.

Địch Nãi tựa hồ luôn nghĩ tới chuyện trở về, Phát Lôi cũng không tiện vội vàng đi thổ lộ tâm ý. Bởi vì y sợ Địch Nãi vì mình thông báo mà miễn cưỡng lưu lại. Chính là, nếu thật vậy, cho dù lưu lại cậu cũng không vui. Cho nên, y chỉ có im lặng chôn vùi tâm ý trong đáy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ngày Trao Đổi

Ba người lại trò chuyện vài câu, phát hiện sắc trời đã không còn sớm, vì thế nhanh chóng ôm đồ xuất phát tới điểm trao đổi.

Phát Lôi một tay xách ba con mồi, thực thoải mái, giống như không phí chút sức lực. Địch Nãi đứng trước mặt, tầm mắt vừa vặn chỉ nhìn tới ngực đối phương. Phần ngực Phát Lôi là cơ bắp rắn chắc hình giọt nước, tuyệt không giống loại hình thể miệng hùm gan thỏ tập được từ phòng tập thể thao, hoàn toàn là cường kiện tự nhiên tinh khiết, thực sự làm người ta hâm mộ ghen tị hận vô cùng a!

Địch Nãi nhìn không được néo cơ bụng Phát Lôi một cái, ân, quả nhiên thực cứng!

Phát Lôi bị động tác đột ngột của Địch Nãi làm hoảng sợ, suýt chút nữa ném luôn con mồi xuống đất.

Mã Cát thấy được, có chút buồn cười nghĩ, Địch Nãi a Địch Nãi, này là khiêu khích trắng trợn a!

Bất quá, bản thân Địch Nãi hoàn toàn không tự giác. Cậu cảm thấy, nam nhân đụng chạm cơ thể, thậm chí là bộ vị bên dưới cũng là chuyện thực bình thường. Cậu cảm thấy chính mình đã thu liễm rất nhiều, cũng hiểu được chút kiêng kỵ, không còn không chút kiêng nể như lúc mới đầu nữa.

Địch Nãi ngẩng đầu liếc mắt nhìn Phất Lô đang khần trương một cái, lại nhìn Mã Cát đang nhe cười, có chút khó hiểu. Cậu giơ tay dùng sức gõ một chút, cúi đầu nhìn nhìn, lại nhìn Phất Lô, nhứt chí thả xuống, sau đó than thở: “Ài, Phất Lô, nếu ta có cơ thể rắn chắc như người thì tốt rồi.”

Mã Cát bật người cười ha ha: “Phi thú nhân chúng ta muốn cơ bắp vậy làm gì a? Cũng không cần săn thú.”

Địch Nãi phản bác: “Vì sao phi thú nhân lại không thể săn thú? Hôm nào ta săn vài con cho người xem!”

Mã Cát có chút nghi hoặc nhìn cậu, bắt quá ngấm lại ngày đó trong rừng, Địch Nãi quả thực rất anh dũng, có thể đã đấu với sư đầu thú, vì thế cũng bán tín bán nghi gật đầu.

Đùa giỡn một lúc, bọn họ bắt đầu xuất phát. Địch Nãi bởi vì chóng gây nên cầm theo cái rỏ, bên trong đựng con quay, roi cùng mào mà cậu làm. Mã Cát cầm bốn cái rỏ. Hai cái còn lại Mã Cát giữ lại cho mình cùng địch nãi, mỗi người một cái.

Bởi vì đồ đạc mang theo khá nhiều nên không thể phi hành, chỉ đành đi bộ. Mã Cát nói dù sao cũng không quá xa, đi một lúc là tới.

Sau khi tới điểm trao đổi, nơi đó đã có mấy người nôn nóng sớm chờ sẵn.

Địch Nãi phát hiện dùng nơi này làm điểm trao đổi thực không sai, đường sá rộng mở, cây cối hai bên rất cao, có tác dụng chắn âm. Hai bên đường còn bày rất nhiều tảng đá để mọi người bày đồ đạc.

Bọn họ tìm một tảng đá lớn, bắt đầu chất đống đồ lên.

Rất nhanh, người đến trao đổi ngày càng nhiều. Có một nhà ba người đến dạo chơi, thú nhân nắm tay phi thú nhân, trên cổ ngồi một tiểu thú nhân; cũng có nhóm bầu bạn trẻ tuổi cùng nhau tới; thú nhân đơn độc cũng khá nhiều.

Địch Nãi nghĩ, phiên chợ này khá bình thường, có chút giống họp chợ ở nông thôn. Được rồi, phải cải chính một chút, nếu xem nhẹ những con dực hổ nghênh ngang đi dạo trên đường cùng nhóm dực hổ không ngừng đáp xuống thì nơi này thực sự rất bình thường.

Lúc Địch Nãi còn đang cảm thán thì đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó túm lấy ống quần mình. Cúi đầu nhìn, hóa ra là một tiểu dực hổ có hoa văn màu nâu đang cắn ống quần, hơi ngẩng đầu vô tội nhìn mình.

A, gần nhất tính cảnh giác đã thấp đến độ này rồi sao? Ngay cả tiểu dực hổ tiếp cận cũng không phát giác. Địch Nãi không ngừng tự trách cứ bản thân. Xem ra cuộc sống ở đây quá an nhàn, hoàn cảnh thoải mái thực dễ dàng mài mòn ý chí người ta a!

Thẳng đến khi tiểu dực hổ bị người nhà mang đi, Địch Nãi vẫn còn bị vây trong rối rắm vô hạn.

Rỏ đan của bọn họ rất được hoan nghênh, mấy phi thú nhân đã thành gia biết xem hàng, rất nhanh đã mang đồ đến đổi. Có một phi thú nhân cầm nguyên cây ngà voi đến đổi một cái rỏ tre. Địch Nãi nghĩ, nếu là thế giới kia, ngà voi trân quý cỡ nào a! Ở trong này cư nhiên nó lại có giá trị ngang một cái rỏ tre. A, quả thực không thể nào tưởng tượng!

Bắt quá, rỏ tre ở đây so với ngà voi thực sự hiếm thấy hơn.

Mã Cát cao hứng đặt cái ngà voi được đổi kia bên chân, đứng thẳng, mới nhắc mắt liền nhìn thấy Duy Lạp lắc lư thân mình như rắn nước từ cách đó không xa lảng lơ đi tới. Mã Cát bật người xoay đầu, làm như không thấy.

Duy Lạp lại đi thẳng về phía bọn họ, cất cao giọng nói: “Ài, này không phải Mã Cát sao? Ta nghe nói người cùng Hách Đạt định kết làm bầu bạn? Chúc mừng chúc mừng, rốt cục cũng có người muốn người!”

Mã Cát quay đầu, thờ phi phi cãi lại: “Kia thật sự cảm ơn người a! Ài, ta nói này, sao hôm nay Na Tạt nhà người không ôm người đi? Hắn chuẩn bị vứt bỏ người sao?”

“A phi!” Duy Lạp phi nhỏ một ngụm: “Người đừng có nói lung tung, Na Tạt nhà ta thương ta vô cùng. Hôm nay hắn không đến vì phải giúp ta đi tìm cây bạc hà. Gần nhất ăn nhiều thịt, có chút khô nóng, Na Tạt thực sẵn sàng tìm bạc hà về cho ta hạ hỏa.” Nói tới giống đực nhà mình, Duy Lạp không thể ức chế đắc ý dào dạt.

Mã Cát híp mắt hừ giọng nói: “Hừ, này có gì mà đắc ý? Hách Đạt đối với ta cũng không kém.”

Duy Lạp nhướn mi cười nói: “Áy yo, nghi thức còn chưa kết mà đã bắt đầu đắc ý rồi sao?”

Mã Cát nghe vậy thì xấu hổ, mặt đỏ tai hồng liếc một cái, sau đó xoay người qua chỗ khác không để ý tới đối phương.

Địch Nãi cùng Phất Lô đứng một bên cũng không tiện phụ họa, chỉ có thể bình tĩnh đứng đó nhìn trời.

Duy Lạp không hề tự giác bản thân bị chán ghét, cúi đầu nhìn nhìn quầy hàng của bọn họ. Lúc nhìn tới mào thì ánh mắt sáng lên, bật người cầm lấy đội lên đầu.

Mã Cát theo khoe mắt nhìn thấy động tác Duy Lạp, lập tức nói: “Này không đổi!”

Duy Lạp phản bác: “Vì cái gì không đổi? Ngươi bày ra không phải muốn đổi sao?”

Mã Cát nói: “Không đổi là không đổi. Cho dù đổi, đổi cho ai cũng không đổi cho ngươi.”

“Hey, ta chính là cứ muốn đổi đấy.” Duy Lạp tháo cái vòng cổ vô sò trên cổ mình đặt lên tảng đá, tùy tiện nói: “Nà, này cho ngươi, ta vất vả lắm mới làm được đó, đủ đổi cái mào của ngươi rồi.” Sau đó không quản Mã Cát cùng bọn Dịch Nãi có đồng ý hay không, đội lên đầu nhắc chân bước đi.

“Ngươi! Ngươi cướp bóc a!” Mã Cát tức tới dậm chân, bất quá cũng không đuổi theo. Dù sao cũng là đồng tộc, ngày mai sẽ cử hành nghi thức bầu bạn, nháo lên thì không tốt. Oán hận cầm cái vòng cổ vô sò vứt xuống đất, nhắc chân giẫm nát.

Duy Lạp một chút cũng không ngưng ngừng, đi được một đoạn còn dương dương tự đắc cố ý quay đầu lại làm mặt quỷ với Mã Cát.

Mã Cát quả thực là tức muốn nổ phổi. Cũng may lúc đó có người đến đổi rỏ tre mới miễn cưỡng áp chế cảm xúc táo bạo của Mã Cát xuống.

Cái mào còn lại Dịch Nãi làm, rất nhanh cũng có một phi thú nhân mang đồ tới đổi. Lúc nhận đồ, Dịch Nãi kinh ngạc phát hiện kia cư nhiên là vòng cổ trâu châu! Vòng cổ trâu châu thiên nhiên tinh khiết a! Hiếm có cỡ nào! Dù sao nơi này không phải ven biển, trâu châu rất khó có!

Mã Cát nhìn thấy chuỗi vòng cổ kia thì hai mắt lập tức tỏa sáng, hận không thể dùng hết đồ mang tới mà đổi.

Cũng may phi thú nhân kia cũng không tham lam, chỉ nhìn trúng cái mào, bỏ lại vòng cổ rồi kích động cầm mào đi. Mã Cát túm được vòng cổ, rốt cuộc không còn nhớ Duy Lạp xấu xa, bắt đầu thâm tính toán tới nghi thức cử hành ngày mai, xem xem làm thế nào thì cái mào mới dễ nhìn.

Con quay Dịch Nãi làm, mọi người đại khái không biết đó là gì, gì thế hoàn toàn không nhìn tới.

Mã Cát nói: “Để ta biểu diễn một chút để mọi người biết.” Vì thế liền cầm một con quay bắt đầu chơi ở bên cạnh.

Quả nhiên, có biểu diễn thực tế thì hiệu quả bất đồng, rất nhanh liền hấp dẫn một đám người vây xem.

Rất nhiều người hưng phấn muốn thử sức. Thú nhân choai choai cùng phi thú nhân thì khỏi cần phải nói, phi thú nhân thành niên cũng có vài người hưng trí hùng bừng muốn chơi thử một lần.

Rất nhanh, mấy món đồ chơi này cũng bị đổi đi. Trong đó có một con quay, Dịch Nãi được đổi bằng hai viên đá lửa.

Trong bộ lạc giản dị thì bình thường dùng đá lửa để nhóm, chính là cũng khá khó tìm, người có cũng không nhiều.

Mấy ngày nay đều là bọn Phát Lôi nhóm lửa, Dịch Nãi không có đá lửa của riêng mình. Cậu nghĩ, nếu muốn trở về, mang đá lửa ở trong rừng thì tốt hơn.

Phát Lôi dùng một con mồi đổi một cái cốc chim đá, còn con khác đổi một tấm da thú đã thuộc tốt. Cũng có vài phi thú nhân dùng một ít hoa cỏ xinh đẹp tới đổi. Dù sao Mã Cát rất thích hoa, vì thế cũng đổi.

Rất nhanh, đồ đạc đã đổi xong. Mọi người vui vẻ mà tới thắng lợi trở về, ai cũng vui vẻ. Vui nhất là Mã Cát, hắn đeo vòng trâu châu trên cổ, thỉnh thoảng lại đưa tay sờ sờ, vẻ mặt tươi cười thỏa mãn.

Sau khi trở về, Hách Đạt vừa lúc cũng trở lại, vì thế mọi người cùng nhau dùng cơm.

Cơm nước xong, Mã Cát liền cùng Hách Đạt rời đi. Hai bọn họ muốn tới chỗ tộc trưởng cùng đại vu báo chuyện cử hành nghi thức bầu bạn, sau đó còn phải thông tri các vị thân nhân bằng hữu. Lại nói tiếp, thời gian cũng khá gấp.

Phát Lôi thì mang Dịch Nãi tới chỗ đại vu đổi được.

Đại vu xem vết thương của Dịch Nãi, phát hiện chân cơ bản đã hết sưng, liền bảo cậu dẫm trên mặt đất thử xem. Dịch Nãi dẫm dẫm vài cái, phát hiện mất cá chân đã không còn quá đau, chỉ là không thể quá dùng sức.

Đại vu nói: “Thương thế cơ bản đã tốt lắm, hôm nay ta bôi được thêm một lần, hai ngày sau hắn là lành hẳn.”

Dịch Nãi cao hứng nói: “Nga, kia tốt quá, ta thật sự chịu đủ ngày tháng không thể dùng hai chân đi đường rồi. Lại nói tiếp, vết thương của ta thật sự phiền toái đại vu rồi.”

Đại vu cười cười: “Chỉ là việc nhỏ thôi. Ngươi giúp bộ lạc xây dựng hầm nung đồ gốm, làm mọi người đều có đồ gốm để dùng, kia mới là đại sự!”

Dịch Nãi cười hắc hắc, có chút ngưng ngừng: “Đại vu khen ngợi ta quá rồi.”

Dịch Nãi còn đang bôi thuốc thì Mã Cát cùng Hách Đạt tới. Bọn họ mới từ nhà tộc trưởng ra, hiện giờ tới chỗ đại vu nói chuyện cử hành nghi thức.

Đại vu biểu thị mình đã biết, nhất định sẽ tới đúng giờ. Đồng thời cũng không quên chúc phúc bọn họ.

Lúc này, Dịch Nãi cũng bôi thuốc xong, mọi người liền cùng nhau trở về.

Ngày mai sau nghỉ thức phải tiến hành lửa trại, cần chuẩn bị rất nhiều con mồi, cho nên Hách Đạt nhờ Phát Lôi đi săn thêm con mồi. Hách Đạt cùng Mã Cát còn phải đi thông tri thân nhân cùng bằng hữu.

Vì thế trong sơn động chỉ còn một mình Địch Nãi. Địch Nãi rảnh rồi, bắt đầu suy tư, rốt cuộc nên tặng quà kết hôn gì cho Mã Cát cùng Hách Đạt.

Nếu là thế giới trước kia, bằng hữu kết hôn, chỉ cần đi tiền là được rồi. Nếu là bạn tốt đặc biệt thì có thể tặng trang sức này nọ. Chính là ở nơi này, muốn làm cái gì cũng khó!

Buổi tối, Mã Cát cùng Hách Đạt đều không tới, đại khái ở nhà thân nhân hay bằng hữu ăn cơm rồi.

Phát Lôi lại săn một đồng con mồi trở về, sau đó giết hai con thỏ nướng làm bữa tối.

Lúc ăn thịt nướng, Địch Nãi hỏi Phát Lôi: “Hách Đạt cùng Mã Cát kết làm bầu bạn, ngươi là bằng hữu của bọn họ, có định tặng gì không?”

Phát Lôi lắc đầu: “Không cần, chỉ cần chúc phúc là được.”

Địch Nãi lúc này mới an lòng. Cậu nghĩ, có tặng quà hay không cũng không có vấn đề. Hôm nay bọn họ đi trao đổi, mấy thứ Địch Nãi đổi được, trừ bỏ đá lửa thì ngà voi, vòng cổ trân châu này nọ đều đưa Mã Cát, cũng đủ làm quà rồi.

Sáng hôm sau, Mã Cát từ sớm đã chạy tới kéo Địch Nãi tới hỗ trợ giết động vật. Dù sao sức ăn của các thú nhân rất lớn, mấy chục con cũng chưa hẳn đã thỏa mãn bao tử của mấy trăm tộc nhân tham gia nghỉ thức bầu bạn.

Cũng may, nhóm thân nhân của Mã Cát cùng Hách Đạt có rất nhiều người tới giúp đỡ. Địch Nãi nhìn cảnh tượng náo nhiệt bên bờ sông cũng cảm thấy vui vẻ. Cậu nhớ rõ lúc mình ở quê, nếu có nhà có tin vui thì cũng có một đám thân thích bằng hữu tới hỗ trợ, hơn nữa còn có thể náo nhiệt suốt vài ngày!

Dù sao nhiều người sức lớn, mấy chục con thú cũng không tốn bao nhiêu thời gian đã chuẩn bị xong. Vài phi thú nhân vẫn chưa có bầu bạn, bởi vì không thể đi săn, thiếu nguyên liệu chế tác quần áo da thú, Mã Cát liền lột da ra phân chia cho bọn họ.

Vì thế, rất nhanh bờ sông lại vang lên âm thanh mài da thú.

Địch Nãi dù sao cũng không có việc gì, liền đi theo, mài xong thì đưa cho người khác, bắt quá cũng nhờ thế lại nhận thức vài phi thú nhân.

Giữa trưa mọi người cùng tới sơn động Mã Cát ăn thịt nướng, ăn xong liền mang theo thịt đã chuẩn bị, vây quanh Hách Đạt cùng Mã Cát xuất phát đi tới tế đàn.

Mã Cát hôm nay ăn mặc phi thường chói mắt. Đầu đội mào, trên thân mặc áo cộc tay mới may. Chuỗi vòng cổ trân châu đổi được hôm qua được may dính vào áo, cảm giác rất khác biệt, có chút giống lễ phục hiện đại. Nhiều phi thú nhân nhìn thấy liền hâm mộ cực kỳ, không ngừng hỏi Mã Cát rốt cuộc làm thế nào may được quần áo như vậy.

Các thú nhân thì đều ghẹo Hách Đạt, nói hẳn có điểm phúc, tìm được bầu bạn vừa xinh đẹp lại tài giỏi. Dọc theo đường đi tiếng hoan hô cười đùa không ngừng, không khí dị thường náo nhiệt.

Địch Nãi phát hiện những người có bầu bạn, vô luận là thú nhân hay phi thú nhân đều đều ghẹo đôi tân nhân. Mã Cát là người cởi mở nhưng bị ghẹo như vậy, mặt hết đỏ lại hồng.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nghi Thức

Tế đàn cũng không quá xa, cách sơn động đại vu mấy trăm mét, cho nên đám người cười nói vui vẻ rất nhanh đã tới nơi. Địch Nãi tuy chống gậy đi đường, nhưng một đường nghe đám người vui cười nên cũng không cảm thấy mệt.

Tế đàn nằm ở một khoảng đất trống trước vách đá, đó là một tảng đá thiên nhiên khá lớn, đại khái cao khoảng một mét, phía trước có làm bậc thang. Địch Nãi nhìn kỹ, phát hiện tảng đá kia rất bằng phẳng, được mài bóng loáng. Đại khái mấy trăm năm qua nhóm bầu bạn trong bộ lạc đều cử hành nghi thức ở đây. Còn trên vách đá có khắc những hình người mơ hồ, Địch Nãi xem không hiểu, bất quá, giống như ký lục về truyền thuyết liên quan tới đại thần cùng hồ tộc, báo tộc, xà tộc mà cậu từng nghe khi trước.

Địch Nãi còn phát hiện, cách tế đàn không xa có một căn phòng dùng cây cối dựng nên, khá cao lớn, không giống nhà vệ sinh chuyên dụng cho phi thú nhân mà Địch Nãi từng thấy. Cậu đoán, có thể đó là phòng chuyên dụng cho người trông coi tế đàn. Bất quá, tế đàn trông không, cần gì trông coi chứ? Có chút không hiểu.

Địch Nãi đang trầm tư thì tộc nhân đã lục tục tới, tộc trưởng cùng đại vu cũng tới.

Tộc trưởng đứng trước tế đàn, hóa thành hình thú rống một tiếng làm tộc nhân đang náo động an tĩnh. Sau đó, hắn lại hóa về hình người bắt đầu nói chuyện: “Các tộc nhân, hôm nay là ngày Hách Đạt cùng Mã Cát cử hành nghi thức bầu bạn. Bây giờ, chúng ta tiến hành nghi thức đầu tiên, mời các thú nhân muốn khiêu chiến Hách Đạt xếp hàng lên sân.”

Địch Nãi không ngờ, nghi thức đầu tiên mà tộc trưởng tuyên bố thế nhưng là bảo các thú nhân lên khiêu chiến Hách Đạt. Cậu thực kinh ngạc nói: “Bọn họ vì cái gì muốn khiêu chiến Hách Đạt? Chẳng lẽ đều là người theo đuổi Mã Cát à?”

Phát Lôi còn chưa trả lời, một phi thú nhân tên Kỳ Lạc mới quen đã mỉm cười nói: “Ta nói cho ngươi biết đi, kỳ thực thú nhân lên khiêu chiến có không phải đều là người theo đuổi Mã Cát, rất nhiều người vì thú tính cần phát tiết nên mượn cơ hội này đánh một trận.”

Địch Nãi nghe xong, có chút vô ngữ. Thú nhân nếu dư thừa tinh lực thì có thể đi săn a! Bất quá, có lẽ đối với bọn họ, đi săn quá đơn giản cùng nhàm chán, chỉ có đánh bại đồng tộc mới thể hiện được sức chiến đấu của mình.

Địch Nãi nghĩ, tiến hành khiêu chiến như vậy kỳ thật là muốn hướng các tộc nhân, thậm chí là thần sáng thể chứng minh thú nhân bộ tộc rất cường tráng, sinh ra con nòi dòng cũng cường tráng, từng thế hệ đều truyền thừa dũng mãnh của bộ lạc đi!

Lúc Địch Nãi miên man suy nghĩ, thú nhân trong sân đã hóa thành hình thú, giương cánh, bắt đầu kịch chiến. Nhất thời hai con thú trong sân quay cuồng nhanh tới mức làm người ta hoa cả mắt.

Thú nhân bên cạnh bắt đầu hò hét cổ vũ, rất nhanh phi thú nhân cùng tiểu hài tử cũng gia nhập đội ngũ, trợ uy cho thú nhân đang quyết đấu.

Tuy sân thi đấu không ngừng truyền tới tiếng rống nhưng Địch Nãi vẫn nhìn ra loại khiêu chiến này khá thú vị. Thường thường người thắng sẽ đề người thua dưới thân, há nỡ áp sát bên cổ, thị uy rống một tiếng đại biểu chiến thắng. Dù sao, nếu trong ngày cưới cần bị thương chút rết thì cũng quá tàn khốc.

Hách Đạt rất cường tráng, thân thủ cũng không sai, rất nhanh đã thắng vài thú nhân. Đương nhiên, cũng có thú nhân khiêu chiến có sức mạnh tương đương, nhưng cuối cùng đều yếu thế. Dù sao cũng không thể đoạt hết nổi bật của chú rết đi!

Sau khi tất cả khiêu chiến tiến hành xong, tộc trưởng nói vài lời chúc phúc xong thì tuyên bố tế đàn bắt đầu.

Rất nhanh, một đồng lửa trại hùng hục được đốt trước tế đàn. Đại vu chậm rãi đi lên tế đàn, quỳ gối đối mặt với vách đá thì thầm cầu nguyện. Nhất thời hiện trường yên tĩnh, chỉ có tiếng cầu nguyện của đại vu vang vọng. Nhóm người xung quanh tế đàn đều trở nên nghiêm túc, tự động quỳ xuống, ngay cả thú nhân nhỏ tuổi cũng không ngoại lệ.

Mọi người bên cạnh đều quỳ xuống, Địch Nãi có chút giống vịt lạc giữa bầy gà. Do dự một chút, cuối cùng cậu cũng quỳ xuống. Cậu nghĩ, mình đi tới thế giới này được Phát Lôi cứu, cũng nên cảm tạ đại thần một chút. Huống chi, nhập gia tùy tục a! Quỳ một chút cũng không thiếu khối thịt nào.

Phát Lôi ở bên cạnh thấy Địch Nãi cũng quỳ xuống thì có chút vui mừng.

Chỉ chốc lát sau, đại vu cầu nguyện xong, đứng dậy nhìn tộc nhân bên dưới. Lúc này, Hách Đạt cùng Mã Cát đứng dậy, lướt qua mọi người đi tới trước tế đàn.

Đại vu vươn tay sờ đỉnh đầu bọn họ một chút, sau đó kéo tay hai người đặt lên nhau, lớn tiếng nói: “Thần sáng thể chúc phúc hai người tương thân tương ái, đầu bạc đến già. Thần sẽ luôn ở bên các ngươi.”

Đại vu vừa nói xong, các tộc nhân đều hoan hô. Hách Đạt kéo Mã Cát trao một nụ hôn sâu nóng bỏng. Vừa hôn xong, hắn ôm chặt Mã Cát mặt mày đỏ bừng bước tới chỗ đám người.

Rất nhanh, một đám phi thú nhân trưởng thành chưa có bầu bạn vậy tới nhảy múa xung quanh đôi tân nhân, vừa nhảy vừa xướng một khúc ca chúc phúc. Giai điệu kia là lần đầu Địch Nãi được nghe, cảm giác rất may mắn vui tươi. Phi thú nhân lão niên ở bên cạnh cầm gậy gõ lên ống tre làm nhạc đệm. Địch Nãi nghĩ, này đại khái là nhạc đệm của bọn họ đi.

Hóa ra nghi thức kết hôn ở đây là vậy, khá giống phương tây. Địch Nãi bị niềm vui sướng của bọn họ lây nhiễm, vô thức ngâm nga theo.

Bên này nhảy múa, bên kia các thú nhân bắt đầu lập giá nướng ở xung quanh, trên giá treo một con mồi. Sau đó, bọn họ bắt đầu mang củi gỗ tới, nhóm lửa nướng thịt. Rất nhanh, mùi thịt nướng lan tỏa khắp nơi.

Ca múa một trận, các phi thú nhân ngừng lại. Tộc nhân tự động tụ tập tới giá nướng thịt ở đồng lửa trung tâm. Địch Nãi nhìn nhìn, phát hiện trên giá nướng một miếng thịt bò lớn. Bất quá, cái khối nhỏ bên cạnh là gì? Xem hình dạng thì chẳng lẽ là ngư tiên? Khóe miệng Địch Nãi run rẩy. Thật là, có cần trắng trợn như vậy không a!

Địch Nãi còn đang vì khối ngư tiên kia rối rắm, bên này Hách Đạt đã dẫn đầu xé xuống một miếng thịt trên giá, tự cắn vài ngụm rồi xé thịt cho Mã Cát. Mã Cát cẩn thận ăn thịt, cúi đầu có chút thẹn thùng. Địch Nãi nghĩ hoặc, vì cái gì mọi người chỉ nhìn bọn họ mà không ăn?

Đang định hỏi Phát Lôi bên người xem đó là tình huống gì thì Hách Đạt đột nhiên giơ tay gỡ ngư tiên trên giá xuống, gặm vài cái ăn hết.

Thực sự ăn a? Địch Nãi tròn mắt há hốc mồm. Các thú nhân bên cạnh ngay lập tức reo hò ầm ĩ.

Địch Nãi còn chưa hết khiếp sợ thì phát hiện Hách Đạt ăn ngưu tiên xong không nói tiếng nào đã biến thành hình thú, mà Mã Cát cũng ngừng lại không ăn nữa.

Mã Cát đi tới bên hình thú của Hách Đạt, nhấc chân leo lên. Hách Đạt chờ Mã Cát ngồi vững liền rống một tiếng, nhấc chân chạy ra ngoài, nhìn theo phương hướng thì hình như đi tới căn phòng dựng bên tế đàn kia.

Các thú nhân lại âm ỉ một trận, có người gầm lớn, có người lại cao giọng hô: “Hách Đạt, cố lên, nhất định phải làm cho Mã Cát không xuống giường được!” Mọi người liền đồng loạt cười vang.

Địch Nãi sững sốt, này lại là tình huống gì đây? Cậu đột nhiên nghĩ tới một hạng mục quan trọng trong hôn lễ, sau đó mặt liền đen. Chẳng lẽ, bọn họ này chính là nhập động phòng? Căn phòng bên cạnh tế đàn chẳng lẽ không phải để người trông coi ở, mà chính là nơi để nhóm tân nhân động phòng?

A a a, các ngươi không cần thái quá vậy đi! Nếu vậy, quả thực không cần nháo động phòng nữa. Căn phòng nhỏ kia nhất định cách âm không tốt, có động tĩnh gì thì mọi người lập tức nghe thấy! Như vậy là dạy hư tiểu hài tử a!

Địch Nãi nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện dường như hôm nay không có tiểu hài tử tới. Cậu nghĩ, di, đám nhỏ đều không bị mang tới, kia Hách Đạt cùng Mã Cát hẳn là làm chuyện kia đi? Nga nga, bắt buộc nghe góc tường a! Hắc hắc, kỳ thực thể này cũng thực kích thích.

Phát Lôi cùng mọi người đùa giỡn vài câu, sau đó liền kéo Địch Nãi tới trước một đồng lửa ngồi xuống, xé thịt nướng đưa cho cậu ăn. Nhóm tộc nhân vây quanh vừa nãy cũng tản ra, ngồi xuống bên cạnh các giá thịt nướng, bắt đầu ăn.

Địch Nãi lưu ý nghe một chút, quả nhiên, rất nhanh có tiếng rên rỉ đứt quãng truyền ra. Mọi người ăn thịt nướng bên này vẫn còn lớn tiếng trò chuyện, nhưng âm thanh kia vẫn có thể nghe thấy rất rõ.

Bất quá, Địch Nãi cứ nhiên nghe thấy tiếng thú gầm cầu nhau xen lẫn tiếng rên rỉ xuôi tai. Mặt Địch Nãi lại đen. Lại là tình huống chi nữa a? Chẳng lẽ Hách Đạt đang dùng thú hình làm tình với Mã Cát sao? Mẹ của ta ơi, khẩu vị có cần nặng như vậy không a! Thật là, người nguyên thủy so với người hiện đại còn coi mở hơn, thực là làm người hiện đại như cậu đây khó xử a!

Địch Nãi ngẩng đầu nhìn xung quanh, phát hiện nhiều cặp bầu bạn bắt đầu có hành động vượt giới hạn, phi thú nhân rúc vào lòng ngực thú nhân, mặc cho đối phương xoa nắn hôn môi. Còn có vài thú nhân chưa có bầu bạn hóa thành hình thú, ở tại chỗ xoay tới xoay lui, quần quít phi thú nhân mình thích. Chẳng lẽ vì nghe thấy tiếng rên mà động dục tập thể?

Địch Nãi còn đang cảm thán sức mạnh dã tính nguyên thủy thì đột nhiên cảm giác có thứ gì đó cùng cùng thất lưng mình, xoay đầu nhìn qua, hóa ra Phát Lôi cũng đã biến thành hình thú, đang dùng cái đầu to của mình cọ cọ cậu. Địch Nãi đưa tay qua nắm cổ Phát Lôi, cười hắc hắc nói: “Ngươi nha, cũng bị ảnh hưởng à? Ai, hình thú thì hình thú đi, ta uy ngươi ăn.” Nói xong, Địch Nãi lấy dao cắt một miếng thịt trên giá, nhét vào miệng Phát Lôi.

Phát Lôi có chút vô ngữ. Y mới không phải muốn Địch Nãi uy mình ăn a!

Địch Nãi vì dời đi lực chú ý, không nghe tiếng rên động lòng người kia, bắt đầu chuyên tâm ăn thịt nướng. Cậu cắt thịt uy Phát Lôi, sau đó tự cắt miếng nhỏ cho mình. Hai người cứ vậy người một khối ta một khối ăn thịt nướng, tình cảnh cũng khá hài hòa.

Phát Lôi nhai thịt thầm nghĩ, xem ra ngẫu nhiên hưởng thụ giống cái chiếu cố cũng không tệ a!

Địch Nãi bởi vì thỉnh thoảng cắt thịt, tới gần đồng lửa nên rất nhanh liền cảm thấy toàn thân nóng lên.

Phát Lôi ăn xong thịt nướng trong miệng, quay đầu nhìn Địch Nãi đỏ mặt hỏi, cảm thấy gương mặt đỏ bừng của cậu thật đáng yêu, nhìn không được vờn đầu lưỡi liếm mặt cậu một chút.

Địch Nãi quay đầu nhìn y cười: “Ngươi a, dám liếm ông, không muốn sống nữa đúng không!” Ném dao găm cắt thịt trong tay xuống, xoay người bóp cổ Phát Lôi. Phát Lôi lăn một vòng đè Địch Nãi dưới thân, sau đó bắt đầu liếm mặt cậu, liếm đến đầy nước miếng.

“A, ha ha, Phát Lôi, dừng lại, không, dừng, nếu không chịu dừng, xem ông thu thập ngươi này.” Địch Nãi nằm dưới thân hình nặng nề của Phát Lôi cố gắng giãy dụa, muốn hất đối phương ra, đáng tiếc thực lực cách biệt quá lớn, không thể thành công.

Giãy dụa một hồi, Địch Nãi đột nhiên cảm giác có một thứ gì đó cứng cứng đỉnh lên bụng, vì thế thoáng chốc khựng lại. Cậu tròn to mắt, nghĩ thầm, cái thứ kia, không phải là người anh em của Phát Lôi đi?

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Đường Trở Về

Phát Lôi thấy Dịch Nãi bất động thì cũng không liếm nữa, con ngươi to màu vàng nhìn Dịch Nãi, bên trong tựa hồ lỏng lẻo muôn vàn nhu tình.

Dịch Nãi vẫn không nhúc nhích, thầm nghĩ: Đây là Phát Lôi động dục? Nhưng vì cái gì? Bởi vì tiếng rên, hay là... cậu đột nhiên cảm thấy có chút hoảng loạn, trái tim đột nhiên cuồng cuồng.

Thừa dịp Phát Lôi không kịp chuẩn bị, hung hăng nhéo người anh em của y, sau đó đẩy đối phương ngồi dậy. Dịch Nãi nâng ống tay áo qua quýt lau nước miếng trên mặt, nhéo lỗ tai Phát Lôi bị đẩy ngã trên đất lớn tiếng nói: “Ngươi đó, đừng có phát tình lung tung với ông. Ông đây không phải giống cái chó các ngươi. Còn nữa, đã bảo ngươi đừng liếm loạn, liếm tới mặt ông đầy nước miếng, bản muốn chết.”

Phát Lôi nghe Dịch Nãi nói vậy thì thật thất vọng. Y nghĩ, xem ra Dịch Nãi hoàn toàn không cân nhắc chọn mình làm bầu bạn, vì thế mới cự tuyệt mình thân cận.

Im lặng dùng chân trước ôm lấy cái tai bị Dịch Nãi nhéo đau, gục đầu xuống, nửa ngày cũng không ngẩng lên.

Dịch Nãi thấy y như vậy cũng có chút xấu hổ, cố ý lớn tiếng nói: “Đây, Phát Lôi, ngươi không sao chứ? Kỳ thật nước miếng của ngươi cũng không bẩn. Chỉ đùa chút thôi, không cần để ý vậy đi?”

Phát Lôi lúc này đã khôi phục hô hấp bình thường, cũng liền ngẩng đầu lên nhìn Dịch Nãi lắc lắc đầu, biểu thị mình không để ý. Dịch Nãi thấy vậy cũng tạm yên lòng.

Nhặt con dao trên mặt đất lên lau sạch, sau đó lại tiếp tục cắt thịt dứt cho Phát Lôi. Phát Lôi miễn cưỡng ăn vài miếng, sau đó lắc đầu biểu thị không ăn nữa. Dịch Nãi cũng ăn thêm một miếng thì no. Nhìn xung quanh, các tộc nhân đã rời đi gần phân nửa. Dịch Nãi cũng liền gọi Phát Lôi cùng về. Mặc dù có chút xấu hổ, bất quá vì tiết kiệm thời gian, Dịch Nãi vẫn ngồi trên lưng hình thú của Phát Lôi trở về son động.

Trước lúc đi, Dịch Nãi nghe thấy tiếng rên trong phòng nhỏ vẫn còn tiếp tục. Xem ra, lực kéo dài của thú nhân không phải tốt bình thường a. Nghĩ vậy, Dịch Nãi đột nhiên sợ run cả người, cảm giác da gà rớt đầy đất. Thầm nghĩ, ông không có việc gì chú ý vấn đề này làm chi nha, đúng là ăn no rừng mỡ mà!

Phát Lôi đưa Dịch Nãi về son động, hai người không nói gì nhiều, Phát Lôi đã cáo từ rời đi. Dịch Nãi thấy bóng dáng Phát Lôi có chút cô độc, trái tim đột nhiên siết chặt.

Kỳ thực, Dịch Nãi không phải thực sự trì hoãn. Phát Lôi đối xử tốt như vậy, cậu có thể cảm nhận được. Tâm ý của Phát Lôi, cậu mơ hồ cũng hiểu một ít.

Nhưng cậu là thẳng nam, suốt hai mươi năm qua vẫn luôn thích phụ nữ, muốn cậu lập tức tiếp nhận tình yêu của một nam nhân thì quả thực là không thể. Huống chi, cậu cũng không phải người thế giới này, cậu phải đi. Nếu đã vậy, không bằng dứt khoát không để Phát Lôi có chút hi vọng nào. Vì thế, cậu tình nguyện xem quan tâm cùng bảo hộ của Phát Lôi là anh em bằng hữu chiếu cố nhau, như vậy, lúc rời đi mới càng yên tâm thoải mái một chút.

Cậu nghĩ, chuyện trở về không thể tiếp tục kéo dài nữa. Vết thương trên chân cơ bản đã tốt lắm, ngày mai có lẽ phải đi cáo biệt, ngày mốt sẽ xuất phát tìm đường trở về đi.

Sáng hôm sau lúc rời giường, Dịch Nãi thử kiểm tra giảm giảm chân xuống đất, phát hiện đã không còn đau nữa. Vì thế cao hứng cỡi da thú bọc trên chân xuống, lau khô thảo dược, mang giày.

Sau khi đứng dậy, Dịch Nãi còn thử kiểm soát, cảm thấy mắt cá đã tốt lắm. Dịch Nãi thực thỏa mãn nghĩ, vẫn là hai chân tốt nhất! Mã cha nhà nó, xương cốt toàn thân ông cũng sắp rỉ sét hết rồi a! Giờ có thể hào hào rèn luyện một chút. Từ nay ông lại sinh long hoạt hổ làm người hùng rồi!

Cậu đi ra ngoài tập một bài quyền, đổ một thân mồ hôi, cuối cùng cũng cảm thấy cả người thoải mái hơn hẳn.

Dịch Nãi mới vừa ra bờ sông rửa mặt về liền thấy Phát Lôi tới.

Dịch Nãi liền trực tiếp nói thương trên chân mình đã tốt lắm, chuẩn bị ngày mai sẽ tìm đường trở về. Đương nhiên, cậu cũng thực chân thành cảm ơn Phát Lôi đã chiếu cố mình trong những ngày qua.

Phát Lôi nhìn Dịch Nãi, ánh mắt vàng to tràn đầy đau thương, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói.

Vì tiết kiệm thời gian, Phát Lôi vẫn hóa thành hình thú, mang Dịch Nãi tới chỗ đại vu nói chuyện cậu muốn đi. Đại vu nói với Dịch Nãi: “Ngươi muốn đi tìm đường trở về sao? Chính là nếu Thần đã đưa ngươi tới đây thì đại biểu ngươi đã có an bài. Ta thấy ngươi nhất định không thể quay về.”

Dịch Nãi nghe xong liền cảm thấy nhức đầu, phản bác nói: “Thần nghĩ thế nào ta không biết, huống chi ta cũng không nhất định là sứ giả của thần mà ngươi nói. Huống chi, ta ở thế giới cũ sống cũng không tệ, thân nhân bằng hữu cũng đều ở đó. Trong số bọn họ khẳng định có người nhớ đến ta. Vì thế vô luận thế nào, ta vẫn muốn thử một lần.”

Đại vu gật gật đầu: “Vậy ngươi đi đi, bằng không cứ luôn nghĩ tới chuyện trở về mà không an tâm, kia cũng thực buồn bực.”

Dịch Nãi vốn nghĩ vậy, liền thành khẩn nói: “Đúng vậy, ta không muốn ở lại bộ lạc mà cứ ôm hi vọng trở về. Nếu thật sự không tìm thấy đường về, ta cũng từ bỏ hi vọng, từ nay về sau hảo hảo sinh sống trong bộ lạc.”

Tạm biệt đại vu, bọn họ lại đi tới nhà tộc trưởng. Bởi vì tới lúc giữa trưa nên bọn họ ở nhà tộc trưởng dùng cơm. Tộc trưởng cứ lôi kéo Dịch Nãi, bảo

cậu hảo hảo suy nghĩ, nói bộ lạc mình tốt thế nào, Dịch Nãi ở lại có thể hưởng thụ bao nhiêu chỗ tốt.

Sức mạnh lõi nhai dong dài kia quả thực có thể so với Đường Tăng. Dịch Nãi hắc tuyến, thú nhân cư nhiên cũng có người nói nhiều vậy sao? Khó trách bầu bạn hẳn không thích nói chuyện, mỗi ngày nghe tộc trưởng nói thôi cũng đủ mệt rồi!

Dịch Nãi bị tộc trưởng nói tới phát sợ, ăn cơm xong liền vội vàng cáo từ.

Buổi chiều, Phát Lô mang Dịch Nãi tới nhà mới của Hách Đạt cùng Mã Cát. Mã Cát mang đôi mắt đen xì, miễn cưỡng xuống giường tiếp đón Dịch Nãi. Tư thế đi đường kia vừa nhìn đã biết đêm tân hôn khẳng định bị hung hăng yêu thương một phen. Hách Đạt thì thần thanh khí爽, sắc sảo đồ Mã Cát.

Cái bình chứa ớt ngâm kia, Dịch Nãi ôm tới cho Mã Cát. Còn có ống tre cao sừng hươu, Dịch Nãi cũng thuận tiện mang tới. Cậu đưa tay xoa bóp thắt lưng Mã Cát, cười hừ hông: “Hôm qua mệt mải quá độ đi? Hiện giờ thắt lưng đau đến sắp gãy luôn? Vừa lúc, ăn chút cao sừng hươu bồi bổ.”

Mã Cát đỏ mặt gãi ra khỏi tay Dịch Nãi, bắt quá vẫn nhận cao, không cự tuyệt ý tốt của cậu.

Dịch Nãi đùa xong thì nói ra mục đích mình đến lần này. Mã Cát nghe Dịch Nãi ngày mai sẽ tìm đường trở về thì hốc mắt lập tức đỏ ửng. Mấy ngày nay, hẳn đã xem Dịch Nãi là bằng hữu thân thiết nhất, nghĩ tới sau này có thể không còn gặp mặt, trong lòng liền bi thương. Dịch Nãi nhìn bộ dáng thương tâm của Mã Cát, nhìn không được mở miệng an ủi: “Ngày mai ta đi tìm đường về, nhưng cũng không nhất định sẽ tìm được! Nếu không thể trở về, ta sẽ ở lại bộ lạc, sống cùng các người.”

Mã Cát miễn cưỡng tiếp nhận cách nói của cậu, về mặt chờ mong: “Thực hi vọng người không tìm thấy đường về nhà.”

Dịch Nãi nghe xong, vô ngữ nhìn trời.

Mã Cát cùng Hách Đạt giữ bọn họ lại ăn tối, sau đó Mã Cát kì kèo Dịch Nãi nửa ngày, cuối cùng lưu luyến không rời nhìn Phát Lô chở Dịch Nãi trở về.

Về tới sơn động, Phát Lô hỏi Dịch Nãi: “Người có gì cần ta hỗ trợ không?”

Dịch Nãi lắc đầu. Hiện giờ chân đã tốt lắm, làm cái gì cũng tiện, không cần người cẩn thận chiếu cố nữa.

Phát Lô hẹn sáng ngày mai đưa cậu vào rừng, sau đó liền rời đi.

Dịch Nãi châm đèn trong sơn động, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Lại nói tiếp, kỳ thật Dịch Nãi cũng không có nhiều đồ cần thu thập. Cậu muốn mang đi cũng chỉ là mấy thứ mình mang lúc tới đây cùng hai viên đá lửa. Bất quá, nhìn lộc nhung trong góc, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nhét vào ba lô. Mang lộc nhung theo coi như một bằng chứng mình đã tới dị giới này. Tuy không thể nói với người khác nhưng có thể để mình có chút tương niệm.

Nghĩ tới lập tức có thể trở về, Dịch Nãi có chút kích động. Sau khi về, khẳng định lại tiếp tục đi lính đi. Có lẽ phải trải qua thẩm tra, bất quá, không sợ. Bọn họ không thể nào tra được chuyện mình mất tích một đoạn thời gian, chỉ đành bỏ mặc.

Mã cha nó, ông trở về nhất định phải cùng nhóm anh em hảo hảo đánh một trận. Tuy huấn luyện quả thực rất vất vả, nhưng cậu cũng thực tưởng niệm những ngày tháng đổ máu chảy mồ hôi kia a! Huống chi, điều kiện cuộc sống thường ngày cũng không tồi, thỉnh thoảng còn được xem TV, lên mạng này nọ.

Cậu chính là người hiện đại, ở cái nơi không có trò giải trí nào thế này, thực sự khó chịu, không có cơm tẻ ăn lại càng không thích, nhìn không thấy nữ nhân chính là điều bức bối nhất!!!!

Nếu xuất ngũ, cậu muốn tìm một cô gái tốt thật dịu dàng kết hôn, sau đó sinh đứa con, cứ vậy sống cả đời. Nếu có thể kiếm chút tiền, có thể thực hiện giấc mơ của mình, làm một ông chủ nhỏ, ngày ấy, đúng là đẹp biết bao!

Bất quá, tỷ lệ không thể quay về cũng rất lớn! Dịch Nãi buồn bực cào cào tóc. Hình như không nghe nói có ai trong bộ lạc mất tích. Nếu có thông đạo thời không thì sao không xuất hiện tình trạng tộc nhân dục hổ xông nhầm. Trong khoảng thời gian này thực sự không nghe nói có ai mất tích.

A a a, không thể quay về thì làm sao bây giờ? Ông không muốn làm vợ thú nhân đâu a!

Thần sáng thế thân mến, nếu thật sự người muốn chọn người tới đây trợ giúp các thú nhân cải thiện cuộc sống thì cho ông đây về rồi đòi một nữ nhân tới đi a! Nữ nhân ở đây mới là giống loài hiếm lạ đáng trân trọng a! Huống chi, có nữ nhân thì có thể sinh dục con cái một cách bình thường. Dần dần, trong bộ lạc sẽ bắt đầu những ngày tháng có nữ giới a!

Thần sáng thế a, hãy nghe lời cầu nguyện của ta đi! A-men!

Dịch Nãi vừa mới cầu nguyện xong thì liền nhìn thấy Tiểu Nhị chạy về, giống như bình thường chạy tới bên người Dịch Nãi lắc đuôi.

Dịch Nãi nắm cổ nó xách lên, đặt lên đầu gối vuốt ve. Nó lập tức phát ra tiếng cầu nhàu cầu nhàu thoải mái.

Dịch Nãi nghĩ, Tiểu Nhị đúng là thú cưng tốt a! Bình thường mình không rảnh, không để ý tới nó cũng không sao, còn biết tự tìm thức ăn. Cùng nó ở chung lâu như vậy, sớm đã có tình cảm, chính là không thể mang nó về thế giới hiện đại. Ngày mai vẫn thả nó về rừng đi. Dù sao đi bộ đội không có khả

năng nuôi thú cưng.

Cậu quay đầu đánh giá son động một phen. Nghĩ, sau này mình nhất định sẽ nhớ nơi này, dù sao cũng từng sinh sống ở đây một đoạn thời gian.

Sáng sớm, Phất Lôi vẫn như bình thường đứng giờ bay tới, cũng không quên mang đồ ăn sáng cho Địch Nãi. Hai người ăn trứng chim, đều có chút dị thường im lặng. Dù sao, ly biệt luôn là chuyện thực bi thương.

Ăn xong, Địch Nãi đeo ba lô lên lưng, lại nhét Tiểu Nhị vào, sau đó lưu luyến nhìn son động một vòng rồi mới leo lên lưng hình thú của Phất Lôi, xuất phát.

Phất Lôi bay không tính là mau, bất quá khu rừng kia không xa. Khoảng chừng một giờ sau, Phất Lôi đã bay tới chỗ lần đầu tiên y gặp Địch Nãi.

Phất Lôi nhìn vùng thảo nguyên bên dưới, trong lòng có chút cảm khái. Khi đó, chính ở nơi này, lần đầu tiên y gặp Địch Nãi đánh nhau với thú thú. Cậu kiên cường đứng cảm, xuất chúng như vậy, hoàn toàn khác biệt với nhóm giống cái trong bộ lạc, làm y cảm thấy thực mới lạ.

Chính là, cậu muốn đi, không chịu ở lại đây. Trong lòng Phất Lôi phi thường khó chịu. Y không ngừng suy nghĩ, bởi vì chính mình quá kém, không chiếu cố tốt cậu sao? Hay ở quê nhà cậu đã có người yêu thương?

Phất Lôi không thể hỏi ra miệng, vì thế vẫn trầm mặc bay lượn.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Tuyệt Vọng

Địch Nãi dựa theo kí ức chỉ Phất Lôi bay tới khu rừng kia.

Bởi vì thời tiết thực sáng sủa, cây cối xanh um, lá cây dưới ánh mặt trời lóng lánh xanh biếc. Thật sự là một bức tranh xinh đẹp. Nhưng, hai bọn họ không ai có tâm tình thưởng thức.

Dưới sự chỉ dẫn của Địch Nãi bay vài vòng, rốt cục cũng tìm được nơi cậu đã làm dấu.

Địch Nãi bảo Phất Lôi đáp xuống đất, sau đó ôm Tiểu Nhị trong ba lô ra ngoài.

Tiểu Nhị chớp đôi mắt tròn vo ngây thơ nhìn chủ nhân, không biết chủ nhân nhà mình rốt cục muốn làm gì. Nó ngoan ngoãn đứng im tại chỗ, không nhúc nhích, chờ chủ nhân phân phó.

Địch Nãi nhìn thấy nó như vậy, trong lòng có chút thương cảm, thực muốn mang Tiểu Nhị theo. Chính là nghĩ tới kỷ luật trong bộ đội, cuối cùng vẫn nhẫn tâm, quay đầu không nhìn tới nó.

Địch Nãi ngẩng đầu nhìn bầu trời, nghĩ, trước kia mình xuyên qua trong lúc rớt xuống, như vậy thông đạo hẳn nằm trên không. Cậu bảo Phất Lôi chờ mình bay trên không khu rừng tìm kiếm. Dù sao Phất Lôi có thể bay, nếu tìm được thông đạo, sau khi đưa cậu về, nếu Phất Lôi muốn về thì chỉ cần bay ngược về thông đạo là được.

Chính là, Phất Lôi bay cao bay thấp thật lâu, Địch Nãi nhìn thấy cây cối bên dưới không hề có chút biến hóa. Cậu nghĩ, như vậy không được, chẳng lẽ phải tái hiện lại nguyên trạng khi đó sao?

Địch Nãi nghĩ, có lẽ muốn về thì phải tái tạo lại tình huống lúc mình xuyên qua.

Cậu định bụng để Phất Lôi bay trên trời, lúc bay ngang qua khu rừng này, cậu sẽ từ trên lưng y nhảy dù đáp xuống. Nói vậy, có lẽ vừa lúc xuyên qua thông đạo thời không, trở lại thế giới ban đầu.

Vì thế cậu bảo Phất Lôi đáp xuống đất để cậu làm công tác chuẩn bị.

Tiểu Nhị thấy chủ nhân biến mất này giờ lại xuất hiện, vui sướng từ trong rừng lao ra, hưng phấn nhảy lên người Địch Nãi. Địch Nãi xoa đầu nó, thờ dài, buông tay, bắt đầu chuẩn bị dù.

Cậu cởi ba lô cẩn thận kiểm tra dù để bên trong, tránh cho tí nữa xuất hiện sai lầm. Cũng may dù luôn được xếp gọn đặt trong ba lô, vì thế không bị hư hỏng gì, hẳn là có thể dùng tốt.

Địch Nãi vỗ vỗ ba lô, nghĩ thầm, dù a dù, người nhất định không được hư hỏng gì đó, ông đây phải trông cậy vào người a.

Địch Nãi đeo ba lô, hướng Phất Lôi nói: “Phất Lôi, lát nữa phiền người bay cao một chút, xa một chút, sau đó hướng về phía khu rừng này bay qua,

ngay lúc đó ta sẽ từ trên lưng người nhảy xuống.”

Phát Lôi nghe vậy thì sợ tới mức bật người hóa thành hình người, cự tuyệt: “Như vậy sao được, người không có cánh, nhảy xuống không phải sẽ ngã chết sao? Cho dù muốn trở về nhưng cũng không thể mạo hiểm như vậy a!”

Địch Nãi giải thích nói: “Sẽ không, ta có dù, lúc nhảy xuống mở ra sẽ không bị ngã.”

Phát Lôi nghi hoặc: “Dù? Đó là cái gì vậy?”

Địch Nãi vô ngữ, Phát Lôi chưa bao giờ thấy mình nhảy dù, không hiểu cũng là chuyện thực bình thường, chính là cậu làm thế nào giảng giải nguyên lý nhảy dù với người nguyên thủy đây a? Vì thế đành phải nói: “Dù là cái gì, chờ tý nữa người sẽ được thấy a. Huống chi, cho dù rớt xuống thì không phải vẫn còn người sao?”

Phát Lôi do dự nửa ngày, cuối cùng cảm thấy tốc độ phi hành của mình quả thực không tệ, cho dù Địch Nãi rớt xuống cũng có thể kịp lúc tiếp được, vì thế gật đầu đồng ý.

Địch Nãi nâng tay vỗ vỗ vai y: “Phát Lôi, vất vả người rồi.”

Lần đầu tiên, Địch Nãi đầy hi vọng nhảy xuống, trong lòng không ngừng nói: “Ông nhất định có thể trở về, nhất định có thể trở về...” Sau đó bung dù. Đáng tiếc chính là, sau khi rớt xuống đất, thứ cậu nhìn thấy vẫn là khu rừng rậm kia.

Phát Lôi sau khi Địch Nãi nhảy xuống lưng mình liền xoay người bay xuống theo. Không dám chớp mắt nhìn chăm chăm bóng dáng Địch Nãi, bất cứ lúc nào cũng có thể lao tới cứu viện. Cũng may ngay sau đó y nhìn thấy trên lưng Địch Nãi bung ra một đóa hoa lớn màu vàng, nó mang cậu lắt lư rơi xuống, trái tim y mới bình tĩnh trở lại.

Phát Lôi đáp xuống thì thấy Địch Nãi đang trầm mặc thu thập đóa hoa lớn kia. Y nghĩ, kia khẳng định chính là dù mà cậu nói.

Phát Lôi biết Địch Nãi không thể trở về, khẳng định rất thất vọng, chính là cậu càng thất vọng thì hi vọng trong lòng y lại ngày càng lớn. Y nghĩ, lưu lại đi, lưu lại đi. Địch Nãi, ta nhất định hảo hảo chiêu cố người, sẽ không thua kém bất kì ai.

Địch Nãi vừa thu dù vừa trầm tư, cậu nghĩ, lần này đại khái là phương hướng không đúng, lại thử một lần, lại một lần nhất định sẽ được. Trong lòng không ngừng tự an ủi chính mình.

Đáng tiếc chính là, lần nào cũng đầy hi vọng nhảy xuống nhưng cuối cùng vẫn chỉ thấy một cảnh tượng cây cối giống nhau. Vô luận cậu cố gắng bảo Phát Lôi điều chỉnh phương hướng cỡ nào, dùng góc độ khác biệt bay tới thì cậu vẫn đáp xuống khu rừng.

Đồng dạng, mỗi lần cậu đáp xuống, Phát Lôi luôn quay ngược lại, lo lắng bám sát bay xuống. Sau đó rơi xuống bên người, giúp cậu thu dù.

Tiểu Nhị tưởng chủ nhân đang chơi đùa, mỗi lần Địch Nãi rớt xuống nó sẽ xuyên qua đám cây cối nhào tới, nhảy lên vai Địch Nãi vui sướng vẫy đuôi.

Hơn mười lần nhảy dù, Địch Nãi đã bắt đầu kiệt sức, Phát Lôi cũng đồ mồ hôi đầm đìa.

Địch Nãi cảm thấy thực áy náy với Phát Lôi, dù sao, cũng vì cậu gây sức ép cả ngày. Địch Nãi nghĩ, lại thử một lần đi, lần cuối cùng. Nếu thật sự không thành công thì mình cũng có thể từ bỏ.

Vì thế, Phát Lôi lại một lần chờ Địch Nãi bay vút lên bầu trời. Lần này, ở điểm đáp xuống Địch Nãi cư nhiên nhìn thấy khóm sơn trà cùng đồ quyền nờ rộ giữa rừng cây. Một chốc đó, Địch Nãi nghĩ mình đã về Vân Nam. Nhưng lúc quay đầu thì lại nhìn thấy Tiểu Nhị từ đám cây cối sum xuê bò nhào tới. Cậu liền hiểu được, mình vẫn còn ở dị giới.

Địch Nãi rớt cự tuyệt vọng. Chết tâm

Cậu lười thu thập dù xõa bung trên mặt đất, trở mình, mệt mỏi nằm bịch xuống đất, không động đậy. Cậu nghĩ, xem ra mình nhất định phải ở lại dị giới này. Địch Nãi tuyệt vọng che mặt, cảm giác sức lực toàn thân đều tiêu tán.

Chẳng lẽ, cậu thật sự là sứ giả mà thần sáng thế chỉ định? Chính là, vì cái gì không hề thương lượng tiếng nào đã đưa cậu tới đây.

Ai, ông đây thực con mẹ nó không muốn ở đây làm giống cái a. Ông chính là nam nhân bình thường, cho dù xuyên qua cũng phải là thế giới có nữ nhân. Nếu không có nữ nhân thì cũng không cần nguyên thủy thế này a!

Vĩnh biệt những người thân yêu. Vĩnh biệt đám chiến hữu. Vĩnh biệt các bằng hữu. Vĩnh biệt nữ nhân...

Địch Nãi im lặng thì thầm, cảm thấy hốc mắt nóng nóng, thực muốn khóc rống một trận nhưng nước mắt lại không chảy được.

Tiểu Nhị chạy tới, bất an nhìn chủ nhân, không biết chủ nhân bị làm sao. Cả người Địch Nãi tản ra hơi thở tuyệt vọng, ngay cả nó cũng cảm giác được. Vì thế Tiểu Nhị liếm liếm mặt chủ nhân an ủi.

Phát Lôi lao xuống đất, nhìn thấy Địch Nãi như vậy thì cũng thực lo lắng. Không biến thân, chỉ vươn chân trước đẩy Tiểu Nhị vương vীu bên người Địch Nãi đi, sau đó nằm xuống bên cạnh. Y vươn đầu lưỡi liếm nơi vừa bị Tiểu Nhị liếm khi nãy một chút.

Bởi vì đêm qua bị Dịch Nãi giáo huấn một phen nên Phát Lôi không dám liếm nhiều, chỉ tiêu trừ vết tích bị Tiểu Nhị liếm mà thôi.

Phát Lôi nghĩ, kỳ thực y có chút ghen tỵ với Tiểu Nhị, có thể được Dịch Nãi yêu thương, không kiêng dè mà liếm cậu, thân cận cậu.

Dịch Nãi cảm giác được Phát Lôi tới gần, thở dài, xoay người tóm đầu Phát Lôi, vùi mặt vào bộ lông mềm mại của đối phương, nước mắt rốt cục cũng chảy xuống.

Phát Lôi là người đầu tiên Dịch Nãi tiếp xúc sau khi tới dị giới này. Bởi vì tình tiết chim non gặp mẹ cùng bình thường Phát Lôi luôn cẩn thận chiếu cố, nên lúc Dịch Nãi thương tâm thì y chính là người cậu muốn tìm kiếm chút an ủi.

Dịch Nãi kỳ thực không kháng cự Phát Lôi tiếp cận, đặc biệt là hình thú. Mỗi lần nhìn thấy động vật có lông mềm mại liền vô thức nhớ tới con chó mình từng nuôi khi trước. Cậu vẫn luôn cảm thấy, động vật so với con người lại càng dễ thân cận hơn.

Cho nên lúc đối mặt với hình thú của Phát Lôi, lòng cảnh giác liền nhỏ hơn hẳn.

Như thời điểm thương tâm lúc này, bởi vì Phát Lôi giữ hình thú mà Dịch Nãi có thể không chút kiêng dè ôm đối phương tìm kiếm an ủi, tựa như hôm con chó cưng của mình khi trước vậy. Cậu cũng không sợ Phát Lôi chê cười, dù sao hình thú không thể nói chuyện, cũng không nhìn ra biểu tình.

Phát Lôi không nhúc nhích mặc Dịch Nãi ôm, cảm giác được nước mắt thấm ướt da lông, không khỏi vì đối phương mà khổ sở lo lắng. Dịch Nãi trước giờ luôn kiên cường dũng cảm thể nhưng lại rơi lệ, có thể thấy cậu thật sự rất thương tâm.

Tuy Dịch Nãi không thể trở về, từ nay về sau lưu lại nơi này, người vui nhất chính là y. Chính là cảm nhận được nước mắt cậu, Phát Lôi lại cảm thấy hiện giờ mình cái gì cũng không muốn, chỉ thăm nghĩ làm Dịch Nãi vui vẻ trở lại là tốt rồi.

Y thăm nói trong lòng, Dịch Nãi, đừng thương tâm, ở lại đây, người cũng sẽ sống rất tốt. Ta nhất định sẽ yêu thương người, làm người mỗi ngày đều vui sướng, trở thành giống cái hạnh phúc nhất trong bộ lạc.

Dịch Nãi vừa khóc vừa mắng: “Thần sáng thế cái thí, dựa vào cái gì không cho ông về! Dựa vào cái gì bắt ông tới đây tạo phúc thú nhân. Ông đang làm bộ đội đặc chủng thật tốt, ở bên kia tạo phúc cho tổ quốc cho nhân dân không được sao...”

Mắng một trận, rốt cục cũng phát tiết hết ủy khuất cùng oán giận trong lòng. Đồng thời cũng tự nói với chính mình, không thể về thì thôi, trước kia cho dù hoàn cảnh ác liệt thế nào bọn họ cũng cố sinh tồn, ở dị thế này, cậu nhất định cũng có thể sống thật tốt.

Xác định xong, Dịch Nãi ngẩng đầu, đưa tay hung hăng lau nước mắt trên mặt, thăm nghĩ, ông sao lại khóc chứ? Đúng là đàn bà muốn chết mà. Trước kia lúc đi bộ đội đổ máu chảy mồ hôi cũng không khóc một tiếng, hôm nay đúng là mất mặt quá mà.

Nhìn Phát Lôi quỳ rạp trên mặt đất, đối phương cũng đang ngẩng đầu nhìn cậu. Dịch Nãi chụp một phát lên cái đầu to của y: “Phát Lôi, không cho phép người cười nhạo ông đây đâu đấy, có nghe không?”

Phát Lôi bật người gật đầu. Y cảm thấy Dịch Nãi không thể quay lại thế giới của mình, có thương tâm cũng thực bình thường, vô luận thế nào y cũng không chê cười cậu.

Dịch Nãi đưa tay chà đập cái đầu lông xù mềm mại của Phát Lôi, không phúc hậu nói: “Người nha, ông đánh người, người còn gật đầu, cuồng ngược à!”

Phát Lôi không biết cuồng ngược là ý gì, chỉ hiểu kia hẳn không phải lời hay. Bất quá y nghĩ chỉ cần Dịch Nãi vui vẻ là tốt rồi.

Dịch Nãi hung hăng xoa rối bộ lông vàng ươm óng mượt xinh đẹp của Phát Lôi, một lúc sau cảm thấy thật không có ý nghĩa. Hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn bầu trời, đứng dậy, vỗ vỗ lưng Phát Lôi nói: “Ta xem như không về được rồi, về sau liền an cư lạc nghiệp ở bộ lạc các người vậy. Đi thôi, chúng ta trở về.”

Trong mắt Phát Lôi tản ra quang mang kích động, đứng thẳng dậy biến thành hình người, nhanh nhẹn giúp Dịch Nãi thu thập đồ đạc.

Thu đủ xong, bỏ Tiểu Nhị vào ba lô, Dịch Nãi mệt rã rồi leo lên lưng Phát Lôi, để y chở mình về bộ lạc.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chủng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Bắt Đầu Cuộc Sống Mới

Dịch Nãi dựa vào tấm lưng dày rộng của Phát Lôi, hai mắt nhắm nhèm nhìn rừng rậm cùng thảo nguyên bên dưới. Cậu nghĩ, này hết như tình cảnh Phát Lôi cứu mình ngày đó, bất quá, lần này tâm tình hoàn toàn không giống. Khi đó, mình thực sợ hãi cùng chờ mong vì được cứu đi?

Còn hiện giờ? Giống như có chút mất mát, nhưng càng nhiều hơn là chờ mong đi?

Dù sao, này cũng là bắt đầu một cuộc sống mới a!

Phát Lôi chờ Dịch Nãi lúc này trong lòng thực hỗn loạn. Nghĩ tới Dịch Nãi từ nay về sau sẽ ở lại đây liền dị thường hưng phấn, bay cũng nhanh hơn. Nếu không phải cố kỵ Dịch Nãi ở trên lưng, sợ cậu rơi xuống, y còn muốn bay nhanh hơn nữa.

Y nghĩ, sau này Dịch Nãi sẽ lưu lại đây, thật tốt. Giống cái y thích có thể lưu lại bên cạnh, từ nay về sau không sợ ngày nào đó cậu đột nhiên biến mất nữa, thật tốt.

Bất quá, y cũng cần cố gắng hơn. Nghĩ nghĩ, có lẽ nên tìm nhóm thú nhân lớn tuổi, hỏi xem năm đó bọn họ rốt cuộc làm thế nào theo đuổi giống cái. Bằng không, giống cái rất có thể sẽ bị người ta tóm đi mất.

Đương nhiên, y khẳng định sẽ không để tình huống này xuất hiện.

Dịch Nãi cảm thấy mình mê mê mang mang nằm trên lưng Phát Lôi một hồi thì đã bay tới trước sơn động mà cậu trụ mấy ngày nay. Làm Dịch Nãi bất ngờ chính là Mã Cát lại đang chờ ở trước cửa sơn động.

Mã Cát nhìn thấy Phát Lôi hạ xuống thì lập tức bỏ nhào tới, lo lắng dò hỏi: “Dịch Nãi, cậu làm sao vậy?”

Dịch Nãi ở trên lưng Phát Lôi ngẩng đầu, hướng Mã Cát cười nói: “Không có việc gì, chỉ là quá mệt mỏi thôi. Sao ngươi lại ở đây?”

Mã Cát đỡ Dịch Nãi leo xuống, trả lời: “Ta biết hôm nay ngươi cùng Phát Lôi cùng tìm đường về nhà. Nếu không tìm được thì nhất định sẽ trở về đây. Cho nên từ sớm ta đã chờ ở đây rồi.”

Dịch Nãi có chút cảm động, quay đầu, nhìn Mã Cát cười nói: “Ta không tìm được đường về nhà. Ta không đi nữa, ở lại bộ lạc của các ngươi.”

“Thật à?” Mã Cát vui vẻ vừa cười vừa nhảy, thấy Dịch Nãi có vẻ thực mệt mỏi, liền đỡ vào sơn động.

Dịch Nãi thật sự không có khí lực đáp lại nhiệt tình của Mã Cát, chỉ đành miễn cưỡng cười cười, cõi ba lô, gục xuống chiếc giường đá trong sơn động, ngủ thiếp đi. Cậu thực sự rất mệt. Tâm tình cũng không tốt. Hào hào ngủ một giấc mới có thể khôi phục sinh lực.

Phát Lôi theo bọn họ tiến vào, sẵn sàng đỡ đỡ giúp Dịch Nãi, còn giúp cậu cởi giày. Dịch Nãi mơ mơ màng màng hé mắt nhìn một cái, thấy là Phát Lôi thì lại ngủ tít.

Nhìn Dịch Nãi đã muốn ngủ say, Phát Lôi vẫy vẫy tay ngoắc Mã Cát, bảo hắn ra ngoài nói chuyện.

Mã Cát vui vẻ hớn hờ theo Phát Lôi chạy ra ngoài.

Vừa rời khỏi cửa sơn động, Mã Cát đã khẩn cấp hỏi: “Dịch Nãi thật sự không đi nữa sao?”

Phát Lôi gật gật đầu: “Hắn không tìm được đường về nhà, nên quyết định lưu lại.”

Mã Cát nhớ tới bộ dáng mệt mỏi của Dịch Nãi, có chút nghi hoặc: “Không phải ngươi dẫn Dịch Nãi đi tìm đường sao? Sao hắn thoát nhìn mệt như vậy, cứ như còn mệt hơn cả ngươi ấy?”

Phát Lôi đối với hành động của Dịch Nãi cũng cảm thấy thực nghi hoặc. Y nghĩ, Dịch Nãi muốn tìm đường về nhà, nhưng sao cứ nhảy lên nhảy xuống ở một khu rừng kia mà không hề tìm kiếm những nơi khác?

Lại nói tiếp, cho tới giờ y vẫn chưa biết quê nhà của Dịch Nãi ở đâu, cũng không biết con đường đi tới đó như thế nào. Dịch Nãi không nói, y cũng không hỏi, tránh làm cậu thương tâm.

Phát Lôi kể lại hành động sáng nay của Dịch Nãi với Mã Cát. Mã Cát nghe xong thì cũng không hiểu được. Bất quá, hắn cũng không phải người để ý mấy chuyện vụn vặt, nghĩ không ra thì cũng lười nghĩ. Nghe Phát Lôi kể chuyện nhảy dù, hắn khá hứng thú, nghĩ nói có thể mang một người không có cánh bay trên bầu trời, thực muốn thử nghiệm một phen.

Đáng tiếc, hiện giờ Dịch Nãi đang ngủ, cũng ngại quấy rầy. Nghĩ lại, dù sao cũng còn nhiều thời gian, về sau xem cũng được. Thấy hiện giờ cũng không còn việc gì nên muốn quay về nói cho Hách Đạt nghe chuyện Dịch Nãi, vì thế liền nói: “Ngươi ở đây chiếu cố Dịch Nãi đi, ta phải về một chuyến.”

Phát Lôi hiểu ý, liền khoát tay: “Mau đi đi!”

Sau khi Mã Cát đi rồi, Phát Lôi nghĩ nghĩ cũng nên báo cho đại vu cùng tộc trưởng một tiếng. Dịch Nãi hẳn nhất thời sẽ không tỉnh lại, Phát Lôi liền bay tới chỗ đại vu. Đại vu nghe nói Dịch Nãi sẽ lưu lại thì không hề kinh ngạc, hắn từ đầu đã nhận định Dịch Nãi là sứ giả do thần phái xuống, nếu đã đưa cậu tới đây thì khẳng định sẽ không dễ dàng để cậu quay về.

Từ chỗ đại vu rời đi, Phát Lôi lại tới chỗ tộc trưởng. Tộc trưởng nghe nói Dịch Nãi sẽ lưu lại thì rất vui mừng. Hắn vỗ vỗ bả vai Phát Lôi, sâu xa nói: “Dịch Nãi là một giống cái không tồi, lần này hắn lưu lại, giống đực theo đuổi khẳng định lại càng nhiều hơn. Ta nói này, ngươi cần phải cố gắng hơn a! Dịch Nãi là do ngươi cứu trở về, đừng để kẻ khác đoạt đi.”

Ánh mắt Phát Lôi dị thường kiên định: “Tộc trưởng yên tâm. Dịch Nãi là giống cái ta nhận định, vô luận thế nào, về sau khẳng định là người của ta.”

Tộc trưởng nghe xong liền cười cười, bảo Phát Lôi trở về.

Lúc Dịch Nãi tỉnh lại thì trong sơn động rất tối, chỉ có ánh lửa le lói từ ngoài cửa động chiếu vào, còn có tiếng người đang nhỏ giọng trò chuyện. Dịch Nãi không lập tức ngồi dậy mà nằm trên giường một hồi. Tuy vừa ngủ một giấc nhưng cậu cảm thấy cả người vẫn không có bao nhiêu sức lực.

Cậu nghĩ, chẳng lẽ mình lại bị chút đau khổ này đánh bại? Trước kia lúc huấn luyện trong đại đội, cho dù hôm trước mới chạy vác nặng 20km nhưng hôm sau vẫn sinh long hoạt hổ như thường.

Đối với bản thân mà nói, nam tử hán đại trượng phu, cầm được thì buông được. Không thể quay về thì thôi. Tuy một thân bản lĩnh không có chỗ dùng quá lớn ở thế giới này, nhưng những tri thức hiểu biết thì có thể làm cuộc sống của cậu ở bộ lạc khá dư dả. Huống chi, bộ lạc bên này sinh sống nguyên thủy như vậy, có thể cải thiện cuộc sống của bọn họ cũng tốt.

Lúc đang tự an ủi khuyến khích bản thân, Dịch Nãi ngửi thấy mùi thịt, thoáng cái bụng liền đói đến kêu vang. Ngồi dậy, duỗi thắt lưng, rốt cuộc cũng cảm thấy tinh thần cùng sức lực tràn trề.

Đi ra ngoài cửa động, liền nhìn thấy Phát Lôi, Mã Cát cùng Hách Đạt đang ngồi quanh đồng lửa nướng thịt. Ba người vừa ăn vừa cười, cảnh tượng náo nhiệt vô cùng.

Ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy cả bầu trời đầy sao sáng lấp lánh. Tối nay bầu trời thực sự rất đẹp, những vì sao long lánh, thỉnh thoảng lại có vài con gió mát thổi tới.

Dịch Nãi hít sâu một hơi, trầm nghĩ, chính mình vẫn còn sống, thật là tốt. Cậu không thể cứ rối rắm mãi, phải cố gắng bắt đầu cuộc sống mới! Con người, phải biết cảm ơn cuộc sống a!

Mã Cát đang giữ lửa, vừa thấy Dịch Nãi, miệng còn đang nhai thịt đã vội chào hỏi: “Dịch Nãi, nguoi tỉnh rồi à! Mau tới ăn thịt nướng này.”

Dịch Nãi cười cười, gật đầu với Hách Đạt ngồi bên cạnh xem như chào hỏi, sau đó đi tới bên cạnh đồng lửa ngồi xuống.

Mã Cát nói: “Nguoi ngủ lâu thật, chúng ta sợ làm ồn tới nguoi nên ngồi bên ngoài nướng đồ ăn. Nguoi đói bụng rồi đi? Mau ăn.”

Lúc này, Phát Lôi đã xé một miếng thịt đưa qua. Dịch Nãi cũng không khách khí, gật gật đầu cầm lấy ăn. Cậu đói muốn chết. Buổi sáng chỉ mới ăn mấy quả trứng, giữa trưa chưa ăn gì đã ngủ. Giờ bụng đã đói tới kêu vang.

Dịch Nãi lang thôn hồ yết ăn xong thịt nướng, gió thổi qua một cái liền cảm thấy cả người mình dính dính. Thực muốn tắm rửa một phen!

Cậu kỳ thực đã sớm muốn ra sông hoặc hồ nước tắm rửa, lúc trước vì chân bị thương, con sông trong bộ lạc thì không tiện tắm rửa, mỗi ngày chỉ múc một chút về sơn động. Nhiều ngày nay cũng chỉ qua loa lau người, vẫn luôn cảm thấy không thoải mái, thực muốn nhảy xuống nước bơi lội một phen.

Cậu nghĩ, chẳng lẽ phi thú nhân trong bộ lạc không múc nước tắm rửa sao? Kia khó chịu cỡ nào a! Vì thế thừa dịp lúc thu dọn đồ đạc thử hỏi: “Mã Cát, trừ bỏ con sông này, phụ cận bộ lạc có... sông hay hồ nào có thể tắm không?”

“Nguoi muốn ra ngoài tắm à?” Nghĩ nghĩ, nhìn thấy hai thú nhân đang bận rộn không chú ý bên này, Mã Cát liền sấp tới bên tai Dịch Nãi nói: “Phía đông bộ lạc có một cái hồ nhỏ, Hách Đạt từng đưa ta tới đó một lần, rất gần.” Nói tới đây, trên mặt Mã Cát hiện lên một mặt đồ sạm khả nghi.

Sắc trời không còn sớm, Dịch Nãi cũng không chú ý tới, chỉ hỏi tiếp: “Nguoi có muốn tới đó bơi lội không?”

“Ta không biết bơi, bất quá, cũng muốn hào hào tắm rửa một chút.”

Ánh mắt Dịch Nãi tỏa sáng: “Tốt, kia bảo Hách Đạt cùng Phát Lôi đưa chúng ta đi đi.”

Mã Cát nghĩ thầm, Dịch Nãi đúng là phóng khoáng, ngay cả chuyện riêng tư như tắm rửa cũng rủ người khác đi cùng. Mình còn chưa tỉnh, Hách Đạt cùng Phát Lôi đều là thú nhân a, sao có thể để bọn họ tắm chung?

Bất quá, không có thú nhân chờ thì không có cách nào qua đó được. Huống chi núi rừng có đầy mãnh thú, giống cái cũng không có biện pháp ứng phó. Nhìn ánh mong đợi của Dịch Nãi, Mã Cát thực khó cự tuyệt. Trầm tư một hồi, Mã Cát đột nhiên nhớ ra cạnh hồ có một tảng đá lớn nhô ra, đến khi đó mình cùng Dịch Nãi ở bên này, để Hách Đạt cùng Phát Lôi ở bên kia. Vậy là ổn rồi.

Nghĩ đến đây, Mã Cát cảm thấy kế hoạch này rất khả thi, liền hướng Dịch Nãi gật gật đầu, chạy tới thương lượng với Hách Đạt.

Hách Đạt nghe xong mặc dù có chút không vui, bất quá nhìn thấy giống cái nhà mình chờ mong như vậy, cũng đành chấp nhận.

Phát Lôi thì dễ rồi, vừa nghe chờ Dịch Nãi tới hồ nước tắm rửa thì ánh mắt lập tức tỏa sáng, không chút do dự đáp ứng. Y nghĩ, nếu Dịch Nãi có thể một mình tắm với y thì thật thích a! Bất quá, hiện giờ cũng chỉ có thể nghĩ mà thôi.

Cái hồ nước Mã Cát nói quả thật không lớn, nằm trong một khu rừng cách bộ lạc không xa. Dưới ánh trăng mờ mờ, mặt hồ long lánh ánh bạc. Gió

nhẹ trôi qua mặt hồ, tạo thành tầng tầng gợn sóng. Núi rừng yên tĩnh, hết thấy thực im lặng mà tốt đẹp.

Địch Nãi vừa nhìn thấy hồ nước đã vui tới quên hết tất cả, nhảy xuống lưng Phát Lôi chạy tới bên hồ. Cũng may hiện giờ cậu cũng biết kiêng kị, không cởi sạch quần áo mà chỉ vốc nước lên rửa mặt.

Mã Cát thì bận rộn chỉ huy Hách Đạt cùng Phát Lôi đi qua phía bên kia tảng đá, dặn dò bọn họ quay người sang chỗ khác, chờ bọn họ xuống nước rồi mới được xoay lại.

Hách Đạt nghĩ nếu xoay người đi không nhìn thì sợ bọn họ gặp nguy hiểm. Chính là không xoay thì cũng không được a! Cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng vào năng lực của mình, đồng ý. Dù sao có hai thú nhân cường tráng ở nơi này, dã thú bình thường trong rừng sẽ không dám liều lĩnh.

Địch Nãi ngẩng đầu, thấy Hách Đạt cùng Phát Lôi đều xoay người đi, cậu lập tức cởi quần áo, thoáng chốc chỉ còn mỗi cái quần đùi. Bước lên tảng đá bên hồ, vui sướng hô một tiếng rồi nhảy ùm xuống nước.

Mã Cát đang chuẩn bị cởi quần áo nhìn thấy Địch Nãi vừa nhảy xuống đã không thấy tăm hơi thì kinh ngạc ‘a’ một tiếng, động tác trong tay khựng lại, lo lắng nhìn xuống hồ.

Nghe thấy tiếng Mã Cát, Phát Lôi thật sự lo lắng, kiểm chế không được xoay người nhìn về phía hồ. Chính là liếc mắt nhìn qua, trong hồ chỉ có những gợn sóng lăn tăn, không hề thấy bóng dáng Địch Nãi.

Kinh hãi, Phát Lôi lập tức bật người nhảy xuống nước.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đắc Chúng Binh Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nhu Cáp Hệ Xúc Tua

Địch Nãi nhảy xuống hồ, tựa như con cá được thả xuống nước, thật sự là thoải mái vô cùng.

Bất quá, lần này cậu thực sự sợ ý. Chân chỉ vừa mới tốt, vừa rồi lại vì hưng phấn quá độ mà quên hoạt động gân cốt. Vì thế, vừa mới lặn một hơi thì cái chân bị thương đã bắt đầu rút gân. Bất quá cậu cũng không hoảng loạn, cánh tay mạnh mẽ quạt nước, dùng cái chân còn lại đạp nước, bắt đầu mượn sức trời lên.

Nhưng đúng lúc này, từ đáy nước có một thứ gì đó mềm mềm lạnh lạnh nhanh chóng quần lấy cái chân đang đạp nước, kéo cậu chìm xuống.

Địch Nãi nhanh chóng phản ứng, co chân vươn tay sờ xuống mắt cá, đụng trúng một thứ mềm mềm như xúc tua, thứ kia đã quần vài vòng quanh mắt cá.

Địch Nãi kinh hãi, chẳng lẽ dưới đáy nước hồ nước ngọt thế nhưng lại có bạch tuộc? Nghĩ tới cây bạch tuộc mà mình từng gặp trong rừng rậm nguyên thủy khi trước, Địch Nãi cảm thấy chính mình rất có thể lại xui rủi gặp nạn.

Lúc ban đầu cậu cảm thấy một cái hồ nhỏ thế này khẳng định không có nguy hiểm gì lớn, vì thế không hề mang theo bất cứ vũ khí sắc bén nào. Giờ thì chỉ có thể cố sức dùng tay kéo, nhưng cái thứ kia lại quấn quá chặt, thật sự kéo không ra. Một chân không thể động, chân kia thì rút gân, vì ở trong nước nên hoàn toàn không thể thi triển thân thủ. Xung quanh một mảnh tối đen, ngay cả mục tiêu công kích cũng tìm không thấy.

Đang lúc Địch Nãi vô cùng nôn nóng thì cậu cảm giác có một luồng nước đẩy mạnh tới. Ngẩng đầu liền nhìn thấy trong hồ nước u ám có hai điểm sáng đang lao nhanh tới.

Địch Nãi sững sờ một chút, đột nhiên hiểu ra kia khẳng định là Phát Lôi. Phát Lôi là loại thú, trong bóng tối vẫn có thể nhìn thấy mọi vật. Trái tim Địch Nãi đột nhiên ổn định.

Phát Lôi hiển nhiên nhìn rõ cái thứ đang ẩn mình dưới nước kia, bất chấp đề ý tới Địch Nãi, một phát lao thẳng tới sinh vật không rõ kia. Địch Nãi cảm giác đáy nước chấn động dữ dội, cả người cậu cũng bị kéo lao đảo, một lúc sau thì trôi buộc bên chân không còn.

Lúc này lồng ngực vì thiếu đường khí mà bắt đầu khó chịu, Địch Nãi vội vàng dùng hai tay quơ nước, nhanh chóng bơi lên mặt nước.

Phát Lôi thấy Địch Nãi thoát thân, liền bật người hóa về hình người lao tới ôm lấy thắt lưng Địch Nãi, kéo cậu lên. Cảm nhận được đường cong mềm dẻo bên hông Địch Nãi, Phát Lôi trong lòng rung động, nhưng rất nhanh đã bị cảm giác lo lắng lấn áp, không biết tình huống địch nãi hiện giờ thế nào, có bị thương hay không.

Rất nhanh hai người đã trôi lên, Địch Nãi vừa ngoi lên khỏi mặt nước thì hung hăng sặc sụa vài cái, rồi cuộc cũng lấy lại hơi.

Phát Lôi lo lắng, giúp Địch Nãi lau nước trên mặt một phen, sau đó vội vàng ôm lấy cậu bơi nhanh vào bờ. Địch Nãi cũng không ý mạnh, thân hình mềm

mại tùy ý để Phát Lôi kéo mình đi, ngẫu nhiên quạt nước một chút để trợ lực.

Lúc này, Hách Đạt cùng Mã Cát đều ở bên bờ hồ lo lắng nhìn về phía bọn họ, Mã Cát lớn tiếng hỏi han: “Địch Nãi, ngươi không sao chứ?”

Địch Nãi khoát tay biểu thị không có việc gì, để Mã Cát yên tâm.

Bọn họ rất nhanh liền bơi tới chỗ tảng đá nhô ra ngoài, vừa lúc bên cạnh có một khoảng bằng phẳng, Phát Lôi liền đỡ Địch Nãi lên đó, lại vội vàng túm lấy quần áo đặt bên cạnh khoác lên người Địch Nãi.

Địch Nãi có chút kỳ quái liếc mắt nhìn Phát Lôi, đảo mắt, phát hiện Hách Đạt đã xoay người sang chỗ khác. Cậu không khỏi bật cười. Được rồi, kì thực đối với tình huống này, Địch Nãi đã bắt đầu tập thành thói quen.

Phát Lôi không leo lên bờ, cứ vậy đứng nước kéo chân Địch Nãi qua xem xét.

Địch Nãi vội lắc đầu nhắc nhở: “Không, không phải chân này. Chân này không sao, là chân bên trái, bị rút gân. Ai u, khó chịu muốn chết.”

Phát Lôi vội vàng nâng chân trái Địch Nãi, một tay cầm chân, tay kia theo gân mạch xoa vuốt.

Chân trái cứng ngắc bị bàn tay dày rộng của Phát Lôi vây lấy, một luồng nhiệt nóng bỏng từ lòng bàn chân truyền tới, cả người lập tức thoải mái hơn rất nhiều. Nhưng cơ thể cứng còng bị dùng sức xoa bóp, cảm giác cũng không thích thú gì. Cậu chỉ cố cắn răng chịu đựng.

Phát Lôi cúi đầu, chuyên chú giúp Địch Nãi xoa bóp. Mái tóc vàng rực ướt sũng, còn không ngừng nhiều nước xuống. Phát Lôi không chút để ý đưa tay lên lau một phen, nước không bớt đi bao nhiêu, bắt quá lộ ra cái trán rộng cương nghị. Hai hàng chân mày anh tuấn nhú lại thành một đường thẳng tắp. Ánh mắt chăm chú nhìn mắt cá chân Địch Nãi, mang theo chút đau lòng.

Địch Nãi cúi đầu nhìn Phát Lôi đang giúp mình xoa chân, trong lòng không biết vì sao nảy ra ý tưởng ‘Phát Lôi hết như một người vợ nhỏ đảm đang’. Bất quá, nhìn bộ dáng cao lớn của đối phương, nhìn thế nào cũng không liên hệ với hình ảnh người vợ bé nhỏ được, Địch Nãi cảm thấy ý tưởng này của mình thật hài hước, ‘phốc’ một tiếng bật cười.

Phát Lôi nghe thấy tiếng cười, nghi hoặc nhướng mi nhìn qua.

Địch Nãi vội vàng khoát tay, nghiêm chỉnh ngồi thẳng dậy, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, dùng hành động biểu thị mình không có việc gì. Dù sao, Phát Lôi đang lo lắng cho cậu, thế nhưng cậu lại có suy nghĩ thực không phúc hậu.

Phát Lôi bóp nhẹ vài cái, đột nhiên nhớ ra một chuyện, hướng Hách Đạt ở trên bờ hô: “Trong hồ có một con nhu cấp, có thể đã bị ta cắn chết, ngươi xuống lôi nó lên đi!”

Hách Đạt đáp một tiếng, nhảy xuống nước. Địch Nãi tò mò: “Nhu cấp? Ngươi nói chính là cái thứ vừa nãy cuốn lấy ta à?”

Phát Lôi gật gật đầu.

Địch Nãi cứ nghĩ thứ kia là bạch tuột, không ngờ lại là nhu cấp. Bất quá, nhu cấp rốt cuộc là thứ gì vậy? Địch Nãi khẩn cấp muốn kiến thức một chút.

Phát Lôi giúp Địch Nãi dùng sức xoa bóp gân cốt, nhìn vẻ mặt cậu bắt đầu thư giãn thì cũng hơi yên lòng. Vì thế, lực chú ý của Phát Lôi bắt đầu chuyển tới phương diện khác.

Phát Lôi phát hiện, Địch Nãi thực sự rất gầy, nhưng không phải loại gầy khô quắt mà là dạng cân xứng rắn chắc. Chân Địch Nãi rất dài, thon dài thẳng tắp hết như thân cây dừa. Cái chân thon dài trắng nõn bị Phát Lôi cầm trong tay dưới ánh trăng tựa hồ đang lóe sáng.

Ánh mắt Phát Lôi chậm rãi nóng lên. Động tác xoa ấn cũng bắt đầu chậm đi. Da thịt dưới tay thật mỏng manh, nhưng Phát Lôi vẫn tỉnh táo cảm giác được độ co giãn. Theo bắp chân hướng lên chính là bắp đùi lộ ra ngoài của Địch Nãi, đường cong lưu luyến hấp dẫn làm Phát Lôi thực muốn hung hăng nhào tới cắn một ngụm. Nhưng mà, y tạm thời không có lá gan kia.

Tiếp lên trên nữa, ẩn dưới lớp quần áo chính là bộ phận kia, Phát Lôi chăm chăm nhìn hồi lâu, bất quá chỉ thấy được chút hình dáng mơ hồ.

Phát Lôi không khỏi tâm viên ý mã, vật phía dưới chậm rãi có xu thế ngẩng đầu. Y trộm nuốt một ngụm nước miếng, cúi đầu không dám nhìn nữa. Dù sao hiện giờ ở đây vẫn còn người khác. Tuy nửa người dưới của y đang ngâm trong nước, chỉ khi nào đứng lên mới bị nhìn thấy, bất quá vẫn thực xấu hổ.

Địch Nãi lúc này không chú tới Phát Lôi, mà quay đầu nhìn qua bên kia. Hách Đạt đang kéo một vật thật lớn từ trong hồ ra, chậm rãi leo lên bờ. Mã Cát về mặt hưng phấn chạy tới hỗ trợ.

Bởi vì đang đêm nên ánh sáng khá âm u, Địch Nãi nhìn không rõ lắm. Chỉ thấy thứ kia là một khối trắng trắng, hết như một tảng đá lớn hình tròn.

Nhưng Hách Đạt rất nhanh đã chứng minh ý tưởng của cậu thật sai lầm. Sau khi lên bờ liền đặt tay lên hai mép của thứ kia, sau đó mở toạt nó ra. Hóa ra nhu cấp thể nhưng là loại có vỏ cứng bên ngoài như trai.

Địch Nãi thực kinh ngạc, nhìn không được muốn qua đó xem cái thứ nhu cấp suýt chút nữa làm mình toi mạng kia rốt cuộc là gì.

Lúc này chân Địch Nãi đã đỡ hơn nhiều, bắt quá Phất Lô vẫn còn kiên nhẫn giúp cậu xoa bóp. Địch Nãi quay đầu lại, nhìn bộ dáng chuyên tâm của Phất Lô, không hiểu sao mặt có chút nóng lên.

Địch Nãi lắc lắc đầu, vứt đi cảm giác xấu hổ kia, rụt rụt co chân lại. Trên tay Phất Lô trống rỗng, cư nhiên trong lòng cũng có chút vắng vẻ, cảm giác chưa thỏa mãn.

Địch Nãi thực lịch sự nói cảm tạ: “Phất Lô, chân ta đã tốt lắm rồi, cảm ơn a! Hắc hắc, nói ra cũng thực ngại, này đã là lần thứ hai được người cứu rồi.”

Phất Lô lắc đầu: “Này không có gì, chính là về sau người nên cẩn thận một chút. Rời khỏi bộ lạc, nơi nơi đều có nguy hiểm.”

Địch Nãi nhướn mi muốn phản bác, nói cậu không kém như vậy, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ. Dù sao cậu cũng đã được Phất Lô cứu mạng hai lần, này đã là sự thật không thể nào chối cãi.

Địch Nãi rụt chân lại, chụp lấy cái quần còn để trên tảng đá, chân trần chạy tới chỗ Mã Cát xem nhu cấp.

Đến gần mới phát hiện, kia đúng là một con nhu cấp khổng lồ, lớp vỏ dài một mét rưỡi. Ngoại hình không khác loài trai nước ngọt là mấy, bắt quá bên trong lại khác biệt rất lớn. Nó tuy không phải bạch tuột, nhưng lại có xúc tua, chẳng qua xúc tua của nó chỉ có hai cái.

Xúc tua rất dài, từ hai đầu vươn ra. Nó không có mắt, cái miệng thật to. Địch Nãi không hình dung được nó giống thứ gì, tóm lại, không phải thứ đang yêu. Dù sao, nó cũng là đầu sỏ hại Địch Nãi suýt chút nữa chết chìm a!

Mã Cát nói: “Địch Nãi, người chưa thấy qua thứ này đi? Đừng nhìn nó khó coi, thịt lại rất ngon nha. Hơn nữa, lớp vỏ của nó đem mài thành dao, rất sắc bén.”

Mã Cát nói vậy, Địch Nãi liền nghĩ, lần đó lúc chuẩn bị nghỉ thức kết bầu bạn của Mã Cát, có người từng dùng một con dao kì lạ để mổ bụng lột da con mồi. Con dao kia so với dao đá thì sắc bén hơn rất nhiều, hơn nữa còn rất nhẹ, tiện mang theo.

Lúc ấy Địch Nãi còn định hỏi cái đó dùng thứ gì làm ra, bắt quá có người thúc giục đi ăn cái gì đó, vì thế cậu liền quăng nghi vấn đó ra sau đầu. Hiện giờ nghĩ lại, con dao kia rất có thể làm từ lớp vỏ của loại nhu cấp này.

Mặc dù có khúc nhạc đệm bắt ngờ, bắt quá vẫn phải tạm tiếp. Lần này Địch Nãi không còn hứng trí bởi lợi nữa, vì thế cậu cùng Mã Cát ở bên này tảng đá, Hách Đạt cùng Phất Lô ở bên kia, bốn người qua loa tạm một trận. Sau khi mặc quần áo, Phất Lô ngâm con nhu cấp kia trong miệng, một đoàn bốn người trở về bộ lạc. Sau đó đều tự quay về nhà mình nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Bàn Chải Đánh Răng Hay Bàn Chải Chà Giày

Bởi vì tắm rửa một trận nên nhẹ nhàng khoan khoái, buổi tối Địch Nãi ngủ đặc biệt ngon, sớm hôm sau trời còn chưa sáng đã tỉnh lại. Tuy dậy sớm nhưng tinh thần vô cùng tỉnh táo. Không rửa mặt mà bắt đầu chạy bộ dọc theo bờ sông.

Buổi sáng trong bộ lạc thực thanh tĩnh, cậu chạy mấy km rồi vòng lại nhưng cũng không thấy người nào. Chạy xong, luyện thêm mấy bài quyền cước. Đáng tiếc, không có đối thủ đấu luyện, cậu chỉ có thể phát huy nhiệt lượng dư thừa với mấy cái cây ngoài sơn động.

Lúc chân còn bị thương, Địch Nãi từng nghĩ xem Phất Lô là đối thủ, nhưng hiện giờ cảm thấy, Phất Lô chưa trải qua huấn luyện chính quy, chỉ sợ không hiểu thế nào là đối kháng. Địch Nãi từng nhìn thấy, lúc tỷ thí bọn họ đều hóa về hình thú.

Bắt quá, y không biết thì cậu có thể dạy a! Địch Nãi nghĩ chờ hôm nào đấy thử xem. Mặc kệ thế nào, Phất Lô vẫn tốt hơn cái cây không biết động đậy a!

Rèn luyện xong thì bắt đầu rửa mặt, Địch Nãi đột nhiên cảm thấy thực phản cảm khi dùng nhánh cây đánh răng.

Kỳ thật, Địch Nãi đã sớm muốn làm bàn chải đánh răng, cứ dùng nhánh cây thực tiễn, mà hương vị cũng không tốt. Lúc trước cậu luôn nghĩ, mình rất nhanh sẽ trở về, làm bàn chải làm gì, tùy tiện ứng phó tạm thời là được rồi! Chính là, hiện tại phải ở đây định cư, vệ sinh răng miệng là vấn đề lớn không thể bỏ qua.

Bắt quá, bàn chải đánh răng phải làm thế nào đây, phải hảo hảo suy nghĩ một phen mới được. Địch Nãi nghĩ, bàn chải đánh răng thoát nhìn cấu tạo rất đơn giản, bắt quá làm lại không dễ chút nào.

Đầu tiên chính là vấn đề chọn vật liệu. Lông bàn chải thì đã có sẵn, da con lợn rừng Phất Lô bắt được khi trước vẫn còn treo trong sơn động, lông của nó đem làm lông bàn chải thì đúng là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng bàn chải thì thì dùng cái gì mới tốt? Khúc gỗ? Hình như không thích hợp lắm. Nan trúc thì tốt hơn. Địch Nãi tuy chưa thấy qua bàn chải đánh răng bằng trúc bao giờ, nhưng bàn chải chà giầy, chà quần áo thì từng thấy rất nhiều. Ân, cứ quyết định vậy đi.

Ngoài ra, còn phải đục lỗ trên nan trúc, cũng may cậu có một con dao găm, còn có dao xếp đa công dụng. Hẳn có thể ứng phó được.

Địch Nãi cầm ống trúc, chẻ ra một nan nhỏ khoảng hai cm, sau đó tước nó thành hình dáng cơ bản của bàn chải đánh răng. Bước này khá đơn giản, khó là bước đục lỗ. Địch Nãi dùng mũi dao chậm rãi rạch thành hình dạng cơ bản, sau đó dùng một bộ phận của dao gấp đâm xuyên qua. Chuyện này không thể gấp, đòi hỏi phải tỉ mỉ.

Địch Nãi đục mười hai lỗ trên bàn chải, là ba hàng song song nhau, mỗi hàng bốn lỗ. Sau đó cậu bắt đầu nhỏ lông lợn rừng cắm vào lỗ, sau đó phải dùng một sợi chỉ mảnh buộc lại không để rơi ra. Sau khi cột chỉ, còn phải chỉnh cho ngay ngắn chỉnh tề.

Việc này làm không khó nhưng lại dị thường khổ nghiệm tính kiên nhẫn. Tóm lại, Địch Nãi cầm cầm cột cột lông lợn nửa ngày, lúc làm tới cọng lông cuối cùng thì trán cũng đổ đầy mồ hôi.

Lúc Phát Lôi tới, Địch Nãi vẫn còn đang hăng hái chiến đấu với lông lợn. Phát Lôi tò mò hỏi: “Ngươi lại làm thứ đồ mới lạ à?”

Địch Nãi lau mồ hôi trên trán, cũng không ngẩng đầu lên đáp: “Bàn chải đánh răng. Chính là dùng để vệ sinh răng miệng.”

Phát Lôi từng thấy Địch Nãi dùng nhánh cây vệ sinh, sau đó cảm thấy biện pháp này không tồi, còn học theo mỗi ngày đều dùng nhánh cây đánh răng. Lần này Địch Nãi muốn làm bàn chải đánh răng, y thật ra thực muốn kiến thức một chút.

Trước lúc Địch Nãi cạo kết lông kiên nhẫn thì bàn chải rớt cuộc cũng thành hình. Địch Nãi nhìn cái bàn chải đánh răng do mình làm ra, cảm giác duy nhất là cái bàn chải đánh răng này con mẹ nó thực tục tằng a, quả thực có thể so với bàn chải đánh giầy.

Bất quá, tự tay mình làm ra, cho dù khó coi thế nào thì cũng chỉ có thể tiếp nhận. Địch Nãi vẫn cảm lấy thử nghiệm một chút. Đáng tiếc, chỉ mới chải vài cái, sắc mặt Địch Nãi liền biến đen. Lông lợn dùng chỉ cột lại căn bản không thể nào giữ chặt, một khi chải liền rụng ra.

Địch Nãi phi phi phun lông trong miệng, đúng là khó quá. Nếu có keo dính thì tốt rồi a! Bất quá này rõ ràng là không tưởng. Thế giới này làm gì có keo! Còn không bằng trực tiếp có bàn chải đánh răng từ trên trời rớt xuống.

Bất quá, Địch Nãi nghĩ, nếu có cơ hội, cậu muốn vào rừng xem thử có ngựa cây hay không. Dù sao, nhựa cây đôi lúc có thể xem là một loại keo dính khá tốt.

Phát Lôi nhìn vẻ mặt Địch Nãi có vẻ không vui, phỏng chừng bàn chải đánh răng kia làm không tốt, vì thế cũng hiểu ý không hỏi nhiều. Vội vàng đưa qua số hoa quả mình mang tới cho Địch Nãi.

Bởi vì chân bị thương nên đoạn thời gian trước Địch Nãi vẫn thực bình tĩnh hưởng thụ sự chiếu cố của Phát Lôi. Chính là, hiện giờ chân đã tốt rồi, cứ nhận như vậy thì có chút không thoải mái. Dù sao cậu cũng tay chân lành lặn, Phát Lôi cũng không phải là gì của cậu, dựa vào cái gì lấy không đồ của người ta? Cứ ăn trắng như vậy, trong lòng Địch Nãi có chút áy náy.

Vì thế cậu liền nói: “Phát Lôi, vết thương trên chân ta tốt rồi, về sau ngươi không cần đặc biệt mang đồ tới đâu. Ta sẽ tự chiếu cố chính mình.”

Phát Lôi vừa nghe vậy thì sắc mặt lập tức ảm đạm. Y thực buồn bực, Địch Nãi cự tuyệt như vậy chính là không xem y là bầu bạn a!

Bất quá, tình tự của Phát Lôi cũng chỉ suy sụp một chút mà thôi. Y nghĩ, trong bộ lạc phi thú nhân luôn được sủng, Địch Nãi điều kiện tốt như vậy, rụt rề một chút cũng thực bình thường. Y từng nghe phụ thân nói về quá trình theo đuổi mẫu phụ khi trước, cũng đầy khúc chiết. Dù sao, làm một thú nhân có ý chí kiên định, y sẽ không vì chút đá kích nhỏ nhỏ như vậy mà bị suy sụp. Nghĩ đến đây, tâm tình của y cũng trở nên tốt đẹp hơn.

Phát Lôi cũng không đáp lại lời Địch Nãi, chỉ hỏi: “Hôm nay ngươi muốn vào rừng tìm thực vật không?”

Địch Nãi lập tức gật đầu: “Muốn. Tôi muốn tự mình đi săn.”

Phát Lôi từng kiến thức thân thù của Địch Nãi, đối với chuyện cậu có thể tự đi săn cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Chính là, Địch Nãi là phi thú nhân, khẳng định không thể một mình đi tìm thức ăn. Dù sao ở bên ngoài bộ lạc có nguy hiểm trùng trùng.

Nếu Địch Nãi muốn vào rừng, có mình ở bên cạnh thì an toàn hơn, cũng tiện hơn.

Dù sao chỉ cần Địch Nãi ở bên cạnh, y luôn có cơ hội.

Nghĩ tới đây, Phát Lôi hướng Địch Nãi cười thực sáng lạn: “Có cần chuẩn bị gì không? Ta đến hỗ trợ.”

Địch Nãi nhìn nụ cười của Phát Lôi thì có chút không hiểu, bất quá vẫn nói ra suy nghĩ của mình: “Ta muốn làm cung tre với tên tre. Vốn định tự mình chặt, bất quá khẳng định chân ngươi đi nhanh hơn, cho nên vẫn là làm phiền ngươi đi một chuyến vậy.” Phát Lôi cười cười: “Chút việc nhỏ ấy có gì phiền toái đâu chứ, ngươi chờ, ta lập tức chặt mang về.”

Tre rất nhanh đã được chặt về. Phát Lôi cũng không đi, ở ngay bên cạnh hứng thú nhìn Địch Nãi làm cung tên.

Phát Lôi ở bên cạnh mắt chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm, Dịch Nãi không biết vì sao có chút luống cuống, lòng bàn tay cũng ứa mồ hôi. Thật giống như lúc đang làm bài thi thì bị giám thị nhìn chăm chăm vậy. Dịch Nãi có chút bất đắc dĩ: “Phát Lôi, ngươi không cần canh giữ ở chỗ tôi đâu. Ngươi có thể đi làm chuyện của mình a!”

Phát Lôi lắc đầu: “Gần nhất cũng không có chuyện gì. Vừa lúc xem ngươi làm, nói không chừng về sau ta cũng cần dùng.”

Dịch Nãi hoàn toàn hết chỗ nói.

Dịch Nãi còn đang sầu não thì lại tới thêm Mã Cát, đương nhiên, Hách Đạt đảm nhiệm chức vụ bảo vệ tùy thân hiển nhiên cũng tới cùng.

Mã Cát vừa tới đã đưa tới một cục xà bông cho Dịch Nãi, nói dựa theo các bước cậu dạy làm được. Dịch Nãi nhìn qua, phát hiện so với mình làm còn hoàn hảo hơn, bên trong còn tỏa ra mùi hương thơm ngát, liền hỏi: “Trong này ngươi còn bỏ thêm gì nữa?”

Mã Cát cười thực giảo hoạt: “Hắc hắc, ta bỏ thêm lâm lang hoa vào. Thơm đúng không?”

Dịch Nãi cũng không biết lâm lang hoa là hoa gì, bất quá quả thật rất thơm, mùi thơm ngát, không nồng, nam nhân cũng dùng được. Vì thế cười gật đầu, nhận lấy.

Mã Cát nhìn thấy Dịch Nãi làm cung tên, cảm thấy thực hứng thú, liền hỏi nó dùng làm gì. Dịch Nãi liền nói dùng để đi săn. Cậu cầm lấy cây cung vừa mới làm xong bắn ra một cây tên về phía thân cây ngoài sơn động. Đáng tiếc tên trúc không đủ sắc bén, vừa chạm vào thân cây đã rút xuống.

Mã Cát kinh ngạc một phen, sau đó thực kích động quán quít lấy Dịch Nãi đòi dạy mình bắn tên.

Dịch Nãi không có cách nào, chỉ đành kiên nhẫn dạy, sau đó để Mã Cát ở ngoài sơn động tự chơi. Cậu lại ngồi xuống làm một cây cung mới.

Cung tên dù sao cũng là thứ mới mẻ, Phát Lôi cùng Hách Đạt cũng cảm thấy hứng thú, vì thế ba người ở bên ngoài thay phiên nhau nghịch cung tên. Nhân lực cùng lực cánh tay của thú nhân đều mạnh hơn phi thú nhân rất nhiều, vì thế rất nhanh hai người đã phòng được cách bắn, mà Mã Cát thì vẫn còn nằm ở giai đoạn vỡ lòng. Hách Đạt nhìn bầu bạn nhà mình thực sầu khổ, liền đảm nhiệm vai trò thầy giáo, bắt đầu chỉ Mã Cát cách bắn.

Phát Lôi sai khi nắm giữ được phương pháp bắn tên thì không còn giành chơi nữa, bắt đầu tiến vào trong sơn động hỗ trợ Dịch Nãi.

Dịch Nãi cũng không cự tuyệt, liền đưa dao găm cho Phát Lôi, bản thân mình thì cầm dao gấp tước tên.

Lúc Mã Cát đã chơi tới phát chán thì só cung tên bên Dịch Nãi cũng làm tốt lắm. Vì thế Mã Cát cùng Dịch Nãi đeo sọt trên lưng, cầm theo cung tên, chuẩn bị xuất phát. Dịch Nãi nhìn Tiểu Nhị đang không ngừng cọ cọ bên chân mình, do dự một chốc, vẫn ném nó lên vai.

Lần này xuất phát vào rừng, không biết vì sao tâm tình Dịch Nãi có chút trào dâng.

Ngồi trên lưng Phát Lôi giang rộng hai tay, hít sâu đón nhận luồng gió mát phất vào người, cảm giác cả tinh thần lẫn thể xác đều thực dễ chịu. Thế giới này, chính là tự do, tinh thuần như vậy. Tâm tự do, tư tưởng cũng tự do. Mà hiện tại, ngay cả hành động cũng tự do. So với thế giới kia, nơi này có lẽ lạc hậu rất nhiều, nhưng cũng thuần túy hơn nhiều.

Có lẽ bởi vì nghĩ thông suốt mọi chuyện, Dịch Nãi cảm thụ gió thu quét vào mặt, chỉ cảm thấy trời đất bao la mặc ta ngao du, thực muốn cất tiếng hát vang một khúc. Nhưng suy nghĩ nửa ngày, thật sự không có bài nào có thể biểu đạt tâm tình của cậu lúc này, chỉ đành từ bỏ.

Tới rừng rậm, Dịch Nãi từ trên lưng Phát Lôi nhảy xuống, bất chấp để ý tới những người khác mà bắt đầu đi loang quanh trong rừng, tìm kiếm những thứ có thể ăn. Tính tình Dịch Nãi kì thực rất thích phiêu lưu tự do, chính là lúc tham gia quân ngũ có quá nhiều quy tắc cần tuân thủ, vì thế cũng không thể tận hưởng đạo chơi. Lúc này cái chân bị thương đã khỏe lại, cũng không còn ai quản, cậu quả thực hết như một con ngựa hoang xúc cương, ở trong rừng tùy ý tung tăng.

Dịch Nãi hết như một con khi con, bám lấy những sợi dây leo thật dài từ cây này đu qua cây khác. Mã Cát ở phía sau nhìn mà lú lười, thầm nghĩ Dịch Nãi thật lợi hại a! Chỉ sợ không có phi thú nhân nào có thể so sánh. Thật sự không thể xem thường.

Tiểu Nhị cũng thực cao hứng, nghĩ chủ nhân lại đang chơi đùa với mình, cũng bắt đầu chạy theo Dịch Nãi từ cây này qua cây khác.

Dịch Nãi vẫn không quên chính sự, nếu ở trên cây tìm được trái cây thì sẽ ngồi trên đó chờ bọn hắn tới. Lúc tới rồi liền ở trên cây, hái trái cây chơi xuống.

Hách Đạt bị ném trúng một hai lần, bất quá hấn da thô thịt dày, không sợ đau. Chính là có chút đau lòng, nếu Mã Cát bị ném trúng liền sẵn sàng giúp bầu bạn mình xoa xoa. Hắn cũng ngại so đo với Dịch Nãi, dù sao cậu cũng là giống cái.

Mã Cát phản ứng không nhanh, bị Dịch Nãi ném tới gối chân, bật người nhặt trái cây rơi dưới đất ném trả.

Dịch Nãi le lưỡi, né tránh, lý trí quyết định không chọc nữa. Dù sao, nếu còn chơi nữa thì có người đau lòng chết mất.

Tính cảnh giác của Phát Lôi rất mạnh, cơ bản mỗi lần Dịch Nãi ném trái cây tới, y đều có thể nhanh nhẹn né tránh. Dịch Nãi không tin y có thể tránh được hết, dùng cả hai tay ném, nhưng không ngờ vẫn không chơi trúng. Lần này, Dịch Nãi không vui, bĩu môi gào lên: “Ngươi đừng trốn a, ta cho thì

ngươi phải chụp mới được. Lãng phí thức ăn thật đáng xấu hổ!”

Phát Lôi cười cười, lúc Địch Nãi một lần nữa chơi qua, y liền nhanh nhẹn đưa tay chụp lấy, xoa xoa lên người rồi nhét vào miệng, ăn luôn.

Cứ như vậy, Địch Nãi ngược lại cảm thấy thực không thú vị, vì thế dứt khoát từ bỏ trò chơi này.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Dân Dĩ Thực Vi Thiên

Địch Nãi tiếp tục lao vun vút trong rừng, bỏ xa nhóm Phát Lôi ở phía sau. Trên một thân cây cậu phát hiện mộ ổ trứng chim, liền vui sướng bỏ hết vào trong sọt.

Cắt trứng xong, khoe mắt liền liếc thấy một con thỏ đang ẩn trong bụi cây ăn cỏ, lập tức giương cung bắn tên, một phát bắn chết con thỏ.

Mã Cát ở phía sau chạy tới nhìn thấy Địch Nãi bắn thỏ, quả thực là bội phục sát đất, ồ ào nói nhất định phải bắn được một con.

Địch Nãi nghe xong chỉ cười cười, từ chối cho ý kiến.

Mã Cát chia vừa học bắn tên, muốn làm chuyện có độ khó cao như nhắm vào mục tiêu di động cơ bản là không có khả năng. Trừ phi kỳ tích xuất hiện, đánh bầy đánh bạ bắn trúng. Cũng chính là mèo mù vớ được cá rán.

Sau khi tiến vào rừng một đoạn thời gian, Địch Nãi cư nhiên ở một sườn núi nhìn thấy mấy cây bắp. Cậu ước chế không được kích động chạy tới hái hết toàn bộ bắp trái. Đáng tiếc mớ bắp này đã quá già, không thể luộc ăn. Bất quá, Địch Nãi nghĩ, mang về làm hạt giống cũng tốt.

Kỳ thực cậu đã nghĩ tới chuyện trồng trọt. Dù sao ở đây khi tới mùa đông thì lương thực liền thiếu thốn, khi đó mỗi ngày đều ăn thịt thì khẳng định sẽ ngán chết. Về sau cậu sẽ sinh sống ở bộ lạc này, vì kế lâu dài, phải nghĩ tới chuyện gieo trồng một ít nông sản mới được.

Mã Cát chạy tới, thấy Địch Nãi đang hái bắp thì có chút kì quái hỏi: “Người hái mấy thứ này làm gì? Nó một chút cũng ăn không ngon. Người trong bộ lạc chúng ta bình thường không hái nó về ăn a.”

Địch Nãi nghĩ Mã Cát nhất định mang bắp về ăn sống, vì thế mới cảm thấy không ngon, liền cười cười: “Nó gọi là cây bắp, luộc lên ăn rất ngọt.”

Mã Cát nghi hoặc: “Trái cây không phải đều ăn sống sao?”

Địch Nãi giải thích: “Này không thể tính là hoa quả, hẳn là lương thực mới đúng.”

Mã Cát cái hiểu cái không gật đầu. Địch Nãi cũng không giải thích nhiều, dù sao có muốn phổ cập kiến thức thì cũng phải chọn đối tượng. Đối với bọn họ, mắt thấy thì với tin là có thể ăn. Đợi qua sang năm cậu trồng một mớ ngô, bọn họ tự nhiên sẽ tiếp nhận.

Dọc theo đường đi bọn họ gặp khá nhiều cây ăn quả. Mùa thu là mùa thu hoạch, rất nhiều loại cây trái đơm hoa kết trái. Làm Địch Nãi vui vẻ chính là cậu thể nhưng tìm được một cây chanh, hái được rất nhiều. Mã Cát thấy Địch Nãi hái nhiều như vậy, nghĩ là ăn rất ngon, liền hái một trái đưa lên miệng cắn một ngụm, sau đó thì vội vàng phun ra, bất quá răng vẫn còn ê ẩm. Mã Cát tức giận chỉ Địch Nãi, lên án: “Người người người đúng là không phải người tốt mà, cư nhiên gạt ta...” Còn chưa nói hết thì đã vội ôm cầm vì chua.

Địch Nãi cười ha ha, này không phải cậu cố ý. Quả thực, chanh ăn vào rất chua, nhưng mang đi nấu ăn thì chính là gia vị tốt. Phát Lôi vừa nãy săn được một con gà rừng, Địch Nãi định làm món gà chanh đơn giản một phen!

Trong rừng rau dại khá nhiều, Địch Nãi hái một đồng lớn đủ loại. Cậu định bụng một phần ăn ngay, một phần thì mang về ngâm chua. Số cỏ gia vị lần trước ăn ở nhà tộc trưởng, Địch Nãi cũng hái một ít.

Bất quá nếu nói tới gia vị, Địch Nãi vốn là người Tứ Xuyên, ớt là không thể thiếu. Vì thế cậu lại quanh quẩn trong rừng một phen, tìm kiếm cây ớt.

Cũng may cây ớt cũng không hiếm, chẳng qua bởi vì đang là mùa thu, ớt đã bắt đầu khô lại. Địch Nãi hái hết trái ớt, bất luận là khô hay không khô. Ớt khô, nói không chừng hạt bên trong có thể gieo trồng!

Địch Nãi nghĩ, đã có ớt thì những loại gia vị khác hẳn cũng có thể tìm được. Cậu cẩn thận tìm kiếm ở xung quanh, quả nhiên ngay cả gừng cùng tỏi cũng tìm được. Cậu đào hết gừng và tỏi lên, chuẩn bị sau khi trở về sẽ trồng ở mảnh đất trống nhỏ trước cửa sơn động. Như vậy sau này muốn ăn cũng tiện, không cần phải chạy khắp núi tìm kiếm.

Lúc Địch Nãi tìm gừng cùng tỏi, Mã Cát cũng hưng trí bừng bừng tới hỗ trợ, kết quả ở trong rừng càng chạy càng xa. Cuối cùng không tìm được gừng với tỏi mà mang về một quả dưa thật lớn.

Địch Nãi chưa từng thấy qua loại dưa này. Nó có màu vàng kim như bí đỏ, vỏ thoạt nhìn rất dày, bộ dạng tròn vo như quả bóng, nâng trên tay thì nặng trịch trịch. Gõ gõ thử, có tiếng vang, chẳng lẽ là dưa hấu biển chừng?

Mã Cát đắc ý nói: “Chưa thấy qua loại này đi, này là dưa tròn, có thể nấu canh ăn nha.”

Địch Nãi nghĩ, nếu có thể nấu canh thì hẳn không phải dưa hấu, không biết hương vị thế nào.

Địch Nãi sờ sờ bụng, lại nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, hóa ra đã là giữa trưa, quả nhiên đói bụng rồi. Vì thế mọi người bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm, chuẩn bị quay về bộ lạc.

Quả nhiên, đi săn cả buổi sáng, đến cuối cùng Mã Cát không săn được con nào. Nhưng Hách Đạt thì dùng cung bắn được một con hoẵng. Này đại khái là lần đầu tiên thú nhân sử dụng ngoại lực để đi săn, nói ra hẳn có ý nghĩa vượt qua thời đại.

Trừ bỏ cái đó ra, Phát Lôi cũng săn được một con hoẵng. Trong sọt Địch Nãi cùng Mã Cát đều chứa rất nhiều hoa quả cùng rau dại. Tổng thể mà nói, có thể xem là thắng lợi.

Trên đường quay về, Mã Cát ngồi trên lưng Hách Đạt nói với Địch Nãi, sau khi trở về hẳn nhất định phải khổ luyện bắn cung, lần sau nhất định phải săn được một con mồi.

Địch Nãi cũng khuyến khích, nói trở về sẽ dạy hẳn. Địch Nãi cảm thấy nếu phi thú nhân ở thế giới này cũng có thể tự lập đi săn thì hẳn có thể thay đổi trạng thái sinh tồn phụ thuộc vào thú nhân. Nói vậy, hẳn nên bồi dưỡng năng lực suy nghĩ độc lập của bọn họ. Mặc kệ thế nào thì nó cũng là một bước tiến bộ của xã hội.

Hai người đang nói chuyện vui vẻ thì Mã Cát đột nhiên chỉ một điểm đen ở thảo nguyên bên dưới kêu to: “Ồ đó có phi thú nhân kia! Kỳ quái thật, sao lại có phi thú nhân lạc ở đây? Mau, chúng ta mau xuống xem thử đi.”

Hách Đạt cùng Phát Lôi nhanh chóng bay xuống. Tới gần liền nhìn thấy đó là một phi thú nhân có mái tóc dài màu đen. Thấy có người tới, người nọ bối rối lau đi nước mắt trên mặt.

Mã Cát vừa xuống đất thì liền chạy tới nắm lấy tay phi thú nhân kia, thực lo lắng hỏi: “Thái Ni, sao ngươi lại một mình ở đây? Bên ngoài nguy hiểm lắm, ngươi không biết à?”

Thái Ni khóc thút thít ôm lấy Mã Cát, hết như rút cuộc cũng tìm được chỗ dựa mà lớn tiếng gào khóc.

Địch Nãi ở bên kia nghe thấy tiếng khóc thì khước mắt dừng thẳng. Một người đàn ông gào khóc, cho dù bộ dáng xinh đẹp cỡ nào thì nghe cũng thực khủng khiếp. Lê hoa dài vũ gì đó, chỉ sợ chỉ trong mắt tình nhân mới nhìn được thôi.

Bất quá, Địch Nãi hai ngày trước cũng từng khóc một trận, thật sự không có tư cách đánh giá người khác. Nghĩ tới đây, cậu cảm thấy biểu hiện của Phát Lôi khi đó thực sự là nhận nại quá tốt. Ngẩng đầu nhìn Phát Lôi, không ngờ y cũng đang cúi đầu nhìn qua đây. Vì thế, tầm mắt bọn họ chạm vào nhau. Địch Nãi nhìn con người to vàng ươm của Phát Lôi, cảm nhận được sự ôn nhu tình thuần trước sau như một của đối phương.

Trái tim Địch Nãi đột nhiên nảy lên hai cái. Giống như bị dọa, Địch Nãi có chút bối rối cúi đầu.

Nhưng rất nhanh liền phản ứng lại, cảm thấy biểu hiện của mình có chút kỳ quái. Cậu nghĩ, Phát Lôi cũng đâu phải nữ, vì cái gì cậu lại cảm thấy Phát Lôi rất đẹp, hơn nữa còn đẹp tới dị thường chói mắt a?

Đương nhiên, loại xinh đẹp tuyệt đối không phải nữ khí, là loại xinh đẹp mạnh mẽ cực suất.

Ông thật sự là điên rồi mới cảm thấy Phát Lôi xinh đẹp. Vỗ vỗ đầu mình, có chút nghĩ không ra. Chẳng lẽ, ngây ngốc ở thế giới này quá lâu nên lối suy nghĩ cũng thay đổi sao?

Không đúng, khẳng định là vì ánh mặt trời quá chói nên Phát Lôi mới nhìn đẹp mắt như vậy.

Bên này Địch Nãi lâm vào rối rắm, bên kia tiếng khóc cũng dần dần nhỏ lại. Mã Cát an ủi nửa ngày, Thái Ni mới dần bình tĩnh. Lúc này Mã Cát mới giới thiệu với mọi người, này là người bạn quen biết từ nhỏ của hẳn, Thái Ni, sau đó cả nhà dọn đi nên đã lâu rồi không có liên lạc. Sau đó lại hướng Thái Ni giới thiệu bọn họ.

Thái Ni mặt đỏ hồng chào hỏi mọi người, đại khái là cảm thấy khá xấu hổ nên cứ cúi đầu. Bất quá Địch Nãi cảm thấy ánh mắt to màu lam đọng đầy nước của hẳn thực xinh đẹp, lông mi thật dài, có vẻ dị thường nhu thuận.

Mã Cát cũng không dám hỏi rõ chuyện Thái Ni trước mặt mọi người, chỉ hỏi: “Ngươi cùng tụi ta về bộ lạc đi? Trụ ở sơn động của ta trước kia, được không?”

Thái Ni gật gật đầu, đồng ý. Vì thế, đoạn đường tiếp theo, trên lưng Hách Đạt lại có thêm Thái Ni.

Về tới bộ lạc, mọi người quyết định trước tiên tới chỗ Địch Nãi ăn cơm. Con nhu cáp Phát Lôi mang về hôm qua vẫn còn để ở sơn động, vừa lúc hôm nay lấy ra ăn.

Vì thế, các thú nhân đi chuẩn bị các món ăn dân dã. Con gà rừng cùng con hoẵng Phất Lôi cùng Hách Đạt sẵn được đều hiến ra. Con thỏ Dịch Nãi sẵn được, Phất Lôi làm chủ để lại. Buổi sáng Dịch Nãi nói cậu về sau sẽ tự chiêu cố chính mình, kia cậu nên có lương thực tích trữ, vì thế Phất Lôi sẵn sóc chứa lại. Con nhu cấp kia, một lần không thể ăn hết, vì thế Phất Lôi chỉ chặt đứt một cọng xúc tua của nó, mang đi rửa.

Dịch Nãi cùng Mã Cát đi rửa rau, dưa tròn cùng các món gia vị như gừng, tỏi linh tinh, Thái Ni cũng thực nhu thuận biểu thị muốn giúp một tay.

Cứ vậy, nhiều người nhiều sức, công việc chuẩn bị rất nhanh đã xong.

Món đầu tiên Dịch Nãi làm là gà chanh. Gà chanh là món ăn truyền thống của dân tộc Thái ở Vân Nam, sau khi tới Vân Nam, món đầu tiên cậu ăn chính là gà sốt chanh. Bởi vì hương vị kia thật sự quá tuyệt vời, khi ấy Dịch Nãi còn cẩn thận hỏi cách nấu, định bụng có cơ hội sẽ tự mình làm thử. Không ngờ nhanh như vậy đã phát huy công dụng!

Bất quá, tuy Dịch Nãi đã tìm được gừng, tỏi và ớt, nhưng vẫn thiếu một vài loại gia vị. Vì thế cũng chỉ có thể dùng những tài liệu có được làm thử xem sao.

Thịt gà rừng trước tiên phải cắt thành khối, bỏ vào nồi hầm. Khi hầm nhừ rồi, Dịch Nãi trước tiên bỏ qua một bên, xé phần thịt ra, xương thì tiếp tục bỏ vào hầm canh.

Số thịt xé ra bỏ vào cà mên, sau đó bỏ gừng cùng tỏi đã đập nát vào trộn đều. Lại lấy ra mấy quả chanh vắt nước rưới lên trên. Dịch Nãi tìm trong mớ rau dại nửa ngày, rốt cuộc cũng tìm ra được một chút rau thơm, cắt nhỏ bỏ vào.

Bởi vì sợ Thái Ni không thể ăn cay, Dịch Nãi dứt khoát chia thành hai bát, một có ớt, một không.

Ớt băm rất cay, bọn họ không ai dám thử, Mã Cát xung phong cầm số ớt Dịch Nãi mang về, sau đó bỏ chung vào thịt gà trộn đều.

Dịch Nãi nếm thử, cảm thấy tuy không ngon như tiệm ăn làm, nhưng hương vị chua chua cay cay, vẫn có thể ăn được.

Con hoẵng sau khi rửa sạch thì vẫn được đặt lên giá gỗ, nướng ăn. Sức ăn của các thú nhân rất lớn, phải ăn thêm thịt nướng mới đủ no. Nội tạng con hoẵng thì Dịch Nãi đem xào thành một mâm nhỏ.

Xúc tua nhu cấp bị cắt thành lát, một nửa Phất Lôi dùng nhánh tre xuyên qua, ướp gia vị rồi đặt lên lửa nướng. Hương vị thế nhưng không tệ, dị thường non mềm, có mùi hải sản. Nửa còn lại, Dịch Nãi dùng dầu thắng từ mỡ hoẵng xào lên, hương vị cũng rất ngon.

Bởi vì có một nồi nước canh gà rừng, Dịch Nãi dứt khoát dùng rau dại làm món xào. Mã Cát chủ động gánh vác nhiệm vụ này, vui vẻ hớn hờ xào vài loại rau xanh bung lên.

Như vậy đồ ăn đã đủ, mọi người ngồi xuống bắt đầu dùng cơm. Thái Ni lần đầu tiên ăn các món khác ngoài thịt nướng, không ngừng sợ hãi than, ngay cả tâm tình vốn u ám cũng tốt đẹp hơn hẳn.

Ăn cơm xong, Mã Cát dẫn Thái Ni tới sơn động mình từng ở trước kia. Hai người đã lâu không gặp, muốn nói chuyện riêng với nhau, thế nên Mã Cát cường ngạnh tuyên bố: các thú nhân không được đi theo. Vì thế, Phất Lôi cùng Hách Đạt chỉ đành phần nộ chạy đi sẵn.

Mã Cát đại khái cảm thấy Dịch Nãi chính là bạn mới của mình, chỉ hận không thể lập tức để bạn cũ làm quen, vì thế cũng kéo cậu theo.

Dịch Nãi đối với hành vi áp đặt mình vào vai diễn khuê mật này, cảm thấy thực nhức đầu. Bất quá bên cạnh cậu chỉ có vài người bạn mà thôi, thế nên cho dù bất đắc dĩ thì cũng chỉ có thể thức thời đi theo.

Mã Cát nắm tay Thái Ni, một đường tâm sự, sau khi tới sơn động thì chuyển về chủ đề chính.

Dịch Nãi lúc trước nghe bọn họ nói mà muốn ngủ gật, sau đó nghe thấy câu chuyện xưa của Thái Ni mới miễn cưỡng chống đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đắc Chứng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Phiên Ngoại – Tâm Sự Của Thái Ni (Thượng)

Thái Ni thật hối hận, hẳn không nên vì muốn hái nhiều trái cây một chút mà vô thức chạy xa như vậy, cuối cùng còn bị lạc đường trong rừng.

Mặt trời đã hoàn toàn lặn xuống núi, sắc trời dần dần tối đen, một tia sáng cuối cùng cũng sắp tắt. Hắn từng bước từng bước đi trong rừng. Lúc đi trên sườn núi thì không chú ý trượt chân xuống, hắn cố túm lấy nhánh cây bên cạnh, cắn răng, cố gắng chậm rãi đứng lên. Xoa xoa cái mông bị ngã đau, vỗ vỗ bụi đất, tiếp tục sờ soạng đi tới trước.

Trong rừng rậm, hắn biết mình không thể kêu thành tiếng, bởi vì không biết cuối cùng tiếng kêu của mình sẽ gọi tới thứ gì.

Dần dần, gió nổi lên, ngọn cây rung rinh phát ra tiếng vang ào ào. Ngẩng đầu nhìn sắc trời, ngày càng u ám. Hình như sắp mưa. Thái Ni có thể cảm giác được hơi lạnh từ bàn chân trần của mình, nơi bị cành lá quệt trầy bỏng rất đau đớn.

Trời sắp mưa, này khẳng định không trở về được. Nghĩ tới sắp phải qua đêm trong rừng rậm nguy hiểm chồng chất, Thái Ni thực muốn khóc. Có tiếng dã thú tru lên truyền tới từ xa xa, làm hắn sợ tới run lên. Không có sự bảo hộ của thú nhân, phi thú nhân một mình ở trong rừng, rất nguy hiểm.

Thái Ni càng lúc càng khẩn trương, bới rồi chậm chậm lần mò đi tới. Trong bóng tối, hắn chỉ nghe thấy tiếng thở hồng hộc của mình.

Nurong theo tia sáng cuối cùng, Thái Ni rốt cuộc phát hiện ở sườn núi phía trước hình như có một sơn động. Càng tới gần thì càng nhìn thấy rõ hơn, kia quả thực là một sơn động không nhỏ.

Lúc này, bầu trời cuộn cuộn mây đen bắt đầu đổ mưa tầm tã. Thái Ni vội vàng chạy như điên, trước khi ướt sũng cũng vọt tới sơn động. Hắn cẩn thận xem xét cửa sơn động một chút, không phát hiện dấu chân mảnh thú, vì thế thử ném một viên đá vào trong, không có gì dị thường, lúc này mới đi vào.

Sơn động hơi thấp, Thái Ni phải cúi đầu mới có thể đi vào trong. Hai bên sơn động là tường đá, bên trong thật ra khá sạch sẽ. Thái Ni nhìn nhìn xung quanh, phát hiện trong góc sơn động có một đồng nhánh cây khô ráo. Xem ra sơn động này từng có người đặt chân tới.

Đáng tiếc chính là, hôm nay lúc ra ngoài hắn quên không mang theo đá đánh lửa.

Trời mưa, trong sơn động cũng ngày càng lạnh. Vừa rồi tuy mưa không làm Thái Ni ướt sũng nhưng cũng xối ướt đầu cùng da thú trên lưng. Nếu có đồng lửa để sưởi thì tốt quá.

Không có lửa, dã thú bất cứ lúc nào cũng có thể lao vào công kích. Thái Ni ôm lấy bả vai mình, lùi vào trong góc.

Hắn nghĩ, chính mình sao lại rơi vào hoàn cảnh thế thảm như vậy?

Từ sau khi mẫu phụ bị bệnh, toàn bộ tâm trí phụ thân đều đặt lên chuyện chiếu cố mẫu phụ. Phụ thân nhớ rõ phải đi mấy chục km giúp mẫu phụ tìm kiếm thảo dược nhưng lại luôn quên phải săn thú hay hái chút trái cây về cho đứa con phi thú nhân của mình.

Thái Ni đối với điều này có chút oán hận, nhưng cũng thực lý giải, dù sao, hắn hiện giờ đã trưởng thành. Đứa nhỏ trưởng thành thì không nên dựa dẫm vào phụ thân cùng mẫu phụ nữa. Đối với người trưởng thành mà nói, bầu bạn mới là chỗ dựa duy nhất.

Nghĩ tới đây, hắn thầm mắng: “Lai Đức chết tiệt, sau này đừng hòng mong ta để ý tới ngươi nữa.”

Lai Đức cùng Thái Ni là hàng xóm, từ nhỏ đã thân nhau. Lai Đức lần đầu tiên săn được con mồi cũng cùng hắn chia sẻ. Lai Đức hái được trái cây cũng thường đưa cho hắn. Lai Đức từng thực khát khao nói, chờ Thái Ni trưởng thành, hai người sẽ cử hành nghi thức bầu bạn.

Thái Ni nhớ rõ sau khi nói câu đó, Lai Đức liền hôn lên trán hắn, mang theo thương tiếc, thực mềm nhẹ, lại thực ngọt ngào.

Từ đó về sau, Thái Ni vẫn luôn chờ đợi đến ngày mình trưởng thành. Trưởng thành rồi, hắn có thể danh chính ngôn thuận cùng Lai Đức ở cùng một chỗ. Trưởng thành rồi, hắn có thể vì Lai Đức sinh ra một đám tiểu bảo bảo đáng yêu. Thậm chí hắn còn lên lên đặt tên cho các nhóc.

Chính là, hết thấy, từ sau khi Y Oa dục xà tộc tới đây liền hoàn toàn cải biến.

Y Oa kia, nghe nói vì phụ thân cùng mẫu phụ đều qua đời nên mới tới bộ tộc dục hồ tộc tìm người thúc thúc duy nhất của mình. Vài năm trước thúc thúc của Y Oa đã kết bầu bạn với một thú nhân dục hồ tộc, hiện giờ đã có đứa nhỏ. Y Oa đã trưởng thành, không còn cần người giám hộ. Hắn lấy cớ tới thăm thân nhân để tới dục hồ tộc, mà cũng có khả năng là muốn tới đây tìm bầu bạn.

Chính là, sau khi Y Oa tới đây thì trừu chọc không biết bao nhiêu thú nhân. Hôm nay cùng thú nhân này đi hái trái cây, ngày mai lại cùng thú nhân khác ra ngoài nhặt vỏ sò, tuyệt không hề rụt rè như giống cái bình thường. Vì sao một giống cái như vậy lại được hoan nghênh?

Thái Ni thật sự nghĩ không ra. Chẳng lẽ vì thất lưng hắn nhỏ, gương mặt cũng thực xinh đẹp sao?

Hàng xóm Á Đạt từng bắt quái nói với Thái Ni, Y Oa kia nói, ai có thể tặng lễ vật làm hắn động tâm thì có thể trở thành bầu bạn của hắn.

Thái Ni thực không hiểu, hắn cảm thấy với phương thức như vậy, Y Oa không thể nào tìm được bầu bạn thực tâm thích mình.

Nhưng làm Thái Ni buồn bực chính là từ khi Y Oa tới, Lai Đức vốn mỗi ngày đều tới xem hắn thế nhưng ít tới hắn. Ngẫu nhiên gặp cũng là bộ dáng vội vội vàng vàng. Thái Ni hỏi bạn cái gì, Lai Đức cũng không đáp, về mặt thần bí bí.

Làm Thái Ni kinh ngạc là mấy ngày mai Lai Đức đột nhiên không thấy tăm hơi. Hỏi xung quanh thì mọi người cũng chỉ biết Lai Đức có chuyện đi xa nhà. Lai Đức thế nhưng không hề cáo biệt tiếng nào.

Á Đạt nói với Thái Ni mình từng thấy Lai Đức lôi kéo Y Oa trò chuyện, cho nên Á Đạt đoán có thể Lai Đức thay lòng đổi dạ, thích Y Oa rồi. Hiện giờ, rất có thể Lai Đức cũng giống mấy thú nhân kia, đi ra ngoài tìm kiếm lễ vật đặc biệt tặng cho Y Oa, muốn dấn động trái tim phi thú nhân này.

Thái Ni thực thương tâm. Hắn nghĩ, tình cảm giữa hai bọn họ nhiều năm như vậy, chẳng lẽ lại thua kém Y Oa chỉ mới nhận thức không lâu sao? Hắn không tin lời Á Đạt nói, chính là trong tiềm thức, hắn biết rất có thể Á Đạt đã đoán đúng.

Lai Đức khoảng thời gian này biết rõ mẫu phụ Thái Ni bị bệnh, thế nhưng chỉ ghé thăm một lần rồi vội vàng vàng rời đi. Cũng không chủ động quan tâm xem Thái Ni có thể tự chữa cổ chính mình hay không, có ăn no mặc ấm hay không.

Lai Đức không còn là người luôn tri kỉ nữa. Lai Đức đã thay đổi. Thực xa lạ.

Thái Ni càng nghĩ càng thương tâm, bắt đầu khóc nức nở.

Lúc này, trừ bỏ tiếng mưa rơi, ngoài cửa sơn động đột nhiên truyền tới động tĩnh bất thường. Thái Ni cảnh giác ngẩng đầu, đưa tay lau nước mắt, nhìn chăm chăm cửa sơn động, bàn tay sờ soạng túm lấy một khúc gỗ. Tuy biết một khi gặp phải dã thú lớn, một khúc gỗ nhỏ như vậy chẳng có tác dụng gì, bất quá cũng an ủi tâm lý được một chút.

Âm thanh tất tất tác tác không ngừng từ bên ngoài truyền vào, tim Thái Ni đập càng lúc càng nhanh, quả thực sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Kia rốt cuộc là cái gì vậy? Là mãnh thú sao?

Thái Ni nhìn ngoài cửa động, nơi đó dường như có hai điểm u quang, hệt như ánh mắt dã thú. Hắn quả thực có chút mất khống chế, muốn hô lên thành tiếng.

Lúc này đột nhiên đom đóp một tiếng, tia lửa văng khắp nơi, có nhánh cây bị đốt. Nương theo chút ánh sáng, Thái Ni rốt cuộc nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ, kia hẳn là một người. Trái tim hắn lúc này mới thả lỏng.

Ánh lửa ngày càng lớn, bóng dáng người nọ cũng dần rõ ràng hơn. Mái tóc ngắn màu xám, thân hình cao lớn cường tráng, hẳn là một thú nhân. Thái Ni nhìn chăm chăm người này nửa ngày, rốt cuộc nhìn không được kinh ngạc kêu thành tiếng: “Văn Sâm Đặc?”

Thú nhân kia hẳn biết Thái Ni ở trong này, cũng không kinh ngạc, nghe thấy tiếng thì nhìn qua, hướng Thái Ni gật gật đầu.

Thái Ni có chút xấu hổ, không nghĩ tới lại gặp Văn Sâm Đặc trong tình huống thế này.

Kỳ thật Văn Sâm Đặc có thể xem là một người bạn cũ. Năm trước Văn Sâm Đặc từng hướng Thái Ni biểu đạt tâm ý, chính là trong lòng Thái Ni chỉ có Lai Đức, vì thế đã cự tuyệt. Khi ấy Văn Sâm Đặc cũng không dễ dàng từ bỏ, vẫn kiên trì đối xử tốt với Thái Ni một đoạn thời gian, sau đó Lai Đức phát hiện, hai bọn họ liên hưng hăng đánh một trận. Lúc đó Thái Ni đau lòng vì Lai Đức bị thương, liền ngoan tâm nói với Văn Sâm Đặc, về sau không muốn thấy hắn nữa. Văn Sâm Đặc thực thương tâm rồi đi.

Sau đó, Văn Sâm Đặc thật sự rất ít xuất hiện trong tầm mắt Thái Ni. Thái Ni mãi đắm chìm trong biển tình, cũng sớm quên Văn Sâm Đặc ra sau đầu. Không ngờ, hiện giờ bọn họ lại gặp mặt.

Thái Ni có chút tò mò, Văn Sâm Đặc sao lại tới đây? Chính là hắn ngượng ngùng không dám hỏi, chỉ đành im lặng.

Văn Sâm Đặc cũng là một người khá trầm mặc. Sau khi đốt lửa thì thản nhiên gọi Thái Ni qua sưởi ấm. Thái Ni cũng không khách khí, vội đi tới bắt đầu hong khô khóc.

Văn Sâm Đặc không biết từ đâu lấy ra một con thỏ hoang, lột da rửa sạch ngoài động, sau đó đặt lên lửa nướng. Rất nhanh, trong động bắt đầu lan tỏa mùi thơm.

Hôm nay Thái Ni ăn một đồng trái cây, lúc trước không thấy đói bụng, nhưng hiện giờ mấy con sâu tham ăn trong bụng đều bị mùi hương này dụ dỗ bỏ ra. Hắn không ngừng nhìn về phía thịt nướng trên giá, bất quá cảm thấy có chút ngượng ngùng, xấu hổ liếc mắt một cái liền cúi đầu.

Văn Sâm Đặc ở đối diện thấy được, biểu tình tuy vẫn lạnh lùng như trước nhưng trong ánh mắt lại có chút ý cười.

Thịt thỏ rất nhanh đã nướng xong. Văn Sâm Đặc xé một cái đùi đưa cho Thái Ni. Thái Ni cũng không từ chối, ngại ngùng nói cảm ơn, sau đó nhận lấy bắt đầu gặm cắn. Hai ngày nay đều là tự tìm thức ăn, bất quá không sẵn được động vật nên chỉ toàn ăn trái cây. Miếng thịt thỏ này ăn vào, liền cảm thấy hương vị thật sự thơm ngon vô cùng.

Chờ Thái Ni ăn xong cái chân kia, Văn Sâm Đặc lại xé một cái chân khác đưa qua. Thái Ni ngượng ngùng từ chối: “Này người ăn đi?”

Văn Sâm Đặc vẫn đưa qua: “Không có việc gì, cầm đi!”

Còn từ chối tiếp thì cũng xấu hổ, vì thế Thái Ni cũng không nhiều lời, tiếp nhận ý tốt của đối phương.

Ăn xong chân thỏ, Thái Ni ra ngoài cửa sơn động dùng nước mưa rửa tay, sau đó đi tới bên đồng lửa, ngồi xuống dựa vào vách đá.

Văn Sâm Đặc không nói tiếng nào, Thái Ni cũng không biết nói gì, cứ vậy ôm gối ngơ ngác nhìn đồng lửa. Vừa rồi vừa lạnh lại vừa sợ, giờ ăn no rồi, tinh thần cũng thả lỏng, cảm thấy an tâm, còn có hơi buồn ngủ.

Một trận gió từ bên ngoài thổi vào, Thái Ni liền lạnh run cả người. Văn Sâm Đặc nhìn thấy, im lặng di dời thân mình, giúp Thái Ni chắn cửa sơn động.

Động tác tuy nhỏ nhưng Thái Ni vẫn phát hiện, thực cảm kích nhìn Văn Sâm Đặc một cái. Văn Sâm Đặc thể nhưng là người biết săn sóc như vậy, trước kia hẳn thực ra không hề phát hiện! Bất quá, trước kia hai người cơ bản chưa bao giờ ở riêng với nhau, vì thế cũng không có cơ hội phát hiện.

Bất quá, cho dù có Văn Sâm Đặc chắn gió, Thái Ni vẫn cảm thấy có chút lạnh. Hắn nghĩ có lẽ lửa chưa đủ lớn, vì thế thuận tay lấy mấy nhánh cây đặt bên cạnh bỏ vào đồng lửa. Liên tiếp bỏ thêm vài nhánh, hắn mới cảm thấy lửa ấm hơn.

Bên kia Văn Sâm Đặc liếc mắt nhìn nhánh cây đang cháy hừng hực trong đồng lửa, sắc mặt khẽ động, có chút muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng.

Nhánh cây mới bỏ vào rất nhanh đã bùng cháy, tản ra một mùi hương thoang thoảng. Lửa càng lúc càng lớn, Thái Ni thoải mái thở dài, ánh mắt chậm rãi hép lại. Chính là, dần dần có một luồng nhiệt từ trong lòng dâng lên. Hắn không hiểu sao cảm thấy có chút nóng nực, miệng cũng hơi khô.

Dán người lên vách đá phía sau, bắt đầu tìm kiếm phương pháp giảm bớt khô nóng. Vách đá lạnh lẽo làm Thái Ni cảm thấy mát mẻ, chính là trong cơ thể ngày càng nhiều nhiệt lượng tỏa ra, làm hắn khó chịu cực kỳ. Nóng quá! Thái Ni khó chịu kéo kéo da thú trên người.

Đúng lúc này, Thái Ni bị ôm vào một vòng tay cường tráng. Lúc da thịt ma xát, khô nóng trong cơ thể dường như đột nhiên giảm đi một ít. Thái Ni trầm nghĩ, là người sao, Lai Đức, người đã trở lại. Cái ôm này thực lâu rồi không thấy a!

Thái Ni nghĩ nghĩ, này nhất định là mộng. Lai Đức trở lại, cho dù là mộng, hắn cũng cảm thấy thực vui vẻ. Hắn vươn tay sờ soạng, bắt được bờ vai rộng lớn của người kia, sau đó ôm lấy. Hắn thậm chí kêu trong lòng, đừng đi, ngàn vạn lần đừng đi.

Ở trong mộng, Thái Ni trở nên cực kỳ lớn mật. Hắn không hề bị động chờ đợi mà chủ động vuốt ve người kia. Đụng chạm vào cơ thể mạnh mẽ hữu lực, giống như mang theo chút hơi lạnh. Hắn áp sát, mặt kề sát cả hôn loạn lên người đối phương. Người kia cũng thực phối hợp, rất nhanh liền hôn lên môi Thái Ni. Cảm giác thực ấm áp a, Thái Ni thỏa mãn thở dài.

Nhưng mà, vẫn cảm thấy không đủ. Thái Ni hung hăng hôn lên, đầu lưỡi cũng duỗi ra, liếm lên khóe môi đối phương. Người nọ dường như cũng bị hành động của Thái Ni kích động, nụ hôn càng lúc càng mạnh bạo, cuốn lấy đầu lưỡi Thái Ni, không ngừng mút vào, quện lấy, làm Thái Ni phát ra tiếng rên mũi ngọt mị vì thỏa mãn.

Nhiệt độ trên người Thái Ni vẫn không ngừng tăng lên, hắn khó nhịn vịn vịn, khát cầu càng nhiều tiếp xúc hơn. Người kia giống như cũng hiểu cảm thụ của Thái Ni, ngón tay thô ráp xóc lên lớp da thú, rất nhanh đã sờ tới điểm nổi lên trước ngực, mang tới từng đợt tê dại. Bàn tay nóng rực kia mang theo những tia lửa, không ngừng dao động khắp toàn thân Thái Ni, châm lên tất cả tình cảm mãnh liệt của hắn.

Ngay sau đó, đầu lưỡi âm áp mềm mại liếm lên điểm nổi kia, làm Thái Ni run bắn cả người. Rất nhanh, vảy da thú cũng bị kéo xuống. Đùi chột lạnh lẽo, Thái Ni co rúm người, nhưng rất nhanh đã bị tình cảm mãnh liệt bao phủ.

Dục vọng ngây ngô dưới hạ thân sớm đã khó nhịn cao cao đứng thẳng, kiêu ngạo hướng về phía người nọ. Thái Ni mơ hồ nghe thấy tiếng cười khê, sau đó dục vọng bị bao trong một nơi ấm áp. Thái Ni nhịn không được rên rỉ một tiếng, vươn tay bầu lấy da thú đặt bên cạnh.

Người nọ giống như thực thích nhìn bộ dáng khó nhịn của Thái Ni, người nọ không nhanh không chậm khiêu khích, khẽ cắn hoặc mút lấy. Đây thực sự là sự tra tấn ngọt ngào a!

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chung Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Mộng Xuân Như Ảo Như Thật

Địch Nãi kỳ thực không phải vì mối tình tam giác mà kinh ngạc, cũng không phải vì chuyện đối phương có thể mang thai mà sững sốt. Ở thế giới cũ, cậu còn từng gặp những chuyện khủng khiếp hơn nhiều.

Chính là, vì cái gì thú nhân nhất định phải dùng hình thú HAPPY mới có thể có con? Dựa vào, có thể không cần khẩu vị nặng như vậy không a? Cho dù là người sinh sống ở thời hiện đại phóng khoáng như cậu cũng có chút khó tiếp nhận!

Bất quá, nhìn Thái Ni nói xong vẫn như cũ bi thương rơi lệ đầy mặt, thật sự không đành lòng hỏi tới vấn đề nhạy cảm kia.

Nhưng nó quả thực làm cậu bị phức tạp. Địch Nãi nghĩ, đại khái từ nay về sau, mỗi khi nhìn thấy một cặp bầu bạn dắt theo đứa nhỏ, sẽ vô thức tự bỏ não tình cảnh bọn họ dùng hình thú để HAPPY.

Nếu là mỹ nữ cùng dã thú thì dễ tiếp nhận hơn. Đây, là nam nhân cùng dã thú a...

Địch Nãi thở dài, quên đi, nếu hiện giờ đã có thể tiếp nhận chuyện nam nhân sinh đứa nhỏ, kia HAPPY với dã thú cũng cứ bình tĩnh tiếp nhận đi thôi.

Mã Cát an ủi Thái Ni nửa ngày, Thái Ni rốt cuộc cũng ngừng khóc. Mã Cát do dự nửa ngày, cuối cùng mới hỏi: “Thái Ni, một mình người chạy đi, mọi

người không biết đi? Khẳng định có người lo lắng. Người xem, bằng không để Hách Đạt bay đi báo cho bọn họ một tiếng?”

Thái Ni bật người cự tuyệt: “Không cần. Ta không muốn thấy bọn họ!”

“Không thông tri người khác, nhưng phụ thân cùng mẫu phụ của ngươi phải nói một tiếng chứ?” Mã Cát khuyên giải.

Thái Ni mắt ầng ậ nước lác đầu: “Phụ thân mới không quản ta đâu, phụ thân không thích ta, còn rống ta nữa...”

Mã Cát vội vàng an ủi: “Sao có thể, làm gì có phụ mẫu không thương đứa nhỏ. Hiện giờ khẳng định rất sốt ruột. Huống chi mẫu phụ ngươi còn đang bị bệnh, ngươi cũng không muốn để hấn lo lắng đi”

Thái Ni cúi đầu nghĩ nghĩ, gật gật đầu.

Mã Cát thấy cảm xúc của Thái Ni đã ổn định lại, vội vàng mang nước tới cho hấn rửa mặt. Thái Ni thoạt nhìn có chút tiêu tụy, tinh thần ủ dột, Mã Cát bảo Thái Ni trước tiên lên giường đá ngủ một hồi: “Ngươi không cần nghĩ nhiều, yên tâm hảo hảo ngủ một giấc. Ngủ dậy rồi, nói không chừng hết thấy đều tốt. Huống chi, hiện giờ ngươi còn đang có đứa nhỏ, phải suy nghĩ vì nó a! Ngươi khó chịu như vậy, nó cũng khổ sở đó.”

Thái Ni nghe xong, cũng hiểu Mã Cát nói đúng. Mặc kệ thế nào, đứa nhỏ là vô tội. Hấn nghĩ, cho dù chỉ có một mình, hấn cũng phải sinh đứa nhỏ ra, hảo hảo nuôi lớn.

Nghĩ đến đây, Thái Ni leo lên giường, nói cảm ơn với Mã Cát, sau đó nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Mã Cát khoát tay, vội vàng kéo Dịch Nãi rời khỏi son động.

Đi ra ngoài một đoạn, Mã Cát mới thở ra một hơi: “Hô, thật không ngờ Thái Ni lại gặp phải chuyện như vậy. Lai Đức kia ta cũng từng gặp qua, trước kia không phát hiện hấn là kẻ bạc tình như vậy a!”

Mã Cát nhú mày cảm thán một tiếng, quay đầu liếc mắt nhìn Dịch Nãi ở bên cạnh, hỏi cậu: “Sao ngươi không nói gì hết vậy?”

“Hắc hắc, không biết nói gì...” Dịch Nãi có chút xấu hổ.

Mã Cát cười cười vỗ vai cậu: “Ngươi thật là, ta còn trông cậy ngươi có thể hỗ trợ an ủi vài câu a! Ngươi thật sự nghĩ ta bảo ngươi đi theo nghe kể chuyện à?”

Dịch Nãi ngượng ngùng vô đầu: “Ta cùng hấn không quen thân, biết gì mà nói a!”

Mã Cát lí giải gật gật đầu, giải thích với Dịch Nãi: “Thái Ni là bạn tốt từ nhỏ tới lớn của ta, rất tốt, về sau ngươi cùng hấn ở chung nhiều, nhất định sẽ thích hấn.”

Dịch Nãi liền cười cười gật đầu.

Mã Cát đại khái không muốn cùng Dịch Nãi thảo luận chuyện Thái Ni ở bên ngoài, vì thế không nhắc lại. Nhưng thật ra, Dịch Nãi nhin nửa ngày, rốt cuộc chịu không được hỏi ra vấn đề mình nghi vấn này giờ: “Mã Cát, ta có một vấn đề muốn hỏi ngươi một chút, vì cái gì các ngươi nhất định phải cùng với hình thù của thú nhân với có thể mang thai? Nếu không phải hình thù thì không sinh được đứa nhỏ sao?” Vì để tránh xấu hổ, Dịch Nãi một hơi nói cả hai câu.

Mã Cát nghe xong, có chút kinh ngạc ngẩng đầu liếc mắt nhìn Dịch Nãi: “Vì cái gì ngươi lại nói là ‘các ngươi’? Ngươi cũng vậy mà!”

Dịch Nãi nhảy mắt hắc tuyến. Tuy cậu vô tình uống phải nước thánh, cũng tiếp nhận chuyện nam nhân trong bộ lạc này có thể sinh đứa nhỏ, nhưng cho đến bây giờ cậu vẫn không ghép mình vào hàng ngũ giống cái có thể sinh đứa nhỏ. Lần này, bị Mã Cát nói vậy thì trong lòng lạnh run một trận.

Mã Cát tạm dừng một chút, đại khái tổ chức xong ngôn ngữ mới nói tiếp: “Ngươi cũng biết đó, bộ tộc chúng ta vì được thần sáng thế ban ân mới có thể hóa thành hình người. Cũng nhờ người ban ân, tộc chúng ta mới có thể sinh dục hậu đại.”

Dịch Nãi gật gật đầu, biểu thị chuyện này cậu đã sớm biết.

Mã Cát lại nói tiếp: “Thần sáng thế nói chúng ta vốn đều là dã thú, không thể quên nguồn gốc của mình, vì thế mới định ra quy củ: nhóm bầu bạn phải dùng hình thù giao phối thì mới có thể sinh sản con nối dòng.”

Dịch Nãi giật mình, hóa ra là vậy a. Dựa vào, thần sáng thế đồng chí, ngươi khẳng định ngươi không phải vì thể hiện dòng dõi cao quý của mình mới để lại quy củ làm thú nhân vĩnh viễn kém mình một bậc này đi? Dịch Nãi nhin không được thâm phun tào trong lòng.

Hai người đi gần tới son động của Dịch Nãi thì thấy Hách Đạt đã trở lại, đang đứng bên ngoài nhìn quanh. Đại khái là vì nhớ Mã Cát nên không có lòng dạ nào săn bắn, chỉ săn một con son dương.

Mã Cát thấy Hách Đạt, vội vàng lôi kéo, đơn giản kể lại tình huống của Thái Ni, sau đó bảo hấn chạy tới nhà Thái Ni báo tin một chút.

Hách Đạt gật gật đầu, không nói hai lời liền vỗ cánh bay đi.

Phát Lôi lúc này cũng trở lại. Y sẵn về một con lợn rừng.

Sắc trời không còn sớm, bọn họ bắt đầu chuẩn bị làm bữa tối. Phát Lôi bảo Mã Cát để lại con sơn dương, trước ăn con hoẵng y sẵn được ban sáng. Mã Cát cũng không dị nghị. Con nhu cáp kia cũng chưa ăn hết, Phát Lôi cắt nốt cái xúc tua còn lại, mang đi rửa.

Bọn họ đang rửa đồ ngoài bờ sông thì Tiểu Nhị không biết từ đâu chui ra, ngậm hai con cá chạy tới đưa cho Dịch Nãi. Vật nhỏ này xem ra đã lâu lắm không được ăn cá Dịch Nãi làm, có chút thèm.

Dịch Nãi vui vẻ nhận cá, ôm nó lên hôn một cái: “Tiểu Nhị thực ngoan.” Tiểu Nhị được khen thưởng cũng thực vui sướng, ánh mắt to tròn lóe sáng, dùng sức phe phẩy cái đuôi ngắn ngủn, vờn đầu lưỡi liếm mặt Dịch Nãi. Dịch Nãi vội vàng túm nó ra, nhóc con này cũng nhiệt tình quá đi. Cậu cũng không thích bị liếm tới mặt dính đầy nước miếng a.

Phát Lôi ở bên cạnh liếc thấy Dịch Nãi hôn Tiểu Nhị, thoáng cái đen mặt. Đối với Tiểu Nhị được Dịch Nãi yêu thương, y thật sự ghen tỵ vô cùng. Y nghĩ mình cũng sẵn thiết nhiều động vật trở lại, nhưng vì cái gì Dịch Nãi không thương cho y một cái hôn chứ? Chẳng lẽ vì Dịch Nãi đặc biệt thích cá?

Phát Lôi nghĩ nghĩ, được rồi, tuy cá hơi khó bắt, nhưng vì nụ hôn của Dịch Nãi, lần sau y nhất định phải bắt một con cá thật lớn, cho Dịch Nãi một kinh hỉ.

Dịch Nãi đương nhiên không có khả năng biết tâm tư Phát Lôi, tâm tình tốt khê ngâm nga, mổ bụng cá, tẩy rửa sạch sẽ, mang về sơn động nấu canh. Trước lúc đi còn không quên hái chút lá tía tô ở ngoài bờ sông. Dịch Nãi lấy một con cá nấu canh, đồng thời không quên bỏ lá tía tô vào. Dù sao Thái Ni hiện giờ đang có thai, uống canh cá rất tốt.

Con còn lại, Dịch Nãi bỏ nó vào chiên giòn, sau đó cho thêm ớt, gừng và tỏi. Món cá chiên này thoát nhìn đơn giản nhưng da cá chiên vàng ươm, bắt quả muốn chiên vàng mà không dính nồi thì vẫn có chút khó khăn. Dịch Nãi cũng chỉ có thể không để cá bị chiên khét mà thôi.

Mã Cát chủ động đi xào rau với gan hoẵng. Học hỏi Dịch Nãi bấy lâu, tới giờ trình độ nấu ăn cũng cơ bản xuất sư.

Bọn họ còn đang làm cơm thì Hách Đạt đi báo tin cũng trở về, liền cùng Phát Lôi nướng thịt nướng, nướng nhu cáp.

Rất nhanh, đồ ăn đều làm tốt, Mã Cát chạy đi gọi Thái Ni tỉnh lại, qua ăn cơm.

Thái Ni không quen ăn ớt, bất quá vẫn thực thích món cá chiên kia. Đại khái vì mang thai nên sức ăn tăng lớn, Thái Ni ăn một miếng thịt lợn rừng lớn, còn ăn thêm chút rau xào, cuối cùng ngay cả nồi canh cá nhỏ kia, cơ bản toàn bộ đều vào bụng hân.

Ăn xong cơm tối, Mã Cát liền đề nghị ba phi thú nhân bọn họ cùng ra bờ sông tắm bộ. Bất quá, hai thú nhân thì bị đuổi đi.

Mã Cát nói các thú nhân hôm nay phải tới hồ nước kia tắm rửa một phen. Phát Lôi cùng Hách Đạt liếc nhìn nhau, bắt đầu dĩ đồng ý. Dù sao trong bộ lạc, lời nói của giống cái cơ hồ là không thể cự tuyệt.

Mã Cát làm vậy kỳ thực là suy nghĩ cho Thái Ni. Thái Ni hiện giờ tinh thần không được tốt, cần có người trò chuyện, mà chuyện này thì khá riêng tư, nếu có thú nhân ở bên cạnh, Thái Ni khẳng định sẽ không tự tại thoải mái.

Hách Đạt cùng Phát Lôi bay đi rồi, Mã Cát liền lôi kéo Thái Ni đi ra bờ sông, Dịch Nãi chỉ đành đuổi kịp. Dịch Nãi nghĩ, cũng may phi thú nhân nơi này hành động cũng không éo lá, bằng không, cậu nhất định sẽ không tự nhiên nổi.

Mã Cát vừa đi vừa lôi kéo Thái Ni trò chuyện một ít chuyện trước kia, Dịch Nãi ở bên cạnh chọc cười vài câu, quả nhiên thần sắc ủ rũ của Thái Ni dần dần sáng sủa trở lại.

Đại khái vì tinh thần thả lỏng, hơn nữa còn đang mang thai, Thái Ni rất nhanh liền mệt mỏi. Hân che miệng ngáp một cái, vì thế Mã Cát cùng Dịch Nãi liền sẵn sóc hộ tống Thái Ni về sơn động nghỉ ngơi.

Mã Cát đại khái nói chuyện đến hưng trí, sau khi rời khỏi chỗ Thái Ni thì tiếp tục lôi kéo Dịch Nãi nói những chuyện trước đây của mình.

Dịch Nãi nghe xong thì thật muốn ngủ gật, thời thơ ấu của bộ lạc nguyên thủy thực sự là đơn điệu nhàm chán a! Tuổi thơ của cậu vượt qua ở nông thôn, tuy không có mấy món đồ chơi sang quý, nhưng cũng rất nhiều thứ để chơi. Đánh vòng, bắn bi, thả diều...

Không được, cậu muốn cải thiện tình trạng này một chút. Tốt nhất về sau làm nhiều món đồ chơi cho đám nhỏ chơi đùa.

Dịch Nãi còn đang thất thần thì Phát Lôi cùng Hách Đạt đã trở lại. Hách Đạt dẫn Mã Cát đi, Phát Lôi cũng theo bọn họ nói tạm biệt, trở về ngủ.

Dịch Nãi trở lại sơn động, rửa mặt rồi nằm lên giường đá, chuẩn bị ngủ. Không biết vì cái gì, cậu lăn qua lộn lại có chút không ngủ được. Đại khái vì nghĩ tới chuyện mỹ nữ cùng đã thú HAPPY hôm nay.

Kỳ thực Dịch Nãi cũng chưa chính mắt nhìn thấy tình cảnh này, nhưng từng nghe người ta nói bên Âu Mỹ có những cuộn phim khẩu vị nặng như vậy.

Nói tới người đẹp, Dịch Nãi phát hiện cậu thật sự không nhớ được gương mặt của bất kì mỹ nữ nào, ngay cả mặt của Sora Aoi cũng bắt đầu mơ hồ, điều duy nhất nhớ rõ chính là đôi meo meo cực to của cô nàng.

Khi thật, cậu tới thế giới này còn chưa được một tháng nha! Chính là trừ bỏ mẹ, cậu dường như không nhớ rõ mặt của bất kỳ người phụ nữ nào. Vốn ở bộ đội cũng rất hiếm nhìn thấy nữ, nhưng khi đó tốt xấu gì lúc rảnh cũng được xem phim YY một chút. Giờ thì hay rồi, thế giới này ngay cả nữ cũng không có.

Địch Nãi thực hối hận không tùy thân mang theo ảnh một mỹ nữ nào đó, ít ra trong vài chục năm sau, ngẫu nhiên có thể lấy ra tự an ủi một chút. Cứ theo tình huống hiện giờ, nếu không có gì bất ngờ, phỏng chừng rất nhanh ngay cả nữ giới có bộ dáng thế nào cậu cũng không nhớ rõ mặt.

Nghĩ tới đây, Địch Nãi có chút buồn bực, bắt đầu ngồi dậy tập hít đất. Qua tới bên này, cậu hình như ngày càng lười, trước kia bị bắt huấn luyện cả ngày a. Không rèn luyện nên tinh lực dường như có chút dư thừa, về sau phải cố gắng tiếp tục.

Hít đất nửa giờ, Địch Nãi lại đánh một bộ Thái Cực quyền, lúc này mới lau mình, leo lên giường ngủ.

Trong lúc mơ màng Địch Nãi nhìn thấy một nữ nhân. Một nữ nhân dáng người rất đẹp, mặc bikini. Địch Nãi nhìn không rõ gương mặt người nọ, chỉ thấy đôi phương cứ một mực ngoắc mình.

Địch Nãi thật lâu rồi không thấy người đẹp, vì thế cậu biết hẳn này là nằm mơ. Xem ra là phúc lợi đại thần ban cho, Địch Nãi nhìn không được đi qua.

Người đẹp thực nhiệt tình, vừa áp tới liền bắt đầu hôn môi, vuốt ve Địch Nãi. Chậm rãi, những nụ hôn ngày càng xuống thấp, cuối cùng ngậm lấy thứ nóng bỏng của Địch Nãi. Địch Nãi kinh động, mỹ nữ làm ra hành động cấp hạn chế như vậy làm cậu vốn cảm dục lâu ngày suy chút nữa chịu không nổi. Cũng may cậu có chút định lực mới không mất mặt.

Người đẹp kia ngậm lấy khe liếm mút vuốt ve, miệng phối hợp với tay, thật sự làm người ta hưởng thụ vô cùng. Địch Nãi say mê nhắm mắt lại, cậu nghĩ mỹ nữ này hẳn đã từng luyện tập, bằng không kỹ xảo sao lại thuần thục như vậy? Nhìn người ta vất vả như vậy, cậu thực muốn kéo lên KISS một cái, xem như phần thưởng.

Đưa tay sờ xuống, liền cảm thấy cảm xúc có chút không đúng. Tóc người đẹp này sao lại ngắn như vậy? Bất quá, cậu cũng không nghĩ nhiều, trên tay hơi dùng sức kéo người đẹp đang cặm cụi dưới thân lên.

Địch Nãi nhắm mắt lại hôn lên. Di, sao lại có chút không thích hợp a, miệng của mỹ nữ không phải là miệng anh đào nhỏ nhắn sao? Sao hôn lên lại cảm thấy cái miệng lớn như vậy? Cậu mở to mắt, a, này làm sao là mỹ nữ, trước mắt rõ ràng là một con hổ thật lớn! Con hổ này còn có ánh mắt vàng uôm ôn nhu. A a a, này không phải Phát Lôi sao?!!!!

Địch Nãi quát to một tiếng, từ trên giường bật dậy. Thờ ắt ra vài ngụm, lau đi mồ hôi trên trán, phát hiện trái tim mình nảy lên thình thịch.

Cậu nghĩ, sao lại mơ thấy giấc mơ kì quái như vậy? Phát Lôi là anh em tốt của cậu. Đương nhiên, Phát Lôi đối với cậu có ý tứ này, cậu biết. Chính là, trước kia cậu vẫn luôn cảm thấy bản thân là trai thẳng, hơn nữa còn phải trở về, vì thế không muốn thẳng thừng cự tuyệt Phát Lôi, làm y thương tâm.

Giờ cậu đã biết mình không thể trở về thế giới cũ, nhưng vẫn chưa kịp nghiêm túc nghĩ nên làm thế nào xử lý quan hệ của mình với Phát Lôi.

Về sau cậu sẽ sinh tồn ở thế giới này, thật sự phải thuận theo quy tắc ở đây, tìm một thú nhân làm bầu bạn sao? Cậu cảm thấy khó có thể tiếp nhận. Dù sao, hơn hai mươi năm trong quá khứ cậu đều là một trai thẳng thuần khiết a! Nữ nhân mềm mại tốt biết bao!

Tuy thế giới này không có nữ nhân, về sau đừng hòng nghĩ tới chuyện đụng tới phụ nữ nữa. Chính là, cho dù như vậy, đối tượng YY cũng không tới mức biến thành Phát Lôi đi? Dù sao Phát Lôi cũng là nam nhân, cũng cứng rắn như cậu, cũng không có meo meo. Trước kia cậu chưa từng có ý tưởng kì quái gì với nhóm bạn nam tính bên cạnh.

Bất quá, Địch Nãi biết chính mình khẳng định có hảo cảm với Phát Lôi. Chính là loại hảo cảm này, rốt cuộc là anh em tốt, bạn tốt, hay tình nhân a?

Địch Nãi ngơ ngác suy nghĩ nửa ngày, vẫn không hiểu được, cuối cùng lại nằm trở lại giường.

Cậu nghĩ, có lẽ hết thảy cứ để thời gian chứng minh đi!

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Địch Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Phiên Ngoại – Tâm Sự Của Thái Ni (Trung)

Thái Ni cảm thấy chính mình tựa hồ đang trôi giữa đại dương, cảm giác toàn thân giống như bị người kia chi phối, lúc thì kịch liệt, lúc thì triền miên, ngay cả nỗi lòng cũng theo động tác của người nọ mà dao động cao thấp. Dần dần động tác phun ra nuốt vào của đối phương càng lúc càng nhanh, Thái Ni than nhẹ một tiếng, phóng thích.

Ngay lúc Thái Ni xụi lơ không còn chút sức lực, một đôi tay mạnh mẽ nâng chân hắn gác lên vai, sau đó có thứ gì đó nóng rực uồn ướt liếm lên nơi bí ẩn

phía sau. Cảm giác này thực kì quái a! Thái Ni rút người về sau, muốn trốn thoát loại công kích kia. Chính là đôi chân bị giữ chặt, giày không ra.

Thứ kia thực linh hoạt, không ngừng xoay tròn đâm vào, làm thân thể Thái Ni như nhũn ra. Hắn biết, kia nhất định là đầu lưỡi người nọ, chỉ có đầu lưỡi mới có thể linh hoạt như vậy. Ngẫu nhiên, đầu lưỡi kia lại liếm lên chiếc túi da phía trên. Cùng với trận liếm mát làm người ta điên cuồng kia, một đôi tay thô ráp to lớn không ngừng vuốt ve mông Thái Ni, làm hắn cảm thấy nóng rực. Hắn cảm thấy chính mình một lần nữa gắng gượng ngẩng đầu.

Người kia đại khái cũng phát hiện, dùng tiến công bằng đầu lưỡi. Có thứ gì đó lạnh lẽo được bôi lên mặt sau, ngay sau đó một ngón tay đâm vào. Thái Ni hút một hơi, hoảng sợ. Nơi đó lần đầu tiên bị xâm lấn, rất không thích ứng. Ngón tay kia ở bên trong thực nhẫn nại chậm rãi thăm dò, tìm kiếm phương pháp làm Thái Ni thả lỏng.

Ngón tay nhẹ nhàng ra vào, đột nhiên chọt trúng một điểm làm Thái Ni nhịn không được than nhẹ một tiếng. Người kia giống như tìm được bảo bối, không ngừng chạm vào nơi đó. Hai chân Thái Ni phát run, có chút không chịu được loại tra tấn này. Ánh mắt dần ươn ướt, gắng gượng không để nước mắt chảy xuống.

Rất nhanh, ngón tay ra vào biến thành hai ngón, ba ngón, không ngừng xoay tròn nghiền lên nơi đó. Sau đó, ngón tay rút ra ngoài, Thái Ni cảm thấy một trận trống rỗng ngắn ngủi. Ngay sau đó, một thứ thô to nóng rực áp tới, nhẹ nhàng ma xát một chút, sau đó cường ngạnh tiến vào.

Thái Ni ‘a’ một tiếng kêu lên. Đau quá, đau muốn chết, hắn từ bỏ, bắt đầu đưa tay lung tung chống đỡ.

Người kia cũng ngừng lại, không tiếp tục động mà giữ nguyên tư thế, cúi người hôn Thái Ni an ủi, hôn lên nôi hắn, bàn tay xoa nắn bé con vì đau đớn mà mềm xuống. Dưới sự an ủi ôn nhu của đối phương, Thái Ni lại cảm nhận được vui sướng. Lúc này người nọ lại chậm rãi động.

Mới đầu động tác thực thông thả mềm nhẹ, chậm rãi va chạm vị trí mình khám phá được khi nãy, dần dần Thái Ni cũng bắt đầu động tình. Động tác của người nọ bắt đầu nhanh hơn, Thái Ni tuy mơ hồ nhưng dường như cũng nghe thấy tiếng thân thể ba va chạm. Hắn nghĩ, giấc mộng này sao lại chân thật đến vậy? Chính là người kia không ngừng biến hóa tư thế, động tác mạnh mẽ làm Thái Ni không còn sức lực nghỉ ngơi.

Sau khi Thái Ni lại tiết ra một lần nữa thì ý thức cũng càng lúc càng mơ hồ.

Hắn cảm giác thân thể mình bị lật ngược lại, biến thành tư thế vênh cao mông, một vật thể có lông mao mềm mại chấn dưới bụng không để hắn trượt xuống. Một thứ thô ráp liếm lên lưng, chậm rãi liếm dần tới phía sau. Sau đó, một thứ lửa nóng thô dài hơn tiến vào. Theo động tác ra vào, có tiếng dả thú cầu nhau vang vọng, hơi thở nóng rực phun ra bên tai. Thái Ni nức nở muốn cự tuyệt, nhưng lại hoàn toàn không còn sức lực.

Này là Lai Đức dùng hình thú cùng mình giao phối đi! Chính là dùng hình thú sẽ mang thai a! Bất quá, Thái Ni lại nghĩ, này là mộng a, nằm mộng thì sao lại mang thai? Nghĩ vậy, hắn lại yên lòng.

Thái Ni không biết giấc mộng điên cuồng kia vì sao lại giằng co lâu như vậy, buổi sáng lúc tỉnh lại, ánh mắt hắn có chút mờ không được. Hắn vì giấc mơ kia mà đỏ mặt, muốn dụi mắt, chính là đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp, bởi vì toàn thân đau nhức vô cùng, hết như ngay cả đầu ngón tay cũng không nâng nổi.

Kỳ quái nhất chính là cảm giác phía sau dị thường quái dị, cứ như giấc mộng đêm qua là chân thật.

Thái Ni gian nan chống đỡ muốn ngồi dậy, bất quá phát hiện có một thứ lông mao mềm mại khoát trên người. Ngẩng đầu nhìn qua thì thấy một con hổ lớn màu xám đang nằm bên người, ôn nhu nhìn hắn.

Văn Sâm Đặc? Thái Ni xanh mặt: này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Thấy Thái Ni nhìn về phía mình, đầu lưỡi âm áp của Văn Sâm Đặc liền liếm lên mặt hắn. Thái Ni dùng hết khí lực toàn thân, đưa tay đẩy cái đầu to của đối phương ra, hỏi: “Văn Sâm Đặc, này là có chuyện gì?”

Văn Sâm Đặc ngẩng người một chút, bật người hóa về hình người. Không trả lời ngay mà đỡ Thái Ni đang gian nan gầy dựa ngồi dậy dựa vào vách hang. Thái Ni cả người cứng ngắc, hắn đã tính tường hiểu ra hết thấy những chuyện phát sinh trên người mình. Chuyện tối qua, tuyệt đối không phải giấc mộng.

“Nhánh cây người bỏ vào đồng lửa hôm qua vốn là có người đặt sẵn trong động. Bên trong có một loại phát ra mùi làm người ra sinh ra ảo giác. Hôm qua người ngủ phải nó nên thực nhiệt tình bỏ lên người ta.”

Thái Ni cả giận nói: “Người đã sớm biết rồi, đúng không? Người đã sớm biết nhánh cây kia có vấn đề, vì cái gì không nhắc nhở ta, vì cái gì?” Hung hăng trừng Văn Sâm Đặc, buộc đối phương phải cho mình một lời giải thích.

Văn Sâm Đặc không chút sợ hãi đón nhận ánh mắt Thái Ni, không chút để ý Thái Ni gầy dựa, nắm chặt tay đối phương: “Đúng vậy, ta đã sớm biết, chính là ta không nói. Thái Ni, ta vẫn luôn thích người, người biết rõ mà. Trước kia tên Lai Đức luôn ở bên cạnh người, ta mới không tranh. Chính là hiện giờ hắn đã thay lòng, thích giống cái dục xà tộc kia. Người vì cái gì không cho ta một cơ hội?”

Tuy Thái Ni đã sớm đoán được Lai Đức thay lòng, chính là bởi vì Lai Đức vẫn chưa chính miệng nói ra nên Thái Ni vẫn một mực an ủi chính mình, Lai Đức gần nhất chỉ là quá vội nên không quan tâm tới mình mà thôi. Hiện giờ bị Văn Sâm Đặc nói thẳng thừng như vậy, Thái Ni vô cùng tức giận, đỏ hốc mắt quát: “Cho dù Lai Đức không thích ta, ta cũng không thích người, người là cái đồ lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.”

Ánh mắt Văn Sâm Đặc âm trầm, nhưng rất nhanh lại kiên định: “Phải, ta có chút lợi dụng khi người ta gặp khó khăn. Chính là, ta thực sự thích người, nguyện ý cả đời này đối xử tốt với người. Người ngừng lại xem, gần nhất mẫu phụ người sinh bệnh, nhưng tên Lai Đức kia chẳng hề để tâm, còn để người

một mình chạy tới nơi nguy hiểm như vậy tìm thức ăn. Hôm qua nếu không có ta, người sẽ gặp phải dạng nguy hiểm gì trong khu rừng này, người có nghĩ tới không?”

Thái Ni mạnh miệng nói: “Nguy hiểm lớn nhất mà ta gặp chính là người! Ô ô, người còn dùng hình thú cùng ta...” Thái Ni nói không được nữa, rốt cục nhin không được bật khóc thành tiếng.

Văn Sâm Đặc vươn tay ôm lấy Thái Ni, Thái Ni giãy dụa, Văn Sâm Đặc lại ôm thật chặt, không chịu buông tay.

Thái Ni tức giận, dùng sức đâm Văn Sâm Đặc. Đương nhiên chút khí lực kia đối với Văn Sâm Đặc mà nói, không đáng là gì. Thái Ni giống như phát tiết hết toàn bộ ủy khuất trong khoảng thời gian này, vừa đánh Văn Sâm Đặc vừa khóc tới khản cả giọng.

Văn Sâm Đặc áp sát bên tai Thái Ni thì thảo an ủi: “Đừng khóc, có ta ở đây! Về sau ta sẽ đối tốt với người. Ta sẽ hảo hảo chiều cổ người, quyết không để người bị thương...”

Thái Ni không biết nghe lọt tai những lời khuyên giải an ủi hay đánh một khóc một, hấn tựa vào người Văn Sâm Đặc, thút thút một hồi rồi chậm rãi ngủ thiếp đi. Chờ đến khi Thái Ni tỉnh lại, Văn Sâm Đặc đang nướng thịt trong sơn động. Nhìn thấy Thái Ni tỉnh, Văn Sâm Đặc liền cầm một ống trúc chứa nước qua, để Thái Ni tẩy rửa mặt chút.

Phát tiết xong, lại ngủ thẳng giấc, Thái Ni đã sớm đói muốn chết. Văn Sâm Đặc xé chân gà đưa qua, Thái Ni không chút do dự nhận lấy ăn. Văn Sâm Đặc lộ ra nụ cười vui sướng, không chút chớp mắt nhìn chăm chăm Thái Ni. Thái Ni nhin không được trở mặt xem thường.

Tuy thực cảm tức hành vi lợi dụng lúc người ta khó khăn của Văn Sâm Đặc, chính là cuối cùng, hấn vẫn bắt đắ đi leo lên lưng Văn Sâm Đặc, để đối phương đưa mình về sơn động.

Sau khi Thái Ni trở về thì phát hiện mình biến mất một ngày một đêm, cư nhiên không có ai lo lắng. Lai Đức vẫn như cũ chưa trở về. Phụ thân vẫn chiều cổ mẫu phụ sinh bệnh, không hề phát hiện đứa con của mình ngủ người trong rừng cả đêm. Thái Ni nhin không được cảm thấy thực mất mát.

Lúc này, sự tồn tại của Văn Sâm Đặc đối với Thái Ni lại càng trọng yếu hơn.

Bắt đầu từ ngày đó, trừ bỏ ban ngày đi săn cũng ban đêm trở về ngủ, bình thường Văn Sâm Đặc luôn ở bên cạnh Thái Ni. Săn sóc quan tâm Thái Ni, đưa quà, chiều cổ, làm Thái Ni cảm nhận được ấm áp đã lâu không thấy.

Có đôi khi Thái Ni nghĩ, nếu không có Lai Đức, người đầu tiên mình biết là Văn Sâm Đặc, có lẽ bọn họ cũng là một đôi thực hạnh phúc đi!

Chính là có đôi khi, Thái Ni vẫn nghĩ tới Lai Đức, nhớ lại tình nghĩa giữa bọn họ từ trước đến nay, vẫn có chút không dứt bỏ được.

Thái Ni không biết mình có nên thả lỏng tiếp nhận Văn Sâm Đặc hay không, hấn cứ cảm thấy mình thích Lai Đức nhiều năm như vậy, ngay cả một lời giải thích cũng không có, thực không cam tâm.

Chính là, nếu vẫn muốn cùng Lai Đức ở cùng một chỗ, kia Văn Sâm Đặc phải làm sao đây? Nghĩ tới một đêm cuồng loạn kia, Thái Ni vẫn cảm thấy Văn Sâm Đặc thực đáng ghét. Hấn luôn đuổi Văn Sâm Đặc đi, nhưng khi người ta đi rồi, hấn lại cảm thấy thực tịch mịch.

Lúc quan hệ giữa Thái Ni cùng Văn Sâm Đặc có chút dây dưa không rõ thì Lai Đức trở lại.

Thái Ni không biết ngày đó Lai Đức trở lại, lúc đối phương xuất hiện trước mắt, Thái Ni cơ hồ tưởng mình thấy ảo giác. Vừa vặn lúc đó Văn Sâm Đặc đang đi săn thú, cũng không ở bên cạnh Thái Ni. Thái Ni cứ vậy ngơ ngác đứng đó nhìn Lai Đức, ngay cả nói cũng quên nói.

Lai Đức hết như không hề phát sinh chuyện gì đi tới bên người Thái Ni, nắm lấy bờ vai hấn, thấp giọng hỏi: “Khụ, Thái Ni bảo bối, có nhớ ta không?”

Thái Ni vẫn như cũ đại ra, ngốc ngốc gật đầu.

Lai Đức nhìn Thái Ni như vậy thì bật cười, đưa tay xoa xoa tóc Thái Ni: “Tiểu ngốc, lâu rồi không gặp ta, choáng váng à?”

Thái Ni trong lòng đủ loại cảm xúc, không biết nên nói gì. Hấn nghĩ, Lai Đức rốt cuộc có thay lòng hay không? Vì cái gì lại đối xử thân thiết với mình như vậy?

Lai Đức thấy Thái Ni vẫn ngơ ngác, trong lòng có chút bất mãn, do dự một chút, sau đó đưa tay kia lên trước mặt Thái Ni: “Xem xem, này là cái gì?”

Thái Ni vừa thấy, oa, một viên đá thạch anh thật lớn! Đá thạch anh trong suốt dưới ánh mặt trời chiếu rọi lóng lánh đủ màu, tán ra màu tím lung linh, dị thường xinh đẹp.

Thái Ni thật cẩn thận cầm lấy viên đá, nâng trong tay, quay đầu hỏi Lai Đức: “Này là tặng cho ta sao?”

Lai Đức mỉm cười: “Đúng vậy, tặng cho người, thích không?”

Thái Ni gật gật đầu: “Thích.” Thái Ni yêu thích cầm trong tay nhìn nửa ngày mới hỏi: “Mấy ngày nay người chạy đi là vì tìm viên đá này cho ta sao?”

Sắc mặt Lai Đức có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn kiên định gật đầu: “Đúng vậy, không phải sắp tới sinh nhật người sao? Đây là quà tặng người.”

Thải Ni vừa mừng vừa sợ, lại có chút lo lắng. Kinh hi vì Lai Đức không thay lòng đổi dạ, vẫn đối tốt với mình. Lo lắng là Lai Đức đã trở lại, Văn Sâm Đặc biết thì sao đây? Còn chuyện của mình với Văn Sâm Đặc, nếu để Lai Đức biết, liệu còn muốn mình không?

Lúc Thái Ni đang băn khoăn, Văn Sâm Đặc cư nhiên đã sẵn thủ trở lại. Văn Sâm Đặc vút con mồi qua một bên, hét lớn một tiếng lao tới.

Lai Đức không biết vì sao Văn Sâm Đặc lại làm vậy, nhưng thấy bị khiêu thích, nếu lảng tránh thì khẳng định không phải phong cách thú nhân. Vì thế Lai Đức buông bỏ vai Thái Ni ra, cũng nhanh chóng hóa thành hổ hình rồng một tiếng, quần lấy Văn Sâm Đặc lao tới đánh một trận.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Phiên Ngoại – Tâm Sự Của Thái Ni (Hạ)

Hai con đực hổ ở trên khoảng đất trống đánh tới đánh lui, đánh tới quên cả trời đất. Trong lúc đất cát bay đầy trời, đám cây cỏ xui xẻo trên mặt đất bị đè bẹp, cỏ cây bị cuốn theo đất cát bị lật gốc, hoặc nhổ bật lên. Nếu không có kỳ Thái Ni vẫn còn ở bên cạnh muốn khuyên can thì đã sớm long trời lở đất.

Thải Ni ở bên cạnh gấp tới giờ chân: “Lai Đức, đừng đánh, Văn Sâm Đặc, mau dừng tay!”

Đáng tiếc hai thú nhân đã đánh đối đỏ mắt, làm sao còn nghe thấy lời Thái Ni nói.

Lúc mới đầu, hai người thoát nhìn thế lực ngang nhau. Văn Sâm Đặc tựa hồ oán khí rất sâu, vừa lao tới đã dùng toàn lực. Văn Sâm Đặc hiển nhiên khí thế mạnh hơn, dần dần bắt đầu chiếm thượng phong. Lai Đức có chút không thể chống đỡ, bắt đầu không ngừng tránh né. Trong quá trình đánh nhau, đuôi Lai Đức bị móng vuốt sắc bén của Văn Sâm Đặc cào rách mỡ lỗ, máu tươi đầm đìa.

Thải Ni thấy vậy thì càng sốt ruột hơn, la lớn: “Văn Sâm Đặc, nếu ngươi không dừng tay, từ nay về sau ta một câu cũng không nói với ngươi. Ngươi có nghe thấy không hả?”

Văn Sâm Đặc hiển nhiên nghe thấy những lời này, hấn sừng sốt một chút, lắc mình né tránh công kích của Lai Đức, ngừng chiến đấu.

Văn Sâm Đặc bay qua một bên, hóa thành hình người.

Lai Đức ăn một, thực muốn chiến tiếp, chính là Thái Ni đã nhân cơ hội này lao tới, khăn trương nhìn chân hấn, hô to: “Lai Đức, ngươi bị thương, để ta băng bó cho!”

Lai Đức nghĩ tạm thời ngừng chiến cũng tốt, hấn cũng muốn hỏi xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Đã lâu rồi Lai Đức không gặp Văn Sâm Đặc, cũng không đắc tội, vì thế hóa về hình người, đứng lên.

Lai Đức không để ý tới Thái Ni khăn trương hề hề bên cạnh, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm Văn Sâm Đặc hỏi: “Ngươi vì cái gì lại đánh nhau với ta?”

Văn Sâm Đặc không mở miệng, ngược lại nhú mày nhìn chăm chăm Thái Ni ở bên cạnh Lai Đức.

Văn Sâm Đặc thật không ngờ, chỉ mới một chốc không gặp, Thái Ni gặp lại Lai Đức thì liền khôi phục bộ dáng khi trước, không hề nhìn tới mình, chỉ mãi quan tâm Lai Đức. Lai Đức không ở thì còn cho mình nhìn sắc mặt để coi, Lai Đức về tới, hết thấy lại trở về điểm bắt đầu sao?

Lai Đức nhìn Văn Sâm Đặc, lại nhìn Thái Ni, mày cũng nhú lại. Chẳng lẽ mấy ngày nay Văn Sâm Đặc cũng Thái Ni đã xảy ra chuyện gì sao? Không, Thái Ni là của hấn, vẫn luôn là của hấn. Văn Sâm Đặc dám đánh chủ ý tới Thái Ni. Nghĩ tới đây, Lai Đức trầm giọng hỏi: “Văn Sâm Đặc, mấy ngày nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngươi vì sao lại muốn tìm ta đánh nhau?”

Văn Sâm Đặc không trả lời, ngược lại chần vẩn: “Ngươi không phải đang theo đuổi Y Oa đực xà tộc sao? Thế nào, không theo đuổi được nên trở về quần quít Thái Ni?”

Lai Đức nghe xong thì thâm nghĩ, chẳng lẽ Văn Sâm Đặc muốn đòi lẽ phải cho Thái Ni? Lai Đức liền hỏi ngược lại: “Ai nói với ngươi ta theo đuổi Y Oa. Mấy ngày nay ta đi tìm quả sinh nhật cho Thái Ni. Nhưng còn ngươi, ngươi nói xem, mấy ngày này có phải ngươi lên làm gì Thái Ni ở sau lưng ta?”

Thải Ni vừa nghe thì gấp tới cắn răng, chỉ sợ Văn Sâm Đặc nói ra lời không tốt.

Văn Sâm Đặc do dự nửa ngày, lại nhìn Thái Ni, không trả lời Lai Đức mà hỏi Thái Ni: “Cho dù Lai Đức phản bội ngươi, đi thông đồng với giống cái khác, đối xử tốt với ngươi ta, ngươi vẫn muốn hấn?”

Thải Ni nghe vậy thì sắc mặt âm trầm, nhưng vẫn biện giải: “Lai Đức không phản bội ta, mấy ngày nay hấn đi tìm quả sinh nhật cho ta!”

Lai Đức ở bên cạnh nghe thì hiểu ra, quả nhiên, Thái Ni vẫn một lòng hướng về mình. Y Oa kia quả thực là chỉ có bộ dáng nhìn được, ý mình có mỹ mạo

liền khinh thường người khác, ai thêm chứ! Vẫn là Thái Ni của mình tốt nhất.

Văn Sâm Đặc nghe xong lời Thái Ni nói, trái tim giống như bị người ta hung hăng bóp chặt, chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm Thái Ni, gần từng tiếng hỏi: “Người tin tưởng hần như vậy?”

Thái Ni do dự một chút, nhìn qua Lai Đức, phát hiện đối phương không vui nhìn mình, Thái Ni vội vàng hướng Văn Sâm Đặc gật gật đầu: “Ta tin tưởng hần.”

Văn Sâm Đặc rốt cuộc bị đã kích hoàn toàn, cái gì cũng không nói, xoay người thương tâm rời đi.

Thái Ni nhìn bóng dáng Văn Sâm Đặc, đột nhiên cảm thấy tâm lung kia thực cô độc. Không biết vì sao trong lòng hần có chút trống vắng, khó chịu.

Thái Ni nghĩ, Văn Sâm Đặc kỳ thực là một giống đực không tồi, tuy có hơi lợi dụng khi người ta khó khăn, nhưng cũng vì quá chân tâm, có thể hiểu được.

Lai Đức nhìn Văn Sâm Đặc bỏ đi, bước tới hỏi Thái Ni: “Mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì? Sao Văn Sâm Đặc lại cùng một chỗ với người?”

Thái Ni vừa nghe thì không khỏi có chút bối rối, nhưng vẫn tận lực trấn định: “Mấy ngày người không ở, là Văn Sâm Đặc chiếu cố ta. Văn Sâm Đặc nghĩ người thay lòng nên bắt đầu theo đuổi ta.”

Lai Đức nghe vậy thì nửa tin nửa ngờ. Bất quá hần biết mình đã nhiều ngày lơ là, quả thực có chút thẹn với Thái Ni, vì thế cũng không truy hỏi nữa. Lai Đức thân thiết ôm vai Thái Ni, kể lại những chuyện thú vị trong chuyến đi ra ngoài. Thái Ni cũng phối hợp, thỉnh thoảng hỏi một câu, hoặc phụ họa cười cười.

Hai người bọn họ thoạt nhìn không khác gì trước kia. Trên thực tế, trong lòng mỗi người đều có khúc mắc, không bao giờ có thể thẳng thắn thành khẩn như trước.

Thái Ni cố khuyên nhủ chính mình phải tin tưởng Lai Đức, tin tưởng mấy ngày nay đối phương vì mình đi tìm viên đá thạch anh kia, tin tưởng Lai Đức chỉ nhất thời sơ sẩy mới không chiếu cố mình.

Lai Đức đối với lời Thái Ni nói ngày đó cũng có chút hoài nghi. Nếu mấy ngày nay Văn Sâm Đặc chỉ mới theo đuổi Thái Ni, kia khi thấy hần về cũng không nên có phản ứng lớn tới vậy.

Nhưng Thái Ni nói không phát sinh gì cả, hần cũng không thể cưỡng ép gặn hỏi, mấy ngày nay đối xử với Thái Ni cũng thực ôn hòa.

Trong lòng Lai Đức, kì thực hần vẫn còn chút hi vọng với Y Oa xinh đẹp.

Tuy Y Oa không cần đá thạch anh hần tặng, nhưng ai biết lúc nào đó sẽ đổi ý thì sao? Cho nên, canh lúc nào đó Thái Ni không chú ý, bót chút thời gian đi xem Y Oa.

Cho dù Y Oa không tiếp nhận, có thể gặp Y Oa, cùng đối phương nói chuyện vài câu cũng tốt rồi. Nói không chừng, một ngày nào đó Y Oa sẽ chọn hần.

Thái Ni tuy không biết Lai Đức nghĩ gì, nhưng vẫn nhìn ra biến hóa của đối phương. Lai Đức không hề để tâm tới mình, có đôi khi tâm tình mình không tốt, nửa ngày không nói tiếng nào, thế nhưng Lai Đức cũng không hề phát hiện.

Mấy ngày nay mỗi khi nhìn thấy Lai Đức thờ ơ, Thái Ni lại nghĩ tới sản sóc cùng thật lòng của Văn Sâm Đặc, trong lòng có chút khó chịu. Cứ vậy cùng Lai Đức ở cùng một chỗ, thật sự tốt sao?

Lại qua tí nữa tháng, làm Thái Ni kinh ngạc là hần phát hiện mình mang thai. Mấy ngày nay ăn thịt cũng không có vị, ngẫu nhiên còn nôn khan, cứ muốn ăn mấy loại trái cây chua chua. Thái Ni có chút hoài nghi, liền ra ngoài hái có thử thai ăn, kết quả sau khi ăn quả thực không có cảm giác nôn mửa. Xem ra, hần thật sự có đứa nhỏ, hơn nữa chính là đứa nhỏ của Văn Sâm Đặc trong đêm đó.

Chính là, đứa nhỏ này, hần nên làm sao mới tốt?

Hiện giờ hần ở cùng một chỗ với Lai Đức, Lai Đức khẳng định không thể tiếp nhận đứa nhỏ này.

Chính là, phải từ bỏ đứa nhỏ này, Thái Ni lại thực luyến tiếc. Dù sao, đó cũng là một sinh mệnh.

Vì chuyện này mà lâm vào buồn lo, Thái Ni cũng không có ai để thương lượng. Dù sao lại lịch đứa nhỏ này, hần ngượng ngùng nói cho phụ mẫu hoặc bằng hữu biết.

Hôm nay Lai Đức ra ngoài săn thú, Thái Ni ra ngoài lấy nước, vô tình gặp phải Y Oa ở trên đường. Y Oa vẫn là bộ dáng xinh đẹp, mang theo ý cười cao ngạo đi tới. Thái Ni nhớ tới những lời đồn đãi, có chút không thích nhìn thấy người này, vì thế làm lơ bỏ đi.

Ngay lúc Thái Ni sắp không còn bóng dáng, Y Oa có ý cao giọng nói: “Ai u, Thái Ni, ta nghe nói Lai Đức tặng viên đá kia lại cho người a? Thứ kia, cũng chỉ có người thích mà thôi. Lúc trước hần tặng cho ta, ta còn lười nhìn tới. Những thứ quý hơn, ta cũng thấy rất nhiều rồi!”

Thái Ni nghe xong thì đỏ mặt tai hồng quay phắt lại, tức giận quát: “Ngươi, ngươi nói bậy!”

Y Oa cười lạnh: “Ta nói vậy à? Chuyện ngày đó những người khác cũng thấy a. Không tin, ngươi đi hỏi Á Đạt đi, hẳn tận mắt thấy.”

Thái Ni ngẩn ra. Y Oa ngay cả Á Đạt cũng nói ra, bộ dáng cũng thực đúng lý hợp tình, chẳng lẽ, Lai Đức thật sự phản bội mình?

Thái Ni tuy không muốn tin tưởng lời Y Oa, nhưng Á Đạt là bạn tốt của hắn, khẳng định sẽ không lừa mình.

Thái Ni nhớ ra, từ khi Lai Đức trở lại, mình hình như chưa từng tìm Á Đạt nói chuyện. Bởi vì hắn cùng Lai Đức lại ở cùng một chỗ nên có chút khúc mắc với người bạn tốt đã từng nói xấu Lai Đức. Lúc gặp mặt cũng có chút xấu hổ. Hôm trước Á Đạt từng đụng mình ở trên đường, lúc cùng mình chào hỏi, bộ dáng Á Đạt khi ấy có vẻ muốn nói lại thôi, chẳng lẽ chính là vì chuyện này?

Thái Ni cũng bấp chấp đi lấy nước, hoang mang rồi loạn chạy đi tìm Á Đạt.

Á Đạt vừa lúc đang ở trong son động của mình, nghe xong nghi hoặc của Thái Ni liền lưu loát nói: “Quả thực có chuyện như vậy, khi ấy ta cũng ở đó, tận mắt nhìn thấy.”

Thái Ni nghe xong, cả người đều sửng sốt.

Á Đạt thở dài một hơi, giải thích: “May mà hôm nay ngươi tới hỏi ta, mấy ngày nay vì giấu chuyện này mà ta ăn uống cũng không vô. Nhưng Lai Đức lại nói, nếu nghĩ cho ngươi thì không nên nói ra chuyện này. Ta cứ do dự mãi. Nếu nói ra thì sợ ngươi thương tâm, không nói thì sợ về sau ngươi tự phát hiện, sẽ oán hận ta.”

Thái Ni lắc đầu: “Không, sẽ không, Lai Đức, hẳn không phải người như thế...”

Á Đạt khuyên nhủ: “Ngươi đừng ngốc nữa, hôm trước ta còn nhìn thấy hắn đưa nước hoa quả cho Y Oa! Hẳn thật sự thay lòng rồi.”

Nước mắt Thái Ni tràn mi, Lai Đức thế nhưng lại là người như vậy, một bên lời ngon tiếng ngọt với mình, một bên lại xum xoe với giống cái khác.

Á Đạt vỗ vỗ vai Thái Ni an ủi: “Như vậy cũng tốt. Nếu hắn đã thay lòng, ngươi liền chia tay đi, tìm một người tốt hơn, cho hắn tức chết đi!”

Thái Ni nghĩ, nếu Lai Đức đã thật sự thay lòng thì làm vậy có lợi ích gì? Tình cảm nhiều năm như vậy cứ thế chấm dứt, trong lòng hắn thật sự khổ sở a!

Thái Ni cảm ơn sự quan tâm của bạn tốt, hoảng hốt quay trở về.

Á Đạt lo lắng nhìn theo bóng Thái Ni, muốn đưa về sẵn tiện hảo hảo khuyên nhủ một phen, bất quá bên phụ mẫu có chuyện làm hắn phải qua đó một chuyến, vì thế cũng không có cách nào, chỉ đành chờ sau này lại khuyên.

Thái Ni về tới son động, ngơ ngác ngồi xuống, nghĩ lại những ngày tháng vui vẻ khi ở cùng Lai Đức khi xưa, lại nghĩ tới những chuyện sau khi Y Oa tới, không kiềm được lệ rơi đầy mặt.

Lúc Lai Đức trở lại thì Thái Ni đã lau đi nước mắt, đang chờ hắn.

Lai Đức vừa vào cửa, nhìn thấy bộ dáng Thái Ni, trong lòng liền cảm thấy có chút không ổn.

Thái Ni quả nhiên mở miệng chất vấn: “Lai Đức, ngươi thành thật nói cho ta biết, viên đá thạch anh kia thật là ngươi đặc biệt đi tìm cho ta?”

Lai Đức trong lòng căng thẳng, bất quá vẫn cố tỏ ra đứng đắn nói: “Đương nhiên rồi, đó là quà sinh nhật tặng ngươi a.”

Âm lượng Thái Ni vô thức tăng cao: “Kia vì cái gì Á Đạt nói cho ta biết, ngươi từng trước mặt mọi người tặng nó cho Y Oa, Y Oa không cần nên ngươi mới đưa cho ta!”

Lai Đức nhú mày: “Ngươi đừng nghe hắn. Hẳn châm ngòi li gián quan hệ của chúng ta!”

Thái Ni nhìn Lai Đức, ánh mắt có chút đau đớn: “Kia nếu ta nói với ngươi, này là chính miệng Y Oa nói với ta thì sao?”

Lai Đức có chút bức dọc: “Dù sao, ngươi cũng đừng tin mấy lời lung tung của bọn hắn.”

Thái Ni rốt cuộc không nghe nổi nữa, hít sâu một hơi, nói: “Lai Đức, chúng ta chia tay đi!”

Lai Đức kinh hãi hô: “Không, ngươi không thể chia tay với ta. Hai chúng ta từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, phải làm bầu bạn của nhau, sao ngươi có thể chia tay với ta?”

Thái Ni đã hạ quyết tâm, liền bất chấp xé rách mặt: “Ta đã có đứa nhỏ của Văn Sâm Đặc.”

Sắc mặt Lai Đức nháy mắt biến đen, hô hấp cũng dồn dập: “Ngươi nói cái gì? Đứa nhỏ! Ngươi mang thai?”

“Đúng, ta có đứa nhỏ của Văn Sâm Đặc!” Thái Ni cười lạnh nói: “Ngay đoạn thời gian ngươi ra ngoài tìm đá thạch anh!”

Lai Đức cơ hồ tức tới bể phổi. Thái Ni luôn nhu thuận nghe lời sao có thể nói những lời như vậy, làm ra chuyện như vậy? Hắn hô to: “Ngươi có cảm thấy thẹn không? Sao có thể làm ra chuyện như vậy?”

Nước mắt Thái Ni lập tức chảy xuống, quăng viên thạch anh đặt bên cạnh xuống đất, lớn tiếng nói: “Ngươi có tư cách gì nói ta? Nếu không phải ngươi đi tìm cái thứ thạch anh quý quái này, Văn Sâm Đặc sao lại có cơ hội?”

Lai Đức còn chưa kịp đáp lời, bên ngoài đã truyền tới một âm thanh uy nghiêm: “Hai các ngươi ồn ào cái gì?”

Nước mắt Thái Ni vẫn còn đọng trên mặt, nghe thấy âm thanh này thì lập tức ngậy đại. Lai Đức cũng hoảng sợ. Đây là âm thanh của Tháp Lỗ, phụ thân Thái Ni a!

Phụ thân Tháp Lỗ của Thái Ni khó có dịp tới thăm đứa nhỏ của mình một chuyến, không ngờ vừa tới gần đã nghe thấy tiếng cãi nhau. Tháp Lỗ đi vào son động, nhìn thấy đứa con mặt đầy nước mắt, trong lòng có chút bất mãn, nhíu mày hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì, có cần lớn tiếng cãi nhau như vậy không?”

Lai Đức oán hận nói: “Thức thức, Thái Ni, hắn hoài đứa nhỏ của Văn Sâm Đặc!”

Tháp Lỗ kinh hãi: “Cái gì? Ngươi đứa nhỏ này, không phải ngươi cùng Lai Đặc ở cùng một chỗ sao, sao lại có đứa nhỏ của Văn Sâm Đặc?”

Thái Ni chỉ khóc, không trả lời.

Tháp Lỗ nhìn Thái Ni, có điểm rên sất không thành thép: “Ngươi nói a! Hiện giờ đứa nhỏ này nên làm sao?”

Lai Đức ở bên cạnh bồi vào: “Dù thế nào, ta cũng không muốn đứa nhỏ này.

Thái Ni đỏ mặt trừng: “Không cần là tốt nhất, dù sao ta cũng không muốn ở cùng ngươi!”

“Vậy ngươi tự mà lo đi!” Lai Đức lỗ mãng mắng to, bỏ đi.

Tháp Lỗ nhìn Lai Đức không nói tiếng nào với mình đã bỏ đi, ngọn lửa giận trong lòng bắt đầu phừng lên, bất quá cũng không thể phát tác, chỉ có thể nhìn chằm chằm Thái Ni hỏi: “Lai Đức không cần đứa nhỏ, kia Văn Sâm Đặc đâu?”

Thái Ni nghĩ tới Văn Sâm Đặc, Văn Sâm Đặc đã bị mình làm cho thương tâm, chỉ sợ cũng không để ý tới mình nữa. Nghĩ tới đây, Thái Ni cảm thấy lồng ngực đau đớn.

Tháp Lỗ thấy Thái Ni chỉ biết khóc, không để ý tới mình, vì thế hung hăng dậm chân, cũng bỏ đi.

Thái Ni một mình trong son động khóc nửa ngày, cảm thấy không có ai hiểu được mình. Hắn không muốn ở nơi này nữa, muốn đi tìm người bạn Mã Cát khi xưa.

Mã Cát ở một son cốc khác, từ lúc chuyển nhà, bọn họ đã thật lâu rồi không gặp. Chính là, Mã Cát nhất định sẽ giúp hắn. Mã Cát là người nhiệt tình như vậy, nhất định sẽ được tìm phương pháp giải quyết.

Nghĩ tới đây, Thái Ni liền không nói với bất kì ai, cứ vậy một mình lên đường đi tới chỗ Mã Cát.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Người Nguyên Thủy Cũng Học Được Cách Chơi Cờ Năm Quân

Đây là một buổi sớm sáng sủa, trong son cốc vang lên tiếng chim hót chim chiếp, mặt trời lặng lẽ từ giữa những ngọn cây dần dần lộ ra. Ánh mặt trời chiếu sáng lá cây ngọn cỏ, rọi lên những giọt sương long lanh. Một chiếc lá không chịu nổi sức nặng trĩu xuống, giọt sương cũng theo đó chảy xuống.

Dưới bóng cây, một bóng dáng mảnh mẽ vọt qua, giọt sương kia bởi vì chệch một chút mà rớt lại phía sau, nhiễu lên thất lung của bóng dáng thon dài cao ngất kia.

Này chính là Dịch Nãi đang chạy bộ, bởi vì vận động một thời gian dài mà trên gương mặt tuần tú chảy ra một tầng mồ hôi mỏng. Mồ hôi dọc theo gò má trượt xuống, trong nắng sớm, làn da trơn bóng cơ hồ có thể nhìn thấy những sợi lông tơ thật nhỏ.

Cậu mặc áo chèn vận động, mồ hôi từ đầu vai trần trụi theo cánh tay một đường chảy xuống, rơi xuống không trung, cả người kéo căng hết như một con

liệp báo, xinh đẹp đầy sức sống.

Kỳ thực sáng nay Dịch Nãi dậy hơi muộn. Mặc cho nam nhân bình thường nào mơ thấy giấc mộng như vậy đều không có khả năng lập tức ngủ lại, Dịch Nãi trần trọc cả nửa ngày mới thiếp ngủ. Lần này thế nhưng ngủ quên. Cũng may ở trong này không cần luyện thể thao, Dịch Nãi cũng liền ngủ thẳng cẳng.

Đại khái chạy khoảng mười km, Dịch Nãi chậm chậm ngừng lại. Sau khi nghỉ ngơi một lúc thì bắt đầu luyện quyền. Dịch Nãi đánh nhau kỳ thực không tồi, đáng tiếc hiện giờ không có đối thủ, chỉ có thể phát nhiệt tình với thân cây.

Dịch Nãi nghĩ, Phát Lôi sao giờ này vẫn chưa đến? Đến liền báo y bồi mình luyện tập. Khi họ, đêm qua hại ông đây ngủ không ngon, còn dọa sock một cú. Khó có dịp mộng xuân, thế nhưng lại không thể hưởng thụ. Dịch Nãi xoa tay, xem cái cây trước mặt là Phát Lôi mà quyền đâm cước đá một trận.

Một lát sau, Dịch Nãi cảm thấy dù sao cũng không phải người thật, đánh không đã. Cậu cứ thế phân cao thấp với một cái cây thì thực mất mặt, vì thế liền chạy đi rửa mặt.

Sau khi rửa mặt xong, Dịch Nãi xem giờ thì đã là hơn tám giờ. Bình thường lúc này Phát Lôi đã sớm xuất hiện. Trước đó Phát Lôi mỗi ngày đều tới, giờ ngẫu nhiên vắng mặt, cậu quả thực có chút không quen. Hôm qua cậu mới nói, Phát Lôi không cần chiếu cố như vậy, hôm nay liền không tới nữa? Dịch Nãi đột nhiên có chút mất mát.

Bất quá, Dịch Nãi liền tự giễu bật cười, mà là đàn ông con trai, từ khi nào lại có tư tưởng y lại như vậy? Trước kia không phải cậu vẫn luôn tự chăm sóc mình sao? Vỗ vỗ đầu, tự nói với mình, mà đang nghĩ cái gì vậy a! Phát Lôi cũng đâu có nghĩa vụ mỗi ngày phải mang đồ ăn tới cho mà đâu chứ!

Lắc lắc đầu, Dịch Nãi đi vào sơn động xem thử có gì ăn hay không. Hoa quả hôm qua hái được khá nhiều, Dịch Nãi lấy hai trái xoài ra ăn. Trứng chim hôm qua cũng lấy được vài ổ, dịch nãi lấy ra vài quả trứng chim luộc ăn, cảm thấy hương vị thực nhạt nhẽo. Mặc cho là ai mỗi ngày cứ ăn cùng một thứ thì cũng sẽ cảm thấy ngán.

Dịch Nãi nghĩ, nhiều trứng như vậy, nhất thời cũng ăn không xong, không bằng đem ướp làm trứng muối. Bất quá, trước kia Dịch Nãi toàn ăn trứng vịt muối, chưa thử trứng chim bao giờ. Nghĩ nghĩ, cứ thử xem thế nào. Dù sao trứng vịt hay trứng chim thì cũng là trứng, ướp rồi thì hẳn hương vị cũng không quá khác biệt đi!

Trứng muối làm khá đơn giản, lúc còn nhỏ dịch nãi đã thấy mẹ mình làm rất nhiều lần.

Bất quá, trứng muối bình thường đều làm ở trước tết đoàn ngộ một tháng. Thời điểm đó, tất cả mọi người đều ăn một cái. Bất quá vì sao lại phải ăn trứng vịt muối, Dịch Nãi cũng không biết. Cậu nghĩ, có lẽ giống như ăn bánh chưng vì muốn tưởng nhớ ông cụ Khuất Nguyên đi?

Thế giới này cũng không có Khuất Nguyên, cho nên cậu thích ăn trứng muối lúc nào thì ăn lúc đó. Ai, bánh chưng thì không biết ngày nào tháng nào mới được ăn.

Dịch Nãi nghĩ, cũng không biết trong bộ lạc này hằng năm có lễ hội gì đặc biệt hay không. Nếu quanh năm suốt tháng chẳng có lễ hội gì, ngay cả chút náo nhiệt vui vẻ cũng không có, thật sự nhàm chán a!

Trước tiên cậu rửa sạch trứng, sau đó cầm mũ giáp nấu một nồi nước, lúc sôi thì bỏ vào một nắm muối. Kỳ thật cậu cũng không rõ bao nhiêu muối mới đủ, bất quá trước đó thấy mẹ làm thì cũng bỏ khá nhiều muối. Dù sao, nếu muối không đủ nhiều thì không thể ra vị! Nhưng nhiều quá thì sợ trứng quá mặn. Dịch Nãi nghĩ dù sao cũng là lần đầu tiên, cứ xem kết quả thế nào rồi nói sau.

Lúc nước muối nguội thì Dịch Nãi rót vào một cái bình, sau đó bỏ từng quả trứng đã rửa sạch vào trong nước muối, đậy kín bình, đặt vào nơi râm mát.

Dịch Nãi vừa mới đặt bình xuống thì liền nghe thấy có tiếng đứa nhỏ gọi mình ngoài cửa động: “Dịch Nãi thúc thúc, Dịch Nãi thúc thúc người ở đâu?”

Dịch Nãi bước ra, phát hiện bên ngoài đứng vài đứa nhỏ, có tiểu thú nhân, cũng có tiểu phi thú nhân, đầu lĩnh chính là Lý Áo.

Lý Áo cầm một con quay trong tay, nói với dịch nãi: “Dịch Nãi thúc thúc, người giúp chúng ta làm mấy con quay đi, bọn họ đều muốn chơi a.” Đám nhỏ ở bên cạnh cũng đều phụ họa theo.

Dịch Nãi nói: “Tốt, lập tức làm cho các người.”

Lý Áo nghe Dịch Nãi đáp ứng thì lập tức giơ tay, mang theo chút đắc ý nói: “Thúc thúc, người không cần làm roi, ta học xong rồi nga!”

Dịch Nãi nhìn cây roi trên tay Lý Áo, quả nhiên là mới làm, cũng là dùng loại lá dương màu cọ. Cậu đưa tay xoa xoa đầu Lý Áo: “Àn, Lý Áo thật thông minh, vậy người dẫn nhóm bạn đi làm roi đi, ta làm con quay.”

Ánh mắt Lý Áo lóe sáng quang mang hưng phấn, bật người gọi đám nhóc theo mình đi hái lá dương. Bọn nhỏ nghe vậy thì hết như ong vỡ tổ bám theo Lý Áo. Dịch Nãi cũng không lo lắng bọn nó không hái được lá dương, dù sao, nếu tiểu thú nhân hóa thành hình thú thì móng vuốt rất sắc bén.

Dịch Nãi nhìn đám nhóc rời đi, lấy một khúc cây hơi thô qua, bắt đầu tước con quay.

Lại nói tiếp, Lý Áo có thể chơi đùa với đám nhóc kia như vậy, kì thực ít nhiều cũng nhờ Dịch Nãi. Con quay mà Dịch Nãi làm hấp dẫn sự chú ý của đám nhóc kia, chẳng những thú nhân, ngay cả phi thú nhân cũng muốn chơi con quay, cho nên đều tới làm thân với Lý Áo.

Lý Áo vì thế mà cảm thấy thực vui sướng, trong lòng cũng vô thức kính trọng giống cái Địch Nãi thúc thúc kia.

Địch Nãi thấy Lý Áo không còn đơn độc cũng vui vẻ. Cậu nghĩ, đứa nhỏ không có cha mẹ chăm sóc đã thực khổ, nếu còn không có bạn bè thì tính cách của nó khi trưởng thành nhất định sẽ thực quái gở.

Địch Nãi tước tới con quay thứ ba thì Lý Áo đã dẫn nhóm nhóc trở lại, bộ dáng hiện giờ hết như vương trong đám. Địch Nãi nhìn nhìn, phát hiện trong đám thể nhưng có một cặp phi thú nhân sinh đôi, ánh mắt to màu nâu, tóc đen, gương mặt nồn nà mũm mĩm, đáng yêu đến mức làm người ta muốn niết một phen.

Lý Áo từ tay Địch Nãi cầm lấy hai con quay đã tước xong, xoay người đưa cho cặp sinh đôi kia. Hai anh em thoải mái nhận lấy, nói cảm ơn, sau đó bắt đầu đặt xuống đất chơi, bọn nhỏ chơi không tới, xem ra trước đó đã chơi không ít.

Đám nhỏ khác nhìn đều thực hâm mộ, bắt quá cũng không nói gì.

Địch Nãi bật cười. Thăm nghĩ, đám nhóc đúng là trưởng thành sớm a, tiểu thú nhân còn nhỏ như vậy đã hiểu phải chiều cổ lấy lòng phi thú nhân. Địch Nãi tăng nhanh động tác trong tay, rất nhanh lại làm xong thêm vài con, nhóm nhỏ có thêm con quay, liền bắt đầu thi đấu, xem ai có thể làm con quay quay lâu hơn. Cứ vậy, trước son động Địch Nãi là một mảnh náo nhiệt vô cùng.

Lúc này Mã Cát dẫn theo Thái Ni đi tới, cười nói: “Ta đã nói chỗ Địch Nãi nhất định có trò vui mà. Xem đi, thật sự rất náo nhiệt.”

Thái Ni cũng chưa từng thấy con quay, hiếu kỳ nhìn chăm chăm. Địch Nãi thấy vậy cũng thuận tay giúp Thái Ni làm một con quay, lại lấy lá dương Lý Áo mang về ban này làm roi.

Thái Ni cầm con quay cùng roi, bắt đầu học cách chơi. Nhóm trẻ thấy Thái Ni cũng muốn chơi thì liền chạy tới chỉ điểm.

Địch Nãi vẫn còn tước con quay, vừa tước vừa hỏi Mã Cát: “Hách Đạt đâu? Hôm nay sao không cùng một chỗ với người?”

“Người vừa tới nên mới không rõ, cứ ngày này hàng tháng, các thú nhân trưởng thành đều phải tới gặp tộc trưởng. Tộc trưởng sẽ thông báo một ít đại sự phát sinh trong bộ lạc, còn xử lý một ít việc vặt vãnh.”

Địch Nãi nghĩ, hóa ra hôm nay Phát Lôi phải tham gia hội nghị bộ lạc a. Xem ra không phải vì nghe lời mình nói hôm qua nên nói không đến.

Lại nói tiếp, bộ lạc vẫn khá dân chủ. Bất quá, vì sao phi thú nhân lại không thể đi? Đây là kỳ thị trắng trợn a! Địch Nãi nghĩ, cho dù các thú nhân cường hãn hơn phi thú nhân thì cũng không thể nào cướp đoạt quyền lợi của phi thú nhân đi? Đáng tiếc, phi thú nhân trong bộ lạc dường như đã quen được thú nhân chiều sỏ, sợ là không muốn lên tiếng đòi quyền lợi này.

Địch Nãi lắc đầu, từ bỏ ý tưởng thay đổi tư tưởng của người nguyên thủy.

Lại tước xong một con quay, nhìn Thái Ni cứ khom lưng đánh con quay, tuy biểu tình thực vui vẻ nhưng cũng khá vất vả. Dù sao Thái Ni cũng đang mang thai, cứ khom lưng mãi như thế cũng không tốt.

Địch Nãi nghĩ, nếu có thể làm ra trò gì đó mà không cần vận động thì tốt rồi. Địch Nãi đột nhiên nghĩ tới cờ năm quân, ở thế giới cũ, cờ năm quân là trò chơi rất thông hành a. Cờ năm quân dễ làm, cũng dễ học, để Thái Ni giải trí thì rất tốt.

Nghĩ vậy, Địch Nãi liền bảo Mã Cát dẫn Thái Ni vào trong son động nghỉ ngơi một chút, uống miếng nước. Trên mặt Thái Ni đã toát ra một tầng mồ hôi, nghe Mã Cát nói vậy thì đứng thẳng dậy thở một hơi, đồng ý. Địch Nãi lại nói với Lý Áo, bảo nó mang đám nhỏ đi nơi khác chơi, đừng làm ồn nhóm thúc thúc nghỉ ngơi. Bọn nhỏ liền nghe lời chạy đi.

Địch Nãi cầm một nhánh cây nhỏ, bắt đầu tước quân cờ. Quân cờ muốn tước đến bóng loáng cũng khá khó, Địch Nãi chỉ làm ra hình thức ban đầu, lười chải chuốt. Sau khi tước xong mười bốn quân cờ, trong đó bảy quân được dùng than củi bôi đen làm cờ đen, số còn lại là cờ trắng.

Cách son động không xa có một tảng đá lớn khá bằng phẳng, dùng than vẽ thành bàn cờ, đặt quân cờ lên, một bàn cờ năm quân giản dị đã thành hình. Địch Nãi lại kiểm thêm mấy tảng đá nhỏ đặt bên cạnh, làm ghế ngồi.

Làm xong hết thấy, Địch Nãi liền gọi Mã Cát cùng Thái Ni ra, chỉ bàn cờ trên tảng đá nói: “Hôm nay ta dạy các người chơi một trò chơi mới. Cờ năm quân.”

Mã Cát hai mắt tỏa sáng. Địch Nãi không để ý đến hắn, ngược lại kéo Thái Ni ngồi xuống trước: “Đến, Thái Ni ngồi xuống đi. Thứ này rất dễ học. Ta dạy cho người.”

Mã Cát cũng không tức giận, cười hi hi ngồi xuống tảng đá bên cạnh.

Địch Nãi đơn giản nói quy tắc một chút, sau đó bảo Thái Ni đi trước. Thái Ni suy nghĩ một hồi, đưa tay đi một quân, Địch Nãi đi một quân. Cứ vậy, rất nhanh Thái Ni cùng Mã Cát đều hiểu rõ quy tắc.

Địch Nãi dạy một hồi, nhìn ánh mắt trông mong của Mã Cát, có vẻ rất muốn chơi, vì thế đứng dậy để Mã Cát cùng Thái Ni chơi, mình ngồi bên cạnh ngẩng nhiên chỉ điểm một chút.

Ba người đang chơi vui vẻ thì một con dực cánh hổ màu xám đột nhiên từ không trung bay xuống.

Dực hổ vừa đáp xuống đất liền hóa thành hình người. Thái Ni đang cúi đầu chơi cờ cảm giác được, vừa nhấc đầu nhìn lên thì ngây dại.

Địch Nãi thấy con dực hổ kia không phải ở gần đây, theo về mặt Thái Ni thì bảy tám phần có thể khẳng định đây chính là Văn Sâm Đặc mà Thái Ni từng nói qua. Địch Nãi phát hiện mặt mũi thú nhân kia có chút bầm dập, trên người cũng có nhiều vết thương nhỏ, hẳn là vừa bị người ta đánh.

Trong mắt thú nhân tóc xám mắt xám kia chỉ có Thái Ni, sau khi sai bước tiến tới gần bọn họ thì nói với Thái Ni: “Thái Ni, ngươi ở trong này à, thật tốt quá.”

Thái Ni quay mặt đi... không để ý tới đối phương.

Văn Sâm Đặc cũng không để ý, giữ chặt tay Thái Ni, thực tự nhiên quỳ xuống bên cạnh: “Hôm nay Lai Đức tới tìm ta đánh một trận, ta mới biết ngươi đã có thai. Ta liền vội vàng chạy đi tìm, nhưng ngươi không thấy đâu. Sau đó ta chạy tới hỏi phụ thân ngươi, mới biết ngươi đã qua bên này. Thực xin lỗi, đều tại ta không tốt, để ngươi chịu ủy khuất.”

Thái Ni một tay bịt mặt, chính là nước mắt vẫn chảy xuống, bất quá cũng không thu hồi tay. Kỳ thật hẳn cũng có hảo cảm với Văn Sâm Đặc, hiện giờ lại có đứa nhỏ, nghĩ tới hành động sẵn sàng của Văn Sâm Đặc, trái tim hẳn cũng định lại.

Văn Sâm Đặc đưa tay kéo tay Thái Ni xuống, giúp hắn lau nước mắt, an ủi: “Đừng khóc. Về sau ta sẽ chiều cổ ngươi, không bao giờ để ngươi thương tâm nữa. Ngươi yên tâm, ta lập tức đi báo cho tộc trưởng cùng đại vu, thỉnh bọn hắn cử hành nghi thức cho chúng ta.”

Thái Ni không muốn cử hành nghi thức nhanh như vậy, lắc đầu: “Ta hiện giờ không muốn trở về, ta muốn ở bên này...”

Văn Sâm Đặc lập tức nghe theo: “Cũng tốt, ngươi trước tiên ở bên này giải sầu, dưỡng hảo thân thể, nghi thức này nọ, cử hành trễ một chút cũng không có vấn đề gì.”

Thái Ni chậm rãi ngừng nghẹn ngào, cúi đầu, mặt có chút đỏ ửng. Vừa rồi nhất thời xúc động, giờ mới nhớ ra bên cạnh vẫn còn hai vị bằng hữu à!

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Bài Kiểm Tra

Văn Sâm Đặc nhìn bộ dáng Thái Ni, biết hắn đồng ý với quyết định của mình, đồng ý cùng mình ở cùng một chỗ, quả thực làm Văn Sâm Đặc vui sướng không thôi. Nhìn gương mặt Thái Ni đỏ bừng, Văn Sâm Đặc thực muốn nhào tới hung hăng hôn một ngụm.

Đáng tiếc, trực giác thú nhân nhắc nhở Văn Sâm Đặc, ánh mắt hai giống cái bên cạnh Thái Ni nhìn mình không hề thân thiện chút nào. Văn Sâm Đặc ngẩng đầu, nhìn thấy ngồi đối diện là Mã Cát, trước kia hắn từng gặp qua. Một vị giống cái khác cư nhiên có mái tóc thật ngắn, ánh mắt nhìn mình sắc bén hệt như lưỡi dao, trên người ần ần còn tỏa ra sát khí.

Trong bộ lạc từ khi nào có một giống cái như vậy? Giống cái bình thường rất ít khi giết động vật, vì thế trên người không có sát khí, trên người giống cái này, tuy thân nhiên thoát nhìn vì đã thu liễm nên mới vậy.

Văn Sâm Đặc vẫn còn đang suy đoán thì Mã Cát đã nhìn qua, nhìn không được mở miệng: “Văn Sâm Đặc, ngươi chiếm tiện nghi lớn như vậy của Thái Ni, nói mấy câu liền hồng được, trong lòng thực đắc ý đi? Thái Ni thành thật nên mới không truy cứu sai lầm của ngươi. Ta là bạn tốt của Thái Ni, sẽ không dễ dàng buông tha đâu.”

Địch Nãi ở bên cạnh ôm tay, híp mắt tựa tiểu phi tiểu phi nhìn Mã Cát làm khó dễ Văn Sâm Đặc.

Thái Ni cũng không nói gì, chỉ rút tay mình khỏi tay Văn Sâm Đặc. Đối với Văn Sâm Đặc, trong lòng Thái Ni cũng có chút oán hận.

Văn Sâm Đặc nhìn thấy Thái Ni như vậy, ánh mắt liền âm ảm. Bất quá, lúc trước hắn thừa dịp Thái Ni trúng mê hương mà chiếm tiện nghi, còn làm người ta mang thai, trong chuyện này, hẳn quả thực đuối lý. Thái Ni mềm lòng, không làm khó dễ mình. Nhưng bằng hữu Thái Ni thì không, muốn bắt bình một trận cũng là chuyện thực bình thường.

Lại nói tiếp, Thái Ni thực miễn cưỡng có những người bạn tốt như vậy, sẽ không sợ gặp nguy hiểm. Văn Sâm Đặc trong lòng thực cảm kích bằng hữu của Thái Ni, cho nên hắn nghĩ, cho dù bị trừng phạt thế nào, hắn cũng không oán hận nửa câu.

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Văn Sâm Đặc đứng lên, thẳng tắp nhìn Mã Cát, trầm giọng nói: “Trước đó ta quả thật có điểm làm không đúng, để Thái Ni chịu thương tổn. Ta làm sai, nên bị trừng phạt. Nhưng đối với Thái Ni vẫn luôn thật lòng, hi vọng các ngươi có thể chúc phúc chúng ta. Ngươi nói đi, ta phải làm thế nào mới được?”

Mã Cát nghe xong, liền vuốt cằm cân nhắc xem rốt cuộc nên làm thế nào mới có thể làm Thái Ni hết giận mà lại không tổn thương hòa khí. Kỳ thực vừa rồi hắn cũng chỉ là đồng tình với Thái Ni, vì cảm phần mới nói vậy chứ trong lòng cũng không nghĩ tới rốt cuộc nên trừng phạt Văn Sâm Đặc thế nào.

Văn Sâm Đặc cũng không thúc giục, chỉ đứng một bên chờ Mã Cát mở miệng, đồng thời cúi đầu ôn nhu chăm chú nhìn Thái Ni.

Địch Nãi nhìn Mã Cát nửa ngày cũng không nghĩ ra chủ ý gì, liền nghĩ, không phải mình thiếu đối thủ luyện tập sao, trước cứ lấy Văn Sâm Đặc thử trước.

Vì thế hướng Văn Sâm Đặc mở miệng: “Như vậy đi, văn sâm đặc, ngươi đừng dùng hình thức, cùng ta đánh một trận, nếu ngươi thắng, chúng ta bỏ qua, nếu thua, phải phụ trách thức ăn cho chúng ta mười ngày. Thế nào?”

Văn Sâm Đặc nghe xong thì ngẩn ngẩn. Này, hắn không nghe sai đi? Trong bộ lạc cho tới giờ chưa từng có phi thú nhân đánh nhau với thú nhân, càng miễn bàn tới chuyện phi thú nhân muốn đánh thắng.

Chẳng lẽ phi thú nhân này là thú nhân cải tạo? Trước kia Văn Sâm Đặc từng nghe qua chuyện như thế. Bởi vì trong bộ lạc thiếu giống cái, một số thú nhân thể nhược nếu nguyện ý có thể tới chỗ đại vu xin nước thánh, sau khi uống xong có thể cải tạo thành giống cái. Chẳng lẽ, vị trước mặt chính là giống cái cải tạo?

Nhưng cho dù là thú nhân cải tạo thành giống cái thì vẫn là giống cái a, chính là sao hắn có thể động thủ với giống cái?

Văn Sâm Đặc có chút khó nghĩ, bất quá vẫn lễ phép hỏi: “Xin hỏi, ngươi là...”

Mã Cát ở bên cạnh cướp lời đáp: “Hắn là bạn tốt của ta, Địch Nãi. Hắn rất lợi hại, tuy là giống cái nhưng có thể săn mồi.” Mã Cát rất tin tưởng Địch Nãi. Trong khoảng thời gian này Mã Cát sớm đã kiến thức sự lợi hại của Địch Nãi. Hắn nghĩ, nếu Địch Nãi đã tự tin nói vậy, kia hắn cũng tin tưởng bản lĩnh của địch nãi.

Văn Sâm Đặc lập tức nhìn Địch Nãi lắc đầu: “Ngươi là giống cái, ta không thể đánh nhau với ngươi, ta nhận thua là được rồi. Ta sẽ chuẩn bị thức ăn cho các ngươi. Đừng nói mười ngày, một tháng cũng được.”

Địch Nãi nghe thế thì không vui. Nghĩ thầm, thế nào, dám khinh thường ông à? Hôm nay nhất định phải cho ngươi biết sự lợi hại của ông. Vừa rồi cậu vốn chỉ muốn thử một chút để Văn Sâm Đặc không coi thường mình, đồng thời đánh chút cho đỡ ghiền.

Nhưng Văn Sâm Đặc cư nhiên lại nói vậy, cậu liền quyết định trước tiên phải dạy dỗ đối phương một phen, vì thế mở miệng nói: “Ngươi đây là khinh thường ta? Ta nói cho ngươi biết, hôm nay ta nhất định phải đánh một trận với ngươi. Ngươi đừng nghĩ chỉ có thú nhân các ngươi đánh nhau lợi hại. Đó là vì hình thức của các ngươi chiếm ưu thế quá lớn. Nếu là hình người, ngươi chưa chắc có thể thắng được ta.”

Địch Nãi vừa nói xong thì nhắc chân đá tới thân cây bên cạnh. Cái cây kia thô to cỡ bắp chân người, thế nhưng chỉ một cú đá đã ‘răng rắc’, gãy ngang.

Một cước này Địch Nãi dùng bảy, tám phần lực đạo, hơn nữa còn dùng xảo kinh là chính, cho nên, hiệu quả có chút kinh người. Quả nhiên, một chiêu này của Địch Nãi làm Mã Cát cùng Thái Ni trợn mắt há hốc nhìn cái cây bị đá gãy kia, nói không nên lời.

Văn Sâm Đặc cảm thấy này không thể nào tin nổi. Nếu đổi lại là hắn, muốn nhổ bậc gốc cái cây kia thì rất dễ, nhưng một cước đá gãy như vậy thì khó. Giống cái này dễ dàng làm được, có thể thấy quả thực có bản lĩnh, không thể xem thường.

Nghĩ đến đây, Văn Sâm Đặc thu hồi khinh thường, cao thấp đánh giá Địch Nãi một phen. Một giống cái vóc dáng không cao, cũng không đặc biệt cường tráng, thế nhưng đứng ở nơi đó, tự nhiên lại toát ra một loại uy nghiêm cùng uy hiếp. Hắn nghĩ, có lẽ động thủ với giống cái này, mình không nhất định có thể chiến thắng.

Vì thế, Văn Sâm Đặc liền đồng ý với yêu cầu của Địch Nãi.

Địch Nãi hơi mỉm cười tới gần Văn Sâm Đặc, nhắc nhở nói: “Ngươi cũng không nên cố ý bại trong tay ta, phải biết, nếu người trong bộ lạc biết ngươi thua một phi thú nhân, sẽ cười nhạo đấy.”

Văn Sâm Đặc rung mình, căng cứng thần kinh, bắt đầu sẵn sàng đón địch.

Địch Nãi biết rõ, so với thú nhân, khoảng cách chiều cao quá cách biệt nên tấn công trên cao không có phần thắng quá lớn, chỉ có thể cố gắng tiến công bên dưới. Vì thế ngay chiêu đầu tiên, Địch Nãi đã dùng đòn quét chân.

Văn Sâm Đặc thật không ngờ Địch Nãi ra tay nhanh như vậy, còn chưa kịp phản ứng, chân đã trúng một cú. Cũng may Địch Nãi không xuất toàn lực, Văn Sâm Đặc đứng cũng khá vững, lúc này mới không ngã sấp xuống.

Địch Nãi ngay chiêu đầu đã không thành công, lập tức tung liên hoàn đá. Lại nói tiếp, công phu đá của Địch Nãi không tồi, năm đó còn từng đặc biệt luyện qua. Lần này thi triển, thế nhưng làm người ta nhìn tới hoa mắt. Văn Sâm Đặc chống đỡ có chút chật vật. Dù sao, này hoàn toàn không phải đấu pháp mà các thú nhân thường dùng, làm người ta khó lòng phòng bị.

Địch Nãi không dùng toàn lực, chỉ là đấu luyện. Mỗi chiêu mỗi thức cũng không nhất định muốn tiêu diệt, chỉ cần đánh trúng Văn Sâm Đặc, cậu liền thu tay. Nhưng mặc dù vậy, Văn Sâm Đặc cũng bị đánh tới đau nhức cả người.

Văn Sâm Đặc thật ra cũng khá kiên trì, bị Địch Nãi đả thương cũng không lên tiếng, ngược lại tập trung quan sát các đòn của Địch Nãi, vừa chống đỡ, vừa học theo.

Lúc hai người đang đánh hăng say, từ không trung lại có hai con dực hổ bay xuống, là Phát Lôi cùng Hách Đạt trở lại. Phát Lôi hiển nhiên không rõ tình huống, vừa đáp xuống thấy một thú nhân xa lạ đang đánh nhau với Địch Nãi, liền muốn tới hỗ trợ.

Mã Cát thấy được, vội vàng xua tay cản lại. Sau đó Mã Cát đơn giản giải thích tình huống cho hai thú nhân, vì thế Phát Lôi cùng Hách Đạt cũng đứng bên cạnh xem cuộc chiến.

Năng lực học tập của thú nhân rất mạnh, độ linh hoạt cũng không kém, sau một đoạn thời gian, Văn Sâm Đặc cuối cùng cũng nắm giữ được chút kỹ xảo, không còn bị vây trong cục diện bị động chịu đánh nữa, bắt đầu chủ động ra quyền. Nhưng thân thủ Địch Nãi rất nhanh nhẹn, sao có thể bị đánh trúng? Cho nên tình thế vẫn như cũ nghiêng về phía Địch Nãi.

Thái Ni lúc đầu còn cảm thấy thú vị, nhưng sau đó thấy Văn Sâm Đặc luôn bị đánh, trong lòng bắt đầu bối rối.

Địch Nãi đánh một trận, khỏe mắt liếc nhìn biểu tình Thái Ni, nghĩ cũng nên dừng lại. Dù sao cậu cũng không quá thân với Thái Ni, nếu bắt nạt Văn Sâm Đặc quá thì Thái Ni sẽ đau lòng a! Đến lúc đó nếu quay ngược qua giận mình thì đúng là mất nhiều hơn được.

Nghĩ tới đây, Địch Nãi dùng chiêu quật qua vai, quăng Văn Sâm Đặc cao hơn mình một khúc ngã xuống đất, lại tung tiếp chiêu cầm nã thủ, xoay ngược cánh tay Văn Sâm Đặc làm hắn không thể nhúc nhích. Địch Nãi cười hắc hắc hỏi: “Ngươi thua, có phục không?”

Văn Sâm Đặc cũng thực sáng khoái gật đầu nhận thua.

Địch Nãi liền buông ra, còn đưa tay kéo Văn Sâm Đặc đứng dậy.

Sau khi đứng dậy, Văn Sâm Đặc thực thành khẩn nhận thua: “Ta thua. Không ngờ lại có giống cái lợi hại như vậy. Về sau có thời gian, còn phải hướng ngươi thỉnh giáo.”

Địch Nãi nghĩ, các thú nhân phần lớn luôn ý lại vào hình thức, kỹ xảo đánh nhau làm sao có thể so với bộ đội đặc chủng đã trải qua quá trình huấn luyện nghiêm khắc như cậu a! Bất quá, năng lực của thú nhân rất mạnh, cũng học hỏi nhanh, nếu hảo hảo huấn luyện một thời gian thì có thể trở thành đối thủ không tồi! Vì thế cậu liền hào phóng gật đầu, biểu thị đồng ý.

Phát Lôi ở bên cạnh nhìn nửa ngày, cảm thấy rung động với bản lĩnh của Địch Nãi.

Phát Lôi vẫn còn nhớ rõ, lần đầu tiên nhìn thấy Địch Nãi, khi đó cậu đang chiến đấu với thử thú. Khi đó, Địch Nãi cho dù đối mặt với cường địch cũng không chút sợ hãi, anh dũng chiến đấu, làm Phát Lôi thán phục. Bất quá Phát Lôi cũng chỉ cảm thấy Địch Nãi thực dũng cảm, thân thủ không tồi mà thôi.

Giờ hồi tưởng lại, khi đó Địch Nãi đang bị thương, thân thủ bị hạn chế rất lớn. Đối mặt với một đám thử thú trong tay đều cầm gậy gỗ nên mới rơi xuống thế hạ phong.

Phát Lôi nghĩ, nếu mình không dùng hình thức, đơn đả độc đấu, khẳng định cũng không thắng được Địch Nãi. Nghĩ đến đây, ánh mắt Phát Lôi nhìn về phía Địch Nãi lại tăng thêm một phần kính trọng.

Mã Cát thấy bọn họ đánh xong, liền hướng Địch Nãi hô to: “Ngươi quá lợi hại a Địch Nãi, cư nhiên có thể đánh thắng thú nhân!”

Địch Nãi khoát tay, đáp: “Này có gì đâu, ngươi cũng có thể làm được, ngươi muốn học không? Ta có thể dạy ngươi.”

Mã Cát vội lắc đầu: “Thôi thôi, ta không học đâu. Ta cũng không muốn đánh nhau, nếu ai dám bắt nạt ta, Hách Đạt sẽ giúp ta giáo huấn kẻ đó.”

Địch Nãi nghe xong thì có chút vô ngữ, này đúng là tư tưởng ý lại điển hình a!

Không để ý tới Mã Cát, quay đầu nhìn về phía nhóm Phát Lôi, cười chào hỏi: “Hey, các ngươi về rồi à? Tộc trưởng phân phó gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Binh Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Nụ Hôn Đầu Tiên

Phát Lôi chuyển đặt lại chỉ thị của tộc trưởng, trọng yếu nhất chính là chuẩn bị cho lễ tạ ơn thần thú giữa tháng mười.

Mã Cát vừa nghe thì lập tức cao hứng nói: “Năm nay lễ tạ ơn cử hành ở bộ lạc chúng ta, thực tốt quá. Địch Nãi, ngươi chưa từng tham gia lễ tạ ơn đi? Rất náo nhiệt a.”

Mã Cát thấy Địch Nãi cảm thấy hứng thú, liền tỉ mỉ giải thích. Hóa ra, vì muốn cảm tạ thần sáng thể đã ban ân cho ba bộ tộc dự hồ tộc, dự báo tộc cũng dự xà tộc, hàng năm phiên đại lục này sẽ tổ chức ngày lễ tạ ơn. Đây chính là việc trọng đại, bình thường ba bộ tộc sẽ thay phiên nhau tổ chức.

Năm nay tới phiên bộ tộc dự hồ, đến khi đó hai bộ lạc khác sẽ phái người tới tham gia, cũng dâng lễ vật hiến cho thần.

Phát Lôi bổ sung nói, tộc trưởng giao việc chuẩn bị cho sáu người, y chính là một trong số đó. Tộc trưởng còn nói, hần niên kỷ đã lớn, chuẩn bị tuyển tộc trưởng kế nhiệm. Ai có thể làm tốt hoạt động lần này thì có khả năng trở thành tộc trưởng đời tiếp theo.

Địch Nãi nghĩ, tộc trưởng an bài như vậy thực không sai. Ngày lễ này cũng chính là cơ hội để các bộ lạc triển lãm bản lĩnh của mình. Nếu bộ tộc nào tổ chức thật nổi bật thì có thể làm hai tộc khác tán thưởng hâm mộ, cũng có mặt mũi. Ngay cả những lễ vật dâng lên, mọi người cũng đều âm thầm so sánh.

Cho nên, nếu ai có thể nở mày nở mặt trong dịp lễ này thì khẳng định năng lực không tồi, hần cũng có thể đảm nhiệm vị trí tộc trưởng.

Địch Nãi vỗ vỗ vai Phát Lôi, hướng y nháy nháy mắt: “Hey, xem ra ngươi rất có khả năng a! Tộc trưởng để ngươi làm nhiệm vụ quan trọng như vậy, nhất định phải hào hào cố gắng a!”

Phát Lôi cười cười: “Một mình ta không được, còn cần mọi người duy trì!”

Mã Cát ở bên cạnh tiếp lời: “Không thành vấn đề, có gì cần ta cùng Hách Đạt hỗ trợ, cứ việc nói.”

Mã Cát lại quay đầu nhìn về phía Địch Nãi: “Đúng rồi, Địch Nãi biết nhiều thứ mới lạ như vậy, phải giúp Phát Lôi ra chủ ý a! Đến lúc đó, bộ lạc chúng ta tổ chức một sự kiện chưa từng có, để các bộ lạc khác đều chấn động.”

“Tốt, không thành vấn đề!” Địch Nãi lập tức đáp ứng. Cậu nghĩ, tụ hội do người nguyên thủy cử hành có thể có bao nhiêu dạng chứ, cậu tùy tiện hiến kế, hần đủ cho bọn họ lác mắt.

Bọn họ nói chuyện lễ mừng, bên kia Thái Ni đang giúp Văn Sâm Đặc tẩy rửa miệng vết thương. Sau khi rửa sạch, vết thương thoát nhìn có chút dữ tợn. Vốn lúc trước Văn Sâm Đặc đã bị thương, giờ lại cùng Địch Nãi đánh một trận, miệng vết thương liền nứt ra. Thái Ni có chút đau lòng, chạy tới hỏi Địch Nãi: “Địch Nãi, vết thương này có thể dùng da thú băng lại không?”

Địch Nãi gật gù đầu, vào trong lấy băng vải ra đưa cho Thái Ni.

Văn Sâm Đặc thấy vậy thì khoát tay: “Chút thương nhỏ thôi, không có việc gì, ta giúp các ngươi chuẩn bị cơm trưa.”

Địch Nãi thấy Văn Sâm Đặc cũng không phải dạng người thích dùng mảnh lời, ấn tượng cũng liền đổi mới, cười nói: “Hứa hẹn kia không cần làm ngay. Ta thấy, ngày mai rồi bắt đầu. Hôm nay mọi người ở chỗ ta ăn cơm đi!”

Chỗ Địch Nãi vẫn còn khá nhiều con mồi, sáu người cũng đủ ăn.

Lúc ăn cơm, Văn Sâm Đặc lại thành khẩn cảm ơn mọi người, cảm ơn nhóm Mã Cát đã chiếu cố Thái Ni, cũng biểu thị mình nhất định sẽ hào hào chăm sóc Thái Ni, mọi người cứ an tâm.

Mã Cát bốn cọt nháy mắt với Thái Ni, nhỏ giọng nói: “Nhìn hần như vậy, hần đối xử với ngươi không sai a! Các ngươi định khi nào thì cử hành nghi thức đây?”

Thái Ni đỏ mặt cúi đầu: “Ta muốn qua một đoạn thời gian rồi nói sau.”

Mã Cát lại nghiêm túc nói: “Àn, vậy cũng tốt. Văn Sâm Đặc này ta thấy không tồi, ngươi phải quý trọng, đừng phạm hồ đồ.”

Thái Ni gật gù đầu: “Ta biết. Ngươi yên tâm đi.”

Mã Cát vừa ăn vừa hi hi ha ha kể lại những chuyện thú vị trong các hoạt động lễ tạ ơn trước kia.

Tỷ như, bộ tộc dự xà tộc ở Lâm Hải, có năm tế phẩm chính là một con sao biển thật lớn. Con sao biển kia màu đỏ, da dẻ bóng loáng. Đáng tiếc, cuối cùng không nuôi sống nó được.

Dự báo tộc có một năm hiến lên một viên hồ phách thật lớn, bên trong là một con tuần lộc nhỏ xinh đẹp, thoát nhìn sinh động như sống.

Mã Cát còn nói có vài tộc nhân trong bộ lạc cũng trong thời điểm lễ tạ ơn mà tìm được bầu bạn dị tộc.

Địch Nãi nghe Mã Cát nói lúc cử hành nghi thức thì sẽ có ca múa, liền hỏi trong bộ lạc có trống to hay không. Dù sao, hoạt động thì phải náo nhiệt một chút, kia trống là rất quan trọng.

Phát Lôi nói trống thì có, bắt quá chỉ có một cái. Cái trống kia dùng thân cây mọc rỗng phần giữa, sau đó dùng da trâu bịt kín làm thành. Rất ít khi dùng tới.

Địch Nãi nghĩ, xem ra bọn họ biết cách chế tạo, bắt quá vì điều kiện hạn chế, không thể làm ra số lượng lớn. Hiện giờ cậu có dao găm, làm thêm vài chiếc trống hần không thành vấn đề.

Địch Nãi nghĩ, chỉ có trống thời thì cũng khá đơn điệu, có thêm mấy món nhạc khí khác cùng sử dụng thì tốt rồi. Nghĩ nửa ngày, cậu phát hiện những nhạc khí khác cũng không dễ làm, có vài món không thể tìm ra tài liệu, cũng có món cần bản không biết nên làm thế nào. Dù sao, Địch Nãi cũng không học chuyên ngành thanh nhạc, không rõ lắm.

Nhạc khí duy nhất mà Địch Nãi biết chính là sao. Sở dĩ cậu biết thổi sáo là do bị chủ nhiệm lớp ở thời trung học ảnh hưởng. Người chủ nhiệm kia của cậu bộ dạng khá văn nhả, cảm giác như các vị tiên sinh thời cổ đại. Ông rất coi trọng Địch Nãi, cảm thấy về sau cậu rất có tiền đồ, đối đãi cũng đặc biệt hơn những học sinh khác.

Có một lần địch nãi thấy cây sáo trong nhà ông, liền hiếu kỳ, vì thế ông đã dạy cho cậu. Địch Nãi học xong còn thực đắc ý, dù sao ở nông thôn có mấy đứa nhỏ biết nhạc khí a. Những đêm hè phải đi canh ruộng dưa hấu, Địch Nãi thường xuyên lấy sáo ra thổi vài khúc, quả thực làm nhóm bạn hâm mộ không ngớt.

Chính là biết thổi sáo không có nghĩa là biết làm sáo. Tài liệu làm sáo thì khá dễ, cứ tìm một cây trúc kích thước vừa vặn là được. Nhưng cụ thể nên làm thế nào, Địch Nãi không rõ lắm. Cậu nghĩ, dù sao cấu tạo cây sáo cũng không quá phức tạp, chỉ có vài lỗ, thử làm vài lần, hẳn có thể làm được đi!

Địch Nãi muốn làm sáo, kỳ thực không phải chỉ vì lễ tạ ơn, mà vì nếu làm được thì sau này mình cũng có thứ để tiêu khiển. Dù sao, nơi này không có trò gì giải trí, thổi sáo cũng có thể tiêu thời gian, thả lỏng tâm tình.

Ăn xong cơm trưa, Văn Sâm Đặc liền dẫn Thái Ni trở về. Mã Cát cùng Hách Đạt cũng có chuyện, liền rời đi. Phát Lôi ở lại, cẩn thận hỏi Địch Nãi những ý tưởng liên quan tới ngày lễ.

Địch Nãi nhớ lại một chút, lễ hội hình thường thì ca múa là chính. Bất quá trong khoảng thời gian huấn luyện ở Vân Nam, có vài trò chơi của các dân tộc thiểu số khá thú vị, tỷ như đá gà.

Quy tắc đá gà rất đơn giản, trước tiên vẽ một vòng tròn giới hạn, hai người đứng bên trong, đều có một chân lên, sau đó cùng đầu gối của cái chân co lên để húc đối phương. Ai bị hất văng ra khỏi vòng, ngã xuống đất trước, hoặc cái chân co lên rút xuống trước thì xem như thua.

Trò chơi này rất đơn giản, thú nhân có thể chơi, phi thú nhân cũng chơi được, ngay cả đứa nhỏ cũng có thể tham gia. Bất quá, trò này cũng cần kỹ xảo.

Nghĩ tới đây, Địch Nãi liền hưng trí, bảo Phát Lôi ra ngoài đấu một trận. Phát Lôi cũng thấy thứ này thực mới mẻ, liền theo Địch Nãi ra sơn động, tới khoảng đất trống bên ngoài.

Địch Nãi dùng nhánh cây vẽ một vòng tròn lớn, dẫn đầu co chân nhảy vào trong. Phát Lôi cũng học theo, bước vào trong vòng tròn, co chân lên. Địch Nãi nhìn vóc dáng cao lớn của Phát Lôi ôm một chân đứng đó, thật sự có chút hài hước. Trong trò chơi này, người cao lớn chưa chắc có ưu thế.

Địch Nãi nhắc nhở Phát Lôi: “Người tốt nhất đừng đứng thẳng, như vậy ta huých một cái người sẽ ngã ngay, thế này này, giống như ta, thất lưng hơi khom xuống một chút, giữ cân bằng.”

Phát Lôi vừa mới xoay người chuẩn bị, Địch Nãi đã vọt qua, hung hăng đụng một cú, Phát Lôi không ngờ sức va chạm mạnh như vậy, lập tức người ngã ngửa đổ.

Địch Nãi cười hắc hắc kéo Phát Lôi ngồi dậy, nói: “Đến, lần này người trước.”

Phát Lôi biết Địch Nãi khó đối phó, vì thế rất tập trung tinh thần học hỏi động tác của Địch Nãi khi này, nhảy tới húc cậu. Bất quá y phải khom thấp người mới có thể đụng được chân Địch Nãi, kỹ thuật có chút khó khăn. Địch Nãi thấy y nhảy tới liền linh hoạt nhảy một cái, tránh được.

Hai người cứ vậy người tới ta đi, đấu tới quên cả trời đất. Địch Nãi từ đầu đến cuối vẫn luôn chiếm thượng phong. Dù sao Phát Lôi cũng là người mới, vóc dáng lại cao, hoàn toàn không thể chiếm được tiện nghi từ Địch Nãi.

Lúc Phát Lôi một lần nữa ngửa mặt lên trời, Địch Nãi thực hắc tuyến phát hiện, lúc vảy da thú bị lật lên, đại gia hỏa của Phát Lôi không chút kiêng kỵ bại lộ ra bên ngoài.

Người nguyên thủy đều không mặc quần a a! Thứ kia còn không phải lớn bình thường, làm Địch Nãi cũng là nam tính thoáng có chút hâm mộ ghen tị hận.

Địch Nãi rốt cuộc phát hiện khuyết điểm lớn nhất của trò này, chính là thú nhân cùng phi thú nhân tuyệt đối không thể chơi chung. Bằng không, một khi đấu thì rốt cuộc là đá gà hay trò xem hàng, thực không thể nói rõ.

Địch Nãi kéo Phát Lôi lên, có chút mất hứng nói: “Quên đi, không chơi nữa.”

Phát Lôi lập tức đồng ý. Y có chút ngượng ngùng, dù sao cũng thua suốt, y cũng có chút mất mặt.

Địch Nãi trước đó đã đánh một trận với Văn Sâm Đặc, cảm thấy gân cốt sắp rí sét của mình hơi giãn được một chút, bất quá vẫn còn ngệnh. Vừa nãy lại chơi đá gà, tay cũng bắt đầu ngứa, rất muốn tìm người tới đánh một trận.

Cậu liền hỏi Phát Lôi: “Lúc trước người nhìn thấy ta cùng Văn Sâm Đặc đánh nhau, có học được chút nào không?”

Phát Lôi gật gật đầu, mang mấy chiêu mình học được khoa tay múa chân một chút. Địch Nãi cảm thấy năng lực học hỏi của Phát Lôi không sai, rất cao hứng, bất quá cảm thấy chỉ mấy chiêu kia không đủ, liền chỉ y những kỹ xảo cơ bản khi đánh nhau.

Phát Lôi học rất nhanh, dù sao kỹ xảo chiến đấu hình thú cũng có thể ứng dụng lên hình người.

Địch Nãi nói: “Đến, chúng ta đánh một trận, ngươi tung hết bản lĩnh ra, đừng nương tay. Ngươi động thủ trước.”

Phát Lôi gật đầu, cũng không khách khí, lập tức đánh tới một quyền. Địch Nãi lắc mình né tránh, một chân của Phát Lôi cũng đá tới. Địch Nãi không né tránh, hạ thấp người ôm lấy chân Phát Lôi, chân kia móc một cái, Phát Lôi liền té chổng vó.

Địch Nãi kéo Phát Lôi dậy, nói: “Không tồi, có tiến bộ, lại đến một trận.”

Địch Nãi bởi vì không muốn sử dụng những chiêu quá ngoan độc, nên phần lớn thời gian chỉ cùng Phát Lôi triển đấu. Cứ vậy sau vài lần, kỹ thuật của Phát Lôi cũng tiến bộ rất lớn.

Nắm đấm tung ra càng lúc càng nhanh, động tác cũng thuần thực hơn, một lúc không để ý, Địch Nãi thế nhưng bị Phát Lôi kẹp cổ từ phía sau, chân cũng bị khóa. Địch Nãi cũng không hoảng, khuỷu tay đánh mạnh về sau, sau đó từ một góc độ khéo léo rút chân ra, gạt ngã Phát Lôi, nháy mắt đối phương ngã xuống thì lợi dụng xảo kinh áp chặt dưới người.

Địch Nãi từ trên cao nhìn xuống Phát Lôi, nhướng mi cười nói: “Thế nào? Ta rất lợi hại đi?”

Phát Lôi cười gật gật đầu, y thích nhìn địch nãi thần thái phi dương như vậy.

Bởi vì có chút mệt, Địch Nãi cũng không lập tức buông tay mà cứ giữ nguyên tư thế cúi đầu nhìn Phát Lôi. Phần trán Phát Lôi che kín mồ hôi tinh mịn, mày kiếm thẳng tắp, con ngươi vàng óng ánh trời xanh mây trắng, thế nhưng dị thường chói mắt.

Trái tim Địch Nãi đột nhiên nhảy loạn, hô hấp dồn dập hẳn, còn có chút miệng khô lưỡi khô.

Địch Nãi lúc này mới phát hiện, từ khi nhận thức Phát Lôi, đây là lần đầu tiên cậu quan sát Phát Lôi kĩ như vậy. Phát Lôi có sóng mũi cao thẳng, đôi môi nở nang, bởi vì đang cười nên khóe miệng hơi cong lên. Diện mạo rõ ràng thực nam tính nhưng giờ phút này không hiểu sao lại thực hấp dẫn Địch Nãi.

Giống như bị mê hoặc, Địch Nãi chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng chạm lên cánh môi dày kia, cũng thử mút nhẹ.

Hô hấp Phát Lôi bị kiềm hãm, có chút không thể tin đây là sự thật. Nhưng y rất nhanh đã phản ứng lại, đoạt lấy quyền chủ động, kéo thấp đầu Địch Nãi, đẩy sâu nụ hôn này.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chủ Nghĩa Độc Thân

Phát Lôi đại khái đã mong ước từ lâu, có cơ hội liền không chịu buông tay. Đầu lưỡi y thừa dịp Địch Nãi thất thần, bá đạo cuốn lấy đầu lưỡi cậu, liếm mát, dây dưa. Nụ hôn kịch liệt như vậy làm hô hấp Địch Nãi có chút dồn dập.

Môi cùng môi đụng chạm, lưỡi cùng lưỡi giao triền. Hai người cách gần như vậy, ngay cả hô hấp cũng cảm nhận được, Địch Nãi nghe thấy hơi thở nam tính nồng đậm tỏa ra từ người Phát Lôi, nhưng cũng không hề chán ghét.

Cuối cùng Địch Nãi chỉ cảm thấy nụ hôn này thật sự quá dài, đầu lưỡi cậu cũng bắt đầu run lên, vì thế thừa dịp đầu lưỡi Phát Lôi hơi thả lỏng, cậu liền đẩy đối phương ra.

Địch Nãi đẩy Phát Lôi ra xong thì liếm liếm môi, mặt có chút đỏ ửng. Hôn môi như vậy, hương vị cũng không tính là quá tệ. Cự nhiên không hề có cảm giác ghê tởm hay khó chịu. Trước kia có đánh chết cậu, cậu cũng không chủ động lao tới hôn một người đàn ông. Chẳng lẽ vì dạo gần đây ghen quá lâu không phát tiết nên nhiệt huyết sôi trào?

Phát Lôi thấy Địch Nãi đẩy mình ra, có chút khó hiểu, cũng có chút lúng túng, vươn tay muốn ôm Địch Nãi. Địch Nãi thấy vậy thì đề tay y lại: “Phát Lôi, đừng nhúc nhích, để ta suy nghĩ một chút.”

Địch Nãi xoay người leo xuống khỏi người Phát Lôi, thả lỏng cả người nằm dài dưới đất, đầu gối lên cánh tay, híp mắt trầm tư.

Lúc Địch Nãi mới vào trung học, cũng từng kết giao một hai người bạn gái, ngẫu nhiên cũng nắm tay hôn nhẹ một cái, bất quá chưa từng kịch liệt như vậy. Người bạn gái kia đại khái vì ngượng nên luôn chổng đậy. Bản thân Địch Nãi thì vì không có kinh nghiệm nên cũng ngại tỏ ra mình là một tên quý hão sắc, vì thế đại đa số chỉ lướt nhẹ qua mà thôi.

Cậu nghĩ, cảm giác một nụ hôn sâu đủ tiêu chuẩn cũng không quá tệ!

Địch Nãi lại nghĩ, không đúng, ông rõ ràng là thích phụ nữ, sao tự nhiên lại muốn hôn đàn ông? Chẳng lẽ vì uống nước thánh nên ngay cả tính hướng cũng biến đổi? Hẳn là không có khả năng. Dù sao cậu tới đây nhiều ngày như vậy, đã gặp qua vô số thú nhân cùng phi thú nhân, đủ loại diện mạo cường hãn, anh tuấn, mảnh mai, thậm chí là xinh đẹp, nhưng cậu chưa từng nảy sinh hứng thú với ai!

Kia vừa rồi vì cái gì gục Phát Lôi ngã lại ừ ừ cạc cạc hôn xuống? A A, ông khẳng định là bị sắc dụ. Phát Lôi cái tên này quả thực là suýt quá mà, lớn lên thực câu nhân.

Nhớ tới nụ cười của Phát Lôi, không biết vì sao trong đầu Địch Nãi đột nhiên nảy lên câu ‘sắc như xuân hoa’ cùng ‘tú sắc khả xan’. Bất quá lập tức bị liên tưởng phong phú của mình dọa sắc, ho khan một trận.

Địch Nãi nghĩ, quên đi, mặc kệ là nhất thời xúc động hay kim lòng không đậu, dù sao hôn cũng hôn rồi, chẳng lẽ có thể thu hồi sao. Địch Nãi cũng không phải người thích già mồm cãi láo. Cậu thích ai, không thích ai, cho tới giờ luôn thực rõ ràng.

Cậu nghĩ, nếu ông đã có cảm giác với Phát Lôi, hơn nữa lại đang ở trong một hoàn cảnh nam nam yêu mến nhau thực bình thường, không bằng cứ thử yêu đương với Phát Lôi một phen đi.

Bất quá, với phụ nữ cậu còn có chút kinh nghiệm, nhưng với đàn ông thì hoàn toàn là con số không. Dù sao cũng là yêu, hẳn không sai biệt lắm đi?

Nghĩ đến đây, Địch Nãi xoay mặt nhìn qua, phát hiện Phát Lôi vẫn một mực nghiêng đầu nhìn mình. ánh mắt trong suốt lóng lánh lộ ra hưng phấn cùng chờ mong. Thoạt nhìn, hết như một con chó lớn chờ đợi chủ nhân trấn an.

Địch Nãi bật cười, bốn cột vuron một tay qua nâng cằm Phát Lôi, trêu đùa: “Phát Lôi cô bé, đến, cười một cái cho đại gia xem nào.”

Phát Lôi không hiểu hai chữ ‘cô bé’ có nghĩa là gì, bất quá, cười thì y hiểu được, vì thế liền nghe lời mỉm cười, còn cười thực sáng lạn.

Địch Nãi cười phá lên, thu tay lại, vui đầu đắm đuối mà cười.

Cười một hồi, Địch Nãi ngẩng đầu lên nhìn Phát Lôi bị mình cười đến hồ hồ, nửa ngày vẫn còn ngây ngốc bên kia, có chút ngượng ngùng. Địch Nãi đột nhiên nghĩ, ông thực con mẹ nó giống đám lưu manh đùa giỡn con gái nhà lành a! Thực không phúc hậu.

Bất quá, Phát Lôi rốt cuộc bao nhiêu tuổi? Lại nói tiếp, hình như từ khi quen biết đến giờ chưa từng nghe y nhắc tới.

Địch Nãi đánh giá Phát Lôi một phen, hẳn là tầm hai mươi tuổi đi. Bất quá, diện mạo có đôi lúc không thể hiện chính xác. Vẫn là hỏi trực tiếp thì tốt hơn.

Vì thế Địch Nãi liền lên tiếng: “Phát Lôi, năm nay ngươi bao tuổi rồi?”

Phát Lôi không hiểu vì sao đột nhiên hỏi cái này, bất quá vẫn thành thật trả lời: “Ta mười bảy.”

Địch Nãi trừng to mắt: “Ngươi, ngươi, ngươi cư nhiên còn chưa trưởng thành?” Địch Nãi kích động. Tháng sáu năm nay là cậu đã tròn hai mươi ba tuổi, so với Phát Lôi lớn hơn sau tuổi a! Được rồi, xem như hôm nay ông lớn to. Trâu già gặm cỏ non a.

Phát Lôi nghe vậy thì lập tức phản bác: “Sao có thể chứ? Ta đã trưởng thành năm trước rồi. Thú nhân chúng ta mười sáu tuổi đã trưởng thành.”

May mắn, may mà không hãm hại vị thành viên. Địch Nãi nghĩ vậy, lại truy hỏi: “Kia phi thú nhân thì sao?”

Phát Lôi giống như thực kỳ quái vì sao chuyện này mà Địch Nãi cũng không biết, nhìn cậu một cái mới nói: “Phi thú nhân mười tám tuổi trưởng thành.”

Địch Nãi nghĩ, xem ra thú nhân vì lớn nhanh nên trưởng thành cũng sớm. Bất quá nghĩ tới sáu tuổi chênh lệch giữa bọn họ, lại nhìn bộ dáng cao lớn của Phát Lôi, Địch Nãi ghen a.

Cậu thực đau đớn nghĩ, cái người này không có việc gì lớn lên cao lớn như vậy làm gì a, làm ông đây nhìn tới ghen, muốn hảo hảo yêu thương một phen cũng có chương ngại.

Địch Nãi đang muốn kéo đầu Phát Lôi tới xoa nắn một phen thì đột nhiên cảnh giác ngẩng đầu. Có người tới.

Địch Nãi lập tức đứng dậy, kéo Phát Lôi lên.

Giữa không trung, một con dực hồ chở theo một người bay xuống, dừng cách bọn họ không xa. Hóa ra đó là Bội Cách cùng Luân Ân. Phát Lôi cùng Địch Nãi liền vội vàng bước qua đón. Bội Cách nằm trên lưng Luân Ân, trạng thái thoạt nhìn không tốt lắm. Địch Nãi đỡ Bội Cách xuống, hỏi: “Làm sao vậy?”

Luân Ân hóa về hình người đáp: “Từ sau khi ăn cơm trưa, bụng Bội Cách vẫn luôn khó chịu, hiện giờ ta định đưa hắn tới chỗ đại vu xem sao. Phát Lôi, ngươi có thể đi cùng không? Cùng ta đi một chuyến. Ta sợ tới đó đại vu có gì phân phó, ta phải chiếu cố Bội Cách, không làm được.”

Phát Lôi lập tức gật đầu: “Ta rảnh, để ta đi cùng ngươi qua đó.”

Địch Nãi cũng có chút lo lắng, dù sao hiện giờ Bội Cách cũng là dụng phu, phải đặc biệt chú ý, vì thế cũng mở miệng hỏi: “Có cần ta hỗ trợ không?”

Luân Ân nói: “Tạm thời không cần phiền người, chờ tới chỗ đại vu xem sao, nếu cần thì sẽ trở lại.”

Địch Nãi cũng không kiên trì, gật gật đầu: “Tốt, vậy các người mau đi đi!”

Phất Lôi phát tay với địch nãi, sau đó theo Bội Cách cùng Luân Ân bay tới chỗ đại vu.

Địch Nãi nhìn thấy bọn họ bay đi xa một hồi thì đột nhiên vỗ mạnh đầu, trời ạ, ông đây thật sự là bị nộ hôn kia làm hồ đồ rồi, thế nhưng hưng trí muốn cùng Phất Lôi nói chuyện yêu đương! A a a, phi thú nhân nơi này phải sinh đứa nhỏ a. Nếu không nhìn thấy Bội Cách mang thai, cậu thật sự đã quên bén đi mất. Cứ mãi mê ăn nước miếng Phất Lôi mà quên đi chuyện quan trọng như vậy.

Sinh đứa nhỏ, Địch Nãi rùng mình. Cậu tuyệt đối không muốn sinh. Địch Nãi thầm nghĩ, ông thật sự là càng sống càng ngu ngốc, bị một đứa nhóc choai choai làm cho thần hồn điên đảo, thế nhưng quên đi chuyện sinh đứa nhỏ này. Đứa nhỏ từ đâu mà ra chứ? Nam nhân từ trên xuống dưới thì chỉ có một chỗ có thể dùng. Cúc hoa Địch Nãi không khỏi căng thẳng. Không được, loại sự tình này, ông quyết không làm.

Địch Nãi thầm nói, Phất Lôi, người phải thông minh một chút a, ông không nhắm chủ ý tới hoa cúc của người thì người cũng đừng đánh chủ ý lên ông a. Tốt nhất là vậy, chúng ta chỉ yêu đương, không kết hôn. Vui vẻ thì ở cùng nhau, không vui thì tách ra, cũng không sinh đứa nhỏ. Như vậy có thể hảo hảo hưởng thụ thời gian yêu đương, thật tốt a!

Còn về phương diện thông qua tiếp xúc thân thể để trao đổi cảm tình, dù sao SEX có rất nhiều loại, hỗ trợ cho nhau cũng được a. Nếu Phất Lôi không đồng ý, ông đây sẽ một cước đá bay y luôn.

Địch Nãi nghĩ thông suốt, cảm thấy mình cũng không nên nghĩ quá phức tạp. Vì thế thoải mái ngâm nga trở về son động.

Vào trong son động Địch Nãi liền nhìn thấy cái xác nhu cấp thật lớn, thịt của nó đã sớm bị ăn sạch, chỉ còn lại lớp vỏ chưa xử lý.

Cậu chuẩn bị đập nát nó ra làm dao. Địch Nãi nghĩ, con dao cậu thấy phi thú nhân dùng ngày đó hoàn toàn chưa trải qua gia công, chỉ cầm trong tay cắt đồ, thực dễ dàng cắt phải tay mình. Mặc kệ thế nào, dao có tay cầm vẫn an toàn hơn nhiều.

Sau khi làm xong thì cho mỗi người quen biết một con, miễn cho bọn họ cứ nhìn dao găm của cậu mà hăm mộ ghen tị hận. Nhiều dao như vậy, còn có thể mang đi trao đổi. Dù sao, nhu cấp cũng không thường thấy, dụng cụ cắt gọt làm từ vỏ nhu cấp cũng không nhiều. Đến khi đó khẳng định rất được hoan nghênh.

Đại lực sĩ Phất Lôi không ở, Địch Nãi chỉ có thể tự động thủ đập vỡ vỏ nhu cấp.

Lớp vỏ nhu cấp quả thật rất cứng, Địch Nãi nhảy lên hưng hăng giẫm một cước, thế nhưng vẫn không thể giẫm nát. Địch Nãi neho mắt, đặt nó đứng dựa vào tường, chạy ra một khoảng cách, sau đó chạy tới đá mạnh một cú, nhưng lớp vỏ kia cư nhiên chỉ chấn động vài cái, nhưng vẫn như cũ không vỡ.

Địch Nãi hết cách, đành phải đi ra ngoài tìm một tảng đá lớn, nện mạnh lên vỏ nhu cấp. Không biết là do kết quả của mấy cú đá trước đó hay sao, tảng đá vừa nện xuống, lớp vỏ cứng rắn rốt cuộc có chút vết nứt. Địch Nãi lại tăng thêm sức, đập mạnh vài cái, rốt cục ầm một tiếng, vỡ vụn đầy đất.

Địch Nãi nhặt lên một mảnh nhỏ xem xét, thoát nhìn khá bén. Địch Nãi cầm nó cắt thử một miếng da thú, phát hiện thực sắc bén vô cùng, vừa cắt đã rạch thành một đường. Chính là lúc cứa lên nhánh cây thì có hơi cùn.

Xem ra, thứ này tuy kém hơn dao găm đúc từ thép, bất quá dùng để cắt thịt cá rau củ linh tinh thì thừa sức. Địch Nãi nghĩ, dù sao ở một nơi người người đều dùng dao để mổ xẻ con mồi thì đã tốt lắm rồi.

Địch Nãi lựa ra những mảnh vỏ có hình thù dài dài thon nhỏ, sau đó lấy một tảng đá bằng phẳng ở bên cạnh tới, bắt đầu mài nhỏ một đầu. Tiếp đó, Địch Nãi chặt một khúc cây làm cán, cẩn thận chẻ một khe hổng dài ở một đầu, dùng sức nhét miếng vỏ nhu cấp vào. Cứ vậy một con dao nhỏ đơn giản đã hoàn thành.

Địch Nãi cầm cán dao dùng sức rạch thử vài cái, phát hiện khá chắc chắn, không dễ dàng rút ra. Cậu hài lòng cầm con dao lên tẩm da heo trên tường.

Địch Nãi vừa mới làm được mấy con sao thì chợt nghe thấy tiếng Mã Cát hô to ngoài son động: “Địch Nãi, Địch Nãi, người có nhà không?”

Địch Nãi vội cao giọng đáp: “Ta ở! Người vào đi.”

Trong tay Mã Cát cầm một thứ gì đó đen tuyền, phía sau là Hách Đạt đang xách một con linh dương, còn có Văn Sâm Đặc xách thỏ cùng Thái Ni hai tay trống trơn.

Mã Cát hết như hiến vật quý mà đưa thứ trong tay tới cho Địch Nãi xem: “Địch Nãi, người xem, này là gì? Chiều nay ta tới lò gốm mang về. Ta có một cái rồi, này tặng cho người.”

Địch Nãi nhìn thử, hóa ra là một cái nồi đất. Kỳ thật làm đồ đất cùng đồ gốm khác biệt ở chỗ sử dụng tỉ lệ các loại tài liệu khác nhau. Dùng đất có nhiều cát thì sẽ làm ra nồi đất.

Cậu nghĩ, có nồi đất cũng không tệ, có thể dùng nấu canh.

Bánh ít đi bánh quy lại, Địch Nãi lập tức tặng con dao nhỏ thoát nhìn bên nhất cho Mã Cát.

Lại nói tiếp, Địch Nãi lần đó cầm dao gấp lại, sau đó quên lấy ra cho Mã Cát mượn. Mã Cát cũng ngại mở miệng, lần này thấy Địch Nãi đưa sao qua thì thật cao hứng.

Hắn nghĩ, có cái này rồi thì lúc làm quần áo da thú không cần dùng dao đá nữa. Dao đá rất cùn, bình thường phải cắt cả buổi sáng mới được một lỗ. Mã Cát từ lúc dùng qua dao gấp của Địch Nãi thì không còn yêu thích dao đá nữa.

Dao làm từ vỏ nhu cáp tuy không sắc bén bằng dao găm của Địch Nãi, nhưng so với dao đá thì đã tốt hơn rất nhiều. Hơn nữa Địch Nãi còn làm thêm cán dao, cầm trong tay cũng dễ dùng hơn. Dao găm tuy tốt nhưng dù sao cũng là của Địch Nãi, có dao của mình so với cứ mượn dao của Địch Nãi thì vui sướng hơn nhiều.

Mã Cát cầm dao khoa tay múa chân nửa ngày, càng xem càng yêu thích, quả thực muốn nhào qua hôn Địch Nãi mấy cái.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chủng Binh Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chuyện Yêu Đường

Văn Sâm Đặc quả thật là một người thành thực, trước đó Địch Nãi đã nói hắn ngày mai rồi đi săn, nhưng ngay chiều hôm đó đã chạy đi. Hắn sẵn được một con linh dương, còn có mấy con thỏ, tất cả đều mang tới. Địch Nãi cầm hai con dao nhỏ, phân cho Văn Sâm Đặc cùng Hách Đạt, để bọn họ dùng thử trên người đám động vật kia, xem xem có thích hợp hay không. Thái Ni chủ động hỗ trợ tẩy rửa, liền theo bọn họ ra bờ sông.

Mã Cát thì hứng thú muốn cùng Địch Nãi làm dao, Địch Nãi liền đưa dao gấp qua cho hắn, mặc hắn gây sức ép. Bất quá, lưỡi dao dù sao cũng thực sắc bén, Địch Nãi dặn dò hắn nhất định phải cẩn thận.

Mã Cát rất nhanh cũng làm ra một con dao, chính là khí lực hắn không lớn, lưỡi cùng cán dao dính không chặt, thử nhân xuống đất một cái liền rớt ra. Mã Cát thực buồn bực, hỏi Địch Nãi: “Lưỡi dao dễ rơi quá, có thể dùng dây thừng buộc nó lại không?”

Địch Nãi nhìn qua một cái, gật gù đầu: “Người có thể thử xem. Bất quá, dây thừng có thể sẽ không chắc, người khứa một lần nhỏ, sau đó buộc dây thừng vào đó, hẳn sẽ tốt hơn.”

Kỳ thực các loại dao liềm ở nông thôn, đại đa số sau khi tra cán vào thì đều dùng sắc cổ định lại. Chính là nơi này không có khả năng có sắc, dùng dây thừng thì nó rất dễ bị lưỡi dao cắt đứt, hơn nữa cầm vào cũng thực cộm tay.

Mã Cát thử một chút, phát hiện sau khi dùng dây thừng cột lại thì dao nhỏ khá chắc chắn, bất quá lại cộm tay. Vì thế hắn chỉ đành để Địch Nãi giúp mình gia công một chút.

Địch Nãi dùng xảo kinh gỗ cán dao xuống đất, thực dễ dàng làm lưỡi dao cắm sâu vào cán. Mã Cát nhìn mà bội phục, bất quá lúc làm thử thì không dễ chút nào. Mỗi lần gỗ dao xuống đất thì phần lưỡi cứ bị văng ra. Vì thế, mỗi lần đều phải nhờ Địch Nãi hỗ trợ hoàn thành bước cuối cùng.

Sau khi lại làm mấy con dao nữa, linh dương cùng thỏ đều làm xong. Hách Đạt đặt một cái chân linh dương lên giá nướng. Mã Cát thì mang nội tạng linh dương đi xào ớt, sau đó mọi người ngồi bên đồng lửa, chuẩn bị dùng cơm.

Lúc đoàn người đang ăn thật ngon lành thì Phát Lô bay trở lại. Địch Nãi vội vàng hỏi: “Bội Cách thế nào? Không có việc gì chứ?”

“Đại vu kiểm tra rồi, nói không có vấn đề gì lớn, chỉ là ăn trúng thứ ôi thiu. Đại vu đã cho hắn ăn thảo dược, hiện giờ tốt hơn nhiều rồi.”

Địch Nãi liền cao hứng nói: “Không có việc gì là tốt rồi. Người vẫn chưa ăn tối đi? Đến, mau ngồi xuống, cùng chúng ta ăn đi!”

Phát Lô thấy Địch Nãi quan tâm mình như vậy thì dị thường vui vẻ, ánh mắt đen láy hết như bảo thạch sáng lóng lánh. Y miễn cảm nhận được, Địch Nãi đối với mình đã thân thiết hơn. Y nghĩ, từ sau nụ hôn ban chiều thì thái độ Địch Nãi bắt đầu thay đổi, nó thực sự có tác dụng nấu chảy. Mà tư vị của nụ hôn kia cũng làm Phát Lô khó có thể quên.

Phát Lô nghĩ, nếu Địch Nãi cũng có hảo cảm với mình, kia y phải nắm bắt cơ hội, về sau phải càng chủ động hơn mới tốt.

Thái Ni vẫn chưa biết bọn họ nói chuyện gì, bất quá cũng quen biết Bội Cách nên liền nghi hoặc hỏi: “Bội Cách làm sao?”

Địch Nãi liền nói chuyện Bội Cách mang thai cùng hôm nay sinh bệnh nói cho Thái Ni. Thái Ni nghe xong thì có chút lo lắng nhìn nhìn bụng mình, cảm thấy trong lòng có chút sợ hãi. Mang thai là chuyện rất gian nan, một khi không cẩn thận thì lập tức phát sinh vấn đề.

Văn Sâm Đặc nhìn qua, vội vàng cầm lấy tay Thái Ni, trấn an nói: “Đừng lo lắng, ta sẽ chiều cổ người cùng bảo bảo thật tốt.”

Thái Ni nghe vậy, lại nhìn ánh mắt kiên nghị của đối phương, cảm thấy bản thân an tâm hơn rất nhiều. Hắn cúi đầu, nhìn bàn tay to đang nắm chặt tay mình, mặt đỏ ửng, vội vàng rút tay lại.

Văn Sâm Đặc cười cười, biết Thái Ni da mặt mỏng, cũng không bức bách. Hắn biết, Thái Ni đã chậm rãi mở lòng với mình. Hắn thực thỏa mãn.

Sau khi mọi người ăn uống no đủ, Phát Lôi nói Luân Ân cùng Bội Cách vẫn chưa ăn gì, hắn phải mang chút thịt nướng qua đó. Vì thế, mọi người liền nướng thêm một cái chân linh dương. Dịch Nãi thì nấu một nồi canh gan dê, bỏ vào cà mên cho Phát Lôi mang qua cho Bội Cách. Phát Lôi dùng da thú quấn lại, ngậm vào miệng bay đi.

Những người còn lại thì hỗ trợ thu thập tàn cục, sau đó mỗi người cầm một con dao, rời đi.

Dịch Nãi lại làm thêm vài con dao, cảm thấy không sai biệt lắm thì gom những mảnh vụn không dùng được lại, mang ra ngoài sơn động.

Duỗi thất lưng, ngẩng đầu nhìn bầu trời, hóa ra ánh trăng đã treo lên cao cao. Bầu trời quang đãng lộ rõ vầng trăng, như ngân tiết địa. Đêm trăng như vậy, gió nhẹ thoang thoang, rất thích hợp thổi sáo. Dịch Nãi nghĩ, thực đáng tiếc, hiện giờ không có sáo, phải nghĩ cách làm một phen.

Dịch Nãi dọc theo con sông, đi tới một nơi có bụi trúc, chặt một cây trúc kích cỡ vừa phải rồi kéo về sơn động. Cậu róc hết cành nhánh trên thân cây, sau đó chặt thành mấy khúc dài, chuẩn bị lấy làm thí nghiệm. Cậu nghĩ, làm nhiều một chút thì sẽ có lúc thành công.

Dịch Nãi dùng một nhánh cây cứng chọt vào trong ruột cây trúc để đã thông, sau đó bắt đầu khoan lỗ. Sáo trúc gồm lỗ thổi, lỗ bấm cùng lỗ âm, Dịch Nãi biết nó có mấy lỗ, cũng biết trật tự sắp xếp của chúng, nhưng cậu không biết khoảng cách chính xác giữa các lỗ.

Cậu thử cầm ngang thanh trúc, đưa lên miệng thổi thử một chút, sau đó đánh dấu các lỗ theo trí nhớ rồi bắt đầu khoan.

Khoan cũng là một kỹ thuật sống, cũng may cậu có một con dao gấp đa công năng, mất một phen sức lực, cuối cùng cũng thuận lợi khoan lỗ.

Mười lỗ đều khoan tốt lắm, Dịch Nãi có chút hưng phấn. Bất quá, chỉ như vậy thôi thì không đủ, lỗ âm thường phải dùng màng dán lại. Đây thật ra không làm khó được Dịch Nãi, trước kia lúc còn ở nông thôn, cậu thường dùng màng tre để dán lại những lỗ hỏng. Màng tre xé ra một tầng hơi mỏng, dùng nước miếng liếm rồi dán, nó liền bịt kín lỗ hỏng.

Dịch Nãi nhớ ra, trong sơn động vẫn còn rất nhiều ống tre mới, cậu tìm ra mấy ống, nhẹ nhàng tách lớp màng ra, sau đó tìm một miếng khá nguyên vẹn dán lên lỗ âm. Như vậy, hắn không sai biệt lắm đi.

Dịch Nãi cầm sáo trúc thổi thử một chút, lại phát hiện có tiếng vang phù phù mà không hề có tiếng sáo truyền ra. Có chút nghi hoặc, cậu xoay tới xoay lui nửa ngày, nhớ lại một chút mới nhớ ra mình đã quên nhét nút bần vào lỗ thổi. Vì thế, cậu lại đi tìm một khúc cây khá mềm, tước một cái nút nhỏ, nhét vào. Nhưng làm Dịch Nãi không ngờ bước này cũng khá khó khăn, nhỏ quá thì cứ rớt ra, lớn thì nhét không vào, gây sức ép nửa ngày, cuối cùng cũng làm xong.

Dịch Nãi thổi thử một chút, phát hiện sáo trúc rốt cục cũng có thể phát ra tiếng, chính là âm điệu có chút không thích hợp, quái quái. Cậu nghĩ, đại khái là cần điều chỉnh khoảng cách giữa các lỗ.

Bất quá, đây cũng là cây sáo đầu tiên trong lịch sử. Cho nên, mặc dù có chút khó nghe, Dịch Nãi vẫn yêu thích không muốn buông tay, cầm cây sáo mà vù vù thổi.

Lúc này Phát Lôi bay trở về, nói với Dịch Nãi, Bội Cách đã tốt hơn rất nhiều, bọn họ đã trở về sơn động nghỉ ngơi. Dịch Nãi gật gù đầu, giơ cây sáo trong tay giới thiệu: “Đây là cây sáo, đáng tiếc vẫn chưa thành công. Bằng không, có thể thổi ra giai điệu thực êm tai.”

Dịch Nãi nói xong liền thổi vài cái, bất quá vẫn là âm thanh kỳ quái kia. Cậu thấy Phát Lôi ở bên cạnh cười tủm tỉm nhìn mình, cảm thấy tiếng sáo này thực không dễ nghe, có chút đỏ mặt, dùng lại không thổi nữa.

Phát Lôi liền hỏi: “Sao không thổi nữa? Nghe rất hay.”

Dịch Nãi khoát tay: “Giờ vẫn chưa làm tốt, nghe không hay, chờ ta chân chính thành công rồi thì lại thổi cho người nghe.”

Phát Lôi gật đầu, Dịch Nãi làm bất cứ chuyện gì, y đều cảm thấy tốt lắm. Dịch Nãi nghĩ tới y, thực làm y vui vẻ. Y đứng ở đó, cười tủm tỉm dùng ánh mắt ôn nhu sùng nịnh nhìn Dịch Nãi, làm cậu có chút sợ hãi.

Dịch Nãi trở mình xem thường, ông đây mới là anh đó a?

Bất quá hiện giờ ánh trăng rất đẹp, rất thích hợp để tâm sự. Dịch Nãi không muốn phá hư không khí, liền không so đo.

Nhớ tới trước đó mình quyết định nói yêu đương với Phát Lôi, liền kéo đối phương ngồi xuống mặt cỏ, giống như cảm thán nói: “Bầu trời nơi này thật đẹp, hoàn toàn trong sạch, không có ô nhiễm.”

Phát Lôi nhìn lên không trung, không cảm thấy bầu trời hôm nay có gì bất đồng!

Dịch Nãi nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Phát Lôi, buồn cười giải thích: “Ý là so sánh với thế giới trước kia mà ta sống, thì nơi này rất tinh thuần. Đúng rồi,

còn chưa nói cho người biết về nơi đó đi?”

Phát Lôi gật gật đầu, Dịch Nãi nói: “Để tôi kể một chút!”

Dịch Nãi kỳ thực có chút tịch mịch, rất muốn có người nghe mình tâm sự. Một mình cậu tới thế giới này, không có ai là đồng bạn. Mặc dù cậu rất kiên cường, nhưng cậu vẫn cảm giác được phần cô độc ở sâu trong linh hồn.

Cậu từng sống ở thế giới kia, rồi cuộc nó có bộ dáng gì, người nơi này không hề biết. Cho dù nghe cậu nói thì cũng không nhất định có thể lý giải. Rất nhiều thời điểm, cậu vô ý nói ra một câu thực bình thường, thực dễ hiểu ở thế giới kia, thế nhưng người nơi này hoàn toàn không hiểu. Cho dù cậu tỉ mỉ giải thích thì cũng hết như đàn gảy tai trâu. Cho nên, cậu chỉ có thể tận lực nói những lời mà bọn họ có thể nghe hiểu.

Dịch Nãi tin tưởng, Phát Lôi bất đồng. Phát Lôi có lẽ cũng không hiểu những điều cậu nói, nhưng y là một người nghe tốt lắm. Cho dù nghe không hiểu, y cũng không cố sức truy hỏi. Vì cái gì cậu lại tin tưởng Phát Lôi như vậy?

Dịch Nãi nghĩ, có lẽ bởi vì Phát Lôi là người đầu tiên cậu nhận thức ở thế giới này, vì thế cậu vô thức cảm thấy thân thiết. Đây cũng chính là tình tiết chim non mà mọi người thường nói đi!

Bất quá, hai người đối mặt nói chuyện như vậy, Dịch Nãi cảm thấy thực không tự nhiên, vì thế nói với Phát Lôi: “Này, người biến thành hình thú đi!”

Phát Lôi nghe vậy, ánh mắt lóe lóe sáng, rất nhanh liền biến thành dực hồ, nằm bên cạnh Dịch Nãi.

Dịch Nãi nằm xuống, ôm lấy cái đầu to của Phát Lôi, phát giác cảm xúc tốt lắm, da lông vàng thơm bóng loáng xù xù, vì thế liền ôm vào lòng hung hăng xoa bóp một phen. Phát Lôi tuyệt không sinh khí, ngược lại thực ôn thuận mặc cậu xoa nắn.

Dịch Nãi là người y thích, cậu nguyện ý thân cận, mặc kệ là hình thức nào, Phát Lôi đều cảm thấy thực vui vẻ.

Nhưng Dịch Nãi, sau khi dính trên người Phát Lôi một hồi liền cảm thấy không tốt lắm. Cậu buông đầu Phát Lôi ra, hơi nhích người ra, sau đó gối đầu lên bụng Phát Lôi. Điều chỉnh lại một chút, tìm ra thư thế thoải mái nhất, sau đó bắt đầu chậm rãi kể.

Dịch Nãi kể thế giới kia có rất nhiều tòa nhà cao tầng, so với vách đá trong bộ lạc còn cao hơn. Thế giới kia có xe ô tô bốn bánh, có thể chạy nhanh hơn cả liệt báo. Thế giới kia có máy bay, có thể bay lên trời như dực hồ, còn có thể chở người, bất quá cần có người điều khiển. Thế giới kia có ngành công nghiệp thực phát triển, vì thế ô nhiễm cũng rất nghiêm trọng. Dịch Nãi lải nhải nói rất nhiều rất nhiều, cũng không chú ý tới trình tự, nghĩ đến cái gì thì nói cái đó.

Cái đầu to của Phát Lôi đặt ngay bên cạnh người cậu, Dịch Nãi vừa kể vừa vờn tay chút chút không giúp Phát Lôi vuốt lông. Phát Lôi phát ra tiếng cầu nhàu nho nhỏ, giống như thực thoải mái. Lúc Dịch Nãi kể ra những chuyện có chút kích động, Phát Lôi liền ngẩng đầu nhìn cậu một chút, sau đó lại cúi xuống.

Dịch Nãi cười cười, xấu xa nheo nheo lỗ tai Phát Lôi. Phát Lôi bất mãn lắc lắc đầu, hất tay Dịch Nãi ra, bất quá sợ cậu tức giận nên lấy lòng vờn đầu lười liếm tay cậu. Dịch Nãi cười cười rút tay lại, vỗ vỗ đầu y, không chọc nữa mà tiếp tục kể.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chủng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Phát Lôi Kỳ Thật Có Chút Phúc Hắc

Dịch Nãi nhớ lại những chuyện ở thế giới kia, chậm rãi kể tới người nhà cùng bằng hữu của mình. Phát Lôi rõ ràng cũng chuyên chú hơn rất nhiều, quay đầu nhìn Dịch Nãi, lỗ tai cũng dựng thẳng.

Dịch Nãi kể tới cha mẹ đã qua đời của mình, hốc mắt có chút ươn ướt. Mẹ cậu đó giờ luôn ôm yếu lắm bệnh, lúc cậu còn rất nhỏ đã qua đời. Cha cậu cũng không cưới vợ khác, một mình ngâm đắng nuốt cay nuôi cậu khôn lớn.

Cha cậu là một người thợ xây, quanh năm suốt tháng giúp người ta xây nhà cửa, nhưng vì muốn để Dịch Nãi có thể tới trường mà nhà bọn họ suốt bao nhiêu năm vẫn là nhà đất.

Dịch Nãi nhớ có năm, là lúc cậu sắp tốt nghiệp trung học, lúc cha xây nhà không cẩn thận từ trên cao té xuống, qua đời. Sau khi làm xong đám tang của cha, nhà bọn họ chỉ còn lại có bốn bức tường, cậu không thể không từ bỏ giấc mơ vào đại học, báo danh nhập ngũ.

Đương nhiên, khi đó nhập ngũ cũng coi là đứng đầu, không phải ai báo danh cũng được nhận. Cậu tuy thể chất không tồi, nhưng nếu không có quan hệ thì cũng không nhất định có thể tham gia quân ngũ.

Nhóm thân thích tuy không cho tiền cậu học hành, nhưng trong chuyện này vẫn giúp cậu không nhỏ, liên hệ với người quyết định, để cậu thuận lợi nhập ngũ.

Sau đó, bởi vì Dịch Nãi cố gắng huấn luyện, trải qua đủ loại kiến thức cơ bản cùng thử thách, sau ba năm thì được tuyển vào bộ đội đặc chủng. Huấn luyện của bộ đội đặc chủng thực vất vả, chính là nhóm đồng đội rất tốt, thấy cậu nhỏ tuổi, vẫn luôn chiều cố. Những ngày cùng nhau huấn luyện kia, có khổ cực nhưng cũng có vui sướng.

Chính là, Dịch Nãi thật không ngờ, trong lần huấn luyện hai năm cậu, cậu lại ù ù cạc cạc xuyên tới thế giới này.

Dịch Nãi lại kể lại cảm giác bàng hoàng của mình khi đó, nói mình nhớ thế giới cũ, nói mình tuyệt vọng thế nào khi không tìm được đường về, kể một lúc, giọng mũi cũng bắt đầu ồ ồ.

Phát Lôi thấy Dịch Nãi khổ sở, liền vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm cạnh tay, an ủi cậu. Cái đuôi thô to cũng vòng tới, quấn lấy tay kia của Dịch Nãi, cố gắng an ủi.

Y vẫn luôn biết Dịch Nãi rất đặc biệt. Lần đầu tiên nhìn thấy cậu liền phát hiện điều này. Dịch Nãi không giống bất kỳ giống cái nào trên thế giới này, cậu kiên cường, dũng cảm, gặp chuyện luôn đầy chủ kiến, còn có thể làm ra rất nhiều thứ mới mẻ.

Trong khoảng thời gian này, Dịch Nãi có thể không ngừng làm mọi người kinh hi. Cậu có thể làm ra đồ gốm, làm cả bộ lạc có được lợi ích thực tế. Cậu còn có thể làm ra đủ món ăn ngon, các thứ đồ chơi.

Chỉ cần là người nhận thức Dịch Nãi, sẽ luôn bị cậu hấp dẫn. Hơn nữa cậu còn hiền hòa như vậy, đối với ai cũng cười tùm tùm, cho nên mọi người đều thích cậu.

Dịch Nãi như vậy thoát nhìn rất dễ ở chung, nhưng Phát Lôi lại nhìn thấy một bộ mặt khác giấu dưới lớp vui vẻ nhiệt tình đó. Bất luận là lúc nào hay cùng người nào kết giao, Dịch Nãi vẫn luôn bảo trì một khoảng cách nhất định. Cho dù là giống cái Mã Cát có quan hệ tốt nhất, cũng chưa từng thấy Dịch Nãi đặc biệt tâm tình.

Đối với thế giới lạ lẫm này, Dịch Nãi vẫn luôn cảnh giác.

Sau khi nhận ra điểm này, Phát Lôi vẫn thực tôn trọng Dịch Nãi, hết thấy đều lấy ý tưởng của cậu làm tiêu chuẩn, cũng không vượt quá giới hạn. Cho dù trong lòng thực thích Dịch Nãi, thích vô cùng, y vẫn cố nén tình tự kịch liệt của mình, không dám biểu đạt, sợ dọa tới đối phương.

Phát Lôi quả thực là người thông minh, y làm vậy quả thực có hiệu quả. Dịch Nãi ngày càng tín nhiệm y, tuy không dễ dàng tiếp nhận, nhưng cũng không phản cảm y thân cận. Nếu lúc đầu Phát Lôi cường ngạnh theo đuổi, nói không chừng Dịch Nãi đã trốn đi thật xa.

Hiện giờ Dịch Nãi nói cho y nghe những chuyện trước kia, Phát Lôi thực vui mừng. Nay thuyết mình Dịch Nãi dần mở lòng, cũng biểu thị thân cận cùng yêu thích. Phát Lôi nghĩ, này hẳn chính là thời điểm yếu ớt nhất của dịch nãi, hẳn cũng là lúc dễ dàng bị công phá phòng tuyến cảnh giác trong lòng, vì thế y vẫn kiên nhẫn lắng nghe, thời điểm thích hợp thì an ủi.

Dịch Nãi cứ vậy kể tiếp, kể mãi, từ trước kia tới hiện giờ, từ quá khứ tới tương lai, giống như bộc phát hết toàn bộ ủy khuất mình đè nén mấy ngày nay. Cậu nghĩ, xem ra con người quả thực cần dốc bầu tâm sự. Sau khi nói ra một đồng chuyện, Dịch Nãi cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, tâm tình cũng tốt hơn.

Cậu quay đầu, nhìn ánh mắt Phát Lôi, nghiêm túc nói: “Phát Lôi, cảm ơn người đã chăm chú nghe ta nói. Nói chuyện với người một hồi, lòng ta cũng dễ chịu hơn.”

Phát Lôi nghe xong, lỗ tai giật giật, đôi mắt to lóe lên quang mang ôn nhuận, vui vẻ nhìn Dịch Nãi. Bởi hình thù không thể nói chuyện, cho nên Phát Lôi lập tức dùng hành động biểu thị sự vui vẻ của mình, đầu lưỡi không chút khách khí liếm lên mặt Dịch Nãi.

Dịch Nãi không đề phòng, vừa vặn bị liếm. Cậu cũng không sinh khí, ngược lại cảm thấy thực vui vẻ, cười ha ha nhéo nhéo tai Phát Lôi: “Ha ha, đừng liếm, liếm mặt ta đầy nước miếng rồi, người thật là, mau ngừng lại, không cho phép làm chuyện xấu.”

Cái đầu to bị kéo ra nhưng vẫn như cũ không từ bỏ ý định. Y cũng không quản vừa nãy Dịch Nãi nhéo tai mình, thừa dịp cậu đưa tay lên mặt lau nước miếng là giao hoạt dời mục tiêu, cúi đầu dùng sức cọ trên ngực Dịch Nãi. Hơi thở nóng rực phun lên người làm Dịch Nãi cảm thấy có chút ngứa ngáy. Tâm tình Dịch Nãi tốt lắm, liền mặc kệ đối phương náo loạn.

Hôm nay Dịch Nãi mặc áo cộc tay, nút thắt cũng không chặt lắm, Phát Lôi cọ vài cái nút thắt đã bung ra, lộ ra lồng ngực rắn chắc. Bởi vì vừa vặn là chiếc nút trên cùng nên lộ ra cả nửa phần ngực, hai điểm đỏ trên lồng ngực trắng nõn dị thường bắt mắt.

Phát Lôi liếc mắt liền thấy hai điểm nhỏ kia, hạ phúc nóng lên, cổ họng cũng khô ran. Y ngẩng đầu nhìn Dịch Nãi một cái, cậu đang nằm ngửa mặt lên trời, trên mặt mang theo ý cười, bộ dáng không chút phòng bị. Tận dụng thời cơ, Phát Lôi bật người cúi đầu liếm lên một viên hồng anh.

Đầu lưỡi nóng bỏng mang theo xước rồ liếm qua, mang tới một trận tê dại. Một luồng điện lưu lư khắp cơ thể làm Dịch Nãi kinh hãi. Cậu ngẩng đầu, trừng mắt liếc Phát Lôi. Cừ thật, đột nhiên tập kích a!

Dịch Nãi nghĩ, thực không nhìn ra Phát Lôi lại là người giao hoạt như vậy a, cư nhiên nhân cơ hội tấn công, biết rõ mình sẽ không thực sự tức giận, lá gan cũng liên lớn lên.

Dịch Nãi kỳ thực cũng không cự tuyệt Phát Lôi thân cận, chính là hình thù thì vẫn có chút chướng ngại.

Không để ý tới ánh mắt úy khuất của Phát Lôi, đẩy cái đầu to của đối phương, kéo lại vạt áo. Ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên đỉnh đầu, cậu cảm thấy trăng ở nơi này kỳ thực cũng rất đẹp, không hề thua kém cổ hương. Vỗ vỗ bụi trên váy da thú, nhéo tai Phát Lôi nói: “Hôm nay đánh vài trận, bản muốn chết, đi, chúng ta tới hồ nước lần trước tắm rửa.”

Ánh mắt Phát Lôi tỏa sáng, vội vàng bật dậy. Y nghĩ, lần trước còn có Hách Đạt cùng Mã Cát ở, hôm nay chỉ có hai bọn họ thôi à. Thật tốt quá. Nghĩ đến đây, y hận không thể bắt người bay tới đó.

Địch Nãi nhìn bộ dáng hưng phấn của Phát Lôi thì cười cười, không nói gì, cầm lấy quần áo đã giặt sạch, sau đó leo lên lưng Phát Lôi.

Phát Lôi quả nhiên một đường phóng nhanh như tia chớp, phóng hết công suất bay tới hồ nước. Địch Nãi nghĩ lần này nhất định phải hảo hảo bơi lội một phen, không thể hồngбет như lần trước, vì thế liền ở bên hồ khởi động.

Phát Lôi hóa thành hình người, ở bên cạnh nhìn Địch Nãi xoay xoay tay, đá đá chân, duỗi thắt lưng, giãn chân, sau đó không hề cố kỵ tới mình, thoải mái cởi bỏ quần áo da thú, chỉ chừa lại mỗi cái quần lót, chậm rãi bước xuống hồ.

Địch Nãi dáng người thon dài, vai rộng eo nhỏ, là dáng người chữ V tiêu chuẩn. Phía dưới thắt lưng xinh đẹp là phần mông vĩnh rấn chắc, cho dù bị vẩy dưới lớp vảy vẫn mê người như cũ. Da dẻ trắng nõn, dưới ánh trăng cơ hồ lóe lên quang mang. Phát Lôi gần như tham lam nhìn địch nãi, cậu vô thức hấp dẫn y, làm y cơ hồ muốn liều mạng bỏ gục lấy cậu.

Địch Nãi xuống nước, cũng không vội bơi ngay, trước tiên nâng tay vốc nước rửa mặt, ngực cùng tay chân, sau đó mới dùng tư thế tiêu chuẩn lủi vào trong nước, bắt đầu bơi tới trước.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, cậu hết như một con cá bạc đuôi bạc, tự do tự tại tới lui trong hồ.

Địch Nãi bơi một hồi, nhìn thấy Phát Lôi vẫn còn đứng trên bờ ngẩn người, liền quay đầu lại gọi: “Phát Lôi, đứng ngây ngốc ở đó làm gì? Xuống đây cùng bơi a!”

Phát Lôi liền vội vàng nhảy xuống nước, bơi tới đuổi theo Địch Nãi. Địch Nãi thấy y đuổi theo, nhanh chóng phát lực bơi tới. Hai người trong chiếc hồ không lớn, bắt đầu thi bơi.

Phát Lôi khí sức lớn, hậu kinh cường thế. Địch Nãi thấy y sắp đuổi kịp thì vội vàng vọt tới, bất quá một đoạn thời gian sau, cậu phát hiện hình như không còn nghe thấy tiếng Phát Lôi quạt nước nữa. Cậu đứng trong nước, mờ mịt nhìn xung quanh, phát hiện Phát Lôi không thấy.

Lúc Địch Nãi đang nghi hoặc thì đột nhiên cảm giác bên chân truyền tới một trận gọn sóng, tâm niệm khẽ động, biết khẳng định là Phát Lôi ở trong nước làm chuyện xấu, vội vàng muốn chạy trốn nhưng đã chậm, một chân rơi vào tay Phát Lôi.

Địch Nãi dùng cái chân còn lại đạp đối phương, nhưng lập tức cũng bị bắt lấy. Địch Nãi không kịp dùng sức gãy dựa thì Phát Lôi đã dùng lực kéo cậu xuống nước.

Ở trong nước, Phát Lôi kéo thân thể Địch Nãi xuống, chính mình thì trôi lên, sờ soạng chậm chậm ôm cậu vào lòng.

Địch Nãi không gãy dựa. Thân thể Phát Lôi cho dù đang ở trong nước lạnh lẽo cũng tản ra nhiệt độ cực nóng. Biết người ôm mình là Phát Lôi, tuy là dưới đáy nước u ám, Địch Nãi cũng không sợ hãi.

Ánh mắt Phát Lôi ở trong nước tản ra quang mang sâu kín. Y nhìn chăm chăm Địch Nãi, chậm rãi tới gần, sau đó hôn lên môi cậu. Địch Nãi không chống đẩy, mặc cho đầu lưỡi đối phương tàn sát bờ bãi trong khoang miệng.

Hai người trao đổi hơi thở, chậm rãi từ trong nước trôi lên. Đợi hai người đều lộ đầu khỏi mặt nước, Địch Nãi mới đẩy Phát Lôi ra, hung hăng hít thở không khí. Phát Lôi cũng có chút thở hổn hển, bất quá không tới vài giây lại sắp tới hôn.

Địch Nãi có chút thở không nổi, bắt đầu hung hăng đánh trả. Cậu thừa dịp Phát Lôi không chú ý, một ngụm cắn lên cánh môi dày của đối phương, dùng sức mút. Phát Lôi cũng không lo lắng, tự động vờn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm môi cùng răng nanh Địch Nãi, dẫn dụ cậu nhả ra. Địch Nãi có chút không thể ngăn cản, mở khớp hàm, đầu lưỡi Phát Lôi lập tức chui vào.

Vừa tiến vào trong, nó liền bắt đầu công thành chiếm đất. Mỗi góc ngách trong miệng đều bị đầu lưỡi đối phương càn quét. Đầu lưỡi của Địch Nãi không cam tâm yếu thế, quấn lấy đầu lưỡi Phát Lôi. Trong lúc gần bó, nước bọt trong miệng hai người chuyển giao làm người ta trầm mê.

Vừa hôn xong, hô hấp cả hai đều có chút hỗn loạn. Địch Nãi có chút đỏ mặt, hôn thôi cũng hết như đánh giấc chỉ sợ cũng chỉ có hai bọn họ.

Con người Phát Lôi trở nên sâu thẳm, y buông tha môi Địch Nãi, chậm rãi chuyển qua vành tai xinh xắn tích bọt nước có chút ửng đỏ của cậu, nhẹ nhàng liếm mút. Hơi thở nóng rực phun bên gáy cổ Địch Nãi, mang tới một trận tê dại. Nơi đó rõ ràng là điểm mẫn cảm của Địch Nãi, cậu run bắn lên, trong lúc hoảng hốt cảm thấy một luồng nhiệt từ bụng dâng lên, cậu cứng.

Địch Nãi thật không ngờ, cậu thể nhưng thực sự cứng lên với một nam nhân.

Bàn tay còn đang khoát lên vai Phát Lôi cảm nhận rõ cơ thể cứng rắn chắc chắn, hô hấp ngừng thấy mùi nam tính nồng đậm, tất cả đều nhắc nhở cậu trước mặt rõ ràng là một người nam nhân, không phải nữ nhân mềm mại. Nhưng cậu lại nảy sinh tình dục với đối phương.

Địch Nãi có chút mất tự nhiên cúi đầu nhìn vào nước, mặt nước u ám, cái gì cũng nhìn không thấy. Cậu nghĩ, Phất Lôi so với mình khẳng định còn hung phần hơn đi.

Phất Lôi đang cầm cùi, thấy Địch Nãi phân tâm thì bất mãn cắn tai cậu. Địch Nãi lấy lại tinh thần, cứu giúp cái lỗ tai chịu đủ chà đạp, vỗ vỗ Phất Lôi, ý bảo y bơi tới bờ hồ.

Hiện giờ bọn họ vẫn còn đang nổi trên mặt nước, còn phải bơi đứng mới không chìm xuống, muốn làm gì cũng không tiện.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Nhân Chi Đắc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Bày Tổ

Phất Lôi bị đánh gậy động tác, mới đầu còn có chút nghi hoặc, nhưng lúc thấy Địch Nãi chỉ về phía tảng đá lớn bên hồ thì ánh mắt sáng ngời. Y miễn cảm cảm giác được, rất có thể tới nay quan hệ của mình với Tề Dịch sẽ tiến thêm một bước.

Y áp chế kích động, đưa tay ôm lấy Địch Nãi muốn mang cậu bơi vào bờ. Địch Nãi hiện giờ không bị thương, sao chịu để y mang, không chút khách khí hất tay y, ra sức bơi vào bờ. Phất Lôi cũng vội vàng đuổi theo.

Tới bờ hồ, Địch Nãi vừa mới vịn gờ đá đứng dậy thì Phất Lôi ở phía sau đã khẩn cấp ôm lấy thắt lưng cậu, cúi đầu liếm đi những bọt nước trên lưng. Địch Nãi run lên, cúi đầu bật cười rộ: “Cái người này, làm gì gấp như vậy?”

Phất Lôi không đáp, há mồm cắn lên cổ cậu, nhẹ nhàng liếm mát. Địch Nãi cảm giác có chút đau đớn, bất quá kèm theo đó là một trận khô nóng cùng tê dại làm cậu sợ run cả người.

Địch Nãi bất mãn Phất Lôi công kích mình từ phía sau, giãy dụa xoay lại. Tựa lưng vào tảng đá, nhìn Phất Lôi trước mặt. Tới nay ánh trăng sáng ngời, theo góc độ của Địch Nãi thì vừa lúc có thể xem rành mạch người trước mặt.

Phất Lôi vóc dáng cao lớn, cho dù đứng ở mực nước sâu hơn vẫn cao hơn cậu rất nhiều. Mái tóc vàng urom vẫn còn tích nước bị y lơ đãng gạt qua một bên, lộ ra cái trán rộng. Bên dưới là hai hàng mày kiếm khí khái, sóng mũi cao thẳng, phi thường anh tuấn. Dưới mày rộng là đôi mắt sâu vàng urom vẫn chuyên chú nhìn cậu, đáy mắt nóng bỏng mà khát cầu. Xuống chút nữa, có thể nhìn thấy phần da thịt màu lúa mạch, bọt nước theo lọn tóc không ngừng tích xuống, theo lồng ngực vạm vỡ chậm rãi trượt xuống, thoát nhìn gọi cảm vô cùng.

Địch Nãi không khỏi liếm môi. Cậu cảm thấy có chút nóng, trong lòng dâng lên xúc động mãnh liệt. Cậu nghĩ thầm, nam nhân quả nhiên là sinh vật ham muốn dục vọng, ở dị giới này, cư nhiên có thể động dục với một nam nhân. Quả nhiên, trong lòng mỗi người đều có một ngọn Brokeback mountain a! Cậu vươn tay ôm lấy Phất Lôi, nâng đầu cắn một ngậm lên cằm y, nặng nề liếm.

Phất Lôi hút vài ngụm khí, nghĩ thầm, giống cái của mình thực sự quá nồng nhiệt, cuộc sống tính phúc sau này thực đảm bảo a!

Địch Nãi không nghĩ nhiều, chỉ khát cầu liếm mát, không ngừng đi xuống, tới chỗ trái cổ, nặng nề liếm hôn. Phất Lôi khẩn trương nuốt nước miếng, bất quá cũng không tránh đi. Kỳ thật, cô đã thú cho tới giờ vẫn luôn là vị trí trọng yếu nhất, không dễ dàng để người khác tiếp xúc. Chính là Địch Nãi bất đồng, cậu là bầu bạn mà Phất Lôi đã nhận định, trước mặt cậu, Phất Lôi cho tới giờ vẫn luôn bày ra một mặt chân thành nhất của mình.

Nụ hôn của Địch Nãi lại tiếp tục đi xuống, hơi thở Phất Lôi càng lúc càng dồn dập. Phất Lôi có chút nhẹn không được, vươn tay nâng cằm Địch Nãi, cùng cậu hôn môi. Nụ hôn của y, cường thế, mang theo hơi thở chiếm đoạt, nhưng nó không hề làm Địch Nãi khó chịu. Cậu nhắm mắt lại, cảm thụ nụ hôn nóng cháy kia, cảm thấy nhịp tim mình đập thật nhanh.

Một bàn tay khác của Phất Lôi cũng không nhàn rỗi, theo lưng Địch Nãi lúc nặng lúc nhẹ chậm rãi vuốt ve. Bàn tay mang theo vết chai thô ráp nhưng du tấu trên người cậu lại châm lên một mảnh hòa hoa. Địch Nãi không thể ngờ, da thịt thân cận thế nhưng lại là một việc tốt đẹp đến vậy.

Địch Nãi dần dần bị lôi kéo kề sát Phất Lôi, trong lúc thân cận, cậu thực dễ dàng cảm giác trên bụng mình có một thứ gì đó cứng rắn đĩnh đĩnh. Cậu biết, đó là đại gia hỏa của Phất Lôi. Trên người cậu cũng có thứ tương tự.

Địch Nãi do dự một chút, cuối cùng vẫn xóc vảy da thú, sờ soạng bắt được vật nọ. Phất Lôi hiển nhiên thực giật mình, dừng lại nụ hôn.

Địch Nãi cũng không quản, cúi đầu nhìn vật cứng thô dài trong tay. Trước kia khi xem phim Âu Mỹ, cậu từng nhìn thấy những anh chàng thô to của người da trắng lẫn da đen, không ngờ Phất Lôi lại khoa trương đến vậy. Lần đầu tiên sờ thứ này của người khác, trong lòng Địch Nãi có chút kỳ quặc. Cậu cảm giác được vật cứng nóng bỏng kia, còn cảm nhận nó phần chần run rẩy trong tay mình, xem ra đã kích động tới không chịu nổi.

Địch Nãi nhẹ nhàng xoa bóp vài cái, cảm thấy vật nọ lại trưởng lớn thêm vài phần.

Cậu còn muốn tiếp tục quan sát một chút, bất quá Phất Lôi đã khẩn cấp đè áp cậu lên tảng đá lớn, ngậm lấy điểm nổi lên trước ngực cậu mà liếm mát.

Khoảnh khắc đó, Địch Nãi cảm thấy một liên điện lưu chạy từ đầu tới chân, làm cả người cậu tê rần: “Ngô...” Hóa ra không chỉ có nữ nhân có cảm giác với nơi này, nam nhân cũng thế a.

Phát Lôi cũng không bắt công, hai bên đều chiều cổ đầy đủ, tay cách quần lót sờ lên cậu nhỏ của Địch Nãi. Địch Nãi thoải mái thờ phào một hơi. Phát Lôi nghe thấy thì lại càng phấn khích hơn. Đầu lưỡi không ngừng dờ xuống, liếm lên rốn, ở đó nhẹ nhàng xoay vài vòng, sau đó lại xuống chút nữa, trực tiếp cách lớp quần ngâm lấy vật cứng đang chờ sức phát động kia.

Địch Nãi chấn động, da đầu có chút run lên, trong lòng cũng hưng phấn vô cùng. Đây chính là khẩu giao hàng thật giá thật a! Trước kia chỉ thấy nữ nhân làm thế trong AV chứ chưa từng trải qua thực tiễn. Địch Nãi xưa giờ chỉ dựa vào tay phải từng ảo tưởng tư vị kia vô số lần, hôm nay rốt cuộc được hưởng thụ. Địch Nãi nghĩ thầm, tư vị này quả nhiên mất hồn.

Sau vài cái liếm hôn, Phát Lôi đại khái cảm thấy như vậy không đủ, đưa tay muốn cởi quần lót ra.

Địch Nãi phối hợp nhắc chân, để y thuận lợi cởi ra. Sau đó cậu cảm giác phía dưới nóng lên, phân thân hoàn toàn bị vây trong một nơi ẩm áp.

Địch Nãi hừ nhẹ một tiếng, hưởng thụ vron tay vuốt ve đầu Phát Lôi.

Mới đầu động tác của Phát Lôi có chút cứng nhắc, dù sao này cũng là lần đầu tiên y làm chuyện này, răng nanh khó trách va chạm. Địch Nãi vừa thoải mái lại vừa run sợ, chỉ sợ Phát Lôi không cẩn thận cắn trúng. Cũng may ngộ tính Phát Lôi không tồi, rất nhanh liền nắm giữ kỹ xảo. Địch Nãi dần dần thả lỏng, nhắm mắt lại hưởng thụ.

Lúc cậu đang say mê, ngón tay ướt nước của Phát Lôi len lén lần ra phía sau, tìm kiếm nơi bí ẩn. Địch Nãi mở choàng mắt, sắc mặt đen xì, túm lấy tóc Phát Lôi làm y phải ngừng đầu. Phát Lôi hoảng sợ, động tác trên tay cũng ngừng lại.

Địch Nãi trầm nghĩ, biết ngay người này sẽ không thành thật. Cậu tuyệt đối phải nghiêm khắc ngăn chặn hành vi này, không thể nuông chiều.

Phát Lôi không biết Địch Nãi bị sao, còn tưởng vừa nãy mình không cẩn thận cắn trúng, liền vội hỏi: “Làm sao vậy, ta cắn trúng người à?”

Địch Nãi đỏ mặt, có chút xấu hổ. Tuy biểu hiện vừa nãy của cậu thực cường thế nhưng đây vẫn là lần đầu tiên, chân thật như vậy, da thịt áp sát, lại còn là với người mình thích. Vì thế lúc nghe thấy Phát Lôi nói ra những lời tư mật, cậu vẫn có chút xấu hổ. Bất quá, xấu hổ thì xấu hổ, nguyên tắc vẫn phải giữ, cậu phải nói rõ với Phát Lôi mới được.

Cậu cười cười nói: “Không có, không phải vấn đề đó. Phát Lôi, ta với người thương lượng một chút, chúng ta không làm tới bước cuối cùng được không?”

Phát Lôi nghe xong thì sắc mặt thoáng biến đổi, có chút hoang mang hỏi: “Vì cái gì? Địch Nãi, người không thích ta sao?”

Đây là lần đầu tiên Phát Lôi nói rõ từ thích như vậy. Trước kia y vẫn luôn dùng hành động biểu thị, sau đó yên lặng quan sát sự đáp lại từ Địch Nãi. Lúc này dám can đảm hỏi như vậy có thể là vì biểu hiện của Địch Nãi hôm nay đã cho y thêm dũng khí. Trong lòng y biết rõ, Địch Nãi rất có hảo cảm với mình. Bằng không, cậu sẽ không chủ động thân cận, cũng không để y nhân cơ hội tấn công như vậy.

Quả nhiên, Địch Nãi lập tức giải thích: “Không phải, ta cũng thích người, chính là không thích phương thức thân cận này. Ta hỏi người, nếu ta và người ở cùng một chỗ chỉ có thể an ủi mà không thể làm tới bước cuối cùng, người có đồng ý không?”

Phát Lôi nghe nửa câu đầu thì vui sướng tới hai mắt sáng rực. Dù sao, đây cũng là lần đầu tiên Địch Nãi nói rõ tâm ý như vậy. Câu thổ lộ này làm trái tim treo cao từ lâu của Phát Lôi hạ xuống, vui sướng tới mức chỉ hận không thể lập tức bỏ nhào tới, ôm lấy Địch Nãi. Cũng may y biết nửa câu sau cũng rất quan trọng nên kiên nhẫn nghe hết.

Bất quá, nửa câu sau tuy Phát Lôi cũng nghe thấy nhưng lại không để trong lòng. Y nghĩ, giống cái rứt rề một chút cũng thực bình thường. Các tiền bối trong bộ lạc muốn theo đuổi giống cái đều tiêu phí khí lực rất lớn, không có khả năng một lần đã thành công. Chỉ cần trong lòng cậu có mình, mặt khác liền không thành vấn đề. Chính mình về sau cố gắng nhiều chút, nhất định có thể làm cậu đầu ý. Vì thế, y yên lòng thành khẩn nói: “Địch Nãi, người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không ép buộc người.”

Địch Nãi có chút hắc tuyến, trầm nghĩ, những lời này của Phát Lôi sao nghe giống đang dỗ dành bạn gái a. Ông đây đâu phải cái sinh vật nũng nịu kia, y cũng không ngấm lại đi, cho dù muốn ép buộc thì phải có bản lĩnh kia mới được a!

Bất quá, Địch Nãi cũng lười so đo, chỉ cần biết ý tứ của đối phương là tốt rồi.

Nếu đã quyết định tốt lắm thì tiếp tục chuyện ban nãy thôi, dù sao, cả hai người vẫn đều còn cứng!

Công phu quan sát sắc mặt của Phát Lôi quả nhiên lợi hại vô cùng, chỉ một ánh mắt của Địch Nãi thôi, Phát Lôi đã lập tức đưa tay ôm lấy cậu, nhiệt tình hôn tới. Chỉ chốc lát sau, bầu không khí có chút hạ nhiệt ban nãy một lần nữa tăng cao.

Phát Lôi vron tay cầm lấy vật cứng của Địch Nãi, nhẹ nhàng xoa nắn, Địch Nãi cũng bánh ít đi bánh quy lại, đưa tay an ủi Phát Lôi.

Địch Nãi đại khái tích tụ khá lâu, vừa rồi lại được Phát Lôi hầu hạ nửa ngày, rất nhanh liền tước vũ khí đầu hàng. Cậu run rẩy hô nhỏ một tiếng, tiết ra trên tay Phát Lôi.

Phát Lôi thì không dễ như vậy, công phu tay của Dịch Nãi cũng không hăm hồ, một mực xoa nắn, bất quá cả nửa ngày vẫn không làm đổi phương bán ra. Dịch Nãi nghĩ thầm, người này có thể nhanh một chút không, tay cậu mới muốn chết rồi a. Nghĩ lại, vừa này Phát Lôi còn dùng miệng cho mình, bằng không, mình cũng công bằng chút đi? Chính là, thực sự dùng miệng hầu hạ một nam nhân, Dịch Nãi có chút không hạ quyết tâm được. Cậu do dự nửa ngày mới hỏi: “Bằng không, tôi dùng miệng đi?”

Phát Lôi lắc đầu, cự tuyệt. Y nhìn ra được Dịch Nãi không mấy tình nguyện. Nếu vừa rồi y đã nói sẽ không bức bách cậu thì nhất định sẽ làm được.

Phát Lôi nắm lấy bàn tay Dịch Nãi đang áp trên vật cứng của mình, dùng sức vận động, tay kia thì nâng ót cậu, hung hăng hôn xuống. Dịch Nãi mặc đổi phương hôn mình, còn lấy lòng hôn lên tai cùng xoa xoa điểm nổi trên ngực Phát Lôi. Phát Lôi ngây ra một lúc, bất quá cũng không cự tuyệt.

Cứ vậy qua một hồi, hơi thở Phát Lôi càng lúc càng dồn dập. Rốt cuộc, trong sự ma xát ngày càng nhanh, đại gia hỏa trong tay Dịch Nãi run rẩy phun ra tinh hoa.

Dịch Nãi thở phào một hơi, nghĩ thầm, cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ. Bất quá, Phát Lôi cũng quá cường đi, lâu như vậy mới phóng thích. Cậu vẫn vậy tay, nhượng mi hỏi Phát Lôi: “Bắn nhiều như vậy, ngươi a, ghen lâu lắm rồi đi?”

Phát Lôi có chút đỏ mặt, không trả lời. Kỳ thật đoạn thời gian trước, có nhiều đêm nghĩ tới Dịch Nãi sau đó có dùng tay phải một chút, nhưng có chút khó nói ra trước mặt cậu.

Dịch Nãi nghĩ Phát Lôi cam chịu nên thực tâm thiết xoa xoa tai y, vỗ vỗ vai: “Đến, ta chà lưng cho ngươi.”

Phát Lôi cao hứng xoay người lại để Dịch Nãi phục vụ, chờ cậu làm xong thì xoay lại giúp cậu chà lưng, hai người ôm ôm ấp ấp tắm rửa, lại náo loạn thêm một hồi mới mặc quần áo quay về bộ lạc.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Dép Lê

Phát Lôi chờ Dịch Nãi bay về bộ lạc. Tối trước son động, Dịch Nãi leo xuống lưng y, chuẩn bị vào trong.

Phát Lôi không như trước kia ở ngoài son động tạm biệt mà theo Dịch Nãi vào trong. Y đi tới bên cạnh, cái đầu to không ngừng dụi dụi vào người Dịch Nãi, ngẫu nhiên còn ngẩng đầu lên, đôi mắt to rung rung, lóe sáng quang mang hi vọng. Cái đuôi to không ngừng vẫy vẫy, ngẫu nhiên còn lén vòng qua, cuốn lấy thắt lưng Dịch Nãi.

Dịch Nãi nhìn không được có chút muốn cười. Phát Lôi quả nhiên là động vật họ mèo, mặc dù thể hình lớn như vậy nhưng động tác hết như đám mèo được nuôi trong nhà, chỉ còn kém kêu meo meo nữa thôi.

Cậu biết, tối nay Phát Lôi khẳng định không muốn rời đi, muốn ở đây ngủ cùng cậu. Bất quá Dịch Nãi đã quen ngủ một mình, không có ham thích ngủ chung với người khác. Tuy hôm nay hai bọn họ có thể xem là tiếp xúc thân mật nhưng nếu muốn cậu cùng một nam nhân chen chúc trên giường thì vẫn có chút bất tự nhiên.

Dịch Nãi nghĩ, yêu đương vẫn bảo trì chút khoảng cách thì tốt hơn, khoảng cách sẽ sinh ra yêu thích a. Vì thế cậu làm bộ như không biết, thuận tay ôm lấy cái đầu to của Phát Lôi, búng lên trán y một cái, cười nói: “Sao? Lớn vậy rồi còn muốn làm nũng à? Không còn sớm nữa, mau về ngủ đi!”

Phát Lôi nghe vậy thì thực thất vọng, lại dính bên người Dịch Nãi một hồi mới cúi đầu bay đi.

Dịch Nãi nhìn bóng dáng đối phương rời đi, phát hiện chính mình thế nhưng có chút mất mát, quả thực là có chút nữ tính mà. Quả nhiên nói yêu đương sẽ trở nên yếu ớt sao? Cậu lắc đầu, cười cười đi vào son động.

Cậu vừa vào, bạn nhỏ Tiểu Nhị cũng từ nhánh cây ngoài cửa son động ‘véo’ một tiếng phóng lên vai Dịch Nãi. Tiểu Nhị cúi đầu ngửi ngửi: mùi đã thú trên người chủ nhân thực nồng nặc, nhất định là hương vị của con đực hồ màu vàng kia! Ô ô ô, về sau chỉ nhân sẽ ở cùng con đực hồ bụi kia, không ở cùng nó nữa sao?

Dịch Nãi điểm điểm cái mũi Tiểu Nhị, hỏi: “Ngươi đi đâu đó hả? Có phải tới mùa động dục, đi tìm giống cái không?”

Tiểu Nhị cầu nhau cầu nhau: ta đi rèn luyện a, hơn nữa đã sớm trở lại. Mới không giống chủ nhân ngươi đâu! Hơn nữa đêm còn chưa chịu về nhà. Cũng không biết là ai động dục.

Dịch Nãi dù sao cũng nghe không hiểu mấy tiếng cầu nhau của Tiểu Nhị, tự lẩm bẩm: “Nếu tìm được giống cái ngươi thích thì nhớ mang về cho chủ nhân nhìn một cái, biết không? Chủ nhân làm chủ cho ngươi.”

Tiểu Nhị hất cái đầu, mũi héch lên, bất mãn cầu nhau: hừ hừ, nếu tìm được giống cái ta thích thì còn cần ngươi kiểm định à, khẳng định là tốt khỏi chê.

Ánh mắt tìm bầu bạn của chủ nhân mới không được tốt ấy! Dực hồ có gì tốt chứ, không phải chỉ hơn hai cái cánh thôi sao?

Nhìn bộ dáng ngạo kiều của Tiểu Nhị, Địch Nãi nhéo nhéo tai nó: “Thế nào, còn dám ghét bỏ chủ nhân à?”

Tiểu Nhị bật người đầu hàng, hai chân ôm đầu, lại lấy lòng cọ cọ bên cổ Địch Nãi: ô ô ô, không dám không dám, ánh mắt chủ nhân là tốt nhất!

Địch Nãi bị nó cọ tới phát ngứa, túm gáy cổ nó xách lên giờ tới trước mắt: “Nhóc con này, vài ngày không dạy là hư ngay, mau, leo lên giường đi, ông đây còn phải đi đánh răng.”

Địch Nãi quăng Tiểu Nhị lên giường đá, sau đó cầm bàn chải ra bờ sông đánh răng.

Tiểu Nhị cầu nhau cầu nhau nằm xuống giường: may mắn, vị trí này vẫn là của nó, chưa bị dực hồ kia cướp đi.

Vì thế, đêm nay, Tiểu Nhị thực hạnh phúc ngủ bên chân Địch Nãi.

Địch Nãi cũng thực hạnh phúc trải qua một đêm vô mộng, ngủ thẳng căng tới tận hừng đông. Cậu nghĩ, quả nhiên phát tiết thích hợp rất có lợi cho giấc ngủ a!

Bất quá, sáng hôm sau thức dậy, nhìn đôi giày bên giường liền có chút buồn bực. Mấy ngày nay ngày nào cũng phải mang giày, chân cậu thực sự có chút Hamm's.

Nghĩ nghĩ, quyết định làm một đôi dép lê. Vật liệu chính là gỗ, rất dễ dàng tìm được. Kỹ thuật cũng không quá cao, hẳn có thể làm được.

Địch Nãi tùy tiện tìm một miếng gỗ lớn trong sơn động, rất nhanh liền cắt thành hai mảnh ván dày hai li. So chiều dài cùng hình dáng bàn chân, Địch Nãi cẩn thận dùng than củi vẽ hình thức chiếc dép trên ván gỗ, sau đó bắt đầu dùng dao gọt đẽo.

Địch Nãi cảm thấy hình dáng hai chiếc dép lê không thể nói là hoàn toàn cân xứng. Dù sao, dù sao làm thủ công mà muốn bóng loáng đẹp đẽ thì cơ bản không có khả năng. Địch Nãi chỉnh sửa nửa ngày nhưng tám ván vẫn như cũ còn chút xước. Cậu nghĩ, quên đi, có mang là được, đẹp để làm gì chứ?

Nghĩ vậy, cậu không thèm chỉnh chiếc kia nữa, bắt đầu khoan lỗ. Hai chiếc dép, sáu lỗ, công trình cũng không tính là lớn.

Dao gấp đa năng trong phương diện này thực dụng hơn dao găm rất nhiều. Nếu dùng dao găm thì không phải lỗ mà là một cái khe lớn.

Địch Nãi đang khoan chiếc thứ hai thì Văn Sâm Đặc đã mang Thái Ni cùng bữa sáng tới.

Xem ra Văn Sâm Đặc thực sự giác thực hiện hứa hẹn, hoàn toàn không cần thúc giục. Địch Nãi có chút hối hận, lúc đánh cược sao lại nói mười ngày chứ? Một tháng không phải tốt rồi sao! Đáng tiếc giờ có muốn đổi ý cũng không được.

Thái Ni tò mò cầm lấy một chiếc dép lật qua lật lại quan sát, đáng tiếc nhìn thế nào cũng không hiểu để làm gì. Địch Nãi nói đó là dép. Đáng tiếc, Thái Ni vẫn không biết dép là cái gì. Địch Nãi chỉ cho hắn xem, giày chính là một loại đồ vật để mang vào chân.

Thái Ni cái hiểu cái không. Trên người bọn họ đó giờ đều bọc da thú, không có thứ gọi là dép. Bất quá, hẳn thức hứng thú với giày trên chân Địch Nãi, nhìn nhìn cả nửa ngày. Vì thế, Địch Nãi dứt khoát cắt một chiếc ra cho đối phương xem.

Rất nhanh, Phát Lôi, Hách Đạt, Mã Cát đều tới. Văn Sâm Đặc thấy mọi người đều ở, có người chiếu cố Thái Ni thì liền bay đi săn.

Địch Nãi chuẩn bị buổi chiều sẽ làm vài cái trống, vì thế bảo Phát Lôi cùng Hách Đạt đi tìm tài liệu. Địch Nãi bảo bọn họ đi tìm những gốc đại thụ lớn bị ngã rạp vẫn chưa mục ruỗng, trực tiếp mang về. Sở dĩ không bảo bọn họ chặt cây là vì không có cưa, muốn chặt cũng khá gian nan. Hơn nữa, những cây mới khá cứng, muốn đào rỗng ruột cũng khá cố sức. Làm trống thì số cây chết khá tiện dụng.

Mã Cát nhìn chiếc dép trong tay Thái Ni, vừa thấy hình dạng của nó thì nhanh chóng hiểu ra Địch Nãi muốn làm gì. Chính là, Địch Nãi khoan mấy cái lỗ trên đó để làm gì? Chẳng lẽ thông qua đó để cột da thú à?”

Hắn hỏi Địch Nãi, Địch Nãi chỉ cười cười, bảo cứ chờ xem.

Địch Nãi khoan xong cả sáu lỗ thì bắt đầu suy nghĩ xem nên dùng gì để làm quai dép. Đầu tiên nghĩ tới là dây thừng. Cậu lấy một sợi dây thừng trong sơn động ra, nhưng sau đó phát hiện dây thừng không phải lựa chọn tốt. Vấn đề là làm sao cố định dây thừng vào lỗ đây? Địch Nãi khoa tay múa chân nửa ngày, phát hiện cho dù cố định thế nào, dây thừng vẫn không thể giữ thẳng bằng cho chiếc dép, hơn nữa còn cọ trầy da.

Cậu nghĩ, nếu dây thừng không được thì đổi thành dây ni lông đi? Trên dù của cậu không phải có rất nhiều dây ni lông sao? Dù sao sau này cũng không cần nhảy dù, dứt khoát cắt xuống trung dụng đi vậy.

Địch Nãi từ từ cắt ra một đoạn dây ni lông, trước tiên cắt thành hai đoạn, cột dính một đầu, đầu còn lại thì tách ra tạo thành hình chữ 人. Sau đó, cậu nhét một đầu vào cái lỗ phía trên, hai đầu kia thì nhét vào hai lỗ ở hai bên. Phát hiện cái lỗ trên cùng hơi nhỏ một chút, liền dùng dao khoét rộng hơn.

Sau khi nhét dây vào, Địch Nãi dứt chân vào trong uớng thử, xác định tốt lắm mới cố định chiều dài. Đoạn dây dư ra cậu dùng lửa đốt thành chất nhầy rồi nhét vào lỗ, sau đó cẩn thận đập đập chiếc dép xuống đất để làm khô. Chiếc kia, cậu cũng làm tương tự.

Cứ vậy, một đôi dép lê đơn giản đã thành hình.

Địch Nãi cao hứng cời giấy, mang vào đôi dép mình vừa làm. Cậu phát hiện, mang vào trừ bỏ có chút cứng rắn làm chân có chút không thoải mái, mấy thứ khác đều khá vừa lòng. Cậu đi vài bước, hướng Mã Cát nháy mắt: “Thế nào? Dép lê này không tồi đi?”

Mã Cát không nghĩ tới còn có loại giấy như vậy, liền bảo Địch Nãi để mình mang thử. Mã Cát mang dép vào đi thử, ban đầu không quá thích ứng, dưới chân khá cứng rắn. Nhưng chốc lát sau liền cảm thấy tốt lắm. Mang dép sẽ không bị mấy hòn đá nhỏ chọt chọt vào lòng bàn chân như bọc da thú nữa.

Mã Cát liền ồn ào đòi Địch Nãi làm cho mình một đôi, Địch Nãi đồng ý. Dù sao một đôi dép cũng không tốn bao nhiêu dây ni lông, chỉ tốn chút công sức thôi.

Cuối cùng, Địch Nãi làm cho Mã Cát cùng Thái Ni mỗi người một đôi.

Thái Ni lần đầu tiên nhận được quà của Địch Nãi, không ngừng nói cảm ơn. Mã Cát thì lập tức mang vào chân, dào dạt đắc ý khoe với Hách Đạt vừa đi tìm gốc cây về.

Phát Lôi rất nhanh cũng bay về, liếc nhìn một cái liền biết kia nhất định là phát minh mới của Địch Nãi. Y cảm thấy Địch Nãi mang dép thực đẹp, lộ ra ngón chân thon thon trắng nõn, thực muốn sờ một phen, hoặc liếm một chút. Đáng tiếc, trước mặt mọi người, y không dám làm ra mấy chuyện này.

Mọi người đang xem xét hai gốc cây vừa mang về thì trên không trung có một con dực hồ chờ theo một người bay xuống.

Địch Nãi nhìn một chút, phát hiện con dực hồ kia giống như Phát Lôi, có đôi cánh hoàng kim, da lông hoàng kim. Phi thú nhân trên lưng dực hồ tóc tím mắt nâu, tầm ba bốn mươi tuổi. Địch Nãi nghĩ, này chẳng lẽ là thân thích của Phát Lôi?

Phát Lôi đã sớm cao hứng chạy tới nghênh đón: “Phụ thân, mẫu phụ, sao các người lại tới đây?”

Địch Nãi kinh hãi, cư nhiên lại là phụ thân cùng mẫu phụ của Phát Lôi!!!! Bọn họ biết tin cũng quá nhanh đi? Đêm qua cậu mới cùng Phát Lôi xác định quan hệ, hôm nay đã tới nhà. Chẳng lẽ đêm qua Phát Lôi bay tới nhà cha mẹ báo tin à?

Này, này là tình cảnh con dâu gặp cha mẹ chồng à? Không đúng, mình đâu phải vợ Phát Lôi. Chẳng lẽ phải gọi bọn họ là nhạc phụ nhạc mẫu? Địch Nãi hắc tuyến.

Dực hồ kia sau khi đáp xuống thì hóa thành hình người, quả nhiên là một mỹ nam tử trung niên tóc vàng rất giống Phát Lôi. Phát Lôi kéo Địch Nãi qua giới thiệu: “Phụ thân, mẫu phụ, đây là Địch Nãi, trước kia đã từng nói với hai người.” Phát Lôi thoạt nhìn có chút ngại ngùng, chính là ánh mắt cùng nụ cười lại sáng ngời.

Địch Nãi vội vàng chào hỏi: “Các người hảo.” Cậu thực sự không biết nên xưng hô thế nào, gọi thúc thúc thăm thăm? Xưng hô này thấy thế nào cũng không tự nhiên.

Nam tử tóc vàng kì thực không mấy để ý, chỉ hướng Địch Nãi gật gật đầu. Phi thú nhân tóc tím thì mỉm cười đánh giá cậu. Nhìn một lúc thì cảm thấy Địch Nãi cũng không tệ lắm, đứng cùng một chỗ với con trai mình thực xứng đôi, chỉ là vóc dáng hơi lùn một chút.

Địch Nãi cảm thấy thực xấu hổ, đây là lần đầu tiên cậu trải qua chuyện này, có chút lúng túng không biết nên nói gì. Bất quá Phát Lôi hiểu Địch Nãi xấu hổ nên tiếp đón phụ thân cùng mẫu phụ tới ngồi ở bàn đá bên cạnh sơn động.

Lúc này Hách Đạt, Mã Cát, còn có Thái Ni đều qua chào hỏi.

Mẫu phụ Phát Lôi nhìn thấy Thái Ni thì vội vàng kéo tay hân hân: “Đứa nhỏ, người có khỏe không? Phụ thân cùng mẫu phụ thực lo lắng, bảo chúng ta qua đây xem người thế nào.”

Địch Nãi nghe vậy thì thờ phào. Hóa ra không phải đặc biệt tới gặp mình a!

....

Hoàn Chương 43.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Tấm Lòng Cha Mẹ

Phụ thân cùng mẫu phụ Phát Lôi quả thực không phải đặc biệt tới xem Địch Nãi.

Phát Lôi không có khả năng thiếu kiên nhẫn như vậy, đang đem lại chạy đi báo tin. Dù sao y cùng Dịch Nãi chỉ mới có chút tiến triển mà thôi.

Phụ mẫu Phát Lôi cũng chỉ nghe Phát Lôi nhắc tới Dịch Nãi, biết y ngẫu nhiên cứu về một giống cái, cũng là giống cái mà Phát Lôi thích.

Tuy thực hiếu kỳ về Dịch Nãi, nhưng con trai vẫn chưa dẫn tới ra mắt nên bọn họ cũng không đặc biệt tới xem xét.

Lần này bọn họ tới chủ yếu là được nhờ tới xem Thái Ni. Đương nhiên, có thể thuận tiện xem con trai một phen, xem được giống cái nó thích thì càng tốt.

Nguyên lai, chiều qua bọn họ tới thăm bằng hữu sinh bệnh, cũng chính là mẫu phụ Thái Ni. Mẫu phụ Thái Ni vẫn thực tiêu tụy, hơn nữa thoạt nhìn có chút sầu lo. Bọn họ an ủi hân an tâm dưỡng bệnh nhưng cứ mãi mặt cau mày cau.

Trước lúc đi, phụ thân Thập Lỗ của Thái Ni có chút do dự, bất quá vẫn nói ra chuyện Thái Ni, nhờ bọn họ có rãnh thì qua xem một chút.

Thập Lỗ tuy thực tức giận nhưng cũng lo lắng. Dù sao này cũng là đứa nhỏ duy nhất của hắn. Lúc Hách Đạt báo tin có nói Thái Tin đang ở cùng một chỗ với Mã Cát cùng Phát Lôi. Tuy Hách Đạt nói ở đó Thái Ni được bằng hữu chiếu cố, nhưng Thập Lỗ vẫn thực lo lắng, dù sao Thái Ni cũng đang mang đứa nhỏ.

Buổi sáng Văn Sâm Đặc tới tìm Thập Lỗ, hỏi Thái Ni ở nơi nào. Khi ấy Thập Lỗ thực tức giận, cuồng bạo đánh Văn Sâm Đặc một trận. Nếu không phải Văn Sâm Đặc nửa đường chen chân, làm Thái Ni mang thai, Thái Ni cũng không rơi vào hoàn cảnh bi thảm này.

Bất quá, hắn cũng không ra tay quá mạnh. Vì nghĩ cho tương lai Thái Ni, Thập Lỗ vẫn nói cho Văn Sâm Đặc biết Thái Ni đang ở chỗ Mã Cát. Văn Sâm Đặc nghe xong liền bay đi. Nhưng sau đó không hề thấy hai đứa quay về. Thập Lỗ không biết Văn Sâm Đặc rốt cuộc có tìm được Thái Ni hay không, có nói rõ ràng hay không, vì thế cứ một mực lo lắng.

Bệnh của bầu bạn cần phải chăm sóc, bất quá vài ngày không gặp đứa nhỏ, cũng thực lo lắng. Thập Lỗ biết không dấu được nên nói ra. Sau khi biết tin liền muốn kéo thân thể yếu đuối đi tìm Thái Ni. Thập Lỗ đương nhiên không chịu. đành phải nhờ phụ mẫu Phát Lôi tới xem.

Phụ mẫu Phát Lôi kỳ thực cũng nghe chút tiếng gió về chuyện Lai Đức theo đuổi Y Oa. Nghe Thập Lỗ vẫn tất tể lại, bọn họ cũng hiểu đại khái gút mất tình cảm giữa Thái Ni, Lai Đức cùng Văn Sâm Đặc. Hai người đều thực cảm khái, không ngờ Lai Đức lại là người như vậy, dù sao đứa nhỏ kia cũng là bọn họ nhìn từ nhỏ tới lớn.

Kỳ thực sau đó Lai Đức cũng có tới tìm Thập Lỗ hỏi chỗ Thái Ni, bất quá Thập Lỗ đương nhiên không chịu nói. Dù sao Lai Đức đã dám giờ trò còn ngoan độc với Thái Ni, hoàn toàn không xem bá phụ hắn đây vào mắt.

Thập Lỗ cảm thấy nhiều năm qua mắt hắn chính là mù rồi mới để Thái Ni kết giao với một kẻ cảm thú như vậy. Hiện giờ Thái Ni rất có thể cùng Văn Sâm Đặc ở cùng một chỗ, hắn mới không để Lai Đức tới phá rối!

Phụ mẫu Phát Lôi cũng vì chuyện này mà thổn thức không thôi, Thái Ni là đứa nhỏ tốt, ôn nhu ngưng ngưng, không ngờ lại gặp phải chuyện như vậy. Bọn họ đối với Văn Sâm Đặc cũng không quá hảo cảm, dù sao cũng là chen ngang làm Thái Ni mang thai, lại còn không chiếu cố đáng hoàng.

Thập Lỗ nhờ bọn họ qua bên này xem tình huống Thái Ni, chủ yếu là xem hiện giờ sống có tốt không, có vui vẻ không. Nếu Thái Ni vui vẻ thì bọn họ cũng an tâm.

Phụ mẫu Phát Lôi cũng có chút lo lắng, vừa lúc cũng muốn qua thăm Phát Lôi cùng Bội Cách đang mang thai, vì thế liền vội vàng bay qua.

Thái Ni nghe mẫu phụ Phát Lôi nói xong thì hốc mắt đỏ au, khàn khàn giọng hỏi: “Mẫu ta, hắn thế nào rồi? Thân thể có khỏe không?”

“Đứa nhỏ, đừng lo lắng, thân thể mẫu phụ người rất tốt, chỉ rất nhớ người thôi.” Mẫu phụ Phát Lôi an ủi.

Thái Ni nghe sức khỏe mẫu phụ không tệ thì cũng an lòng. Lúc ấy hắn nhất thời xúc động nên mới một mình chạy ra khỏi cư địa tìm tới Mã Cát, hiện giờ nghĩ lại cũng thấy sợ hãi.

Lúc này Văn Sâm Đặc đi săn trở lại, Thái Ni đỏ mặt giới thiệu. Phụ mẫu Phát Lôi nhìn Văn Sâm Đặc, cảm thấy tiểu tử này thoạt nhìn khá chân thành, đối với Thái Ni cũng quan tâm săn sóc, trong lòng cũng bớt đi khúc mắc.

Mọi người gặp lại nhau, tâm tình đều thả lỏng. Văn Sâm Đặc thấy cũng không có chuyện gì cần mình, liền cùng các thủ nhân khác chạy đi xử lý con mồi, Phát Lôi bay đi gọi Bội Cách cùng Luân Ân tới.

Mẫu phụ Phát Lôi đã sớm thấy dép lê trên chân Dịch Nãi, Thái Ni cùng Mã Cát, cảm thấy thực mới mẻ, liền hỏi cái này do ai làm.

Mã Cát liền đẩy Dịch Nãi ra, nhiệt tình ca ngợi Dịch Nãi có đủ suy nghĩ thú vị, còn cời đôi dép trên chân ra cho mẫu phụ Phát Lôi mang thử. Mã Cát thấy mẫu phụ Phát Lôi thực thích, liền đề nghị Dịch Nãi làm tặng đôi phương một đôi.

Dịch Nãi cười cười, đồng ý. Dù sao cũng sẵn tiện, lần đầu tiên gặp phụ mẫu Phát Lôi, cũng không có quà gì, vừa lúc làm hai đôi xem như quà gặp mặt.

Lúc này Phát Lôi cũng gọi Bội Cách cùng Luân Ân qua, toàn gia gặp mặt, lại thân thiết ôn tồn một phen.

Hôm nay thân thể Bội Cách đã tốt hơn rất nhiều, gặp mẫu phụ thì hốc mắt đỏ đỏ, có chút muốn khóc, lại có chút ngưng ngưng. Mẫu phụ Phát Lôi kéo

Bội Cách tới chỗ Thái Ni, thì thăm trò chuyện. Dù sao cũng là người từng trải, kinh nghiệm mang thai sinh con nhiều hơn, khẳng định có rất nhiều chuyện chỉ dạy cho nhóm con cháu.

Mã Cát cũng kích động chạy qua nghe, khẳng định cũng chuẩn bị muốn đứa nhỏ.

Địch Nãi cười cười, cũng không sấp qua xem náo nhiệt, một mình ngồi đó làm dép. Phát Lôi biết đó là làm cho mẫu phụ của mình, mặt đỏ hồng liếc mắt nhìn Địch Nãi một cái rồi vui vẻ chạy ra bờ sông.

Phát Lôi nghĩ mình nhất định phải bắt vài con cá. Địch Nãi đối tốt với phụ mẫu của y, y cũng muốn đối tốt với Địch Nãi.

Bởi vì xấu hổ không dám kéo mẫu phụ Phát Lôi tới đó kích cỡ chân, vì thế Địch Nãi liền uớng theo dép của Mã Cát mà làm. Cậu sợ làm không vừa chân nên định làm ba đôi dép lê khác kích cỡ. Trước tiên để mẫu phụ Phát Lôi thử, đôi nào vừa thì lấy đôi ấy, còn lại thì để Bội Cách thử xem có thể mang hay không. Dù sao đã tặng quà thì phải đầy đủ một chút, không thể bỏ quên Bội Cách.

Quen tay hay việc, cậu làm dép lê thực thuận tay. Chỉ tốn mười phút đã làm xong một chiếc. Cậu còn cải tiến một chút, lúc khoan thì khoan bên dưới to hơn một chút, như vậy lúc gút lại, đầu dây không dễ lòi ra.

Vì để mẫu phụ Phát Lôi mang càng thoải mái hơn, cậu còn kiên nhẫn mài mặt dép thật bóng loáng, phần gót chân còn vót hơn lổm xổm.

Đám Bội Cách thì thăm xong thì liền qua xem Địch Nãi làm dép. Bị nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm như vậy, Địch Nãi có chút mất tự nhiên. Cậu nhớ ra bàn cờ năm quân vẽ trên bàn đá khi trước vẫn còn, liền bảo Mã Cát chỉ mẫu phụ Phát Lôi chơi cờ.

Mẫu phụ Phát Lôi quả nhiên cảm thấy hứng thú, dưới sự chỉ điểm của Mã Cát, cùng Thái Ni đánh một ván lại một ván, chơi đến phát nguyền. Bội Cách ở bên cạnh cũng học theo, vì thế bốn người thay phiên nhau ra đấu, chơi vui đến quên cả trời đất.

Địch Nãi làm dép xong thì nói mẫu phụ Phát Lôi cùng Bội Cách mang thử. Bội Cách chọn một đôi thích hợp, đôi kia thì cho mẫu phụ. Còn một đôi, Địch Nãi dứt khoát đưa luôn cho mẫu phụ Phát Lôi, cho dù không mang, mang đi tặng người cũng tốt lắm.

Phát Lôi quả nhiên bắt hai con cá lớn mang về, Địch Nãi liền trở tài nấu nướng, hảo hảo chiêu đãi phụ mẫu Phát Lôi.

Mẫu phụ Phát Lôi hiện giờ vô cùng vừa lòng về Địch Nãi, dù sao rất nhiều giống cái trong bộ lạc đều dựa vào sự săn sóc của thú nhân, cơ bản không cần làm gì. Hắn không ngờ giống cái mà đứa con thích lại có năng lực như vậy, chẳng những làm được dép, còn có thể nấu ra thực nhiều món ngon. Đứa con có thể được giống cái như vậy thực sự là có phúc phần. Bọn họ cũng an tâm.

Dùng cơm trưa xong, phụ mẫu Phát Lôi liền chuẩn bị rời đi. Thái Ni nói với bọn họ mình ở bên này trụ mười ngày rồi sẽ quay về, nhờ chuyển lời cho phụ mẫu hân hạnh quá lo lắng.

Mẫu phụ Phát Lôi gật gật đầu, mang dép Địch Nãi mới làm, nỡ mẫn rời đi.

Phát Lôi hiển nhiên nhìn ra phụ mẫu mình thực hài lòng, trong lòng cũng thực đắc ý. Giống cái y chọn, tự nhiên là tốt nhất. Y ôn nhu nhìn Địch Nãi, rất muốn nhào qua hôn một ngụm.

Địch Nãi thấy bọn họ đi thì toàn thân thực thoải mái. Quả nhiên gặp trường bối là một chuyện cực nhọc a, khó trách nhóm chiến hữu trước kia vừa nhắc tới cha mẹ vợ thì cứ hệt như gặp phải đại địch.

Sau khi bọn họ đi rồi, Địch Nãi gọi mọi người tiếp tục làm trống.

Làm một cái trống lớn không hề dễ dàng, tài liệu rất quan trọng. Địch Nãi nhìn hai phần thân cây bọn họ mang về, phát hiện chỉ có một cái có thể xử dụng, cái kia quá già, đã mục ruỗng. Cậu đành phải bảo nhóm Phát Lôi tiếp tục tìm kiếm.

Mã Cát giúp Địch Nãi, hai người hợp sức khoét rỗng khúc gỗ kia. Thái Ni cùng Bội Cách thì tìm da trâu, cạo sạch lông mao trên đó, chuẩn bị làm mặt trống.

Khúc gỗ sau khi bị khoét rỗng thì còn phải cắt thành hình dạng thích hợp, lột sạch lớp vỏ cây, sau đó dùng dao nhỏ cắt hai vòng tròn bên ngoài, dùng dây thừng cột chắc lớp da trâu bọc hai đầu.

Bận rộn cả buổi trưa, vất vả lắm mới làm thành hai chiếc trống. Địch Nãi cảm thấy thực không vừa lòng. Chiếc trống này gõ ra âm thanh không vang, thực không làm người ta phấn chấn, hẳn là da trâu không được xử lý tốt. Chính là tạm thời cậu cũng không nghĩ ra biện pháp cải tiến, chỉ đành để như vậy.

Lúc ăn cơm tối, Mã Cát hỏi Địch Nãi: “Ngày mai trong bộ lạc sẽ có rất nhiều người cùng đi hồ nước mặn lấy muối, ta cùng Hách Đạt cũng định đi một chuyến, người đi cùng không?”

Nguyên lai hồ nước mặn kia cách bộ lạc khá xa, đi cũng không dễ dàng. Cho dù cách thú nhân phi hành cũng mất bốn năm ngày mới đi được một chuyến. Mọi người sợ trên người xảy ra sự cố nên bình thường đều hẹn thành nhóm đi cùng. Bất quá, một lần lấy muối có thể dùng hơn nửa năm, vì thế không phải lần nào mọi người cũng đi, cứ rải rác khó trông coi.

Sau đó, bộ lạc liền quyết định một ngày cố định trong tháng, buổi sáng những người muốn đi lấy muối sẽ tập trung ở dàn tế rồi cùng xuất phát. Chẳng

những trên đường có thể giảm bớt phiền lưu mà còn có bầu bạn, cũng không thấy buồn chán.

Địch Nãi vừa nghe Mã Cát hỏi vậy thì ánh mắt lóe sáng, bật người đáp: “Tốt, ta đi cùng các ngươi.”

Muối của Địch Nãi đã sớm dùng hết, hai ngày nay làm đồ ăn đều lấy muối từ chỗ Mã Cát hoặc Phát Lôi. Địch Nãi thích làm các món ăn ngon, muối cũng dùng rất nhiều, cứ xin của người khác mãi thì không tiện lắm.

Trước đó Địch Nãi còn đắn đo một phen, định hỏi Phát Lôi xem hồ nước mặn kia có xa hay không, cậu định đi một chuyến. Nào ngờ vừa muốn xuống lầu liền có sẵn cây thang, không cần lo không có muối dùng.

Phát Lôi lập tức phụ họa: “Dù sao mấy ngày nay cũng không có chuyện gì, vừa lúc đi lấy muối.”

Bội Cách cùng Thái Ni mặc dù có chút động tâm, muốn ra ngoài du ngoạn một phen, bắt quá nghĩ tới đứa nhỏ trong bụng nên chỉ đành từ bỏ.

Vì thế Mã Cát cùng Địch Nãi hẹn nhau, sáng hôm sau sẽ tới tế đàn cùng mọi người xuất phát.

Lúc mọi người đều đi rồi, Địch Nãi liền kéo Phát Lôi qua cho y một nụ hôn ngọt ngào, sau đó bảo y quay về ngủ. Phát Lôi mặc dù không quá tình nguyện nhưng vẫn tôn trọng ý nguyện của Địch Nãi, buồn hiu bay đi.

Sáng hôm sau, mọi người đều dậy thật sớm. Sau khi ăn sáng thì cùng bay tới tế đàn, phát hiện đã có bảy tám người chờ sẵn.

Có một người thấy bọn họ, từ xa xa chạy tới, hô lớn: “Phát Lôi ca ca, ngươi cũng đi lấy muối à? Thật tốt quá!”

....

Hoàn Chương 44.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chủng Binh Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Dục Vọng Chinh Phục Của Nam Nhân

Hướng nhóm Địch Nãi chạy tới là một phi thú nhân tóc đen mắt to, trong ánh mắt dường như chỉ có mỗi Phát Lôi, chạy tới trước mặt y thì dừng lại. Đại khái chạy hơi nhanh nên hơi thở có chút dồn dập, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ánh mắt to tròn lóe sáng quang mang hưng phấn.

Nhìn thấy Địch Nãi từ trên lưng Phát Lôi leo xuống thì bất mãn trừng mắt.

Địch Nãi thấy thái độ đối phương bất thiện thì mới nhớ ra mình đã từng gặp qua đứa nhỏ này ở nhà tộc trưởng, tên là Ngải Đạt. Lúc ấy Địch Nãi đã phát hiện đối phương thích Phát Lôi. Bất quá nhiều ngày như vậy, nếu không phải hiện giờ gặp lại, Địch Nãi đã suýt quên bèn đi người này. Nghĩ tới có chút buồn cười, khi ấy cậu chỉ một lần nghĩ cách quay về, còn sợ cản đường Ngải Lô, muốn giao Phát Lôi cho người ta a!

Không nghĩ tới hiện giờ hai bọn họ thực sự trở thành tình địch. Quả nhiên, tình địch gặp mặt, hết sức đỏ mắt a!

Bất quá nói tiếp, Ngải Đạt hình như càng phù hợp với thẩm mỹ vốn có của cậu đi?

Địch Nãi nhớ rõ, cô bạn gái đầu tiên của mình là một cô bé mặt búp bê mắt to, đặc biệt thích làm nũng, nói chuyện nũng nịu. Địch Nãi không có chị em gì, từ nhỏ đã cảm thấy con gái nên mềm mại yếu ớt như vậy. Đáng tiếc, cô bạn gái kia cảm thấy Địch Nãi không đủ sắc sảo, rất nhanh đã chia tay.

Địch Nãi thực nghĩ không ra, vì sao trong dị giới này, cậu không chọn phi thú nhân có diện mạo cùng tính cách như con gái mà lại thích Phát Lôi, một thú nhân dã tính cường tráng?

Cậu vuốt cằm, nhìn Phát Lôi, lại nhìn Ngải Đạt, bắt đầu suy nghĩ vấn đề sâu xa này.

Ngải Đạt không thèm để ý tới Địch Nãi, thoáng cái cười rạng rỡ chạy tới nói chuyện với Phát Lôi vừa biến về hình người: “Phát Lôi ca ca, nhiều ngày không gặp người rồi a!”

Phát Lôi cũng cười nói: “Àn, đã lâu không gặp. Phụ thân cùng mẫu phụ ngươi khỏe không?”

Ngải Đạt thấy Phát Lôi ôn hòa nói chuyện với mình, lại hỏi tới phụ mẫu, tự tin lập tức dâng trào, cao hứng đáp: “Bọn họ đều khỏe lắm! Phát Lôi ca ca, sao ngươi không tới tìm ta chơi, ta thực buồn chán a.”

Phát Lôi cười cười, không nói gì.

Ngài Đạt cũng không để ý tới sự trầm mặc của y, tiếp tục quẩn quít nói chuyện: “Phát Lôi ca ca, không ngờ chúng ta cứ nhiên cùng đi lấy muối thế này, đúng là có duyên. Kia, chốc nữa người chở ta được không?”

Phát Lôi lập tức lắc đầu: “Không được, ta phải chờ Dịch Nãi.”

Ngài Đạt nghe vậy thì gương mặt nhỏ nhắn lập tức nhăn lại, nghiêng đầu nhìn về phía Dịch Nãi nói: “Vết thương trên chân Dịch Nãi đã tốt lắm rồi, Phát Lôi ca ca đâu cần chiều cố hấn nữa!”

Phát Lôi định nói chuyện thì Ngài Đạt ngẩng đầu lên, ánh mắt trông mong ong ánh nước nhìn y: “Phát Lôi ca ca, trước đây người chở ta thiệt nhiều lần mà, giờ thêm lần nữa không được sao?”

Phát Lôi có chút xấu hổ, tuyệt không nguyện ý chở bất cứ giống cái nào trừ Dịch Nãi. Chính là, Ngài Đạt là bằng hữu y quen biết trước kia, hiện giờ lại cầu xin như vậy, nếu trực tiếp cự tuyệt thì có chút tổn thương đôi phương.

Đang lúc khó xử thì Phát Lôi liếc mắt nhìn thấy Ngài Luân đang đi tới, vội vàng hô: “Ngài Luân, người cùng Ngài Đạt đi lấy muối à?”

Ngài Đạt bĩu môi, cau giận trừng ca ca mình. Thật là, tới sớm như vậy làm gì? Hừ, thực vương bạn mà!

Ngài Luân rùng mình, không hiểu mình làm sao chọc tới đứa em, bất quá, vẫn cười đáp: “Đúng vậy, hơn nửa năm rồi không đi lấy muối, trong nhà sắp hết rồi.”

Ngài Đạt vẫn chưa chịu từ bỏ ý định, tiếp tục van nài: “Phát Lôi ca ca, chốc nữa người chở ta đi, để Ngài Luân chở Dịch Nãi là được rồi.”

Phát Lôi sao lại cho phép người khác chở Dịch Nãi? Y mới không muốn đẩy cậu vào lòng người khác, để người ta chiếm tiện nghi. Vì thế, y kiên định lắc đầu: “Để ca ca chở người đi, Dịch Nãi cũng không quen ca ca người.”

Mã Cát ở bên cạnh cười hi hi tiếp lời: “Đừng a! Mọi người tới thế nào thì đi thế ấy đi, đổi đi đổi lại làm gì cho phiền phức!”

Ngài Đạt muốn phản bác nhưng lại không tìm ra lý do, chỉ có thể oán giận trừng mắt liếc Dịch Nãi một cái. Hấn nghĩ, đều tại giống cái không biết từ đâu ra này làm Phát Lôi ca ca không còn thích mình nữa. Nếu không có người này thì tốt rồi, Phát Lôi ca ca nhất định vẫn như trước quan tâm săn sóc mình.

Dịch Nãi bị Ngài Đạt trừng như vậy, giống như bị xối một gáo nước lạnh làm đầu óc tỉnh táo, thoáng chốc thông suốt vấn đề mà bản thân đang rối rắm.

Ngài Đạt cho dù biểu hiện thực mãnh mai nhưng vẫn là một nam nhân cao một mét bảy, so với Dịch Nãi không biết ai thoát nhìn yếu ớt hơn. Ở thế giới trước kia, Dịch Nãi đã quen nhìn nam với nữ. Trong mắt cậu, nam nhân thì phải có khí khái, không thể nũng nịu như nữ nhân được.

Đối với những giống cái âm nhu trong bộ lạc, Dịch Nãi không có cách nào đối đãi với bọn họ như nam nhân, nhưng cũng không có cách nào xem là nữ nhân. Phi thú nhân ở nơi này, phần lớn chỉ có thể xem là giả nam nhân. Cho nên, đối với Dịch Nãi, bọn họ là một sự tồn tại đặc biệt. Cậu không có cách nào nảy sinh yêu thích.

Dịch Nãi nhớ tới phi thú nhân Duy Lạp mình gặp trước kia, cảm thấy người này quả thực là một nhân yêu xinh đẹp. Phi thú nhân như vậy, đối với cậu mà nói, chỉ có thể nhìn không thể chơi đùa a!

Bất quá, Mã Cát mặc dù có hơi lải nhải nhưng động tác thì không có chút nữ tính nào, Dịch Nãi cảm thấy làm bằng hữu thực không tồi. Dù sao, trong thế giới cũ, không phải tất cả nam nhân đều cường hãn nam tính.

Trái lại, thú nhân cường tráng như Phát Lôi, dung hợp thú tính của dã thú, cường đại đến mức làm người ta táp lưởi, thực dễ dàng kích phát dục vọng chinh phục trong lòng Dịch Nãi.

Cho nên, cậu mới bị thú nhân nơi này hấp dẫn chứ không phải phi thú nhân.

Nghĩ tới đây, Dịch Nãi bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra cậu bị Phát Lôi hấp dẫn không phải hoàn toàn không có căn cứ.

Dịch Nãi còn đang dương dương tự đắc vì thông suốt một vấn đề lớn thì nhóm người bên té đàn cũng lên tiếng kêu gọi xuất phát. Phát Lôi đã sớm hóa về hình thú, dùng cái đầu to cùng eo Dịch Nãi, cậu liền vội vàng leo lên lưng y.

Phát Lôi giang cánh bay lên, rất nhanh liền bay lên giữa không trung, theo đoàn người cùng rời khỏi bộ lạc.

Dịch Nãi ngồi trên lưng Phát Lôi, quan sát đại địa dưới chân. Tốc độ của Phát Lôi rất nhanh, cảnh sắc trên mặt đất không ngừng biến hóa, bay qua núi rừng, bay qua thảo nguyên.

Cậu trầm nghĩ, cảm giác quan sát đại địa thế này thật tuyệt vời a! Tựa hồ giấu nát toàn bộ thế giới ở dưới chân mình.

Kỳ thực, trong lòng mỗi nam nhân đều ẩn chứa dục vọng chinh phục. Có người thích chinh phục núi cao, vì thế có không ít người tham gia các hoạt động leo núi; có người thì thích chinh phục đại dương; vì thế có không ít người thám hiểm đáy biển; cũng có người thích chinh phục mỹ nữ, vì thế lại có không ít cao thủ săn tìm người đẹp.

Mà hiện giờ, thỏa mãn dục vọng chinh phục của Dịch Nãi chính là Phát Lôi ở dưới thân. Một thú nhân cường tráng như vậy lại cam nguyện để cậu sai sử,

cam nguyện chờ cậu bay đến hết thấy mọi nơi, này không thể không làm đầy lòng Địch Nãi cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Ở thế giới kia, rất nhiều người cả đời hi vọng có được đôi cánh để bay lượn trên bầu trời, ngắm nhìn thiên sơn vạn thủy. Tốc độ phi hành của nhóm dực hồ tuy không thể nói là trong nháy mắt bay tới chân trời góc biển, nhưng mấy trăm dặm tuyệt đối không thành vấn đề. Có một đôi cánh như vậy, làm chuyện gì cũng thực tiện.

Địch Nãi tuy không có cánh nhưng lại giống như có. Bởi vì thú nhân dưới thân nguyên ý mang cậu bay khắp bầu trời.

Địch Nãi giang rộng hai tay, thích thú lớn tiếng ca hát: “Đọc theo các con đường gấp gềnh khắp đại giang nam bắc....”

Lúc hát tới câu ‘ta muốn sống thêm năm trăm năm...’ thì lồng ngực hào hùng gào rống, cảm thấy không có bất cứ khó khăn nào có thể ngăn cản bước chân mình.

Phất Lôi ở bên dưới cũng thực phối hợp, thả chậm tốc độ bay lượn. Tuy Phất Lôi không biết Địch Nãi hát gì nhưng từ tiếng ca có thể cảm nhận được cậu đang rất vui sướng, cảm nhận được tình cảm mãnh liệt mệnh mông.

Đi theo phía sau bọn họ, Ngải Đạt trên lưng Ngải Luân thực đỏ mắt. Nghĩ thầm, Địch Nãi này ca cái gì vậy, khó nghe muốn chết, tuyệt không hay chút nào. Chính là nhìn xung quanh, dường như nhóm dực hồ nghe thấy tiếng ca của Địch Nãi thì đều giảm tốc độ. Hừ, bắt quả chỉ dựa vào chút giai điệu mới lạ để hấp dẫn dự chú ý của mọi người thôi.

Ngải Đạt oán hận nghĩ, vị trí kia vốn hẳn phải là hắc a. Hình thù của Phất Lôi ca ca cường tráng cỡ nào, da lông vàng rực chói mắt cỡ nào a!

Có thể ngồi trên lưng Phất Lôi ca ca là nguyện vọng của rất nhiều giống cái trong bộ lạc. Lúc còn nhỏ, chỉ có hắc a có thể ngồi lên đó, để Phất Lôi ca ca chở mình bay lượn. Hiện giờ lại bị giống cái xấu xí không biết từ đâu nhảy ra chiếm cứ, thật sự là đáng giận mà.

Ngải Đạt thầm nghĩ, Địch Nãi rốt cuộc có điểm nào tốt hơn mình chứ? Tóc ngắn như vậy, quần áo thì kì quái, tuyệt không xinh đẹp. Phất Lôi ca ca nhất định bị kẻ kia ngon ngọt lừa gạt.

Trước kia hắc a quá ngại ngùng, không chủ động tìm tới Phất Lôi ca ca, khẳng định đã để Địch Nãi kia nhân cơ hội quyến rũ y.

Ngải Đạt nghĩ, nghĩ cần mấy ngày này mình cố gắng tiếp xúc với Phất Lôi nhiều hơn thì nhất định có thể làm y hoàn tâm. Nghĩ vậy, Ngải Đạt vô thức siết chặt nắm tay.

Ngải Luân dưới thân Ngải Đạt liên gấp tai ương, lông trên lưng suýt chút nữa bị Ngải Đạt bứt rụng, hơn nữa hình thù lại không có cách nào nói chuyện, chỉ đành rung rung nén đau, chờ Ngải Đạt buông tay.

Một khúc ca kết thúc, Địch Nãi cảm thấy thực nhẹ nhàng khoan khoái. Đây là lần đầu tiên cậu thấy kì thực sống ở thế giới này cũng không tồi.

Mã Cát ở bên kia lớn tiếng vỗ tay, làm nhóm giống cái khác trên lưng dực hồ cũng vỗ theo. Địch Nãi liền thả qua một cái hôn gió, chọc nhóm giống cái đỏ mặt cười ha ha.

Một giống cái không cam lòng lạc hậu, cũng bắt đầu xướng ca. Hắc xướng chính là bài tình ca trong bộ lạc, chậm rãi các giống cái khác cũng bắt đầu hát theo.

Chặng đường buồn tẻ cũng vì thế mà vui vẻ hơn rất nhiều.

Sau khi ca hát một trận, nhóm giống cái bắt đầu trò chuyện, Địch Nãi nghe vài phút, cảm thấy không thú vị liền chuyển tâm ngắm nhìn cảnh sắc dưới mặt đất.

Địch Nãi phát hiện, càng đi tới thì thảm thực vật không còn quá tươi tốt. Cậu nghĩ, hẳn bọn họ đã qua khỏi vùng nhiệt đới. Sau khi bay qua một tòa núi lớn thì tới một khoảng bình nguyên rộng lớn, địch nãi liếc mắt nhìn lại, thế nhưng không hề thấy điểm cuối.

Lại bay thêm một khoảng, Địch Nãi bị cảnh sắc đơn điệu kia làm có chút buồn ngủ, đột nhiên, cậu thấy thảo nguyên bên dưới hình như tụ tập rất nhiều động vật.

Cậu mở to mắt, là ngựa? Đang chạy băng băng trên thảo nguyên cư nhiên là đàn ngựa! Một đàn ngựa thật lớn, đại khái là bị nhóm dực hồ trên không trung quấy nhiễu nên chạy trốn khắp bốn phía.

Địch Nãi kích động la lớn: “Mã Cát, mau nhìn, mau nhìn xuống dưới!”

Mã Cát bị Địch Nãi làm hoảng sợ, nhìn một cái rồi khó hiểu hỏi: “Sao, có gì không đúng à?”

Địch Nãi vẫn thực hưng phấn: “Là ngựa a, là cả một đàn ngựa luôn!”

Mã Cát nhú nhú mày: “Ta biết đó là ngựa, chính là thịt ngựa đâu ăn được. Ngươi cao hứng như vậy làm gì?”

Địch Nãi nghẹn ngay ngực, quả thực không nói nên lời, thò phì phì nói: “Đó là ngựa, có thể cười a!”

Mã Cát liền nghi hoặc: “Cưỡi ngựa? Sao lại phải cỡi ngựa?”

Địch Nãi hết chỗ nói rồi.

Quả thật, thú nhân nơi này có cánh, phi thú nhân thì có thú nhân, còn ai thêm cưỡi ngựa a!

Địch Nãi nhớ tới lúc còn ở bộ đội, có lần huấn luyện viên bảo sẽ dạy bọn họ cưỡi ngựa, cả đám liền hưng phấn thật lâu. Từng trải qua thời kì thiếu niên đắm chìm với vô số bộ phim võ hiệp, trở thành một vị tướng quân hay hiệp khách cưỡi những con ngựa cao lớn vẫn luôn là giấc mộng thầm kín trong lòng bọn họ.

Địch Nãi nghĩ, nếu có một con ngựa, cho dù không có Phất Lôi, cậu cũng có thể chạy tới thảo nguyên săn thú. Hơn nữa, lạc thú khi thuần hóa ngựa là một loại lạc thú chinh mình phục khác.

Địch nãi quyết định, chờ lấy muối về, cậu nhất định phải đánh thời gian bắt mấy con ngựa mang về.

...

Hoàn Chương 45.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Binh Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Tình Địch

Đoàn người bay qua bình nguyên, lại vượt qua núi cao khe sâu, dọc theo đường đi là một mảnh sơn xuyên tú lệ làm bọn họ mở rộng tầm mắt. Khi bọn họ băng qua một khoảng đồi núi thì Mã Cát ở phía trước đột nhiên hô to một tiếng: “A, dép của ta!”

Địch Nãi nhìn tới, không phúc hậu cười ha ha. Nguyên lai Mã Cát đang mang đôi dép lê Địch Nãi tặng, đại khái là vì phân tâm, không kẹp vững nên dép lê từ trên không trung rớt xuống.

Nghe thấy tiếng hô của Mã Cát, nhóm dực hỏ khác đều dừng lại trên không trung, các phi thú nhân trên lưng dực hỏ cũng đều quay đầu nhìn qua.

Mã Cát vội vàng hướng bọn họ phát tay: “Không có việc gì, rớt dép thôi, ta xuống nhặt.” Sau đó, hắn thúc giục giục Hách Đạt bay xuống kiểm dép. Chính là, dép rơi vào trong đám cây rồi, bọn họ còn phải chậm rãi tìm kiếm một phen.

Địch Nãi thấy mọi người vẫn chờ trên không trung, cảm thấy như vậy thực lãng phí thời gian cùng tinh lực. Nâng mắt nhìn tới thì trước đó không xa có một con sông, liền đề nghị: “Giờ cũng gần trưa rồi, bằng không chúng ta tới phía trước nghỉ ngơi một chút đi?”

Các phi thú nhân đều đồng ý. Các thú nhân bay lâu như vậy cũng sớm một mõi. Vì thế, Địch Nãi nói một tiếng với Mã Cát, bảo hắn đi được dép rồi tới phía trước tìm mọi người, sau đó dẫn đầu đoàn người tới bờ sông nghỉ ngơi.

Tới bờ sông rồi, các thú nhân hóa thành hình người, Phất Lôi nghiêm nhiên trở thành tiểu đội trưởng lâm thời. Y tới bờ sông vốc nước lên uống một hớp, sau đó bắt đầu phân công công tác: y cùng ba thú nhân khác đi săn, hai thú nhân còn lại thì cùng nhóm giống cái nhặt củi nhóm lửa, Địch Nãi thì ở bờ sông bắt cá.

Ngài Đạt nghe Phất Lôi an bài xong thì liền quán quít lấy y: “Phất Lôi ca ca, ta cùng đi săn với người đi?”

Địch Nãi nghe vậy thì thực muốn trợn trắng mắt. Nhóc con kia thân mình mảnh mai như vậy, theo Phất Lôi đi săn thì không phải tăng thêm phiền toái à? Nghĩ cũng biết, mục đích là muốn ở riêng với Phất Lôi.

Quả nhiên, Phất Lôi lập tức cự tuyệt: “Người đi cũng không giúp được gì, vẫn là cùng mấy ca ca đi nhặt củi đi.”

Ngài Đạt bủn mủi, không có cách nào phản bác, chỉ đành rầu rĩ không vui đồng ý.

Lúc này, Mã Cát cũng nhặt được dép bay tới, hắn bảo Hách Đạt đi săn, mình thì đi nhặt củi.

Sau khi Phất Lôi đi rồi, Ngài Đạt cũng không cùng nhóm phi thú nhân đi nhặt củi mà đứng ở đó bất mãn nhìn chằm chằm Địch Nãi. Nghĩ thầm, vì cái gì mọi người đều đi nhặt củi, chỉ có mỗi Địch Nãi là đặc biệt? Bắt cá? Hắn là một giống cái, có thể bắt được cá à? Hừ, ta thực muốn xem xem, hắn rốt cuộc bắt cá thế nào.

Địch Nãi không để tâm, một mình không nhanh không chậm tự chế cần câu cá. Bởi vì lo lắng lần này xuất môn khá dài nên buổi sáng có mang theo ba

lô. Trong đó có đủ các loại dụng cụ, ngoài ra, Tiểu Nhị cũng mang theo.

Tiểu Nhị sớm đã buồn chán muốn chết. Sau khi nhảy ra khỏi ba lô Dịch Nãi thì bắt đầu lăn lộn trên bãi cỏ. Thân hình nhỏ nhỏ tròn vo, ánh mắt xanh lục to tròn, đáng yêu đến mức làm người ta chỉ muốn ôm vào lòng xoa nắn.

Ngài Đạt vừa thấy thì lực chú ý lập tức bị Tiểu Nhị hấp dẫn. Hắn liền đi về phía Tiểu Nhị, lớn tiếng nói: “Di, này là cái gì a? Hệt như quả cầu ấy.”

Tiểu Nhị nghe thấy, bất mãn run run lỗ tai, quay mông về phía hắn.

Ngài Đạt khom lưng cúi người muốn bắt Tiểu Nhị. Nào ngờ, Tiểu Nhị giờ vượt cào cào đất, suýt chút nữa đã văng vào mắt Ngài Đạt.

Ngài Đạt nghĩ thầm, chủ nhân là một thứ xấu xa, thú cưng quả nhiên cũng hư hỏng. Hắn hung hăng bỏ nhào tới, muốn chặn Tiểu Nhị lại, đáng tiếc Tiểu Nhị đã sớm chui xuống đất chạy trốn.

Dịch Nãi ở bên cạnh co rúm mặt mày, muốn cười lại không dám, sợ chọc Ngài Đạt nổi bão.

Ngài Đạt bủi môi, trừng mắt liếc Dịch Nãi, sau đó khó chịu phui phui đất trên người, đi tới bờ sông ngồi xuống, xem Dịch Nãi làm thế nào bắt cá.

Dịch Nãi đào trùng làm mồi, sau đó mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, ngồi ngay ngắn trên bờ sông bắt đầu chuyên tâm câu cá.

Dịch Nãi còn chưa câu được cá thì Tiểu Nhị từ bên kia véo một tiếng phóng tới, quăng một con cá lên bờ.

Ngài Đạt nghĩ thầm, vật nhỏ này thoát nhìn tròn vo, không ngờ bắt cá lại lợi hại như vậy. Đột nhiên trong lòng khẽ động, chẳng lẽ Dịch Nãi đều dựa vào vật nhỏ này bắt cá, sau đó nói dối là mình bắt? Càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng. A, này phải vạch trần, xem xem người này làm thế nào giả vờ nữa. Đến lúc đó, Phát Lôi ca ca nhất định sẽ thấy phản cảm, không còn yêu thích nữa.

Nghĩ tới đây, Ngài Đạt bắt đầu không chút chuyển mắt nhìn chăm chăm Dịch Nãi, sợ cậu giờ trò quý.

Đáng tiếc, hắn đã đoán sai. Rất nhanh, Dịch Nãi câu được con cá đầu tiên. Tuy không lớn nhưng thực sự là do Dịch Nãi câu được. Ngài Đạt còn có chút hoài nghi Tiểu Nhị giờ trò quý giúp đỡ Dịch Nãi, sự thật làm hắn thất vọng. Tiếp sau đó, Dịch Nãi lại câu thêm một con cá lớn.

Ngài Đạt không khỏi nhụt chí. Hắn ngượng ngùng quan sát cách Dịch Nãi câu cá, nghĩ tới các thú nhân cũng sắp quay lại, liền giả vờ ở xung quanh nhặt củi.

Rất nhanh, các thú nhân đi săn đã trở lại, phi thú nhân nhặt củi cũng trở lại. Dịch Nãi cùng Tiểu Nhị đồng tâm hiệp lực bắt được bảy tám con cá. Mọi người nhóm lửa, xử lý con mồi, bắt đầu nướng thịt.

Dịch Nãi chia cá cho các phi thú nhân, bọn họ đều không ngừng nói cảm ơn. Các thú nhân không giỏi bắt cá, vì thế cũng không thường ăn cá. Vì thế Dịch Nãi dễ dàng quơ được nhiều cá như vậy thực sự làm mọi người phi thường bội phục, vì thế đều thỉnh giáo kỹ xảo bắt cá của cậu.

Dịch Nãi chỉ dẫn nguyên lý câu cá đơn giản với bọn họ, thấy mọi người có cái hiểu cái không, liền nói chờ có cơ hội sẽ dạy bọn họ thực hành.

Ngài Đạt thấy dịch Nãi được hoan nghênh như vậy thì trong lòng khó chịu vô cùng, liền lên tiếng châm chọc: “Không phải người chỉ bắt được ba con thôi sao, số còn lại toàn là con thú nhỏ kia bắt, khoe khoang gì chứ.”

Dịch Nãi cười cười, cũng không so đo.

Lúc Phát Lôi bắt giả nướng thịt hoàng, Ngài Đạt không chút khách khí ngồi xuống bên cạnh. Ngài Luân thấy Ngài Đạt ngồi bên này thì đưa con thỏ hoang mình săn được cho người khác, cũng qua bên đây ngồi.

Dịch Nãi liếc nhìn bọn họ một cái, cười cười như chào hỏi, sau đó tự xuyên cá bắt đầu nướng.

Lúc con cá đầu tiên nướng chín, Dịch Nãi thấy Ngài Đạt trong nhóm có thể xem là người nhỏ tuổi nhất, vì thế liền đưa cá qua. Ngài Đạt thực kiêu ngạo quay đầu đi, xem thường nói: “Ta không thích ăn cá, người tự mình ăn đi. Ta ăn thịt Phát Lôi ca ca nướng là được.”

Dịch Nãi nhướng mi, xoay người đưa cá cho Mã Cát. Mã Cát cười hi hi tiếp nhận, ăn ngon lành. Mã Cát vừa ăn vừa không ngừng phát ra âm thanh khen ngợi. Ngài Đạt nghe mà không ngừng nuốt nước miếng.

Dịch Nãi thấy vậy thì thâm bất cười trong lòng. Cậu biết Mã Cát cố ý chọc Ngài Đạt, cũng không nói gì, chỉ tiếp tục nướng cá.

Lúc này, con hoàng mà Phát Lôi nướng cũng tốt lắm. Y xé xuống một cái đùi, chuẩn bị chia ra cho mọi người ăn. Ngài Đạt ở bên cạnh nhìn y trông mong, làm nũng nói: “Phát Lôi ca ca, ta muốn miếng non mềm nhất kia.”

Thấy Phát Lôi xé một miếng xuống, Ngài Đạt liền khản cập nhận lấy. Đáng tiếc, hắn đã quá đánh giá cao năng lực chịu đựng của mình, bị nóng tới quát to một tiếng, miếng thịt trên tay cũng bị ném bay ra ngoài.

Thấy biểu tình Phát Lôi có chút nghiêm nghị, Ngài Đạt cũng thực hoảng sợ, nhẩn mặt nhẩn mũi, giống như muốn khóc nói: “Thực xin lỗi, Phát Lôi ca ca, ta không phải cố ý.”

Phát Lôi không có cách nào, chỉ đành xé xuống một miếng khác. Ngải Đạt lần này học khôn, dùng một miếng lá cây nhận thịt. Hắn vừa thổi phù phù vừa đắc ý liếc nhìn Địch Nãi.

Địch Nãi nghĩ, nhóc con này đúng là tính tình trẻ con, bị chiều hư a!

Phát Lôi đưa cái chân đã xé thịt kia cho Ngải Luân, lúc này mới xé một miếng thịt non mềm trên cái đùi còn lại cho Địch Nãi. Đại khái là cảm thấy trước đó không chiều cổ Địch Nãi, sợ cậu dễ ý nên ánh mắt nhìn về phía cậu có chút áy náy.

Địch Nãi hướng y nháy nháy mắt, biểu thị mình không hề để trong lòng. Vốn những thứ tốt luôn dành cho khách trước. Phát Lôi xem cậu là người nhà nên mới hành động như vậy.

Địch Nãi ăn thịt nướng xong thì đưa con cá vừa nướng chín cho Ngải Luân. Ngải Luân quả thực có chút thụ sủng nhược kinh, liên tục nói cảm ơn, ánh mắt nhìn về phía Địch Nãi có chút ái mộ.

Phát Lôi thấy vậy thì có chút ghen tị, thừa dịp Địch Nãi cúi đầu nướng cá thì trừng mắt nhìn Ngải Luân. Thẳng đến khi Địch Nãi đưa cá qua, Phát Lôi mới tạm yên tâm.

Con cá cuối cùng Địch Nãi dùng mũ giáp nấu canh, mình một nửa, cho Phát Lôi một nửa.

Ngải Đạt thấy Phát Lôi bung mũ giáp, chuẩn bị uống phần canh cá Địch Nãi uống còn dư lại thì cố ý nói: “Các thú nhân không thích ăn canh, đúng không, Phát Lôi ca ca?”

Phát Lôi mặt không biến sắc, chẳng chút cố kỵ uống một hơi cạn sạch.

Ngải Đạt trong lòng một mảnh chua xót. Phát Lôi ca ca của hắn dường như đã thay đổi rất nhiều, không còn là người mà hắn biết nữa. Hắn thật sự có thể kéo lại trái tim Phát Lôi ca ca sao?

Ăn xong cơm trưa, mọi người lại tiếp tục lên đường. Lúc mặt trời xuống núi, bọn họ tới một sơn cốc. Thú nhân có kinh nghiệm dừng lại, dẫn bọn họ tìm một sơn động trước kia từng trụ qua, chuẩn bị qua đêm ở đây.

Sơn cốc này rất đẹp, chim chóc hoa cỏ, trong sơn cốc còn có một dòng suối nhỏ.

Các thú nhân vẫn như cũ đi săn, phi thú nhân thì dọn dẹp sơn động, nhặt củi đốt lửa. Hết thấy ngay ngăn trật tự. Bất quá, những phi thú nhân có kinh nghiệm nhắc nhở bọn họ ngàn vạn lần đừng chạy đi xa, núi rừng ban đêm có nguy hiểm trùng trùng.

Ngải Đạt có chút không yên lòng, cứ một mực nhìn ra bên ngoài.

Sau khi các thú nhân trở lại thì lại bận rộn một phen. Phát Lôi mới đặt con mồi đã xử lý lên giá thì Ngải Đạt đã chạy tới kéo tay y, mong đợi nói: “Phát Lôi ca ca, người theo ta ra ngoài chút đi, ta có lời muốn nói.”

Phát Lôi nghi hoặc liếc nhìn một cái, có chút khó xử nói: “Có gì nói đi, ở đây nói không được sao?”

Ngải Đạt cũng rất kiên trì: “Ta có chuyện rất quan trọng, muốn một mình nói với người.”

Phát Lôi nhìn về phía Địch Nãi đang cúi đầu nhóm lửa, Địch Nãi ngẩng đầu cười cười, biểu thị mình không để ý. Phát Lôi mới đáp ứng Ngải Đạt, theo hắn ra ngoài.

Mã Cát ở bên cạnh thấy vậy, liền dùng khuỷu tay huych huych cậu, bốn cợt nháy nháy mắt, nhỏ giọng hỏi: “Người không đi theo xem thử à?”

Địch Nãi nhướng mi liếc Mã Cát một cái: “Thế nào, người cảm thấy ta hẳn nên đi theo canh à?”

Mã Cát bật cười: “Ha ha, người tin tưởng Phát Lôi đến vậy à?”

Địch Nãi bĩu môi, lười phản ứng. Nói thật, đùa nhóc tí như Ngải Đạt có thể nháo ra chuyện gì chứ! Nếu chút chuyện nhỏ như vậy mà Phát Lôi cũng không giải quyết được thì thực uống phí cậu đã yêu thích.

Ngải Đạt đi tới khá xa trong rừng mới ngừng lại. Ngải Đạt không nói gì, cứ đứng đó cúi đầu nhìn mặt đất, giống như đang hạ quyết tâm gì đó.

Phát Lôi thấy Ngải Đạt nửa ngày không nói lời nào, liền nhắc nhở: “Ngải Đạt, có gì muốn nói thì nói đi.”

Ngải Đạt giống như bưng bình, ngẩng đầu nhìn Phát Lôi. Ánh mắt hắn tựa hồ có chút ướt át, hướng về phía Phát Lôi đang có vẻ thờ ơ nói: “Phát Lôi ca ca, ta có một bí mật muốn nói với người.”

Phát Lôi có chút nghi hoặc, rốt cuộc là chuyện gì mà thần thần bí bí như vậy. Ngải Đạt ngoắc tay ý bảo y cúi đầu, cứ như không đạt được mục đích thì quyết không từ bỏ.

Phát Lôi đành phải hơi cúi xuống.

Làm y không thể tưởng là ngay sau đó, một nụ hôn nhẹ nhàng dừng lại trên mặt.

....

Hoàn Chương 46.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Ghen

Phát Lôi không ngờ Ngải Đạt lại đột nhiên hôn mình, nhất thời kinh hách, vội vàng ngẩng đầu né tránh. Sau đó, Phát Lôi không chút do dự đưa tay lên chùi chùi mặt, giống như muốn lau đi nụ hôn kia.

Ngải Đạt thấy vậy thì trong lòng đau xót. Ánh mắt đầy lệ, mang theo cầu xin nói: “Phát Lôi ca ca, ta vẫn thực thích ngươi. Trước đây không phải ngươi thích nhất là Ngải Đạt sao? Phát Lôi ca ca đừng thích người khác, vẫn thích Ngải Đạt được không?”

Phát Lôi kì thực cũng biết tâm tư Ngải Đạt. Chính là, từ nhỏ đến lớn y vẫn luôn xem Ngải Đạt là đứa em nhỏ. Đối với Ngải Đạt, chỉ có thân tình. Chẳng qua, y sợ cự tuyệt quá cường ngạnh sẽ làm tổn thương Ngải Đạt nên chỉ dùng hành động biểu đạt ý tứ. Chẳng lẽ, y biểu hiện còn chưa đủ rõ ràng sao? Hay là, dứt khoát cự tuyệt mới là biện pháp tốt nhất?

Nghĩ tới Dịch Nãi còn đang chờ mình trong sơn động, Phát Lôi quyết định nói rõ ràng với Ngải Đạt, tránh tạo thành hiểu lầm không cần thiết, làm mọi người đều không vui.

Phát Lôi thở dài một hơi, nghiêm túc nói: “Ngải Đạt, ta vẫn luôn xem ngươi là đệ đệ...”

Ngải Đạt vừa nghe thì bật người ôm lấy tai: “Ta không muốn nghe ta không muốn nghe.”

Phát Lôi cũng không quản, cứ vậy nhìn Ngải Đạt, thẳng đến khi đối phương không chịu nổi nữa. Ngải Đạt rũ tay xuống, nước mắt cũng ào ào chảy xuống. Trong lòng hẳn biết rõ, tình cảm của mình dành cho Phát Lôi rất có thể sẽ không được đáp lại.

Phát Lôi không nhìn tới nước mắt Ngải Đạt, quyết tâm nói tiếp: “Ngải Đạt, ngươi cũng thấy ta có người mình thích rồi, chính là Dịch Nãi. Ngươi còn nhỏ, về sau sẽ gặp người thật tâm yêu thích.”

Ngải Đạt dùng sức lắc đầu, che miệng nhỏ giọng khóc, sau đó càng khóc càng lớn, ngồi xổm xuống không đứng dậy nổi.

Phát Lôi thấy Ngải Đạt cứ khóc mãi, trong lòng có chút khó xử. Lời cự tuyệt đã nói ra, giờ bảo y an ủi Ngải Đạt thì thực vô lực.

Lúc này, cách đó không xa có mấy phi thú nhân đi ngang qua, nghe thấy tiếng khóc thì liền nhìn qua. Phát Lôi đứng đó có chút xấu hổ. Ngải Đạt khóc như vậy, thoạt nhìn cứ như bị y bắt nạt.

Đang lúc Phát Lôi muốn chạy trốn thì y nhìn thấy Mã Cát ra khỏi sơn động, nhìn nhìn về phía bên này. Phát Lôi quả thực giống như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng, lập tức dùng sức ngoắc Mã Cát.

Mã Cát cười cười đi tới. Kỳ thật hẳn thấy Phát Lôi lâu như vậy vẫn chưa quay lại, vì thế mới giúp Dịch Nãi ra xem thử tình huống. Dịch Nãi không nóng nảy nhưng hẳn thì có chút lo lắng.

Phát Lôi thấy Mã Cát tới gần, liền vội vàng nói: “Ngải Đạt khóc mãi, nhờ ngươi hỗ trợ khuyên nhủ một phen a. Nhờ ngươi đó.” Phát Lôi nghĩ, Mã Cát cùng Ngải Đạt đều là giống cái, hẳn có thể dễ dàng khai thông.

Mã Cát thấy Phát Lôi gấp tới chảy mồ hôi ròng ròng thì gạt gạt đầu, khoát tay: “Ngươi đi đi, ta sẽ khuyên hắn.”

Phát Lôi trở lại sơn động, Dịch Nãi còn đang nướng thịt, tựa hồ sau khi y ra ngoài thì chưa từng di chuyển. Phát Lôi im lặng ngồi xuống bên Dịch Nãi, giúp cậu thêm củi. Dịch Nãi liếc mắt nhìn Phát Lôi một cái, một câu cũng không nói, cũng không hỏi vừa nãy Ngải Đạt gọi y ra ngoài làm gì.

Phát Lôi bị cậu nhìn, cảm thấy cả người không được tự nhiên. Đặc biệt là nơi bị Ngải Đạt hôn, y vẫn không khống chế được đưa tay chùi chùi.

Dịch Nãi mới đầu vẫn không nghĩ Phát Lôi cùng Ngải Đạt sẽ xảy ra việc gì đó, nhưng càng xem thì càng cảm thấy kì quặc. Chẳng lẽ, cái người này thế nhưng ở sau lưng cậu dám làm việc gì đó không nên với Ngải Đạt?

Nghĩ tới đây, Địch Nãi nghi hoặc liếc nhìn Phát Lôi một cái.

Phát Lôi chịu không được áp lực, vội vàng giải thích: “Vừa nãy Ngải Đạt bảo ta ra ngoài, nói hấn thích ta, ta đã cự tuyệt rồi.” Phát Lôi nói thực vội vàng giống như cứ sợ Địch Nãi không tin tưởng.

Địch Nãi không để ý tới những lời y nói, chỉ hỏi: “Mặt ngươi sao vậy? Lau tới đỏ ửng rồi.”

Phát Lôi thực xấu hổ, ấp úng nửa ngày cũng không nói nên lời.

Địch Nãi nhàu mày, xoay người qua sờ sờ phần mặt bị y chà đồ, trầm giọng hỏi: “Thành thật khai báo, rốt cuộc là sao?”

Phát Lôi không có cách nào, chỉ đành kể lại chuyện bị hôn.

Địch Nãi nhướng mi, người này đúng là đơn thuần a! Lớn lên cao to mà không có chút đầu óc. Cậu vươn tay捏 tai Phát Lôi: “Cái người ngu ngốc này, dễ dàng bị người ta lừa như vậy?”

Địch Nãi phát hiện, mình tức giận. Xác thực mà nói thì cậu ghen tị. Phát Lôi cư nhiên bị một người khác ngoài cậu hôn, cho dù chỉ hôn mặt thôi, Địch Nãi vẫn không thể chịu được.

Ghen, này đúng là một cảm thụ mới lạ, trong khoảng thời gian ngắn quả thực có chút không quá thích ứng.

Địch Nãi nâng mặt Phát Lôi, xoay bên má bị hôn qua, sau đó hung hăng hôn một cái. Hôn xong cảm thấy không đủ, lại hung hăng liếm một trận. Bên mặt Phát Lôi bị biến thành ửng át cậu cũng không quản. Liếm liếm, môi cậu liền áp lên môi Phát Lôi. Nụ hôn này, ý tứ tiến công của Địch Nãi vô cùng rõ ràng, đầu lưỡi vói vào trong khoang miệng Phát Lôi khuấy đảo. Phát Lôi ngậm lấy đầu lưỡi cậu mát nhẹ, giống như đang biểu đạt xin lỗi.

Hôn xong, Địch Nãi thở hổn hển một trận, áp trán lên trán Phát Lôi, mũi áp mũi, nhẹ giọng dặn dò: “Sau này không được để người khác hôn nữa, biết chưa?”

Không biết vì cái gì, Phát Lôi đột nhiên cảm thấy thực cao hứng. Địch Nãi ghen, đây là biểu hiện để ý tới y a! Nghĩ tới đây, y cong cong khóe môi đáp: “Àn. Chỉ cho một mình ngươi hôn.”

Lúc này Địch Nãi mới hài lòng buông Phát Lôi ra.

Qua thật lâu sau, Mã Cát mới dẫn Ngải Đạt trở về sơn động. Ngải Đạt cúi đầu đi tới, vẻ mặt buồn bã, nhưng cũng có thể xem là bình tĩnh. Hấn im lặng đi tới trong góc ngồi xồm xuống. Ngải Luân đưa thịt nướng qua, hấn cũng chỉ ăn vài miếng.

Ăn xong này nọ, Địch Nãi lấy dù trong ba lô ra trải xuống đất, làm chăn nệm tạm thời.

Phát Lôi an bài các thú nhân thay phiên gác đêm xong thì trở lại. Y hóa thành hình thú ở bên người Địch Nãi dụi dụi, cái đuôi to quăn tới quăn lui. Địch Nãi biết, y muốn ngủ cùng mình.

Địch Nãi nhìn y như vậy thì thực buồn cười. Cậu xoa xoa cái đầu to của đối phương: “Tốt lắm, giường trải xong rồi, ngủ đi.”

Phát Lôi lập tức ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng lóng lánh nhìn Địch Nãi, vươn đầu lưỡi lấy lòng liếm liếm tay Địch Nãi, sau đó liền nằm xuống dù. Địch Nãi cũng nằm xuống, không chút khách khí gối lên bụng Phát Lôi, còn để cái đuôi to của đối phương vòng qua người mình làm chăn.

Ngải Đạt bên kia cũng thấy được hành động thân mật của bọn họ, hấn bật dậy, chạy ra ngoài. Ngải Luân đại khái có chút lo lắng nên đuổi theo. Địch Nãi nghĩ, Ngải Đạt dù sao cũng là một đứa nhỏ, nếu quanh quẩn trong lòng mà xảy ra chuyện thì không tốt lắm, vì thế cũng theo ra ngoài xem thử. Cậu phát hiện Ngải Đạt gác ở sơn động nhỏ bên cạnh thì mới trở về, ôm lấy cái đuôi to của Phát Lôi, nghe tiếng cầu nhau của Phát Lôi, ngủ thiếp đi.

Tiểu Nhị ăn xong, nhìn nhìn Phát Lôi đang híp mắt, cẩn thận nhích tới bên chân Địch Nãi, cũng ngủ.

Còn chưa ngủ được bao lâu thì Địch Nãi chợt nghe thấy tiếng gọi của Ngải Luân từ bên ngoài truyền vào: “Mọi người mau ra đi, Ngải Đạt bị thử thú bắt đi rồi.”

Địch Nãi giật mình, vội vàng ngồi dậy. Nguyên lai Ngải Đạt thừa dịp mọi người ngủ say chạy ra ngoài, lừa gạt thú nhân Lý Kỳ gác đêm là muốn đi vệ sinh một chút. Chính là đi một hồi lâu vẫn chưa trở lại. Lý Kỳ gọi cũng không thấy đáp lại.

Lý Kỳ lo lắng không yên, sợ Ngải Đạt gặp chuyện. Cuối cùng, Lý Kỳ lần theo hương vị Ngải Đạt thì phát hiện hương vị thử thú.

Bên kia sơn cốc chính là cư địa của thử thú, Lý Kỳ đoán rất có thể Ngải Đạt đã chạy quá xa nên bị thử thú chộp được.

Lý Kỳ là gan cũng lớn, hấn muốn lên lên vào kiếm Ngải Đạt. Dù sao, sức mạnh của thử thú thực sự kém thú nhân rất nhiều, cho dù bị phát hiện cũng không sao.

Chính là, lúc tiếp cận huyết động thử thú thì lại có liệt hỏa điều từ trên vách núi vọt tới, hướng về phía Lý Kỳ phun lửa. Dã thú đều sợ lửa, cho dù là nhóm thú nhân cường hấn cũng không ngoại lệ. Lúc này, nhóm thử thú cũng nghe thấy động tĩnh, đều chạy ra, cầm gậy gộc ngăn cản.

Một mình Lý Kỳ không thể dùng lực, đành phải chạy về báo tin.

Địch Nãi nghĩ, đám liệt hỏa điều kia cứ nhiên lại nghe thử thú chi huy, này thực kỳ quái. Rất có thể là có quan hệ cộng sinh.

Việc này không nên chậm trễ, bọn họ phải nhanh chóng cứu Ngải Đạt ra.

Địch Nãi từng nghe Mã Cát kể, đám thử thú kia thích nhất là bắt giống cái bộ lạc thú nhân. Có một phi thú nhân một mình chạy ra ngoài bộ lạc, không cẩn thận bị thử thú chộp được, nhận đủ tra tấn. Sau đó tuy được cứu ra nhưng lại hoài đứa nhỏ của thử thú. Sau đó phi thú nhân sinh ra một tiểu thử thú, cuối cùng vì không chịu được khuất nhục, đã tự sát.

Đứa nhỏ Ngải Đạt kia thật sự không biết trời cao đất rộng, hơn nửa đêm lại dám một mình chạy loạn ra ngoài. Địch Nãi nghe xong, không khỏi lo lắng cho Ngải Đạt. Hi vọng đuổi qua kịp thời, không bị nhóm thử thú tổn thương thì tốt.

Bọn họ chỉ để lại một thú nhân thủ nhóm phi thú nhân, số còn lại hóa thành dực hổ, bay tới sào huyệt thử thú.

Địch Nãi cắt lấy dây dùng trên dù, sau đó cột một đầu vào dao găm, cười lên lưng Phất Lôi, chuẩn bị cùng đoàn người giải cứu Ngải Đạt.

Địch Nãi từng kiến thức qua sự lợi hại của liệt hỏa điều, quả thực rất khó ứng phó. Súng của cậu đã không còn đạn, trong nhất thời cũng không kịp làm cung tên, chỉ có thể lấy dao găm đối phó. Chính là liệt hỏa điều biết phun lửa, cậu không thể tới gần.

Nếu dùng dao găm làm phi đao phóng chết cũng không phải không được, chỉ sợ liệt hỏa điều quá nhiều, diệt một con thì lại có vô số con lao tới. Chỉ có dùng dây thừng cột chắc dao găm, như vậy có thể từ cự ly xa giết liệt hỏa điều, mà dao găm cũng không sợ bị mất.

Tới nơi, Địch Nãi phát hiện nhóm thử thú đã tăng mạnh phòng bị, phần lớn đều canh giữ bên ngoài huyệt động. Vừa thấy nhóm dực hổ tới gần thì bắt đầu phát ra tiếng la kỳ quái.

Liệt hỏa điều lập tức bay tới. Trường hợp một đám liệt hỏa điều phun lửa về phía dực hổ quả thực là đồ sộ vô cùng.

Nhóm dực hổ không có cách nào, chỉ không ngừng tránh né xung quanh. Nhóm thử thú dưới mặt đất liền nhân cơ hội này đâm gậy gộc lên người nhóm dực hổ. Có vài dực hổ không kịp tránh né bị đâm trúng chân, bị thương.

Địch Nãi chỉ huy Phất Lôi tới gần liệt hỏa điều, ngay lúc một con liệt hỏa điều vừa phun lửa xong, cậu dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai phóng dao găm tới. Lập tức, con liệt hỏa điều kia bị dao găm cắm trúng ngực, kêu gào đau đớn rồi xuống đất.

Địch Nãi tốc chiến tốc thắng, rút dao găm, sau khi thu hồi thì tiếp tục công kích một con liệt hỏa điều khác. Con liệt hỏa điều kia né tránh một chút rồi bỏ nhào tới, phun ra một ngụm lửa. Phất Lôi vội vàng chờ Địch Nãi né tránh.

Phất Lôi đại khái không quen chờ người tác chiến, không thể hoàn toàn tránh được, lửa suýt chút nữa đã đốt trúng quần áo Địch Nãi. Địch Nãi ngửa đầu né, vung dây phóng dao găm tới, con liệt hỏa điều kia không kịp né tránh, cổ bị dao cắt đứt. Nó nghiêng cổ, im lặng rút xuống.

Chậm rãi, Phất Lôi cùng Địch Nãi phối hợp càng lúc càng ăn ý. Rất nhanh, liệt hỏa điều nhào tới đã bị Địch Nãi diệt vài con. Nhóm dực hổ nhân cơ hội này đột phá phòng tuyến liệt hỏa điều, tiến vào phạm vi thử thú.

Nhóm dực hổ hít hít mũi tìm kiếm hơi thở Ngải Đạt. Rất nhanh, có dực hổ tìm ra, phát ra một tiếng rống.

Nhóm dực hổ đang chiến đấu nghe vậy thì sĩ khí dâng cao, mạnh mẽ xông vào sơn động kia.

Phất Lôi chờ Địch Nãi bay qua, phát hiện Ngải Đạt đang lạnh run co rụt trong góc sơn động, mặt mũi đầy nước mắt, vảy da thú trên người bị xé rách bảy tám phần. Địch Nãi vội vàng chạy tới, đỡ Ngải Đạt lên lưng Ngải Luân.

....

Hoàn Chương 47.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48: Ngải Đạt Trưởng Thành

Địch Nãi cắt bỏ dây leo trói buộc tay chân Ngải Đạt, kéo da thú nhét trong miệng cậu nhóc ra.

Ngải Đạt được giải cứu, há miệng thờ đóc. Hắn rất muốn lớn tiếng gào khóc nhưng lại không khóc được, chỉ có thể thút thít nằm trên lưng Ngải Luân.

Địch Nãi lại nhanh chóng xem xét thân dưới Ngải Đạt, thờ phào một hơi. May mắn bọn họ tới kịp lúc, nhóm thử thú còn chưa kịp xâm phạm. Bất quá, không làm tới bước cuối cùng cũng không đại biểu không tổn thương. Nhóc con này chỉ sợ đã sợ hãi một phen. Nghĩ tới bình thường được bảo hộ rất tốt, chưa từng gặp qua chuyện như vậy đi!

Địch Nãi hi vọng trải qua lần trắc trở này, Ngải Đạt có thể trưởng thành hơn một chút. Dù sao, mỗi người đều phải trưởng thành, không thể cứ luôn tùy hứng. Nếu cứ sống như vậy thì chẳng những mang đến thương tổn cho bản thân mà còn kéo tai họa tới cho những người bên cạnh.

Lúc bọn họ bay ra thì lại bị nhóm thử thú ngăn cản. Phát Lôi chờ Địch Nãi bảo hộ phía trước Ngải Luân, bảo hộ bọn họ không cho liệt hỏa điều tới gần, những đực hổ khác thì ở xung quanh đối phó thử thú.

Ngải Đạt nằm trên lưng Ngải Luân, hai mắt nhắm lệ mông lung nhìn Địch Nãi cười trên lưng Phát Lôi ở phía trước. Đó là tình địch của hắn, thế nhưng lại đang liều mạng cứu hắn. Địch Nãi chuyên tâm đối phó với nhóm liệt hỏa truy đuổi, động tác nhanh lẹ, dáng người mạnh mẽ, Ngải Đạt chưa từng thấy qua ở bất kì phi thú nhân nào khác.

Vô luận ghen tị thế nào, Ngải Đạt cũng phải thừa nhận, Địch Nãi thực sự khác biệt với mọi người. Khác biệt với bất cứ phi thú nhân nào trong bộ lạc, có sức quyến rũ độc đáo của riêng mình.

Ngải Đạt kỳ thực cũng không phải cố ý muốn chạy ra ngoài. Hắn chỉ là ngủ không được, muốn một mình yên tĩnh một chút. Ban đêm núi rừng tĩnh mịch, ánh trăng chiếu rọi trên cỏ óng ánh quang mang bàng bạc. Nhìn ánh trăng sáng tỏ trên bầu trời, hắn cảm thấy trái tim mình chậm rãi bình tĩnh lại.

Từ nhỏ hắn đã thích Phát Lôi ca ca, chính là Phát Lôi ca ca lại thích người khác, hơn nữa lại còn là một dị tộc nhân mới quen biết không lâu. Hắn cứ nghĩ, vì sao Phát Lôi ca ca lại không thích mình? Mới trước đây, rõ ràng Phát Lôi ca ca đối xử với hắn tốt nhất, có thứ gì tốt cũng tặng cho hắn.

Địch Nãi kia, bộ dáng cũng không tính xinh đẹp, sao có thể quyến rũ tâm Phát Lôi ca ca?

Hắn chậm rãi đi dọc theo bờ sông, nghĩ ngợi miên man, không ngờ vô tình đã đi quá xa.

Lúc Ngải Đạt bất ngờ không kịp đề phòng thì bị thứ gì đó túm cổ kéo vào trong rừng cây, tới lúc này hắn mới giật mình phát giác mình đã rời sơn động quá xa. Muốn hô to nhưng lại không thể phát ra âm thanh, hắn dùng sức giãy dụa, nhưng phát hiện sức lực của mình thực nhỏ bé, căn bản không thể lay động nổi cánh tay trên cổ.

Ngải Đạt hồi hận muốn chết, dùng sức quơ loạn hai chân, muốn gây ra động tĩnh, chính là rất nhanh lại có thứ gì đó cố định chân hắn. Hắn bị trói buộc, hoàn toàn không thể nhúc nhích. Sau đó, hắn bị nâng vào một sơn động, lúc này mới nhìn rõ kẻ bắt hắn là thử thú. Nghĩ tới những lời đồn liên quan tới thử thú trước kia, Ngải Đạt không khỏi rùng mình.

Hắn muốn nhân cơ hội há mồm kêu cứu, chính là lại bị chúng nó nhét da thú vào miệng. Lúc này, thật chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

Hai thử thú cười quái dị áp sát Ngải Đạt, xé toạt quần áo da thú, dùng miệng liếm loạn trên người hắn. Ngải Đạt cố gắng tránh né nhưng không thể nào thoát khỏi chúng. Lúc hắn sắp tuyệt vọng thì nghe thấy bên ngoài truyền tới động tĩnh dị thường. Hắn nhận ra, đó là tiếng gầm của thú nhân bộ lạc.

Hai thử thú đang dâm loạn hắn cũng nghe thấy động tĩnh dị thường kia, liền dừng lại động tác. Chúng nó sợ hắn chạy trốn nên dùng dây leo trói hai tay cùng hai chân hắn lại, sau đó mới chạy ra thăm dò.

Trong lòng Ngải Đạt không khỏi tràn ngập hy vọng. Các thú nhân trong bộ lạc đều thực dũng mãnh, chỉ cần phát hiện thì nhất định sẽ cứu hắn ra. Chính là, lần này, Ngải Đạt phải thất vọng rồi.

Sau một trận hỗn loạn, âm thanh kia lại biến mất. Chẳng lẽ bọn họ không tìm được mình? Hắn bọn họ không thắng nổi thử thú? Mặc kệ thế nào, tình cảnh của hắn lúc này rất nguy hiểm. Ngải Đạt thực hoảng sợ, không khỏi thấp giọng nức nở.

May mắn, không bao lâu sau, bên ngoài lại truyền tới những tiếng gầm lớn. Lần này, khẳng định là mọi người tới cứu.

Quả nhiên, Ngải Đạt rất nhanh thấy được Ngải Luân. Hắn được cứu vớt.

Làm hắn không ngờ tới là theo sát Ngải Luân thế nhưng là Phát Lôi ca ca cùng Địch Nãi đang cười trên lưng y.

Biểu hiện kế tiếp của Địch Nãi lại làm Ngải Đạt chấn động một phen. Hắn chưa từng nghĩ tới, phi thú nhân thế nhưng cũng có thể có sức chiến đấu cường đại như vậy, thậm chí là không hề thua kém nhóm đực hổ. Mỗi lần công kích đều tràn ngập sức mạnh, ngay cả nhóm liệt hỏa điều mà các thú nhân e sợ, dưới công kích của Địch Nãi chỉ có thể chạy trốn bốn phía.

Đây là lần đầu tiên Ngải Đạt phát hiện phi thú nhân không cần thú nhân che chở mà có thể kẻ vai chiến đấu.

Ngải Đạt nghĩ, Địch Nãi kia có lẽ bộ dáng không đủ xinh đẹp nhưng lại dũng cảm, kiên cường, tự lập, còn hiểu biết thật nhiều kỹ năng. Có lẽ, chính điểm bất đồng này đã hấp dẫn Phát Lôi ca ca đi.

Rốt cuộc, trải qua màn giao tranh anh dũng, liệt hỏa điều cùng thử thú lùi bước. Nhóm đực hổ gào thét chạy ra khỏi vòng vây, thuận lợi rời đi.

Bọn họ một đường không hề ngừng nghỉ chạy về. Tới sơn động, các phi thú nhân đều xông tới.

Ngài Đạt nước mắt nước mũi đầy mặt, ánh mắt đỏ hồng, trên người cũng có thật nhiều vết thương. Hắn biết lúc này mình thực sự được an toàn mới bắt đầu sợ hãi. Sau khi leo xuống khỏi lưng Ngài Luân thì khóc đến khàn cả giọng. Mã Cát vội vàng an ủi.

Lúc này, bọn họ phát hiện, có ba dực hổ trong quá trình chiến đấu bị thương. Bầu bạn hoặc anh em của ba dực hổ kia đều thực đau lòng, vội vàng giúp bọn họ tẩy trừ băng bó vết thương.

Ngài Đạt nhìn những vết thương máu chảy đầm đìa trên người nhóm dực hổ, nước mắt lại càng ồ ạt trào ra.

Nói ra, hẳn chẳng những không công hiến được gì, ngược lại lại để mọi người mạo hiểm tới cứu mình. Giống như, việc hắn có thể làm là tạo ra phiền toái. Khó trách Phát Lôi ca ca không thích mình. Ngài Đạt không khỏi xấu hổ.

Chẳng lẽ, hắn phải vĩnh viễn làm một kẻ bị mọi người chán ghét sao? Không, không được.

Ngài Đạt trầm hạ quyết tâm, hắn phải bỏ đi thói kiêu căng bốc đồng. Cho dù không thể được hoan nghênh như Dịch Nãi thì cũng không để mọi người phải bận tâm về mình.

Bởi vì sợ đám thử thú tới trả thù, bọn họ suốt đêm bay đi một khoảng cách, một lần nữa tìm sơn động trụ lại, lúc này mới sắp xếp nghỉ ngơi.

Ngài Đạt vừa kinh vừa sợ, vất vả lắm mới bình tĩnh lại, khóc thút thít ngủ bên người Ngài Luân.

Dịch Nãi đổ một thân mồ hôi, trên người cũng trầy da vài chỗ. Cậu ở bên cạnh dòng suối nhỏ tùy tiện vốc nước rửa sạch một chút rồi ôm lấy cái đuôi to của Phát Lôi ngủ. Phát Lôi cũng thực đau lòng, nhẹ nhàng liếm liếm mặt Dịch Nãi, nắm sát cậu ngủ.

Sáng sớm hôm sau, bọn họ phát hiện thương tích của Lý Kỳ khá nặng, không thể tiếp tục bay. Hắn đành phải ở sơn động dưỡng cho khỏe lại mới có thể tiếp tục phi hành.

Phi thú nhân đi cùng Lý Kỳ chính là đệ đệ hắn, Lý Áo. Lý Áo thực khó xử, nhà bọn họ thực sự thiếu muối, hiện giờ Lý Kỳ không thể bay, hắn muốn đi lấy muối, phải làm sao bây giờ?

Ngài Đạt lúc này liền đứng ra, đề nghị để mình ở lại chiếu cố Lý Kỳ bị thương, Ngài Luân chở Lý Áo đi lấy muối. Như vậy thì hai bên đều không chậm trễ. Dù sao, Lý Kỳ cũng vì cứu hắn mới bị thương, hắn chăm sóc Lý Kỳ cũng là việc nên làm.

Tất cả mọi người đều cảm thấy đề nghị này không tồi. Dịch Nãi trầm nghĩ, cậu nhóc Ngài Đạt trải qua chút trắc trở quả nhiên đã trưởng thành hơn, biết suy nghĩ cho người khác.

Ngài Luân có chút lo lắng cho đứa em nhỏ tuổi này, dù sao trước kia luôn được các ca ca chiếu cố, giờ phải săn sóc người khác, liệu có làm được không?

Ngài Đạt liền hướng Ngài Luân biểu lộ quyết tâm, mấy ngày này nhất định sẽ chiếu cố Lý Kỳ thật tốt. Ngài Luân không có phương án nào khác, chỉ đành tạm thời tin tưởng.

Bởi vì Lý Kỳ bị thương, không tiện đi săn nên Phát Lôi cùng Ngài Luân ra ngoài một buổi, bắt vài con mồi mang về, đặt trong sơn động làm thức ăn dự trữ.

Sau khi an bài hết thảy, Lý Kỳ cùng Ngài Đạt ở lại, những người khác tiếp tục đi tới. Bọn họ hẹn nhau, chờ lấy muối trở về sẽ tới đây hội họp rồi cùng quay về bộ lạc.

Lần này xuất hành, tâm tình mọi người đều có chút trầm trọng. Dù sao đã xảy ra chuyện như vậy, tất cả mọi người đều có chút lo sợ.

Dịch Nãi vì muốn thay đổi bầu không khí nên muốn kể vài câu chuyện cười. Bất quá, nói cái gì để người ta cười cũng khó a. Dù sao, này đều là người nguyên thủy a. Muốn kể chuyện cười thì còn cần kể những chuyện mà người nguyên thủy hiểu được, thật sự là khó quá mà.

Dịch Nãi nhớ ra rất nhiều chuyện cười mình biết, chính là không có cách nào biểu đạt, quả thực là ghen tới nội thương. Cuối cùng, cậu vắt hết óc, rốt cuộc cũng nghĩ ra một chuyện, liền nói: “Ta kể chuyện cười cho các người nghe a! Có một con gấu cùng một con thỏ đi vệ sinh, đi xong, con gấu hỏi con thỏ: ‘Người có bị rụng lông không?’, con thỏ nói: ‘Ta không bị rụng lông.’. Vì thế, con gấu liếm túm lấy con thỏ, sau khi lau sạch mông thì ngênh ngang bỏ đi.”

Mã Cát phốc một tiếng bật cười: “Dịch Nãi, người xấu xa quá a.”

Các phi thú nhân khác cũng ồn ào lên tiếng: con gấu cùng con thỏ sao có thể nói chuyện a? Còn nữa, gấu với thỏ sao có thể cùng nhau đi vệ sinh?

Vì thế, Dịch Nãi bị bọn họ đánh bại. Cậu nghĩ nghĩ, chuyện cười không được, thế có thể chơi câu đố để thay đổi đề tài a! Dùng những câu đơn giản nhất để bồi dưỡng năng lực suy nghĩ của bọn họ. Vì thế, cậu lại mở miệng: “Này, ta hỏi các người mấy vấn đề nhỏ, các người trả lời a! Vấn đề thứ nhất: ta bắt mười con cá, có một con đã chết, thế ta còn mấy con cá?”

Mã Cát lập tức đáp: “Ta biết, chín con!”

Dịch Nãi khoát tay: “Đáp quá nhanh, người phải cẩn thận suy nghĩ một chút.”

Mã Cát lại nhủu mày suy tư, thì thào lẩm bẩm: “Mười bỏ một, phải còn chín con a!” Các phi thú nhân khác cũng biểu thị Mã Cát không tính sai.

Địch Nãi liền nói: “Con cá chết kia không phải là cá à?”

Mã Cát giật mình: “Úc, kia vẫn có mười con.” Hắn đáp sai cũng không tức giận, ngược lại cảm thấy thực thú vị: “Địch Nãi, cái này chơi vui, ngươi hỏi tiếp đi.”

Địch Nãi lại hỏi: “Con gì bị ngươi giết mà lại chảy ra máu của chính ngươi?”

Các phi thú nhân đều cúi đầu suy nghĩ, rốt cuộc có một người đáp: “Con muối.”

Địch Nãi khích lệ: “Không tồi, trả lời chính xác.”

Mã Cát có chút tiếc nuối nói: “Hóa ra là muối, thế mà đoán không ra. Ghét nhất là bị muối đốt. Tiếp tiếp.”

Địch Nãi lại hỏi: “Con ếch vì sao lại nhảy cao hơn cây?”

Một phi thú nhân không quá xác định nói: “Bởi vì cái cây kia rất lùn?”

Địch Nãi lắc đầu: “Không đúng. Nghĩ tiếp đi.”

Mã Cát trầm tư nửa ngày, đáp: “Ta biết rồi. Bởi vì cây không nhảy được!”

Địch Nãi bật ngón cái: “Lợi hại!”

Mã Cát rốt cuộc cũng đáp đúng một câu, vui sướng vỗ tay: “Hắc hắc, ta đáp đúng rồi!” Bất quá, vui quá thì hóa buồn, ngay phút hưng phấn này, dép của hắn lại rớt xuống. Hách Đạt lập tức bay xuống tìm kiếm, chính là chẳng thấy tăm hơi đâu. Mã Cát thực uể oải: “Dép của ta, tìm không thấy.”

Địch Nãi vội bảo Phát Lô bay xuống, cũng gọi mọi người xuống hỗ trợ.

Chuyến này, cur nhiên để Địch Nãi phát hiện kinh hỉ. Cậu tìm thấy một loại hạt như hạt lúa trên cỏ, hạt nó rất lớn, thoát nhìn giống lúa mạch. Cậu bứt vài hạt, cắt bỏ lớp vỏ ngoài, bên trong có màu xanh biếc. Địch Nãi nghĩ, chẳng lẽ là lúa hoang? Cậu cắn một hạt, nhắm nuốt. Nó có mùi thơm ngát, nhai thì nát thành bột, có chút vị ngọt.

Địch Nãi mừng như điên. Bất luận là cái gì thì nó chính là loại cây lương thực đầu tiên mà cậu nhìn thấy a!

Nghĩ tới từ nay về sau rốt cuộc có thể từ giả những ngày tháng chỉ có thể ăn thịt với rau dại, Địch Nãi lệ rơi đầy mặt. ...

....

Hoàn Chương 48.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Giày Cỏ

Địch Nãi kích động nửa ngày, chuẩn bị thu thập hết đám lúa hoang đã chín. Cậu nhìn nhìn xung quanh, cũng không phải quá nhiều mà rải rác. Cậu lúi cúi trong ba lô ra, sau đó bắt đầu gom lúa bỏ vào trong ba lô. Đương nhiên, cái tên lúa hoang này là do cậu tự đặt.

Những người khác thấy Địch Nãi không giúp tìm giày, ngược lại bận rộn hái bông của một loại thực vật thì đều tò mò vây tới. Lý Thụy tò mò hỏi: “Ngươi đang làm gì vậy?”

Địch Nãi cười thần bí: “Đây chính là thứ tốt, có thể nấu ăn.”

Lý Thụy thực hiếu kỳ, đưa tay ngắt vài hạt bỏ vào miệng nhai nhai. Ném xong, hắn cảm thấy quả của loại thực vật này thực sự không ngon. Hơn nữa mỗi hạt lại bé xíu, cho dù hái cả bông thì cũng không no bằng ăn một quả xoài. Vì cái gì Địch Nãi lại nói này là thứ tốt?

Bên kia Mã Cát rốt cuộc tìm được giày, sau khi biết Địch Nãi làm gì thì liền gọi mọi người hỗ trợ ngắt bông lúa. Mã Cát cảm thấy, chỉ cần là thứ Địch Nãi nói tốt thì khẳng định là thứ tốt. Cho dù hiện giờ không nhìn ra tốt chỗ nào thì sau đó nhất định sẽ làm mọi người kinh ngạc không thôi.

Mọi người khá tin tưởng lời nói của đồng bạn bộ tộc như Mã Cát, liền bắt đầu hái phụ.

Mười người cùng làm, quả nhiên hiệu suất đặc biệt cao. Chính là có vài phi thú nhân chưa từng làm qua việc nặng, da thịt lòng bàn tay đều thực non mềm, bị bông lúa cửa cây da thì đành phải từ bỏ.

Cuối cùng, vẫn là các thú nhân xuất lực nhiều nhất, công lao lớn nhất, thu thập hết toàn bộ bông lúa hoang ở phụ cận. Tước hạt, vừa vụn đầy ba lô.

Địch Nãi chuẩn bị lấy ra một ít nếm thử, số còn lại thì giữ lại làm mằm móng. Dù sao lúa hoang này là có thể gắp mà không thể cầu, ai biết sau này có tìm được lúa hoang nữa hay không?

Chính là, muốn nấu cơm thì phải có nồi. Hiện giờ không có đá mài, sao làm nồi được? Địch Nãi khó nghĩ. Cậu nghĩ, vẫn quên đi, trước cứ để đó, chờ trở về thì nghĩ biện pháp.

Địch Nãi nghĩ vậy, liền gọi mọi người tiếp tục hành trình, đột nhiên cậu nhớ tới dép Mã Cát, lúc bay trên không trung cứ rớt mãi thì không được. Cậu nghĩ một chút, dứt khoát cột dây vào, từ dép lê biến thành giày xăng đan đi.

Vì thế, cậu bảo Mã Cát cởi dép ra, bắt đầu công tác cải tạo.

Làm Địch Nãi buồn bực chính là thành phẩm làm ra thực rườm rà, hơn nữa còn cạ vào chân. Cậu chỉ có thể tạm thời dùng dây ni lông đốt ra ép dính vào hai chiếc quai phía trước. Phần gót chân thì khoan một cái lỗ, cố định một đầu dây, đầu kia thì cột vào sợi dây vừa nối ban nãy. Như vậy dép lê đã biến thành giày xăng đan cơ bản.

Chính là, dây nilong dù sao cũng không kiên cố, khẳng định rất dễ bị hư. Chỉ có thể để Mã Cát mang tạm.

Mã Cát thì cảm thấy làm vậy liền biến thành một đôi giày mới, liền cao hứng vô cùng. Hắn cảm thấy giày mới không tồi, đi đứng thực nhẹ nhàng, cũng không dễ bị rớt như dép lê.

Kỳ thực, dép lê mang vào chân khá cứng nên không thích hợp mang lâu dài. Địch Nãi đột nhiên nhớ tới, cậu có thể làm một loại giày khác, chính là giày rom.

Bất quá, Địch Nãi lúc còn rất nhỏ, từng thấy mọi người làm giày cỏ. Các bước thực hiện khá rườm rà, tài liệu là rom rạ. Địch Nãi đưa tay bứt một cây lúa, gập đôi lại thì liền đứt ngang. Xem ra loại này khá giòn, không thể dùng làm giày.

Địch Nãi nhớ hình như dùng lá cây ngô làm giày cũng được, bất quá xung quanh nơi này không có cây ngô. Chỉ đành tạm từ bỏ việc làm giày rom.

Phụ cận không có nguồn nước, vì thế bọn họ cũng không dừng lại quá lâu mà tiếp tục lên đường. Sau khi rời khỏi đồng cỏ kia, bọn họ tìm được một sơn cốc nhỏ có dòng suối róc rách chảy qua, liền ở đó nghỉ ngơi, chuẩn bị làm cơm trưa.

Lúc ở trên lưng Phất Lôi, Địch Nãi đã nhìn thấy bên kia sơn cốc có một mảnh rừng tre. Cậu nghĩ, đã nhiều ngày rồi không được ăn măng, thử thời vận một chuyến xem sao, có măng ăn thì tốt. Măng là một món ngon, có thể điều hòa khẩu vị. Vì thế, cậu ở bên dòng suối uống ngụm nước, rửa mặt, sau đó bảo Phất Lôi chở mình qua bên đó xem có măng hay không.

Quả nhiên, trong rừng có vài mục măng, Địch Nãi đào vài mục, lúc mang đi nhìn thấy xác măng trên mặt đất thì trong lòng khẽ động. Xác măng già so ra khá mềm, hẳn có thể dùng làm giày. Vì thế, Địch Nãi lại nhặt thêm một đồng xác măng rồi quay lại sơn cốc.

Trong sơn cốc, Mã Cát đang ở bên dòng suối bắt cua, đại khái là thành quả khá tốt nên vừa bắt vừa cười ha hả. Mấy con cua quơ được đều bị hắn thuận tay ném lên bụi cỏ trên bờ. Tiểu Nhị tưởng ném cho nó chơi, liền phóng tới.

Ba lô Địch Nãi bị lúa hoang chiếm cứ, Tiểu Nhị đáng thương chỉ có thể bầu chặt quần áo ngồi trên vai cậu. Cho nên, vừa nãy nó cũng không theo Địch Nãi đi đào măng.

Nó trước giờ chưa thấy qua con cua, liền tò mò mở to đôi mắt lúng liếng nhìn chằm chằm.

Nó thấy con cua đi ngang thì thực thú vị, vì thế cũng bắt chước đi theo. Con cua bò tới đâu, nó liền bò theo tới đó. Bộ dáng ngốc nghếch thực làm người ta buồn cười.

Tiểu Nhị thấy con cua bò tới mép nước thì vron móng vuốt chụp bay con cua về bãi cỏ. Con cua bị nó chụp ngã ngửa, mấy cái chân hướng lên trời, cố sức quẫy nửa ngày cũng không bò dậy nổi. Tiểu Nhị nhìn nhìn, hưng phấn tới hai mắt tỏa sáng. Một khi có con cua nào đó xoay người chuẩn bị chạy trốn, nó liền duỗi vuốt tới lật ngược. Ánh mắt to tròn loạn chuyển, nghịch ngợm vô cùng.

Bất quá, nó quá coi thường con cua, chưa từng kiến thức sự lợi hại của đối phương. Một lúc không cẩn thận bị cái càng cua kẹp trúng. Cái càng thật lớn, kẹp trúng thì quyết không buông tay. Tiểu Nhị kinh hãi, vội vàng rút vuốt lại, cố sức vẩy vẩy, chính là hoàn toàn không thoát được.

Nó muốn kéo con cua xuống, chính là cái càng còn lại cứ quơ quơ, làm nó không có chỗ hạ vuốt.

Tiểu Nhị tròn mắt, bị kẹp tới mức kêu gừ gừ không ngừng.

Địch Nãi mới bước suối giúp Mã Cát mò hai con cua, vừa nhắc đầu đã thấy thảm trạng của Tiểu Nhị, liền không phúc hậu cười ha hả: “Vật nhỏ, ai bảo người đùa giỡn con cua, giờ gặp tai ương rồi đi?”

Tiểu Nhị đáng thương giờ vuốt, cầu xin giúp đỡ đi tới trước mặt Dịch Nãi, cổ sức kêu cầu nhau cầu nhau. Đôi mắt to tròn xinh đẹp lóe sáng quang mang làm trái tim người ta mềm nhũn.

Dịch Nãi nhanh tay ôm lấy nó, thò cái móng vuốt bị cưa kẹp vào nước, sau đó đưa tay búng búng mai cua vài cái. Chậm rãi, con cua liền nhả càng, lạch cách một tiếng lặn xuống nước. Dịch Nãi nhanh tay lẹ mắt túm lấy mai cua, ném lên bờ.

Tiểu Nhị rụt rụt cái vuốt đáng thương, đưa tới bên miệng thổi thổi. Dịch Nãi giúp nó xoa xoa một chút, buồn cười xoa xoa đầu nó: “Ha ha, xem xem sau này ngươi còn dám nghịch ngợm nữa không!” Nói xong thì thả Tiểu Nhị xuống đất.

Tiểu Nhị không phục, vừa được chạm đất liền chạy tới tìm con cua kia tính sổ. Rốt cuộc, nó tìm ra đối phương ở một hố cát nông. Nó thờ phỉ phỉ đè vuốt trên mai cua, dùng sức ngăn chặn. Lúc này, con cua không còn động được nữa. Con cua quơ quơ cái càng lớn nhưng thủy chung không thể kẹp được Tiểu Nhị, cũng không thoát khỏi sự sống chết của nó. Tiểu Nhị cảm thấy hả giận, cao hứng kêu gừ gừ.

Lúc Dịch Nãi xử lý cua, Tiểu Nhị vẫn còn phân cao thấp với con cua kia. Dịch Nãi liền túm lấy tiểu nhị, bắt con cua bị đè dưới móng nó. Tiểu Nhị bắt mẫn kêu cầu nhau, bắt quá cũng không dám phân cao thấp với chủ nhân.

Lúc ăn cơm trưa, Dịch Nãi cố ý lột mai con cua kia cho Tiểu Nhị ăn, xem như báo thù giùm nó.

Dùng xong cơm trưa, Dịch Nãi cầm xác măng nghiên cứu cách làm giày cỏ. Xác măng vẫn có chút cứng, nếu trực tiếp làm giày thì không ổn. Trước tiên Dịch Nãi dùng một khúc cây đập đập cho xác măng mềm ra, sau đó phơi trên đá, còn bôi chút mỡ động vật. Như vậy, cầm lên mềm mại hơn hẳn.

Dịch Nãi nhớ rõ, giày cỏ khá dày, mũi nhếch lên. Cậu không biết loại giày kia làm thế nào, chỉ có thể xé xác măng thành sợi, chậm rãi nghiên cứu.

Cậu thử để sợi theo chiều ngang dọc rồi đan lại, nhưng mãi mà không thành công. Thẳng tới khi xuất phát, Dịch Nãi vẫn chưa đan ra hình thù chiếc giày.

Quyết không từ bỏ hi vọng, cậu gói hết đám xác măng đã phơi khô vào túi, đeo trên lưng, để dành lúc rảnh sẽ lôi ra nghiên cứu.

Tối buổi tối, bọn họ rút cuộc tới hồ nước mặn. Dịch Nãi nhìn hồ nước trước mắt thì nghĩ tới một bài hát: “Một hồ nước trên núi cao chính là giọt nước mắt của địa cầu.”

Hồ nước xanh lơ, xanh đến mức làm người ta say lòng. Ánh trời chiều chiếu lên mặt hồ, lóe sáng ba quang lân tẩn. Bên hồ phủ một tầng cát trắng, hẳn là muối thô, trắng hệt như tuyết.

Lúc này sắc trời đã muộn, không kịp lấy muối. Bọn họ dùng chân bên hồ, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm, hôm sau mới lấy muối.

Dịch Nãi ở bên hồ dùng dù dựng thành lều, chuẩn bị chỗ ngủ tới nay.

Những người khác đang định ngủ dưới tàng cây một đêm, thấy cái lều của Dịch Nãi thì đều tò mò vây tới. Bọn họ vây xem lều một lúc liền biểu thị hâm mộ, đáng tiếc có muốn học tập cũng không tìm ra tài liệu, chỉ đành từ bỏ.

Phát Lôi sau khi giúp Dịch Nãi dựng lều thì hai mắt đều tỏa sáng. Đây chính là không gian phong bế, so với cùng mọi người chen chúc trong sơn động còn tuyệt hơn, muốn lên cùng Dịch Nãi làm chút chuyện mờ ám cũng thực tiện.

Vì thế, y thực nóng bỏng khao khát chờ đợi màn đêm buông xuống.

Bữa tối, bọn họ ăn thịt lộc Phát Lôi săn về. Không biết vì cái gì, lúc nướng thịt Phát Lôi cứ dùng ánh mắt thực nóng bỏng nhìn chăm chăm Dịch Nãi, nhìn tới mức làm cậu sợ hãi. Ánh mắt kia hệt như đã thấu nhìn thấy con mồi.

Bất quá, Dịch Nãi vẫn để tâm tới đôi giày còn chưa hoàn thành của mình, ăn cơm xong liền lôi kéo Mã Cát tới nghiên cứu cách làm giày cỏ.

Dịch Nãi vốn không giỏi đan lát, sau khi nói ý tưởng với Mã Cát, hẳn liền đan thử. Đáng tiếc cũng không tìm ra phương pháp để bện thành giày.

Dịch Nãi nhớ mình từng thấy một loại giày bện từ vỏ cây ngô, hình dáng giống như thắt bím tóc. Vì thế, bọn họ thử phương pháp mới. Lần này hai người đồng tâm hiệp lực, một đôi giày rom rút cuộc thành hình, tuy hình dáng có chút xiêu xiêu vẹo vẹo nhưng ít ra cũng không bị lỏng lẻo.

Dịch Nãi cắt vài cọng dây da thú làm dây giày, cột lại thì phát hiện so với dây ni lông lại càng thực dụng hơn, không quá thô mà cũng không lo cạ chân.

Dịch Nãi mang giày rom rồi đi thử trên mặt cát, thực hài lòng mỉm cười. Đáng tiếc là phương pháp làm giày này quá hao chi, chỉ Dịch Nãi mang theo vốn đã không nhiều, còn chưa tìm ra vật liệu thay thế, vì thế, không làm được mấy đôi.

Trời dần dần tối sầm, Phát Lôi nôn nóng sớm đã hóa thành hình thú quần quanh bên cạnh Dịch Nãi nửa ngày. Đại khái là cảm thấy nhàm chán nên còn tuần tra xung quanh thật nhiều vòng, còn bắt mấy con thỏ cùng con hoẵng chưa kịp đi ngủ mang về. Cứ vậy, thức ăn hôm sau cũng không cần lo lắng.

Mã Cát nhìn hai đôi giày rom vừa hoàn thành, ngáp một cái nói: “Không còn sớm, nghỉ ngơi đi thôi!” Nói xong, liền cầm đôi giày mới rồi đi.

Dịch Nãi cũng có chút buồn ngủ. Vừa rồi ngồi dưới ánh trăng làm giày, quả thực có chút mỏi mắt, vẫn nghỉ ngơi sớm một chút thì tốt hơn. Nhìn nhìn xung quanh, phát hiện đại đa số mọi người đều đã nghỉ ngơi.

Địch Nãi uốn thắt lưng, vỗ vỗ đầu Phát Lôi: “Ngươi ngủ trước đi, ta đi vệ sinh một chút, quay lại ngay.”

Phát Lôi cao hứng vẩy vẩy đuôi, chui vào trong lều.

Địch Nãi sợ làm ồn tới mọi người nên cố ý đi xa một chút, vừa mới cởi quần định xả thì nghe thấy có người đi về phía này. Nghe tiếng bước chân thì hình như có hai người.

Địch Nãi vừa định lên tiếng thì đột nhiên nghe thấy tiếng hô môi tím tái. Cậu cảm thấy có chút xấu hổ, nếu gặp mặt phá hỏng chuyện tốt của người ta thì không tốt lắm. Vì thế cậu lặng lẽ kéo quần, trốn ra sau gốc cây.

....

Hoàn Chương 49.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chủng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Đêm Trong Lều

Địch Nãi núp phía sau gốc cây, cẩn thận nhìn tới hướng phát ra âm thanh. Bóng đêm u ám, Địch Nãi loáng thoáng nhìn thấy một thú nhân đang dè trên người phi thú nhân hôn môi.

Động tác thú nhân thực xao động, nụ hôn cũng thực mãnh liệt. Cho dù cách bảy tám mét, Địch Nãi cũng cảm nhận được bầu không khí rực lửa ở bên kia. Trong đêm tối nhìn coi tình sự của người ta thế này làm Địch Nãi ần ần cảm thấy có chút kích thích.

Phi thú nhân kia đột nhiên thở phì phò: “Đừng... đừng gấp như vậy, Hách Đạt, nút thắt đều bị ngươi phá hỏng rồi.”

Địch Nãi nuốt chút nữa bật cười, hóa ra là Mã Cát cùng Hách Đạt. Bọn họ có thể xem là đang trong thời gian tân hôn gắn bó keo sơn, khó trách mới một ngày đã nhìn không được chạy ra ngoài đánh dã chiến.

Bất quá, phát hiện đối phương là Mã Cát, Địch Nãi liền ngưng ngưng xem tiếp.

Nếu không phải người quen, nhìn một chút cũng không sao, có thể xem là một bộ phim trực tiếp thôi. Nhưng Mã Cát là bạn tốt của cậu, nghe lén vách tường bạn tốt, về sau gặp mặt thực xấu hổ. Nói không chừng vừa thấy Mã Cát đã nghĩ tới tình cảnh kia, rõ ràng ảnh hưởng tới cảm tình a.

Vì thế, Địch Nãi lén lút xoay người, nhẹ nhàng theo một hướng khác rời đi.

Địch Nãi không chú ý, lúc mình đi, Hách Đạt đang bận rộn trên người Mã Cát khẽ run run lỗ tai một chút rồi mới tiếp tục cày cấy.

Địch Nãi lén lút trở về căn lều bên hồ, mới vừa tới gần đã bị một đôi tay kéo vào trong, bỏ gục lên lớp da thú trải dưới đất.

Địch Nãi không kháng cự mà thuận theo ngã xuống. Bởi vì có thể tiếp cận mà không bị nắm tay cậu chào hỏi thì chỉ có một mình Phát Lôi. Phát Lôi thở phì phò, cúi đầu sâu sắc nhìn Địch Nãi. Trong bóng đêm, ánh mắt Phát Lôi sáng rực, mang theo ngọn lửa nóng bỏng.

Khóe môi Địch Nãi cong lên: “Hử, muốn ta à?” Đại khái là vừa nãy mới nhìn thấy một màn JQ nên chữ ‘à’ vô thức có chút mập mờ.

Phát Lôi cúi đầu, kề sát mặt Địch Nãi, thấp giọng nói: “Ân. Sao ngươi đi lâu như vậy? Ta nuốt chút nữa đã chạy ra ngoài tìm ngươi.” Lúc nói chuyện, hơi thở nóng rực của Phát Lôi phun lên tai Địch Nãi, làm cậu không khỏi run bắn.

Địch Nãi vòng tay ôm lấy Phát Lôi, cười hắc hắc: “Ngươi đoán xem, vừa nãy ta thấy gì?”

Phát Lôi nghi hoặc: “Thấy cái gì mà vui đến vậy?”

Địch Nãi ngẩng lại, vẫn nhìn không được phì cười: “Mã Cát, ha ha, Mã Cát cùng Hách Đạt ở trong rừng đánh dã chiến a, ha ha ha...”

Phát Lôi ban đầu không hiểu ‘đánh dã chiến’ mà Địch Nãi nói có ý gì, bất quá liên tưởng tình cảnh cùng nhân vật thì liền hiểu ra. Ánh mắt y trở nên sâu thẳm, âm thanh nói chuyện cũng trầm thấp khàn khàn: “Ân, kia chúng ta cũng đánh dã chiến được không?”

Nói xong, Phát Lôi cúi đầu hôn lên môi Địch Nãi.

Địch Nãi sửng sốt, cậu không ngờ Phát Lôi lại có thể nghe hiểu ý mình, hơn nữa, lại còn từ một suy ba, làm cậu quả thực có chút bối phúc. Bất quá, Địch Nãi không có thời gian nghĩ ngợi, bởi vì nụ hôn kịch liệt của Phát Lôi làm hơi thở cậu cũng trở nên hỗn loạn, không thể suy nghĩ được gì nữa.

Phát Lôi tựa hồ bị những lời vừa nãy của Dịch Nãi kích thích, những nụ hôn như hạt mưa không ngừng rơi xuống mặt Dịch Nãi, đồng thời đưa tay cời quần áo cậu. Đáng tiếc, Dịch Nãi mặc quần áo ngủ trang, Phát Lôi không tìm ra cách cời.

Y nóng nảy, có chút muốn cậy mạnh xé rách quần áo, bắt quá lại sợ Dịch Nãi tức giận, chỉ có thể khăn cầu hôn lên cổ Dịch Nãi.

Dịch Nãi có chút muốn cười, bắt quá cũng không kì kèo, tự kéo khóa kéo, cời áo khoác. Dù sao, vừa nãy ở trong rừng nhìn thấy một màn bông mắt, cậu ần ần cũng có chút hưng phấn.

Phát Lôi đưa tay sờ sờ lồng ngực trần trụi của Dịch Nãi, cảm xúc trắng mịn làm y yêu thích không muốn buông tay. Y nhìn không được nặng nề liếm hôn, lưu lại dấu vết nhiệt tình của mình trên da thịt. Mỗi khi thấy Dịch Nãi ăn đau, y liền đuổi đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm thí. Đầu lưỡi linh hoạt ngẫu nhiên lướt qua viên hồng anh, làm Dịch Nãi run rẩy cả người.

Phát Lôi đã chờ đợi điều này thật lâu, vật phía dưới đã sớm cứng ngắc như côn thiết đỉnh lên đùi Dịch Nãi. Dịch Nãi không chút do dự đưa tay nắm lấy.

Đây không phải lần đầu tiên Dịch Nãi tiếp xúc với đại gia hỏa của Phát Lôi, bắt quá, vẫn như cũ làm cậu có chút kinh hoàng. Vật kia thẳng đứng nằm trong tay, nóng rực như lửa, phẩm đỉnh đã có chút ướt. Ngón cái Dịch Nãi nhẹ nhàng vuốt ve đầu nắm, hài lòng cảm nhận được Phát Lôi rung động.

Nụ hôn của Phát Lôi ngày càng đi xuống, lướt qua rốn, trực tiếp ngậm lấy găng gượng của Dịch Nãi. Của Dịch Nãi tuy không thô to như Phát Lôi nhưng cũng thẳng tắp xinh đẹp. Dịch Nãi thoải mái ‘ngô’ một tiếng. Khoang miệng mang tới cảm giác ấm áp quả nhiên làm người ta mê luyến. Bất quá, càng làm cậu hưng phấn chính là cảm giác chinh phục. Dịch Nãi nhìn không được dao động phần eo, bắt đầu ra vào trong miệng Phát Lôi.

Kỹ thuật khẩu giao của Phát Lôi có lẽ không thể tính là quá tốt, bắt quá y cố gắng hết sức, đặc biệt quan sát cảm thụ của Dịch Nãi nên làm cậu càng lúc càng hưng phấn. Bất quá, chỉ có mình mình hưởng thụ thôi thì thực làm Dịch Nãi có chút băn khoăn.

Dịch Nãi ngừng lại, Phát Lôi vì cậu khẩu giao nhưng làm thực tự nhiên, cứ như là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Nhận thức này làm Dịch Nãi dao động.

Dịch Nãi nghĩ, nếu mình không phẩm cảm việc thân thiết với Phát Lôi, kia giúp y khẩu giao hẳn cũng không phải chuyện không thể tiếp nhận.

Cho nên, Dịch Nãi đẩy đầu Phát Lôi, đẩy đối phương ngã nằm xuống đất, bản thân xoay người khóa ngồi trên người y.

Nương theo ánh trăng mỏng manh từ ngoài lều rơi vào, Dịch Nãi mơ hồ nhìn thấy đại gia hỏa kia nổi lên gân xanh. Dịch Nãi liếm liếm môi, cảm thấy có chút miệng khô lưỡi khô. Cậu chậm rãi tới gần, ngửi thử một chút, có chút tanh, bắt quá vẫn có thể chịu được. Dịch Nãi thở nhẹ một hơi, vươn đầu lưỡi liếm nhẹ một chút. Ăn, có chút mặn, không có hương vị gì kỳ quái.

Đại gia hỏa kia đại khái là bị kích thích nên kích động tắc lư, giống như lại càng thô to hơn. Dịch Nãi há mồm ngậm lấy nó, tiếp đó đuổi đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm thí vùng cán. Phát Lôi nhìn không được run rẩy một chút.

Lúc Dịch Nãi đẩy ngã, Phát Lôi vẫn chưa kịp phản ứng. Y sợ run một chút, sau đó bị động tác của Dịch Nãi chấn kinh, trái tim kích động nảy lên. Dịch Nãi thể nhưng nguyện ý làm vậy, y thực sự cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh.

Bất quá Phát Lôi rất nhanh phản ứng lại, tiếp tục động tác ban nãy, ngậm vật đang tắc lư của Dịch Nãi vào miệng, nhiệt tình hầu hạ.

Dịch Nãi ngậm đại gia hỏa của Phát Lôi, thực hứng thú xem nó là kẹo que mà liếm mút. Cậu cảm thấy, kỹ thuật khẩu giao cho Phát Lôi cũng không khó chịu đựng như tưởng tượng.

Đây là lần đầu tiên cậu vì đồng tính khẩu giao, đương nhiên, ngay cả khác phái cũng chưa từng thử qua. Cậu hoảng hốt nghĩ, này chính là tư thế 69 kinh điển đi. Trước kia cậu từng thấy trong phim A.

Bất quá, cậu chưa từng nghĩ mình thể nhưng lại có ngày dùng tư thế này với một đối tượng đồng tính.

Phát Lôi ngậm thứ của Dịch Nãi, trong lòng vẫn còn miên man bất định. Y nghĩ, Dịch Nãi nguyện ý làm vậy, có phải đại biểu cậu đã hoàn toàn tiếp nhận mình?

Bất quá, hiển nhiên bạn nhỏ Phát Lôi đã đoán sai rồi.

Lúc y một lần nữa lần tay ra sau chạm tới nơi bí ẩn kia, Dịch Nãi lập tức bật người kẹp chặt hai chân, cự tuyệt y ở ngoài cửa. Hơn nữa, Dịch Nãi liền ăn miếng trả miếng, uy hiếp đi tay lần tới vị trí đồng dạng trên người Phát Lôi, còn chọt chọt một chút.

Phát Lôi cứng người, không dám động thủ nữa. Y quả thực không có cách nào hình dung tâm tình của mình.

Y nghĩ, chẳng lẽ giống cái của mình lại có hứng thú với hoa cúc của mình? Hay Dịch Nãi không hiểu, nghĩ rằng giống đực cùng giống cái có thể làm chuyện tương tự với nhau? Nói tóm lại, Phát Lôi thực có chút khó nói.

Bất quá, nếu là vậy, Phát Lôi chỉ có thể tạm thời từ bỏ kế hoạch tiến tới một bước, thực chuyên chú hưởng thụ sự hầu hạ từ môi lưỡi Dịch Nãi. Vì chỉ có thể ngậm một nửa đại gia hỏa của Phát Lôi, Dịch Nãi chỉ đành sử dụng cả miệng lẫn tay.

Cuối cùng, hai người cơ hồ đồng thời phóng xuất.

Ngay nhảy mắt Phất Lôi bắn ra, Địch Nãi nghiêng đầu tránh được. Mà Phất Lôi thì vững vàng ngậm lấy cậu, đợi cậu phóng thích rồi thì ừng ực nuốt xuống toàn bộ.

Kỳ thực vừa nãy Địch Nãi muốn thôi lui, nhưng Phất Lôi lại túm lấy chân cậu, không để cậu né tránh. Địch Nãi trêu đùa hỏi: “Hương vị thứ kia thế nào?”

Phất Lôi liếm liếm môi: “Ân, hương vị không tồi.”

Địch Nãi đột nhiên có chút đỏ mặt. Cái người này, bình thường im im không nói, có đôi khi lại nói ra những lời làm người ta kinh ngạc. Thật là hết chỗ nói mà.

Bất quá chỉ xấu hổ một thoáng, đảo mắt đã trở lại bình thường. Cậu nghĩ, đi rửa mặt rồi ngủ thì tốt hơn. Vừa quay đầu, cứ nhiên nhìn thấy Tiểu Nhị trừng to mắt đứng ngoài cửa lều. Vật nhỏ thoát nhìn ngơ ngác ngác, cũng không biết đã đứng đó nhìn bao lâu.

Địch Nãi sờ sờ mũi. Tiểu gia hỏa này, bị dọa rồi đi. Quả nhiên là bé con ngây thơ a!

Địch Nãi đứng lên, đá nhẹ nó một cú. Tiểu Nhị cứ vậy bị đá chổng vó, cứ nhiên không lập tức bò dậy. Nếu không phải bốn cái chân cùng cái đuôi nhỏ vẫn còn quơ quơ, Địch Nãi thực sự nghĩ nó đã bị hóa đá.

Cậu cũng không quản, đi thẳng ra ngoài bờ hồ tẩy rửa một chút. Tuy là nước mặn nhưng vệ sinh một chút thì cũng không thành vấn đề. Phất Lôi cũng theo Địch Nãi ra ngoài lau rửa.

Kỳ thật Phất Lôi cảm thấy có chút chưa thỏa mãn, chính là Địch Nãi ra mời không muốn tiếp tục, vì thế y cũng không muốn cưỡng cầu. Y chỉ đành an ủi chính mình, vẫn còn nhiều thời gian.

Trở về lều, Phất Lôi lại hóa thành hình thú, để Địch Nãi nằm trên bụng, ôm đuôi mình ngủ.

Tiểu Nhị ngậy ngốc sớm cũng bò dậy, chui tới bên chân Địch Nãi. Bất quá, nó thoát nhìn có chút ngu không được, đôi mắt xanh lá xoay tròn, hết nhìn Phất Lôi lại nhìn Địch Nãi, cũng không biết đang nghĩ gì.

Sáng hôm sau thức dậy, bọn họ đơn giản ăn phần thịt nướng còn lại hôm qua, sau đó bắt đầu công tác lấy muối.

Hồ nước mặn tuy khá lớn nhưng số muối có thể lấy cũng không nhiều. Muối kết tinh trên mặt đất không dễ lấy, có lẫn rất nhiều cát đất. Thứ bọn họ muốn tìm là muối trên các tảng đá. Tuy ở đó vẫn có cát nhưng xét ra thì sạch sẽ hơn rất nhiều.

Địch Nãi nghĩ, khó trách muối ăn trong bộ lạc cũng không trắng, hóa ra là chưa trải qua tinh lọc. Không phải cậu có quần áo sao, hẳn có thể dùng tới. Dùng quần áo để lọc muối, tuy không hoàn hảo nhưng so ra trực tiếp dùng muối này thì tốt hơn nhiều.

Bọn họ thu thập nửa ngày, mỗi người đều thu thập được một túi da thú. Số muối có thể thu thập ở xung quanh hồ cơ bản đều bị bọn họ lấy sạch.

Địch Nãi nghĩ, khó trách người đi mỗi lần không nhiều. Dù sao muối cũng chỉ có bấy nhiêu, có đi đông cũng vô dụng.

Bọn họ ở bên hồ dùng xong cơm trưa thì bắt đầu thu dọn hành lý, chuẩn bị bay trở về.

Nào ngờ, còn chưa bay được một giờ thì sắc trời bắt đầu u ám. Ngay sau đó đột nhiên đổ mưa. Nhóm người vội vàng tìm kiếm sơn động gần đó né tránh. May mắn các thú nhân có cánh, bay khá nhanh nên mới không bị ướt. Túi da thú đựng muối cũng được bảo hộ khá tốt, không bị ướt.

Bất quá, Địch Nãi nhìn trời mưa mà trong lòng thầm nghĩ, cũng may trước lúc bọn họ lấy muối không có mưa. Bằng không một trận mưa đổ xuống, số muối tích tụ trên đá đều bị hòa tan, nếu bọn họ muốn lấy muối thì phải chờ tới ngày nắng, mực nước giảm xuống.

Kia không phải phải chờ thiệt nhiều ngày sao.

...

Hoàn Chương 50.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đắc Chúng Binh Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Viễn Cổ Xâm Lấn?

Tuy là sơn động tạm thời nhưng cũng khá rộng rãi. Từng cơn gió từ cửa động thổi vào mang theo chút ẩm ướt, Mã Cát ngồi gần cửa không khỏi rung mình. Các thú nhân thì không sợ lạnh, nhưng nhóm phi thú nhân chỉ mặc váy da thú, ngồi trong sơn động cứ cảm thấy lạnh băng.

Trên mặt đất son động rải rác cỏ dại cùng nhánh cây, mọi người lại tìm kiếm thêm chút củi gỗ ở xung quanh, nhóm lửa.

Địch Nãi ngồi không yên, ở bên đồng lửa lòi ra mớ xác măng, tiếp tục lôi kéo Mã Cát tiếp tục nghiên cứu cách làm giày rom. Đôi giày làm xong lần trước đã bị Mã Cát vội vàng mang vào chân. Đôi dép lê bị cột lại, đeo bên người.

Mã Cát thực yêu thích đôi giày mới, cứ nhìn không được cúi đầu xem. Chính là, nó vẫn quá thô ráp, cọ vào da đỏ đỏ. Vì thế, Địch Nãi cùng hắn thương lượng biện pháp cải tiến. Cậu cảm thấy, sau khi định hình chiếc giày thì có thể cắt da thú thành hình dáng thích hợp, sau đó may vào bên trong giày rom. Như vậy, mang vào chân hẳn sẽ thoải mái hơn nhiều.

Về phần nên may bên ngoài hay bên trong thì bọn họ định thử cả hai, xem loại nào mang thoải mái hơn.

Bất quá, bên này bọn họ thảo luận thực hăng say thì Phát Lôi cùng Hách Đạt ở bên kia lại thực oán niệm. Giống cái nhà người ta đều rúc vào trong lòng giống đực suối ảm ả. Nhìn cặp cặp ngọt ngào thắm thiết, ngay cả Gia Khắc cùng Ngải Luân cũng đang ngồi cạnh nhau trò chuyện, không khí mập mờ. Hai bọn họ thì ngược lại, quảng giống đực qua một bên không thèm để ý, chỉ mãi làm chuyện của mình. Phát Lôi cùng Hách Đạt thực sự hâm mộ ghen tị hận vô cùng ả!

Cũng may không bao lâu mưa đã tạnh. Tuy không khí vẫn còn thực ẩm ướt nhưng bọn họ vẫn quyết định tiếp tục lên đường.

Không khí sau cơn mưa thực tươi mát, hít vào thực làm người ta thần thanh khí爽. Điểm khó chịu duy nhất là ngồi trên lưng thú nhân, nghênh đón những luồng gió lạnh thổi quét thực sự làm hai bắp đùi trần trụi của nhóm phi thú nhân chịu tội không ít.

Địch Nãi hưng trí bừng bừng hát vang bài ‘tử chiến trường trở lại’, mọi người tuy nghe thực ả lẫn nhưng vẫn hăng hái vỗ tay. Lúc Địch Nãi định gào thêm một khúc ‘tôi là chiến sĩ’ thì nhìn thấy có một con thú bay về phía này, thoát nhìn là cự long. Xét theo thể hình thì còn lớn hơn cả cự hổ. Địch Nãi buồn bực, cự long không phải chỉ tồn tại ở thời viễn cổ sao? Chẳng lẽ thông đạo thời không lại mở ra, viễn cổ xâm lấn?

Hoặc là, đó là cự xà tộc? Dù sao, cậu cũng chưa từng hay qua thú nhân cự xà tộc, có lẽ ngoại hình kì quái như vậy cũng không chừng.

Nhưng, đám phi thú kia cứ tiếp tục bay thẳng về phía này, rõ ràng không có hảo ý. Lúc này, những người khác cũng chú ý tới. Mã Cát thậm chí còn kinh hô kêu to: “Đó là cái gì? Thực giống phi long thú mà thể hệ trước kể ả!”

Địch Nãi nghĩ thầm, mấy con phi thú kia khẳng định không phải cự xà tộc. Xem ra, tình huống có vẻ không ổn, đám cự long kia đại khái xem bọn họ là thức ản.

Nhóm cự hổ tộc bắt đầu phát ra tiếng gầm uy hiếp. Chính là, rõ ràng không có tác dụng.

Các phi thú nhân trên lưng thú nhân bắt đầu có chút bối rối. Thực lực của nhóm cự hổ rất mạnh, bình thường thì không đáng sợ. Chính là hiện giờ các thú nhân lại chờ phi thú nhân, đối chiến thực không có lợi.

Địch Nãi thấy vậy, liền hô một tiếng: “Mã Cát, chụp lấy!” Thấy Mã Cát nhìn qua, cậu liền ném túi da chứa muối cùng Tiểu Nhị qua.

Mã Cát cuống quýt chụp lấy, cũng may tay chân cũng khá linh hoạt, gọn lẹ ôm vào lòng. Chính là Tiểu Nhị đáng thương suýt chút nữa bị rớt xuống, móng vuốt bầu chặt lấy da thú, lắc mình nhảy vào lòng Mã Cát.

Địch Nãi rút dao găm, lại hô to: “Ta cùng Phát Lôi ngăn chặn, các người nhanh chóng bay xuống đất.”

Nói xong, Địch Nãi vỗ vỗ lưng Phát Lôi một chút, thúc giục đối phương bay qua. Một con cự long há rộng miệng bỏ nhào tới, Địch Nãi vỗ vỗ Phát Lôi hạ thấp xuống, ngửa đầu né tránh, đồng thời vung dao rạch qua cổ nó. Bất quá Địch Nãi đã quá xem thường độ cứng của da cự long, dao găm sắc bén thế nhưng chỉ rạch được một đường máu nhạt chứ không giết chết nó.

Con cự long nọ phát ra tiếng gầm phẫn nộ, uốn éo người quay đầu tấp tới. Địch Nãi vội vàng nghênh chiến, dùng dao găm công kích vào bộ phận yếu ớt nhất của cự long, cũng chính là ánh mắt.

Nhóm cự hổ liền nhân cơ hội này đáp xuống để nhóm phi thú nhân leo xuống đất. Mã Cát nhanh nhất, từ trên lưng Hách Đạt lăn một vòng rớt xuống đất. Hách Đạt lập tức bật người bay lên đón một con cự long vừa nhào tới.

Ngay sau đó, các phi thú nhân khác cũng đều nhanh lẹ leo xuống khỏi lưng cự hổ. Nhóm cự hổ cùng cự long đầu thành một đoàn. Mã Cát tụ tập nhóm phi thú nhân lại một chỗ, chỉ huy bọn họ cầm lấy những thứ có thể công kích trong tay, đứng tựa lưng vào nhau cảnh giác.

Xem ra, ở cùng Địch Nãi lâu ngày, Mã Cát cũng học được rất nhiều tri thức. Tuy hiện giờ vẫn chưa thể một mình đối địch, nhưng cũng học được cách tự bảo hộ bản thân. So với nhóm phi thú nhân chỉ biết bối rối, biểu hiện của hắn đã rất bình tĩnh.

Lúc Địch Nãi đâm trúng ánh mắt cự long, nó liền phẫn nộ gầm thét, móng vuốt vung loạn, Địch Nãi không kịp né tránh, cánh tay bị cào trúng. Móng vuốt cự long cũng không thua kém dao găm. Vì thế, cánh tay Địch Nãi lập tức máu me đầm đìa. Phát Lôi nhìn thấy Địch Nãi bị thương thì đau lòng phẫn nộ gầm một tiếng, cắn phập lấy con cự long kia quăng xuống. May mắn Địch Nãi nhanh tay ôm chặt cổ y mới không bị hất rớt xuống.

Con cự long kia rớt xuống đất, gãy dựa vài cái, rớt cục cũng chết. Nhưng một con cự long khác cũng nhanh chóng bỏ nhào tới.

Vì thế tình hình chiến đấu bên Dịch Nãi lại bắt đầu căng thẳng, rất nhanh liền có dực hổ gia nhập chiến đoàn.

Phát Lôi né tránh công kích của dực long, thừa dịp nó bị Ngải Luân lao tới quẩn lấy, nhanh chóng đáp xuống đất. Y lo lắng thương tích của Dịch Nãi. Tuy vừa nãy quay đầu lại chỉ thấy một chút mờ hồ nhưng bộ dáng huyết nhục mờ hồ kia làm đầu óc y hoảng loạn. Y hận không thể bắt người nhào qua một ngục cắn chết hết cả đám dực long để báo thù cho Dịch Nãi, nhưng việc quan trọng nhất y muốn làm lúc này là xem xét thương tích của cậu.

Dịch Nãi biết tay phải mình bị thương, không thể phát huy tác dụng gì lớn, có cậy mạnh cũng vô dụng, vì thế cậu nhanh chóng leo xuống khỏi lưng Phát Lôi. Ôm cánh tay đổ máu đứng qua một bên.

Phát Lôi hóa thành hình người muốn giúp Dịch Nãi băng bó, bất quá lại bị cậu đẩy ra: “Ta không sao, ngươi đi giúp những người khác đi, ta có thể tự xử lý.”

Phát Lôi nhìn Dịch Nãi thật sâu, sau đó hóa thành dực hổ, gầm lớn một tiếng bỏ nhào tới đánh móc sau gáy một con dực long.

Miệng vết thương kỳ thực cũng không quá sâu, Dịch Nãi xem xét một chút, không thương tổn tới mạch máu. Chỉ là ba vết trảo thoát nhìn có chút dọa người. Dịch Nãi nghĩ nghĩ, cảm thấy không cần may lại, chỉ cần băng bó là được.

Mã Cát chạy tới, thấy vết thương trên tay Dịch Nãi thì kinh hãi. Dịch Nãi lại giống như không có việc gì mỉm cười, an ủi hắn: “Không có gì, thoát nhìn có chút dọa người thôi. Ngươi lấy bọc đồ trên lưng ta xuống, giúp ta băng bó.”

Mã Cát vội vàng giúp Dịch Nãi cởi ba lô, lôi ra chiếc hộp cấp cứu bên trong. Dịch Nãi chỉ dẫn Mã Cát lấy rượu ra, phun lên vết thương khử trùng, sau đó mới dùng băng gạc cẩn thận băng lại.

Các phi thú nhân cũng chạy tới, giúp Mã Cát băng bó cho Dịch Nãi. Dịch Nãi cũng coi là vì cứu bọn họ mới bị thương nặng như vậy. Bọn họ đều hiểu.

Tiểu Nhị cũng chạy tới. Nhìn thấy chủ nhân bị thương, nó cũng rớt ruột kêu gừ gừ không thôi.

Bên kia trận chiến của dực hổ với dực long đã gần kết thúc. Phát Lôi thực hùng dũng, cùng Ngải Luân hợp lực cắn chết một con dực long. Bên kia ba dực hổ cũng dốc toàn lực cắn chết một con. Con dực long còn sót lại thấy tình hình không ổn, định chạy trốn nhưng đã muộn, Phát Lôi bỏ nhào qua cắn phập vào cổ nó, mặc cho nó quay cuồng giãy dụa thế nào cũng không chịu nổi.

Nhóm dực hổ muốn tới hỗ trợ, bất quá tìm không ra chỗ hạ miệng, chỉ đành ở bên cạnh cảnh giác nhìn chằm chằm.

Cuối cùng, dực long tinh bị lực tấn rất cuộc không đánh lại Phát Lôi, bị y cắn đứt cổ.

Các phi thú nhân khẩn trương quan sát cuộc chiến lập tức phát ra tiếng hoan hô. Phát Lôi xác định con dực long kia đã từ vong thì liền bất chấp biến thân, lập tức chạy tới xem Dịch Nãi.

Vết thương của Dịch Nãi đã được băng bó ổn định, chỉ là trên lớp băng gạc màu trắng có chút vết đỏ, thoát nhìn có chút ghê người. Giống cái dưới sự bảo vệ của mình cứ nhiên lại bị thương nặng như vậy, này thực sự là si nhục đối với giống dực!

Ước số cuồng bạo trong lòng Phát Lôi nháy mắt bạo phát, y muốn xé nát kẻ đã thương tổn Dịch Nãi, chỉ có vậy mới phát tiết được lửa giận trong lòng.

Dịch Nãi đang định trấn an Phát Lôi một chút thì không ngờ y đột nhiên xoay người, chạy tới chỗ con dực long làm cậu bị thương. Phát Lôi phần nộ cắn một ngục lên chân nó, dùng chân trước đè chặt cơ thể nó rồi dùng sức xé toạc, cả cái chân bị xé xuống. Y lại lại nhào qua cắn cái chân khác, tiếp tục cắn xé. Máu của con dực long kia lúc này vẫn chưa đông đặc hoàn toàn, vì thế trong không khí bốc lên một mảnh huyết tinh.

Dịch Nãi thấy vậy thì kinh hoàng. Cậu chưa từng thấy Phát Lôi khát máu như vậy, liền vội vàng chạy tới hô to: “Phát Lôi, dừng cắn nữa. Nó đã chết rồi.”

Phát Lôi phun ra ngục thịt vụn trong miệng, vẩy vẩy huyết trên đầu, liếc mắt nhìn Dịch Nãi một cái. Huyết tinh trong mắt y vẫn chưa rút đi, cúi đầu muốn tiếp tục.

Dịch Nãi vội vàng tiến tới túm chặt cái đuôi Phát Lôi: “Này, Phát Lôi, nghe lời, ngươi làm vậy cũng vô dụng, nó đã chết rồi. Còn nữa, ngươi nhìn lại ngươi đi, cả thân đều là máu, bản muốn chết.”

Lúc này Phát Lôi mới thối lui, xoay người lại nhìn Dịch Nãi. Vết thương của cậu vì hành động lôi kéo mà lại bắt đầu chảy máu. Phát Lôi thực đau lòng, muốn liếm liếm tay Dịch Nãi an ủi cậu một chút, chính là phát hiện miệng mình toàn là máu tươi thì có chút suy sụp cúi đầu.

Dịch Nãi tựa hồ hiểu được tâm ý đối phương, an ủi xoa xoa đầu Phát Lôi.

Trận chiến này có thể nói là lưỡng bại câu thương. Bất quá, thương tích của nhóm dực hổ không thể tính là nặng. Phi thú nhân trừ bỏ Dịch Nãi, còn lại đều không bị thương.

Xét tổng thể, Dịch Nãi là người bị thương nghiêm trọng nhất.

Nhóm dực hổ hóa thành hình người, đều tới hỏi han Dịch Nãi, đồng thời cũng biểu thị cảm tạ. Dù sao, nếu không có Dịch Nãi cùng Phát Lôi ngăn cản dực long, có thể sẽ có rất nhiều phi thú nhân chịu tai ương.

Chính là, mặc kệ thế nào, Dịch Nãi cũng bị thương. Mối đó không lâu bị thương tay trái, giờ thì tay phải. Trước kia cậu bị thương không thể đổ cho Phát Lôi, nhưng hiện giờ Dịch Nãi chính là giống cái y nhận định, cậu bị thương thì chính là trách nhiệm của y, là y bảo hộ bất lực.

Phát Lôi thực tự trách, có chút rầu rĩ không vui. Tuy y cũng hiểu tình huống khi đó không có thời gian để bọn họ do dự. Hơn nữa Dịch Nãi làm vậy là lựa chọn chính xác, như bây giờ chính là kết quả tốt nhất.

Bởi vì lúc này sắc trời đã muộn, bọn họ liền tìm một nơi bí ẩn ở gần đó để nghỉ ngơi qua đêm.

Bọn họ vốn nghĩ có thể dùng thịt dực long làm bữa tối, nhưng sau khi cẩn thận xem xét thì phát hiện thịt nó rất cứng, không thể ăn.

Phát Lôi rất muốn nhặt phần chân của con dực long kia qua nướng ăn cho hả giận. Bất quá Dịch Nãi cản lại, bảo y đừng gây sức ép cho bản thân nữa. Dù sao, ăn thứ kia không biết có tổn thương dạ dày không nữa!

Thừa dịp sắc trời còn sáng, Phát Lôi chạy đi tìm thảo dược cho Dịch Nãi. Lúc trước chăm sóc Dịch Nãi, y từng thấy qua các loại thảo dược đại vu đằng, vì thế biết hình dáng của nó.

Trước khi đi, y dặn dò Dịch Nãi đừng lộn xộn, lại nhờ Mã Cát hỗ trợ chiếu cố, sau đó mới lưu luyến rời đi.

....

Hoàn Chương 51.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Mỹ Nhân Dực Báo Tộc

Bởi vì bị thương nên Dịch Nãi được sắp xếp gần vách núi, dưới thân trải da thú thật dày. Tiểu Nhị ngoan ngoãn bò lên đùi Dịch Nãi, liếm liếm cái tay không bị thương của cậu, ánh mắt to tròn long lanh hơi nước. Dịch Nãi xoa xoa đầu nó, khen ngợi: “Thực ngoan.”

Mã Cát vừa kiểm củi nhóm lửa vừa trông Dịch Nãi, không cho cậu lộn xộn.

Kỳ thực Dịch Nãi cảm thấy mình không có gì trở ngại, dù sao trước kia cũng từng chịu thương tích nặng hơn. Chút vết thương da thịt thể này cậu không để trong lòng. Dù sao Mã Cát lớn như vậy cũng chưa từng thấy qua giống cái nào chịu thương tích nghiêm trọng như vậy. Huống chi, trước lúc đi Phát Lôi đã cố ý căn dặn.

Lúc bọn họ dựng giá nướng thịt chuẩn bị ăn tối thì Phát Lôi trở lại, còn dẫn về hai người. Một trong số đó còn là người Dịch Nãi nhận thức, chính là Thác Bì mà khi trước từng trên cậu hai lần, thú nhân có thú vân trắng đen đan xen. Chính là, từ sau khi vòng cổ nanh sói Thác Bì đưa tới bị Mã Cát tịch thu thì không còn xuất hiện nữa.

Khi ấy Dịch Nãi còn nghĩ Thác Bì quả nhiên giống như Mã Cát nói, gặp một người liền thích một người. Không ngờ hôm nay lại gặp lại ở đây.

Người kia cũng là thú nhân, chính là Dịch Nãi không biết. Đương nhiên, không biết thú nhân này không riêng gì Dịch Nãi, cơ hồ tất cả mọi người ở đây đều không biết.

Bởi vì, kia rõ ràng là một con dực báo đen tuyền.

Dực báo sau khi đáp xuống đất thì nhanh chóng biến về hình người. Dịch Nãi có chút kinh ngạc. Nói thật, từ sau khi tới nơi này thì đây chính là lần đầu tiên thấy một thú nhân xinh đẹp như vậy.

Ở trong này, phi thú nhân xinh đẹp thực bình thường. Thú nhân thì đa phần là cường tráng anh tuấn chứ không thể nói là xinh đẹp. Chính là, thú nhân này lại làm Dịch Nãi cảm thấy hẳn hoàn toàn xứng với chữ xinh đẹp.

Trên đầu là mái tóc ngắn đen mượt, tuấn mi tu mục, dáng người hơi gầy hơn các thú nhân khác nhưng lại rắn chắc dẻo dai, trần ngực đã tính, lúc giờ tay nhắc chân thì lại mang theo chút tao nhã của quý tộc.

Nói tóm lại, nếu ở thế giới cũ của Dịch Nãi thì này chính là một quý công tử nhà giàu có.

Thác Bì hóa thành hình người, liếc mắt liền thấy Dịch Nãi bị thương thì vội vàng chạy tới hỏi han: “Dịch Nãi, người thế nào?” Xem ra, Phát Lôi đã kể cho bọn họ nghe chuyện Dịch Nãi bị thương vì dực long công kích.

Địch Nãi phát tay: “Không có chuyện gì, chút thương nhẹ thôi.

Trong mắt Thác Bỉ vẫn tràn đầy lo lắng. Thân thể phi thú nhân trước giờ vẫn luôn không tráng kiện như thú nhân, bị chút thương nhỏ cũng có thể biến thành bệnh nặng. Hi vọng Địch Nãi đủ kiên cường, có thể vượt qua.

Bên kia Phát Lô đang bận rộn giã thảo dược, liếc mắt thấy Thác Bỉ xum xoe Địch Nãi thì không khỏi nhú mày.

Còn không chờ Phát Lô đuổi người, thú nhân dực báo tóc đen đã đi tới, bàn tay chiếm hữu khoác lên người Thác Bỉ, hướng Địch Nãi mỉm cười: “Xin chào! Ta là thú nhân dực báo tộc, Tập Lạc.”

Nụ cười chói sáng rực rỡ quả thực là mê cười. Địch Nãi có chút sững sốt, thú nhân này không đơn giản. Bất quá, cậu vẫn lễ phép hướng Tập Lạc gật đầu: “Xin chào. Ta là Địch Nãi.”

Tập Lạc nói: “Người cùng Thác Bỉ là bằng hữu à?”

Địch Nãi cười cười: “Xem là vậy đi. Chúng ta kì thực cũng không quá thân.”

Tập Lạc nhướn mi: “Nga, hèn chi không nghe Thác Bỉ nhắc tới.”

Tập Lạc còn định hỏi thêm vài vấn đề thì Thác Bỉ đã tức giận giãy ra khỏi tay hắn, đứng dậy. Thác Bỉ hướng Địch Nãi gật đầu: “Người hảo hảo nghỉ ngơi đi, ta giúp bọn họ nướng thịt.”

Tập Lạc không hề xấu hổ, cười một cái, cũng đứng dậy đi theo.

Địch Nãi nhìn tình cảnh ở chung của hai người nọ, cảm thấy có chút nghi hoặc. Hắn là cậu không nhìn lầm, trong mắt thú nhân Tập Lạc kia rõ ràng có ý chiếm dực Thác Bỉ. Chính là, Thác Bỉ là thú nhân, hơn nữa còn là một thú nhân cường tráng.

Chẳng lẽ, Tập Lạc thích thú nhân? Kia ở thế giới này chẳng phải là đồng tính sao?

Được rồi, Địch Nãi cảm thấy mình quả thực không có tư cách nói điều này. Bởi vì cậu thích Phát Lô, ở thế giới cũ tuyệt đối bị xem là đồng tính.

Bất quá, Thác Bỉ từ khi nào quen biết thú nhân dực báo tộc này? Hai bộ tộc cách nhau xa như vậy, bình thường rất khó chạm mặt.

Địch Nãi vuốt cằm, hiếm khi có dịp nổi lên tâm tư bát quái. Quả nhiên ngày tháng quá nhàn nhã, chút gió thổi cỏ lay cũng làm người ta chú ý.

Địch Nãi đang nghỉ ngơi xem có ai bát quái hay không thì Mã Cát đứng lúc đi tới. Hắn ngồi xuống bên cạnh hỏi: “Vừa nãy các người nói gì vậy? Thú nhân dực báo tộc kia trước giờ chưa từng thấy a!”

Địch Nãi nghe xong thì khoe miệng không khỏi run rẩy. Quả nhiên là bát quái ở đâu cũng có! Cậu lắc đầu: “Cũng không có gì, chỉ chào hỏi thôi. Dực báo kia tên là Tập Lạc.”

Mã Cát vỗ vỗ chân Địch Nãi, nhỏ giọng hỏi: “Này, người có cảm thấy con báo kia có vẻ rất thích Thác Bỉ không?”

Địch Nãi quay qua nhìn Mã Cát: “Người cũng thấy vậy à?”

Mã Cát gật gù: “Àn. Biểu hiện quá rõ ràng, người sáng suốt đều có thể nhìn ra.”

Địch Nãi thấy bộ dáng Mã Cát dường như rất quen thuộc với chuyện này, liền nghi hoặc hỏi: “Người không thấy thú nhân với thú nhân là không bình thường sao?”

Mã Cát khoát tay: “Có gì không bình thường a. Số lượng phi thú nhân trong bộ lạc quá ít, có vài thú nhân không tìm được phi thú nhân làm bạn nữa nên liền ở cùng một chỗ với thú nhân khác. Đây trong bộ lạc là chuyện rất bình thường.”

Địch Nãi giật mình. Bất quá, thú nhân cùng thú nhân ở cùng nhau không phải sẽ không có hậu đại sao?

Cậu liền thỉnh giáo Mã Cát, nào ngờ đối phương lại nói ra một chuyện làm cậu khiếp sợ tới cực điểm: “Nếu hai thú nhân kết thành bầu bạn, một trong hai người có thể đại vụ xin nước thánh, sau khi uống vào sẽ được cải tạo thành giống cái, có thể sinh đứa nhỏ.”

Địch Nãi nghe xong thì tròn mắt há hốc: “Vậy cũng được??!”

Mã Cát gật gù, bổ sung: “Chính là thú nhân cải tạo có chút tổn hại, từ nay về sau không thể biến thân, chỉ có thể giống như các giống cái khác, duy trì hình người cả đời.”

Địch Nãi vô ngữ. Xem ra người bị thúc uống nước thánh bị cải tạo thành giống cái không phải chỉ có mình cậu, cậu có phải nên cảm thấy vui sướng không?

Lúc cậu đang chìm trong khiếp sợ với chuyện thú nhân có thể biến thành giống cái thì Phát Lô đi tới, đánh gãy phút trầm tư của cậu, ý bảo vết thương nên bôi thuốc. Mã Cát giúp Địch Nãi bôi băng gạc để tiện cho Phát Lô bôi thuốc.

Phất Lôi bôi thảo dược đã giã nát lên vết thương trên tay Dịch Nãi, sau đó một lần nữa băng lại. Lúc bôi thuốc, nhìn miệng vết thương mà vẻ mặt thương tiếc, giống như thống hận vì sao vết thương kia không phải ở trên người mình.

Dịch Nãi nhìn, cảm thấy có chút buồn cười, cũng có chút cảm động.

Lúc này, thịt nướng bên kia cũng đã nướng tốt lắm. Hách Đạt gọi bọn họ qua dùng bữa tối. Phất Lôi kéo Dịch Nãi tới bên đồng lửa rồi ngồi xuống bên cạnh. Y nhận lấy cái chân sơn dương Hách Đạt đưa qua, xé xuống một miếng nhỏ, đưa tới bên miệng Dịch Nãi.

Dịch Nãi nâng tay trái, định nhận lấy tự mình ăn. Bất quá Phất Lôi lại dõn tay đi, cố chấp muốn tự tay dứt cậu ăn.

Dịch Nãi giải thích: “Tay trái ta không sao, có thể tự ăn.”

Đây là lần đầu tiên Phất Lôi kiên định cự tuyệt yêu cầu của Dịch Nãi như vậy: “Ta uy người ăn.”

Dịch Nãi không có cách nào, chỉ đành từng ngụm từng ngụm ăn thịt Phất Lôi đưa qua. Phất Lôi chiếu cố cậu thực cẩn thận, mỗi lần đều chọn phần thịt non mềm nhất dứt cho cậu.

Mã Cát ở bên cạnh cười hắc hắc: “Này, hai người ngọt ngào như vậy rồi a, khi nào cử hành nghi thức đây?”

Nghe thấy vậy, Phất Lôi lập tức đảo mắt nhìn về phía Dịch Nãi, ánh mắt to tròn đầy chờ mong. Tuy Phất Lôi chưa từng mở miệng nói chuyện cử hành nghi thức với Dịch Nãi, nhưng trong lòng y đã nghĩ tới vô số lần. Y thực mong chờ Dịch Nãi đáp ứng.

Bên kia đồng lửa, Thác Bi nghe thấy những lời này thì cũng ngẩng đầu nhìn qua.

Dịch Nãi nghe Mã Cát hỏi vậy cũng có chút xấu hổ.

Cậu cùng Phất Lôi ở chung cũng chỉ mới đây, chưa từng nghĩ tới chuyện cử hành nghi thức bầu bạn. Dù sao, một khi trở thành bầu bạn thì chính là chuyện cả đời. Quan trọng nhất là trở thành bầu bạn thì phải sinh dục hậu đại, có nghĩa vụ kéo dài chủng tộc. Cậu vẫn chưa nghĩ tới chuyện sinh đứa nhỏ đâu! Tưởng tượng tới hình ảnh mình mang thai ưỡn cái bụng to đùng thì đã rùng mình.

Bất quá, cậu cũng không muốn nói quá đoạn tuyệt, vì thế che dấu ho khan một tiếng: “Này, còn sớm còn sớm. Ta cùng Phất Lôi nhận thức còn chưa tới một tháng nữa là!”

Phất Lôi nghe vậy thì vẻ mặt thực thất vọng. Bất quá chỉ thoáng chốc lại phản chấn. Dù sao Dịch Nãi cũng không nói là không cử hành, chỉ nói còn sớm mà thôi. Kia có phải Dịch Nãi đồng ý cử hành nghi thức, chỉ là thời gian vẫn chưa định mà thôi?

Nghĩ thông suốt điểm này, Phất Lôi lại hưng trí bừng bừng tiếp tục dứt thịt.

Bên kia Thác Bi nghe vậy thì ánh mắt cũng âm ảm. Kỳ thật, hắn rất có hảo cảm với Dịch Nãi. Khi ấy cũng thực sự muốn theo đuổi, không ngờ sau đó lại bị Tạt Lạc quần lấy, không thể thoát thân. Nghĩ đến Tạt Lạc thì hắn liền tức giận, giờ cái cẳng sơn dương lên gặm răng rắc.

Mã Cát nghe Dịch Nãi nói xong thì gật gù, cũng không nghi vấn nữa. Hắn chuyển mục tiêu, quay qua hỏi Thác Bi: “Thác Bi, kể nghe xem, người làm sao quen biết Tạt Lạc a? Người bên dục báo tộc chúng ta cũng không thường gặp a!”

Thác Bi còn chưa trả lời, Tạt Lạc ở bên cạnh đã hưng trí bừng bừng giành nói trước: “Người muốn biết thì hỏi ta thì hơn, Thác Bi không biết nói chuyện đâu. Lại nói tiếp, ta chính là ân nhân cứu mạng của Thác Bi a!”

“Ngà? Phải không?” Mã Cát cảm thấy hứng thú, vô lúc xáp qua, vểnh tai nghe Tạt Lạc kể chuyện xưa.

Thác Bi nghe vậy thì oán hận trừng mắt liếc đối phương một cái, sau đó đứng lên qua một bên ngồi, không thèm để ý tới người nhàm chán nào đó.

Tạt Lạc thì vẫn cười nhẹ nhàng như cũ, rủ rỉ kể lại chuyện gặp gỡ của mình với Thác Bi.

Hóa ra, trước đó Thác Bi cũng đụng phải dục long. Khi ấy hắn đang một mình ra ngoài đi săn thì gặp phải quái thú thượng cổ trong truyền thuyết—— phi long thú. Tuy hắn cường hãn nhưng vẫn không địch lại nhiều phi long thú, huống chi khi ấy lại là ba con.

Ngay lúc Thác Bi bị thương, tình thế nguy cấp thì Tạt Lạc xuất hiện. Tạt Lạc tới làm tình thế nghịch chuyển. Cuối cùng, ba con phi long thú kia thấy không chiếm được tiện nghi liền bay đi.

Tính ra, Tạt Lạc quả thực chính là ân nhân cứu mạng của Thác Bi.

Mã Cát nghe xong thì cười tủm tỉm hỏi: “Tạt Lạc, người cứu Thác Bi rồi định để người ta lấy thân báo đáp à?”

Thác Bi nghe thấy vậy thì thực tức giận: “Ai nói cứu người xong thì nhất định phải lấy thân báo đáp chứ?”

Dịch Nãi cũng thực hắc tuyến. Phất Lôi không phải cũng là ân nhân cứu mạng cậu à, thế mình cũng xem là lấy thân báo đáp à?

Tạp Lạc vuốt cằm cười thực đắc ý: “Nếu Thác Bì chủ động báo đáp như vậy thì tốt quá rồi.”

Thác Bì liền hung hăng trừng mắt: “Ân cứu mạng của người sau này ta sẽ báo đáp, người đừng cứ lời chuyện ra khoe miết.”

Thác Bì oán hận nghĩ, cái người Tạp Lạc này da mặt thực sự quá dày.

Kỳ thực, Tạp Lạc ở trong son động của hắn cũng chả sao, điều làm Thác Bì buồn bực là người này cứ có cơ hội liền thích động tay động chân với hắn. Thác Bì đương nhiên hiểu Tạp Lạc thích mình.

Nhưng làm Thác Bì học máu chính là cái người này cư nhiên muốn áp đảo mình.

Điều này làm Thác Bì thực khó xử. Hắn thực sự muốn gào to: ông đây có điểm nào giống giống cái hà, người cư nhiên xem ông là giống cái mà đề!!!!!!!!!!!!!!

....

Hoàn Chương 52.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Mông Lão Hồ

Địch Nãi dưới sự chăm sóc ân cần của Phát Lôì rất cuộc cũng cảm thấy mỹ mãn vuốt vuốt cái bụng no căng ợ một tiếng. Phát Lôì thấy Địch Nãi thực sự không ăn nổi nữa mới từng ngụm từng ngụm ăn.

Bên kia đồng lửa, Tạp Lạc từ son dương xé xuống một miếng thịt đưa qua cho Thác Bì, Thác Bì không thêm đề ý, tự mình xé một miếng thịt nướng ăn. Mã Cát ở bên kia thấy vậy thì cười ha hả, đường tình của Tạp Lạc có vẻ nhấp nhô, Thác Bì thoạt nhìn hoàn toàn không cảm kích tạo nào a.

Tạp Lạc giống như đã tập mãi thành thói quen, chẳng chút xấu hổ cười cười, thu tay lại tự mình ăn. Ánh mắt hắn nhìn về phía Thác Bì hệt như đang nhìn một đứa bé đang giận dỗi.

Thác Bì hiện giờ nhìn Tạp Lạc phi thường không vừa mắt. Thác Bì cảm thấy, nếu để một thú nhân cường tráng như hắn ngoan ngoãn nằm dưới, lại còn hưởng thụ đãi ngộ của giống cái thì quả thực làm người ta học máu mà!

Rõ ràng Tạp Lạc mới giống giống cái a! Nếu Tạp Lạc làm giống cái thì khẳng định không có ai dị nghị, dù sao cũng xinh đẹp như vậy. Nhưng làm người ta buồn bực cùng cực là người này trừ bỏ dáng người tinh tế thì mọi mặt đều thực cường hãn, tính cách cường hãn, ngay cả sức lực cũng cường hãn.

Lại nói tiếp, sự dũng mãnh gan dạ của Tạp Lạc, Thác Bì đã được kiến thức. Lần cứu hắn, Thác Bì nhìn thấy Tạp Lạc chiến đấu với dực long. Lần khác là lúc vết thương Thác Bì lành lại, chịu không nổi quá nhiều lần cùng đối phương đánh một trận.

Khi đó Thác Bì nghĩ lần đó cứu mình, chẳng qua là vì Tạp Lạc vừa gia nhập, hơn nữa sức mạnh hai người mạnh hơn dực long nên mới cứu được mình. Nếu đơn đả độc đấu, Tạp Lạc không hẳn là đối thủ của mình. Dù sao Tạp Lạc cũng là tộc báo, bộ dạng lại không cường tráng bằng hắn.

Nhưng làm Thác Bì chấn động là lần đó hắn thế nhưng đánh thua. Lúc Tạp Lạc đè hắn dưới thân, há mồm cắn cổ, Thác Bì vẫn còn không thể tin nổi.

Nhưng quả thực, Tạp Lạc đã đánh bại hắn.

Tạp Lạc thân thủ nhanh nhẹn, sức bật cũng lớn. Quan trọng nhất, độ mềm dẻo cơ thể rất cao, thường xuyên từ những góc độ không thể tưởng tượng phóng ra.

Cho dù độ cường tráng không bằng, nhưng sau khi đánh một trận, Thác Bì chỉ có thể nhận thua.

Thác Bì cảm thấy Tạp Lạc thật sự phiền phức như lũ ruồi bọ. Đi tới đâu, Tạp Lạc cũng đi theo. Thác Bì nghĩ rất nhiều cách vứt bỏ đối phương nhưng cuối cùng vẫn bị tìm được. Đuổi thì không chịu đi, trốn thì trốn không thoát.

Đối với Tạp Lạc, Thác Bì thực sự không có cách nào. Hắn chỉ có thể tận lực không thêm nhìn tới đối phương. Dù sao, Tạp Lạc muốn một giống đực như hắn cam tâm tình nguyện bị đè thì không có cửa đâu!

Ăn xong bữa tối, Phát Lôì liền đi chặt cây dựng lều. Mã Cát lôi kéo Hách Đạt đi theo, học theo Phát Lôì. Chẳng qua, lều của bọn họ dùng cành cây nhỏ lợp lên. Tuy không kín đáo bằng lều Địch Nãi nhưng cũng có thể xem là một không gian riêng tư.

Những người khác quan sát, thấy hiệu quả cũng không tệ, vì thế liền làm theo.

Chỉ có Thác Bì thờ ơ. Hắn là dã thú, trước nay luôn tự do tự tại, cũng không có giống cái cần bảo hộ, còn cần làm mấy thứ kia làm chi! Còn không thoải mái bằng màn trời chiếu đất.

Hắn thấy những người khác đều bận rộn, liền hóa thành hình thú, bắt đầu tuần tra xung quanh.

Tập Lạc vẫn như cũ một tác cũng không rời bám sát theo sau, Thác Bì đi đâu hắn liền đi đó. Thác Bì hóa thành hình thú, hắn cũng hóa theo.

Thác Bì cảm thấy cái đuôi to đùng ở phía sau thực chán ghét, liền uy hiếp nhẹ răng gặm nhẹ.

Tập Lạc chẳng chút để ý, còn vươn người tới liếm liếm răng nanh Thác Bì, thậm chí còn không biết xấu hổ đút đầu lưỡi vào trong, muốn lôi kéo đầu lưỡi Thác Bì.

Cảm xúc mềm mại nóng bỏng làm Thác Bì không kịp phòng thủ rung mình một phen.

Người này, ý là ân nhân cứu mạng liền một tác lại muốn tiến một thước. Cho dù là dã thú cũng không thể vô sỉ như vậy a a a!

Thác Bì vốn muốn một ngụm cắn đứt đầu lưỡi đối phương, nhưng cuối cùng vẫn nghĩ tới người ta là ân nhân cứu mạng, liền liệu mạng đè ép xúc động.

Hắn phần nộ hất đầu, vứt bỏ Tập Lạc. Nếu không phải hình thú không thể phun nước miếng, hắn nhất định phải phi phi phi mấy ngụm.

Thác Bì phần nộ trừng mắt, Tập Lạc thực vô tội nhìn lại, đôi mắt to tròn chớp chớp, tựa như đang nháy mắt.

Thác Bì không có cách nào với Tập Lạc vô lại, chỉ đành xoay người, xoay mông về phía đối phương.

Không ngờ còn chưa tới một giây đồng hồ, Thác Bì liền cảm thấy có thứ gì đó chạm lên mông mình. Thân mình Thác Bì giật bắn lên, bật người phóng ra xa, xoay người lại gầm lớn một tiếng.

Tập Lạc ù ù cạc cạc giờ vuốt đứng ở nơi đó, tựa hồ có chút khiếp sợ với phản ứng kịch liệt của Thác Bì.

Thác Bì toàn thân lông tơ dựng đứng, cảnh giác nhìn chằm chằm Tập Lạc, rất có xu thế nếu Tập Lạc dám tới gần sẽ liều mạng. Chẳng lẽ Tập Lạc không biết, mông lão hồ không thể sờ loạn sao?

Rõ ràng, Tập Lạc không biết. Tập Lạc thấy Thác Bì xù lông lên hết như một bé sư tử con, thực sự là chơi rất vui. Bất quá, rõ ràng, lúc này không thích hợp trêu chọc Thác Bì.

Tập Lạc không thú vị buông vuốt xuống, bắt đầu tự liếm lông.

Địch Nãi ở bên kia đang định vào lều, thấy một màn này thì suýt chút nữa ôm bụng cười to. Bất quá, mông lão hồ thực sự không thể sờ à? Địch Nãi thực muốn thử nghiệm một chút, dù sao, bên cạnh có sẵn một con a.

Phát Lôi sớm đã biến về hình thú nằm trong lều chờ Địch Nãi.

Địch Nãi vừa mới ngồi xuống, cái đuôi to của Phát Lôi đã vươn tới. Mấy ngày nay Địch Nãi đều ôm cái đuôi y mà ngủ. Cho nên, Phát Lôi thực tự giác đưa tới cửa.

Bất quá, hiện giờ Địch Nãi cảm thấy hứng thú không phải cái đuôi mà là cái mông. Cậu nhìn chằm chằm nơi đó nửa ngày, không cảm thấy mông lão hồ có gì khác biệt.

Lúc Địch Nãi sờ lên mông Phát Lôi thì y suýt chút nữa muốn nhảy dựng lên, bất quá thấy đối phương là Địch Nãi thì cố nén không nhúc nhích. Chính là, Địch Nãi rõ ràng cảm giác được phản cơ bắp ở mông y đang run lên.

Địch Nãi quay đầu nhìn Phát Lôi, phát hiện y đang tròn mắt, thực khó hiểu nhìn mình chằm chằm.

Địch Nãi cười cười, vỗ vỗ mông Phát Lôi, nằm xuống. Xem ra, mông lão hồ cũng không phải không sờ được. Huống chi nó cũng có gì tốt mà sờ chứ, còn không bằng sờ bụng, mềm mại êm ái. Hoặc sờ phần lông ở cổ cũng được, sờ một chút, Phát Lôi sẽ thoải mái kêu gừ gừ.

Địch Nãi đùa giỡn Phát Lôi một phen, cảm thấy mỹ mãn nằm lên bụng y ngủ.

Phát Lôi nhìn nhìn vết thương Địch Nãi, lại nhìn gương mặt trầm tĩnh say ngủ của cậu, trong lòng yêu thương vô cùng, muốn liếm một chút nhưng lại sợ làm cậu tỉnh giấc. Cứ như vậy một hồi, Phát Lôi cũng thiếp ngủ.

Lúc tất cả mọi người đều ngủ cả, Thác Bì tuần tra một vòng xong thì cũng định ngủ. Hắn tìm ra một thảm cỏ tương đối mềm mại dưới một gốc đại thụ, nằm xuống.

Đáng giận chính là vừa mới nằm xuống không bao lâu thì Tập Lạc lại dính tới. Thác Bì cáu giận nghĩ, nơi có thể ngủ còn nhiều mà, người này làm chi cứ muốn chen chúc với mình?

Có đôi khi Thác Bì thực hoài nghi mất Tạt Lạc có vấn đề, không thích phi thú nhân yếu ớt, cố tình lại chạy đi tìm thú nhân cường tráng. Chẳng lẽ vì bộ dáng Tạt Lạc quá tinh tế xinh đẹp nên muốn tìm thú nhân cường tráng để cân bằng?

Nhưng nếu là vậy thì sao không tìm người khác mà nhất định phải là mình? Mình chẳng có chút hứng thú nào đối với thú nhân. Thác Bì muốn tìm một giống cái xinh đẹp, sinh ra một ổ bảo bảo a!

Thác Bì biết hù dọa Tạt Lạc là vô dụng, vì thế đứng lên định tìm nơi khác ngủ. Nhưng Tạt Lạc cũng lập tức đuổi theo. Thác Bì quả thực là phần nộ: đám báo không phải đều ngủ trên cây sao? Con báo này rốt cuộc từ đâu chui ra a! Sao hoàn toàn không giống đám báo bình thường tẹo nào!

Vòng một vòng lớn, Thác Bì phát hiện Tạt Lạc vẫn không nhanh không chậm theo sát phía sau. Quên đi, lười trốn. Thác Bì cũng chán trò đuổi bắt. Ai, muốn theo thì cứ theo đi, dù sao cũng không thiếu cọng lông nào.

Chẳng lẽ người này có thể ăn mình à? Thác Bì nghĩ vậy, liền chọn một chỗ nằm phịch xuống.

Tạt Lạc thấy mình rút cuộc cũng chiếm được thắng lợi, cái đuôi phe phẩy biểu thị bản thân thực hưng phấn. Hắn đi tới nằm xuống bên cạnh Thác Bì, cúi đầu ân cần giúp đối phương liếm lông.

Thác Bì ngây ra một lúc, cảm thấy có chút kỳ quái, bắt quá cũng không cự tuyệt. Trước giờ chỉ có mỗi phụ thân cùng mẫu phụ liếm lông cho hắn, sau khi trưởng thành thì chỉ có mình mình. Lại nói tiếp, có thú nhân liếm lông cho mình thực thoải mái.

Thác Bì say mê nheo mắt lại, thả lỏng cảnh giác.

Tạt Lạc thầm cười trộm trong lòng. Hắn liếm liếm, đầu lưỡi càng lúc càng có xu thế đi xuống. Điểm nhỏ lồi trên bụng Thác Bì bị liếm đến, hắn lập tức giật mình, thanh tỉnh. Người này rốt cuộc đang liếm cái gì!

Thác Bì lập tức nhắc chân lên đạp đầu Tạt Lạc, xoay người sang chỗ khác, cuộn đuôi ngủ. Hắn oán giận nghĩ, biết trước là không thể lơ là người này mà.

Tạt Lạc nhìn bóng dáng Thác Bì, thực tổn thương, bắt quá rất nhanh lại tiếp tục cố gắng, gối đầu lên lưng Thác Bì. Bắt quá lần này Thác Bì học ngoan, nằm bất động như núi, Tạt Lạc không có cách nào, chỉ đành im lặng ngủ.

Sáng hôm sau, Địch Nãi bị một trận tê dại từ trước ngực làm bùng tỉnh. Vừa mở mắt ra liền nhìn thấy cái đầu to của Phát Lôi đang lắc lư dao động trước mặt. Cậu cảm giác trước ngực có chút lạnh, quần áo bị kéo ra, đầu lưỡi thô ráp của Phát Lôi đang chuyển động trên lồng ngực trần trụi của cậu.

Quần Địch Nãi sớm đã nổi lên một cái lều nhỏ. Nam nhân đều thế, buổi sáng rất dễ xúc động. Phát Lôi đại khái muốn giúp cậu thư giãn một chút.

Cơ mà, Phát Lôi làm chi không biến về hình người? Địch Nãi cảm thấy như vậy có chút kỳ quái.

Bắt quá, mấy ngày nay Địch Nãi cũng quen ở chung với hình thái thú của Phát Lôi, ngẫu nhiên có hành động thân thiết cũng cảm thấy bình thường. Huống chi, lúc này, dục vọng là hết thấy.

Đầu lưỡi thô ráp của Phát Lôi liếm lên người Địch Nãi, ngửa ngửa, làm cậu có chút muốn ngừng mà không được. Địch Nãi cũng mặc cho Phát Lôi càn quấy, thậm chí còn mở khóa quần, lòi ra vật cứng hưng phấn dưới thân ra vuốt ve.

Ánh mắt Phát Lôi trở nên u ám, nâng chỉ trước đẩy đẩy tay địch nãi, đầu lưỡi chuyển xuống quần lấy vật cứng kia. Địch Nãi hô nhỏ một tiếng, sợ run cả người. Đây quả thực không phải kích thích bình thường, Địch Nãi suýt chút nữa đã tiết ra. Nếu vậy thì mất mặt quá a.

Bắt quá, kích thích thì kích thích, Địch Nãi nhìn cái cái miệng rộng của Phát Lôi, thật sự có chút sợ hãi hai chiếc răng nanh nhọn hoắt của đối phương không cẩn thận chọt trúng gốc rễ của mình.

Cũng may, nhìn ra được, Phát Lôi rất cẩn thận, đầu lưỡi không nhanh không chậm liếm mút vật cứng, ngẫu nhiên còn bớt chút thời giờ chiếu cố chiếu túi da bên dưới.

Địch Nãi nghĩ thầm, người này quả nhiên thực hăng hái, so với khoang miệng của người lại có chút tư vị bất đồng. Dưới sự an ủi mạnh mẽ của Phát Lôi, Địch Nãi thờ dốc một hơi, rất nhanh đạt tới đỉnh điểm. Chất lỏng phun ra bị Phát Lôi liếm sạch sẽ, không để dư thừa một giọt nào.

Phát tiết xong, Địch Nãi nằm đó mặc Phát Lôi giúp mình vệ sinh. Cậu cảm thấy cả người kiệt sức, thực sự là rất thoải mái. Bắt quá, nghĩ lại, Phát Lôi giúp mình như vậy, chẳng lẽ y có thể nhân được?

Nghĩ tới đây, Địch Nãi quay đầu lại nhìn Phát Lôi ở bên cạnh. Quả nhiên, thứ kia đã trưởng lớn, so với hình thái người còn thô dài hơn rất nhiều.

Địch Nãi cả kinh, vội vàng hô: “Này, Phát Lôi, vấn đề của người ta không giúp giải quyết đâu. Ta đang là người bị thương, không có khí lực hầu hạ người.” Địch Nãi nói xong thì luống cuống tay chân kéo khóa quần, ngay cả áo cũng không kịp kéo khóa đã bỏ chạy ra khỏi lều.

Phát Lôi nhìn bộ dáng luống cuống của Địch Nãi, lắc lắc đầu, ánh mắt to nổi lên ý cười. Kỳ thực, y cũng không muốn Địch Nãi giúp mình. Cậu đang bị thương, y thực luyến tiếc để Địch Nãi cố sức.

Phát Lôi ở trong lều ngậy người một hồi lâu mới ra ngoài.

....

Hoàn Chương 53.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chủng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Dây Dưa

Thác Bì nhận thức một giống cái mỹ nhân, sau khi hắn dùng hết mọi cách xum xoe, mỹ nhân rốt cuộc cũng bị hắn đả động. Thác Bì với tay ôm mỹ nhân vào lòng, hạnh phúc mở cò trong bụng. Mỹ nhân ngẩng đầu ôn nhu nhìn hắn, đôi môi đỏ mọng cong cong mê người. Thác Bì cúi đầu, muốn âu yếm.

Chính là, đang lúc hắn sắp hôn lên thì mũi đột nhiên cảm thấy ngứa ngứa. Hắn cố nhẫn nhịn, nhìn đôi môi đỏ mọng gần trong gang tấc, hạ quyết tâm nhất định phải hôn cho bằng được. Nhưng nào ngờ cuối cùng hắn vẫn không nhịn được, sau một tiếng hắt xì vang dội, mỹ nhân liền không còn tăm hơi.

Thác Bì vươn vuốt lên nhu nhu mũi, từ trong mơ tỉnh lại. Hắn thực uể oải muốn chết, vừa rồi là cơ hội tốt ngàn năm có một a, chỉ kém một chút thôi đã hôn được rồi!

Thác Bì mở to mắt, trong khoảnh khắc đó, có ánh nắng sớm xuyên qua kẽ lá, chiếu rọi lên mắt hắn. Đợi tầm nhìn rõ ràng thì hắn liền nhìn thấy một cái đuôi màu đen thật dài từ trên cây thông xuống, lay động lắc lư trước mũi.

Xem ra, cái đuôi này chính là nguyên nhân làm hắn hắt xì, cũng vì thế mà bừng tỉnh khỏi mộng đẹp.

Nhìn đầu sỏ làm hại hắn không thể âu yếm mỹ nhân, Thác Bì tức giận vươn vuốt chụp cái đuôi kia. Không ngờ nó giống như có mắt, véo một tiếng liền cuộn lại, chạy trốn.

Thác Bì đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lên, liếc mắt liền thấy con báo đen đang nằm trên cây. Quả nhiên là người này quấy rối, Thác Bì phần nộ nâng vuốt trước chụp lên thân cây, cây cỏ thụ bị chụp tới chấn động nhưng con báo nằm trên đó thì vẫn đồ sộ bất động.

Tạp Lạc ung dung quay đầu, hướng về phía Thác Bì nháy nháy mắt, vẻ mặt vừa đắc ý lại đầy bồn chồn.

Thác Bì nhìn mà tức muốn bẻ lồng ngực, nhảy dựng lên muốn kéo Tạp Lạc xuống, bất quá đối phương thực nhanh nhẹn nhảy lên một nhánh cây cao hơn. Làm một con hổ không biết leo cây, Thác Bì chỉ đành đứng dưới gốc cây nhìn lên.

Tạp Lạc đứng trên nhánh cây, cười tủm tỉm nhìn xuống, lại còn vươn móng vuốt hướng Thác Bì ngoắc ngoắc, giống như đang nói, có bản lĩnh thì lên đây a?

Thác Bì thờ phỉ phỉ nhìn Tạp Lạc nửa ngày, đột nhiên thông suốt. Cùng người này phân cao thấp chỉ tỏ tự chịu tội, cứ làm lơ là tốt nhất.

Thác Bì xoay người lại nhìn xung quanh, trời đã sáng, vài thú nhân đã thức giấc. Một ngày mới náo nhiệt lại bắt đầu. Hắn đuổi thất lung, giang cánh chuẩn bị bay đi tìm thức ăn.

Hắc báo trên cây nhanh nhẹn nhảy xuống, theo sát phía sau Thác Bì bay ra ngoài.

Địch Nãi vội vàng chui ra khỏi lều, liếc mắt nhìn xung quanh một cái, hoàn hảo không ai chú ý. Cậu tự giễu cười cười, lá gan mình cũng nhỏ quá đi a!

Tiểu Nhị đột nhiên lên tới bên chân Địch Nãi, phe phẩy cái đuôi nhỏ làm nũng. Địch Nãi đưa tay xách nó lên ôm vào lòng, chuẩn bị đi tìm Mã Cát.

Còn chưa đi được mấy bước thì đã thấy Mã Cát ngáp dài từ trong lều chui ra, một tay còn đang dầm dẫm thất lung. Địch Nãi nhìn sắc mặt không khỏi có chút cổ quái. Mã Cát không phải mỗi đêm đều cùng Hách Đạt diễn phim tình sắc ỉ?

Cậu nhếch khóe môi, đi qua vỗ vỗ vai Mã Cát: “Buổi sáng tốt lành.”

Mã Cát nhìn cậu cười sáng lạn: “Buổi sáng tốt lành a Địch Nãi.” Lại đuổi tay xoa xoa Tiểu Nhị một phen, nói: “Tiểu Nhị cũng buổi sáng tốt lành a.”

Thấy Tiểu Nhị không quá để ý tới mình, Mã Cát cũng chỉ cười cười, xoay người ưỡn thất lung. Lúc này, Địch Nãi đột nhiên đưa tay qua néo eo hắn một cái. Thất lung Mã Cát mềm nhũn, suýt chút nữa ngã sấp xuống, hắn vội vàng rút tay lại ôm lấy eo mình, trừng mắt hỏi Địch Nãi: “Làm gì đó?”

Địch Nãi hướng hắn nháy nháy mắt, tinh nghịch nói: “Này, anh bạn trẻ, không cần quá phóng túng, phải biết kiềm chế tình cảm một chút a!”

Mã Cát nghe thấy vậy thì gương mặt thoáng chốc đỏ bừng, bật người phản kích: “Không biết xấu hổ nói ta, người cùng Phất Lô không phải cũng thế à?”

Địch Nãi trở mặt xem thường, nghĩ thầm, mình với Phát Lôi cũng đâu có làm tới bước cuối cùng a, liền nói: “Khụ, không được nói lung tung a.”

Mã Cát nghe vậy thì cảm thấy có chút kỳ quái: “Ngươi với Phát Lôi mỗi ngày cứ dính chung một chỗ, y còn chưa tóm được ngươi à? Không có khả năng đi?” Chẳng lẽ Phát Lôi có bệnh không tiện nói ra? Những lời này Mã Cát ngượng ngùng không dám hỏi. Hắn nghĩ, nếu Phát Lôi thật sự không được thì nên tới chỗ đại vu khám một chút a.

Địch Nãi cũng không biết ý tưởng của Mã Cát, cậu nhớ tới một màn hoang đường ban sáng, gấu diêm cười nói: “Này uy, chúng ta không giống các ngươi. Đúng rồi, ta còn cao sừng hươu a, trở về đưa cho ngươi, vừa lúc để ngươi bồi bổ.”

Mã Cát nghĩ một hồi mới nhớ ra trước kia Địch Nãi từng làm cao sừng hươu, hóa ra nó đặc biệt bồi bổ mặt này a, khó trách khi đó Địch Nãi cứ áp a áp ứng.

Lần này Mã Cát lại thực thoải mái tiếp nhận: “Tốt, ngươi cho ta một nửa. Nửa còn lại giữ cho mình đi. Ha ha.”

Địch Nãi cũng bật cười, nghĩ thầm, ông đây cường tráng như vậy, cần thứ kia mới là lạ.

Rất nhanh, Thác Bì cùng Táp Lạc đã hái một ít hoa quả mang về. Số trái cây đó bọn họ chia hết cho phi thú nhân, chính mình thì chuẩn bị ăn phần thịt nướng còn lại đêm qua.

Lý Khắc nhận trái cây từ tay Táp Lạc xong lại không rời đi ngay, ngược lại đi theo sau Táp Lạc, bắt đầu riu ra riu rít hỏi chuyện này nọ. Hắn hỏi: “Sao ngươi lại một mình rời khỏi bộ lạc, chạy tới nơi xa như vậy a?”

Táp Lạc cũng không lảng tránh, đáp lại: “Trong bộ lạc thực buồn tẻ, cho nên muốn ra ngoài vòng quanh một chút.” Kỳ thật trong lòng Táp Lạc nghĩ, mình rời khỏi bộ lạc chính vì để gặp gỡ Thác Bì. Hiện giờ ngâm lại, khi ấy quyết định rời bộ lạc đi lịch lãm là quyết định anh mình cỡ nào a!

Lý Khắc thấy Táp Lạc khá nhiệt tình nên liền hỏi thêm vài chuyện về dực báo tộc.

Lý Khắc kỳ thực đã sớm cảm thấy hứng thú với thú nhân dực báo tộc này. Chẳng qua đêm qua là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, Lý Khắc có chút nhút nhát, không dám tiếp cận.

Qua một đêm, Lý Khắc cảm thấy mọi người cũng đã nhận thức, Táp Lạc lại đưa trái cây cho mình, vì thế tâm tư Lý Khắc không khỏi phần chấn.

Lại nói tiếp, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên Lý Khắc gặp thú nhân tuần mỹ như vậy, so với cái đám toàn là cơ bắp trong bộ lạc, Táp Lạc thực sự rất đẹp. Xét về tuần mỹ thì trong số thú nhân trẻ tuổi của bộ lạc, đại khái chỉ có mỗi Phát Lôi so được.

Mỗi lần thấy ánh mắt trong trẻo của Táp Lạc nhìn qua, trái tim Lý Khắc liền mất không chế này lên thỉnh thoảng.

Lý Khắc đương nhiên nhìn thấy Táp Lạc cứ vây quanh Thác Bì, bất quá, trong ấn tượng Lý Khắc, chỉ có thú nhân không tìm thấy giống cái mới tìm thú nhân làm bạn lứa. Táp Lạc cường đại tuần mỹ như vậy, khẳng định không lo không tìm được giống cái. Như vậy, Táp Lạc chỉ đang đùa giỡn với Thác Bì mà thôi.

Lý Khắc cảm thấy mình vẫn còn hi vọng. Trong cả đám đi lấy muối lần này, chỉ có mình hắn là chưa có bầu bạn. Hắn tự nhận bộ dáng mình khá thanh tú, điều kiện cũng không tính là quá kém. Đương nhiên, so với Táp Lạc thì hắn khá mờ nhạt.

Nhưng tướng mạo như Táp Lạc, muốn tìm giống cái xinh đẹp hơn mình thì đúng là khó lại thêm khó. Lý Khắc cảm thấy, người càng xinh đẹp thì sẽ càng không chú ý tới dung mạo người khác. Táp Lạc hẳn cũng vậy. Nghĩ tới đây, ánh mắt hắn không khỏi bùng sáng.

Bên kia, Ngải Luân nhìn thấy Lý Khắc cứ không ngừng nói chuyện với Táp Lạc thì trong lòng có chút khó chịu. Ban đầu Ngải Luân có chút động tâm với Địch Nãi, nhưng thấy Địch Nãi cùng Phát Lôi ở chung hòa hợp như vậy thì hắn liền biết mình hoàn toàn không còn cơ hội.

Lúc Ngải Luân đang nản lòng thoái chí thì hắn chú ý tới Lý Khắc. Bởi vì chuyện Ngải Đạt nên ca ca Lý Khắc là Lý Kỳ bị thương, Lý Khắc liền lạc đàn.

Ngải Luân chờ Lý Khắc đi lấy muối, cũng vì thế mà bắt đầu chú ý. Tuy dung mạo Lý Khắc chỉ có thể xem là thanh tú nhưng tính cách lại không tệ, đối nhân xử thế cũng thực lễ phép, cũng không quá yếu ớt. Ngải Luân chờ hắn, mỗi lần đều thực lễ phép nói cảm ơn.

Lần kia ở bên bờ suối ăn cua, Lý Khắc thấy Ngải Luân tay chân vụng về, liền đặc biệt lột cua cho hắn ăn. Khi ấy Ngải Luân quả thực có chút động tâm.

Vì thế hai ngày nay Ngải Luân thực quan tâm Lý Khắc, Lý Khắc thoạt nhìn cũng không từ chối. Ngải Luân có chút vui sướng, cảm thấy lần này có hi vọng.

Nào ngờ, Ngải Luân còn chưa kịp phát động thế công thì Lý Khắc đã coi trọng dị tộc nhân vừa mới quen biết kia. Ngải Luân cảm thấy có chút ghen ghét, hắn rốt cuộc có chỗ nào không bằng người ta chứ? Dị tộc nhân kia bất quá chỉ có bộ dáng đẹp thôi. Chẳng lẽ bộ dáng không đủ đẹp là lỗi của hắn à?

Chính là, hắn cũng không có biện pháp nào nháo loạn. Dù sao, Lý Khắc cũng không phải là gì của hắn, hoàn toàn có quyền tự do yêu thích.

Thác Bì nhìn thấy Lý Khắc quần lấy Táp Lạc thì thở phào một hơi. Mấy ngày nay Táp Lạc cứ quần miết không tha làm hắn có chút thở không nổi. Lại nói tiếp, Táp Lạc cường đại tuần mỹ như vậy, quả thực dễ lấy lòng giống cái a! Cũng đâu phải không thể tìm ra bầu bạn, làm chi nhất định phải quần quít

lấy mình?

Lý Khắc kia ra mời là một giống cái không tồi. Ai, vì cái gì không có giống cái nào chủ động tìm tới mình a? Nghĩ lại, Thác Bì có chút chua xót.

Lại nói tiếp, Thác Bì cũng không thể xem là thật sự lãng nhãng. Dù sao hắn vẫn chưa chân chính cùng giống cái nào ở chung. Hắn chỉ có một tật xấu là hồ nhìn thấy giống cái hợp nhãn liền khẩn cấp chạy tới xum xoe. Chính là, phần lớn giống cái đều chê hắn lỗ mãng, đều đi tìm bầu bạn khác. Vì thế Thác Bì chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm một nửa khác.

Qua vài năm, Thác Bì vẫn không tìm được bầu bạn thích hợp, mà số lượng giống cái hắn từng theo đuổi thực sự quá nhiều, vì thế cái danh lãng nhãng cũng bắt đầu lan truyền. Mỗi lần quen biết giống cái nào đó, chỉ cần nói hắn là Thác Bì thì đối phương sẽ nghi hoặc hỏi: “Người chính là Thác Bì lãng nhãng mà mọi người hay nói?”

Thác Bì vừa nghe thấy những lời này thì liền biết bản thân không còn hi vọng. Dù sao, giống cái trong bộ lạc đều thích thú nhân chuyên tình, không có giống cái nào tình nguyện chấp nhận một thú nhân hoa tâm. Trong bộ lạc thiếu gì thì thiếu, duy không thiếu nhất chính là thú nhân.

Thác Bì cảm thấy chính mình thực ỳ ụ khuất. Nếu đã xác định tình cảm thì hắn sẽ toàn tâm toàn ý với bầu bạn, chính là vì cái gì bọn họ lại không tin?

Lý Khắc hỏi Tập Lạc vài vấn đề xong thì liền bắt đầu tự giới thiệu. Hắn không chú ý tới, Tập Lạc chẳng hề đáp lại mà thường xuyên liếc nhìn về phía Thác Bì, xem thử xem đối phương có gì khác thường hay không. Tập Lạc muốn thử xem, Thác Bì rốt cuộc có một tia yêu thích nào với mình hay không.

Lúc Tập Lạc nhìn thấy Thác Bì nhú mi thì thầm vui mừng, chẳng lẽ Thác Bì ghen tị? Chính là Thác Bì ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn về phía này, cứ mãi tự suy tư, Tập Lạc biết là mình tự đa tình. Xem ra, muốn Thác Bì thông suốt không phải chuyện ngày một ngày hai.

Tập Lạc thấy thử cũng không được gì, liền không còn hứng thú nói chuyện với Lý Khắc, hai ba cái ăn xong phần thịt nướng trong tay, sau đó hóa thành hình thú chạy tới bên cạnh Thác Bì. Hắn dùng cái đầu to của mình dụi dụi lên người Thác Bì, ngẫu nhiên còn vờn đầu lười liếm liếm.

“Này, làm gì đó, đừng liếm loạn.” Thác Bì không vui, vỗ vỗ đầu Tập Lạc, ý bảo đối phương ngồi xuống bên cạnh mình, không cần lộn xộn. Tập Lạc lập tức nghe lời ngồi xuống.

Người này rốt cuộc thích mình điểm nào? Thác Bì thực sự không thể nào hiểu được. Phi thú nhân xinh đẹp mềm mại không thèm để ý, lại chạy đi dây dưa với một thú nhân cứng rắn như hắn.

Bất quá, ngay cả một người xinh đẹp như Tập Lạc cũng thích mình, này có phải thuyết minh mình rất có sức quyến rũ không? Nghĩ tới đây, Thác Bì không khỏi có chút đắc ý.

...

Hoàn Chương 54.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chủng Binh Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Trở Lại Bộ Lạc

Ăn xong bữa sáng, mọi người bắt đầu thu thập hành lý chuẩn bị xuất phát.

Bởi vì Địch Nãi bị thương, Mã Cát liền kiên trì muốn giữ giúp túi da thú đựng muối cùng ba lô của Địch Nãi. Bất quá bản thân Mã Cát đã ôm một túi lớn, ba lô thì có thể đeo, nhưng thêm một túi muối nữa thì không tiện. Những phi thú nhân khác cũng thế.

Địch Nãi biểu thị mình chỉ bị chút thương tích mà thôi, một cái túi da như vậy vẫn có thể mang nổi. Phất Lôi là người đầu tiên không đồng ý, mọi người cũng nói không được. Dù sao bị thương như vậy không thể dùng sức, bằng không miệng vết thương rất dễ bị rách.

Cuối cùng, Thác Bì xung phong nhận việc, để Mã Cát cột bao muối kia lên lưng mình. Tập Lạc cũng toi tranh, bất quá bị Thác Bì không chút khách khí đá qua một bên.

Lý Khắc ở bên cạnh nhìn bọn họ thu thập xong, liền muốn hỏi Tập Lạc xem có thể chờ mình không, do dự nửa ngày vẫn không thể nói thành lời. Nhìn lại Ngải Luân vẫn luôn lẳng lặng chờ đợi mình này giờ. Lý Khắc yên lặng đi tới bên cạnh Ngải Luân, ôm túi muối leo lên lưng đối phương.

Ngải Luân chờ Lý Khắc, trong lòng bắt đầu suy nghĩ miên man, không biết là hi hay ưu. Tâm tư giống cái vẫn luôn thực khó đoán, rốt cuộc hắn còn hi vọng không a?

Một đường này, Ngải Luân cứ rối rắm xem mình nên từ bỏ phần tình cảm này hay tiếp tục chờ đợi. Tới lúc bọn họ tới sơn động tạm trú của nhóm Ngải Đạt, Ngải Luân quyết định tiếp tục theo đuổi Lý Khắc. Dù sao, Lý Khắc cũng chỉ là có hảo cảm với Tập Lạc kia thôi chứ chưa xác định quan hệ. Ngải

Luân cảm thấy nếu ngay cả bày tỏ còn chưa làm đã từ bỏ thì quá mất mặt thú nhân.

Lý Kỳ ra khỏi son động thấy mọi người thì thực cao hứng. Vết thương của hấn dường hai ngày đã bắt đầu kết vảy. Ra mời, Ngải Đạt chiếu cố hấn rất khá.

Ngải Đạt cũng đi ra nói chuyện với Ngải Luân, đồng thời cũng cùng đoàn người chào hỏi. Lúc nhìn thấy Phát Lôi, tầm mắt Ngải Đạt tạm dừng nửa giây, cuối cùng chỉ thản nhiên gọi một tiếng ‘Phát Lôi ca ca’. Có lẽ trong lòng Ngải Đạt vẫn chưa hoàn toàn quên đi phần tình cảm này, bất quá hấn đã học được cách từ bỏ, học được thành toàn.

Địch Nãi nhìn thấy vẻ mặt của Ngải Đạt, trong lòng cũng thâm thờ phào. Dù sao, nếu Ngải Đạt cứ một lòng một dạ nhắm tới Phát Lôi thì cậu cũng thực đau đầu.

Lý Kỳ hai ngày nay nhàn rỗi tới phát chán, tuy trên người có thương nhưng cũng bắt rất nhiều con mồi mang về son động, để dành bọn họ về ăn. Ngải Đạt cũng tới phụ cận hái chút rau dại cùng hoa quả. Cho nên, trong son động có sẵn thức ăn.

Mọi người thấy cũng thực cao hứng, dù sao cũng lặn lội đường xa, có thể lập tức ngồi xuống ăn một bữa là chuyện rất vui sướng a.

Mã Cát lôi kéo tay Ngải Đạt không ngừng khen ngợi hấn đã trưởng thành, khen tới mức Ngải Đạt có chút ngượng ngùng. Bất quá, đây vẫn là lần đầu tiên Ngải Đạt được nhiều người chú ý như vậy, quả thực có chút hưng phấn. Có vẻ, mọi người đều không để chuyện hấn gặp rắc rối trong lòng. Ngải Đạt cảm thấy vất vả hai ngày nay cũng coi như có hồi báo.

Bữa tiệc này đoàn người đều ăn thực vui vẻ, vừa trao đổi chuyện gặp phải mấy ngày nay. Lý Kỳ nghe kể sự tích Địch Nãi anh dũng chiến đấu với dực long thì bội phục sát đất. Giống cái anh dũng như vậy quả thực có thể xem là kiểu ngao của bộ lạc bọn hấn.

Phát Lôi nghe xong, trong lòng tuy cũng tràn đầy tự hào nhưng vẫn thực tự trách vì không bảo vệ tốt Địch Nãi, bởi vậy chiếu cố cậu lại càng tận tình hơn.

Ngồi bên đống lửa, Ngải Đạt thực tự nhiên tiếp nhận thịt nướng Lý Kỳ đưa qua. Xem ra, hai người này ở chung hai ngày đã có tiến triển không tồi. Mã Cát thấy vậy thì nháy nháy mắt với Địch Nãi rồi dẫu mò chia về phía Ngải Đạt cùng Lý Kỳ. Địch Nãi hiểu, Mã Cát ý bảo mình bớt sàu a!

Ăn xong cơm trưa, bọn họ quyết định nghỉ ngơi một chút mới tiếp tục lên đường. Mã Cát lôi xác măng ra nghiền cứu làm giầy, Địch Nãi sấp qua định giúp một tay thì liền bị Phát Lôi không chút khách khí tha đi.

Địch Nãi kêu to: “Ta chỉ bị thương tay thôi chứ đâu phải bị thương nặng đâu, Phát Lôi, ngươi khẩn trương như vậy làm gì?”

Phát Lôi nhỏ giọng khuyên nhủ: “Ngươi bị thương, hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

Mã Cát cũng hướng Địch Nãi khoát tay: “Mau đi, mau đi đi, dù sao hiện giờ ngươi cũng chẳng giúp được gì.”

Địch Nãi quả thực muốn học máu, Mã Cát cứ nhiên qua sông đoạn cầu, tính toán chiếm hết công lao làm giầy rom về mình? Cậu vội vàng hô to: “Này uy, Mã Cát, ngươi đừng quên, làm được giầy phải tặng ta một đôi trước a.”

Thấy Mã Cát bật cười gật đầu, Địch Nãi mới thuận theo để Phát Lôi kéo mình tới chỗ bóng râm.

Ngải Đạt thấy bọn họ thân thiết như vậy, trong mắt hiện lên một tia hâm mộ, cuối cùng điều chỉnh tâm tình, cười tủm tỉm đi tới bên cạnh Mã Cát, thỉnh giáo phương pháp làm giầy rom.

Tập Lạc ăn no, lại bắt đầu quán quanh Thác Bì, thỉnh thoảng lại chọc ghẹo một chút. Thấy Thác Bì nổi giận, hấn liền lấy lòng liếm liếm đối phương, lại còn nhân cơ hội chiếm chút tiện nghi. Hai động vật đại hình lăn qua lăn lại làm hại bãi cỏ xanh um tươi tốt biến thành một mảnh hỗn độn.

Lý Khắc muốn tiến tới nói chuyện với Tập Lạc thì phát hiện mình không có cách nào tới gần. Trong lòng hấn không khỏi dâng lên một tia khó chịu, có lẽ, Tập Lạc chưa từng để hấn vào mắt.

Ngải Luân ở bên cạnh âm thầm quan sát một hồi, cuối cùng tự cổ vũ chính mình rồi đi tới bên cạnh Lý Khắc nói: “Lý Khắc, ta có chuyện muốn nói với ngươi.”

Lý Khắc do dự một chút, bất quá vẫn theo Ngải Luân đi tới rừng cây bên cạnh.

Ngải Luân thăm siết nắm tay, lớn tiếng nói: “Lý Khắc, ta thích ngươi. Ngươi có thể suy nghĩ ở cùng một chỗ với ta không?” Ngải Luân nói xong thì nhìn thẳng vào mắt Lý Khắc.

Lý Khắc khiếp sợ ngẩn đầu, hấn không ngờ Ngải Luân lại trực tiếp bày tỏ như vậy, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì mới tốt.

Ngải Luân thấy Lý Khắc nửa ngày cũng không trả lời, liền nói tiếp: “Lý Khắc, ta rất nghiêm túc. Tuy ta không phải thú nhân ưu tú nhất nhưng ta sẽ tận lực để ngươi có cuộc sống tốt nhất. Ta sẽ chiếu cố ngươi, bảo hộ ngươi, để ngươi luôn vui vẻ hạnh phúc.”

Lý Khắc có chút xúc động. Đây vẫn là lần đầu tiên có thú nhân trịnh trọng bày tỏ với hấn như vậy. Hấn trầm mặc một chút, đáp lại: “Ta muốn suy nghĩ một chút.”

Ngài Luân có chút thất vọng, nhưng cũng biết đây là kết quả tốt nhất. Lý Khắc không trực tiếp cự tuyệt, này chứng minh hắn vẫn còn hi vọng.

Địch Nãi ngâm một nhánh cỏ, nằm gối đầu lên bụng Phất Lôi, chân bắt chéo, buồn chán thất đuôi y thành cái nơ con bướm. Phất Lôi chút dờ khóc dờ cười, bất quá cũng mặc cậu nghịch.

Cũng may không bao lâu sau, Hách Đạt ở bên kia nói nghỉ ngơi không sai biệt lắm, gọi mọi người chuẩn bị lên đường.

Lúc Phất Lôi đứng dậy mới phát hiện hảo một cái đuôi bị Địch Nãi thắt lại thành một cái gút to. Cảm giác nặng trĩu ở phía sau làm Phất Lôi cảm thấy không thể nào giữ thăng bằng.

Địch Nãi đứng lên, nhìn thành quả trò đùa dai của mình mà cười ha hả. Phất Lôi vẫy đuôi nửa ngày cũng không vẫy bung nút thắt kia, cuối cùng cũng là Địch Nãi nhìn không được tiến tới gỡ ra.

Tuy Ngài Luân, Ngài Đạt cùng Lý Khắc Lý Kỳ tụ lại một chỗ, nhưng hiển nhiên trong khoảng thời gian này đã có một số việc biến hóa.

Ngài Luân lặng lẽ kéo Lý Kỳ Qua, bảo hắn chủ động chờ Ngài Đạt, nói vậy thì đối phương lợi mà mình cũng lợi.

Lý Kỳ cũng hiểu, Ngài Luân muốn theo đuổi cậu nhóc nhà mình. Ngài Luân là một thú nhân không tồi, hắn làm ca ca cũng thực vui vẻ tán thành. Mặt khác, mấy ngày nay ở chung, Lý Kỳ cảm thấy Ngài Đạt cũng thực đáng yêu. Tuy trước kia Ngài Đạt có chút tùy hứng, nhưng giờ đã biết sửa đổi, mấy ngày nay chiều cổ mình cũng thực chu đáo, Lý Kỳ đã sớm động tâm. Có thể chờ người mình thích, đương nhiên là cậu không được.

Vì thế, đoàn người phân công hợp tác, chậm rãi, bắt đầu xuất phát trở về bộ lạc.

Thác Bỉ cùng Tạt Lạc cho dù đang bay trên không cũng tiếp tục nháo loạn. Nếu không có kị túi đồ trên lưng, Thác Bỉ đã bay tới trên lưng Tạt Lạc hảo hảo giáo huấn người này một phen.

Lý Khắc nhìn hai thú nhân không chút cổ kị dây dưa bên kia, trong lòng hiểu được mình hoàn toàn không còn hi vọng. Nhìn lại Ngài Luân dưới thân, tuy bộ dáng không phải đứng đầu nhưng lại trung thực, đối với mình cũng thực tâm. Hắn đối với Ngài Luân cũng có chút hảo cảm, có lẽ nên thử một lần. Nghĩ tới đây, Lý Khắc vỗ vỗ lưng Ngài Luân, nhẹ giọng nói: “Ngài Luân, ta đáp ứng ngươi.”

Ngài Luân nghe xong thì cao hứng tới mức muốn quay cuồng trên không, bất quá cổ kị Lý Khắc đang ở trên lưng, chỉ có thể hưng phấn xoay vòng trên bầu trời.

Lý Khắc hoảng sợ, lập tức túm lấy lông trên lưng Ngài Luân, trong lòng ần ần có chút vui sướng.

Một đường này không gặp phải tình huống gì đặc biệt. Địch Nãi cũng không còn may mắn gặp lại lúa hoang, ngay cả Mã Cát cũng không. Vì thế Địch Nãi có chút thất vọng. Bất quá, nghĩ tới rất nhanh có thể trở lại bộ lạc, trong lòng cậu lại tràn đầy hưng phấn.

Địch Nãi cảm thấy, mình bắt đầu xem bộ lạc là ngôi nhà chân chính. Ở vàng ở bạc cũng không bằng ổ chó của mình. Sơn động kia so ra thực thua kém những căn phòng hiện đại mà mình ở trước kia, bất quá Địch Nãi vẫn thực nhớ mong.

Huống chi, một đường đi màn trời chiếu đất, hơn nữa cậu còn liên tiếp bị thương trong hai trận chiến, quả thực cũng đủ vất vả. Nhớ nhà của cậu lại càng nhiều hơn.

Giữa trưa hôm sau, bọn họ rốt cuộc về tới bộ lạc. Phần lớn mọi người ở trên đường liền nói tạm biệt với nhóm Phất Lôi rồi tự bay về nhà. Thác Bỉ vì giúp Địch Nãi mang túi muối nên theo bọn họ về tới khoảng đất trước sơn động, coi bao muối xuống rồi mới bay đi.

Văn Sâm Đặc cùng Thái Ni đại khái là thấy bóng dáng bọn họ, rất nhanh liền chạy qua. Lâu ngày gặp lại, mọi người đều thực vui vẻ.

Thái Ni mấy ngày nay có lẽ khá thư thái, Địch Nãi cảm thấy hắn tròn lên một vòng.

Mã Cát lôi kéo Thái Ni hưng trí bừng bừng kể lại những chuyện trong chuyến đi, nói bọn họ gặp phải dực long tập kích, còn nói bọn họ xông vào hang ổ thử thủ giải cứu Ngài Đạt.

Thái Ni nghe mà cả kinh, không ngừng nói thần linh phù hộ nên bọn họ mới có thể bình an trở về.

Văn Sâm Đặc tiếp tục hứa hẹn trước kia, vì bọn họ chuẩn bị cơm trưa. Mọi người nghỉ ngơi một hồi, sau đó cùng ăn cơm.

Địch Nãi thấy bọn họ hiện giờ vẫn ăn muối có lẫn bụi cát liền nghĩ tới chuyện lọc muối.

Ăn xong này nọ, cậu liền chạy về sơn động thay chiếc áo cộc tay. Quần áo nguy trang của cậu đã bị dực long cào rách, bên trên còn loang lổ vết máu. Mấy ngày nay là bất đắc dĩ nên Địch Nãi mới tiếp tục mặc trên người. Giờ có thể thay ra, Địch Nãi cảm thấy cả người sạch sẽ hơn hẳn.

Quần áo bị thay ra, Mã Cát cũng không ngại bẩn, lập tức bảo Địch Nãi lấy kim chỉ ra để mình may lại. Địch Nãi liền cười tủm tỉm nói: “Mã Cát, thuận tiện người giúp ta giặt quần áo luôn đi?”

Mã Cát trừng mắt: “Ngươi đừng có mà được một tắc lại tiến một thước a, giúp may quần áo là may lắm rồi, chuyện giặt đồ cứ giao cho Phất Lôi đi.”

Địch Nãi không hề bị dả động, tiếp tục dụ dỗ: “Ngươi đừng vội cự tuyệt, ta nói với ngươi a, nếu giúp ta giặt đồ, ta sẽ cho ngươi một món hời to a.”

Mã Cát bán tin bán nghi, bắt quá vắn lấy xà phòng thay Địch Nãi giặt sạch quần áo.

Địch Nãi cầm hai chậu gốm ra ngoài, bảo Phát Lôi đổ đầy một chậu nước rồi đổ túi muối vào trong. Sau đó, Địch Nãi dùng đũa tre khuấy đều, sau khi muối tan hết thì bắt đầu bảo bọn họ dùng quần áo để lọc nước muối.

Mã Cát trải quần áo lên trên mặt chậu, Phát Lôi thì bung chậu nước muối đổ lên. Quả nhiên, nước muối được lọc sạch hơn rất nhiều. Địch Nãi nói với Mã Cát, sau khi lọc vài lần thì mang ra ngoài sân phơi nắng. Chờ hơi nước bốc hơi hết thì thứ còn lại chính là muối sạch.

....

Hoàn Chương 55.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chủng Binh Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thời Gian Ôn Tình

Mã Cát thực kinh ngạc. Hóa ra quần áo của Địch Nãi còn có công dụng này. Hắn thực hận không thể cắt rụng một ống tay áo của Địch Nãi, mang về lọc muối. Nhưng Địch Nãi chỉ có mỗi một bộ quần áo đặc biệt này, nếu bị cắt thành mảnh nhỏ thì thực đáng tiếc.

Địch Nãi liếc mắt liễn nhìn ra tâm tư Mã Cát, bắt quá, bộ đồ này thực sự không nỡ cắt bỏ. Làm người ta phiền não chính là tựa hồ không còn thứ gì khác để thay thế.

Địch Nãi phiền não vò đầu, vừa chuyển mắt thì nhìn thấy băng gạc trên tay. Linh cơ khẽ động, băng gạc cũng có thể dùng để lọc muối a.

Chính là, băng gạc cậu mang theo cũng có hạn, hai lần bị thương kia, băng gạc sạch cơ hồ đã sắp hết.

Bởi vì sợ sau này không có băng gạc dùng nên mỗi lần dùng xong, Địch Nãi đều giặt sạch đặt trong sơn động, không dám tùy tiện vứt bỏ.

Mang số băng gạc chưa dùng qua này đi lọc muối thì có chút đáng tiếc. Nhưng nếu dùng băng gạc đã sử dụng thì lại có cảm giác không quá sạch sẽ.

Địch Nãi thở dài. Nếu nơi này có tầm thì tốt quá. Có tầm thì sẽ có tơ, từ tơ có thể dệt thành lụa. Tuy trình tự có phức tạp một chút, còn phải tự mình may mò, bắt quá nếu có thể dệt được tơ lụa thì tác dụng rất lớn.

Tơ lụa có thể dùng làm quần áo, làm chăn, đương nhiên, cũng có thể lọc muối.

Chính là, mấy ngày này Địch Nãi không nhìn thấy tầm, cũng chưa từng thấy cây dâu. Có lẽ, trong bộ lạc có người biết. Địch Nãi liền hỏi: “Các ngươi có từng thấy một loại sâu ăn lá biết phun tơ không? Loại sâu này cuối cùng sẽ phun tơ bao trùm toàn bộ cơ thể mình.

Mã Cát suy nghĩ một chút, lắc đầu. Hắn đoán Địch Nãi hẳn đang nghĩ tới thứ gì đó mới mẻ, liền hiếu kỳ hỏi: “Ngươi hỏi cái này làm gì?”

Địch Nãi liền thả mồi dụ dỗ: “Chờ tìm được loại sâu này rồi ta nói cho ngươi biết.”

Đám Hách Đạt cũng nói chưa từng thấy. Bắt quá Phát Lôi nghĩ nghĩ một chút nói: “Lúc đi săn, ta từng thấy trên một loại cây.”

Ánh mắt Địch Nãi sáng lên, cảm thấy nhịp tim mình đập có chút nhanh, vội vàng hỏi: “Thật à? Vậy hiện giờ ngươi có thể tìm được không?”

Phát Lôi do dự một chút, vắn gật đầu. Địch Nãi nói: “Vậy giờ ngươi đi tìm thử đi! Tìm được thì mang cả sâu cùng trứng của nó về, cái loại lá cây kia cũng mang về nhiều một chút.”

Phát Lôi còn chưa kịp nói gì, Mã Cát đã liếc Địch Nãi trắng cả mắt: “Ngươi gấp như vậy làm gì? Chúng ta vất vả lấy muối về, cũng nên nghỉ ngơi một chút. Chuyện này, dời lại vài ngày cũng không sao mà! Ngươi không đau lòng à. Mấy ngày nay y chớ ngươi, xuất lực nhiều nhất. Ngươi không thể để y thả lỏng nửa ngày hử?”

Địch Nãi sờ sờ mũi, cũng có chút ngại ngùng: “Ngươi nói đúng.” Tiếp đó quay qua phía Phát Lôi, xoa xoa đầu y: “Mấy ngày nay vất vả ngươi rồi.”

Cậu đương nhiên biết chuyến đi này các thú nhân vất vả nhất. Chính là, cậu thực sự muốn nhanh chóng tìm được tầm. Dù sao, nếu tìm được thì nó có thể làm bộ lạc biến hóa nghiêng trời lệch đất. Có thể sớm tìm được thì cũng sớm giải quyết được nhiều khổ cảnh.

Cậu sợ đêm dài lắm mộng, đến khi đó không tìm ra tầm thì thực thì lại không vui một trận.

Phát Lôi không chút trách cứ Địch Nãi không sẵn sàng, ngược lại ôn nhu nhìn cậu, còn kéo tay cậu qua hôn một cái: “Không có việc gì. Chờ người tuyệt đối không vấp và.”

Địch Nãi run bắn một chút, vội vàng rút tay lại. Không ngờ Phát Lôi đột nhiên biến tình như vậy, thực sự làm cậu đỏ mặt một phen.

Mã Cát ở bên cạnh nhìn thấy hành động của bọn họ, liền che miệng cười ha hả. Địch Nãi trừng mắt liếc một cái, sau đó quay đầu lại hôn chụt một cái lên mặt Phát Lôi. Cậu cũng là nam nhân, chẳng lẽ lại nhún nhường ngược lại, chẳng qua bị Phát Lôi đột nhiên tập kích nên có chút khiếp sợ mà thôi.

Phát Lôi sờ sờ phần mặt được hôn, vui vẻ tới mức hai mắt tỏa sáng. Địch Nãi thẳng thắn biểu lộ tình cảm trước mặt người khác như vậy, thực làm Phát Lôi thụ sủng nhược kinh.

Mã Cát thấy Địch Nãi lớn mật như vậy thì cũng hoảng sợ. Bất quá, Mã Cát cảm thấy này cũng bình thường, lúc yêu cuồng nhiệt, có ai không xúc động a.

Chẳng qua, cái kẻ ngốc Hách Đạt này làm gì biết nói những lời tình tứ như Phát Lôi chứ. Nghĩ tới đây, Mã Cát không khỏi trừng Hách Đạt một cái.

Hách Đạt tiếp nhận ánh mắt Mã Cát, cảm thấy có chút ừ ừ cạc cạc, không rõ mình đã làm gì chọc Mã Cát tức giận. Hắn nghĩ thầm, giống cái thực sự là sinh vật kỳ quái, hở ra là giận, thực khó lấy lòng a.

Thái Ni ở bên cạnh nhìn Địch Nãi cùng Phát Lôi, sớm đã xấu hổ tới cúi gầm mặt. Trong bộ lạc tuy không cảm tình cảm thắm thiết nhưng bình thường rất hiếm có người thân mật trước mặt mọi người như vậy.

Thái Ni tuy đã có đứa nhỏ nhưng phương diện này vẫn có chút nhút nhát. Hắn cùng Văn Sâm Đặc cũng chỉ mới quen thuộc mấy ngày gần đây mà thôi. Hắn ngẩng đầu nhìn Văn Sâm Đặc, không ngờ đối phương cũng đang nhìn mình. Tâm bắt tương giao, Mã Cát cảm thấy nhịp tim mình đột nhiên nảy nhanh hơn vài phần.

Mấy ngày nay Văn Sâm Đặc đặc biệt chiều cô làm Thái Ni rốt cuộc tìm lại được cảm giác được yêu thương. Hắn phát hiện, chính mình dường như cũng càng lúc càng thích Văn Sâm Đặc.

Địch Nãi cũng không ngờ một hành động của mình lại gây ra âm hưởng lớn tới vậy. Hiện giờ vấn đề to tầm tạm thời không thể gấp, phải để Phát Lôi nhanh chóng nghỉ ngơi.

Cậu bảo mọi người lọc nước muối vài lần, lại chuẩn bị thêm vài cái chậu để lọc muối. Lọc xong, Phát Lôi cùng Hách Đạt lập tức chạy đi nghỉ ngơi. Văn Sâm Đặc tiếp tục phụ trách thức ăn, lại đi săn một chuyến.

Mã Cát hưng trí bừng bừng tiếp tục nghiên cứu giày rom. Thái Ni đối với giày rom cũng cảm thấy thực hứng thú. Hắn mang thử chiếc giày của Mã Cát, cảm thấy so với dép lê lại càng thoải mái hơn, vì thế liền cầm lấy xác mạng, học cách làm giày.

Địch Nãi không thể cùng tham gia, thực buồn chán, chỉ đành ngồi suy nghĩ miên man. Cậu nghĩ, về sau có to tầm rồi cuộc nên làm thế nào mới có thể dệt thành vải?

Dụng cụ canh củi Địch Nãi từng thấy qua lúc còn ở nông thôn, chẳng qua, kia là canh củi cho những loại sợi khá thô. Chẳng lẽ phải biến to tầm thành sợi thô mới được? Chính là, to tầm mảnh như vậy, muốn làm thành sợi chỉ thô thì phải tốn bao nhiêu công phu a!

Địch Nãi nghĩ mà nhức đầu, càng nghĩ càng buồn bực, cuối cùng từ bỏ. Quên đi, hiện giờ có phiền não cũng vô dụng. Xe tới trước núi ắt có đường, đợi tìm được tầm rồi tính!

Rất nhanh, Văn Sâm Đặc đã đi săn trở lại. Phát Lôi cùng Hách Đạt cũng nghỉ ngơi mấy tiếng, liền chạy ra ăn bữa tối. Mọi người vui cười ăn tối, sau đó đều tự về nhà nghỉ ngơi.

Lúc này Phát Lôi tự nhiên trụ lại son động Địch Nãi, mà cậu cũng không muốn đuổi y đi. Dù sao nhiều ngày thân thiết như vậy, tình cảm đã sớm thăng tiến. Địch Nãi cũng quen ngủ cùng Phát Lôi, tuy đều là hình thức.

Hướng chi, hiện giờ cậu còn đang bị thương nên không cần già mồm cãi láo cự tuyệt Phát Lôi sẵn sàng.

Phát Lôi giặt nát thảo dược, sau đó giúp Địch Nãi đổi dược. Y cẩn thận gạt bỏ thảo dược trên vết thương rồi mới bôi cái mới lên.

Phát Lôi hết sức chăm chú nhìn vết thương, động tác cẩn thận tỉ mỉ, cứ như đó là trân bảo mỏng manh nhất trên thế giới.

Địch Nãi cúi đầu, chỉ nhìn thấy cái mũi cao cùng hàng mi rậm của Phát Lôi. Lông mi Phát Lôi thực dài, cứ hết như một cây quạt nhỏ. Thình thoảng lại chớp một cái, làm trái tim Địch Nãi bị quét tới mềm nhũn.

Địch Nãi thầm nghĩ đây chính là Phát Lôi của cậu, luôn thấu hiểu, yêu thương cậu. Địch Nãi cảm thấy trong lòng mình dâng lên một cảm xúc gọi là thỏa mãn, thỏa mãn tới tận tim.

Trước kia, Địch Nãi vẫn hi vọng một ngày nào đó có thể gặp gỡ một người bạn gái tri kỷ ôn nhu. Cô có thể làm chốn bình yên để cậu nghỉ ngơi trong những lúc mệt mỏi; lúc cậu bị thương sẽ dịu dàng chăm sóc; lúc cậu buồn khổ sẽ ôn nhu an ủi, khuyên giải.

Hiện giờ, chuyện tìm bạn gái đương nhiên đã ngấm bọt nước. Chính là, Địch Nãi cảm thấy Phát Lôi trừ bỏ không phải nữ nhân thì cơ bản đã thỏa mãn tất

cả khao khát của cậu.

Địch Nãi thấy nhìn thế nào cũng cảm thấy Phát Lôi thực đáng yêu. Phát Lôi có năng lực, lại anh tuấn, đối với mình lại ôn nhu sẵn sàng.

Cậu cảm thấy, hiện giờ cho dù có mỹ nữ tuyệt sắc đứng trước mặt, cậu cũng không thèm liếc mắt một cái. Theo cậu, Phát Lôi mới tuấn mỹ nhất, đáng yêu nhất, có thể làm cậu động tâm.

Lúc Phát Lôi rút cuộc cũng bôi thuốc cùng băng lại xong, Địch Nãi liền kích động nâng mặt Phát Lôi hung hăng hôn một cái.

Bất quá, cũng vì lần kích động này mà động tới vết thương, làm Địch Nãi không khỏi nhúu mày khựng lại động tác hôn môi, ngược lại nâng tay lên xem xét.

Phát Lôi lập tức bắt lấy tay Địch Nãi, lo lắng hỏi han: “Làm sao vậy? Đau à?”

Địch Nãi nhìn nhìn, hẳn là không bị rách ra, vì thế lắc đầu. Phát Lôi trách cứ nhìn cậu: “Người đừng lộn xộn, miệng vết thương chỉ mới lành lại thôi.”

Địch Nãi cười ngây ngô. Phát Lôi có chút bất đắc dĩ. Y ôm lấy cậu, cúi đầu, hôn lên gương mặt mà mình yêu say đắm.

Nụ hôn như vậy, mềm nhẹ mà tốt đẹp, không hề mang theo chút tình dục nào. Địch Nãi đột nhiên cảm thấy trái tim mình bị một làn gió nhẹ thổi qua, nhẹ nhàng mà nhộn nhạo.

Địch Nãi thực say mê đắm chìm trong nụ hôn này. Trong khoảng cách gần gũi, cậu hỏi Phát Lôi: “Này, người thích ta từ khi nào?”

Phát Lôi nghĩ nghĩ, phát hiện chính mình cũng không rõ đáp án. Có lẽ ngay từ lần đầu tiên thấy Địch Nãi chiến đấu với thù thú đã động tâm: “Đại khái là ngày đầu tiên ta nhận thức người.” Phát Lôi liền nói vậy.

Địch Nãi nghe xong, khoe miệng vô thức nhếch lên: “Nga, vậy người chính là nhất kiến chung tình à?”

Phát Lôi thực thành thực xác nhận: “Àn.”

Địch Nãi cảm thấy nhịp tim mình đập có chút nhanh, nhìn không được lại hỏi thêm: “Kìa, trước kia người có từng thích người nào khác không?”

Phát Lôi lắc đầu: “Không có. Người là người đầu tiên ta thích.”

Địch Nãi nghe vậy thì trong lòng thực ngọt ngào, lại có chút đắc ý. Nói thật, người này chỉ mới mười bảy tuổi, vẫn còn rất nhỏ. Chính mình nếu ở thế giới cũ thì chính là đệ đệ vị thành niên a! Bất quá, Địch Nãi cảm thấy y rất trưởng thành, có đôi khi còn bao dung người yêu lớn tuổi cậu đây.

Nghĩ tới đây, Địch Nãi có chút đỏ mặt.

Phát Lôi không biết Địch Nãi nghĩ gì, thấy Địch Nãi bị thương lại không chịu chú ý, có chút sốt ruột. Thấy cậu không nói chuyện tiếp, liền nghiêng người hôn lên trán cậu, hỏi: “Người?”

Địch Nãi gật gật đầu: “Ừ.”

Sau khi rửa mặt xong, Phát Lôi vẫn hóa thành hình thú leo lên giường đá của Địch Nãi. Thời tiết tháng chín đã bắt đầu lạnh, ngủ cạnh Phát Lôi, Địch Nãi cảm thấy vẫn thực thoải mái.

Tiểu Nhị ở dưới giường cố sức kêu cầu nhậu. Bởi vì trên giường đá có Phát Lôi, nó không dám bò lên. Nó cảm thấy thực bất mãn, rõ ràng là nó nhận thức chủ nhân trước, dựa vào cái gì chủ nhân lại đối xử với con hổ cánh dài kia tốt hơn?

Bất quá, Địch Nãi cùng Phát Lôi trò chuyện tâm tình, quả thực đã xem nhẹ Tiểu Nhị. Hiện giờ thấy vật nhỏ ở dưới giường ủy khuất kêu to, Địch Nãi cảm thấy nó có chút đáng thương, liền đưa tay xách nó lên giường.

Tiểu Nhị chui vào lòng ngực Địch Nãi, hướng Phát Lôi trừng to mắt. Có Địch Nãi che chở, nó cảm thấy can đảm hơn rất nhiều.

Địch Nãi cười ha ha: “Nhóc con này, còn bày đặt ghen tỵ! Đến đây, cũng đâu phải không còn chỗ cho người ngủ.” Tiểu Nhị ủy ủy khuất khuất lon ton chạy tới bên chân Địch Nãi. Thăm nghĩ, có lẽ hổ kia tới mà chủ nhân vẫn không đuổi mình đi, xem ra chủ nhân vẫn thực thương mình.

...

Hoàn Chương 56.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chứng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Ăn Một Ngụm Cơm Thực Không Dễ Dàng

Mấy ngày nay Dịch Nãi dưỡng thương thực thích ý, ra lệnh tôi phát nghiệm, chỉ cần mở miệng nói cần cái gì thì sẽ lập tức được dâng tới trước mặt. Phát Lôi hoàn toàn xem cậu là người bệnh mà chiều cố, chỉ hận không thể để cậu nằm suốt trên giường dưỡng thương.

Dưới sự săn sóc cẩn thận của Phát Lôi, miệng vết thương đã sớm kết vảy, chính là hiện giờ vẫn không thể đụng nước.

Dịch Nãi tự nhiên sẽ không ngoan ngoãn nằm trên giường cho người ta hầu hạ. Cậu vốn không phải người có thể ngồi yên. Cậu nhớ trước lúc đi lấy muối, số trống chuẩn bị cho thân lễ vẫn chưa đủ, vì thế liền chỉ huy các thủ nhân tiếp tục tìm các gốc đại thụ mang về. Dịch Nãi cần dọn, lúc tìm kiếm thì thuận tiện tìm xem có tằm không.

Chính là, đại thụ tìm về không được bao nhiêu, mà tằm thì không có chút tin tức. Dịch Nãi có chút thất vọng, bất quá cũng hiểu rõ chuyện này không thể gấp gáp. Chờ bọn họ làm được mười cái trống lớn thì Dịch Nãi bắt đầu theo Phát Lôi ra ngoài đi săn, thuận tiện tìm kiếm tằm, hoa quả cùng rau dại.

Mùa thu trái cây xum xuê, Dịch Nãi hái về rất nhiều, định phơi khô làm lương thực dự trữ cho mùa đông. Cậu cũng đào rất nhiều măng, trừ bỏ làm măng chua, còn có thể phơi khô. Mặt khác, cậu cũng hái khá nhiều rau dại để ngâm chua.

Có lần Dịch Nãi còn phát hiện ổ tong, lấy rất nhiều mật mang về. Chính là, cậu chỉ chưa lại một chút, toàn bộ đưa hết cho Bội Cách cùng Thái Ni. Hai người này đang có đứa nhỏ, dùng mật hẳn rất có lợi.

Mấy ngày nay Mã Cát làm giày tới phát nghiệm, chẳng phân biệt được ngày hay đêm, không ngừng nghiên cứu. Cuối cùng trời cũng không phụ lòng người, mấy ngày nay Mã Cát rốt cuộc cũng nắm giữ được chút bí quyết, có thể làm ra những chiếc giày hết như đúc khuôn. Hẳn đưa cho Dịch Nãi một đôi, bên trong có khâu da thú mềm mại. Thoạt nhìn, rất tinh xảo độc đáo.

Dịch Nãi mang vào cảm thấy đôi giày rom da thú này tuy không thể so với thể giới cũ nhưng miễn cưỡng cũng có thể xem là khá thoải mái. So với giày quân dụng thì mang giày rom nhẹ nhàng hơn, còn thông khí. Dịch Nãi lập tức có mới nói cũ, mỗi ngày đều mang giày rom.

Dịch Nãi ăn mặc thư thái, liền cảm thấy có một đôi thực không đủ, liền ra chỉ lệnh cho Mã Cát, bảo hắn làm thêm vài đôi cho mình.

Mã Cát thấy cậu không chút khách khí nào thì liền trừng mắt: “Ta cũng chỉ mới làm cho mình hai đôi thôi, phụ mẫu còn chưa có đã làm một đôi tặng cho người, người hay thật nha, thực sự không xem mình là người ngoài a?”

Dịch Nãi cười hắc hắc: “Sao có thể nói vậy chứ. Hai ta là ai chứ a? Huống chi, người đừng quên, giày rom này ban đầu là ta nghĩ ra a. Người cũng là nhờ ánh sáng của ta mới làm được đồ nha, đừng hòng độc chiếm không lao a. Hơn nữa, sau này ta còn nghĩ ra rất nhiều thứ thú vị nữa! Người không thấy dùng mấy đôi giày đổi lại những ý tưởng mới của ta là rất có lợi à?”

Mã Cát nghĩ nghĩ, cũng đúng a, dù sao Dịch Nãi biết làm rất nhiều thứ, lẫn lộn cùng cậu chắc chắn có đủ thứ để ăn. Sau này Dịch Nãi làm ra mấy thứ mới mẻ, hẳn cũng là người biết trước hết, hưởng dụng trước hết. Nghĩ tới đây, Mã Cát có chút đắc ý, hẳn cảm thấy vì những thứ mới mẻ sau này, có làm thêm vài đôi cho Dịch Nãi cũng thực đáng a.

Vài phi thú nhân đi ngang qua nhìn giày rom trên chân bọn họ thì liền chạy tới hỏi Mã Cát cách làm giày. Mã Cát cảm thấy thỏa mãn vô cùng, cũng không giấu diếm, liền chỉ mọi người cách làm giày.

Các phi thú nhân quanh năm mang da thú đi đường, thường xuyên cảm thấy không thuận tiện. Lần này có giày rom, tất cả đều cảm thấy đi đường nhẹ nhàng thoải mái hơn hẳn.

Cứ vậy, giày rom dần dần được lưu hành trong bộ lạc.

Bất quá, lần này, Dịch Nãi thực sự là công thần sau màn. Tuy, Mã Cát nói rõ giày do Dịch Nãi nghĩ ra, nhưng dù sao giày cũng là Mã Cát làm ra nên đại đa số mọi người đều kính nể Mã Cát mà quên bên Dịch Nãi ở sau đầu.

Cũng may Dịch Nãi không phải người ham mê hư danh. Nhận được giày, Dịch Nãi cảm thấy Mã Cát đúng là công nhân kỹ thuật toàn năng, đáng giá cái tạo a!

Nghĩ tới trước kia từng thấy người ta dùng cỏ hương bồ làm giày. Là cỏ hương bồ rất mảnh, dùng nó làm giày sẽ nhỏ xinh hơn một chút. Dịch Nãi liền hái chút cỏ hương bồ, phơi khô rồi đưa cho Mã Cát làm thử giày cỏ.

Dịch Nãi nghĩ, hẳn không bao lâu nữa sẽ có giày cỏ để mang. Xem ra, bồi dưỡng một trợ thủ tài năng phi thường trọng yếu a! Cậu ngồi chờ ngày thu thành quả.

Dịch Nãi không quá để ý tới vết thương của mình, bất quá Phát Lôi thì vẫn mong cậu sớm khỏe lại.

Phát Lôi nghe Dịch Nãi nói ăn cá sẽ làm vết thương mau lành, vì thế mấy ngày nay chỉ cần rảnh, y liền chạy ra sông bắt cá. Bất quá, đã quen làm mảnh thú trên đất bằng, Phát Lôi không am hiểu bắt cá cho lắm. Y ra ngoài nửa ngày cũng chỉ bắt được một hai con mang về.

Mấy ngày nay mọi người đều tụ lại một chỗ ăn cơm, hai con cá nấu lên còn chưa đủ nhét kê răng.

Nghĩ tới mình cứ nhiên ngay cả cá cũng không bắt được, không chiều cổ tốt Địch Nãi, Phát Lôi quả thực có chút bức bối.

Có ngày nọ Phát Lôi định ra ngoài thì nhìn thấy Tiểu Nhị đang nhàn nhả nằm phơi nắng ngoài son động, y linh cơ khẽ động. Trước kia y thường thấy tiểu gia hỏa này bắt cá, mà mấy ngày nay thì đặc biệt lười nhác, động cũng không thêm động chút nào. Không bằng cứ chop nó đi bắt cá vậy. Phát Lôi liền dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai xách Tiểu Nhị lên, túm nó trong tay tròng mắt: “Đồ lười, theo ta đi bắt cá.”

Phát Lôi nghĩ thầm, vật nhỏ này thực không biết thương chủ nhân, nếu hôm nay không hào hào bắt cá liền nướng rụi nó.

Tiểu Nhị bị hung quang trong mắt Phát Lôi dọa tới lạnh run, không biết vì sao lại chọc con dã thú này a.

Mấy ngày nay kì thực nó đang ghen tị. Nó cảm thấy chủ nhân không thương nó, cứ dính cùng một chỗ với đại lão hổ, vì thế, nó cũng không thêm để ý chủ nhân nữa.

Tiểu Nhị cứ vậy bị Phát Lôi túm ra bờ sông bắt cá. Cũng may bản lĩnh bắt cá của Tiểu Nhị rất xuất sắc, rất nhanh đã bắt được rất nhiều cá.

Bởi vì không tiện dùng tay nên Địch Nãi chỉ huy Mã Cát nấu ăn. Cá chua cay, cá hấp, cá nấu măng, làm đủ món cá cho bọn họ thưởng thức một phen. Những người khác cũng được hưởng lộc ăn theo.

Cá cho Địch Nãi đều được Phát Lôi cẩn thận gỡ hết xương rồi uy tới tận miệng. Địch Nãi cảm thấy này quả thực là hưởng thụ cấp bậc hoàng đế a. Dù sao hiện giờ cậu cũng đang bị thương, có thể quang minh chính đại hưởng thụ.

Địch Nãi vừa ăn cá vừa khen ngợi Phát Lôi, còn hôn một cái vang dội lên mặt y. Tiểu Nhị ở bên kia gặm đầu cá, u oán vô cùng. Sao có thể vậy a? Kia rõ ràng là công lao của nó a! Con hổ thối kia thực vô liêm sỉ, cứ nhiên chiếm hết công lao.

Cũng may Địch Nãi không xem nhẹ công lao Tiểu Nhị, đầu cá đều ném cho nó. Vì thế tuy bắt mất nhưng ngày ngày Tiểu Nhị đều theo Phát Lôi đi bắt cá.

Tiểu Nhị thực sự rất ra sức, bắt được nhiều cá tới mức mọi người đều ăn không xong. Cá để lâu rất dễ biến vị, Địch Nãi liền mang đi xông khói.

Lúc này Địch Nãi mới nhớ tới số lúa hoang được mang về. Từ lúc hái được tới nay, cậu vẫn chưa nếm thử hương vị a!

Nếu để cả vỏ đi nấu thì chắc chắn sẽ biến vị. Hơn nữa, gạo có lớp vỏ trấu bên ngoài lúc ăn còn phải phun xác ra, quả thực quá lao lực. Chính là muốn bỏ lớp trấu này rất khó. Không thể nào lột từng hạt đi?

Hình như thời cổ đại người Trung Quốc đã dùng cối đá để xay vỏ ngũ cốc. Chính là cối xay rột cuộc có hình dáng thế nào a, Địch Nãi không rõ lắm.

Cậu chỉ nhớ mang máng từng thấy trên một tiết mục truyền hình, các cô gái dân tộc đã dùng chày và cối để giã gạo.

Cối gỗ khá khó làm, cũng dễ phá hư, Địch Nãi quyết định tạc đá làm cối.

Vì thế, mỗi ngày Địch Nãi đi loanh quanh bộ lạc, tìm xem có tảng đá nào thích hợp hay không. Cũng may, trong bộ lạc những thứ khác không nhiều nhưng đá thì không thiếu. Địch Nãi đi một vòng liền tìm được một tảng đá lớn khá thích hợp.

Địch Nãi bảo Phát Lôi khiêng tảng đá kia trở về, sau đó bắt đầu suy nghĩ xem nên làm sao làm ra cối đá.

Nói tiếp, hiện giờ làm gì có thiết bị khoang lỗ, chỉ có thể chậm rãi tạc thành. Địch Nãi yêu quý dao găm của mình, tự nhiên sẽ không dùng nó để đục. Cuối cùng, Địch Nãi chọn một tảng đá khá cứng, để các thú nhân làm thành đá mài.

Cũng may khí lực các thú nhân rất lớn, Phát Lôi cùng Hách Đạt cũng không sợ khổ, không tới hai ngày, bọn họ đã mài ra một cái lỗ lớn.

Địch Nãi bảo bọn họ cẩn thận mài bên ngoài thành hình tròn nổi, phần đáy thì mài phẳng. Như vậy, một cái cối đá công kênh đã hình thành. Địch Nãi bảo bọn họ mang cối đi tẩy rửa sạch sẽ, sau khi phơi khô thì chuẩn bị giã gạo.

Đương nhiên, vẫn còn thiếu một thứ— chày. Địch Nãi bảo Phát Lôi gọt hai khúc gỗ, kích cỡ vừa vặn với miệng cối để gạo không bị văng ra ngoài theo khe hở.

Bởi vì phần lớn đã bắt đầu nảy mầm nên Địch Nãi chỉ bỏ một số ít vào cối. Sau khi nghe Địch Nãi hướng dẫn, Phát Lôi cùng Hách Đạt mỗi người cầm một cái chày, dùng sức giã vào cối. Địch Nãi vừa thấy liền cảm thấy không đúng, này đâu cần dùng sức tới vậy a?

Cậu vội vàng bước qua ngăn cản hai tên lỗ mãng này lại, vừa thấy, quả nhiên đã dùng quá sức, rất nhiều hạt bị giã nát nhừ. Địch Nãi có chút dờ khóc dờ cười.

Mã Cát ở bên cạnh cảm thấy mình có thể đảm nhiệm công việc này, liền xung phong: “Để ta.”

Hách Đạt nghi hoặc nhìn Mã Cát một chút, cuối cùng cũng đưa chày gỗ qua. Quả nhiên, lực đạo Mã Cát vừa phải, rất nhanh, lớp vỏ ngoài của hạt lúa đều bong ra. Phát Lôi cũng học theo thả nhẹ lực đạo.

Rất nhanh, số lúa kia đã được giã xong. Địch Nãi mang chậu tới, lọc bỏ xác. Tuy vẫn còn vài hạt chưa bong vỏ nhưng Địch Nãi cũng lười làm lại.

Một ít nấu cháo, số còn lại thì nấu com. Bởi vì dùng bình để nấu nên Địch Nãi sợ com chín không đều, thỉnh thoảng lại mở nắp ra xới đều.

Rất nhanh, mùi thơm thoang thoang đặc biệt của ngũ cốc bắt đầu lan tỏa. Mãi Cát chảy nước miếng nhìn cái bình chăm chăm. Hắn nghĩ, Địch Nãi mất nhiều công sức như vậy để chế biến, khẳng định hương vị không tồi.

Sau khi nấu xong, Địch Nãi bới cho mỗi người một chén nhỏ. Địch Nãi cũng khẩn cấp bới cho mình một chén, bới một đũa com bỏ vào miệng, thỏa mãn nhấm nuốt. Quả nhiên, hương vị lúa hoang giống như gạo, ngọt ngào vô cùng.

Chẳng qua, không biết là vì dùng bình nên độ nóng không đủ hay Địch Nãi chế nước quá ít, com có hơi sứt sứt, chưa chín kỹ. Bất quá chút khuyết điểm này bị Địch Nãi xem nhẹ. Ăn món com xa cách đã lâu, cậu thực sự lệ rơi đầy mặt a.

Địch Nãi nghĩ thầm, ở thế giới này có thể ăn một ngum com thực sự không dễ dàng. Bất quá hiện giờ đã có hạt giống, năm sau hảo hảo tìm một mảnh đất gieo trồng, nhất định có lương thực ăn lâu dài.

Những người khác đều là lần đầu tiên ăn loại thực vật này, thực sự bị hương vị thơm ngọt của nó chấn kinh. Bất quá, bọn họ cảm thấy hương vị cũng không tốt hơn hoa quả a? Vì sao Địch Nãi lại thích như vậy?

Địch Nãi nói, thứ này rất tốt cho thân thể, hơn nữa còn có thể dự trữ. Đợi tới mùa đông cùng mùa xuân không có hoa quả, bọn họ sẽ biết có thể ăn lương thực thơm ngon là việc hạnh phúc thế nào.

....

Hoàn Chương 57.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Phiền Não Của Phát Lôi

Địch Nãi dưỡng thương hơn mười ngày, tuy nhàn nhã nhưng lại ản ản cảm thấy hình như mình béo lên. Sáng nay lúc thức dậy mặc quần áo, cảm giác này lại càng mãnh liệt hơn. Cúi đầu nhìn cơ bụng đang có xu thế biến mất, hỏi Phát Lôi vẫn còn ngồi trên giường: “Phát Lôi, ngươi nói xem có phải ta béo lên không?”

Phát Lôi sấp qua nhìn nhìn bụng Địch Nãi, lắc đầu: “Không có a, tốt lắm.” Lại sấp qua, bắt ngờ hôn một ngum lên bụng cậu.

Địch Nãi sùng sốt, cười nói: “Hey, dám đùa giỡn ta à, xem ta thu thập ngươi thế nào.” Địch Nãi một tay đẩy Phát Lôi xuống giường, bản thân cũng nhảy dè lên người đối phương.

Phát Lôi cũng không giãy dụa, khoe miệng nhếch lên, ánh mắt sáng long lanh nhìn Địch Nãi trên người mình. Địch Nãi cúi đầu, liếm nhẹ lên khoe môi hấp dẫn của Phát Lôi, đột nhiên cảm thấy hưng phấn. Hung hăng cắn lên phiến môi dày kia, liếm mút đầy dứa.

Nụ hôn của Địch Nãi không hề có quy tắc nào cả, nhưng vẫn làm Phát Lôi hít thở không xong.

Địch Nãi ản ản cảm giác vật cứng phía dưới của Phát Lôi bắt đầu bành trướng, đỉnh vào mông mình. Cậu nghiêng thân ngậm lấy vành tai y, hàm hồ hỏi: “Ngươi a, mấy ngày nay ghen sắp chết rồi đúng không?”

Phát Lôi không đáp, chỉ mỉm cười.

Mấy ngày năm chiếu cố Địch Nãi, quả thực Phát Lôi đã tận tâm tận sức, chẳng những chiếu cố ăn uống mà ngay cả nhu cầu sinh lý cũng không bỏ sót. Bình thường cứ cách hai ngày Phát Lôi lại giúp Địch Nãi thư giải một lần.

Chính là, Phát Lôi cố kỵ thương thích nên đại đa số sau khi giúp cậu giải quyết thì tự giải quyết vấn đề bản thân, cao lắm cũng chỉ mượn tay Địch Nãi mà thôi. Mỗi lần nhìn bộ dáng như muốn tìm bất mãn của Phát Lôi, Địch Nãi cũng cảm thấy có chút áy náy.

Hiện giờ thương tích đã ổn định không sai biệt lắm, Địch Nãi muốn bồi thường một chút. Vừa hôn cổ Phát Lôi, vừa vron tay xuống cầm lấy vật cứng của đối phương bắt đầu cao thấp vuốt ve.

Phát Lôi nghiêng đầu nhìn cánh tay Địch Nãi chống bên người, khàn khàn hỏi han: “Thương thể của ngươi không sao chứ?”

Môi Địch Nãi đã lần xuống điểm nổi lên trước ngực Phát Lôi, há miệng ngậm lấy, hàm hồ hồ hồ nói: “Không có việc gì, sớm đã tốt rồi.”

Địch Nãi càng hôn càng đi xuống, lúc hôn tới rốn Phát Lôi còn nghịch ngợm vron lưỡi liếm một phen.

Phát Lôi hít một hơi, cảm thấy Dịch Nãi thật sự càng lúc càng biết tra tấn người, thật muốn đặt cậu xuống dưới thân hảo hảo yêu thương một phen. Chính là, sự cường thế của Dịch Nãi thật sự làm Phát Lôi có chút bất đắc dĩ. Phát Lôi không muốn ép buộc, chỉ đành tự mình chịu tội.

Một lát sau, Dịch Nãi cảm thấy hôn đã tận hứng mới chịu há mồm ngậm lấy vật cứng bành trướng kia. Đại khái là mấy ngày nay được Phát Lôi dạy dỗ, kỹ thuật của Dịch Nãi cũng tiến bộ rất nhiều. Chính là dục hỏa của Phát Lôi khoảng thời gian này càng đốt lại càng mạnh, bị Dịch Nãi hôn hôn một chút sao có thể giải trừ.

Dịch Nãi cảm thấy miệng mình đã mồi như mà Phát Lôi vẫn chưa phát tiết, hơn nữa thứ kia lại càng có xu thế trướng lớn hơn nữa. Dịch Nãi là một nam nhân, không thể không thừa nhận, Phát Lôi làm thủ nhân quả thực có ưu thế bẩm sinh. Chỉ lực kéo dài thôi đã cường hãn hơn hẳn mình.

Chính là cũng ngại phát giãn, chỉ có thể càng cố gắng phun ra nuốt vào hơn nữa.

Phát Lôi nhìn Dịch Nãi càng cố càng vô lực, thật sự có chút không nỡ, liền đưa tay kéo cậu lên: “Ngừng đi, đổi phương thức khác thử xem!” Nói xong liền đẩy ngã Dịch Nãi xuống giường, kéo quần cậu xuống.

Dịch Nãi nghĩ Phát Lôi đánh chủ ý tới hoa cúc của mình liền ôm hông, kêu to: “Này, nếu là vậy, ta không làm đâu!”

Phát Lôi bất đắc dĩ cười nói: “Ngươi yên tâm, không phải.”

Dịch Nãi bán tín bán nghi buông tay, nhìn thấy Phát Lôi khép chân lại chứ không tiếp tục lột quần lót, cậu rốt cuộc yên lòng.

Phát Lôi đứng dưới giường, lật Dịch Nãi xoay người lại, vật cứng chen vào giữa hai chân. Lúc cậu còn chưa kịp phản ứng, Phát Lôi đã đưa tay kẹp chặt hai chân cậu, tiếp đó bắt đầu động.

Lúc này Dịch Nãi mới biết hóa ra Phát Lôi có chủ ý này. Tuy không phải trận địa thực sự nhưng phương thức bắt chước giao hợp này vẫn làm cậu cảm thấy xấu hổ vô cùng. Dịch Nãi muốn cự tuyệt, bất quá lại nghĩ, ngay cả chút phúc lợi này cũng không cho thì thực áy náy.

Một giây do dự như vậy liền làm cậu mất đi cơ hội cự tuyệt.

Dịch Nãi chỉ cảm thấy bắp đùi nóng rực bỏng rát, vật cứng thô to kia hết như mang theo tia lửa thiêu đốt chân cậu. Cũng may, chỉ chốc lát sau, Phát Lôi gào nhẹ một tiếng, co rúm vài cái rồi phát tiết.

Sau khi Phát Lôi rời đi, Dịch Nãi bất chấp phía dưới của mình đã ngạnh lên, hoang mang bối rối mặc quần dài vào rồi chạy ra ngoài.

Phát Lôi thở dài một hơi. Da mặt Dịch Nãi mỏng như vậy, rốt cuộc tới khi nào mới thật tâm không chút cố kỵ tiếp nhận y a?

Dịch Nãi tới bờ sông, đưa tay vốc nước lên mặt, thở hổn hển một phen. Nghĩ tới tình cảnh mình chạy trốn chết ban nãy, cậu có chút xấu hổ. Kỳ thật mấy ngày nay tình cảm giữa hai người gia tăng rất nhiều, cậu cũng từng nghĩ tới có nên làm thử một lần tới cuối hay không.

Chính là, dùng chỗ kia làm tỉnh, Dịch Nãi cứ cảm thấy có chút mất tự nhiên. Nơi nhỏ xíu như vậy thực sự có thể chứa thứ thô to kia sao?

Huống chi, Phát Lôi với cậu, vóc dáng y cao lớn như vậy hẳn không thể là bên nhận đi? Kia, cậu lỗ a. Này cũng là nguyên nhân mà Dịch Nãi nhất quyết không chịu làm tới bước cuối.

Dịch Nãi lau mặt, quyết định cứ thuận theo tự nhiên, chờ ngày nào đó bản thân nghĩ thông suốt rồi nói sau.

Rửa mặt xong, Dịch Nãi cảm thấy vết thương của mình đã lành không sai biệt lắm, hẳn nên rèn luyện lại, vì thế bắt đầu chạy bộ. Chạy xong một vòng lớn, cậu cảm thấy cường độ như vậy vẫn chưa đủ.

Tuy Dịch Nãi không dựa vào dáng người kiếm sống nhưng duy trì dáng vẻ thì vừa đẹp lại vừa khỏe. Chẳng qua, nơi này có quá ít thiết bị rèn luyện, Dịch Nãi chỉ có thể chọn lựa các phương thức không cần phụ thuộc vào thiết bị, tỷ như nhảy ếch.

Nhảy một lát, Dịch Nãi liền thấy một đám nhóc hi hi ha ha chạy tới. Đại khái cảm thấy Dịch Nãi nhảy như vậy thật thú vị, cả đám liền nhoi nhoi nhảy theo phía sau. Dịch Nãi cũng không để ý tới cái đuôi nhỏ, chăm chú nhảy một ngàn cái mới ngừng lại.

Bọn nhỏ thấy Dịch Nãi không nhảy nữa, liền như ong vỡ tổ vây tới, nhao nhao hỏi: “Dịch Nãi thúc thúc, ngươi đang làm gì vậy a?”

Dịch Nãi xoa đầu đứa nhỏ, cười đáp: “Thúc thúc đang rèn luyện thân thể. Cái này gọi là nhảy ếch. Chính là nhảy giống như con ếch, các ngươi cũng phải hảo hảo rèn luyện, như vậy mới không sinh bệnh.”

Đám nhỏ cái hiểu cái không gật đầu: “Nga.”

Lý Áo giành nói chuyện với Dịch Nãi: “Dịch Nãi thúc thúc, ngươi nghĩ thêm trò chơi cho chúng ta đi!” Tuy đánh con quay chơi rất vui nhưng chơi suốt nhiều ngày, đám nhỏ cũng bắt đầu chán.

Dịch Nãi nghĩ lại những trò chơi khi bé, bắn bi, chơi bóng này nọ không được rồi, thiếu vật liệu. Bất quá nhảy dây tuy là trò của nữ nhưng nam cũng có thể chơi.

Nghĩ vậy, Địch Nãi đi lấy sợi dây thừng trong son động ra, cột thành một sợi dài, sau đó dẫn đám nhỏ tới một khoảng đất trống thích hợp.

Đám nhỏ thấy có trò chơi mới liền hưng phấn vỗ tay.

Địch Nãi chỉ hai tiểu thú nhân quay dây thừng, bản thân làm mẫu nhảy một lần. Nhảy vài cái, cậu nhanh nhẹn chạy ra ngoài, cổ vũ đám nhỏ nhảy vào.

Tiểu thú nhân gan lớn, dẫn đầu nhảy vào. Bị quất trúng cũng không sợ đau, ngược lại còn cười ha hả, rất nhanh các phi thú nhân cũng gia nhập.

Mã Cát đứng lúc chạy tới, thấy cảnh tượng náo nhiệt vui vẻ liền đứng một bên cười tùm tùm quan sát. Nhìn một hồi thì bắt đầu nhảy theo. Vì thế, người lớn lẫn đám nhỏ hi hi ha ha nháo thành một đoàn.

Mấy ngày nay Thái Ni được Văn Sâm Đặc cưng chiều, vui vẻ thoải mái, lá gan cũng lớn hơn rất nhiều, đang định theo Mã Cát sáp vào giúp vui thì bị Văn Sâm Đặc kéo lại: “Người đừng đi, cẩn thận đứa nhỏ.”

Thái Ni có chút bất mãn, bất quá cũng hiểu được đối phương có lý, chỉ đành bĩu môi đứng một bên quan sát.

Phất Lôi thấy Địch Nãi mãi làm vua đám nhóc mà quên cả ăn sáng, liền mang tới cho cậu một quả lê. Địch Nãi nhận lấy, cười tùm tùm hôn một ngụm lên mặt Phất Lôi. Quả nhiên, có người quan tâm thực hạnh phúc a!

Địch Nãi ăn lê xong, nhớ ra còn một trò có thể chơi, chính là trò ném bao cát. Vì thế cậu gọi Mã Cát tới phụ mình dùng da thú làm bao cát. Trò này, đám nhóc không thích nhảy dây có thể chơi, ngay cả Thái Ni cũng chơi được.

Thái Ni chỉ có thể là người ném bao cát, không thể làm người nhảy. Bất quá hấn vẫn thực cao hứng, chơi thực vui vẻ.

Đại khái là nhóm người chơi quá vui, tiếng cười truyền đi thật xa. Một vài thú nhân đang định ra ngoài săn thú nghe thấy động tĩnh liền bay qua xem xét.

Trừ bỏ những dịp lễ, bộ lạc hiếm khi nào vui vẻ như vậy, tuy chỉ đứng nhìn người khác chơi thôi cũng bị chọc cười. Thậm chí có vài thú nhân cùng phi thú nhân chạy tới chơi cùng đám nhỏ.

Nhất thời, khoảng sân trước son động Địch Nãi liền ồn ào náo nhiệt vô cùng.

Địch Nãi thực đắc ý, dù sao náo nhiệt như vậy cũng là do cậu mang tới.

Các thú nhân nhìn một hồi thì nhớ ra phải đi săn, liền lục đục bay đi. Văn Sâm Đặc thấy Thái Ni chơi thật vui vẻ, liền nhờ Địch Nãi giúp mình trông một chút, sau đó cùng Phất Lôi, Hách Đạt đi săn.

Địch Nãi vuốt cằm xem náo nhiệt, cảm thấy thực giống khu vui chơi. Nghĩ tới khu vui chơi, Địch Nãi đột nhiên nghĩ tới xích đu. Tuy cậu chưa từng chơi trò này nhưng nhìn đám người trong TV chơi vui vẻ như vậy, cậu tin mọi người ở đây cũng sẽ thích.

Xích đu cũng dễ làm, chỉ cần miếng ván gỗ cùng dây thừng là được. Gỗ thì chất thành đống nên không lo thiếu ván gỗ, chính là dây thừng mang đi làm dây nhảy rồi, không còn sợi nào. Bất quá, chỗ Mã Cát hẳn có rất nhiều.

Nghĩ tới đây, Địch Nãi liền bảo Mã Cát trở về lấy vài sợi dây thừng để cậu làm xích đu. Mã Cát vừa nghe có trò mới thì lập tức kích động chạy về son động.

Địch Nãi thấy Thái Ni chơi vui vẻ nên cũng không gọi, cầm lấy khúc gỗ cân nhắc xem nên cắt thế nào. Dao găm cho dù sắc bén thế nào, muốn chẻ gỗ cũng quá cố sức. Địch Nãi cắt thử một nhát liền nhụt chí. Một nhát này chỉ tạo thành một đường nhọt trên thân cây.

Nếu có cưa thì tốt rồi. Địch Nãi lau mồ hôi, ngẩng đầu nhìn về phía Thái Ni, bất quá phát hiện hấn không ở.

Địch Nãi cảnh giác nhìn xung quanh, liền phát hiện Thái Ni bị một thú nhân cao lớn kéo tới rừng cây bên cạnh. Thú nhân kia thực lạ mặt, Địch Nãi chưa gặp bao giờ.

Thái Ni thoát nhìn khá kích động, thú nhân kia muốn kéo đi, hấn thì hất mạnh tay đối phương.

Trong lòng Địch Nãi khẽ động, nhanh chóng chạy qua.

...

Hoàn Chương 58.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chủng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Đánh Ngã Tien Thú Lai Đức

Địch Nãi vừa tới gần thì nghe thú nhân kia nói: “Thái Ni, theo ta trở về đi!” Ra mời đây chính là tiện thú Lai Đức bị Mã Cát mắng chửi té tát a. Không ngờ người này lại dám tới quấy rối Thái Ni, khi ấy không phải ngoan độc nói không cần Thái Ni cũng không cần đưa nhỏ à?

Thái Ni hiển nhiên có chút xúc động, nhưng vẫn kiên định cự tuyệt: “Ta không về.”

Lai Đức nóng nảy, vươn tay tới nắm chặt bả vai Thái Ni, dùng sức lắc: “Vì cái gì? Ta không ngại người hoài đưa nhỏ người khác, Thái Ni. Ta biết, nhất định là người bị hấn ép buộc, đúng không?”

Từ sau ngày nổi giận đùng đùng rời khỏi nhà Thái Ni, Lai Đức cảm thấy trong lòng mình cứ trống rỗng. Ngay cả giống cái Y Oa mà trước kia cảm thấy mê người dường như cũng mất đi vẻ sáng rực. Vô luận đi tới nơi nào cũng gợi nhớ tới khoảng thời gian hạnh phúc khi trước, tới gương mặt tươi cười hồn nhiên ôn nhu của Thái Ni.

Y Oa tính là gì chứ? Chẳng qua chỉ xinh đẹp một chút mà thôi. Giống cái này luôn tỏ ra xem thường hấn, một chút cũng không ôn nhu sẵn sàng như Thái Ni? Chính mình thật sự là quỷ ám rồi mới theo đuổi Y Oa.

Nghĩ tới đây, Lai Đức quyết định muốn giành lại Thái Ni. Tuy Thái Ni có lỗi, đã có đưa nhỏ của Văn Sâm Đặc, nhưng hấn không phải hấn tự nguyện. Lai Đức liên rộng lượng không so đo, cùng lắm sau khi đưa nhỏ sinh ra thì đưa cho Văn Sâm Đặc là được. Chỉ cần bọn họ ở cùng một chỗ thì cần cho lo lắng sau này không có đưa nhỏ của mình?

Hốc mắt Thái Ni đỏ ửng, bị Lai Đức lắc tới choáng váng. Địch Nãi đi tới túm lấy tay Lai Đức đang đặt trên vai Thái Ni, tay kia thì đẩy mạnh. Lai Đức thân bắt do kỷ buông Thái Ni, bị đẩy lùi về sau vài bước.

Ai nhảm chán chạy tới xen vào việc người khác như vậy? Lai Đức đứng vững, bực bội liếc mắt đánh giá Địch Nãi.

Giống cái tóc ngắn? Khí lực lớn như vậy, chẳng lẽ là giống cái cải tạo? Bất quá, vóc dáng gầy yếu, trên lưng cũng không có thú văn, hấn là không phải. Lá gan của giống cái này cũng ghê gớm thật, dám đẩy một thú nhân. Tuy bộ dáng không tề nhưng không phải loại hình hấn thích.

Nghĩ tới đây, Lai Đức mất kiên nhẫn nói: “Người là ai? Đừng quấy rối, đi qua một bên chơi đi!”

Địch Nãi nghe vậy thì hai hàng chân mày không khỏi nhướng lên. Ấy yo, tên tiện thú thay lòng đổi dạ này kiêu ngạo gớm. Địch Nãi không những không lùi mà còn tiến tới, bảo hộ Thái Ni ở sau lưng, cười nhạt: “Yo, ta còn tưởng là ai? Hóa ra là tiện thú a? Không phải người đã chia tay với Thái Ni rồi à?”

Hai mắt Lai Đức bốc hỏa: “Ai nói ta chia tay với hấn? Ta nói không có là không có. Người là người ngoài, không hiểu chuyện của ta cùng Thái Ni, đừng xen mồm vào!”

Nga, xem ra Lai Đức định bụng đánh chết cũng không thừa nhận, chơi chiêu bảm dính không rời à? Bất quá hơi khó rồi, phải vượt qua cậu mới được.

Địch Nãi liếc mắt nhìn lại bộ dáng ủy ủy khuất khuất của Thái Ni, trong lòng có chút cáu bẳn. Thực sự muốn rộng lớn: người có phải nam nhân không hả? Lân nào cũng chỉ biết khóc sụt mướt, so với nữ nhân còn phiền hơn!

Bất quá, mấy ngày nay cùng sinh hoạt, Địch Nãi cũng hiểu được Thái Ni bản chất vốn yếu đuối, không có cách nào thay đổi. Nhớ lại lúc mới tới bộ lạc cậu còn định tìm một phi thú nhân xinh đẹp làm bầu bạn, nếu thật sự tìm phải một người như Thái Ni, cậu chắc chắn đập đầu chết quách cho rồi.

Nghĩ lại, Phất Lôi nhà mình tốt cỡ nào, suất cỡ nào a! Ánh mắt mình quả nhiên không tồi. Địch Nãi nghĩ tới Phất Lôi thì có chút thất thần, khoe miệng cũng cong lên.

Lai Đức thấy Địch Nãi đứng đó nửa ngày cũng không động đậy thì đưa tay tới muốn đẩy cậu qua một bên. Bất quá tay còn chưa chạm tới bả vai Địch Nãi đã bị đôi phượng xoay người quật một cái, tiếp đó chỉ thấy Lai Đức bị quăng một vòng thật xinh đẹp rồi ngã xuống đất. Đây là phản xạ có điều kiện của Địch Nãi khi bị công kích.

Lai Đức không chút phòng bị bị quăng ngã xuống đất, ‘bịch’ một tiếng, bụi đất bốc lên mù mịt. Thái Ni hoảng sợ lùi về sau vài bước.

Lai Đức ù ù cạc cạc bị quăng ngã, nằm trên đất nửa ngày không dậy nổi. Hấn bò dậy nhìn về phía Địch Nãi, đầu óc có chút choáng váng: vừa nãy giống cái gầy yếu này đã quật mình ngã nhào? Sao có thể a?

Địch Nãi cũng có chút ngượng ngùng. Ra về Lai Đức cũng không muốn đánh nhau, không ngờ cậu theo phản xạ liền quật một phát.

Thái Ni sau phút khiếp sợ thì bước tới định đỡ Lai Đức dậy, bất quá lại khựng lại. Mặc dù có chút lo lắng sợ Lai Đức bị thương, nhưng nghĩ tới ý đồ đối phượng tới đây thì Thái Ni cảm thấy không nên tiếp xúc thì tốt hơn. Nếu Văn Sâm Đặc thấy, nói không chừng sẽ tức giận. Huống chi, Lai Đức là thú nhân trưởng thành cường tráng khỏe mạnh, bị quật ngã một cú hấn không sao.

Lại nói tiếp, tuy Thái Ni yếu đuối nhưng không phải hoàn toàn không có suy nghĩ của riêng mình. Bất quá, hấn không biết cú quật kia của Địch Nãi thực

sự khá nặng, bằng không Lai Đức cũng không nằm nửa ngày không dậy nổi như vậy.

Địch Nãi nhìn phản ứng của Thái Ni, trong lòng cũng an tâm. Nếu Thái Ni vẫn còn nhớ thương Lai Đức, cậu tự tiện đánh đối phương không phải sẽ mất lòng sao? Cũng may Thái Ni ra mồi không phải vẫn chưa dứt tình, vậy thì dễ giải quyết a.

Địch Nãi đưa tay túm Lai Đức vẫn còn sững sờ nằm dưới đất, muốn kéo dậy. Bất quá Lai Đức lại gạt đi, tự mình đứng dậy.

Lai Đức có chút xấu hổ. Bị thú nhân đánh bại không tính, giờ ngay cả giống cái cũng quật hấn ngã nhào, mặt mũi nên để đâu đây! Văn Sâm Đặc rút cuộc từ đâu tìm ra một giống cái dũng mãnh như vậy làm bảo kê a? Một Văn Sâm Đặc đã đủ bức rồi, lại thêm một giống cái cường ngạnh, nghĩ cũng biết khó chiếm được chỗ tốt!

Kỳ thực đối với việc truy lại Thái Ni, Lai Đức khá tự tin. Dù sao Thái Ni cũng thích hấn nhiều năm như vậy, Văn Sâm Đặc kia chả là gì! Năm đó Văn Sâm Đặc theo đuổi Thái Ni không phải bị hấn dễ dàng đánh bại sao. Hiện giờ hấn cũng chẳng có sức quyền rũ gì có thể hấp dẫn Thái Ni, nhất định là vì đứa nhỏ nên Thái Ni mới miễn cưỡng ở cùng một chỗ với Văn Sâm Đặc.

Huống chi hiện giờ Văn Sâm Đặc không ở, không có cách nào tranh đua, hấn tin tưởng chỉ cần mình cầu xin vài câu, Thái Ni nhất định sẽ lao vào vòng tay mình.

Nghĩ tới đây, Lai Đức cũng không so đo với giống cái vô lễ bu hấn kia nữa, chỉ nhìn chăm chăm Thái Ni, tiếp tục thuyết phục: “Thái Ni, chúng ta bên nhau nhiều năm như vậy, có nhiều kỷ ức ngọt ngào như vậy, ngươi thật sự vứt bỏ hết được sao?”

Thái Ni nghe vậy thì cắn môi lắc đầu, nước mắt bắt đầu ồ ạt dâng trào. Nếu ngày đó Lai Đức nghe hấn có thai không tuyệt tình bỏ đi mà lắng nghe những ủy khuất hấn phải chịu thì có lẽ sẽ không có kết cục như hiện tại. Cho dù Lai Đức từng hoa tâm theo đuổi Y Oa, hấn cũng vì tình cảm bấy lâu mà tha thứ.

Chính là hiện giờ, hết thảy đều đã muộn. Hấn đã có đứa nhỏ của Văn Sâm Đặc, trái tim hấn cũng tiếp nhận người này. Đối với Lai Đức, hấn không còn oán cũng không còn hận, chỉ là khi gặp mặt có chút lưu luyến.

Lai Đức thấy Thái Ni không nói tiếng nào, chỉ lắc đầu, thì thực khẩn trương: “Thái Ni, có phải ngươi chịu ủy khuất gì không? Không sao, nói ra đi, ta làm chủ cho ngươi.”

Thái Ni lau nước mắt, nghẹn ngào mở miệng: “Không có, ta không ủy khuất gì cả. Ta thích Văn Sâm Đặc, đã đáp ứng ở cùng một chỗ với hấn. Tháng sau chúng ta sẽ cử hành nghi thức bầu bạn. Ngươi đi đi, ta sẽ không theo ngươi trở về đâu.”

Sắc mặt Lai Đức đại biến. Thái Ni cư nhiên dứt khoát cự tuyệt, hấn thực sự không thể nào tin được. Đây chính là Thái Ni ôn nhu săn sóc mà hấn thích à? Chẳng lẽ mạng đứa nhỏ xong liền thay đổi lớn như vậy, càng thân cận với Văn Sâm Đặc hơn nữa?

Kỳ thực Lai Đức đã đoán đúng, sở dĩ Thái Ni tiếp nhận Văn Sâm Đặc nhanh như vậy, đứa nhỏ chính là nhân tố quyết định. Cho nên, Văn Sâm Đặc thừa dịp khói mê làm Thái Ni mang thai quả nhiên là nước cờ chính xác.

Lai Đức không chịu hết hi vọng, cường ngạnh kéo tay Thái Ni: “Thái Ni, ngươi chỉ bị hấn mê hoặc nhất thời thôi. Ngươi cứ theo ta trở về trước rồi chúng ta từ từ nói chuyện.”

Thái Ni hất tay Lai Đức, thờ phỉ phỉ nói: “Ngươi không nghe ta nói à, ta đã nói ta sẽ không quay về với ngươi!”

Địch Nãi thấy Thái Ni cuối cùng cũng cứng rắn một phen, liền cười hi hi tiếp lời: “Hey, Lai Đức, đừng kì kèo nữa, người ta đã nói rõ là không theo ngươi về rồi, cứ bám riết không tha làm gì? Ta nói a, đường đường là nam tử hấn, không đứng, đường đường là thú nhân, phải cầm được bỏ được a. Trên đời còn biết bao nhiêu người tốt, hà tất chỉ cô chấp như vậy? Đứng rồi, không phải còn Y Oa gì đó à? Ngươi cứ tiếp tục theo đuổi Y Oa đi, không phải phi thú nhân kia vẫn chưa có bầu bạn à? Ngươi vẫn còn cơ hội a. Nếu cảm thấy kỹ thuật theo đuổi không đủ thì ta có thể dạy vài chiêu.”

Lai Đức tức giận tới lông tóc dựng đứng: “Ngươi câm miệng!” Hấn biết, giờ mình có nói thế nào cũng phí công. Nhưng bảo hấn cứ vậy từ bỏ thì thực sự không nuốt trôi con tức này. Rõ ràng Thái Ni luôn thích hấn, chưa từng phản bác hấn, vì cái gì qua tới bên này thì hết thảy đều thay đổi?

Không được, hấn phải cướp Thái Ni trở về. Chỉ cần Thái Ni về rồi thì hết thảy sẽ tốt đẹp. Nghĩ vậy, Lai Đức đưa tay muốn ôm Thái Ni.

Địch Nãi thấy tình thế không ổn, liền bảo Thái Ni lùi về phía sau. Lai Đức vòng qua bên cạnh, Địch Nãi cũng quay theo, luôn chắn trước mặt Thái Ni, không cho hấn tới gần.

Lai Đức trầm giọng quát: “Ngươi tránh ra, bằng không ta sẽ không khách khí.”

Địch Nãi cười hi hi nhìn Lai Đức căm tức, vỗ vỗ vai hấn: “Đừng táo bạo vậy a, huynh đệ.”

Lai Đức không biết giống cái bu hấn này lợi hại cỡ nào, bất quá màn quật khi nãy quả thực đã làm hấn rung động. Bất quá, Lai Đức cho rằng Địch Nãi chỉ thừa dịp hấn không đề phòng ăn may mà thôi. Trong lòng các thú nhân, giống cái cho dù lợi hại thế nào thì vẫn thua kém thú nhân. Bởi vậy, không thể đánh nhau với phi thú nhân là truyền thống trước nay của bộ lạc.

Nhưng hiện tại giống cái này dám đối nghịch với hấn, Lai Đức liền bất chấp. Nghĩ tới đây, hấn liền vùng quyền đánh về phía Địch Nãi.

“Yo, còn muốn động thủ với ta a!” Địch Nãi cười hi hi né tránh, tiếp đó quét qua một chân. Nói thật, từ sau khi vết thương lành, cậu vẫn chưa hảo hảo vận động một phen, đang nhằm chân vì không có ai để luyện quyền cước a!

Mã Cát lúc này đã cầm dây thừng trở lại, vừa thấy Lai Đức cùng Địch Nãi đánh nhau thì liền chạy qua lớn tiếng mắng: “Tên tiện thú Lai Đức này, còn dám tới đây tìm Thái Ni à, cái thứ không biết xấu hổ. Mau về đi, bằng không đánh cho răng người rơi đầy đất luôn giờ!”

Lai Đức lúc này đang né trái né phải, chật vật né tránh quyền cước của Địch Nãi, căn bản không có dư thời gian để trả lời Mã Cát. Hắn không ngờ giống cái gây yếu này lại có nắm tay cứng tới vậy, ra chiêu lại kì quái, làm người ta khó lòng phòng bị. Rốt cuộc giống cái lợi hại như vậy từ đâu chui ra a?

Chẳng lẽ hôm nay hắn phải bại dưới tay một phi thú nhân? Không được, như vậy thực mất mặt. Lai Đức sau khi trúng một quyền của Địch Nãi thì lăn một vòng, hóa về hình thú.

Địch Nãi thấy vậy có chút không vui: “Ai, người làm vậy là không được, chơi xấu a!” Lai Đức mặc kệ có xấu hay không xấu, rống lớn một tiếng rồi bỏ nhào về phía Địch Nãi.

.....

Hoàn Chương 59.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Tiểu Nhị Mất Tích

Địch Nãi thấy Lai Đức khí thế hung mãnh, mà trong tay mình lại không có vũ khí, chỉ đành tạm thời tránh né, lăn một vòng thoát khỏi công kích.

Lai Đức vỗ phải khoảng không, bất quá không thêm đề ý, đang định nhân cơ hội này bắt lấy Thái Ni thì bị một bao cát ném trúng. Bao cát nện lên người tuy không đau nhưng lại làm hắn phân tâm. Lai Đức hơi khựng lại, nhìn xem là ai ném mình, bất quá không ngờ không ngừng có thứ gì đó bay tới nện lên người mình.

Hóa ra, bọn họ khắc khẩu bên này đã sớm hấp dẫn sự chú ý của phi thú nhân cùng tiểu hài tử. Đặc biệt là sau khi Mã Cát rống câu kia, đám người lập tức vây tới. Bọn họ thấy Địch Nãi đấu với một thú nhân mà vẫn chiếm thượng phong thì thực thích thú, đứng một bên cổ vũ.

Nhưng lúc nhìn thấy Lai Đức đánh không lại Địch Nãi liền hóa thành hình thú thì không ít người tức giận. Địch Nãi cho dù mạnh cỡ nào thì vẫn là giống cái. Thú nhân trong bộ lạc, đừng nói dùng hình thú, cho dù dùng hình người đánh nhau với giống cái cũng đủ bị người người phi nhổ.

Một phi thú nhân xem không vừa mắt, liền thuận tay ném túi cát trong tay, những người khác cũng bắt đầu vừa mắng ‘không biết xấu hổ’ vừa kiểm đồ ném Lai Đức.

Lai Đức nhìn thấy mọi người phản nộ thì có chút ngây dại. Lúc này từ không trung truyền tới một tiếng rống to, chỉ thấy một con dực hổ hùng hổ phóng vút về phía Lai Đức.

Hóa ra các thú nhân đi săn vừa vận quay về. Phát Lôi từ xa xa nhìn thấy vòng người thì cảm thấy có chút kì quái, lúc bay tới gần thấy cư nhiên có thú nhân khi dễ Địch Nãi thì y giận sôi gan, bất chấp con mồi đang ngậm trong miệng, rống to một tiếng bỏ nhào xuống tính sổ Lai Đức.

Những người khác thấy Phát Lôi tới thì vội vàng lùi về sau, nhường ra khoảng đất trống cho Phát Lôi giáo huấn Lai Đức.

Địch Nãi đứng dậy, ngượng ngùng sờ sờ mũi, vỗ vỗ bụi đất trên người đứng một bên xem chiến. Nói tiếp, cậu vốn định học theo Vô Tòng đã hổ, bất quá hổ này lại là phi hổ, quả thực cậu không nắm chắc phần thắng cho lắm. Hiện giờ Phát Lôi đã trở lại, coi như cấp cứu đúng lúc a.

Lần này Phát Lôi thật sự tức giận, vết thương của Địch Nãi chỉ mới dưỡng hảo, nếu lần này lại để cậu bị thương thì y thực sự không thể tha thứ cho bản thân, đương nhiên, lại càng không tha thứ cho kẻ thương tổn Địch Nãi.

Lai Đức so với Phát Lôi, vô luận là hình thể hay kỹ xảo đều không cùng cấp bậc. Dù sao, Phát Lôi là một trong mười người dự tuyển vị trí tộc trưởng, sao có thể không có tài năng. Vì thế, trước mặt Phát Lôi đang phản nộ, Lai Đức đừng nói phản công, chỉ tránh né công kích cũng đủ mệt mỏi.

Phát Lôi nề tình là người cùng bộ lạc nên không tập trung công kích vào những điểm yếu hại, cắn chết cũng khó công đạo. Vì thế y liền dùng thái độ đùa bỡn, cắn lên đuôi hoặc dùng đại chưởng chụp bay Lai Đức. Rất nhanh, cơ thể Lai Đức đã có đầy vết thương buồn thui.

May mắn vừa nãy Địch Nãi cũng không bị thương, Phát Lôi cắn Lai Đức một thân thương đã là nhẹ rồi.

Văn Sâm Đặc trở về sau Phát Lôi, cũng thấy Lai Đức nhưng không cùng Phát Lôi dạy dỗ người nọ mà tìm kiếm bóng dáng Thái Ni trong đám đông. Lai Đức tới đây khẳng định là vì Thái Ni. Hắn lo lắng Thái Ni bị thương tổn, dù sao Thái Ni cũng đang mang thai, không thể quá kích động.

Nhìn thấy Thái Ni được Mã Cát kéo ra phía sau đám người, Văn Sâm Đặc thờ phào một hơi. Thái Ni hiển nhiên cũng thấy Văn Sâm Đặc, ngoắc ngoắc tay. Hắn vội vàng bay tới bên cạnh, hóa thành hình người ôm lấy Thái Ni, vỗ vỗ vai ý bảo không cần sợ.

Vừa nãy Thái Ni nhìn thấy Dịch Nãi bị Lai Đức dùng hình thức công kích đã sợ tới mức trái tim sắp nhảy ra ngoài. Nếu Dịch Nãi vì giúp hắn ngăn cản Lai Đức mà bị thương thì Thái Ni thực áy náy. Cũng may ngay lúc này Phát Lôi trở về, Văn Sâm Đặc cũng tới bên cạnh, trái tim Thái Ni cuối cùng cũng trở về chỗ cũ.

Lai Đức cuối cùng bị Phát Lôi đánh tới không dậy nổi, thờ hồn hên nằm dưới đất giả chết. Phát Lôi biến về hình người, đá hắn một cước: “Thế nào? Sao không đắc ý nữa đi? Rất đắc ý đúng không, cứ nhiên dùng hình thức khi dễ giống cái.”

Mọi người ở xung quanh đều hi hi ha ha chế giễu: “Lai Đức thôi, không biết xấu hổ!” Còn không ngừng ném qua những viên đá nhỏ.

Lai Đức cũng biết hôm nay mình thực mất mặt. Đầu tiên là hình người không thắng nổi một giống cái, hiện giờ lại bị Phát Lôi đánh cho thương tích đầy mình. Hết thầy đều là họa Thái Ni gây ra, nếu không phải Thái Ni không chịu về, hắn cũng không đến mức rơi vào kết cục thảm này. Nghĩ tới đây, Lai Đức ngẩng đầu lên tìm kiếm tung tích Thái Ni.

Thái Ni thấy Lai Đức bị đánh, trong lòng cũng có chút khổ sở. Tuy hắn biết, Lai Đức bị vậy cũng là trừng phạt đúng tội, nhưng dù sao cũng từng là người hắn yêu, mặc kệ thế nào, cả hai từng có khoảng thời gian ngọt ngào. Cho dù hoa tâm cỡ nào thì cũng có một đoạn Lai Đức toàn tâm toàn ý chiều chuộng mình.

Thái Ni cũng biết, hôm nay hắn phải chấm dứt hoàn toàn với Lai Đức trước mặt mọi người. Bằng không, cứ mập mờ thế này thì không biết Lai Đức sẽ còn gây ra chuyện gì nữa. Vì thế, Thái Ni kéo Văn Sâm Đặc, đi tới trước mặt Lai Đức.

Lai Đức nhìn hai bọn họ nắm chặt tay nhau, ánh mắt bắt đầu bốc hỏa. Tuy bị thương nhưng hắn vẫn cố gượng dậy muốn đứng lên, tách bọn họ ra.

Văn Sâm Đặc cổ vũ nắm chặt tay Thái Ni, thề bảo không cần sợ, hắn luôn ở bên cạnh. Thái Ni nhìn Lai Đức, cố lấy dũng khí mở miệng: “Lai Đức, về sau ngươi đừng tới tìm ta nữa. Ta yêu Văn Sâm Đặc, ta sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ với hắn.”

Lai Đức nghe vậy, hai mắt trợn trừng nhìn Thái Ni. Hắn thực không ngờ Thái Ni luôn nhu nhược lại có lúc tuyệt tình tới vậy. Thái Ni nhìn ánh mắt hung ác của Lai Đức mà run rẩy, bất quá vẫn cố thẳng lưng nói tiếp: “Lai Đức, ngươi đừng nghĩ ta cùng Văn Sâm Đặc ở cùng một chỗ là phản bội ngươi. Là ngươi lên sau lưng ta theo đuổi Y Oa trước. Chuyện này, ta rốt cuộc có oan uổng ngươi hay không, trong lòng ngươi hiểu rõ.”

Đám người vây xem hiểu ra, lập tức hô lớn: “Đồ hoa tâm, mau cút đi, đừng ở đây mất mặt! Mau cút đi!”

Thái Ni thấy Lai Đức có chút nản lòng, liền thừa thắng xông lên: “Lai Đức, hiện giờ chúng ta rất hạnh phúc. Ngươi đừng tới quấy rầy chúng ta nữa.”

Lai Đức nghe Thái Ni nói tới đây thì hiểu được mình thực sự không còn hi vọng. Tới lúc này, hắn mới nhận ra, mất đi Thái Ni sẽ đau đớn đến vậy. Bọn họ từng có những ngày tháng tốt đẹp, chính là hiện tại, tất cả đã tan biến. Hắn chán nản bỏ dậy, nhìn Thái Ni thật sâu, sau đó giương cánh, nghiêng ngả lao đảo bay đi.

Nhìn thấy Lai Đức đi rồi, Văn Sâm Đặc cùng Thái Ni đều thờ phào.

Mọi người vây xem thì bắt đầu bàn tán, thú nhận hoa tâm như vậy nhất định không thể tha thứ. Ra mò, qua hôm nay, thanh danh trong bộ lạc của Lai Đức sẽ rất tệ hại. Từ nay về sau, không còn giống cái nào coi trọng hắn nữa.

Vốn bộ dáng Lai Đức khá suất, cho dù chia tay với Thái Ni vẫn có thể tìm được giống cái khác, chính là hắn cố tình chạy tới đây nháo loạn, làm tất cả mọi người đều nhìn thấy bộ mặt chán ghét của mình.

Giờ thì tất cả các phi thủ nhân trẻ tuổi, chỉ cần không phát điên thì sẽ không có ai gả cho hắn, một thú nhân đánh giống cái! Từ nay về sau, chỉ sợ khi nhóm giống cái thấy hắn, nhất thì chạy trốn, mà gan lớn thì sẽ mắng hắn tới tấp.

Phát Lôi đánh Lai Đức một trận, phần lớn là thay Dịch Nãi trút giận, bất quá vẫn còn chút kính không thôi. Dịch Nãi thấy vậy, vội vàng chạy tới, ôm mặt Phát Lôi hung hăng hôn một cái, khen ngợi: “Phát Lôi nhà chúng ta thực lợi hại!” Lúc này trên mặt y mới dần lộ ra ý cười.

Mã Cát cũng chạy tới khuyên can: “Quên đi quên đi, đừng tức giận vì loại người đó. Không đáng.”

Thái Ni có chút xấu hổ. Hôm nay cũng nhờ Dịch Nãi cứu hắn cùng bảo bảo. Dịch Nãi vì giúp hắn mà suýt chút nữa bị Lai Đức đá thương. Thái Ni quả thực có chút áy náy. Lai Đức dù sao cũng là người yêu cũ, làm ra chuyện thế này, hắn cảm thấy thực mất mặt.

Thái Ni cùng Văn Sâm Đặc đi tới trước mặt Dịch Nãi, Phát Lôi nói cảm tạ: “Hôm nay thực cảm ơn các ngươi.” Văn Sâm Đặc vạn phần cảm kích, nếu không phải có Dịch Nãi ngăn cản, không biết Thái Ni phải gặp tai họa gì nữa.

Dịch Nãi khoát tay: “Này không có gì, nói thật, ta chỉ xem hắn là đối tượng luyện quyền thôi. Mấy ngày nay Phát Lôi dưỡng ta thực tốt quá, béo hẳn một vòng.”

Mã Cát bật cười: “Xem ra, Phát Lôi vừa nảy không nên giáo huấn Lai Đức, đã cướp chuyện tốt của ngươi a.”

Địch Nãi hát đầu: “Chứ gì nữa, đổi lại là ta, ta đã đánh tới răng roi đầy đất rồi!”

Mọi người nghe xong, đều cười ha hả, cũng vì thế mà bầu không khí nặng nề rốt cuộc cũng tiêu tan.

Nhìn Địch Nãi vài lần đánh nhau với thú nhân, Mã Cát thực bội phục. Lần này thực sự động tâm, muốn Địch Nãi dạy mình vài chiêu. Như vậy, lúc gặp nguy hiểm cũng có thể ứng phó kịp thời.

Địch Nãi trêu chọc: “Này, ngươi học để khi dễ Hách Đạt à?”

Mã Cát liếc mắt: “Chỉ có ngươi mới bắt nạt Phát Lôi thôi, Hách Đạt nghe lời như vậy, ta làm gì mà khi dễ chứ?”

Địch Nãi cười hắc hắc, nháy nháy mắt: “Kia cũng không nhất định. Nói không chừng ngày nào đó đột nhiên muốn khi dễ một chút thì sao?” Ý tứ là, nói không chừng lúc nào đó Mã Cát đột nhiên muốn bá vương ngành thượng cung.

Mặt Mã Cát đỏ bừng, đập Địch Nãi một cái: “Ngươi ngươi ngươi, dám lời ta ra đùa cợt hả, đánh chết ngươi!”

Địch Nãi cười hi hi tránh được, Mã Cát cứ đuổi theo không tha. Nhất thời sơn động không ngừng có tiếng cười vui vẻ.

Các thú nhân thấy bọn họ chơi đùa, cười cười đi xử lý con mồi.

Dùng xong cơm trưa, Địch Nãi kéo Mã Cát tiếp tục làm xích đu. Phát Lôi đang định tới giúp một tay thì bị tộc trưởng phái người tới gọi đi.

Chờ Phát Lôi quay lại, xích đu đã làm xong. Mã Đang kích động ngồi trên xích đu, để Hách Đạt đưa giúp.

Thái Ni cũng muốn thử, Văn Sâm Đặc thấy du dây Địch Nãi làm cũng khá chắc chắn nên đồng ý. Dù sao, hắn ở phía sau đẩy, sẽ không để Thái Ni bị đẩy lên quá cao.

Địch Nãi thấy Phát Lôi trở lại, liền hỏi: “Tộc trưởng gọi ngươi có chuyện gì không?”

“Tộc trưởng nói té phẩm cho lễ thờ thần cần một thứ khá xuất đặc biệt, bảo nhóm người đề cử làm tộc trưởng chúng ta đi tìm.”

Địch Nãi nhăn mặt nhíu mày: “Thứ đặc biệt? Thế nào mới tính là đặc biệt?”

“Tộc trưởng nói, truyền thuyết ở một hang động trên hòn đảo ngoài biển đông có một viên đá có thể phát sáng vào ban đêm.”

Địch Nãi ngắt ra: “Chẳng lẽ là dạ minh châu? Thứ này quả thực khá mới lạ. Đúng rồi, ngươi nói biển đông, có xa lắm không?”

Phát Lôi suy nghĩ một chút mới đáp: “Tộc trưởng nói cứ thẳng về hướng tây, xuyên qua bình nguyên, tiếp đó băng qua một mảnh sa mạc lớn, bay tiếp qua hai ngọn núi lớn thì sẽ tới bờ biển đông. Đại khái bốn năm ngày mới tới được.”

“Ta đi với ngươi.”

Phát Lôi gật đầu: “Àn, tốt. Chúng ta tranh thủ thời gian, tầm mười ngày có thể trở về.” Y cũng luyến tiếc cùng Địch Nãi tách ra lâu như vậy.

Vì thế liền quyết định như vậy, bọn họ nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sẽ xuất phát đi tìm dạ minh châu.

Lúc ăn tối, Địch Nãi phát hiện Tiểu Nhị không thấy đâu. Tiểu Nhị cứ xuất quỷ nhập thần, thường xuyên tới tận khuya mới quay về, Địch Nãi cũng tập thành thói quen. Nói thật, đắm chìm trong bể tình, quả thực cậu có chút lơ là vật nhỏ này. Địch Nãi có chút áy náy.

Ăn bữa tối xong, Địch Nãi bắt đầu tìm kiếm Tiểu Nhị. Ngày mai phải xuất phát đi tìm dạ minh châu, Địch Nãi hi vọng có thể sớm tìm ra nó, mang đi cùng.

Chính là, ở phụ cận tìm tới tìm lui một vòng lớn cũng không nhìn thấy bóng dáng Tiểu Nhị.

Phát Lôi an ủi: “Chắc nó chạy đi đâu chơi rồi, nói không chừng sáng mai sẽ thấy nó về thôi.”

Địch Nãi cũng biết, cứ tìm kiếm lung tung như vậy không có tác dụng gì. Thật ra cậu cũng không sợ Tiểu Nhị bị bắt nạt, thú nhân trong bộ lạc phần lớn đều không khó xử vật nhỏ như vậy. Tiểu Nhị lại thông minh, thú trao bình thường rất khó bắt được.

Thở hắt ra. Quên đi, không tìm nữa. Tiểu Nhị là đứa trọng tình, Địch Nãi tin tưởng nó nhất định sẽ quay về.

...

Hoàn Chương 60.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chủng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 61: Sa Mạc Kinh Hồn

Tối sáng hôm sau, Tiểu Nhị cũng không trở lại, Dịch Nãi bắt đầu có chút lo lắng. Chính là sáng nay bọn họ phải xuất phát đi tìm dạ minh châu, bằng không sẽ không kịp lễ thù thân. Dịch Nãi chỉ đành chạy tới nhờ nhóm Mã Cát, nếu thấy Tiểu Nhị thì trông hộ.

Lúc xuất phát, Dịch Nãi bảo Phát Lôi chờ mình tới trước và sau sơn cốc tìm một lần. Chính là vẫn không tìm được Tiểu Nhị, cậu chỉ đành mất mát rời đi.

Đây vẫn là lần đầu tiên khi tới thế giới này, Dịch Nãi xuất môn mà không mang theo Tiểu Nhị ở bên người. Nhất thời quả thực có chút không quen, bất quá, cậu tin tưởng, chờ tới lúc trở về, Tiểu Nhị nhất định ở trong bộ lạc. Nghĩ tới đây, cậu cũng an tâm một chút.

Sáng sớm cuối thu có chút se lạnh, Dịch Nãi mặc quần áo nguy trang, vừa rời khỏi bộ lạc đã bị cơn gió lạnh thổi tới run run. May mắn, trong ba lô có mang theo da thú, cậu vội vàng lôi ra trùm lên người.

Sờ sờ lông Phát Lôi, Dịch Nãi phát hiện lông dày hơn rất nhiều. Cậu thực hâm mộ nói: “Phát Lôi, cũng là người tốt, không cần mặc quần áo. Nếu ta cũng có thể biến thân thì tốt rồi.”

Lỗi tai Phát Lôi run run, đột nhiên dùng sức lắc lắc cái đầu to, làm cả người cũng nhoáng lên, suýt chút nữa hất văng Dịch Nãi xuống.

Dịch Nãi túm tai Phát Lôi, lúc ổn định lại thân thể mới hiểu đối phương so đo cái gì. Khẳng định là người này không thích cậu có thể biến thân, vì như vậy cậu sẽ biến thành giống đực.

Dịch Nãi có chút dở khóc dở cười, trấn an: “Ta cũng chỉ nói vậy thôi. Ta chỉ nghe thú nhân uống nước thánh có thể cải tạo thành giống cái, chứ chưa nghe nói giống cái có thể biến thành giống đực a.”

Kỳ thực trong lòng Dịch Nãi nghĩ, nếu thật sự có loại nước thuốc này, cậu cũng muốn thử một phen. Như vậy, không cần ý lại Phát Lôi nữa, có thể tự mình tự do tự tại bay lượn, thích thú biết bao a!

Bất quá, nếu thật là vậy, nói không chừng Phát Lôi sẽ không tìm cậu làm bạn nữa. Dù sao, chỉ có giống cái mới có thể sinh sản hậu đại. Trong thế giới thú nhân, đây là chuyện quan trọng.

Nếu cậu biến thành giống đực, Phát Lôi còn thích cậu không? Dịch Nãi có chút không xác định. Bất quá, rất nhanh cậu liền lắc lắc đầu: hey, ông đây không có việc gì nghĩ mấy thứ linh tinh làm gì, quả thực là càng lúc càng giống gà mẹ mà. Trên thế giới này không có nhiều nếu như vậy đâu!

Bởi vì hình thù nên Phát Lôi không thể nói chuyện, Dịch Nãi ngồi trên lưng y, rất nhanh liền cảm thấy nhàm chán. Cũng may, còn có thể nhân cơ hội này thưởng thức cảnh thảo nguyên mùa thu tuyệt đẹp.

Mặt trời chậm rãi dâng lên, chiếu rọi khắp thảo nguyên. Lúc này là một thế giới ngũ sắc. Lá hương bồ màu xanh, lá phong màu đỏ, bầu trời màu lam, sắc thu mê người nhìn không biết chán, thực mê người. Dù loại động vật bắt đầu hoạt động, đàn lộc, đàn trâu nhàn nhã gặm cỏ. Một khi cảm giác được nguy hiểm, bỏ trốn tứ phía.

Làm Dịch Nãi ngạc nhiên chính là tựa hồ thấy được đại tinh tinh. Bất quá, thế giới này có tinh tinh cũng thực bình thường, không biết về sau có xuất hiện người vượn không nữa.

Cuối thu ánh mặt trời tuy không mãnh liệt nhưng vì bay cao, tử tuyến mạnh hơn. Phát Lôi không sợ nhưng Dịch Nãi lại sợ nó làm hồng làn da, vì thế cậu dùng lá cây làm nón. Tuy tác dụng không quá lớn nhưng có còn hơn không.

Dịch Nãi sợ Phát Lôi quá mệt mỏi, mỗi khi thấy nguồn nước liền kéo tai Phát Lôi, bảo y ngừng lại nghỉ ngơi. Hai người uống chút nước, rửa mặt, cũng có thể giảm bớt chút mệt mỏi.

Lúc Phát Lôi nằm trên đất nghỉ ngơi, Dịch Nãi sẽ nhân cơ hội ở phụ cận tìm kiếm vài thứ có thể ăn.

Mặc dù nằm nghỉ nhưng hai lỗ tai Phát Lôi vẫn dựng thẳng, nghe ngóng động tĩnh, ngẫu nhiên còn ngẩng lên nhìn Dịch Nãi một cái. Nếu Dịch Nãi vượt quá phạm vi tầm nhìn, y sẽ bay qua tìm Dịch Nãi, đi theo bên cạnh.

Dịch Nãi có chút bất đắc dĩ, cái người này không chịu nghỉ ngơi mà cứ chú ý tới mình. Bản thân Dịch Nãi là người khá tùy tiện, lại độc lập, đôi khi làm việc sẽ không bận tâm nhiều tới đồng bạn. Cho là đang yêu nhau nhưng phần lớn thời gian của Dịch Nãi đều dành cho việc cải thiện chất lượng sinh hoạt. Nhưng Phát Lôi thì một lòng một dạ đặt trên người Dịch Nãi, sợ cậu bị tổn thương.

Tuy Dịch Nãi rất mạnh, đại đa số trường hợp có đủ sức tự bảo vệ mình, nhưng Phát Lôi vẫn kiên trì tư thái bảo hộ ở bên cạnh. Mấy hôm nay, lúc buổi tối đi ngủ, Phát Lôi vẫn luôn bảo hộ Dịch Nãi trong lòng mình.

Phát Lôi hi vọng, nếu có nguy hiểm, y có thể chắn trước mặt Dịch Nãi, không để cậu chịu chút thương tổn nào. Đây là chức trách của giống đực, cũng là tâm nguyện của cậu.

Dịch Nãi cảm thấy Phát Lôi làm vậy có chút dư thừa, có chút gà mẹ, bất quá cậu cũng không chán ghét. Được một người toàn tâm toàn ý để trong lòng, toàn tâm toàn ý bảo hộ, quả thật không tồi.

Thảo nguyên có rất nhiều rau dại, Dịch Nãi hái một ít bỏ vào ba lô, để phòng sẵn. Làm một người tới từ thời hiện đại, Dịch Nãi am hiểu đạo lý phối hợp chay mặn. Trên cơ bản, mỗi bữa cơm đều cần chút rau xanh.

Phát Lôi không thích ăn rau, nhiều khi Dịch Nãi nấu cả một mũ giáp mà y không động tới ngụm nào. Dịch Nãi cảm thấy hổ là loài ăn thịt, cho dù không ăn rau cũng không sao. Nhưng sau đó cậu phát hiện da Phát Lôi có lúc rất dễ bị khô cũng lột da, nứt rạn cũng bị sưng phù.

Phát Lôi không chút để ý tới những chứng bệnh da lông này, trong bộ lạc có rất nhiều thú nhân bị, nhẵn nhụi sẽ qua. Dịch Nãi thì biết rõ, da khô như vậy rất có thể bị thiếu vitamin, nứt sưng là vì ăn thịt quá nhiều nên bị nóng.

Loại bệnh này thoát nhìn không nghiêm trọng nhưng có ảnh hưởng rất lớn đối với chất lượng sinh hoạt. Huống chi, cũng không phải không có rau để ăn.

Cho nên, Dịch Nãi bắt đầu cưỡng ép dụ dỗ, bắt Phát Lôi mỗi bữa cơm đều phải ăn một chút rau. Cậu cảm thấy, điểm bứt đồng duy nhất của y chính là lúc này. Dịch Nãi đuổi theo uy rau, y thì cứ tránh né, nhất định không chịu ăn. Dịch Nãi thấy cậu khó chịu như vậy, liền thương cho một cái hôn. Cũng nhờ vậy, Phát Lôi mới vui vẻ chịu đựng.

Hôm nay lúc đi tìm kiếm xung quanh, Dịch Nãi cư nhiên phát hiện đậu phộng. Dùng gậy đào củ, sau đó hái xuống mang đi rửa sạch. Cậu để lại một ít, để sau này làm mầm mống. Số củ đậu phộng còn lại bỏ vào lược với chút muối, làm đồ ăn vặt.

Cứ vậy, lúc ngồi trên lưng Phát Lôi, Dịch Nãi có thể vừa ăn đậu phộng vừa ngắm cảnh. Ngẫu nhiên, Dịch Nãi sẽ lột tầm chục hạt đưa tới bên miệng Phát Lôi. Phát Lôi hé miệng, cậu liền ném đậu phộng vào trong. Bất quá, răng nanh của lão hổ không có công năng nhai đậu phộng, Phát Lôi nhiều lắm là cuốn cuốn đầu lưỡi liếm láp chút vị mặn mà thôi.

Bất quá, hai người hồ động như vậy, một đường cũng tăng thêm không ít thú vị.

Hôm sau, bọn họ xuyên qua một cái khe sâu lớn, tiếp đó nhìn thấy sa mạc mênh mông.

Sa mạc rộng lớn dưới ánh mặt trời chiếu rọi hết như biển rộng vàng ươm. Những cồn cát nối liền nhấp nhô, giống như cự long trong biển. Dưới ánh mặt trời chói chang, sa mạc bốc lên từng luồng nhiệt, làm người ta hít thở cũng thực khó khăn. Sa mạc mênh mông vô bờ, con người đứng ở giữa trông nhỏ bé vô cùng.

Biển cát mờ mịt, liếc mắt không nhìn thấy bao nhiêu dấu hiệu sinh mệnh. Nếu không phải ngẫu nhiên có vài con chim bay ngang, thời gian nơi này cũng dường như đọng lại.

Đây là lần đầu tiên Dịch Nãi chân chính tiếp xúc với sa mạc, nhất thời có chút khiếp sợ.

Trong sa mạc, thức ăn nước uống đều thực khan hiếm. Cũng may, biết sắp tiến vào sa mạc nên tối hôm trước, Dịch Nãi cùng Phát Lôi đã chuẩn bị tốt. Hiện giờ Dịch Nãi còn mang theo một cái chân lợn rừng nướng cùng một đồng quả hồng hái trong rừng.

Cậu còn dùng cả mên chứa nước. Tuy ít nhưng trong sa mạc có khi có thể cứu mạng. Dịch Nãi thực tưởng niệm túi nước dự trữ bằng plastic, vừa tiện lại chứa được nhiều nước. Đáng tiếc, những thứ hiện đại hóa kia ở trong này quả thực là hi vọng xa vời.

Sau khi ở sa mạc ăn uống no đủ, kiểm tra lại đồ đạc lần cuối, bọn họ bắt đầu bay qua sa mạc.

Tuy Phát Lôi có thể bay nhưng nhiệt độ quá cao, cho dù ở giữa không trung cũng cảm nhận được. Mới bay nửa giờ, Dịch Nãi đã cảm giác Phát Lôi ở dưới thân bắt đầu thở ồ ồ. Không cần đưa tay sờ, cậu cũng cảm nhận được mồ hôi trên lưng y.

Dịch Nãi cảm thấy có chút đau lòng. Cậu thì thoải mái rồi, chỉ cần ngồi là được. Phát Lôi từ đầu tới cuối cứ phải đều đều đập cánh, chờ cậu bay tới trước.

Dịch Nãi vài lần bảo Phát Lôi đáp xuống nghỉ ngơi, chỉ là Phát Lôi biết nhiệt độ sa mạc nóng như thiêu đốt, ngồi ở dưới thì Dịch Nãi phải chịu khổ, vì thế cường ngạnh bay tiếp, thẳng đến khi thực sự không kiên trì nổi mới chịu dừng lại.

Lúc nghỉ ngơi, Dịch Nãi đưa cả mên nước cho Phát Lôi uống, bản thân chỉ ăn hai quả hồng. Lúc Phát Lôi bay trên không trung, Dịch Nãi sẽ cúi đầu tìm kiếm cây xương rồng hoặc những loại cây có chứa nước. Ngẫu nhiên nhìn thấy, sẽ bảo Phát Lôi đáp xuống nghỉ ngơi hồi phục, thuận tiện kiếm chút nước.

Trên sa mạc thường xuyên gặp gió xoáy, từng cơn từng cơn cát vàng cuốn lên cao cao lướt nhanh trên sa mạc. Nếu bị nó cuốn vào, đảm bảo là dính cát đầy người, nếu xui xẻo thì có thể bị cơn cát vùi lấp.

Nếu không phải Phát Lôi có thể bay, sa mạc quả thực chính là cạm bẫy tử vong. Ngay cả có thể bay như Phát Lôi cũng kinh hoàng không thôi.

Mỗi lần Phát Lôi nghỉ ngơi, Dịch Nãi đều bảo y nằm lên dùi, không được lộn xộn, phần vải dù còn lại, Dịch Nãi cũng trùm lên đầu y. Còn bản thân cậu thì

cố gắng tìm kiếm nguồn nước ở xung quanh, có một lần ngẫu nhiên, Địch Nãi nhìn thấy vài con lạc đà đơn lẻ, cậu liền bảo Phát Lôi đáp xuống nghỉ ngơi, thuận tiện bổ sung thức ăn.

Không chút do dự giết con lạc đà nhỏ nhất, cho Phát Lôi uống máu cùng ăn thịt lạc đà tươi. Bình thường ở trong bộ lạc Phát Lôi chủ yếu ăn thịt nướng, thịt tươi thoát nhìn quá huyết tính. Nhưng tình huống hiện tại không giống, thịt tươi nhiều nước hơn, hơn nữa ăn cũng tiện.

Là chủ lực băng qua sa mạc, Phát Lôi nhất định phải bảo trì thể lực cường hãn. Trong biển cát này, sinh tồn là nguyên nhất trước nhất.

Con lạc đà kia Phát Lôi chỉ ăn hơn một nửa, phần còn lại, Địch Nãi cắt một cái chân mang theo, chờ chốc nữa Phát Lôi đói bụng thì ăn tiếp.

Hai người cứ vậy bay bay nghỉ nghỉ, cũng không chậm trễ hành trình. Rất nhanh, màn đêm buông xuống, Phát Lôi không chịu nghỉ ngơi, nhân dịp mát mẻ bay thêm một đoạn. Địch Nãi không lay chuyển được, chỉ đành đồng ý.

Sa mạc ban đêm hoàn toàn trái ngược với ban ngày, Địch Nãi ngồi trên lưng Phát Lôi, cảm thấy mồ hôi trên người đều bị hong khô, nhìn không được rùng mình.

Phát Lôi phát hiện Địch Nãi rất có thể sẽ bị cảm lạnh mới chịu dừng lại, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm rồi tiếp tục hành trình.

Sa mạc thiếu cây cối, không có cách nào dựng lều, Địch Nãi liền lấy dù ra trải xuống đất, xem như thảm. Lúc nằm lên đó, nằm một nửa, một nửa đắp lên người. Như vậy cũng tránh được cảnh màn trời chiếu đất.

Phát Lôi nằm ịch xuống, động cũng không muốn động. Địch Nãi vừa đau lòng vừa buồn cười, lúc bay thì cứ cậy mạnh, giờ mới chịu thành thật. Bảo Phát Lôi hóa về hình người, dùng sức giúp y mất xa gần cốt, giảm bớt mệt nhọc. Chờ Địch Nãi dừng lại thì phát hiện, người này đã ngủ vù vù.

Bất quá, lúc cậu dừng lại thì Phát Lôi cũng tỉnh. Y lại hóa về hình thú, ôm Địch Nãi trong lòng, lúc này mới yên tâm đi vào giấc ngủ.

Địch Nãi phát hiện mình càng lúc càng không muốn xa rời Phát Lôi, mỗi đêm phải xoa xoa cái bụng mềm mại của y mới có thể đi vào giấc ngủ. Bất quá, sa mạc nguy hiểm trùng trùng, cậu thực sự ngủ không say.

Quả nhiên, lúc nửa đêm, Địch Nãi cảm giác có âm thanh tấp tấc từ không xa truyền tới. Địch Nãi tỉnh ngủ ngẩng đầu quan sát xung quanh, dưới ánh trăng, sa mạc vẫn bình tĩnh như cũ. Phát Lôi cũng bừng tỉnh, dựng thẳng tai lắng nghe. Không đúng, có nguy hiểm.

Tiếng cát rào rào lợi hại. Địch Nãi túm ba lô, nhảy phốc lên lưng Phát Lôi. Y đập cánh, bay lên không.

Khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông, bọn họ tránh né được một cái kim to từ dưới đất chui ra.

...

Hoàn Chương 61.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chủng Binh Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Tuyệt Sơn Phi Bộc

Nhìn Địch Nãi phóng xuống khỏi lưng mình, chạy đi ngắt một loại hoa kì quái, trong lòng Phát Lôi có chút nghi hoặc. Địch Nãi bình thường đâu có thích hoa a? Huống chi, hoa này cũng không đẹp. Chẳng lẽ nó có công dụng khác? Vì thế y hóa thành hình người, chạy tới bên cạnh Địch Nãi nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy, hoa này rất hữu dụng à?”

Địch Nãi hưng phấn gật đầu: “Đúng vậy, thứ này gọi là bông. Có bông, có thể làm ra vải bông. Đúng rồi, vải bông chính là một loại vải dệt tương tự với quần áo trên người ta. Bất quá, vải bông dày hơn, giống như da thú, vừa có thể làm quần áo, vừa có thể làm túi, chắn màn linh tinh. Nói tóm lại, có thứ này, sau này phi thú nhân không còn sợ lạnh nữa.

Địch Nãi nói xong, bắt đầu nhanh tay ngắt bông.

Kỳ thực cậu nói vậy có chút hơi quá. Bởi vì cậu không biết nên làm thế nào để chế biến thành vải bông. Ở thế giới cũ, mỗi ngày cậu tiếp xúc đủ loại vải bố, thế nhưng chưa từng suy xét xem nó làm thế nào dệt thành. Dù sao, vải dệt cũng là một sản phẩm công nghiệp, canh cửi thủ công thực hiếm thấy.

Cậu chỉ biết, vải bông được dệt từ sợi bông, mà sợi bông thì từ bông. Nhưng trình tự cụ thể thế nào thì hoàn toàn không biết.

Chính là cậu nghĩ, thời lạc hậu này mọi người chưa biết tới canh cửi, bọn họ có thể chậm rãi suy nghĩ tìm ra phương pháp. Cứ mang về, để mọi người cùng suy nghĩ, một ngày nào đó rốt cuộc sẽ lòi ra thôi. Cho dù tạm thời không nghĩ ra, bông có thể dùng vào việc khác. Huống chi, nó cũng không nặng, mang theo cũng không phải vấn đề lớn.

Phát Lôi không hỏi tiếp, chỉ im lặng theo sát cậu ngất bông. Y cảm thấy nếu Dịch Nãi đã nói vậy thì số bông này tự nhiên rất quan trọng. Làm thú nhân, có da lông cùng thân thể cường hãn, cho dù là mùa đông bọn họ cũng không sợ lạnh.

Chỉ là phi thú nhân thì khác, bọn họ chỉ có thể dựa vào da lông động vật để sưởi ấm, nhưng cho dù trùm kín thì vẫn bị gió lùa vào. Bởi vậy vào mùa đông, phi thú nhân đại đa số đều ở trong sơn động không đi ra ngoài, lúc ngủ cũng phải đắp da thú thật dày. Có vài phi thú nhân nhỏ tuổi vì cái rét mùa đông mà lạnh chết.

Nghĩ đến đây, Phát Lôi liền khò sờ.

Y cũng từng nghĩ, quần áo trên người Dịch Nãi thoạt nhìn vừa xinh đẹp lại vừa nguội, nếu bộ lạc có thể làm ra loại quần áo này thì tốt rồi.

Bất quá, ở cùng nhau một thời gian dài như vậy, Phát Lôi cũng rõ, trên người Dịch Nãi có rất nhiều thứ đặc biệt ở thế giới kia. Ở thế giới này, không hẳn có thể làm ra được. Bất quá, cũng có vài thứ, Dịch Nãi có thể nghĩ cách làm ra.

Mỗi khi nhìn thấy Dịch Nãi làm ra một ít hành động kỳ quái, Phát Lôi đều vô thức nghĩ, thế giới cũ của Dịch Nãi rốt cuộc là một nơi thế nào? Người bên đó thực thông minh, thế nhưng có thể làm ra thật nhiều thứ kỳ kỳ quái quái lại rất hữu dụng.

Lại nói tiếp, từ khi Dịch Nãi tới bộ lạc, mỗi thứ cậu làm đều mang tới thay đổi rất lớn cho bộ lạc, làm cuộc sống của các tộc nhân ngày càng thoải mái hơn. Đại vụ nói không sai, Dịch Nãi chính là sứ giả Thần Sáng Thế đưa tới bộ lạc để cải thiện cuộc sống của tộc nhân.

Bất quá, Phát Lôi cho rằng, Dịch Nãi tới đây, người được lợi lớn nhất là mình. Phát Lôi thực cảm kích Thần Sáng Thế, đây đúng là ân huệ mà người ban xuống, để y đứng lúc cứu được Dịch Nãi. Dịch Nãi tới làm cuộc sống của y càng nhiều sắc màu hơn, cũng biết được cái gì là yêu thương.

Phát Lôi đầy yêu thương nhìn qua Dịch Nãi, gương mặt sinh động, dáng người mạnh mẽ, nhất cử nhất động đều làm y mê muội.

Dịch Nãi vừa hái bông vừa suy nghĩ cách làm vải, vì thế không chú ý tới Phát Lôi. Ngẫu nhiên nhấc đầu, liền thấy y đang ngơ ngác nhìn mình, trong mắt đầy ấp tình cảm. Dịch Nãi trong lòng âm ập, rồi lại nảy sinh tâm bốn cột, vung tay ném qua một quả bông: “Ngốc, nghĩ cái gì đó hả?!”

Phát Lôi tránh không kịp, bị bông đập vào giữa trán. Ngơ ngác xoa xoa trán, lúc này mới hồi phục tinh thần, ngượng ngùng cười cười: “Nghĩ nguội.”

Đáp án này khá thành thật, Dịch Nãi nghe xong nhin không được muốn cười, lại cảm thấy thực ngọt ngào. Bất quá, hai đại nam nhân ngọt ngọt ngào ngào như vậy, Dịch Nãi quả thực có chút ngượng ngùng: “Ta ở ngay đây, nguội còn nghĩ cái gì, mau hái bông đi, hái xong còn lên đường!”

Phát Lôi không phản bác, tiếp tục hái bông, chỉ là trong lòng có một câu cứ xoay quanh mãi: Dịch Nãi, tuy mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nguội, nhưng ta vẫn luôn nghĩ về nguội.

Bông ngắt được vẫn chưa bỏ lớp vỏ ngoài nên thể tích khá lớn. Ba lô Dịch Nãi không thể chứa được nhiều như vậy, vì thế cậu trái dù xuống đất rồi bỏ bông lên. Bọn họ hái tất cả bông trên sườn núi, mang theo một túi bông thật to rời đi.

Càng bay lên cao, thảm thực vật dần thưa thớt, độ ẩm cũng giảm hẳn. Dịch Nãi không thể không lôi da thú ra quấn mình thật chặt.

Bởi vì hướng lên đỉnh có hơi dốc, Phát Lôi không thể không lượn vòng. Không khí trên cao ngày càng loãng, hô hấp Phát Lôi có chút ồ ồ, thường thường cứ bay lên một đoạn sẽ tìm điểm dừng chân nghỉ nguội. Ở không gian rét lạnh thế mà mà y đổ ra một thân mồ hôi.

Dịch Nãi thật hi vọng mình có thể gầy một chút, như vậy, Phát Lôi có thể bay thoải mái hơn.

Tuyết sơn quanh năm tuyết đọng, ánh mặt trời mùa thu tản ra quang hoa trong trẻo nhưng lạnh lùng, dị thường chói mắt. Dịch Nãi nằm trên lưng Phát Lôi, ánh mắt vô thức xoay chuyển, nhìn tới những nơi không bị. Là một quân nhân, cậu biết rõ nếu nhìn chăm chăm tuyết quá lâu sẽ dễ dàng mắc chứng quáng tuyết.

Cậu nhắc nhở Phát Lôi, không nên cứ nhìn chăm chăm vào tuyết. Chính là, Phát Lôi không có biện pháp né tránh như cậu. Chỉ đành cố quan sát bề mặt bên dưới, tận lực tìm kiếm địa điểm dừng chân thích hợp.

Có một lần nghỉ chân, vì tảng đá dưới chân quá trơn, oạch một cái, y mang theo Dịch Nãi rơi xuống. Tuyết trên tảng đá cũng ào ào rớt xuống, trong lúc bối rối y vội vàng đập cánh bay trở lên. Dịch Nãi cũng kinh hách. May mắn cậu sợ lạnh nên ôm chặt cổ Phát Lôi, cả người nằm úp sấp trên lưng y, bằng không chắc đã rớt xuống rồi.

Phát Lôi bay qua đỉnh tuyết sơn thì thoải mái hơn, dù sao mặt phía sau cũng không quá dốc. Lúc lao xuống chỉ cần vỗ nhẹ cánh, nắm chắc phương hướng cùng tốc độ là được.

Nhưng hành động này lại làm Dịch Nãi không dễ chịu chút nào, nếu cúi đầu xuống, cậu sẽ cảm thấy choáng váng; còn ngồi thẳng dậy thì bị gió lạnh thổi ập vào nguội. Chăm chú một chút, cậu vận quyết định cúi nguội xuống.

Dịch Nãi có chút choáng đầu hoa mắt, bất quá cũng thấy rõ ở sườn núi phía trước có một thác nước lớn. Kia đại khái là tuyết trên đỉnh hội tụ mà thành, theo một ngọn núi nhỏ trút xuống, khí thế đồ sộ.

Dịch Nãi không muốn bỏ qua cảnh đẹp như vậy, vội vàng vỗ vỗ bả vai Phát Lôi: “Dừng bay, dừng ở thác nước bên kia đi.”

Lúc Phát Lôi đặt chân xuống thạch đàm, Địch Nãi thực sự bị cảnh đẹp trước mắt làm sợ ngây người. Đây là lần đầu tiên cậu thấy một thác nước hùng vĩ tráng lệ đến vậy. Thác nước này hết như một bức màn bạc từ từ trên khe sâu trút xuống. Trong đầu Địch Nãi không khỏi hiện lên một câu thơ từng học lúc tiểu học: phi lưu trực hạ tam thiên xích, nghi thị ngân hà lạc cửu thiên.

Đứng dưới thác nước chỉ nghe thấy tiếng nước ào ào, dư vang không dứt. Bên cạnh thác nước là một cây cổ thụ che trời, trong sơn cốc ầm ầm có khói sương lượn lờ, nơi này đúng là kỳ tích của tạo hóa.

Nhớ tới những bộ tiểu thuyết võ hiệp từng xem, nơi thế này rất thích hợp cho cao thủ tuyệt thế ở. Nếu là cao thủ thì có thể dưới thác nước luyện thành tuyệt thế võ công.

Địch Nãi đương nhiên không phải vì muốn luyện công dưới thác nước mới bảo Phát Lôi dừng lại. Cậu muốn ăn cá. Đương nhiên, thuận tiện thưởng thức cảnh đẹp khó có này.

Phát Lôi sớm đã mệt mỏi, lúc này đang quỳ rạp dưới đất thở phì phò. Địch Nãi vỗ vỗ đầu y, đi tới bên đàm hóp vài ngụm nước, thuận tiện múc một mủ nước mang về cho Phát Lôi. Phát Lôi hóa thành hình người, bụng mủ giáp, ừng ực ừng ực uống cạn.

Địch Nãi giúp y lau đi bọt nước dính bên má, buồn cười nói: “Uống chậm thôi, không ai giành với ngươi đâu.” Nói xong lại có chút đau lòng. Mấy ngày này hết băng sa mạc lại tới vượt tuyết sơn, chỉ sợ Phát Lôi đã mệt lắm.

Phát Lôi uống nước xong, khôi phục sức lực, định đi săn. Địch Nãi vội giữ y lại: “Ngươi nghỉ ngơi một hồi đi, ta đi bắt cá.” Đại khái trong từ điển của thú nhân không hề có từ yếu thế đi. Suốt chặng đường, Địch Nãi chưa từng thấy Phát Lôi than oán vất vả câu nào. Lại nói tiếp, y vẫn còn nhỏ hơn cậu vài tuổi a!

Phát Lôi do dự một chút, dưới ánh mắt kiên định của Địch Nãi hóa về hình thú nằm úp sấp. Địch Nãi quỳ xuống bên cạnh, nâng cái đầu to của y, cúi đầu hung hăng lên mũi y một cái rồi cười nói: “Hào hảo nghỉ ngơi đi, hành trình tiếp theo còn phải dựa vào ngươi!”

Phát Lôi chớp chớp đôi mắt to, vờn đầu lưỡi liếm liếm cái mũi vừa được hôn, giống như có chút chưa đã ghiền.

Địch Nãi lại giúp Phát Lôi chải lông, sau đó mới đứng lên, xuống nước bắt cá. Vừa rồi uống nước cậu có nhìn kỹ một chút, dưới hồ có cá.

Địch Nãi vót một nhánh cây, cột dao găm vào một đầu, sau đó cõi giày xắn cao ống quần, bước vào trong nước.

Nước trong hồ là tuyết mới tan, chân trần tiếp xúc có chút lạnh thấu xương. Cũng may thân thể Địch Nãi rất tốt, lập tức thích ứng.

Tìm kiếm một phen, Địch Nãi nhìn thấy một con cá cách đó khá gần. Rón ra rón rén tới gần, canh chuẩn xác rồi phóng lao. Wow, trúng phóc! Địch Nãi cao hứng thấy con cá lên bờ.

Địch Nãi tiếp tục tìm kiếm, qua hồi lâu mới nhìn thấy một con cá khác. Con này rõ ràng đầu đầu hơn nhiều. Địch Nãi vung lao qua, nó thế nhưng quẫy đuôi xoay người, làm cậu phóng hụt. Một kích không trúng, thấy nó còn chưa chạy xa thì vội vàng nhắc chân vờn tay, nào ngờ trượt chân, ngã xuống nước.

Địch Nãi ở trong nước quẫy vài cái mới đứng vững lại. Không ngờ con cá này giảo hoạt như vậy. Địch Nãi đi lên bờ cõi quần áo, chỉ chừa lại mỗi cái quần đùi, tiếp tục vì bữa tối phấn đấu.

Phát Lôi hí hóp, đầu gối lên chân trước, hưng trí nhìn Địch Nãi bắt cá. Lúc nhìn thấy cậu cõi quần áo, con ngươi rõ ràng trở nên sâu thẳm. Địch Nãi trần trụi, dáng người thon dài mềm dẻo, hành động nhanh nhẹn mà mạnh mẽ. Dưới ánh trời chiều, da thịt trắng nõn của Địch Nãi giống như tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Phát Lôi nhớ tới xúc cảm ôn nhuận khi sờ lên làn da kia, trong lòng cứ như có một cọng lông vũ quét qua quét lại, dưới bụng là một trận lửa nóng.

Địch Nãi không chú ý tới ánh mắt Phát Lôi, sau nhiều lần trắc trở, rốt cuộc cũng quơ thêm một con cá. Lần này cậu thực kích động cầm con cá lớn, về mặt sáng lạn đi về phía Phát Lôi: “Hey, Phát Lôi, xem ta bắt được cá này.” Địch Nãi ước lượng một chút, con cá này nặng cũng phải năm sáu kg, đủ cho một mình Phát Lôi ăn.

Phát Lôi đứng lên nghênh đón Địch Nãi, ánh mắt không đặt trên con cá. Con ngươi vàng ươm chớp chớp cũng không chớp nhìn chằm chằm thân trên trần trụi của cậu. Tóc Địch Nãi vẫn còn tích nước, cả người ướt sũng, ngay cả hai quả hồng anh cũng dính bọt nước, lấp lánh hấp dẫn.

Phát Lôi nâng chân trước, vuốt vuốt con cá trong tay Địch Nãi, nhắc người lên, hai móng khoát lên vai cậu. Địch Nãi còn không kịp phản ứng thì Phát Lôi đã liếm lên điểm nổi trước ngực cậu.

...

Hoàn Chương 63.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chủng Binh Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Hướng Về Biển Rộng

Địch Nãi vẫn còn đắm chìm trong niềm vui sướng vì bắt được cá lớn, không ngờ con cá bị Phát Lôi vung móng đập bay. Lực chú ý của y rõ ràng không giống cậu a.

Địch Nãi cúi đầu, nhìn người xấu xa nào đó đang hưng phấn dúi đầu nhấm nháp mỹ vị, hai điểm nổi trước ngực bị đầu lưỡi nham nhám của y liếm tới ngửa ngửa, còn có chút đau đớn.

Có chút không vui nhũn mảy, Địch Nãi hô: “Này, Phát Lôi, con cá kia là bữa tối của chúng ta a!” Thấy Phát Lôi không nghe, cậu liền vươn tay xách lỗ tai Phát Lôi, thoáng dùng sức túm cái đầu to đang cuồng liếm của y lên.

Phát Lôi mở to mắt, vô tội nhìn Địch Nãi, còn thuận thế liến đôi môi mỏng hấp dẫn của cậu. Đầu lưỡi ướt át từ cằm liếm lên, liếm tới mũi, làm mặt Địch Nãi đầy nước miếng.

Địch Nãi không ngờ Phát Lôi lại vô lại đến vậy, sợ run một phen, hai tay nâng lên cho Phát Lôi hai chường, dưới chân dùng lực gạt một cái, thân thể nghiêng tới trước, ‘phịch’ một tiếng đẩy ngã Phát Lôi xuống đất. Phát Lôi bị ngã chổng vó, bốn chân giơ lên trời.

Áp chế chân trước của Phát Lôi, cả người Địch Nãi dựa vào người y, giống như đang nằm trên một tấm thảm lông xù hình thú thật lớn.

Cậu mới từ trong nước lên, cả người lạnh lẽo, này quả thực là phương ẩm sưởi ấm tuyệt vời. Nhất thời cũng không muốn làm gì khác, cứ vậy ôm lấy Phát Lôi, cọ cọ mặt vào phần lông xù của y. Đây chính là thảm lông đó a, lại còn tự động làm nóng. Ngô, ấm áp quá, thực thoải mái.

Ra mồ, Phát Lôi là con thú bông bự của cậu. Đương nhiên, nếu dưới đùi Địch Nãi không có một thứ tròn tròn dài dài cứng ngắt đỉnh đỉnh thì cậu lại càng thoải mái hơn.

Địch Nãi bắt nắn giật giạt thân mình, lại phát hiện cây côn kia lại thô cứng vài phần, nóng hừng hực, làm người ta có muốn bỏ qua cũng khó.

Phát Lôi thờ ơ ờ, cúi đầu muốn nhìn Địch Nãi thì phát hiện đầu cậu đặt ngay cảm mình, cái gì cũng nhìn không tới. Vì thế y thờ hờn hờn hờn hờn muốn kéo Địch Nãi.

Địch Nãi bắt nắn áp chế y: “Hey, đừng nhục nhích! Cái người phát tình lung tung này, nằm im cho ta.”

Phát Lôi bắt nắn ‘ngao ô’ một tiếng, biểu thị kháng nghị. Một lát sau, thấy Địch Nãi vẫn không có động tĩnh, y dứt khoát động hạ thân, bắt đầu cọ sát thứ dưới thân lên đùi Địch Nãi. Mới đầu cậu cũng không cảm thấy thế nào, bị Phát Lôi ma sát, dưới thân bỗng rất không thoải. Dần dần, có chất lỏng dính dính từ phần đỉnh tiết ra làm ma sát trở nên dễ dàng hơn.

Nửa người dưới nóng rực làm dục hòa của Địch Nãi cũng có chút bị khơi lên.

Địch Nãi có chút không tình nguyện ngồi dậy, vươn tay túm lấy thứ kia của Phát Lôi, buồn cười nói: “Oa nga, pháo đã lên nòng rồi a. Xem ra không bán một phát là không được.” Thứ kia một nửa bị Địch Nãi đặt dưới mông, một nửa cầm trong tay. Tuy chỉ lộ ra một nửa nhưng lại phi thường hùng vĩ.

Địch Nãi lỡ động phần đỉnh vài cái, Phát Lôi liền thoải mái thở gấp. Địch Nãi so anh bạn đã cương lên của mình với đại gia hóa nhà Phát Lôi, trong đầu đột nhiên nhớ ra một từ —— ‘súng hơi so với đại pháo’. Cậu cười hắc hắc, cảm thấy những lời có chút đề cao kẻ kịch, tự diệt uy phong mình.

Địch Nãi làm một hồi, ngẩng đầu nhìn Phát Lôi nằm trên mặt đất cuộn chân trước, ngửa đầu hưởng thụ, đột nhiên có chút không vui. Vì thế, cậu cười xấu xa nheo đại gia hóa trong tay một chút.

Phát Lôi lập tức giật bắn, giật mình nhìn Địch Nãi, đôi mắt to tràn đầy khó hiểu.

Địch Nãi buồn cười đưa tay vỗ y một cái: “Biến thân đi cái người ngu ngốc này! Ta cũng không muốn hôn hàm răng nanh sắc bén của ngươi a.”

Phát Lôi run run tai, đôi mắt to hiện lên ý cười, bắt người biến về hình người. Địch Nãi buông tay, ôm lấy Phát Lôi, cùng y triển miên trong một nụ hôn sâu. Mấy ngày nay bọn họ gấp rút lên đường, đặc biệt là hai ngày trên sa mạc, nào có thời gian rảnh nghĩ tới mấy việc này. Giờ có thể thả lỏng. Địch Nãi cũng có chút ham muốn, muốn cùng y hào hạo thân thiết một phen.

Vì thế, thiên lôi câu động địa hóa, dục vọng nhảy mắt bộc phát. Bọn họ cứ vậy quay cuồng kịch liệt hôn nhau bên cạnh thác nước, vuốt ve, an ủi, đến tận khi phát tiết.

Phát tiết xong, Địch Nãi chổng bốn vó nằm dưới đất, đầu óc trống rỗng. Quả nhiên, phát tiết thích hợp sẽ làm tinh thần và thể xác khỏe mạnh.

Phát Lôi cũng có chút thất thần, nhưng rất nhanh đã khôi phục, ôm Địch Nãi vào lòng, nghiêng qua hôn lên má, đồng thời vuốt ve cánh tay trần trụi của cậu. Địch Nãi thực hưởng thụ sự vuốt ve này, giống như vẫn còn chút tư vị của tình cảm mãnh liệt ban nãy.

Phát Lôi tuy đã phát tiết một lần nhưng dục vọng vẫn còn cường ngạnh như cũ, bất quá y không muốn thêm nữa. Đương nhiên, không phải không có tâm tư, chỉ là hiện giờ bọn họ đang trên đường tìm kiếm dạ minh châu, phải bảo trì thể lực. Tìm không thấy dạ minh châu cũng không sao, nhưng chậm trễ lễ thù thần thì không tốt.

Địch Nãi nghỉ ngơi một lúc thì cảm thấy đói bụng. Cậu đẩy Phát Lôi đứng lên: “Này, người cao to, người đói chưa? Ta đói lắm rồi.” Cậu đứng dậy nhìn mặt đất, con cá bị hai bọn họ bỏ quên kia cứ nhiên không nhảy xuống nước, vẫn còn ở đây. Bất quá, sau một hồi tuyệt vọng giãy dụa, nó chỉ còn lại một hơi cuối cùng.

Địch Nãi cười cười, đi tới bên hồ rửa sạch dấu vết trên người. Sắc trời đã hoàn toàn u ám, gió đêm ập tới làm Địch Nãi nổi lên một thân da gà. Vừa rồi còn không cảm thấy, hiện giờ mới thấy hơi lạnh.

Phát Lôi cũng theo qua, nhìn Địch Nãi, có chút lo lắng hỏi han: “Lạnh không?”

Địch Nãi lắc đầu: “Không có việc gì.” Vừa nói xong đã hắt xì một cái thật vang dội. Xem ra, thời tiết cuối thu vẫn có chút lạnh, ở trần lâu như vậy cũng có chút rét.

Nhu nhu mũi, nhặt lên quần áo để trên bờ, phát hiện đã ẩm ướt cả. Xem ra, tạm thời không thể mặc được rồi. Địch Nãi nghĩ: cũng tốt, nhân dịp này giặt luôn.

Đang định mang quần áo tới bên hồ giặt giũ thì Phát Lôi đã đi tới khoát một tấm da thú lên người cậu. Địch Nãi quay đầu lại, Phát Lôi cười cười, lấy đi quần áo: “Người qua bên kia ngồi đi, đừng để bị lạnh, để ta làm cho.”

Địch Nãi cảm thấy ấm áp, gật gật đầu túm chặt da thú đi về phía cánh rừng bên cạnh. Cậu định kiểm chút củi, đốt một đồng lửa. Địch Nãi cảm thấy sau khi ở cùng một chỗ với Phát Lôi, hình như cậu thực dễ xúc động. Hoặc là yêu chính là xúc động phát ra từ trái tim.

Nhóm nhóm, lúc ánh lửa chiếu sáng thì trời cũng vừa sụp tối. Phát Lôi từ giá gỗ lấy ra một con cá nướng, đưa cho Địch Nãi ngồi chồm hổm bên cạnh. Nhận cá cắn một ngụm, đột nhiên có chút buồn bực chà chà chân. Quần áo hong vẫn chưa khô, vì thế trên người cậu vẫn chỉ có tấm da thú như cũ.

Da thú quá nhỏ, chỉ có thể bao lấy nửa người trên, cho nên, hiện giờ nửa người dưới trống trơn, chân thì mang giày. Nhưng ngồi chồm hổm ăn cũng có chút cố sức, chính là, cậu không muốn cời truồng ngồi trên mặt đá lạnh băng.

Phát Lôi giống như phát hiện tình cảnh túng quẫn của cậu, kéo cậu qua ngồi trên đùi mình. Địch Nãi có chút mất tự nhiên ọ ọ người, bất quá cũng không giả mồm cái lão cự tuyệt ý tốt của đối phương, chỉ là cảm thấy có chút không quen thôi. Bị người khác ôm ngồi trên đùi thế này hình như là chuyện lúc còn rất bé. Bất quá, ngồi trên người Phát Lôi thực sự rất ấm áp.

Địch Nãi ngồi thực thư thái mà Phát Lôi thì không tiện ăn cá lắm. Y phải vòng qua Địch Nãi, từ tay bên này xé xuống một miếng thịt cá, sau đó quay qua bên kia ăn. Địch Nãi ăn hai ngụm, thấy bộ dáng không được tự nhiên của y thì vội vàng chụp lấy con cá trên tay y: “Đến, để ta dứt cho. Chúng ta mỗi người một ngụm.”

Phát Lôi cầu còn không được, cười tùm tùm hưởng thụ Địch Nãi dứt cá, cảm thấy này quả thực mà mỹ vị vô thượng a.

Địch Nãi ăn cá, đang định thuận tay quăng đầu cá qua bên cạnh thì đột nhiên phản ứng, hiện giờ không còn Tiểu Nhị gặm đầu cá nữa. Không biết nó đã quay về bộ lạc chưa, Địch Nãi quả thực có chút nhớ.

Một đêm an ổn rất nhanh trôi qua, Địch Nãi cùng Phát Lôi bắt đầu thu thập hành lý, chuẩn bị tiếp tục hành trình bay về phương đông. Nhìn thấy túi bông thật lớn, Địch Nãi có chút do dự.

Kỳ thực, mang theo một cái bao to như vậy bay qua tuyết son, Địch Nãi cảm thấy có chút thất sách. Hơn nữa, chủ yếu là cậu sợ mấy ngày nay sẽ có mưa, bông thấm nước thì không dễ xử lý nữa. Cuối cùng, bao bông bị Địch Nãi dấu vào một cái son động cách thác nước không xa, chuẩn bị lúc trở về sẽ ghé lấy.

Cũng nhờ vậy, hành lý nhẹ đi hẳn. Quả nhiên, không chỉ Phát Lôi, ngay cả Địch Nãi cũng thoải mái hẳn.

Tới gần giữa trưa, bọn họ liền bay tới cửa sông. Lướt qua một mảnh rừng được rậm rạp, biển rộng bao la xanh thăm thẳm cứ vậy hiện ra trước mắt Địch Nãi.

Làm một đứa nhỏ sinh trưởng trong đại lục, Địch Nãi có không ít lần tình cảnh được đi biển. Không ngờ lần đầu tiên nhìn thấy biển lại là ở một thế giới khác. Đây chính là biển nguyên thủy không chút ô nhiễm a!

Nhìn bên cạnh biển xanh là một dải cát vàng óng ánh, cảm xúc mê mông thực khó có thể bình tĩnh. Biển, ta tới đây. Cậu nhảy xuống lưng Phát Lôi, kim lòng không được chạy tới bờ biển, tiếp xúc gần gũi với biển cả xanh thăm trước mắt.

Trên cát có những con cua biển nho nhỏ, còn có đủ loại vỏ sò màu sắc rực rỡ, những vật nhỏ này làm Địch Nãi cảm thấy thực thân thiết. Trước kia trong TV, cậu đã thấy vô số lần. Bất quá, đây là lần đầu tiên tự mình tiếp xúc, nhưng cảm giác không đồng dạng.

Đứng trên bờ, hơi thở tràn đầy mùi hương mặn mặn của gió biển, Địch Nãi cảm thấy mình hạnh phúc vô cùng.

Nói thật, trước kia nghĩ tới biển, chuyện muốn làm nhất là nằm trên bờ phơi nắng cùng lướt sóng. Đáng tiếc, hiện giờ không có cách nào thực hiện hai

việc này. Dù sao, cũng đang mang nhiệm vụ trong người.

Cho dù là vậy, cảm giác hưng phấn của Dịch Nãi cũng không hạ thấp. Dọc theo bờ biển chậm rãi đi tới trước, bất cứ phát hiện nhỏ xíu nào cũng làm cậu mỉm cười.

Phát Lôi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy biển, mặc dù có chút rung động nhưng cũng không quá hưng phấn. Là một con phi thú cánh dài, y thấy qua rất nhiều phong cảnh xinh đẹp, sớm đã tập thành thói quen. Đương nhiên, theo phương diện người thì y chưa từng kiến thức sức quyến rũ cùng uy lực chân chính của biển nên không rõ bộ mặt thật của nó.

Nhưng, thấy Dịch Nãi vui vẻ như vậy, y cũng vui theo.

Phát Lôi đi nhanh vài bước, đuổi kịp Dịch Nãi, kéo tay cậu. Hai người cứ vậy nắm tay nhau chầm chậm đi trên bờ biển. Trên không trung thỉnh thoảng có vài con phi điều bay ngang, cảm giác nhẹ nhàng thoải mái làm trong lòng Dịch Nãi tràn đầy hạnh phúc.

Đi không xa, Dịch Nãi ở bờ biển phát hiện vài gốc dừa. Cậu thực cao hứng, có dừa, bọn họ ở ngoài biển không lo thiếu nước ngọt. Không cần Phát Lôi hỗ trợ, cậu tự mình leo lên ngọn, hái vài trái dừa ném xuống cho Phát Lôi ở dưới.

Hiển nhiên, Phát Lôi không biết loại quả này. Ở dưới gốc chụp được trái dừa Dịch Nãi ném xuống, lật qua lật lại nhìn nửa ngày cũng không biết thứ này rốt cuộc ăn thế nào.

Thẳng tới khi Dịch Nãi dùng dao găm chọc thành một cái lỗ nhỏ, làm mẫu hóp một ngụm nước dừa, Phát Lôi mới biết thế nhưng có loại quả như vậy. Y khẩn cấp lấy quả dừa qua hóp một ngụm, liếm liếm môi, hương vị quả nhiên không tồi.

...

Hoàn Chương 64.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Tiếng Hát Mỹ Nhân Ngư

Hòn đảo trong truyền thuyết kia, tộc trưởng nói nó cách bờ cũng không quá xa, đáng tiếc. Dịch Nãi liếc mắt nhìn một vòng, chỉ thấy mặt biển thanh lơ không nhìn thấy điểm cuối.

Dịch Nãi có chút lo lắng, sợ Phát Lôi bay trên biển tìm kiếm sẽ bị kiệt sức. Biển rộng bao la, nếu hai người rớt xuống biển thì rất có thể sẽ trở thành bữa ăn ngon lành cho lũ cá mập. Đương nhiên, cũng có thể bị đám cá nhỏ ria chết.

Theo tộc trưởng nói, từng có thú nhân tới được hòn đảo kia, tuyệt đối có thể bay tới trước khi kiệt sức, Dịch Nãi cũng chỉ tạm thời tin tưởng.

Chính là, khi đó thú nhân kia có chở thêm người hay không? Chở người tuyệt đối vất vả hơn bay một mình rất nhiều. Điều này tộc trưởng không nói tới.

Vì an toàn, Dịch Nãi vốn định để Phát Lôi một mình lên đảo tìm kiếm dạ minh châu. Cậu thì thủ lại đây, chờ y quay lại. Chính là, Phát Lôi không đồng ý, y không muốn cậu rời khỏi tầm mắt mình. Y nói, làm một thú nhân, để giống cái một mình ngoài dã ngoại sẽ bị khinh thường.

Dịch Nãi nhấn mạnh mình không phải giống cái nhu nhược trong bộ lạc, tuyệt đối có thể bảo vệ bản thân. Thế nhưng Phát Lôi vẫn không đồng ý, để Dịch Nãi rời khỏi mình lâu như vậy y sẽ lo lắng.

Dịch Nãi không có cách nào với bản tính cố chấp của Phát Lôi, chỉ đành đồng ý.

Bất quá, Dịch Nãi quyết định, một khi xuất hiện tình huống mệt mỏi mà vẫn chưa tìm thấy đảo thì phải bay trở về. Như vậy, có thể giảm bớt độ phiền lưu.

Sau khi ở bờ biển ăn cơm, mang theo vài quả dừa, bắt đầu xuất phát tìm kiếm hòn đảo trong truyền thuyết.

Thời tiết tốt lắm, Dịch Nãi ngồi trên lưng Phát Lôi nhìn xuống có thể nhìn thấy mặt biển long lanh gọn sóng. Nhưng cảnh sắc có chút đơn điệu, giống như cả chân trời mênh mông này chỉ có mình bọn họ ngao du. Đương nhiên, ngẫu nhiên có vài chú chim biển bay ngang, dùng ánh mắt tò mò đánh giá bọn họ rồi lại bay đi.

Chặng đường nặng nề này thực làm người ta khó chịu. Dịch Nãi cùng Phát Lôi bay đông bay tây, chỉ có thể ngắm nhìn những sinh vật biển chỉ thấy trên TV để bớt nhàm chán.

Cứ cách một khoảng Dịch Nãi lại hỏi Phát Lôi có mệt hay không, mệt thì quay về nghỉ. Phát Lôi luôn lắc đầu. Dịch Nãi thực sợ y gắng gượng không nói,

bất quá cậu cũng không có biện pháp xác nhận, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm phi hành trước kia mà phán đoán.

Rốt cuộc, lúc Dịch Nãi sắp dùng hết kiên nhẫn thì bọn họ thấy trên mặt biển xuất hiện một hòn đảo nhỏ. Dịch Nãi tinh thần phấn chấn, vỗ vỗ vai Phát Lôi ý bảo y bay nhanh một chút.

Hòn đảo kia có hình dạng giống như cá sấu, có cái đầu ngẩng cao lên, những cái gai sần sùi trên lưng cùng cái đuôi thật dài. Dịch Nãi tinh thần ổn định, lúc trước tộc trưởng hình dung nửa ngày, Dịch Nãi vừa nghe thì tự hỏi, kia không phải con cá sấu à? Quả nhiên, tên của nó cũng là đảo cá sấu.

Bất quá, cá sấu cũng không phải sinh vật đáng yêu. Dịch Nãi âm thầm cảnh giác, bọn họ tới hòn đảo này, ngàn vạn lần không để nó nuốt sống a.

Phát Lôi lao xuống, đáp trên bờ cát. Dịch Nãi leo xuống khỏi lưng y, nhìn lại thì Phát Lôi đang thờ hồng bộc. May mắn thời tiết hôm nay không tệ, không mưa không gió, băng không xuất hiện tình huống gì cũng khó nói được.

Dịch Nãi ngẩng đầu nhìn chung quanh, phát hiện hòn đảo này cũng khá lớn, đi một vòng quanh bờ biển phỏng chừng cũng hai ba chục km. Bên bờ biển đa số là cây bụi thấp bé, càng đi sâu vào bên trong thì càng cao lớn hơn. Cây cối rập rập, thực khó nhìn rõ nó ẩn chứa cái gì.

Cậu nhìn thấy rất nhiều loài phi điều chưa từng nhìn thấy đang nghỉ tạm trên bờ biển, đại khái là sinh vật đặc biệt của vùng biển đi. Đi vào trong rừng xem xét một chút, bất quá không có phát hiện thứ gì dị thường.

Phát Lôi lúc này cũng nghỉ ngơi tốt, hóa thành hình người đi tới. Dịch Nãi từ ba lô lôi ra một quả dừa, dùng dao găm khoét một lỗ đưa qua. Trên bờ biển không có cây dừa, xem ra bọn họ cần phải tìm ra nguồn nước.

Phát Lôi uống nước dừa xong, đề nghị trước tiên chờ Dịch Nãi bay một vòng quanh đảo, xem xét xem son động có thể tìm được dạ mình châu trong truyền thuyết rốt cuộc ở nơi nào. Dịch Nãi đồng ý.

Chính là, bọn họ lòng vòng một hồi cũng không nhìn thấy son động nào. Dịch Nãi cho rằng Phát Lôi đã bay quá nhanh, vì thế bảo y bay chậm chậm thêm vòng nữa.

Lần này Dịch Nãi cúi người cẩn thận xem xét, nhưng chỉ thấy mấy con cây hương đang ăn thứ gì đó mà thôi. Dịch Nãi không biết đó là quả gì, nhưng nếu động vật có thể ăn thì nhất định cũng không hại tới con người. Bảo Phát Lôi dừng lại, cậu định đi hái loại quả kia.

Mấy con cây hương cảm nhận được bọn họ tiếp cận thì lập tức giải tán. Bất quá, con cây hương chậm chân nhất bị Dịch Nãi phóng dao găm ghim chặt vào thân cây.

Dịch Nãi bước nhanh qua, rút dao găm, xách cái đuôi dài của cây hương cười cười nhìn về phía Phát Lôi vừa mới biến thân. Cậu có chút đắc ý, xem ra tuyệt kĩ phóng dao vẫn chưa lụi nghệ. Đột nhiên, Dịch Nãi biến sắc, trầm giọng quát: “Phát Lôi, dừng nhúc nhích, có rắn!”

Có một con rắn thân mình nâu đậm quấn trên một nhánh cây khô sát bên chân Phát Lôi, vừa nãy bọn họ cư nhiên không phát hiện. Con rắn này tựa hồ bị Phát Lôi làm thức giấc, im lặng không một tiếng động ngẩng lên, tìm cơ hội công kích. Làm Dịch Nãi kinh ngạc chính là trên đỉnh đầu nó thể nhưng có một cái mào đỏ rực. Rất có thể là một loại rắn cực độc.

Con rắn kia cách chân Phát Lôi không xa, làm Dịch Nãi không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lấy lại bình tĩnh, Dịch Nãi dặn dò Phát Lôi: “Người trước tiên dừng nhúc nhích, chờ ta hấp dẫn lực chú ý, người lập tức tóm lấy nó.”

Phát Lôi gật gù đầu. Lúc đi ra ngoài săn thú, y cũng thường xuyên gặp rắn, cũng có kinh nghiệm.

Mặc dù có chút lo lắng nhưng Dịch Nãi vẫn tin tưởng vào bản lĩnh Phát Lôi. Nhẹ tay nhẹ chân nhặt lên một cành cây khô, chậm rãi đưa tới trước mặt con rắn kia, quơ quơ dụ dỗ.

Quả nhiên, con rắn kia bị chú ý, bắt đầu chậm rãi di chuyển theo nhánh cây. Phát Lôi hơi cúi người xuống, vươn tay tới phía sau nó, sau đó dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai tóm lấy thất thốn của nó.

Dịch Nãi thở phào một hơi, đi tới trước mặt Phát Lôi, một con dao găm chặt rút đầu rắn xuống đất. Bất quá Dịch Nãi vẫn chưa an tâm, cầm lấy một tảng đá lớn đập bẹp, lúc này mới thở phào. Đúng là mạo hiểm, phát hiện trễ một chút thôi thì Phát Lôi rất có thể đã bị cắn. Quả nhiên, khu rừng này không quá an toàn a!

Dịch Nãi nhìn qua tay Phát Lôi một chút, con rắn này thô to như cánh tay đứa nhỏ. Dịch Nãi cầm lấy thân rắn, khá nặng, ít ra cũng bốn năm kg, chốc nữa dùng nó nấu canh rắn.

Cầm lấy dao găm, ‘xoẹt’ một tiếng xé mở bụng rắn, chờ máu chảy hết thì vắt lên nhánh cây, chờ chốc nữa mang theo.

Nhìn nhìn xung quanh, lúc này Dịch Nãi mới leo lên cây hái trái, cầm trong tay đánh giá. Loại quả này có vỏ dày màu tml, khá giống quả lựu, chính là mở ra thì thịt quả màu vàng chia thành từng miếng lớn. Phát Lôi cũng không biết loại quả này, trước kia chưa từng thấy.

Dịch Nãi cắn thử một chút, mùi vị giống quả vải. Ừm, nước khá nhiều, cũng khá ngọt. Quả thực có thể giải khát.

Chộp lấy mớ quả Phát Lôi hái bỏ vào ba lô, phòng ngừa vạn nhất. Hái quả xong, Dịch Nãi mang theo con cây hương cùng con rắn kia leo lên lưng Phát

Lôi, tiếp tục bay vòng quanh đảo.

Đáng tiếc, lần này đã xét xét bờ cát cùng vách đá nhưng vẫn không thấy sơn động nào cả. Bất quá ở trên đảo tìm thấy một ngọn núi, khe núi khá sâu. Địch Nãi nghĩ, chẳng lẽ sơn động nằm trong khe núi? Cậu vừa nói ra, Phát Lôi cũng biểu thị đồng ý.

Chính là, khe núi này khá hẹp, cánh Phát Lôi dài như vậy, căn bản không thể bay xuống. Địch Nãi chỉ có thể tự mình thăm dò. Cậu bảo Phát Lôi dừng lại trên đỉnh núi, cậu vịn khe núi cẩn thận xem xét.

Bên khe núi lá khô chất chồng, giẫm lên phát ra tiếng vang ‘lạo xạo’. Địch Nãi cầm gậy dò đường, xác nhận là đất bằng mới dám đi tới. Phát Lôi đập cánh, ở trên không bảo hộ.

Tới bên khe núi, Địch Nãi nhìn thử thì thấy phía dưới đen tuyền, chỉ thấy được tầm hai ba mét. Hai bên khe là mặt đá trơn bóng, có vài loại dây leo quấn phía trên.

Địch Nãi ném xuống một hòn sỏi, rõ ràng nghe thấy tiếng vang. Xem ra, khe này cũng không quá sâu, cao lắm là mười mét. Chẳng qua, hiện giờ thiếu dụng cụ, không có cách nào lập tức leo xuống. Trong rừng có khá nhiều dây mây, chỉ là muốn làm thành dây thừng dài hơn mười mét thì cần không ít thời gian.

Lúc này mặt trời đã xuống núi, sắc trời cũng dần u ám. Địch Nãi biết, trời càng tối thì nguy hiểm lại càng cao. Xem ra chỉ có thể chờ tới mai mới xuống tra xét.

Phát Lôi chờ Địch Nãi, tìm một phần bờ biển có núi đá nhóm lửa nướng thịt. Địch Nãi ở phụ cận chặt một đồng dây mây, bắt đầu bện thành dây thừng. Nếu có đủ thì có thể dùng nó làm dây. Đáng tiếc, dù hiện giờ đang được trưng dụng để chữa bông, đang nằm trong sơn động cạnh thác nước.

Lúc làm xong dây thừng, mùi thịt rán cũng nhẹ nhàng bay tới. Địch Nãi hít sâu một hơi, cắn miếng thịt rán Phát Lôi đưa tới bên miệng. Quả nhiên, thịt rán ăn ngon hơn thịt cây hương.

Ăn xong này nọ, bọn họ ra sau một tảng đá để tránh gió, bắt đầu ngủ.

Không khí ngoài biển ẩm ướt, gió vô vu, tiếng sóng rì rào đập vào bờ quả thực làm người ta có chút khó ngủ. Địch Nãi quấn một miếng da thú, lại áp sát Phát Lôi một chút. Phát Lôi trấn an dùng đuôi vỗ vỗ nhẹ, giúp cậu chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Địch Nãi liền mang theo dây thừng mới làm, cùng Phát Lôi đi tới bên khe núi. Mặt trời mới mọc mang tới một mảnh xanh tươi cho khe núi, không hề âm u đáng sợ như chạng vạng hôm qua.

Cột một đầu dây mây vào một gốc đại thụ gần đó, đầu kia ném xuống khe, dùng lực kéo kéo dây mây, xác định nó đủ bền, muốn leo xuống.

Phát Lôi không đồng ý, y muốn xuống trước. Dù sao, cũng không ai biết bên dưới có thứ gì? Người xuống trước sẽ gặp nhiều nguy hiểm hơn.

Địch Nãi biết y lo lắng, nhưng chuyện tra xét không thể qua loa. Cậu tự nhận kỹ thuật thăm dò của mình cao hơn Phát Lôi, vì thế cười tủm tỉm hỏi: “Người định dùng hình thú hay hình người leo xuống dưới?”

“Đương nhiên là hình người.”

Cậu lại hỏi tiếp: “Lúc hình người, người lợi hại hay ta lợi hại?”

Phát Lôi do dự một chút, vẫn đáp: “Người lợi hại.”

Địch Nãi nhướn mi, đắc ý: “Cho nên, vẫn là ta xuống trước thì hơn! Lần này tới phiên ta bảo người đi!”

Nói xong, cậu bắt đầu lưu loát bám vào dây mây leo xuống, đồng thời không quên căn dặn: “Người giúp ta canh chừng dây thừng! Nếu ta lắc dây ba lần thì có nghĩa là đã xuống tới đáy.”

Phát Lôi gật đầu, bắt đầu giữ chặt dây mây trong tay, nhìn chăm chăm bóng dáng Địch Nãi. Nhìn thấy cậu chui xuống khe, y dứt khoát hóa thành hình thú, vỗ cánh bay lên trên xem xét.

Nhưng y không ngờ, lúc tới gần khe, vì y đập cánh nên đá cùng lá khô bên cạnh khe liền ào ào rơi xuống. Địch Nãi ở bên dưới nhắm mắt che mũi gào lên: “Phát Lôi, đừng có quấy rối, mau qua bên cạnh đứng đi.”

Phát Lôi không có cách nào, chỉ đành chán nản bay xuống, hóa thành hình người nhìn chăm chăm dây mây ngăn người.

Địch Nãi hai chân đạp lên mặt đá, theo khe hở chậm chậm leo xuống. Bản lĩnh được huấn luyện trước kia không uống phí, trừ bỏ tay bị ma sát có chút đau đớn, những nơi khác hoàn toàn không có vấn đề.

Đột nhiên, Địch Nãi cảm thấy mũi có hơi ngứa, có thứ gì đó dính vào mũi. Địch Nãi đưa chân cuốn dây mây, rút một tay ra kiểm tra mũi, thì ra là một cọng tơ nhện. Xem ra vừa nãy cậu giẫm phải mạng nhện. Lúc này đã leo xuống khoảng bảy tám mét, ánh mặt trời đã không chiếu tới, cảnh vật xung quanh thực mờ hồ. Cậu lấy đèn pin khẩn cấp trong túi ra, nhấp vào miệng.

Đang định leo xuống tí thì đột nhiên trong lòng khẽ động, nhảy bèn cảm nhận được nguy hiểm. Ngẩng đầu nhìn lên, cách đó không xa có một con nhện độc đang bám trên vách đá nhìn cậu chăm chăm như hổ rình mồi. Địch Nãi nhìn chăm chăm nó, lặng lẽ rút dao găm trên thắt lưng, không chút khách khí phóng xuyên qua người con nhện.

Thở phào một hơi, bắt đầu tiếp tục leo xuống.

Tới hơn mười mét, Địch Nãi dùng đèn pin chiếu thẳng xuống, liền thấy một vũng nước đọng. Ra mồi, cậu đã xuống tới đáy. Bước xuống quan sát xung quanh một phen, trên mặt đá trơn bóng là rêu xanh, còn có chút cỏ dại, không phát hiện thứ gì nguy hiểm.

Đi xa hơn một chút, trên vách đá bên phải cách đó mấy chục mét có một sơn động. Cửa vào cao tầm hai mét, đủ cho người tiến vào. Địch Nãi lại dò xét trước sau một phen, cả khe núi chỉ có mỗi sơn động kia. Xem ra, nó rất có thể là sơn động có thể tìm ra dạ minh châu trong truyền thuyết.

Địch Nãi tới gần cửa sơn động, dùng đèn pin chiếu vào bên trong, sơn động khá sâu nhìn không điểm cuối. Địch Nãi muốn vào trong thăm dò một chút, nhưng nghĩ tới Phát Lôi còn ở bên trên, liền quay lại, đi tới chỗ mình xuống khi nãy. Đưa tay lắc lắc dây mây vài cái, sau đó hô to: “Phát Lôi, xuống đây đi! Ta tìm ra sơn động kia rồi.”

Phát Lôi đang lo lắng vạn phần, vừa thấy dây mây động cùng tiếng gọi của Địch Nãi, y liền vội vàng túm dây mây, leo xuống.

Kỹ thuật leo dây của Phát Lôi không tốt như Địch Nãi, chân vừa giẫm lên mặt đá thì những hòn đá nhỏ không ngừng ào ạt rơi xuống. Địch Nãi không có cách nào, chỉ đành đứng xa một chút, chiếu đèn rọi đường cho y.

Phát Lôi đi được một nửa thì bắt đầu mất kiên nhẫn, không thèm đạp lên mặt đá nữa, túm dây mây tuột xuống. Có lúc trượt quá nhanh, y không thể không túm chặt dây mây để giảm tốc.

May mắn dây mây đủ chắc, lắc lư lắc lư giữa không trung như vẫn giúp y an toàn leo xuống đất.

Địch Nãi tiến tới, có chút buồn cười vỗ vỗ vai y: “Bây giờ người đã biết cánh không phải là vạn năng rồi đúng không?”

Phát Lôi thối thối bàn tay bị cọ đỏ của mình, chà chà tay, thành thật gật đầu. Y quyết định sau này phải rèn luyện nhiều hơn, cho dù là hình người cũng có thể đánh thắng Địch Nãi. Đây là ý tưởng mà y nghĩ ra trong thời gian canh giữ ở bên trên.

Địch Nãi hiển nhiên không biết hành vi của mình vừa nãy đã trở thành động lực cổ vũ của Phát Lôi, cậu còn đang đắc ý vì chiến thắng. Dẫn Phát Lôi tới chỗ sơn động kia: “Đây là sơn động duy nhất ta tìm ra.”

Phát Lôi gật gật đầu: “Chúng ta vào trong thử xem.”

Địch Nãi lại định dẫn đầu, lúc này Phát Lôi hiển nhiên không chịu. Y hóa về hình thú, cái đuôi quần lấy chân Địch Nãi, nghênh ngang đi ở phía trước. Địch Nãi buồn cười đi theo phía sau.

Bất quá, sơn động này thế nhưng càng đi sâu thì càng thấp, Địch Nãi cơ hồ phải bò rạp người xuống, tứ chi chấm đất như Phát Lôi mới có thể đi tới.

Phát Lôi đi đằng trước dựa vào năng lực nhìn trong đêm tối của mình, đại khái là quá tự tin nên không chú ý phía trước có một đoạn dốc, giẫm phải mặt rêu trơn trượt trên mặt đá, y lập tức trượt chân lao thẳng xuống. Dùng móng vuốt sắc bén bấu vào mặt đá bên cạnh cũng không thể giữ thăng bằng. Địch Nãi đi sát phía sau cũng trượt theo. May mắn đoạn dốc này không quá dài, rất nhanh đã ‘phịch’ một tiếng ngã xuống đất.

Địch Nãi ngẩng lên nhìn Phát Lôi, kì thực không có cảm giác đau đớn gì cả, chống tay bò dậy, hỏi: “Phát Lôi, người không sao chứ?” Đồng thời cầm đèn pin chiếu sáng.

Đầu Phát Lôi vẫn còn chút choáng váng, lắc lắc đầu tránh đi ánh đèn, bò dậy, liếm liếm tay Địch Nãi biểu thị mình không có việc gì. Hiện giờ y có chút ngượng ngùng, bởi vì y dẫn đường không tốt làm hại Địch Nãi ngã lăn như vậy, thực sự vô dụng mà.

Địch Nãi an ủi xoa xoa cái đầu to của y, bắt đầu quan sát xung quanh.

Cậu phát hiện, bọn họ đã không còn ở sơn động vừa nãy nữa mà tới một sơn động khác thực rộng rãi. Làm Địch Nãi ngạc nhiên chính là, trong này cư nhiên có tiếng nước khe khẽ. Chiếu đèn pin, cách đó không xa thế nhưng là một dòng sông ngầm. Bên cạnh là một đường đá, cũng không biết nó thông đi đâu. Địch Nãi xem xét thử, chỉ có mỗi con đường này, phía bên phải hoàn toàn bị đá che đầy.

Hiện giờ xem ra chỉ có thể tiếp tục đi tới trước. Đỉnh cùng vách đá khá gấp ghe, so với sơn động ban nãy còn khó đi hơn nhiều. Lần này Phát Lôi đi thật cẩn thận, bước chầm chậm tới trước, thỉnh thoảng dừng lại nhắc nhở Địch Nãi chú ý thạch nhũ trên đầu hoặc tảng đá dưới chân.

Bọn họ cứ vậy đi hơn mười phút, sau khi quẹo qua một khúc quanh, Địch Nãi phát hiện bọn họ tới một sơn động thật lớn. Sờ đi vừa liếc mắt đã có thể nhìn ra nó là sơn động lớn bởi vì trên bãi đá trong sơn động có những viên dạ minh châu có thể phát sáng.

Ở đó không chỉ có một viên minh châu, mà là một đống. Vô số dạ minh châu lớn nhỏ bất đồng được đặt trên bãi đá, chiếu sáng cả sơn động.

Nhìn bãi đá kia, Địch Nãi kinh ngạc tới nói không nên lời. Cậu kiểm chế không được kích động, đi tới gần xem thử, phát hiện dạ minh châu này thế nhưng hoàn toàn không giống dạ minh châu ở thế giới cũ mà mình từng nhìn thấy. Những hạt châu này tròn tròn cuộn cuộn, không hề được tạo hình. Cậu cầm một viên lên tay, viên dạ minh châu tinh xảo đặc sắc, tản ra ánh sáng màu vàng ấm áp nhàn nhạt.

Địch Nãi đang suy đoán xem dạ mình châu này rốt cuộc làm từ chất liệu gì. Đột nhiên, cậu nghe thấy tiếng nước từ dòng sông ngầm truyền tới, hình như có thứ gì đó đang bơi tới gần. Cậu vội vàng đặt dạ mình châu xuống, vỗ vỗ lưng Phất Lôi rồi nhanh chóng trốn ra sau một tảng đá lớn.

May mắn, trong sơn động này có khá nhiều hòn đá lớn lồi lõm chồm, núp ở phía sau, chỉ cần không cẩn thận xem xét thì sẽ không phát hiện được bọn họ.

Vừa mới núp xong, ‘ào’ một tiếng, từ trong lòng sông xuất hiện một người. Người nọ có mái tóc vàng vàng mềm mượt như hải tảo, cái tai nhọn nhọn, gương mặt dị thường xinh đẹp. Da dẻ trắng nõn trong suốt, trên người quần thứ gì đó giống như lưới. Địch Nãi còn chưa kịp nhìn kĩ thì bên cạnh lại xuất hiện thêm một người, trang phục tương tự, chỉ có tóc là màu tím.

Địch Nãi trầm nghĩ, chẳng lẽ hai người này cũng giống như bọn họ, từ dòng sông ngầm bơi vào để lấy dạ mình châu?

Còn chưa đoán xong, hai người nọ đã trèo lên bãi đá, hình như đứng dậy. Địch Nãi lúc này phát hiện thân dưới của bọn họ không phải chân mà là cái đuôi cá thật dài.

Địch Nãi che miệng, trầm nghĩ, này chính là mỹ nhân ngư trong truyền thuyết à? Trời ạ! Này thực sự là quá kinh ngạc. Cậu cúi đầu cùng Phất Lôi đối mặt, nhìn thấy thần sắc ngạc nhiên tương tự trong mắt y.

Cậu nghĩ, không lẽ dạ mình châu trên bãi đá là do mỹ nhân ngư mang tới? Kia mỹ nhân ngư ngụ ở đâu? Vì sao lại chạy tới đây? Lúc ở bộ lạc thú nhân, Địch Nãi chưa từng nghe tới đại lục này có mỹ nhân ngư, có thể là vì quá hiếm khi đi biển, cũng có thể là nhóm mỹ nhân ngư sinh hoạt dưới biển sâu, không lộ diện nhiều.

Hai nhân ngư kia đều không có ngực, hẳn là nhân ngư giống đực. Bất quá, nghĩ tới chính mình cho dù không có ngực cũng bị nhận định là giống cái, Địch Nãi không quá xác định.

Hai mỹ nhân ngư kia trèo lên bãi đá, từ trong lòng lấy ra thứ gì đó, đặt xuống. Địch Nãi phát hiện thứ đó chính là dạ mình châu.

Lúc này, hai mỹ nhân ngư vuốt ve những viên dạ mình châu trên bãi đá, đồng thời nhẹ giọng xướng ca. Vừa hát vừa vẫy nhẹ cái đuôi dài chạm vào mặt nước.

Địch Nãi không hiểu bọn họ hát gì, chỉ nghe tiếng ca thực nhẹ nhàng uyển chuyển, làm người ta nhin không được mà trầm mê.

Cẩn thận quan sát một chút, hai mỹ nhân như đứng đối mặt với bức tường đá trước bãi đá đặt dạ mình châu, hình như đang hiến ca. Trên tường đá có vài tảng đá có hình thù kỳ quái, trước đó Địch Nãi cũng không chú ý lắm, giờ nhìn kỹ, hình như là một người có thân hình thấp bé đang cười trên đầu một con quái thú có sừng kỳ lạ.

Người lùn cười quái thú kia rất có thể chính là thần của bọn họ. Kia, thần mà nhân ngư cùng thú nhân sùng bái không phải là một.

Nghĩ vậy, Địch Nãi lại nghĩ, có lẽ lục địa này không phải chỉ có mỗi phiên lục địa của các thú nhân. Có lẽ bên kia đại dương còn có một thế giới khác. Địch Nãi không khỏi cảm thán, quả nhiên, thế giới bao la, điều kỳ quái nào cũng có a!

Nhóm mỹ nhân ngư hát một hồi nhìn quay qua nhìn nhau mỉm cười, tiếp đó nắm tay nhau nhảy khỏi bãi đá, bơi đi.

Địch Nãi chờ một hồi, không thấy gì khác thường mới kéo Phất Lôi ra.

Hiện giờ cậu có thể xác định số dạ mình châu này do mỹ nhân ngư từ đáy đại dương mang tới hiến cho vị thần trong sơn động. Hiện giờ, vì lễ thù thần mà phải mang đi tế phẩm của bọn họ, Địch Nãi có chút băn khoăn.

Cuối cùng Địch Nãi vẫn chọn một viên dạ mình châu khá lớn bỏ vào ba lô đeo sau lưng. Cậu nghĩ, nhiều dạ mình châu như vậy, hẳn thần sẽ không để ý chia sẻ cho Thần Sáng Thế của thú nhân một viên đi. Nếu vị thần này nhỏ nhen, vì viên dạ mình châu này tìm tới Thần Sáng Thế tính sổ thì đó cũng là chuyện của Thần Sáng Thế.

Địch Nãi vuốt cằm cười gian: hắc hắc, ta chẳng qua cũng chỉ xúc tác các vị thần trao đổi tình cảm mà thôi a!

...

Hoàn Chương 65.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Phất Lôi Trúng Chiêu

Phát Lôi thấy Dịch Nãi cầm lấy một viên dạ minh châu, y cũng hóa về hình người đi qua bãi đá nhặt phụ. Dịch Nãi vội vàng ngăn cản: “Bỏ đi, nhân ngư người ta tần tần khổ khổ mang dạ minh châu tới, lấy một viên là đủ rồi.”

Phát Lôi có chút nghi hoặc: “Người nói, hai người có đuôi cá dài dài khi nãy là nhân ngư?”

Dịch Nãi gật gật đầu: “Ừm, bọn họ hẳn chính là nhân ngư dưới đáy biển. Người chưa từng nghe ai trong bộ lạc nói về nhân ngư à?”

“Cho tôi giờ chưa từng nghe qua.” Phát Lôi lắc đầu. Từ nhỏ tới lớn chỉ biết có thể biến thân chính là thú nhân, còn ngược lại là phi thú nhân. Loại sinh vật kỳ lạ nửa trên là người nửa dưới là cá này quả thực chưa từng thấy qua. Mà đám nhân như này lớn lên khá xinh đẹp, Phát Lôi có thể xem là mở rộng nhân giới.

Dịch Nãi cũng đoán được Phát Lôi không biết, bất quá vẫn có chút hoang mang: “Người nói xem, vì sao truyền thuyết nhắc tới dạ minh châu mà không nói tới nhân ngư?”

Phát Lôi suy đoán: “Có lẽ, có người tới đây, nhưng chỉ thấy dạ minh châu chứ không gặp được nhân ngư đi.”

Dịch Nãi sờ sờ cằm “Ừm, rất có thể.” Còn về vấn đề nhặt dạ minh châu trên bãi đá này có hại gì hay không, cậu vẫn muốn hỏi ý kiến của Phát Lôi: “Phát Lôi, người nói xem nhân ngư vì sao ở đây xướng ca rồi để dạ minh châu lại đây?”

Ánh mắt to tròn lóe sáng: “Ta nghĩ, đại khái bọn họ xem nơi này là nơi cất giữ đồ đi.”

Nhìn bộ dáng như khám phá được kho báu của y, Dịch Nãi bật cười vỗ một chưởng: “Ngốc muốn chết, không chú ý gì cả. Người xem xem bức tường đá bên kia, bức tường kia có thể là thân của bọn họ. Theo ta thấy, bọn họ mang dạ minh châu tới đây rất có thể là hiến tế. Người nói xem, chúng ta lấy tế phẩm của người ta, liệu có bị trừng phạt gì không?”

Phát Lôi sờ sờ đầu, ngượng ngùng nhìn bức tường kia, nhủ mày nghĩ nghĩ, cuối cùng lắc đầu: “Bình thường chúng ta tiến hành hiến tế vào lễ thù thần, mọi người sẽ cùng nhau cử hành nghi thức cúng tế, không qua loa như thế.”

Dịch Nãi vừa nghe thì có chút thở phào, bất quá trong lòng lại có chút ý tưởng: “Vừa nãy hai nhân ngư cùng nhau tới, sau đó mỗi người để lại một viên dạ minh châu. Người nói xem có phải là tín vật cử hành nghi thức bầu bạn không?”

Phát Lôi nghe vậy thì cũng cảm thấy có chút giống, chỉ là vẫn trấn an Dịch Nãi: “Bọn họ không có hôn nhau, hẳn không phải cử hành nghi thức bầu bạn.”

“Hi vọng là vậy.” Trong lòng Dịch Nãi vẫn có chút bất an, dù sao thế giới này rất có thể có thần tồn tại, cậu vẫn thực tin tưởng. Cậu nghĩ, lấy tế phẩm của thần, hi vọng không bị trừng phạt.

Bất quá, Dịch Nãi lại nghĩ, bọn họ đã trải qua thiên tân vạn khổ mới có thể tới được đây, không có khả năng tay không quay về. Dạ minh châu này cứ mượn trước, về sau tính.

“Tìm được dạ minh châu, nhiệm vụ của chúng ta coi như hoàn thành, quay về thôi. Đi thôi, theo đường cũ quay về.” Dịch Nãi vỗ vỗ bả vai Phát Lôi, dẫn đầu đi ra ngoài động.

Phát Lôi nghe vậy thì bật người thả viên dạ minh châu trong tay xuống, vọt tới trước mặt Dịch Nãi.

Dịch Nãi buồn cười, xoay người né tránh một khối thạch nhũ lớn trên đỉnh đầu: “Phát Lôi, chậm thôi, không ai giành với người đâu.”

Phát Lôi cũng không quay đầu lại, chỉ hướng Dịch Nãi lắc lắc cái đuôi to, hùng dũng oai vệ hiện ngang đi tới trước. Lần này y quyết tâm phải bảo hộ phía trước, không thể giống như lúc leo xuống khe núi nữa.

Bởi vì có kinh nghiệm, đường trở lên khá thông thuận, chính là đoạn đường dốc cần chút công phu. Cả đoạn đường toàn là mặt đá trơn bóng, Phát Lôi có móng vuốt, lúc leo lên y dùng móng vuốt bám vào khe hở giữa các tảng đá, vững vàng leo lên.

Dịch Nãi ở phía sau chỉ có mỗi đôi tay, chỉ đành áp dụng tư thế nhảy ếch, hai tay bám khe đá, hai chân đạp lên vách đá hai bên, từng chút từng nhảy lên. Thỉnh thoảng phải những nơi trơn trượt, suýt chút nữa bị trượt xuống.

Phát Lôi thấy Dịch Nãi thực vất vả, liền quơ cái đuôi tới trước mặt cậu. Bởi vì không nhìn rõ Dịch Nãi ở đâu, cái chóp đuôi lông xù kia suýt chút nữa nhét vào mũi Dịch Nãi.

Dịch Nãi thờ hồng học nghiêng đầu né tránh, cái mũi bị ngứa giật giật, nhin không được hắt xì một tiếng. Nghi ngờ nhìn cái đuôi hăng say phát qua phát lại trước mặt, có chút không biết đối phương định làm gì. Thấy Phát Lôi cả nửa ngày cũng không động đậy, giống như đang chờ cậu làm gì đó. Chỉ là, chờ gì a? Ai, hình thú không nói chuyện được, đúng là có chút phiền phức mà!

Dịch Nãi nghĩ nửa ngày, đột nhiên linh quang chợt lóe, thầm nghĩ, đại khái Phát Lôi muốn cậu tóm lấy đuôi mình rồi kéo lên.

Cậu bật cười: cái người này đúng là lỗ mãng, cũng không giấu lại, cậu là một người nam nhân, nặng như vậy không khéo kéo đứt cả đuôi y. Hơn nữa, bản thân cậu cũng không kém tới vậy, một cái hang nhỏ xíu, sao có thể làm khó cậu.

Nghĩ tới đây, Dịch Nãi cẩn thận đạp nhẹ cái đuôi trước mắt, mở miệng: “Phát Lôi, ta không sao, có thể tự mình leo lên. Mau đi đi, đừng có cọ cọ ở

đây!”

Phát Lôi bắt mẫn quơ quơ đuôi vài cái rồi mời tiếp tục bò lên. Cũng may đoạn dốc không dài lắm, rất nhanh Địch Nãi đã leo lên tới.

Ra khỏi sơn động, trước mắt chính là khe núi. Địch Nãi chui ra ngoài, đứng lên xoay xoay cổ, thở hắt một hơi. Khi thật, chui vào sơn động chật chội âm u quả thật là nghẹn chết người mà.

Khe núi vẫn u ám như cũ, Phát Lôi quay đầu liếc mắt nhìn Địch Nãi một cái, lắc đầu, chậm rì rì đi tới trước.

Tới trước vách đá có dây mây thì Phát Lôi dừng lại. Địch Nãi cũng đuổi tới, nhìn thấy Phát Lôi vẫn chưa biến thân thì cười nói: “Người muốn ta lên trước, đúng không? Rồi rồi, nghe lời người. Nếu ta có rớt xuống thì người có thể làm đệm a.”

Phát Lôi biết Địch Nãi đùa mình, y run run lỗ tai, bắt mẫn phì phì mũi. Y đi qua bên cạnh, nhường lại vị trí sát bên dây mây.

Địch Nãi cũng không khách khí, ngậm đèn pin vào miệng, chà chà tay, tay túm dây mây, chân đạp vào vách núi bắt đầu leo lên.

Lúc cậu leo hơn một mét thì vách núi bên kia truyền tới một tiếng vang nhỏ, có thứ gì đó bắn tới. Địch Nãi nghiêng người muốn né tránh, Phát Lôi thì nhảy dựng lên, chắn trước mặt cậu. Thứ bắn tới đại khái là chất lỏng, toàn bộ phun lên người Phát Lôi.

Nháy mắt Phát Lôi rớt xuống, dao găm của Địch Nãi cũng phóng ra, ánh dao chọt lóe, đóng đinh sinh vật vừa phun ra chất lỏng kia vào vách núi.

Địch Nãi lập tức nhảy xuống: “Phát Lôi, người không sao chứ?” Phát Lôi lắc đầu, y không cảm thấy cơ thể có dị trạng gì.

Nhìn Phát Lôi không sao cả đứng ở nơi đó. Địch Nãi cũng thực nghi hoặc, lỏng Phát Lôi rất dày, đại khái thứ chất lỏng kia chỉ dính trên lớp lông. Địch Nãi sấp qua ngửi thử, trừ bỏ mùi của Phát Lôi thì hình như còn có mùi khai khai như nước tiểu.

Phát Lôi run run thân mình, giống như muốn hắt văng thứ chất lỏng kia, tiếp đó cọ cọ người lên vách đá.

Địch Nãi vội vàng cản lại: “Đừng cọ loạn, bằng không nó dính vào trong da mất. Thứ này vẫn không biết là gì, nếu có độc thì không tốt. Theo ta, chờ chúng ta ra ngoài rồi người tìm nước rửa sạch.”

Về mặt Phát Lôi có chút mất tự nhiên, bắt quả cũng nghe lời không cọ nữa.

Địch Nãi đi về phía phóng dao qua, thầm nghĩ muốn xem xem thứ công kích mình rớt cuộc là gì?

Tới vách đá, Địch Nãi xem xét xem có sinh vật sống gì hay không, lúc này mới nhảy lên rút dao găm ra khỏi vách đá. Thứ kia cũng theo đó bị kéo ra. Địch Nãi nhìn kỹ, thứ này thoát nhìn giống kỳ nhông, dài cỡ bàn tay. Điểm không giống là cái đầu có gai vừa dài vừa cứng, đuôi lại có màu vàng. Địch Nãi bóp miệng nó xem thử, không có răng nanh, không giống sinh vật có độc.

Địch Nãi lật qua lật lại, có chút nhụt chí. Mang nó tới cho Phát Lôi xem, y lắc đầu, biểu thị không biết.

Trong lòng Địch Nãi có chút không xác định, liền hỏi: “Người thật sự không có chỗ nào đau đớn hay khó chịu?” Phát Lôi lắc đầu. Làn da chỗ bị phun có hơi nóng lên, bắt quả y nghĩ vì khi nãy mình cọ vào vách núi mới vậy.

Địch Nãi nghĩ nghĩ, có khi nào có tác dụng gây tê này nọ không? Vì thế cậu túm cái đuôi con bò sát kia, kéo ra khỏi dao găm, sau đó xoay ngược cán dao lại, chọt chọt lên lưng Phát Lôi: “Ta chọt vậy, người có cảm giác được không?”

Phát Lôi ngẩng đầu, ánh mắt to tròn lên án hình Địch Nãi: đương nhiên có cảm giác rồi. Đau a!

Địch Nãi thấy Phát Lôi cũng không mất đi cảm giác, lúc này mới yên lòng. Ném con bò sát trong tay đi, trấn an sờ sờ đầu Phát Lôi: “Chúng ta nhanh chóng ra ngoài, sớm tẩy đi chất lỏng dính trên lưng người mới được.”

Phát Lôi gật gật đầu, ý bảo Địch Nãi lên trước. Địch Nãi dò xét xung quanh một phen, xác định không còn gì nguy hiểm mới một lần nữa leo lên dây mây.

Trong lòng Địch Nãi vẫn còn chút lo lắng, vì thế tốc độ leo khá nhanh. Lên tới bên trên, Địch Nãi lắc lắc dây mây gọi: “Ta lên tới rồi, Phát Lôi, người mau lên đi.”

Lúc này Phát Lôi mới hóa về hình người, leo lên.

Phát Lôi túm dây mây, cơ thể có chút lảo đảo. Lúc gần tới bên trên, Địch Nãi nhìn không được, đưa tay qua cho y nắm lấy, dùng sức kéo lên.

Nhìn sắc trời, Địch Nãi nói: “Sắp trưa rồi, chúng ta ra bờ biển ăn chút gì đi. Người cũng thuận tiện xuống biển tắm rửa một chút.”

Phát Lôi thở hộc một hơi, gật gật đầu hóa thành hình thú, ý bảo Địch Nãi leo lên. Địch Nãi do dự một chút, cuối cùng lột một tấm da thú lên lưng y rồi mới ngồi lên.

Phát Lôi thấy một màn như vậy thì trong lòng có chút không thoải mái. Đây là lần đầu tiên Địch Nãi ngồi trên người y mà trung gian bị cách một thứ gì

đó. Phát Lôi nghĩ thầm, nhất định là do thứ nước sinh vật kì quái kia phun lên người mình khi nãy làm Địch Nãi ghét bỏ.

Kỳ thật Phát Lôi đã nghĩ nhiều rồi, Địch Nãi không phải ghét bỏ mà là cậu sợ chất lỏng kia có vấn đề. Trong lòng cứ không yên, nếu nó không có độc, vì sao con bò sát kia lại muốn dùng nó công kích bọn họ? Nếu nó có độc, hai người đều trúng thì ai nghĩ cách cứu chữa đây?

Địch Nãi thấy Phát Lôi nửa ngày cũng không chịu động đậy, liền nhéo nhéo lỗ tai y, thúc giục: “Làm sao vậy? Mau đi thôi.” Phát Lôi vẫn còn đắm chìm trong tình tự bị Địch Nãi ghét bỏ, bất mãn ‘soạt’ một tiếng bay vút lên. Bất quá không làm Địch Nãi hoảng sợ mà làm đám chim biển đậu bên cạnh cả kinh đập cánh bay lên không.

Tới bờ biển, Phát Lôi để Địch Nãi leo xuống, ngay cả cánh còn chưa kịp thu hồi đã lao thẳng xuống biển. Y cũng nghe thấy mùi khai nước tiểu trên người, cảm thấy thực ghê tởm, nếu không tẩy sạch, y cũng tự ghét bỏ chính mình.

Địch Nãi buồn cười nhìn Phát Lôi ngoi lên hụp xuống, thuận tay cõm bỏ ba lô đặt trên bờ cát. Cậu đi qua bờ biển tước một cây côn gỗ, cột chắc dao găm vào một đầu, chuẩn bị đi bắt cá cho bữa trưa.

Phát Lôi bất mãn Địch Nãi không để ý tới mình, thấy cậu liền bỏ nhào tới. Địch Nãi chỉ trích: “Này này, đừng có quấy rối, cá đều bị người dọa chạy hết rồi.”

Phát Lôi nghe vậy thì càng không vui, xoay người bơi qua chỗ khác, định bụng bắt một con cá thật lớn cho Địch Nãi xem.

...

Hoàn Chương 66.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Phương Pháp Giải Độc (Thượng)

Địch Nãi tiếp tục không nhanh không chậm tuần tra trên bờ biển, phát hiện cá trong biển khá giao hoạt, rất ít khi chạy tới gần bờ. Những con cá cậu nhìn thấy đều rất nhỏ, cỡ một bàn tay như vậy còn chưa đủ nhét kẽ răng Phát Lôi.

Xiên vài con quăng lên bờ, Địch Nãi cảm thấy cứ tiếp tục như vậy thực không phải biện pháp. Cậu nghĩ, đại khái phải kiếm chút mồi mới có thể dụ cá tới. Bất quá, cá biển thích ăn gì, cậu quả thực không biết. Nghĩ nghĩ, giun này nọ chắc không có tác dụng. Còn nếu lấy thịt sống làm mồi, mùi máu nhất định sẽ đưa tới cá mập.

Đột nhiên Địch Nãi nhớ tới trong ba lô hình như còn một miếng thịt hoẵng nướng bọc trong lá cây, hẳn có thể xé ra làm mồi.

Kỳ thực miếng thịt hoẵng kia là lần trước ăn còn dư lại, Địch Nãi không muốn lãng phí mới dùng lá cây bọc lại cất vào ba lô. Sau đó bởi vì thức ăn sung túc nên cứ để đó không lấy ra, hiện giờ cũng không biết đã hư chưa.

Nghĩ tới đây, Địch Nãi liền chạy tới chỗ ba lô, lôi miếng thịt ra ngửi ngửi. Ừm, còn khá tốt, không tới mức biến vị. Thứ này không biết có dụ được cá hay không, cứ thử xem sao.

Địch Nãi xé một mảng thịt lớn, sau đó chọn một khúc trũng tầm nửa thước, bắt đầu xé thịt thành miếng nhỏ. Trên mặt nước lập tức lan ra chút dầu mỡ, đám cá gần đó ngửi thấy mùi, quả nhiên bắt đầu vây tới.

Trong lòng vui vẻ, nhặt lên cây lao để trên bờ, Địch Nãi rón ra rón rén đi tới gần, nhìn trúng một con cá khá to, dùng sức phóng tới. ‘Ào’ một tiếng, con cá vẫn còn đang giãy đành đạch bị kéo lên. Địch Nãi cười tùm tùm lôi nó ra khỏi cây lao, ném lên bờ. Sau đó quay đầu lại, tiếp tục chờ con mồi tiếp theo.

Đột nhiên, khòe mắt Địch Nãi liếc thấy một cái vây lưng màu xanh ở cách đó không xa bơi tới. Địch Nãi cả kinh, thầm nghĩ, không lẽ là cá mập? Chẳng lẽ thịt hoẵng nướng cũng có thể dụ cá mập? Quá tà môn. Cậu nhanh chóng nhảy lên bờ, tay cầm chắc cây lao, sẵn sàng đón địch.

Địch Nãi quan sát một chút, vùng nước xung quanh khá cạn, nếu mấy loại cá lớn xuất hiện đại khái sẽ bị mắc cạn. Cho nên, kia chắc không phải cá mập. Cho dù là cá mập thì cũng còn khá nhỏ. Cậu không tin mình đứng trên bờ mà còn gặp nguy hiểm, lẽ nào con cá mập kia có thể nhảy lên bờ mà ăn thịt cậu?

Thứ kia bơi tới gần thì đột nhiên nhảy lên. Địch Nãi lắc mình tránh đi dòng nước bắn tới, vừa nhìn qua, di, cá heo! Trời ạ, đây là sinh vật đại dương mà Địch Nãi yêu thích nhất. Trước kia, Địch Nãi chỉ được thấy trong TV, mỗi lần thấy tiết mục về cá heo, cậu là người đầu tiên chạy tới xem.

Cậu vẫn luôn muốn tự tay sờ nó, chỉ là nguyện vọng này cho tới tận ngày nhập ngũ cũng chưa thực hiện được.

Con cá heo kia nhảy một chút rồi bắt đầu ở phụ cận bơi qua bơi lại. Địch Nãi tới gần một chút, nó ở trong nước liền ngẩng đầu lên hướng về phía cậu há

miệng. Địch Nãi biết cá heo rất thông minh, cũng thực thân cận với nhân loại. Nhìn nó đang dùng sức há miệng, cậu thầm nghĩ, chẳng lẽ nó đang đòi ăn?

Địch Nãi vội vàng cầm mấy con cá nhỏ ném lên bờ cát khi nãy ném qua. Quả nhiên, cá heo nhảy dựng lên đón con cá nhỏ vào miệng. Địch Nãi vui sướng, lại vội vàng ném thêm một con. Cá heo ăn cá, vui sướng quẫy đuôi với Địch Nãi.

Địch Nãi đánh bạo tới gần, mà con cá heo kia cũng không trốn. Xem ra, nó thực sự có hảo cảm với cậu. Địch Nãi nhìn không được đưa tay sờ soạng lưng nó một chút, trơn trượt bóng loáng. Cậu rút tay lại, nó còn nhảy dựng lên chạm vào tay cậu.

Địch Nãi vui sướng nhìn cá heo, tiếp đó quay đầu lại hướng Phát Lôi kêu: “Phát Lôi, mau tới đây xem cá heo nà.”

Phát Lôi đang đập nước bên bờ biển bên kia, ngay cả một con cá cũng không quơ được. Nguyên vọng bắt cá của y rất tốt, đáng tiếc thể hình to lớn của y lại hoàn toàn không thể phát huy tác dụng dưới biển. Hơn nữa, y cảm thấy người mình càng lúc càng nóng, nóng tới mức đầu óc tưởng lên, thực muốn hung hăng phát tiết một phen. Cho dù toàn thân ngâm trong nước cũng không hề giảm bớt cảm giác nóng bức khó chịu.

Nghe thấy Địch Nãi gọi, Phát Lôi từ trong nước nâng cái đầu to sừng nước lên nhìn qua. Cá heo? Đó là thứ gì? Di, kia không phải một con cá à? Địch Nãi thế nhưng chơi đùa với một con cá.

Phát Lôi bất mãn phát ra tiếng phì phì trong mũi, lỗ tai run run, lắc đầu hất nước, tiếp đó phóng vọt về phía Địch Nãi.

Nhìn bộ dáng lỗ mãng của Phát Lôi, Địch Nãi lập tức hối hận. Người này lao tới như vậy, cá heo không bị dọa mới lạ đi? Quả nhiên, Phát Lôi chỉ mới vọt được nửa đường, bé cá heo đáng yêu đã quẫy đuôi nhanh chóng bơi đi.

Địch Nãi vươn tay, phí công hô một tiếng: “Cá heo!” Cá heo cũng không quay đầu lại, không chút để ý tới sự níu kéo của cậu một đường bơi đi không còn chút tăm hơi.

Tức giận quay đầu nhìn về phía Phát Lôi, đang định giáo huấn hai câu thì đã bị y bỏ gục xuống bãi biển. May mắn bãi biển sau lưng không có tảng đá, bằng không khẳng định đã bị đâm trầy da tróc vảy. Còn không chờ Địch Nãi kịp phản ứng, Phát Lôi đã dú cái đầu to tới bắt đầu tàn sát bừa bãi trên mặt cậu.

Phát Lôi thở hổn hển đè trên người Địch Nãi, đôi mắt tựa hồ lơ ra lửa, chẳng những liếm loạn lên mặt lên cổ, anh bạn nào đó dưới bụng dưới cũng bắt đầu đỉnh vào đùi cậu, khó chịu ma xát tới lui.

Địch Nãi đưa tay ngăn cản đầu lưỡi nóng rực của Phát Lôi, cuối cùng cũng thoát khỏi tình tự bị thương vì cá heo bỏ đi. Cậu có chút không rõ vì sao Phát Lôi bất thành linh nhiệt tình như vậy.

Nếu lần trước ở bên thác nước là bị cậu vô tình dụ dỗ, kia hiện tại là sao? Cậu chỉ xắn ống quần lên mà thôi, quần áo không hề cởi ra a! Người này đúng là cứ ù ù cạc cạc phát tình mà!

Địch Nãi bất mãn hô: “Phát Lôi, dừng, dừng liếm loạn!” Đáng tiếc, những lời này thực vô ích. Phát Lôi chẳng những không ngừng, ngược lại lại càng liếm loạn hơn, thậm chí còn từ cổ áo liếm tới phần ngực.

Trước ngực bị liếm tới nóng rực, Địch Nãi cảm thấy thực kỳ quái. Phát Lôi hôm nay bị làm sao vậy, trước kia tuy cũng có lúc xúc động nhưng chưa bao giờ làm xằng làm bậy không để ý tới ý nguyện của cậu như vậy. Nghĩ tới đây, Địch Nãi liền hỏi: “Phát Lôi, ngươi làm sao vậy?”

Phát Lôi ngay cả đầu cũng không nâng lên, chỉ mãi mê tiến công. Đại khái là chán ghét quần áo trên người Địch Nãi ngăn cản mình cùng cậu thân cận, càng nhìn càng không thuận mắt, lập tức nâng vuốt lên xé toạc mảnh vải trước ngực cậu.

Địch Nãi luống cuống tay chân ngăn cản: “Này, Phát Lôi, đừng có xé bừa, ta chỉ có mỗi bộ đồ này thôi, xé rồi thì không còn a.”

Phát Lôi giống như không nghe thấy, lại tiếp tục cào cào kéo kéo, muốn lột mớ vải kia ra. Đầu lưỡi y cũng không nhàn rỗi, dùng sức liếm láp bàn tay Địch Nãi đang túm lấy chi trước của mình, muốn cậu buông tay.

Hiển nhiên, lúc này không thể giảng đạo lý với Phát Lôi. Địch Nãi thả tay, vươn tới néo mạnh lỗ tai, khuỷu tay thì kẹp cổ, trên tay dùng lực kiềm chế cái đầu to của y lên ngực mình. Phát Lôi nhất thời luống cuống, bất mãn muốn né tránh, thế nhưng không có cách nào thoát khỏi giam cầm của Địch Nãi, lúc này mới ngo ngắc nhìn cậu.

Địch Nãi nhân cơ hội này quát một tiếng: “Phát Lôi, ngươi rốt cuộc làm sao vậy?”

Ánh mắt Phát Lôi tràn đầy tơ máu, nghe thấy tiếng hô của Địch Nãi thì thoáng chốc tỉnh táo, chỉ là rất nhanh lại bị dục vọng lấp đầy. Y há miệng thờ dốt, muốn nói gì đó nhưng lại không nói được gì.

Địch Nãi cũng nhìn ra y có chút không thích hợp, biết hình thức không thể nói chuyện, liền vội vàng nói: “Phát Lôi, biến thân.”

Mặc dù có chút mơ hồ, nhưng hai chữ ‘biến thân’ thì y nghe hiểu, liền bật người biến về hình người. Địch Nãi thấy y có thể biến đổi, thầm nghĩ, hẳn không có việc gì lớn, liền thở phào một hơi.

Chính là, khoảnh khắc Địch Nãi vừa thả lỏng tay, Phát Lôi liền gãy ra khỏi giam cầm, đảo ngược tình thế kiềm chặt cậu. Địch Nãi đang định mở miệng nói chuyện thì môi Phát Lôi đã đè ép tới, chặn lại.

Trái tim Phát Lôi đập thật nhanh, y cảm thấy Dịch Nãi trước mắt thực sự thơm ngon vô cùng, ăn thế nào cũng không thỏa mãn. Cả người giống như bị một ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, chỉ có thể áp sát người Dịch Nãi mới có thể giảm bớt cảm giác khô nóng này.

Môi Phát Lôi cũng nóng, hô hấp có chút hỗn loạn dùng sức mút môi Dịch Nãi, còn vươn đầu lưỡi càn quét khoang miệng Dịch Nãi.

Dịch Nãi lần đầu tiên bị đối xử cường ngạnh, trong lòng lập tức phùng lên ngọn lửa tức giận, ‘ô ô’ muốn tránh ra. Nhưng làm cậu không ngờ chính là lần này Phát Lôi cứ hệt như một con trâu điên, ngăn chặn chặt chẽ không chút thả lỏng.

Bị hôn tới mức hít thở không xong, bất quá rất nhanh Dịch Nãi phát hiện dục vọng của cậu cũng bắt đầu bị gọi lên.

Liên quan tới hành vi động dục đột ngột của Phát Lôi, trong lòng cậu mơ hồ có chút ý tưởng. Cậu nghĩ chẳng lẽ chất lỏng mà con bò sát trong khe núi phun ra có tác dụng thúc tỉnh? Nếu vậy, trước tiên cứ để Phát Lôi phát tiết đi, vì thế, cậu không giãy dụa nữa, ngược lại bắt đầu đáp lại nụ hôn của y.

Lúc Dịch Nãi suy tư, Phát Lôi cũng không nhân rồi, nhanh chóng lột bỏ quần áo trên người Dịch Nãi, ngay cả quần lót cũng lột ra ném qua một bên. Dịch Nãi thâm nghĩ, tốc độ cởi đồ của Phát Lôi hiện giờ thực sự đã luyện thành thần tốc.

Không đợi cậu cảm thán xong, Phát Lôi lại bỏ nhào tới ngăn chặn, cuồng loạn liếm hôn lên người cậu. Dịch Nãi lúc này khá thoải mái, nằm đó nhìn Phát Lôi vừa liếm hôn vừa gặm cắn trên người, thỉnh thoảng phát ra một tiếng thờ dặc. Nghe thấy tiếng thờ của cậu, nụ hôn của y lại càng cuồng nhiệt hơn.

Lúc Phát Lôi cảm thấy gắng gượng của Dịch Nãi vượt ve, nhiệt tình của cậu cũng hoàn toàn châm lên. Cậu vươn tay, ôm lấy tám lưng rộng của Phát Lôi, hôn lên vai y.

Khi Phát Lôi há miệng ngậm lấy, Dịch Nãi phát ra một tiếng than nhẹ. Âm thanh này hệt như mồi lửa châm lên dục vọng trong người Phát Lôi, kêu gào đòi phát tiết.

Dịch Nãi đưa tay túm lấy tóc Phát Lôi, thân dưới không thể khống chế bắt đầu đình động ra vào trong miệng Phát Lôi. Thế nhưng ngay lúc cậu cảm thấy phi thường thoải mái thì Phát Lôi lại ngừng lại.

Cậu có chút bất mãn, bất quá nhìn Phát Lôi sáp tới gần thì vẫn thân thiết đón nhận nụ hôn của y.

Làm Dịch Nãi không ngờ tới chính là Phát Lôi hôn một hồi thế nhưng áp chế tách chân cậu ra, thứ cứng rắn phía dưới lập tức đình tới. Kia ý tứ gì không cần nói cũng biết.

Dịch Nãi bật người hô: “Này, Phát Lôi, đừng có xằng bậy, để ta dùng miệng làm cho ngươi.”

Chính là, lúc này Phát Lôi đã không thể khống chế, không nghe lời cậu, ngược lại nồng nóng đình tới trước.

Dịch Nãi cảm thấy nơi bí ẩn kia truyền tới một cơn đau đớn, liền sợ hãi giãy dụa: “Fuck, ngươi con mẹ nó định làm gì? Bá vương ngành thượng cung à?”

Nhưng Phát Lôi lúc này đã sớm bị dục vọng phủ mờ lý trí, không còn nghe rõ lời nói của Dịch Nãi. Dục vọng nóng rực của y theo bản năng đình đình nơi đó, sờ soạng tìm kiếm lối vào.

Dịch Nãi nóng nảy, thâm nghĩ nếu Phát Lôi thực sự cứ vậy tiến vào, hôm nay đúng là ngày chết của ông đây mà.

Nghĩ tới đây, Dịch Nãi dậm một quyền lên đầu Phát Lôi, đồng thời đá một cước làm y bật ngửa ra sau, tiếp đó vùng lên ngăn chặn. Bởi vì muốn vừa kiềm chế vừa giúp Phát Lôi giải trừ độc tính nên lúc bật người dậy cậu đồng thời xoay người. Hai chân ngăn chặn tay Phát Lôi, tay thì đè chân y. Như vậy, Phát Lôi không có cách nào động dục.

Dịch Nãi ngậm đại gia hỏa của Phát Lôi vào miệng, trong lòng thâm mắng, mẹ nó, lớn như vậy, dậm vào một cái còn không phải chọt chết ông đây à?

Bất quá Dịch Nãi không phát hiện tư thế này làm phần móng vĩnh viễn của mình hoàn toàn bại lộ trước mặt Phát Lôi. Ngay cả tiểu huyết bí ẩn bình thường luôn ngại ngùng không muốn gặp người cũng bị nhìn rành mạch.

...

Hoàn Chương 67.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Phương Pháp Giải Độc (Hạ)

Địch Nãi khom người cố sức làm việc, theo động tác phun ra nuốt vào mà cơ thể không ngừng đóng đưa trước sau.

Bởi vì phải dùng hai chân kim chặt tay Phát Lôi nên đóa hoa chính giữa cũng theo động tác của cậu mà hé ra hợp lại.

Phát Lôi thân mình không thể động, nhìn cái mông bóng loáng trước mặt, còn có đóa hoa bí ẩn tràn ngập hấp dẫn kia, ừng ực nuốt nước miếng. Cho dù Địch Nãi dốc hết bản lĩnh chăm sóc trường thương nhưng y vẫn cảm thấy khô nóng không thôi. Y không ngừng dùng sức muốn giãy ra khỏi kim kẹp của Địch Nãi.

Địch Nãi mới đầu cũng ép Phát Lôi thật chặt, nhưng dần dần cũng lực bất tòng tâm. Bởi vì cậu phát hiện vật cứng bưng bưng phần chân của Phát Lôi chẳng những không có dấu hiệu phát tiết, ngược lại càng lúc càng nóng, càng cứng rắn hơn.

Cậu vừa phải áp chế Phát Lôi, vừa tìm biện pháp giúp y nhanh chóng phát tiết, rất nhanh liền rồi rầm không thể để ý tới quá nhiều.

Phát Lôi cứ một mực giãy dụa, cố sức muốn tiếp cận cái mông căng tròn mê người kia, hai mắt tựa hồ sắp phun ra lửa. Rốt cuộc y rút ra được nửa cánh tay, dùng sức ngẩng đầu lên, một ngụm cắn lên phần mông săn chắc của Địch Nãi. Một ngụm này cắn thực mạnh, nửa ngày cũng không chịu nhả ra.

Địch Nãi ‘a’ một tiếng kêu to, bật dậy vòng tay ra sau đẩy đầu Phát Lôi. Quay lại nhìn nhìn, một vòng dấu răng rõ mồn một. Địch Nãi nhin không được mắt to: “Người là họ chó à! Làm chi cắn mông ta?”

Khoảnh khắc kinh ngạc, Địch Nãi vô thức thả lỏng giam cầm, nửa người trên của Phát Lôi hoàn toàn tự do.

Vừa nãy Địch Nãi bị cắn tới phát hoảng, suýt chút nữa đã cắn rụng mệnh căn của Phát Lôi, thế nhưng y hoàn toàn không để ý tới. Cũng không để ý tới lời nói của cậu, vươn tay ôm Địch Nãi vào lòng, vùi đầu rúc vào hõm vai cậu gặm cắn. Đương nhiên, tay còn lại cũng không nhả rồi, dùng sức xoa bóp cái mông rắn chắc trắng nõn của Địch Nãi. Toàn thân y nóng rực như bị thiêu đốt, bàn tay to đặt trên người Địch Nãi tựa hồ cũng mang theo đóm lửa.

Thân mình Địch Nãi hạ thấp xuống, rất nhanh liền đụng phải đại gia hỏa của y. Thứ kia nóng rực đĩnh đĩnh vào bắp đùi Địch Nãi, cùng thứ tương tự của cậu, song trụ chia thẳng, thực làm cậu có chút buồn cười.

Địch Nãi đưa tay cầm lấy cả hai, bắt đầu vuốt ve. Phân thân nóng bỏng ma sát cùng một chỗ mang tới cảm giác thực bất đồng. Đó là va chạm giữa sức mạnh cùng bền bỉ thuộc về nam tính. Nhìn hai anh bạn nhỏ, Địch Nãi tự nhiên cảm thấy toàn thân khô nóng, động tình lợi hại.

Phát Lôi thờ dòn đập ở sau lưng Địch Nãi hết cắn lại liếm, thực muốn trở mình đè cậu xuống đất, hoặc bế bổng Địch Nãi lên.

Địch Nãi không vui, quay đầu lại trừng mắt: “Này, Phát Lôi, đừng có được một tác lại muốn tiến một thước, ta giúp người bán còn không được à?”

Phát Lôi hoàn toàn không nghe cậu nói chuyện, vừa gặm cắn vừa thì thào: “Để ta làm một lần đi, Địch Nãi. Ta muốn cùng người kết hợp, chân chính kết hợp cùng một chỗ.”

Nếu là bình thường, Phát Lôi sẽ không nói ra những lời bản thân chôn sâu trong đáy lòng. Đáng tiếc hiện giờ lý trí ngày càng u ám, thân thể hừng hực như có lửa, chỉ muốn thực hiện nguyện vọng trong lòng.

Nhìn bộ dáng ngây ngô của Phát Lôi, cũng cảm thấy nhụt chí. Thực không ngờ tác dụng thúc tình của thứ kia lại mạnh tới vậy. Phát Lôi thấy Địch Nãi không còn giãy dụa, bàn tay to liền sờ soạng xuống khe mông.

Địch Nãi giật giật cơ thể, cánh tay của Phát Lôi hệt như sắt thép quấn chặt lấy cậu. Cậu nghĩ, hôm nay đại khái không thể trốn thoát đi. Kỳ thực đối với chuyện này, nguyên nhân làm cậu vẫn luôn cự tuyệt là do một hình ảnh từ một bộ phim từng xem qua. Trong một lần ngẫu nhiên lướt web, Địch Nãi thể nhưng tìm thấy một đoạn phim bị bạo súc của một người đàn ông, từ đó về sau cậu liền cảm thấy sự tình này thực ghê tởm, thực bạo lực.

Nhu cầu của Phát Lôi Địch Nãi cũng cảm nhận rõ rệt, chỉ là mỗi lần nghĩ tới đoạn phim kia lại không khỏi do dự. Hiện giờ nhìn y thống khổ như vậy, cậu nghĩ, quên đi, làm thì làm, cùng lắm về sau làm lại là được rồi. Huống chi, ông đây ngay cả đổ máu còn không sợ, còn sợ chuyện này sao?

Địch Nãi nghĩ, nếu thực sự thống khổ như vậy thì phi thú nhân trong bộ lạc sẽ không ham thích hoạt động pít tông này. Nhưng tới đây lâu như vậy, cậu chưa từng nghe ai oán giận. Cho nên, rất có thể cậu đã lo lắng quá nhiều rồi.

Nghĩ đến đây, tâm tình liền thả lỏng, không kháng cự mà thuận thế ngã xuống bờ cát. Phát Lôi cảm giác được Địch Nãi thay đổi, trong lòng mừng rỡ, nôn nóng muốn lập tức đề sủng xông trận. Đáng tiếc không có kinh nghiệm, chọt chọt vài cái vẫn không tìm được cửa vào.

Địch Nãi cảm giác một trận đau đớn từ xương cột truyền tới, vội vàng luôn tay xuống túm lấy phân thân Phát Lôi, cắn răng hô đau: “Fuck, chậm một chút, đau chết ông. Người không biết làm nói lung tung cho ta à!”

Đời trước Địch Nãi cũng xem qua không ít AV, biết khi làm với nữ còn phải giúp mở rộng. Cái người này tính toán không chút tiền diễn đã cắm vào à? Nhớ tới trước kia Phát Lôi thường dùng ngón tay dò đường. Hiện giờ tình thế cấp bách, Địch Nãi cũng bất chấp xấu hổ, lên tiếng chỉ điểm.

Phát Lôi bị túm lấy điểm yếu hại không thể động đậy, tuy nóng vội nhưng vẫn nghe thấy lời Địch Nãi nói. Y vội vàng nhúng tay vào trong nước biển, làm ướt ngón tay rồi mới sờ soạng dò xét tiến vào.

Buông phân thân Phát Lôi ra, Địch Nãi cảm nhận được ngón tay y bắt đầu xâm lấn, cổ nhẩn nại cau mày. Nói thật, cảm giác này thực kỳ quái, mới đầu rất đau, còn có chút trướng. Ngón tay Phát Lôi không ngừng ra vào vào, từ một ngón tăng dần lên ba ngón.

Địch Nãi cảm giác đau đớn chậm rãi biến mất, một loại cảm giác khác chậm rãi dâng lên. Đặc biệt là lúc ngón tay y chạm phải điểm nào đó, cậu liền nhận không được ngấm khe một tiếng. Đồng thời phân thân đã mềm rũ phía trước thế nhưng ả ả có xu thế ngừng đầu.

Địch Nãi cảm thấy thực kỳ quái, nơi đó không phải trời sinh tiếp nhận xâm lấn, thế nhưng vì sao hiện giờ cậu lại cảm thấy cả người bắt đầu khô nóng như vậy? Chẳng lẽ cậu cũng trúng độc?

Nghĩ tới đây, Địch Nãi không muốn tiếp tục chịu đựng loại tra tấn nửa vờ này nữa, liền đẩy đẩy Phát Lôi: “Được rồi, muốn làm thì làm đi!”

Phát Lôi đã sớm nhận không được, vừa nghe vậy thì bật người nhấc một chân Địch Nãi lên, thẳng lưng vọt vào. Tuy trong lòng đã làm tốt chuẩn bị nhưng khoảnh khắc y tiến vào Địch Nãi vẫn đau tới hết to. Quả nhiên, đại gia hỏa kia không thể so với ngón tay, hiện giờ nửa người dưới của cậu có cảm giác như bị chèn ép.

Thống khổ thật lớn tập kích làm Địch Nãi nói không ra lời, trán ứa mồ hôi lạnh. Cậu nghĩ, nơi đó đại khái đã đổ máu rồi. Mẹ nó, làm sự tình này lại còn chảy máu như nữ nhân, Địch Nãi quả thực có chút cảm giận.

Phát Lôi thì bị tiếng kêu to kia làm hoảng sợ, nhưng mệnh căn chỉ mới vào một nửa, nửa còn lại vẫn còn nhú ở bên ngoài. Y ngừng một chút, bắt quá toàn thân lại bắt đầu xao động, lại uốn thẳng thắt lưng, rút cuộc toàn bộ tiến vào nơi ấm áp ướt át kia.

Dùng đạo nóng rực chặt chẽ vây quanh, kích thích làm y vui sướng như điên, lúc Địch Nãi dùng tay hay miệng giúp y giải quyết hoàn toàn không thể so sánh.

Địch Nãi đau tới toàn thân phát run, nửa ngày cũng không giảm bớt. Bàn tay đang cầm lấy cánh tay Phát Lôi cứng ngắc, ngừng đầu cắn một ngụm lên bả vai y. Phát Lôi vẫn còn đắm chìm trong niềm hưng phấn tốt độ vì thành công công phá thành lũy, ngược lại chút đau đớn truyền tới kia chính là tín hiệu thúc giục y tiến công, bắt đầu mãnh liệt ra vào.

Mới đầu, nơi đó thực sự quá chặt, ngay cả Phát Lôi cũng cảm thấy đau đớn không thôi. Nhưng đau đớn pha lẫn khoái hoạt lại càng làm y trầm mê. Dục vọng đã bành trướng cực điểm, y chỉ có thể nghe theo bản năng mà trừu sáp.

Địch Nãi cảm giác Phát Lôi đang dùng một con dao cùn cắt đi từng miếng thịt trên người mình, thực sự là giày vò không thôi. Cậu nhận không được run rẩy mở miệng: “Phát Lôi, đau chết mất.... chậm... chậm một chút!”

Phát Lôi lúc này đã mất khống chế, hoàn toàn không nghe thấy lời Địch Nãi. Y cúi đầu cuồng loạn hôn trên mặt trên người cậu, bên dưới thì không ngừng đỉnh tới. Địch Nãi thở hổn hển cảm thấy may mắn, may mà khi này nhanh tay lột quần áo dưới thân, bằng không chắn chắn đã bị cắt cạo trầy da.

Đáng tiếc, Địch Nãi chỉ có thể phân tâm được một chốc, thoáng cái lại tiếp tục bị thể tiến công của Phát Lôi đoạt đi toàn bộ tâm trí. Mới đầu, cậu còn cố nén không lên tiếng, nhưng sau đó vì Phát Lôi đỉnh quá hăng say mà không thể nhận được phun ra tiếng thở dốc. Sau đó, Địch Nãi cảm giác tựa hồ không phải đều là đau đớn. Cơ thể giống như tự động tiết ra chất lỏng giúp Phát Lôi ra vào càng thông thuận hơn.

Lúc Phát Lôi đỉnh trúng điểm nào đó, Địch Nãi phát hiện trong thống khổ lại có chút bần rần, lại cậu nhận không được than nhẹ một tiếng.

Tiếng ‘um’ mang theo chút run rẩy này chui vào tai Phát Lôi, làm y thực sự phát cuồng. Túm chặt hai chân Địch Nãi, bắt đầu luật động một cách điên cuồng.

Địch Nãi bị đỉnh tới mức không ngừng lùi về sau, mỗi lần tiến vào sâu tới mức dường như chạm vào nội tạng bên trong. Cậu nhận không được quát: “Phát Lôi, người... chậm một chút.”

Phát Lôi ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục làm bừa. Sau vài lần trừu sáp mạnh mẽ, y nặng nề run rẩy vài cái, cúi người ôm lấy Địch Nãi, đồng thời một luồng nhiệt nóng mãnh liệt phun trào.

Địch Nãi cảm nhận được chất lỏng nóng rực trong cơ thể, thờ phào một hơi, định đẩy Phát Lôi ra. Nào ngờ, vật cứng vừa phát tiết xong vẫn còn cứng như cũ dính ở phía trong. Địch Nãi cả kinh, thầm nghĩ, chẳng lẽ như vậy mà vẫn không được?

Lúc này, Phát Lôi thở gấp, ôm Địch Nãi ngồi vào lòng mình, bắt đầu đợt công thành đoạt đất tiếp theo.

Lần này, y dường như có thêm chút kiên nhẫn, chậm chậm trừu lộng, từ chậm tới nhanh, còn chiều cổ phân phân Địch Nãi. Cứ vậy, Địch Nãi liền cảm nhận được khoái hoạt bất đồng. Cuối cùng, thế nhưng dưới sự đỉnh động của Phát Lôi mà tiết ra. Lúc Phát Lôi rút ra, cậu thậm chí còn cảm thấy có chút trống rỗng.

Địch Nãi thực kinh ngạc. Cậu nghĩ, chẳng lẽ nơi đó của mình cũng bị cải tạo, thế nhưng cảm nhận được khoái cảm.

Kỳ thực Địch Nãi đoán không sai, sau khi uống nước thánh nơi đó đã được cải tạo, chẳng những mềm mại co giãn, lại có thể tự động tiết ra dịch ruột non. Tuy lần này có chút bị thương nhưng cũng chỉ là trầy da mà thôi. Tất cả là nhờ nước thánh cải tạo.

Địch Nãi cũng không biết, chỉ ả ả cảm thấy cơ thể của mình có chút không giống.

Phiền não về cơ thể biến hóa, Địch Nãi lại vô thức bị Phát Lôi lôi kéo chìm nổi trong biển dục vọng. Phát Lôi giống như vĩnh viễn không thỏa mãn mà không ngừng rong ruổi trên người Địch Nãi, cũng không biết vì chất lỏng kia hay tình cảm mãnh liệt rốt cục tìm ra chỗ phát tiết.

Lúc Phát Lôi tiết ra lần thứ ba, Dịch Nãi không thể nhìn được nữa, dùng toàn lực một cước đá văng y. Giọng cậu có chút khàn khàn, run run nói: “Đủ rồi... Phát Lôi. Ngươi muốn làm chết ông à?”

Bị Phát Lôi lấn qua lộn lại xoa xoa bóp bóp nửa ngày, toàn thân giống như bị rút cạn sinh lực. Lúc bọn họ bắt đầu làm mặt trời còn ở đỉnh đầu, mà hiện giờ thì đã sắp xuống núi. Dịch Nãi vừa đau lại đói, nhìn Phát Lôi thực sự không vừa mắt.

Phát Lôi bị đá lăn quay, vẫn còn muốn nhào tới. Kỳ thực sau khi phát tiết lần hai thì đã tỉnh táo lại, chẳng qua, ôm Dịch Nãi, y dường như vĩnh viễn không cảm thấy đủ. Nhìn sắc mặt Dịch Nãi lúc này, y biết cậu thực sự tức giận, vì thế liếm liếm môi, lặng lẽ lui quân.

Nhích tới gần Dịch Nãi, đưa tay ôm cậu vào lòng, nhẹ nhàng chải chuốt những lọn tóc hỗn loạn.

Dịch Nãi hung hăng trừng mắt liếc Phát Lôi một cái, bất quá cũng không cự tuyệt y thân cận. Nghĩ lại, người này cứ nhiên làm tới ngoan như vậy, hôm nào ông nhất định phải trả lại.

Phát Lôi cảm nhận được sự bất mãn của Dịch Nãi, ngốc nghếch mỉm cười. Nhìn thấy nụ cười này, Dịch Nãi chỉ đành trở mặt xem thường.

...

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Bão Táp Trên Biển

Dịch Nãi thật sự có chút hư nhược, liền cứ vậy nằm trong lòng Phát Lôi, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Phát Lôi hiện giờ toàn thân sáng khoái, thực muốn hướng lên trời rồng to ba tiếng, bất quá thấy Dịch Nãi trầm mặc không nói tiếng nào thì lại có chút lo lắng. Y cúi thấp đầu dùng trán mình đụng đụng trán Dịch Nãi, may mắn, không phát sốt.

Nhìn sắc mặt có chút trắng bệch của cậu, Phát Lôi đau lòng không thôi, nhưng ả ả lại có chút hưng phấn.

Dịch Nãi cường thể như vậy, trước kia chưa từng nhìn thấy cậu lộ ra biểu tình yếu đuối, cho dù bị thương vẫn thực kiên cường, chính là hiện giờ lại lẳng lẳng nằm trong lòng y. Chỉ có y mới có thể làm cậu run rẩy, làm cậu vì khoái cảm mà thờ dốc.

Nghĩ tới đây, Phát Lôi thực sự tự hào không thôi. Y rốt cuộc hoàn toàn chiếm giữ được người trong lòng. Vừa nãy, bọn họ kết hợp chặt chẽ như vậy, từ nay về sau hai người không còn khoảng cách nào nữa. Y thực tin tưởng đoạn tình cảm này sẽ không còn chút bất trắc nào. Đây là bầu bạn chỉ thuộc về một mình y.

Phát Lôi vẫn luôn nhận định Dịch Nãi là độc nhất vô nhị, vô luận là trong bộ lạc hay cả đại lục này. Mặc kệ là gương mặt tuần tú hay dáng người mạnh mẽ, tất cả đều làm Phát Lôi trầm mê không thôi. Từ lần đầu tiên gặp mặt, mỗi ánh mắt mỗi nụ cười mỗi động tác của Dịch Nãi đều làm trái tim Phát Lôi rung động.

Nghĩ một người như vậy rốt cuộc đã hoàn toàn thuộc về mình, vô luận là trái tim hay thân thể, Phát Lôi đều thực thỏa mãn.

Phát Lôi kim lòng không đậu xoa xoa mặt Dịch Nãi, tinh tế vẽ theo những đường nét động lòng người kia. Lòng mày Dịch Nãi vừa thẳng vừa dày, xương mày khá cao. Y nghe người ta nói, người có chân mày như vậy có tính cách rất kiên cường, quả nhiên Dịch Nãi là vậy.

Lông mi cậu thật dài, mảnh mà dày. Lúc nhắm mắt lại thoạt nhìn có chút trẻ con. Đưa tay vuốt khẽ, hàng mi sẽ nhẹ nhàng run rẩy, mềm nhẹ hệt như lông chim, chọc trái tim người ta ngứa ngáy.

Ánh mắt Dịch Nãi hẹp dài, con ngươi vừa đen vừa sáng, rất có thần. Khi cậu nhìn chăm chú sẽ làm người ta có cảm giác được toàn tâm toàn ý chú ý tới. Chính là khi đối mặt với kẻ địch, ánh mắt sẽ trở nên sắc bén, sắc bén hệt như con dao găm mà cậu mang theo bên người, làm người ta hoảng sợ.

Mũi Dịch Nãi thực thẳng, tuy khá cao nhưng không quá đột ngột, có cảm giác thực thanh tú.

Xuống chút nữa là đôi môi hơi mỏng. Phần lớn thời điểm nó đều mím lại, nhưng lúc vui vẻ sẽ hơi hé mở, lộ ra hàm răng trắng tinh đều tăm tắp.

Hương vị của nó thực ngọt ngào, cũng thực mê người. Phát Lôi nhẹ nhàng vuốt ve đường môi, thầm nghĩ tới dư vị ban nãy. Cho dù hiện giờ vì một môi mà có chút trắng bệch thì vẫn như cũ làm Phát Lôi cảm thấy hấp dẫn không thôi.

Phát Lôi cúi đầu, ngậm lấy môi Dịch Nãi, tinh tế mút lấy. Nụ hôn này mang theo an ủi cùng nhu tình, làm Dịch Nãi nhìn không được trầm mê. Cậu vươn đầu lưỡi, cùng đầu lưỡi Phát Lôi chậm rãi dây dưa. Nước bọt trong miệng cả hai chuyển giao, Dịch Nãi nghĩ, này đại khái có thể xem là tương nhu dĩ mật đi.

Phát Lôi hôn thực hăng say, chỉ cảm thấy cho dù mang toàn bộ thế giới tới y cũng không nguyện ý đổi phút giây ôn nhu này.

Nhưng ngay lúc này, bụng Dịch Nãi đột nhiên phát ra âm thanh ột ột thực vang dội. Dịch Nãi ôm bụng, cũng cảm thấy có chút sát phong cảnh, chỉ là làm người thì có ba gấp, vẫn ăn trước rồi nói sau. Cậu đẩy Phát Lôi, không chút khách khí nói: “Mau đi sẵn đi, ta đói bụng.”

Phát Lôi định ôm Dịch Nãi đi tẩy trừ một chút, bất quá cậu cau mày khoát tay: “Ta tự mình làm được.” Nói xong, cậu chống chân Phát Lôi muốn ngồi dậy.

“Tê...” Vừa mới động một chút, Dịch Nãi liền cảm giác nơi bí ẩn dưới thân truyền tới một trận đau đớn, mà thắt lưng cũng có chút không chịu nghe lời. Quả nhiên, cường độ làm tình mãnh liệt như vậy, cho dù cậu là bộ đội đặc chủng được huấn luyện nghiêm khắc cũng chịu không nổi a! Nghĩ lại, thật không hiểu Thái Nị yếu ớt như vậy sao có thể thừa nhận được Văn Sâm Đặc.

Dịch Nãi nhịn đau đứng lên, lắc lắc lắc đi về phía biển. Phát Lôi vội vàng chạy tới đỡ, lại bị Dịch Nãi đẩy ra. Cậu cảm thấy mình không yếu ớt như vậy, hoàn toàn có thể tự gánh vác.

Phát Lôi xuống nước, đơn giản tẩy trừ dấu vết tình sự còn lưu lại trên người. Quay qua nhìn Dịch Nãi đang nhủu mày nhịn đau, y liền nhịn không được lo lắng hỏi han: “Người không sao chứ? Để ta giúp đi?”

Dịch Nãi có chút xấu hổ trừng mắt, thầm nghĩ, cái người này đúng là chẳng được tích sự gì, cậu biến thành thế này còn không phải do y hại à? Liền tức giận nói: “Đừng có kì kèo, mau đi đi! Người muốn để ta chết đói à?”

Phát Lôi vừa nghe vậy liền bật người biến thành hình thú gấp rút chạy đi sẵn.

Thấy y bay đi rồi, lúc này Dịch Nãi mới ngồi xổm xuống đắm mình trong nước. Tiếp xúc với nước biển, cậu run bắn cả người. Đây quả thực con mẹ nó kích thích mà. Nước biển cũng chính là nước muối, đựng vào miệng vết thương làm đau buốt.

Cẩn thận rửa đi tinh dịch dính trên người, sau đó sờ soạng muốn rửa luôn mặt sau. Dù sao nơi đó cũng bị thương, nếu không rửa, cậu sợ sẽ bị nhiễm trùng.

Dịch Nãi hít sâu một hơi mới dám đưa tay xuống. Đại khái là vì khai quá độ nên nơi đó tới giờ vẫn còn mềm mại, có chút nóng. Ngón tay vói vào sâu một chút, thế nhưng ân ân cảm giác có lực hút mút chặt lấy đầu ngón tay. Dịch Nãi kinh hách, vội vàng cọ rửa lung tung, sau đó bất chấp có sạch hay chưa vội vàng rút ra.

Quay đầu nhìn xung quanh, không phát hiện tầm mắt nào, lúc này mới bình tâm lại. Chính là, gương mặt vẫn hơi nóng lên, tim cũng đập nhanh hơn. Cậu thầm nghĩ, thực con mẹ nó tà mồm mà, chẳng lẽ ông đây bị làm tới phát nghiện?

Trong lòng có chút không thoải mái, ông là một người đàn ông chân chính, sao có thể như vậy? Đây không phải giống như đám nữ nhân à? Cậu biến thành như vậy rốt cuộc là trời sinh hay vì cải tạo, quả thực là con mẹ nó hỗn loạn mà!

Không được, hôm nào nhất định phải đòi lại, để Phát Lôi cũng ném trái tư vị này!

Lúc này, Phát Lôi đang sẵn thú đột nhiên hắt xì một tiếng. Y nghi hoặc giật giật lỗ tai, phóng người đuổi theo một con hoẵng.

Dịch Nãi đi lên bờ, nhặt quần áo nằm lá tả trên cát đi giặt sạch, sau đó treo trên bờ. Tiếp đó cậu đốt một đồng lửa, vẩy da thú bắt đầu nướng mấy con cá đã cứng ngắc nằm trên cát.

Lúc này Phát Lôi cũng đã quay lại, mang theo một con hoẵng vùng vãi con chim biển. Thuần thực mổ bụng lột da, xát muối rồi đặt lên kệ nướng. Rất nhanh, mùi thơm bắt đầu lan tỏa làm người ta chảy nước miếng ròng ròng.

Dịch Nãi xé nửa con chim, bất chấp còn nóng cắn một ngụm. Ngô, thơm thơm giòn giòn thực ngon miệng. Quả nhiên, lúc đói bụng ăn gì cũng ngon. Dịch Nãi cuối cùng cũng ăn no nê. Phun ra miếng xương chim cuối cùng, dùng lá cây lau tay, Dịch Nãi sờ sờ bụng rồi đi qua bên kia, lấy quần áo được gió biển hong khô mặc vào.

Lúc này, ánh trăng tròn vành vạnh đang từ mặt biển dần dần treo cao. Gió biển rì rào, sóng ập vào bờ cát tựa hồ vĩnh viễn không ngừng nghỉ. Dịch Nãi để chân trần giẫm lên mặt cát, hít thở làn gió mang theo vị mặn của biển, đột nhiên nhớ tới một bài ca cũ— ‘thủy thủ’ của Trịnh Thiếu Thu.

Kỳ thực tâm tuổi cậu, rất ít người biết tới Trịnh Thiếu Thu. Khoảng thời gian thiếu niên ngây ngô, cậu rất yêu thích bài hát này. Lúc học trung học, thầy thể dục cũng rất thích bài này, mỗi lần chơi bóng đều cầm theo một cái máy nghe nhạc nhỏ liên tục phát bài này. Từ khi nghe thấy, cậu liền yêu thích giai điệu cùng ca từ của nó.

Nhớ tới bài hát này liền nhớ tới thế giới kia, nhớ tới những con người từng quen thuộc, Dịch Nãi đột nhiên có chút thương cảm.

Tuy tình cảnh không phù hợp lắm nhưng Dịch Nãi vẫn lầm lẩm ngẩm nga: “Hạt cát đắng chát, gương mặt bóng rât, giống như lời quả trách của cha, như tiếng khóc của mẹ, vĩnh viễn không quên, khi tôi còn trẻ, tôi thích ở một mình trên bờ cát, cuộn cao ống quần, chân trần giẫm lên mặt cát...”

Phát Lôi lúc này cũng đi tới bên cạnh Dịch Nãi, nghe thấy bài hát xa lạ, trong lòng ân ân hiểu được Dịch Nãi đang nhớ về quê nhà. Đó là một Dịch Nãi có chút xa lạ, một Dịch Nãi mà y không quen biết. Điều này làm Phát Lôi có chút khổ sở, y thực hi vọng có thể nhìn thấy quá khứ của Dịch Nãi. Như

vậy có lẽ y sẽ thấu hiểu cậu hơn, sẽ không như bây giờ, không tìm ra lời nào để an ủi.

Im lặng lắng nghe Dịch Nãi hát bài kia vài lần, sau đó mới đưa tay kéo cậu ôm vào lòng. Nhẹ nhàng hôn lên tóc, lên trán Dịch Nãi, giống như làm vậy có thể xua tan nỗi niềm bi thương của cậu.

Dịch Nãi cũng bị tâm tình thương cảm của mình chấn kinh, cậu vốn không phải loại người thương xuân bi thu, rất nhanh liền tỉnh tâm lại. Ngẩng đầu nhìn sắc mặt lo lắng của Phát Lôi, hướng y mỉm cười, sau đó kéo đầu y xuống, dâng lên một nụ hôn sâu triền miên.

Hôn xong, hơi thở hai người đều trở nên hỗn loạn. Phát Lôi lại hưng phấn, vật cứng bên dưới rõ ràng dựng thẳng, dính vào lưng Dịch Nãi.

Dịch Nãi tựa tiểu phi tiểu liễu mất, Phát Lôi cũng có chút xấu hổ. Bất quá, chuyện này không có cách nào, phản ứng bản năng. Phát Lôi dứt khoát giả ngu, kéo Dịch Nãi tới gần, hôn tiếp.

Mất thấy dục hỏa bị đốt ngày càng cao, Dịch Nãi không dám thêm cùi, cậu còn phải suy nghĩ cho thất lung của mình a! Nghĩ tới đây, cậu luống tay vào trong lớp da thú, hung hăng nhéo anh bạn nhỏ của Phát Lôi.

Phát Lôi đột nhiên bị tập kích, lập tức bụm lấy phía dưới lúi ra sau vài bước, ‘a’ một tiếng to. Sau khi phản ứng lại, y ưỡn khuát tron to mắt nhìn Dịch Nãi lên án. Dịch Nãi hoàn toàn không bị ảnh hưởng, đi qua đá thêm một cước: “Người đấy, quần ông đây cả buổi trưa mà còn không biết đủ. Đi, ngủ.”

Vì thế một đêm an bình, ngủ thẳng căng tới tận hừng đông.

Sáng hôm sau, hai người tùy tiện ăn chút gì đó rồi xuất phát. Bọn họ hi vọng có thể nhanh chóng bay qua biển, trở về đất liền.

Lúc mới bắt đầu cất cánh, thời tiết cũng không tệ lắm. Mặt trời theo bình thường từ mặt biển dâng lên, tựa như lòng đỏ trứng gà khổng lồ. Trên mặt biển ẩn ẩn có chút sương mù, bất quá cũng không ảnh hưởng tới Phát Lôi phi hành.

Bởi vì tìm thấy dạ minh châu, lập tức có thể quay về bộ lạc nên tâm tình Dịch Nãi thực không tồi. Tuy hôm qua có chút mệt mỏi nhưng tốc độ khôi phục của cậu thực kinh người, qua một đêm, trên người chỉ còn chút đau nhức âm ỷ mà thôi.

Dịch Nãi ngồi trên lưng Phát Lôi hết nhìn đông tới nhìn tây, ngẫu nhiên chào hỏi đám chim biển bay ngang qua, huýt vang vài tiếng. Cậu vui, Phát Lôi bay cũng vui vẻ thoải mái rất nhiều.

Chính là, bay được khoảng nửa đường thì thời tiết bắt đầu biến hóa. Mặt biển vốn sóng yên biển lặng bắt đầu nổi gió, mây đen cuộn cuộn, mặt trời bị đám mây che khuất. Dịch Nãi trầm nghĩ, rất có thể một cơn bão sắp ập tới. Tuy chưa từng nhìn thấy nhưng vẫn biết sự nguy hiểm của nó từ các bài phóng sự trên TV. Trong lòng Dịch Nãi có chút bất an, hỏi Phát Lôi: “Có vẻ trời sắp mưa, hay chúng ta quay lại đảo đi?”

Phát Lôi lắc đầu, huy động cánh bắt đầu đẩy nhanh tốc độ. Phát Lôi cảm thấy quãng đường quay lại đảo cùng vào đất liền cũng tương đương nhau, không bằng cố sức đi tiếp. Ít nhất có thể tiết kiệm chút thời gian.

Con mưa ập tới nhanh hơn bọn họ dự tính. Rất nhanh, mây đen che phủ bầu trời, mưa to tầm tã. Dịch Nãi nằm trên lưng Phát Lôi, chỉ cảm thấy hạt mưa đánh vào người có chút đau rát.

Sóng biển chấn động càng lúc càng lớn, tuy không ảnh hưởng tới Phát Lôi đang phi hành trên không trung nhưng vẫn làm bọn họ cảm thấy sợ hãi. Biển rộng đã lộ ra bộ mặt tàn khốc của mình.

Mưa rền gió dữ làm Phát Lôi gặp lực cản rất lớn. Y cảm thấy cánh càng lúc càng nặng, nặng tới mức không thể chịu đựng. Vô thức y bay ngày càng chậm, ngày càng thấp. Cuối cùng một cơn sóng to ập tới, bởi vì lâm vào tình trạng kiệt sức mà độ cao đã hạ xuống rất thấp, Phát Lôi bị cuốn vào trong cơn sóng.

...

Hoàn Chương 69.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Trùng Phạt Của Thần Biển

Nháy mắt bị cuốn vào cơn sóng, Dịch Nãi ôm chặt lấy cổ Phát Lôi. Cậu nghĩ, không thể để sóng biển tách bọn họ ra. Nếu không, biển rộng như vậy, khả năng tìm thấy nhau rất thấp. Ý tưởng của cậu rất tốt, đáng tiếc muốn thực hiện lại dị thường gian nan.

Tuy Phát Lôi biết bơi nhưng trên biển rộng bao la thì y vẫn thực nhỏ bé.

Sóng biển là luồng sức mạnh cường đại mà bọn họ không thể nào tưởng tượng được. Mưa to không dứt, sóng biển không ngừng cuộn cuộn ập tới làm bọn họ hết trời lên lại hụp xuống. Phát Lôi đã biết sức nhưng vẫn cố đập cánh muốn bay lên. Đáng tiếc, lực bắt tông tâm.

Địch Nãi uống không ít nước biển, ánh mắt cũng không mở ra được, đầu óc có chút choáng váng. Lại một con sóng ập tới, tay Địch Nãi trượt ra, buông lỏng cổ Phát Lôi. Địch Nãi hô to một tiếng: “Phát...” Còn chưa dứt lời, cậu đã bị cuốn ra xa.

Phát Lôi phát hiện Địch Nãi ở trên lưng mình không thấy đâu, trong lòng kinh hãi. Y muốn xoay người tìm kiếm, chỉ là hình thù hoàn toàn không có ưu thế trong biển. Y vội biến về hình người, tìm kiếm xung quanh.

Chính là, tìm cả nửa ngày cũng không thấy bóng dáng Địch Nãi, cậu thể nhưng không còn chút tâm hơi. Y lo lắng vạn phần, vùng vẫy giữa những con sóng gào lên: “Địch Nãi!...” Âm thanh y bị sóng biển đánh nát, không thể nghe thấy.

Phát Lôi nghĩ, cứ vậy không được, lại hóa về hình thú xem xét khắp nơi. Kỳ thực ở trong nước, thể lực tiêu hao không lớn, hơn nữa không có phụ trọng ảnh hưởng, ngược lại có thể xem là đang nghỉ ngơi.

Sau khi hóa về hình thú, ở trên mặt biển đập cánh nửa ngày, rốt cuộc cũng giãy dụa bay lên. Phát Lôi bất chấp mưa gió, quan sát tìm kiếm trên mặt biển, chỉ là thủy chung không nhìn thấy bóng dáng Địch Nãi. Bay mệt, y lao xuống biển bồng bềnh nghỉ ngơi một chốc rồi lặn xuống tìm kiếm.

Từ từ, cơn bão ngừng lại, mặt biển dần êm ả. Phát Lôi cố nén nôn nóng, bay qua bay lại trên khu vực này, thủy chung không chịu từ bỏ hi vọng. Chính là, Địch Nãi giống như đã bị biển rộng cắn nuốt, ngay cả một mảnh nhỏ quần áo cũng không thấy. Phát Lôi rốt cuộc nhịn không được, ở trên biển phát ra một tiếng rống bi thương.

Địch Nãi bị một con sóng to đánh tới bất tỉnh, chờ đến khi ho khan tỉnh lại, cậu phát hiện mình đang nằm trên một tảng đá lớn ở sát bờ. Ngẩng đầu nhìn lên, trước mắt là một gương mặt tinh xảo xinh đẹp, hai bên là hai chiếc tai nhọn nhọn.

Cậu sững sờ, ý thức được đây là một nhân ngư. Nhân ngư này tuổi không lớn, lúc này đang cau mày nghiêm túc nhìn cậu. Gương mặt tinh xảo làm ra biểu tình nghiêm nghị thực làm người ta có chút buồn cười.

Địch Nãi hồi phục tinh thần, ý thức được mình được cứu khỏi cơn bão tố, lập tức quay đầu xem xét xung quanh. Chính là bờ cát yên ổn, không trung quang đãng. Trừ bỏ cậu cùng nhân ngư kia thì không còn bất kì sinh vật thể hình lớn nào khác.

Địch Nãi hốt hoảng: Phát Lôi đâu? Chẳng lẽ Phát Lôi không được cứu? Nghĩ tới đây, trong lòng cậu bắt đầu có một ngọn lửa phừng phừng thiêu đốt. Quay đầu nhìn về phía nhân ngư, vội vàng hỏi han: “Xin chào, là người cứu ta đúng không? Đồng bạn kia của ta, người có nhìn thấy không?”

Nhân ngư nhìn cậu nói chuyện, chăm chú lắng nghe một chút, trong mắt lộ ra quang mang nghi hoặc. Ra mời, nghe không hiểu. Địch Nãi nhớ tới ngôn ngữ mà nhân ngư dùng trong sơn động, quả thực không giống thú nhân. Nay quả thực khó khăn, làm sao trao đổi đây?

Địch Nãi nghĩ nghĩ một chút, bắt đầu khoa tay múa chân. Đáng tiếc, ngôn ngữ hình thể cũng không có hiệu quả. Nhân ngư nhìn một hồi, vẫn như cũ nghi hoặc lắc đầu. Sau đó, nhân ngư thực nghiêm túc nói một chuỗi thật dài. Địch Nãi ngay cả nửa câu cũng không hiểu.

Cậu phát sầu, ngôn ngữ không thông đúng là gấp chết người. Cậu thực muốn biết tung tích Phát Lôi. Khi đó sóng biển lớn như vậy, cậu bị một con sóng đập tới ngất đi, Phát Lôi tuy cường tráng nhưng cũng không nhất định có thể trụ nổi. Nếu Phát Lôi cũng bị sóng đánh ngất thì thực không ổn.

Cố trấn an bản thân, sẽ không, Phát Lôi nhất định không có việc gì. Y có cánh, cho dù tạm thời hôn mê thì hẳn vẫn có thể nổi trên biển. Y nhất định có thể khôi phục lại. Chỉ là nếu không có việc gì, lại không tìm thấy mình, y nhất định sẽ lo lắng tới phát cuồng.

Có lẽ cũng giống như cậu, lúc này đang gấp tới xoay vòng nhưng lại không tìm ra biện pháp giải quyết?

Địch Nãi vòng quanh tại chỗ, nhìn bờ cát trắng tinh, đột nhiên trong lòng khê động. Tuy ngôn ngữ không thông nhưng cậu có thể vẽ a! Vẽ tranh luôn có thể biểu lộ nhiều điều.

Nghĩ tới đây, cậu vội vàng tìm một nhánh cây, bắt đầu vẽ lên cát.

Bức thứ nhất, cậu vẽ một người đang cười trên lưng một con hổ có cánh. Buc thứ hai, cậu vẽ con dực hổ kia chở người bay trên biển. Buc thứ ba, người kia bị sóng cuốn đi, dực hổ trôi nổi trên biển. Buc thứ tư, cậu vẽ người nọ cùng một nhân ngư ở cùng một chỗ. Buc thứ năm, là dực hổ một mình phi hành.

Mấy bức này tuy đơn giản nhưng vẫn có thể rõ ràng hiểu được tai nạn mà bọn họ gặp phải.

Vẽ xong, Địch Nãi hướng nhân ngư ngoắc ngoắc tay, bảo hẳn tới xem. Nhân ngư lắc lắc cái đuôi, giống như không tình nguyện lắm nhưng vẫn tròn tới. Xem từng bức vẽ của Địch Nãi, giống như hiểu lại giống như không hiểu.

Địch Nãi chỉ bức thứ tư, lại chỉ nhân ngư cùng mình, biểu thị bức này đại diện cho hai bọn họ, tiếp đó cậu chỉ vào bức thứ năm hỏi: “Người có thấy con dực hổ này không?” Nói xong, Địch Nãi giang tay, làm bộ đang đập cánh phi hành, lại chỉ chỉ ra biển.

Nhân ngư nghĩ nghĩ, gật gật đầu. Địch Nãi kích động vươn tay túm lấy bả vai nhân ngư, không ngừng hỏi: “Người hiểu được ý của ta? Người thấy y?”

Nhân ngư cau mày, không trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm đôi tay Địch Nãi đang túm chặt vai mình. Địch Nãi sững sờ một chút, hiểu được bản

thân đã quá kích động, làm đối phương bị đau, vội vàng thả tay. Ngượng ngùng cười cười, Dịch Nãi xoa xoa tay, chờ đợi nhân ngư trả lời.

Nhân ngư xoa xoa bả vai bị niết đau, cũng cầm nhánh cây vẽ lên cát. Ở bức thứ năm của Dịch Nãi, hẳn về mặt biển ở phía dưới vực hồ, tiếp đó vẽ một nhân ngư nổi lên trên biển nhìn về phía vực hồ.

Dịch Nãi vừa nhìn liền hiểu, có nhân ngư nhìn thấy Phát Lôi bay lượn trên biển. Trong lòng vui sướng, kìm không được cười rộ lên.

Thở hắt một hơi, trong lòng rốt cuộc có chút an tâm. Nếu Phát Lôi đã bay lên được thì nguy hiểm cũng nhỏ đi nhiều.

Chỉ là, y đang ở đâu? Chẳng lẽ vẫn còn bay trên biển tìm kiếm mình? Dịch Nãi cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy khả năng này rất lớn. Tính tình Phát Lôi rất kiên quyết, y lo lắng cho cậu như vậy, tuyệt đối sẽ không từ bỏ tìm kiếm. Kìa phải làm sao mới tốt đây?

Quay đầu nhìn biển cả mịt mờ, sóng yên gió lặng, nào còn chút hung tợn. Chính là, đã tự mình kiến thức sự đáng sợ của nó, cậu không dám khinh thị chút nào.

Dịch Nãi nghĩ, tuy không có bản lĩnh bay đi tìm Phát Lôi nhưng cũng không thể để y cứ bay lượn tìm kiếm như vậy a! Tuy không còn gánh nặng trên lưng, Phát Lôi có thể bắt chim biển cùng cá để bổ sung thể lực, nhưng cứ ngây ngốc trên biển vẫn thực nguy hiểm. Nếu lúc mệt mỏi gặp phải cá mập thì không phải chuyện đùa.

Nhìn đồng hồ, vẫn là ngày xảy ra tai nạn trên biển, mười hai giờ rưỡi. Dịch Nãi nghĩ thầm, cũng may thời gian cậu ngất đi không lâu, hẳn Phát Lôi vẫn có thể kiên trì.

Chính là, làm sao thông tri Phát Lôi đây? Nhìn đám chim biển bay lượn tự tại trên bờ biển, thầm nghĩ, nếu mình cũng có một đôi cánh thì tốt quá. Đáng tiếc, này chỉ là vọng tưởng.

Bằng không, cậu làm bè chèo ra biển tìm Phát Lôi? Chính là bè cũng không thể lập tức làm ra, ít nhất cũng tốn cả nửa ngày. Hơn nữa, bè gỗ đơn giản không thể chịu được áp lực sóng gió, chỉ cần biển động thì bè sẽ lập tức nát tan. Đến khi đó không tìm thấy Phát Lôi thì thôi, lại còn vứt luôn tính mạng.

Dịch Nãi lắc đầu, thầm nghĩ, cậu không thể mạo hiểm như vậy. Nếu vì tìm Phát Lôi mà đánh mất tánh mạng mình thì không phải sẽ đánh mất nguyện ước đi tìm người sao? Còn nếu ở đây chờ Phát Lôi tìm tới thì tốn thời gian rất lâu.

Đặt mông ngồi xuống bờ cát, Dịch Nãi cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, cơn đau càng lúc càng lợi hại hơn. Kỳ thực hiện giờ cậu đã khát khô cả cổ, chính là không muốn động dậy chút nào.

Thờ dài, thầm nghĩ, chẳng lẽ thực sự chỉ có thể ngồi đây trông chờ Phát Lôi tìm tới? Nhìn nhân ngư bên cạnh, trong lòng Dịch Nãi khẽ động, có thể nhờ nhân ngư hỗ trợ. Chính là hai người không thể trao đổi, làm sao để nhân ngư hiểu ý của cậu đây?

Dịch Nãi không để ý tới nhân ngư, nhân ngư cũng không làm phiền cậu, một mình ngồi trên bờ cát chơi đùa với con cua.

Lúc Dịch Nãi đang khổ sở nghĩ cách, mặt biển gần đó đột nhiên vang lên tiếng nước lồm bồm, giống như có thứ gì đó bơi tới. Nhân ngư ở bên cạnh Dịch Nãi rõ ràng cao hứng, vui vẻ quẫy quẫy cái đuôi ở trong nước.

Dịch Nãi ngẩng đầu lên, liền thấy một nhân ngư khác đang từ dưới biển bơi lên. Nhân ngư kia rõ ràng lớn tuổi hơn nhân ngư đã cứu cậu. Bất quá, cho dù lớn tuổi nhưng vẫn xinh đẹp tới mức làm người ta sợ hãi.

Dịch Nãi thầm nghĩ, khó trách người ta lại gọi nhân ngư là mỹ nhân ngư. Có lẽ, tộc loài này không có ai xấu xí cả.

Tiểu nhân ngư bơi tới chỗ đại nhân ngư, có chút kích động huyền thuyên nói không ngừng. Đại nhân ngư vừa nghe vừa liếc nhìn Dịch Nãi vài lần, ánh mắt có chút không hảo cảm. Dịch Nãi cảm thấy kì lạ, thầm nghĩ, chẳng lẽ nghĩ cậu là người xấu muốn lừa gạt tiểu nhân ngư?

Đại nhân ngư cuối cùng gật gật đầu, vỗ vỗ vai tiểu nhân ngư rồi bơi tới chỗ Dịch Nãi.

Dịch Nãi vội vàng đứng dậy, phúi phúi hạt cát dính trên mông, hướng đại nhân ngư mỉm cười. Nói thế nào thì cũng là tộc nhân của ân nhân cứu mạng, cậu nên lễ phép một chút.

Bất quá, nghe thấy đại nhân ngư nói chuyện thì lập tức trợn mắt há hốc. Bởi vì, đại nhân ngư thể nhưng nói ngôn ngữ thú nhân.

A a a, rốt cục cũng gặp một nhân ngư có thể trao đổi, Dịch Nãi quả thực lệ rơi đầy mặt. Kích động tiến tới muốn nắm lấy tay đối phương, bất quá cậu kịp thời phản ứng, thế giới này không có phong tục bắt tay. Ngượng ngùng thu hồi tay, Dịch Nãi mới phát giác phát hiện đối phương tới chất vấn.

Đại nhân ngư nói thế này: “Ngươi là người của bộ lạc thú nhân, vì sao lại chạy tới biển trộm té phẩm của tộc ta?”

Nhìn ba lô của mình bị đặt trên tảng đá bên kia, lộ ra viên dạ minh châu bên trong. Chính là sau khi tỉnh lại tâm tình vẫn luôn kích động nên không phát giác. Dịch Nãi nghĩ thầm, xem ra sự việc đã bại lộ, thần biển quả nhiên đã tức giận. Bất quá, cậu không hỏi đã trộm lấy đi, quả thật có chút không phúc hậu.

Dịch Nãi lấy lại bình tĩnh, giải thích: “Vực hồ tộc chúng ta năm nay tổ chức lễ thù thần, trong tộc có một truyền thuyết, nói ngoài biển có dạ minh châu vào ban đêm có thể phát sáng, phi thường hiếm có. Cho nên chúng ta vượt qua thiên sơn vạn thủy chuẩn bị mang dạ minh châu về làm tế phẩm, hiển cho

thần của chúng

Đại nhân nghe vậy thì thần sắc có chút buồn lòng, lại hỏi: “Các người không biết dạ mình châu trong son động kia là té phẩm chúng ta hiến cho thần biển à?”

Địch Nãi trầm nghĩ, nếu nói mình mơ hồ đoán được thì chắc chắn gặp tai ương, vì thế, liền không biến sắc nói dối: “Không, chúng ta không biết nó là té phẩm, còn tưởng nó vốn có ở đó nên không hỏi đã lấy đi.” Nói tới đây, mặt Địch Nãi hơi đỏ lên.

...

Hoàn Chương 70.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Mỹ Nhân Ngư Thành Thật

Chuyện dạ mình châu, Địch Nãi đã nói dối. Bất quá cậu che dấu khá tốt nên đại nhân ngư quan sát một hồi thì tin lí do thoái thác của cậu. Đại nhân ngư lại nói: “Dạ mình châu người mang đi là té phẩm chúng ta hiến cho thần biển khi cử hành nghi lễ trưởng thành. Mỗi nhân ngư, khi tới tuổi trưởng thành nhất định phải tự tìm một viên dạ mình châu ở dưới đáy biển để làm té phẩm. Mỗi viên mình châu đều được đánh dấu hiệu. Người mang nó đi nên thần biển tức giận kéo giông tố tới làm người gặp tai nạn. May mắn đứa cháu Tô Lạp của ta vừa lúc đang đi tìm dạ mình châu, cảm nhận gần đó có một viên mới đúng lúc chạy tới cứu người. Nó không biết làm sao nên mới gọi ta tới.”

Địch Nãi giật mình, khó trách bọn họ vừa thấy đã biết viên dạ mình châu kia là té phẩm cậu lấy trộm. Bất quá, cậu không hề phát hiện viên mình châu kia có ẩn ký gì đặc biệt a! Đại khái chỉ có nhân ngư mới nhận ra đi! Trầm nghĩ, thần biển này cũng thực keo kiệt, có nhiều mình châu như vậy rồi, chia một viên cho thần thú cũng có sao đâu a! Giờ phải làm sao đây? Viên dạ mình châu mà bọn họ tận tâm khổ khổ tìm ra, chẳng lẽ tay không qua vè?

Bất quá, hiện giờ nó không phải vấn đề chính, quan trọng hơn là cậu cần phải nhờ nhân ngư truyền tin cho Phát Lôi, để y sớm tìm tới đây.

Nghĩ vậy, Địch Nãi gật gật đầu, biểu thị lý giải: “Ta thực cảm ơn Tô Lạp đã cứu ta. Xin giúp ta chuyển lại lời cảm ơn chân thành nhất. Bất quá, ta còn một yêu cầu quá đáng, bằng hữu ta cùng ta gặp phải tai nạn kia, y là thú nhân, tên Phát Lôi. Hiện giờ Phát Lôi đại khái đang ở vùng biển đó tìm kiếm ta. Các có thể truyền tin để y tới đây không?”

Đại nhân ngư cười cười: “Àn, vừa nãy ta đã đoán được người hẳn vẫn còn đồng bạn. Bằng không, một phi thú nhân như người sao có thể đơn độc lên đảo dạ mình châu! Vậy đi, để ta bảo Tô Lôi đi một chuyến!”

Địch Nãi vội vàng cảm ơn, nghĩ thầm, nhân ngư thực sự dễ nói chuyện.

Đại nhân ngư gọi tiểu nhân ngư tới, dùng ngôn ngữ nhân ngư phân phó vài câu. Tiểu nhân như dựng thẳng đôi tai nhọn, bộ dáng nghiêm túc lắng nghe thực đáng yêu. Bất quá, tiểu nhân ngư Lô Tạt tựa hồ có chút nghi vấn, liếc nhìn về phía Địch Nãi, sau đó xoay qua nói với đại nhân ngư.

Đại nhân ngư tựa hồ cũng không biết làm thế nào mới tốt, liền xoay qua dùng ngôn ngữ thú nhân hỏi Địch Nãi: “Tô Lạp nói, nếu tìm được thú nhân kia, phải làm sao để y tin tưởng chịu đi cùng?”

Lúc này Địch Nãi mới nhớ ra, tiểu nhân ngư không biết nói ngôn ngữ thú nhân, cho dù biết, Phát Lôi cũng không nhất định tin tưởng. Xem ra, cần một món tin vật. Chỉ cần tiểu nhân ngư mang theo thứ gì đó của cậu tới tìm, Phát Lôi nhất định sẽ đi theo. Chính là, cái gì mới tốt? Địch Nãi nghĩ nghĩ, cõi đây nịch quân dụng đưa cho Lô Tạt: “Mang theo cái này đi, chỉ cần đưa cho Phát Lôi, y nhất định sẽ đi theo người.”

Tô Lạp nhìn dây nịch, có chút không biết làm sao liếc nhìn Địch Nãi một cái. Đại nhân ngư vội vàng dùng ngôn ngữ nhân ngư nói lại một lần. Lần này Tô Lạp nghe hiểu, gật đầu nhận lấy, ồm ồm tiếng nhảy xuống biển, nhanh chóng bơi đi.

Địch Nãi thở phào một hơi, trầm nghĩ, may mà có nhân ngư hiểu ngôn ngữ thú nhân, bằng không việc này đúng là không dễ làm. Nghĩ tới đây, cậu lại cảm thấy kỳ quái, vì sao nhân ngư này lại hiểu được?

Đại nhân ngư lúc này quay lại, tiếp tục cùng Địch Nãi nói chuyện: “Nhân ngư chúng ta cùng thú nhân luôn không cùng xuất hiện. Thần biển truyền lời lại, nói cho tộc nhân chúng ta biết thú nhân đều rất hung tàn, gặp phải phải nhanh chóng tránh xa. Cho nên, trăm ngàn năm qua, chúng ta sinh hoạt ở biển cả cách lục địa rất xa, cũng không lên đất bằng. Nếu gặp thú nhân thì lập tức tránh né.”

Địch Nãi nghĩ, khó trách trong bộ lạc chưa từng nghe nói tới nhân ngư. Chẳng lẽ thần thú có xích mích với thần biển? Ủm, này rất có khả năng. Chính là, nếu hai bộ lạc chưa từng gặp gỡ, vì sao nhân ngư này lại có thể nói tiếng thú nhân?

Đại khái là thần sắc nghi hoặc trên mặt Địch Nãi lộ quá rõ, nhân ngư cười cười giải thích: “Hơn mười năm trước, ta gặp một thú nhân lưu lạc. Hắn lạc tới một hải đảo. Một lần ta ngẫu nhiên trôi lên mặt nước thông khí thì nhìn thấy hắn. Ta quan sát thật lâu, phát hiện thú nhân không hề hung tàn như thần biển

nói. Hòn đảo đó ta thường xuyên ghé qua, rốt cuộc có một ngày thú nhân kia phát hiện ta. Tuy thực khiếp sợ nhưng hấn thực thân thiết làm quen. Hấn thường xuyên hái rất nhiều trái cây ngon cho ta ăn, chúng ta cứ vậy trở thành bằng hữu. Cũng là hấn dạy ta biết ngôn ngữ thú nhân, còn kể rất nhiều chuyện về bộ lạc thú nhân.”

Địch Nãi nghĩ thầm, lá gan nhân ngư này đúng là lớn, cư nhiên dám trái ý thần biển kết giao với thú nhân. Cậu tò mò hỏi: “Thú nhân kia hiện giờ còn sống không?”

Nhân ngư cúi đầu, ánh mắt to chứa đầy ưu thương, âm thanh có chút buồn bã nói: “Hấn đã chết. Hấn rất bi thương, một mực tưởng niệm về người bầu bạn đã sớm qua đời của mình, nỗi đau làm hấn trở nên suy yếu. Chúng ta nhận thức được bốn năm thì hấn mất.”

Nhìn ra được, tình cảm của nhân ngư cùng thú nhân nọ không tồi. Địch Nãi không khỏi đưa tay lên vỗ vỗ bả vai đại nhân ngư, muốn an ủi, nhưng lúc chạm phải làn da ẩm ướt của đối phương mới kịp phản ứng bọn họ bất đồng chủng tộc, làm vậy tựa hồ không thích hợp lắm. Ngượng ngùng rút tay lại, vuốt vuốt cái mũi, có chút mất tự nhiên chuyển đề tài: “Đúng rồi, ta gọi là Địch Nãi, vẫn chưa biết người tên gì a?”

“Ta gọi là Kiệt Thụy. Thú nhân kia là Tắc Mỗ, có lẽ người biết hấn.”

Địch Nãi nhận thức cũng không nhiều thú nhân, chỉ biết vài người ở phụ cận. Huống chi Tắc Mỗ sớm đã rời khỏi bộ lạc. Lúc hấn rời đi, Địch Nãi vẫn chưa tới thế giới này. Bất quá, cậu không thể giải thích rõ ràng với Kiệt Thụy, chỉ đành lắc đầu: “Ta không biết hấn. Có thể hấn từ rất sớm đã lưu lạc!”

Kiệt Thụy có chút mất mát, có lẽ hấn hi vọng Địch Nãi có thể kể cho mình nghe thêm nhiều chuyện về Tắc Mỗ khi còn ở bộ lạc!

Kiệt Thụy trầm mặc, không biết đang nghĩ gì. Địch Nãi nhìn mặt biển, nhìn không được nhìn đồng hồ. Cư nhiên chỉ mới mười phút. Hiện giờ cậu cuối cùng cũng hiểu cái gì gọi là sống một ngày như một năm. Trước kia khi còn ở quân đội, tính nhẫn nại của cậu có thể nói là không tồi, nhưng lúc này hoàn toàn không thể phát huy. Cậu biết rõ Phát Lôi không thể nào tới nhanh như vậy, nhưng vẫn nhìn không được nhìn ra xa xa. Hi vọng Phát Lôi nhất định phải bình an!

Kiệt Thụy thấy Địch Nãi nhìn lên cổ tay, có chút tò mò chỉ cổ tay cậu hỏi: “Cái trên tay người là cái gì?”

Địch Nãi biết mình có sứt ruột cũng vô dụng, không bằng làm chút chuyện gì đó dời đi lực chú ý, vì thế nhẫn nại nói: “Đây là đồng hồ, có thể xem thời gian. Một ngày của chúng ta chia thành mười hai giờ...”

Kiệt Thụy đại khái chưa từng thấy qua vật nào tinh xảo như vậy, cảm thấy hứng thú không thôi. Lúc nhìn thấy cây kim trên mặt đồng hồ cư nhiên có thể tự chuyển động thì kinh ngạc tới không nói nên lời. Địch Nãi dứt khoát cởi ra đưa cho Kiệt Thụy. Kiệt Thụy rất nhanh liền học được cách xem giờ, thực hâm mộ nói: “Thứ này của người thật tốt, có nó, cho dù trời mưa cũng biết là mấy giờ.”

Địch Nãi cười cười, nhìn ra Kiệt Thụy thực sự thích đồng hồ, liền hào phóng nói: “Nếu người thích, tặng người đó.”

Kiệt Thụy mừng rỡ, nắm chặt đồng hồ trong tay, vui vẻ hỏi: “Thật à? Tặng cho ta à?”

Địch Nãi trịnh trọng gật đầu: “Ừ, người cầm đi, coi như là quà cảm ơn nhân ngư các người đã giúp đỡ ta cùng bằng hữu.”

Kiệt Thụy vui sướng cầm đồng hồ lật qua lật lại, tựa hồ có chút không tin thứ tốt thế này lại là của mình. Đột nhiên nghĩ tới gì đó, Kiệt Thụy quay qua hỏi: “Đồng hồ này, trong bộ lạc thú nhân các người còn không? Hoặc là, có người có thể làm thêm một cái không?”

Địch Nãi lắc đầu: “Không có. Đây là cái đồng hồ duy nhất trên thế giới này. Bởi vì không còn ai biết làm.”

Kiệt Thụy kinh hô: “A! Kia quá quý rồi, ta không thể nhận.” Nói xong, hấn vội vàng trả lại đồng hồ cho Địch Nãi.

Địch Nãi cự tuyệt: “Người nhận đi! Dù sao các người đã cứu hai mạng người a! Thứ này có quý thì cũng thua kém sinh mệnh!”

Kiệt Thụy nhìn đồng hồ lại nhìn Địch Nãi, do dự. Hấn muốn nhận món quà này, nhưng lại cảm thấy không tốt cho lắm, mà cự tuyệt thì lại có chút luyến tiếc. Bỗng nhiên, khóe mắt Kiệt Thụy liếc nhìn tới viên dạ minh châu trong ba lô Địch Nãi, trong lòng khẽ động. Đại khái là nghĩ ra ý gì đó, ánh mắt Kiệt Thụy tỏa sáng, vội vàng bơi tới chỗ ba lô lấy viên dạ minh châu rồi bơi tới trước mặt Địch Nãi.

Hấn cười tủm tỉm nói: “Các người vất vả tìm kiếm dạ minh châu như vậy, hấn nó rất quan trọng đi? Bất quá, viên dạ minh châu này là tế phẩm trưởng thành của nhân ngư, các người không thể mang đi.”

Địch Nãi nghe vậy, ừ ừ nói: “Ta biết, thần biển luyến tiếc để chúng ta mang nó đi. Xem ra, chuyện này đi không công rồi.”

Kiệt Thụy cười nói: “Người đừng vội nán chí a, ta vẫn chưa nói xong mà! Tuy viên dạ minh châu này là tế phẩm, các người không thể mang đi. Chính là, ta còn dạ minh châu không phải tế phẩm a!”

Địch Nãi trừng to mắt: “Thật sao? Người còn dạ minh châu!”

Kiệt Thụy gật đầu, nói tiếp: “Àn, dạ minh châu tuy hiếm thấy nhưng sâu dưới đại dương vẫn có khá nhiều. Viên này ta mang về tộc, có thời gian rảnh sẽ mang tới thần điện. Hiện giờ ta quay về lấy viên dạ minh châu khác mà ta tìm được năm trước tới cho người. Như vậy, người sẽ có dạ minh châu mang về hiến cho thần thú của mình.”

Địch Nãi quả thực không tin lại có chuyện tốt như vậy, không ngừng nói: “Tốt tốt tốt, thật tốt quá. Nếu vậy cũng không uổng công ta cùng Phát Lôi thiên tân vạn khổ chạy đi chuyển này. Kiệt Thụy, người thật sự tốt quá. Bằng hữu như ngươi, ta nhất định phải kết giao.”

Kiệt Thụy tựa hồ bị khen tới ngượng ngùng, đôi tai màu lam trở nên đậm màu hơn. Hắn bỏ đồng hồ vào tay Địch Nãi, vội vàng nói: “Người trước cầm lại đồng hồ đi, chờ ta mang dạ mình châu tới thì đưa cho ta.” Nói xong, Kiệt Thụy bất chấp Địch Nãi nói gì, vội vàng cầm dạ mình châu nhảy xuống biển.

Địch Nãi nghĩ thầm, nhân ngư đúng là thành thật, tuyệt không chịu chiếm tiện nghi người khác. Nghĩ tới Phát Lôi sắp tới, nhiệm vụ cũng sắp hoàn thành, tâm tình Địch Nãi cũng khoan khoái. Hơn nữa không còn ai trò chuyện, cậu bắt đầu cảm thấy đói khát.

Nghĩ tới Phát Lôi hiện giờ nhất định cũng vừa đói vừa khát, Địch Nãi đứng dậy, quyết định đi tìm chút gì đó để ăn. Nhìn xung quanh, trên bờ biển thể nhưng có cây dừa. Cậu vội vàng chạy tới, xoa xoa tay rồi bắt đầu trèo lên.

Leo lên ngọn dừa ngồi vào một nhánh lá, khấn cấp hái một trái, khoét lỗ uống từng ngụm từng ngụm. Địch Nãi ừng ực ừng ực uống hết cả trái dừa. Lau đi nước dừa dính bên môi, lúc này mới nhận không được cảm thán, cảm giác còn sống thực sự quá tốt.

Ném đi xác dừa, lại hái thêm vài quả ném xuống, đột nhiên Địch Nãi nhìn thấy ngoài khơi xa xa có một bóng người đang bay lượn. Thân ảnh vàng uom kia đắm dưới ánh mặt trời chói sáng tới mức làm người ta hoa cả mắt. A! Kia nhất định là Phát Lôi!

...

Hoàn Chương 71.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Niềm Vui Tương Phùng

Địch Nãi ‘a’ một tiếng lớn, vội vàng trượt xuống gốc dừa, chạy ra bờ biển. Thân ảnh bay lượn kia ngày càng gần, Địch Nãi cảm thấy nhịp tim mình càng lúc càng nhanh, giống như không thể không chế được nữa. Hốc mắt nóng lên, kích động hướng về phía bóng dáng y phát tay: “Phát Lôi, Phát Lôi, ta ở đây! Ta ở đây!”

Phát Lôi đại khái cũng thấy được Địch Nãi, liền đẩy nhanh tốc độ. Lúc tới gần, y lao xuống bỏ nhào về phía Địch Nãi trên bờ cát. Địch Nãi cũng không tranh né, giang tay nghênh đón.

Phát Lôi mang theo xung lực thật lớn bổ gục Địch Nãi, cậu bị đè ép tới kêu to một tiếng, bất quá sau khi hồi phục tinh thần thì không nói gì, chỉ ôm chặt lấy Phát Lôi.

Phát Lôi thờ phi phò, vô lực nằm trên người Địch Nãi, vuron đầu lưỡi thân thiết liếm mặt cậu, đôi mắt to trào ra nước mắt. Đây là những giọt nước mắt hạnh phúc.

Y một mực bay lượn trên biển không ngừng tìm kiếm, thời gian càng lâu, y lại càng tuyệt vọng. Chính là, y không thể tin Địch Nãi cứ vậy rời khỏi mình. Nếu Thân Sáng Thể đã mang cậu tới thì nhất định sẽ không để cậu ra đi như vậy. Chính vì niềm tin này, Phát Lôi mới kiên trì tìm kiếm.

Lúc một nhân ngư cảm dây nịch của Địch Nãi tìm tới, y sợ ngây người. Y biết, Địch Nãi của y sẽ không dễ dàng rời bỏ y như vậy. Cổ nén kích động theo nhân ngư bay tới tìm Địch Nãi. Lúc nhìn thấy Địch Nãi vẫn hoàn hảo đứng trên bờ cát, Phát Lôi mừng như điên, nhận không được cảm tạ thần linh đã để y tìm thấy cậu.

Địch Nãi cũng nhận không được nóng hốc mắt, thì thào nói: “Phát Lôi, Phát Lôi, cái người ngốc này, người vẫn một mực tìm kiếm ta đúng không?” Không né tránh để mặc Phát Lôi hôn mình, thậm chí còn có chút kích động đáp lại, hôn lên cái đầu to của y.

Vốn vì ảnh hưởng tri thức từ thế giới cũ, cậu có chút kháng cự khi thân thiết với hình thù của Phát Lôi. Nhưng hiện giờ bị đầu lưỡi của y liếm lên môi, cậu hoàn toàn không có chút mất tự nhiên nào, thậm chí còn có chút chủ động vuron đầu lưỡi ra dây dưa. Cậu cảm thấy, mình thích Phát Lôi, là một Phát Lôi trọn vẹn, bất luận là hình thù hay hình người thì đều là Phát Lôi a!

Thời điểm bọn họ đang đắm chìm trong niềm vui sướng vì gặp lại nhau, một tiểu nhân ngư ‘ào’ một tiếng từ mặt biển ngoi lên. Nhìn Phát Lôi cùng Địch Nãi thân thiết trên bãi biển, tiểu nhân ngư xấu hổ che mặt, lại lặn xuống nước.

Phát Lôi liếm mặt Địch Nãi đầy nước miếng rồi dựa vào người cậu bất động. Y thực sự mệt muốn chết. Nếu không phải có lòng tin chống đỡ, rất có thể y đã sớm bị biển cả rộng lớn nuốt sống.

Địch Nãi thực thân thiết dựa sát cái đầu to của Phát Lôi, không ngừng vuốt ve. Tuy hương vị trên người y cũng không dễ ngửi nhưng cậu hoàn toàn không cảm nhận được, chỉ cảm thấy trong lòng tràn ngập vui sướng, tràn ngập cảm động.

Bất quá Phát Lôi thực sự quá nặng, Địch Nãi bị đè ép một hồi liền thở không nổi. Nhéo nhéo lỗ tai Phát Lôi, nói: “Người trước tiên buông ta ra đã, ta kiểm chút gì đó cho người ăn. Đang khát khô cả cổ đúng không?”

Nâng cái đầu nặng nề lên, dưới sự trợ giúp của Địch Nãi, Phát Lôi nhấc người lần qua một bên rồi tiếp tục nằm úp sấp bất động.

Địch Nãi ngồi dậy, vội vàng chạy đi nhặt mấy quả dừa nằm lẫn lóc dưới đất, sau đó chạy tới. Khoét một chỗ trên trái dừa, đưa tới trước mặt Phát Lôi. Phát Lôi hí hóp, vờn đầu lưỡi cuốn cả quả dừa vào miệng, vẫn không muốn nhúc nhích. Nước dừa theo đầu lưỡi toàn bộ chảy vào miệng, Phát Lôi thực nhẹ nhàng nuốt xuống. Địch Nãi chỉ có thể dựa vào vị trí trái cổ trượt lên trượt xuống để biết y đang uống.

‘Răng rắc’ một tiếng cắn vỡ xác dừa, nút nút một chút, đại khái cảm thấy không ăn được nên phun ra. Địch Nãi nhìn mà buồn cười, đúng là cách thức của người lười mà. Bất quá, làm vậy cũng thực tiện.

Cậu lại khoét thêm vài trái cho Phát Lôi, Phát Lôi dùng cách cũ hút cạn nước rồi phun xác. Uống xong năm trái dừa, Phát Lôi run run tai, mặt mũi nhắm mắt.

Tiểu nhân ngư Tô Lạp ở trong nước lén lút trôi lên, theo kẽ ngón tay nhìn nửa ngày, phát hiện một người một hồ trên bờ không còn làm mấy chuyện xấu hổ nữa mới chậm rãi bơi tới.

Địch Nãi liếc mắt liền thấy tiểu nhân ngư đang quang minh chính đại ‘rình coi’, trong lòng buồn cười. Cũng hiểu lần này mình cùng Phát Lôi có thể thoát hiểm toàn bộ là nhờ tiểu nhân ngư này cứu trợ, bởi vậy cười tùm tùm ngoác ngoác: “Tiểu Tô Lạp, người tới đây. Vất vả rồi, mau tới, ta cho người uống nước dừa.”

Tô Lạp tuy không hiểu Địch Nãi nói gì, bất quá ý nghĩa của ngoác tay thì nó hiểu. Bơi tới gần, trước tiên trả lại dây nịch cầm trong tay cho Địch Nãi. Địch Nãi mỉm cười nhận lấy đeo vào lưng quần, sau đó mới cầm dừa khoét lỗ đưa qua cho Tô Lạp.

Tô Lạp nhận lấy, vờn đầu lưỡi liếm liếm, cảm thấy hương vị thực ngon, liền vui sướng cười hí hóp.

Phát Lôi ở bên kia bất mãn phát ra tiếng phì phì trong mũi. Tuy đoán được có lẽ là tiểu nhân ngư này đã cứu Địch Nãi, chính là nhìn cậu cười tùm tùm với tiểu nhân ngư, y liền khó chịu.

Địch Nãi vội vàng chạy qua, vuốt vuốt lông cho Phát Lôi. Bộ lông vốn vàng ươm sáng chói của Phát Lôi lúc này thực lộn xộn, màu sắc cũng trở nên ảm đạm. Địch Nãi có chút đau lòng hỏi: “Đói bụng không? Ta đi bắt chút cá. Người ăn xong lại ngủ, được không?”

Âm thanh Địch Nãi tràn đầy ôn nhu, thực làm Phát Lôi nghe tới mềm nhũn cả người, làm gì còn khó chịu, chỉ biết không ngừng gật gù.

Địch Nãi vội đi lên bờ chặt nhánh cây, cột dao găm vào làm lao bắt cá. Tiểu nhân ngư Tô Lạp ôm trái dừa, tò mò quấy quấy đuôi bơi qua bơi lại phía sau Địch Nãi, muốn xem xem cậu định làm gì.

Phía sau có một cái đuôi to, lại còn không ngừng phát ra tiếng nước ‘ào ào’, muốn bắt được cá quả thực có chút khó khăn. Hơn nữa lần này trong ba lỗ cũng không còn mồi, vì thế cả nửa ngày cũng không bắt được con cá nào. Địch Nãi thờ dãi, quay đầu lại nói với Tô Lạp: “Tiểu Tô Lạp, ngoan ngoãn qua bên kia chơi một mình được không? Ta muốn bắt cá. Nếu không ăn gì đó thì ta với Phát Lôi sẽ chết đói mất. Người chơi một mình đi, chờ tý nướng cá xong sẽ cho người ăn, được không?” Những lời này nói xong, Địch Nãi có chút bồn chồn, mỹ nhân ngư này liệu có ác cảm khi mình bắt cá ăn không ta? Dù sao, cá cũng có thể xem là một nửa đồng loại của bọn họ.

Đáng tiếc, sau khi nói xong, nhìn biểu tình ngờ ngác cùng ánh mắt mờ mịt của tiểu nhân ngư, Địch Nãi mới nhớ ra, tiểu nhân ngư không hiểu ngôn ngữ thú nhân. Ngẫm lại, cậu cảm lao về hình con cá, sau đó cảm lao cảm lên mình con cá kia.

Tiểu nhân ngư nghi hoặc nhìn nhìn bức hình trên cát, lại nhìn qua Địch Nãi, hiểu được. Chẳng những không phản cảm, ngược lại còn nhảy nhót khoa tay múa chân chia chia con cá, lại chia chia xuống nước, ‘ùm’ một tiếng lặn xuống nước.

Xem ra, cậu đã lo lắng dư thừa, Tô Lạp đại khái muốn giúp cậu bắt cá. Địch Nãi sừng sốt một chút, nghĩ thầm, tiểu nhân ngư thực thông minh. Trong loài cá cũng có loài ăn thịt cá khác, mỹ nhân ngư đại khái cũng là loài ăn thịt đi. Nhân ngư trời sinh sống ở đại dương, bắt cá nhất định rất giỏi.

Quả nhiên, tiểu nhân ngư Tô Lạp bơi bơi trong nước một chút thôi liền ôm một con cá lớn bơi tới. Khoe khoang hướng Địch Nãi quơ quơ con cá, sau đó vung tay ném nó lên bờ cát.

Dưới sự trợ giúp của tiểu nhân ngư, bờ cát rất nhanh có hơn mười con cá lớn nhỏ. Địch Nãi dứt khoát không bắt cá nữa, chuyên tâm ngồi bên bờ làm cá, Tô Lạp thì vẫn thực hăng say, giống như bắt cá là một chuyện rất thú vị.

Địch Nãi trầm nghĩ, nhiều cá như vậy, cho dù Phát Lôi để hình thú cùng ba bọn họ thì cũng đủ rồi. Vì thế liền hướng Tô Lạp phát tay: “Đủ rồi, Tô Lạp, nhiều đây cá đủ chúng ta ăn rồi. Người đừng bắt nữa, chờ ăn cá đi!”

Tô Lạp ném con cá cuối cùng lên bờ, tò mò chạy tới nhìn Địch Nãi làm cá. Địch Nãi nghĩ thầm, trường hợp huyết tinh như vậy sẽ không dọa hoàng tiểu nhân ngư đi? Nào ngờ Tô Lạp tỉnh rụi quan sát toàn bộ quá trình, hơn nữa thấy thực đơn giản nên cũng muốn bắt chước làm theo! Địch Nãi không thể không nghĩ, có phải mình ngày càng già mẹ không a?

Địch Nãi tay chân lanh lẹ, cộng thêm tiểu nhân ngư ở bên cạnh phụ một tay, rất nhanh trên tảng đá bên cạnh xếp lợp một loạt cá đã làm sạch. Địch Nãi chạy vào trong rừng kiếm một đồng củi lớn, sau đó ngồi trên bờ cát bắt kẹ đốt lửa nướng cá. Đây chủ yếu để nhóm nhân ngư tiện tới gần. Địch Nãi sớm

đã phát hiện, bọn họ không dám rời khỏi biển quá xa.

Lúc lửa được đốt lên, Tô Lạp kinh hách không dám tới gần. Bọn họ quanh năm sống dưới đáy biển lạnh như băng, da dẻ vẫn luôn lạnh lẽo, đối với những thứ nóng liền theo bản năng cảm thấy sợ hãi.

Rất nhanh, cá đều được xếp lên kệ, Địch Nãi cẩn thận lật mặt, để toàn bộ con cá đều được nướng chín.

Lúc con cá đầu tiên truyền ra mùi thơm phức, ‘ào’ một tiếng, một mỹ nhân ngư khác từ mặt biển ngoi lên. Là Kiệt Thụy về lấy dạ minh châu đã quay lại.

Địch Nãi cười nói: “Kiệt Thụy, ngưoi đúng là có lộc ăn a! Tôi sớm không bằng tới đúng lúc, chờ thêm một chút, lập tức có cá nướng ăn.”

Hóa ra nhóm Địch Nãi nướng cá, mùi hương này đã thực lâu không ngửi thấy a! Trong mắt Kiệt Thụy có chút hoài niệm, từng sờ một lúc mới đưa viên dạ minh châu trong tay cho Địch Nãi.

Nhận dạ minh châu, Địch Nãi không ngừng cảm ơn. Ngô, viên này so với viên cũ còn lớn hơn, Kiệt Thụy thực hào phóng a! Địch Nãi vội vàng cắt mình châu vào ba lô.

Tô Lạp thấy một màn này, đôi mắt to tròn lộ rõ thất vọng: “Thúc thúc, ngưoi muốn đưa dạ minh châu của mình cho Địch Nãi à?”

Kiệt Thụy biết Tô Lạp nghĩ gì, buồn cười nói: “Cho dù thúc không đưa dạ minh châu cho Địch Nãi thì cũng không cho ngưoi a! Tê phẩm cho lễ trưởng thành, ngưoi phải tự mình đi tìm.”

Tô Lạp chán nản cúi đầu, khịt khịt nói: “Được rồi! Ta tự tìm.”

Địch Nãi vội vàng lấy con cá đã nướng chín đưa qua, có chút lấy lòng nói: “Đến, tiểu Tô Lạp, ăn cá nướng. Con đầu tiên cho ngưoi ăn, cảm ơn ngưoi đã cứu ta cùng Phát Lôi.”

Kiệt Thụy nhanh chóng giúp Địch Nãi phiên dịch. Tô Lạp nghe xong liền mỉm cười, nhận cá cắn một ngụm. Đại khái là vì quá ngon nên nhóc con này say mê nheo nheo mắt.

Con tiếp theo, Địch Nãi đưa cho Kiệt Thụy.

Kiệt Thụy cũng không từ chối, nhận lấy từng ngụm từng ngụm ăn không ngừng. Quả nhiên, cá nướng vẫn thơm ngon hết như trong kí ức! Từ sau khi Tác Mỗ qua đời, hắn không còn nếm qua cá nướng nữa. Hôm nay ăn lại, không biết vì sao hắn cảm thấy hốc mắt có chút chua xót. Cũng may Địch Nãi cùng Tô Lạp đều không chú ý. Kiệt Thụy quay đầu lạng lẽ lau đi giọt lệ bên khóe mắt, chuyên tâm ăn cá.

Phát Lôi nằm sấp bên cạnh, ánh mắt trông mong nhìn Địch Nãi, không ngừng liếm môi. Y thực sự đói muốn chết rồi. Địch Nãi đưa một con cá lớn đã nướng chín qua, y lập tức tấp một ngụm, bắt đầu gặm cắn.

Địch Nãi vội vàng can ngăn: “Đừng ăn nhanh quá, Phát Lôi, cẩn thận hóc xương.”

Kiệt Thụy nghĩ, những lời này nghe thực quen tai, hình như rất nhiều năm trước cũng có một người nói như vậy với hắn. Chỉ là cảnh còn người mất, người kia, sớm đã đi rồi.

Địch Nãi vẫn chiếu cố bọn họ, bản thân thì không ăn bao nhiêu. Sức ăn của ba người này khá cường hãn, một đồng cá trên tảng đá thể nhưng bị họ ăn sạch.

Ăn xong, Địch Nãi đưa đồng hồ cho Kiệt Thụy, dặn dò: “Thứ này tuy có tác dụng chống nước nhưng không thể ngâm trong nước quá lâu. Ngưoi nên tìm một nơi khô ráo bí mật. Còn nữa, phải nhớ kỷ đúng hạn lên dây cót.”

Kiệt Thụy gật gật đầu, biểu thị hiểu được. Hắn kéo Tô Lạp tạm biệt nhóm Địch Nãi. Tô Lạp có chút lưu luyến, bất quá cũng hiểu không thể tiếp xúc quá nhiều. Lời răn đe của thần biển, tuy Tô Lạp cảm thấy không thật lắm nhưng nếu tộc nhân biết thì chính là tội lớn.

Tiền Kiệt Thụy cùng Tô Lạp đi rồi, Địch Nãi đi qua ôm lấy Phát Lôi đang nằm trên bờ cát. Bất chấp trái da thú, cứ vậy cùng y ôm nhau chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

...

Hoàn Chương 72.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Tình Yêu Bất Diệt

Chuyện tốt đẹp nhất trong đời người là gì? Vấn đề này có vô số đáp án.

Với Phát Lôi, sau khi trải qua kiếp nạn, lúc thức giấc có thể nhìn thấy bầu bạn an ổn ngủ bên cạnh mình chính là chuyện tốt đẹp nhất. Từ giấc ngủ say tỉnh lại, cảm nhận cơ thể ấm áp, hơi thở khe khẽ của Dịch Nãi, tất cả bất an cùng bàng hoàng của y dường như đều tan thành mây khói. Về mặt trầm tĩnh khi ngủ của Dịch Nãi thực đáng yêu, cũng thực tinh thuần.

Cám ơn thần đã để y có lại cơ hội ôm cậu đi vào giấc ngủ. Cám ơn thần đã để y có thể ngắm nhìn bầu bạn yêu dấu say ngủ vào sáng sớm.

Đại khái là cảm nhận được tầm mắt chuyên chú quá mức của Phát Lôi, hàng mi Dịch Nãi run rẩy, sau đó ánh mắt mở ra. Thấy Phát Lôi đã tỉnh lại, lập tức lộ ra nụ cười sáng lạn: “Sớm a, Phát Lôi.” Nụ cười được những tia sáng đầu tiên chiếu rọi, thực sự cảm động lòng người.

Hồ hấp Phát Lôi nặng nề, ngay cả nhịp tim cũng có chút bất quy tắc. Y kim lòng không được cúi đầu, chậm rãi ấn môi mình lên môi Dịch Nãi.

Đây là một nụ hôn thực ngọt ngào. Phát Lôi thực mềm nhẹ cùng cẩn thận, đầu lưỡi tinh tế miêu tả cánh môi Dịch Nãi, sau đó mới chậm rãi từ khe hở của hai hàm răng dò xét tiến sâu vào bên trong. Nụ hôn này không cuồng nhiệt như dĩ vãng nhưng lại càng làm Dịch Nãi cảm nhận được sự quý trọng của Phát Lôi.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm mút một vòng trong khoang miệng Dịch Nãi, sau đó mới quay lại cùng đầu lưỡi cậu giao triền, cuối cùng là mút nhẹ. Dịch Nãi vẫn còn chút buồn ngủ, nhắm mắt lại miễn cưỡng hưởng thụ, cũng cảm nhận cảm giác được đối phương quý trọng. Hai người kẻ thật gần, hồ hấp giao hòa, không khí kiều diễm mà triền miên.

Hôn xong, Dịch Nãi mang theo ý cười mở mắt. Cậu phát hiện qua một đêm, Phát Lôi lại tràn đầy sinh lực như cũ, không còn là bộ dáng mệt mỏi u sầu hôm qua. Nhưng Dịch Nãi lại cảm thấy Phát Lôi dường như đã gầy hằn một vòng, ngay cả đường cong bên gò má cũng trở nên góc cạnh.

Phát Lôi trước kia đương nhiên thực sáng lạn tuấn tú, chỉ là vẫn còn chút trẻ con. Trải qua trận tai nạn này, khí chất cả người đã hoàn toàn biến đổi, giống như càng trầm ổn hơn, càng có khí khái nam nhân hơn.

Hôm qua, Phát Lôi quả thực đã chịu khổ. Y chỉ mới mười bảy tuổi thế nhưng vẫn luôn gánh vác trách nhiệm bảo hộ, cũng nhất quyết không lùi bước. Nghĩ tới đây, Dịch Nãi đột nhiên cảm thấy trái tim mình co rút đau đớn.

Dịch Nãi nhịn không được vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve gò má Phát Lôi. Phát Lôi túm lấy tay cậu, lưu luyến áp má vào lòng bàn tay, trẻ con cọt cọt. Đại khái chỉ có những lúc thế này, Phát Lôi mới lộ ra một mặt yếu ớt của mình.

Dịch Nãi có đôi khi có chút mơ hồ, xem Phát Lôi cũng là nam nhân trưởng thành như mình. Bởi vì đại đa số thời điểm, Phát Lôi càng giống anh trai hơn, luôn chăm sóc, bảo hộ cậu. Bất quá có đôi lúc, y lại làm nũng với cậu hết như một cậu em nhỏ. Dịch Nãi cảm thấy, trước mặt cậu, Phát Lôi không hề phòng bị lộ ra một mặt bá đạo cường ngạnh cũng như yếu ớt nhất mình.

Cậu thầm xác nhận: người trước mắt chính là bầu bạn, cũng là thân nhân, là anh em của cậu. Bọn họ gắn bó, giúp đỡ cho nhau. Từ nay về sau, vui buồn gì cũng có người cùng chia sẻ.

Từ nay về sau, cậu không còn cô độc nữa. Trên thế giới này, bọn họ sẽ ở bên nhau tới già.

Dịch Nãi trầm nghĩ, này đại khái chính là cảm giác chân chính yêu một người đi! Trước kia, cậu thực hưởng thụ cảm giác có Phát Lôi bầu bạn, bất quá chưa từng nghĩ tới chuyện vĩnh viễn. Bởi vì cậu cảm thấy điều đó thực xa xôi, ai cũng không đoán được tương lai về sau. Chính là khoảnh khắc này, cậu lại cảm thấy vĩnh viễn là một từ thực tốt đẹp, tốt đẹp đến mức làm người ta động tâm cùng say mê.

Khó trách, những câu chuyện tình yêu xưa nay luôn có những lời thề non hẹn biển. Bởi vì, khi chân chính yêu một người, khoảnh khắc đó bạn sẽ nhịn không được muốn lưu giữ nó vĩnh viễn ở bên người.

Dịch Nãi nhịn không được kéo thấp đầu Phát Lôi, một lần nữa hôn sâu. Đây là một nụ hôn có chút bạo lực, Dịch Nãi giữ chặt đầu Phát Lôi, đầu lưỡi vói vào càn quét, quấn lấy đầu lưỡi đối phương. Phát Lôi có chút trở tay không kịp, chỉ có thể cẩn thận đáp lại.

Nụ hôn này châm lên ngọn lửa dục vọng ẩn sâu trong nội tâm bọn họ. Hơi thở trở nên nóng rực, tiếng nước mờ ám phát ra từ nụ hôn kịch liệt làm đám chim biển bay ngang qua đều nhịn không được đỏ mặt.

Dịch Nãi không để ý nhiều như vậy, cậu chỉ toàn tâm toàn ý hôn môi, giống như hôn thế nào cũng không đủ.

Lúc buông Phát Lôi ra, lồng ngực Dịch Nãi vì thiếu dưỡng khí mà có chút phập phồng kịch liệt, dục vọng trong cơ thể cũng đang bốc cháy dữ dội. Dục vọng dâng lên vừa nhanh vừa mạnh làm ngay cả bản thân cậu cũng thực kinh ngạc. Bọn nhỏ dưới thân gắng gượng ngăn đầu tuyên bố khát vọng muốn tiếp xúc thân mật hơn nữa của nó.

Dịch Nãi có chút khẩn cấp cởi bỏ áo, tiếp đó lại tiếp tục cùng Phát Lôi hôn nhau. Lần này Phát Lôi nắm quyền chủ động, quấn lấy đầu lưỡi trơn trượt, mạnh mẽ mút lấy hoặc cắn khẽ. Bàn tay đặt trên lưng Dịch Nãi, theo thắt lưng nhỏ gầy nhẹ nhàng vuốt ve, cảm xúc mịn màng làm y động tâm không thôi. Ngay sau đó, môi Phát Lôi chuyển qua cảm Dịch Nãi, nặng nề mút vài cái, tiếp đó chuyển xuống cổ, cắn lên trái cổ gồ lên.

Địch Nãi hừ khẽ một tiếng, giọng mũi nồng đậm làm trái tim Phát Lôi run lên, hô hấp cũng trở nên ồ ồ. Bàn tay lần tới trước ngực, tóm lấy một hạt nhỏ nổi lên, nhẹ nhàng xoa bóp.

Hô hấp Địch Nãi dần dập, quay qua một ngum cắn lên lỗ tai Phát Lôi. Phát Lôi cảm giác lỗ tai có hơi đau, có chút giật mình. Bất quá Địch Nãi nhai nhai một chút thì nhả ra. Chút đau đón pha lẫn chút ngứa làm cảm xúc của Phát Lôi càng rõ ràng hơn.

Phát Lôi khẩn cấp dùng tay mình xoa bóp mông Địch Nãi, cúi người nặng nề hôn lên phần xương quai xanh, thẳng đến khi da thịt trắng nõn bị in thành một dấu vết đỏ tươi.

Tay Địch Nãi cũng không nhàn rỗi, lần xuống cỡi bỏ dây nịch, kéo quần xuống cổ chân rồi đá nó qua một bên. Sau đó chuyển tay sang nắm lấy đại gia hỏa của Phát Lôi, chậm rãi vuốt nhẹ.

Địch Nãi cảm thấy có chút khó chịu, nhìn không được ưỡn bụng lên cạo sát gốc đùi Phát Lôi, giống như thức giục y nhanh lên. Tê, thực sự biết tra tấn người ta mà. Phát Lôi thầm nghĩ lập tức đặt Địch Nãi dưới thân, hung hăng đỉnh lộng, làm cậu phải cầu xin tha thứ, làm cậu nói không nên lời.

Tuy tình cảm mãnh liệt khó nhìn nhưng Phát Lôi vẫn như cũ tận tâm chiều cổ tới cảm giác của Địch Nãi. Y hạ người xuống cách lớp quần lót hôn lên phân thân nóng rực của cậu. Có lẽ vì quá kích động nên nó từ mép quần lú ra phần đỉnh, trên đỉnh đầu nham còn chảy ra chút dịch nhờn.

Phát Lôi sáp qua, một ngum mút lấy, hút sạch sẽ chất lỏng kia. Sau đó, giống như ý vị chưa hết mà không ngừng liếm liếm. Địch Nãi túm lấy tóc Phát Lôi, ưỡn mông thức giục. Lúc này Phát Lôi mới kéo quần lót Địch Nãi xuống, ngậm toàn bộ phân thân vào miệng.

Địch Nãi túm lấy tóc Phát Lôi, tự động ra vào trong miệng y. Sau vài lần, Phát Lôi thê nhưng vô sự tự thông ngậm vào thật sâu, làm Địch Nãi rất nhanh liền không chịu nổi kích thích, ‘a’ một tiếng rồi phóng thích trong miệng Phát Lôi.

Quá trình tiếp theo cứ như nước chảy thành sông. Địch Nãi không hề kháng cự thuận theo động tác của Phát Lôi ngã xuống đất. Giờ phút này, Địch Nãi cảm thấy ai trên ai dưới cũng không quan trọng. Cậu chỉ muốn hợp thành một thể với người mình yêu, thân mật giao triền, cả nước thân mật.

Đương nhiên, cũng không phải Địch Nãi không có dự vọng muốn áp đảo Phát Lôi. Chỉ là cậu cảm thấy không cần phá hư không khí ngọt ngào lúc này. Địch Nãi nghĩ vậy, hiện giờ bọn họ còn ở bên ngoài, hành trình quay về còn phải dựa vào Phát Lôi. Nếu Phát Lôi vì thế mà bị thương thì cậu hoàn toàn không muốn. Muốn thử ở mặt trên vẫn còn rất nhiều cơ hội.

Cho nên, lúc Phát Lôi phun chất lỏng trong miệng vào tay, tiếp đó sờ soạng lần vào trong cơ thể mình, Địch Nãi thậm chí còn phối hợp mở rộng chân.

Lần này Phát Lôi không trúng độc nên tăng thêm vài phần kiên nhẫn. Theo động tác ra vào của ngón tay, Địch Nãi cảm thấy đầu gối mình nhũn ra. Lúc y đỉnh phải một điểm nào đó, cậu liền nhìn không được ngậm khẽ một tiếng. Hóa ra, nơi đó cũng có cảm giác. Rất nhanh, một cảm giác khác thường chậm rãi dâng lên, làm mặt Địch Nãi vô thức nóng lên, giống như có chút trống rỗng, lại có chút khó chịu.

Địch Nãi cảm giác ngón tay Phát Lôi ra vào càng lúc càng thuận lợi, thậm chí còn phát ra tiếng nước nhỏ nhỏ. Địch Nãi có chút hoảng sợ, thầm nghĩ, chẳng lẽ nơi đó đã bị cải tạo hoàn toàn?

Lúc này, Phát Lôi cũng cảm thấy đã chuẩn bị tốt, nâng một chân Địch Nãi, chậm rãi đẩy đại gia hỏa của mình tiến vào.

Lúc Phát Lôi mới tiến vào, Địch Nãi chỉ cảm thấy đau đón. Nháy mắt đó đầu óc cậu trống rỗng, nhưng lại có những tia lửa đang bùng lên trong người, nhanh chóng lan khắp toàn thân. Địch Nãi than nhẹ một tiếng, chậm rãi thả lỏng thân thể.

Phát Lôi bật người động đây, vừa di chuyển vừa không ngừng cúi người hôn môi cùng vuốt ve Địch Nãi. Địch Nãi có thể nhìn ra tín nhiệm hoàn toàn cùng tình yêu say đắm trong mắt y. Ánh mắt thần thần thành khẩn kia làm trái tim cậu nhìn không được nóng lên.

Địch Nãi ngửa đầu, yên lặng thừa nhận công kích càng lúc càng mạnh của đối phương. Mới bắt đầu, hơi thở của cậu vì công kích của Phát Lôi quấy phá mà có chút dồn dập. Chính là, dần dần nhịp thở của hai người trở nên nhất trí. Mỗi lần Phát Lôi đỉnh lộng liền học ra một tiếng thở dốc áp lực.

Phát Lôi là người thăm dò, y dùng hết tâm tư thăm dò khám tất cả bí mật trên cơ thể Địch Nãi, tìm ra phương pháp làm cậu khoái hoạt.

Lúc phát hiện khi mình đỉnh trúng một điểm nào đó Địch Nãi sẽ đặc biệt kích động, y liền không ngừng va chạm vào nơi đó, động tác càng lúc càng nhanh, mỗi lần cứ như bấm vào cái nút tạo ra vui sướng.

Khoái cảm Địch Nãi cảm thấy khoái cảm đang tích tụ trong cơ thể có chút chậm nhưng lại rất khó tiêu tán. Tới cuối cùng, toàn thân vì công kích mãnh liệt của Phát Lôi mà bắt đầu run rẩy. Cậu thậm chí cảm thấy chân mình bị rút gân nhưng không có cách nào để tâm, bởi vì khoái cảm đã dồn tới tận đỉnh, rốt cuộc bạo phát! Chất lỏng sền sệt từ trong cơ thể phun trào ra ngoài, Địch Nãi cảm nhận niềm vui thích chưa bao giờ cảm nhận qua.

Bởi vì Địch Nãi co rút, Phát Lôi cũng cảm nhận kích thích mãnh liệt, lập tức co rúm, kim lòng không được kêu lên: “Địch Nãi, ta yêu người!” Ngay sau đó, y cũng nhìn không được bạo phát. Chất lỏng nóng rực bắn vào bên trong, nóng hừng hực, làm Địch Nãi giống như bị phóng tới tận trái tim.

Rung động sau khi phun trào thật lâu vẫn chưa chấm dứt, làm bọn họ đều có một chút thất thần. Chính là, Phát Lôi hiển nhiên không thỏa mãn, rất nhanh y lại bắt đầu châm lửa trên người Địch Nãi, bắt đầu đợt tiến công mới.

Có lẽ trong lòng Địch Nãi ẩn ẩn có ý tưởng muốn bồi thường, vì thế cũng không cự tuyệt. Phát Lôi quả thực quá đổi vui mừng. Rất nhanh, trên bờ cát lại bắt đầu vang vọng những tiếng thở dốc cùng những lời thì thầm khe khẽ.

Chính là, ngoài dự đoán Dịch Nãi chính là hậu quả của việc phóng túng quá độ đã làm cậu cả ngày sau không thể uồn thẳng sống lưng, chỉ có thể nằm bẹp trên lưng Phát Lôi.

Mà lần này Phát Lôi rút cuộc ăn no. Sau khi nướng một con hoẵng làm bữa sáng, y mỡ mỡ giương cánh, mang theo Dịch Nãi rời khỏi bờ biển.

...

Hoàn Chương 73.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Tình Yêu Cùng Dâng Hiến

Nằm trên lưng Phát Lôi, hai tay ôm lấy cổ y, mơ mơ màng màng muốn ngủ.

Tuy Phát Lôi không rống không gào nhưng từ phương thức bay lượn, Dịch Nãi vẫn cảm nhận được y đang vui sướng. Phát Lôi không phải vững vàng mà lúc thì lướt đi, lúc lại đảo theo hình chữ S. Nhóc con này rõ là thích muốn chết. Đương nhiên, Dịch Nãi cũng thừa nhận, hưởng thụ là song phương, cậu cũng tiếp nhận được khoái cảm không giống bình thường. Chính là, thể lực Phát Lôi quả thực quá cường hãn, lực kéo dài lại làm người ta giết mình. Đến cuối cùng, Dịch Nãi đã mệt tới mức ngay cả ngón tay cũng không muốn động. Ngay cả sáng nay cũng là Phát Lôi dứt thịt tới tận miệng.

Nhìn Phát Lôi tinh thần no đủ vui sướng bay lượn, Dịch Nãi thầm nghĩ, nhóc này quả nhiên là dã thú a! Bắn nhiều thể cư nhiên vẫn còn tinh thần tràn đầy! Ông đây rèn luyện nhiều năm như vậy cư nhiên bị làm tới đau lưng mềm gối, quả thực là quá mất mặt mà! Chẳng lẽ thể lực dã thú thực sự cường hãn hơn nhân loại nhiều vậy à?

Nằm lâu trên lưng Phát Lôi, Dịch Nãi cảm thấy thắt lưng cứng còng của mình có chút tê tê, nhìn không được xoay xoay eo một chút. Nào ngờ vừa động một cái bộ phận bí ẩn bên dưới thể nhưng có chất lỏng chảy ra, quả thực dọa Dịch Nãi nhảy dựng.

Buổi sáng sau khi làm xong, Phát Lôi chỉ dùng lá cây giúp cậu lau lau, hiện giờ nơi đó vẫn còn tràn đầy tinh dịch của y. Nghĩ tới đây, Dịch Nãi có chút xấu hổ. Đồ dã thú này, cũng không biết bắn ra ngoài, thực con mẹ nó làm người ta phần nộ mà. Dịch Nãi nhìn không được vuron tay hung hăng nhéo lỗ tai y.

Phát Lôi đáng thương không biết đã xảy ra chuyện gì, đau tới run bắn cả người nhưng lại không có cách mở miệng hỏi vì sao Dịch Nãi lại nhéo mình. Vì thế, y chỉ đành ủy khuất run run lỗ tai, phi hành cũng quy củ lại.

Rất nhanh, bọn họ đã bay tới gần thác nước lớn kia. Phát Lôi lao thẳng xuống rồi dừng lại bên hồ. Dịch Nãi chậm chậm leo xuống lưng Phát Lôi, còi bỏ ba lô, lác lư lác lư đi tới hồ nước, định hào hào tẩy rửa một phen.

Phát Lôi lại giành trước, bỏ nhào tới nhảy ồm xuống hồ. Sau đó vẫn duy trì hình thú ngum lặn vài phút, bọt nước vẩy xa tới tận chỗ Dịch Nãi.

Dịch Nãi trừng mắt xem thường, cái người này cứ như tám đời chưa được làm tình ấy, gây sức ép một trận xong còn đắc ý không thôi. Fuck, chò về tới nhà thì xem ông đây làm thế nào thu thập người!

Dịch Nãi uể oải còi quần áo, bước xuống nước. Lúc này hưng phấn qua đi, sau khi bơi vài vòng trong hồ nước thì vòng tới trước mặt Dịch Nãi. Thấy sắc mặt Dịch Nãi không vui, y liền lấy lòng dúi đầu qua cọ cọ eo cậu. Dịch Nãi chụp một chường đẩy y xa ra: “Đi đi, qua một bên tự chơi đi, ông đây mệt chết rồi. Đừng có quấy rối!”

Phát Lôi có chút uể oải, nhưng nghĩ ngợi một chút thì tinh thần lại phấn chấn. Y hóa về hình người, đi tới sau lưng Dịch Nãi bắt đầu xoa bóp bả vai. Dịch Nãi quả nhiên thở hắt ra, hít thở hưởng thụ phục vụ. Phát Lôi chậm rãi nhuấn phần lưng, độ mạnh yếu vừa phải, quả thực làm Dịch Nãi thoải mái rất nhiều.

Nhìn thắt lưng nhỏ gọn rắn chắc của Dịch Nãi ở trước mắt, trên đó vẫn còn lưu lại những dấu hôn xanh tím, ánh mắt Phát Lôi không khỏi trở nên sâu thẳm, vật cứng dưới lớp vảy da thú chậm rãi ngóc đầu lên.

Tuy Dịch Nãi hít thở nhưng vẫn miễn cảm nhận được hơi thở Phát Lôi biến hóa, liền biết dã thú này lại bắt đầu động dục. Bất mãn quay đầu lại trừng mắt, tránh xa vài bước, bắt đầu vốc nước tắm rửa. Mới kì cọ một chút liền cảm nhận bộ vị bên dưới ần ần đau đớn. Cũng không kiên dè Phát Lôi, cau mày đưa tay xuống dưới sờ soạng. Nơi đó, sờ lên có chút tê rát. Fuck, nhất định là sưng rồi.

Phát Lôi vẫn chăm chú quan sát Dịch Nãi, thấy hành động của cậu có chút mất tự nhiên thì lập tức hiểu ra cậu khó chịu cái gì. Lập tức bước qua ôm lấy Dịch Nãi.

Dịch Nãi giẫy một chút, cuồng quát hô: “Này, làm gì đó?” Nếu Phát Lôi lại tới lần nữa, cậu nhất định chết chắc.

Phát Lôi để Dịch Nãi tựa vào tảng đá lớn bên cạnh, thuận thế tách hai chân cậu nâng lên. Lúc này, bộ vị bí ẩn kia hoàn toàn bại lộ dưới ánh mặt trời. Phát Lôi cúi đầu, chớp cũng không chớp mắt nhìn chằm chằm nơi kia. Cảm nhận được tầm mắt nóng rực của đối phương, Dịch Nãi không khỏi co rúm người, giấy dựa muốn đá văng Phát Lôi. Không ngờ lại bị y túm chặt, trầm giọng nói: “Đừng nhúc nhích, nguoi tự mình làm không tốt, để ta giúp.”

Dịch Nãi quả thực mệt mỏi, không muốn lãng phí tinh lực tranh chấp. Biết y cũng không phải muốn làm lần nữa thì an tâm. Thuận theo nằm ở nơi đó, nhắm hai mắt lại.

Bất quá, cho dù Dịch Nãi tùy tiện cỡ nào, trong tình huống này vẫn cảm thấy dị thường xấu hổ. Tuy, bọn họ đã làm những chuyện thực thân mật nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Phát Lôi nhìn thấy bộ vị này của Dịch Nãi trong trạng thái hoàn toàn tỉnh táo. Bởi vì bị sử dụng quá độ, đóa hoa đậm màu trở nên tiên điểm, bên ngoài cũng bị sưng lên. Đại khái bởi vì Dịch Nãi có chút khăn trương, nó thỉnh thoảng lại co rút một chút.

Phát Lôi ‘ùng ực’ nuốt nước miếng, cẩn thận vươn tay chạm vào nơi đó. Cả người Dịch Nãi run bắn, ngẩng đầu trừng mắt: “Muốn làm thì làm lẹ, đừng có kì kèo.” Nói xong, mặt cậu ần ần có chút đỏ bừng. Đương nhiên, có chết Dịch Nãi cũng không thừa nhận mình thẹn thùng.

Phát Lôi vội vàng lấy lại bình tĩnh, dùng lực một chút, ngón tay liền dò xét tiến vào. Nơi đó vừa nóng vừa ẩm ướt, bởi vì thứ Phát Lôi bắn ra vẫn còn bên trong nên ngón tay tiến vào dị thường trơn trượt. Dịch Nãi nhủ mày, nhẩn nại hừ khê một tiếng. Phát Lôi vốc nước, vừa dùng tay dẫn những thứ bên trong chảy ra vừa rửa sạch.

Rất nhanh, tất cả đã ra hết. Toàn bộ tẩy trừ sạch sẽ, ngón tay Phát Lôi vẫn còn ở bên trong nhẹ nhàng đảo banh, lưu luyến không thôi. Dịch Nãi ần ần cảm thấy nơi đó có chút tê dại lan tràn, phía trước cũng bắt đầu có phản ứng. Nam nhân đứng là động vật trung thực với dục vọng, cho dù sáng nay đã tiết vài lần, hiện giờ bị kích thích liền cứng rắn.

Nhìn bí huyết sưng đỏ cùng cơ thể run rẩy khe khẽ vì động tác của mình mà cảm thấy đau lòng cùng yêu thương vô hạn. Hít sâu một hơi, Phát Lôi đột nhiên rút ngón tay ra.

Dịch Nãi thế nhưng cũng vì động tác này mà cảm thấy một chút đau đớn, cũng có chút trống rỗng. Cậu hoảng sợ, đang định thu chân lại thì không ngờ lại bị Phát Lôi mở rộng hơn nữa, sau đó một thứ mềm mềm ẩm nóng chạm vào khe đùi. Thứ kia dị thường trơn trượt, dừng lại ở bí huyết sưng đau ngứa ngứa, mang tới chút khô nóng. Đó là đầu lưỡi Phát Lôi! Phát Lôi thế nhưng lại liếm vào nơi đó!

Dịch Nãi kinh hãi, luống cuống tay chân muốn đẩy Phát Lôi, đồng thời hô lớn: “Này, Phát Lôi, đừng liếm, bắn.” Phát Lôi hoàn toàn không nghe, giữ chặt chân cậu, đầu vùi thấp liếm thực hăng say.

Dịch Nãi không ngờ Phát Lôi lại làm vậy. Sống nhiều năm, Dịch Nãi cũng không hiểu rõ bộ vị ẩn mật này của mình. Cậu biết lúc sử dụng nơi này nam nhân cũng có thể đạt được khoái cảm, với lại mấy ngày nay được Phát Lôi khai phá. Cho dù vậy cậu vẫn cảm thấy đại khái là do cơ thể bị nước thánh cải tạo.

Không ngờ, Phát Lôi lại ôn nhu liếm mút nơi đó, nó thực sự gọi lên luồng nhiệt bí ẩn trong lòng cậu. Quả thực khiếp sợ vô cùng.

Khiếp sợ qua đi, Dịch Nãi liền vô thức nghĩ, có lẽ nó đại biểu việc Phát Lôi toàn tâm toàn ý yêu mình. Bởi vì, nếu không yêu, rất ít người nguyện ý làm tới bước này. Nghĩ tới đây, nhiệt ý trong lòng lập tức phun trào.

Đóa hoa sưng đỏ được ôn nhu liếm hôn, an ủi, làm người ta ngay cả trái tim cũng bị hóa thành mềm nhũn. Chính là, lại có một loại xúc động khác dồn xuống bụng dưới. Dần dần, phần thân phía trước cũng càng lúc càng cứng rắn hơn. Dịch Nãi nhìn không được vươn tay, cao thấp lỗ động, tự an ủi.

Phát Lôi theo khe đùi liếm lên, liếm tới túi da rồi ngậm cả hai viên trứng nhỏ bé xinh xắn kia vào miệng. Sau đó, thay thế bàn tay Dịch Nãi, ngậm lấy vật cứng kia. Y vừa hút vừa vươn tay vuốt ve hai điểm nổi lên trước ngực cậu.

Dịch Nãi thoải mái ưỡn thẳng sống lưng, nặng nề thờ dốc. Dưới sự an ủi toàn tâm toàn ý của Phát Lôi, Dịch Nãi lại một lần nữa đạt tới đỉnh điểm khoái hoạt.

Lúc hồi phục lại tinh thần, Phát Lôi đã tẩy trừ hết sạch dấu vết tình sự. Phát Lôi không bận tâm tới dục vọng đã sớm bành trướng của mình, ôm Dịch Nãi lên bờ, để cậu ngồi lên một tảng đá lớn. Sau đó y lôi da thú trong ba lô ra trùm lên người cậu.

Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc sưng nước của Dịch Nãi, cười nói: “Giờ đang có nắng, ta giúp nguoi giặt sạch quần áo, nguoi hảo hảo nghỉ ngơi một chút đi. Chờ nguoi tỉnh lại thì có thể ăn cơm trưa.”

Nhìn đại gia hòa đang đội chiếc váy da thú lên thật cao, khàn khàn hỏi: “Phát Lôi, nguoi như vậy, không sao chứ?”

Phát Lôi lắc đầu: “Không có việc gì, chốc nữa nó tự xiu xuống.” Nói xong, y xoay người đi giặt đồ giúp cậu.

Dịch Nãi nằm trên tảng đá, ánh nắng cuối thu chiếu rọi lên người, ấm áp dào dạt. Cậu híp mắt, có chút buồn ngủ.

Kỳ thật, Phát Lôi thực sự rất săn sóc. Quần áo trên người bị ngâm lâu dưới nước biển, bị mặt trời hong khô đã kết thành một tầng sương muối, quả thực cần giặt một phen. Không ngờ ngay cả điểm này Phát Lôi cũng chú ý. Nhìn Phát Lôi ngồi bên bờ hồ khom lưng giúp mình giặt đồ, đột nhiên trong lòng có chút ấm áp. Phát Lôi biết cậu không thích liền không tiến tới, cũng không ép buộc cậu.

Dịch Nãi nhìn không được nghĩ, có phải có đôi lúc mình đã quá hung hãn với y không? Nghĩ nghĩ, mơ màng ngủ đi.

Phất Lôi giặt quần áo xong, lén lút nhìn gương mặt ngủ say của Địch Nãi một cái rồi hóa thành hình thú bay đi sẵn.

....

Hoàn Chương 74.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chủng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Thắng Lợi Trở Về

Địch Nãi tỉnh lại trong mùi thịt nướng nồng đậm. Phất Lôi thấy cậu tỉnh lại, vội vàng đưa qua quần áo đã khô. Địch Nãi mặc quần áo, ưỡn lưng. Ngô, quả nhiên ngủ một giấc, tinh thần sáng lán lán.

Đang định ngồi xuống ăn thịt nước, liếc mắt liền thấy dù để nhảy bị quán thành một cục to ở bên cạnh. Úc, đó là bông mà bọn họ hái được lúc trước, để trong son động cách đây không xa, cậu thể nhưng quên mất. Cũng may trí nhớ Phất Lôi không tồi, mang nó về.

Địch Nãi thuận tay cời ra xem thử, bông bên trong thực khô ráo, không hề ẩm ướt. Xem ra, giấu bông trong son động là quyết định sáng suốt a! Địch Nãi kiểm tra xong thì tùy tiện cột bao lại.

Ăn thịt nướng xong, nhìn sắc trời, phỏng chừng đã ba giờ chiều, hẳn là đủ để bay qua tuyết son. Vì thế bọn họ mang theo tất cả đồ đạc, lên đường. Có kinh nghiệm một lần, lần này Phất Lôi bay rất thuận lợi. Lúc màn đêm buông xuống thì bọn họ đã vượt qua tuyết son, còn tìm được nơi nghỉ ngơi dưới chân núi.

Sáng hôm sau, Phất Lôi dậy sớm giúp Địch Nãi đi hái trái cây. Vận may của y không tồi, tìm được một gốc cây lê. Gốc lê kia mọc dưới chân tuyết son nhưng sinh trưởng rất tốt, quả vừa to vừa ngọt. Phất Lôi dùng da thú làm túi, ôm về cho Địch Nãi ăn từ từ.

Ở gần gốc lê, Phất Lôi còn phát hiện một tổ ong rất lớn. Nhớ tới món nhộng chiên mà Địch Nãi từng làm, Phất Lôi có chút chảy nước miếng. Bên cạnh tổ chỉ có vài con ong đang lượn lờ trông giữ, cũng không quá lo bị chích đau. Phất Lôi bay qua, chẳng chút cố sức cắn rớt tổ ong, rồi mang về chỗ nghỉ ngơi của bọn họ.

Lúc tỉnh lại, Địch Nãi nhìn thấy tổ ong kia thì cũng có chút hoảng sợ. Bởi vì nó thực sự rất lớn, số nhộng bên trong mập mạp béo tròn. Địch Nãi chưa từng thấy qua tổ ong lớn tới vậy, trong lòng có chút nghi hoặc. Bất quá, cậu vẫn nướng chút thịt lấy dầu rồi bắt đầu chiên nhộng.

Phất Lôi khăn cấp bóc nhộng đã chiên xong bỏ vào miệng, nhai ‘rôm rốp’.

Lúc bọn họ ăn thực cao hứng thì cách đó không xa truyền tới tiếng ong ong. Phất Lôi nghi hoặc vãn tai, nhìn nhìn quang quanh. Oa, nguy! Một đàn ong đang bay tới, hết như một đám mây đen xì. Xem ra, nhóm ong thợ bay tới báo thù. Đám ong này cũng không phải to bình thường, màu sắc trên người cũng thực sặc sỡ.

Địch Nãi rung mình, trầm nghĩ, độc tính của đám ong này hẳn rất mạnh, bị chích thì đúng là thảm. Địch Nãi túm vốc nhộng cuối cùng vào túi, bất chấp mỹ giáp còn nóng hay không chụp lên đầu rồi hướng Phất Lôi hô: “Phất Lôi, mau biến thân!” Thấy Phất Lôi biến thành hình thú, cậu lập tức túm lấy bao hành lý rồi bỏ lên lưng Phất Lôi.

Phất Lôi đập cánh, trước khi đàn ong ập tới kịp thời bay lên khỏi mặt đất.

Tốc độ bay của đàn ong không chậm, cứ đuổi theo ở phía sau không chịu buông tha. Phất Lôi chỉ đành đập cánh lao nhanh tới trước. May mắn động tác hai người khá cấp tốc nên không bị ong chích.

Đội đến khi đã bỏ xa đám ong ở phía sau, Địch Nãi mới ngồi dậy, vỗ vỗ lưng Phất Lôi cười ha hả, trêu y: “Thấy không Phất Lôi, này là họa tham ăn của người.”

Phất Lôi ngượng ngùng run run lỗ tai, quay lại lấy lòng liếm liếm đầu gối Địch Nãi. Y nghĩ, vừa này cũng đâu phải chỉ có mình y ăn thích ý đâu!

Địch Nãi ngồi trên lưng Phất Lôi cột chắc hành lý, ung dung lôi mấy con nhộng chiên trong túi ra nhâm nhi. Phất Lôi tuy nhìn không thấy nhưng vẫn ngửi được mùi, lập tức biết Địch Nãi đang ăn nhộng. Y ‘ùng ực’ nuốt nước miếng, bất mãn nghĩ: ô ô, ăn mảnh một mình là xấu lắm a!

Địch Nãi biết rõ Phất Lôi thèm, cố ý ăn thực ngon lành. Vừa ăn còn vừa tấm tắc khen ngợi: “Ừm, ngon quá!” Thắng tới khi Phất Lôi bất mãn phát ra tiếng phì phì trong mũi, Địch Nãi mới cười ha hả, ném ngum nhộng cuối cùng vào miệng Phất Lôi.

Phất Lôi chép chép miệng, có chút xiu, còn chưa đủ nhét kê răng!

Bay một hồi, Dịch Nãi nhìn thấy trong sơn cốc có tre, cố ý bảo Phát Lôi ngừng lại, Cậu chặt một cây trúc lớn, lấy vải đốt nguyên vẹn chứa nước. Đục một lỗ nhỏ ở một đầu rồi kiểm mảnh gỗ bịt lại. Lần trước ở sa mạc đã nếm không ít khổ sở vì thiếu nước. Cho nên lần này Dịch Nãi quyết định phải chuẩn bị đầy đủ.

Lúc giữa trưa, bọn họ đi tới biên giới sa mạc. Dịch Nãi chế đầy nước vào các ống tre, dùng nút nút lại. Sợ nút bịt không kín, Dịch Nãi còn dùng bông quấn thành một vòng quanh nút. Giờ, cho dù xóc nảy cỡ nào cũng không sợ nước bắn ra ngoài.

Dịch Nãi vẫn như cũ nướng thịt mang theo làm lương khô. Ngoài ra, còn có một mớ hoa quả. Thu thập lại hành lý, bọn họ liền xuất phát.

Sa mạc vẫn nóng bức cùng hoang vắng như vậy. Lần này tâm tình khá bình tĩnh chứ không kích động như lượt đi nữa. Ban đêm, bọn họ ngủ khá cảnh giác, bất quá đám quái vật bò cạp không xuất hiện nên bọn họ ngủ khá ngon.

Hôm sau, Dịch Nãi rút cuộc gặp gỡ ảo ảnh trong truyền thuyết. Phát Lôi không biết nó là ảo ảnh, suýt chút nữa bị lừa, được Dịch Nãi nhắc nhở mới chân nản ngừng lại.

Buổi sáng ngày thứ ba, bọn họ rời khỏi sa mạc, bay tới thảo nguyên. Tới thảo nguyên thì tức là đã gần về tới nhà. Dịch Nãi rõ ràng cảm giác cùng một lộ trình nhưng tâm tình cậu hoàn toàn khác biệt. Cho dù phong cảnh xinh đẹp thế nào cũng không có hứng thú ngắm nhìn.

Phát Lôi tựa hồ cũng nhớ nhà, tốc độ bay lượn rõ ràng tăng nhanh hơn rất nhiều.

Dịch Nãi buồn chán ngồi trên lưng Phát Lôi, nhịn không được bắt đầu nghĩ tới Tiểu Nhị. Vật nhỏ này cũng không biết đã quay lại bộ lạc chưa nữa. Nếu về, lâu như vậy không thấy mình nhất định sẽ lo lắng đi? Cũng không biết Mã Cát có giúp mình chiếu cố nó hay không.

Dịch Nãi nhớ Tiểu Nhị, liền lẩm nhẩm nói Phát Lôi. Cuối cùng, làm Phát Lôi ghen tị. Buổi tối lúc ăn thịt nướng, Dịch Nãi lại nhắc tới Tiểu Nhị thêm lần nữa, Phát Lôi rút cuộc không nhịn được bỏ nhào tới, dùng nụ hôn chặn miệng cậu. Dịch Nãi bất mãn trừng mắt, bất quá vẫn vươn tay ôm cổ Phát Lôi, đẩy sâu nụ hôn.

Trong sa mạc, hai người đều tập trung tinh thần cảnh giác, hơn nữa đi đường mệt mỏi, nào có tâm tư thân thiết. Giờ tới bình nguyên, tâm tình bọn họ cũng thoải mái hẳn, dục vọng lập tức kích phát. Dù sao, cả hai người đều trong độ tuổi tràn đầy nhiệt huyết, lại vừa nếm thử hương vị tình yêu, thực có cực tuyệt hấp dẫn.

Rất nhanh, thiên lời câu động địa hòa, hai người trần trụi quấn lấy nhau.

Phát Lôi thực tùy biết vị, hiển nhiên không thỏa mãn an ủi đơn thuần. Ngay từ đầu đã hạ quyết tâm làm một hồi mãnh liệt. Ý tưởng của y thực đơn giản, nếu y cũng Dịch Nãi là lưỡng tình tương duyệt thì chân chính kết hợp mới có thể biểu hiện toàn bộ tình yêu của bọn họ.

Mặc dù Dịch Nãi có chút khó chịu nhưng cũng không cự tuyệt. Dù sao, làm vậy thì cả hai đều cảm nhận được vui sướng. Tuy cậu rất muốn ở mặt trên, chính là tình huống hiện tại không cho phép. Vì thế, cậu ôm ở cam chịu.

Phát Lôi hiển nhiên tràn đầy tinh thần khám phá, không ngừng khai phá những điểm mẫn cảm, toàn tâm toàn ý chiếu cố cảm thụ của Dịch Nãi. Cứ vậy, Dịch Nãi phát hiện chính mình thể nhưng dần dần say mê phương thức làm tình này.

Cậu cảm nhận được khoái cảm trước nay chưa từng có, thậm chí nhịn không được vận vẹo thắt lưng chủ động đuổi theo khoái cảm. Lúc mờ hồ Phát Lôi rơi xuống da thịt, cậu cảm thấy Phát Lôi như vậy gọi cảm kinh người.

Lúc hai người phát tiết xong ôm nhau đi vào giấc ngủ, Dịch Nãi thầm khinh bỉ chính mình, người đừng vậy có được không a! Sao có thể vì chút hấp dẫn mà vứt bỏ tôn nghiêm nam nhân? Rõ ràng người cũng là nam nhân chính gốc, sao có thể cam tâm tình nguyện bị người ta đè mãi?

Nghĩ vậy, Dịch Nãi lại kiên định, sau khi trở về nhất định phải phản công.

Buổi trưa ngày thứ mười ba từ khi rời khỏi bộ lạc, bọn họ rút cuộc quay về. Lúc nhìn thấy một loạt sơn động nối liền trong bộ lạc, Dịch Nãi quả thực muốn hoan hô một hồi. Một đường tươi cười rạng rỡ chào hỏi nhóm dục hổ bay ngang qua, hết thấy mỗi một đường như được giảm bớt.

Lúc Phát Lôi đáp xuống khoảng đất trước sơn động, một bóng đen từ trong sơn động phóng ra, bỏ nhào lên người Dịch Nãi. Dịch Nãi còn chưa kịp leo xuống đã bị Tiểu Nhị liếm đầy nước miếng. Tiểu Nhị vui vẻ phe phẩy cái đuôi ngắn cùn, cầu nhau cầu nhau nhiệt tình cuồng liếm lên mặt cậu.

Dịch Nãi biến mất hơn mười ngày, nó thực sự nhớ chủ nhân vô cùng.

Dịch Nãi cũng vui sướng, ôm Tiểu Nhị từ trên lưng Phát Lôi nhảy xuống. Ném hành trang xuống đất, bắt chập việc lau nước miếng, vui vẻ hỏi: “Hey, Tiểu Nhị, quý nghịch ngợm này, lúc trước đã chạy đi đâu hả?”

Tiểu Nhị ngượng ngùng giơ móng trước lên che mặt, nhỏ giọng cầu nhau cầu nhau. Dịch Nãi nghe không hiểu, còn đang nghi hoặc thì đột nhiên nghe thấy phía sau truyền tới vài tiếng ‘ô ô’ uy hiếp. Thoạt nghe giống tiếng con chó bự mà đại đội nuôi dưỡng khi trước.

Dịch Nãi quay đầu lại thì thấy một tiểu động vật cả người trắng như tuyết đang cong người, bất mãn trừng mình cùng Phát Lôi, phát ra tiếng ‘ô ô’ uy hiếp.

Đánh giá nửa ngày, nghĩ thầm, chẳng lẽ là chó Samoyed? Trong lòng Dịch Nãi có chút vui sướng. Chó là người bạn trung thành nhất của nhân loại, ở thế giới cũ, là một loại thú cưng rất được yêu thích. Từ khi tới đây, Dịch Nãi chưa từng thấy qua loài động vật nào cùng loại với chó. Nếu thứ này thực sự là

samoyed, cậu thực không ngại dưỡng thêm một con thú cưng.

Tiểu động vật nọ cao lớn hơn Tiểu Nhị một chút, nhưng trước mặt Phát Lôi vẫn thực nhỏ bé, một chút uy hiếp cũng không có. Cho dù vậy, nó vẫn không hề lùi bước nhìn chằm chằm Phát Lôi cùng Địch Nãi, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ bỏ nhào tới. Địch Nãi phát hiện, nó hình như rất chú ý tới Tiểu Nhị mà cậu đang ôm.

Chẳng lẽ, nó là bằng hữu Tiểu Nhị kết giao trong mấy ngày nay?

Địch Nãi giờ cao Tiểu Nhị, điểm điểm mũi nó hỏi: “Nó là ai? Bằng hữu của ngươi à? Sao không giới thiệu với ta một chút?”

Tiểu Nhị quay đầu liếc nhìn samoyed một cái, sau đó ngao kiêu hát đầu. Hừ, nó chỉ là cái tên bám đuôi giành ăn giành uống mà thôi, không cần để ý tới nó!

Địch Nãi bị phản ứng của Tiểu Nhị chọc cười. Xem ra, Tiểu Nhị không thêm giới thiệu samoyed với cậu. Quên đi, Tiểu Nhị có quyền tự do kết giao bạn bè, cứ mặc nó đi. Địch Nãi mỉm cười gãi gãi cằm Tiểu Nhị, làm nó thoải mái tới nheo nheo mắt.

Phát Lôi hóa thành hình người xách hành trang, đang định kêu Địch Nãi vào trong nghỉ ngơi thì thấy cách đó không xa, Hách Đạt đang chờ Mã Cát bay tới. Mã Cát còn trên lưng Hách Đạt đã khăn cấp quơ quơ tay, lớn tiếng nói: “Ha ha, các ngươi đã quay lại rồi, tốt quá! Các ngươi đi nhiều ngày như vậy, ta lo lắng muốn chết!”

Địch Nãi mỉm cười quơ tay: “Ừ! Về rồi!”

Trải qua những ngày gian khổ, có thể gặp lại bạn bè vui vẻ trò chuyện, quả thực là một chuyện vui sướng a!

...

Hoàn Chương 75.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đắc Chứng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Phiền Nao Của Tiểu Nhị

Mã Cát từ trên lưng Hách Đạt leo xuống, hứng thú hùng hục hỏi Địch Nãi: “Dạ minh châu có tìm được không?”

Địch Nãi gật gật đầu: “Tìm được rồi. Đi, ta cho ngươi xem.” Nói xong, cậu ôm Tiểu Nhị hướng Mã Cát cảm ơn: “Mấy ngày này ta không ở, vất vả ngươi chăm sóc nhóc này.”

“Hey, chăm sóc gì đâu! Nó có chịu để ta chăm sóc đâu. Ta đưa đồ ăn tới nó cũng không thèm để ý.” Mã Cát khoát tay: “Ta nói này, Tiểu Nhị nhà ngươi thực lợi hại a. Sau khi hai ngươi đi không lâu thì nó quay lại. Bất quá cư nhiên còn dẫn theo một con tuyết linh. Đó, chính là nó.” Mã Cát vừa nói vừa chỉ về phía tiểu động vật mà Địch Nãi nghĩ là samoyed khi này.

“Ngươi nói, loại thú này gọi là tuyết linh?” Địch Nãi có chút nghi hoặc, cái tên này thực ngoài dự kiến. Cẩn thận quan sát một phen, phát hiện phán đoán khi này của mình quá sai lầm. Miệng của nó rõ ràng lớn hơn samoyed, chân dài hơn, thân thể cũng mềm mại hơn nhiều. Địch Nãi cảm thấy, nó càng giống như hồ ly cùng sói hợp lại.

Mã Cát giải thích: “Tuyết linh bình thường sinh hoạt trên núi cao, động tác rất nhanh, cũng thực giao hoạt. Theo truyền thuyết, tuyết linh chính là sủng vật của Thần Sáng Thế, vì thế thú nhân bình thường sẽ không bắt chúng nó. Con tuyết linh này hình như bị thương, Tiểu Nhị dẫn nó về ở trong sơn động của ngươi. Hey, ta còn không biết chúng nó làm sao gặp nhau a.”

Mã Cát thực hâm mộ Địch Nãi có một thú cưng nhu thuận như vậy, cũng sớm muốn dưỡng một con. Đáng tiếc, phần lớn con mồi các thú nhân bắt về đều đã chết. Cho dù ngẫu nhiên có vài con còn sống thì cũng không ngoan như Tiểu Nhị. Thú cầu nhàu cũng không dễ gặp.

Lúc nhìn thấy Tiểu Nhị dẫn một con tuyết linh về, Mã Cát liền động tâm. Một vật nhỏ xinh đẹp cao quý như vậy, nếu có thể dưỡng làm sủng vật thì tốt biết bao a! Nếu ngày nào đó có thể ôm tuyết linh đi một vòng trong bộ lạc, tuyệt đối sẽ làm tộc nhân yêu thích cùng ngưỡng mộ không thôi. Cho dù Địch Nãi dưỡng được Tiểu Nhị cũng không lợi hại bằng.

Nhưng làm Mã Cát không ngờ là con tuyết linh này vừa cao ngạo lại hung hãn, chỉ ăn cá mà Tiểu Nhị bắt, hán chủ động tiếp cận cũng không thèm để ý. Mã Cát trong lòng tuyết linh chả khác gì hạt bụi. Thế nên, lúc nói về nó, Mã Cát không khỏi vừa yêu vừa hận.

Con tuyết linh kia thực cảnh giác đi theo phía sau bọn họ, ánh mắt chớp cũng không chớp nhìn chằm chằm Tiểu Nhị, giống như muốn bỏ nhào tới cướp Tiểu Nhị khỏi tay Địch Nãi.

Địch Nãi có chút buồn cười, chẳng lẽ Tiểu Nhị dũng mãnh như vậy, có thể vượt qua ranh giới giống loài kết giao được một bằng hữu cao quý? Chúng nó làm thế nào câu thông a? Địch Nãi không nghĩ thế giới này có loại nước thánh làm các loài động vật hiểu được nhau. Bất quá, cho dù có chướng ngại ngôn ngữ, bạn bè khác loài cũng là chuyện khá bình thường.

Nhớ tới trước đây, cậu từng nuôi một con vịt cùng một con chó con. Hai chúng nó cùng nhau lớn lên, ở chung phi thường hài hòa.

Dù sao, Tiểu Nhị có thêm người bạn, Địch Nãi cũng vui vẻ. Nghĩ tới đây, cậu thả nó xuống đất: “Đi đi, qua chơi với bạn người đi!”

Tiểu Nhị cầu nhau cầu nhau vài tiếng, làm nũng cọ cọ tay Địch Nãi một chút rồi mới chịu xoay người rời đi. Bất quá, nó không chạy về phía tuyết linh mà chạy đi hướng khác. Con tuyết linh kia thấy Tiểu Nhị khôi phục tự do thì phốc một cái, vọt tới phía trước Tiểu Nhị.

Tiểu Nhị bị cản đường, bất mãn trừng to mắt, nâng móng trước xòe vuốt, biểu thị bất mãn của mình. Tuyết linh không chút để ý, nâng nóng vỗ nhẹ một cái, Tiểu Nhị liền ngã chổng vó. Tiếp đó, nó dùng móng trước giẫm lên bụng Tiểu Nhị, bắt đầu liếm liếm. Rất nhanh, Tiểu Nhị đã trải qua một buổi rửa tội bằng nước miếng.

Địch Nãi nhìn mà cười ha hả, thầm nghĩ, chúng nó quả nhiên là bạn tốt, chơi thật vui vẻ a! Cậu an tâm, kéo Mã Cát vào son động.

Tiểu Nhị bị thúc nhìn theo bóng dáng Địch Nãi, ở dưới thân tuyết linh dùng sức kêu cầu nhau cầu nhau: “Chủ nhân, ta bị cái tên vô lại này khi dễ, sao người không chịu tới cứu? Người làm ta thực thất vọng a, chủ nhân!” Địch Nãi tuy nghe thấy nhưng chỉ nghĩ là nó đang chơi đùa vui vẻ, hoàn toàn không để ý.

Tuyết linh thì lại nghĩ, vật nhỏ này thực không nghe lời, cứ nhiên bị người khác chạm vào, phải háo háo tẩy trừ một phen. Vì thế, cả người Tiểu Nhị bị liếm tới ướt đầm, không có chỗ da lông nào khô ráo. Tuyết linh thỏa mãn ‘ô’ một tiếng, lại liếm liếm miệng Tiểu Nhị rồi mới chịu thả lỏng kiềm chế.

Tuyết linh vừa mới rút móng lại, Tiểu Nhị đã xoay người bỏ chạy. Trong lòng Tiểu Nhị hối hận không thôi, ô ô, vì cái gì ta phải cứu người này a! Lúc trước cứ mặc nó tự sinh tự diệt có phải tốt rồi không? Vì cái gì lại nhiều chuyện tìm cớ chữa thương cho nó? Vì cái gì lại bắt cả cho nó ăn chứ?

A, đều là vì một thân da lông trắng như tuyết của nó. Lúc trước bị vẻ ngoài xinh đẹp của nó lừa gạt, cứ nghĩ những kẻ lông trắng đều đáng yêu. Ô ô, đúng là nhìn nhầm mà. Người này chính là một kẻ khốn kiếp! Ta nhất định phải cách nó thực xa!

Tiểu Nhị chạy thật nhanh, ‘véo’ một cái đã chạy tới núp sau một gốc cây. Một lát sau không nghe thấy chút động tĩnh nào, nó cẩn thận ló đầu ra quan sát. Chờ thấy bóng dáng màu trắng của tuyết linh thì vội vàng rút đầu lại, tiếp tục chạy trốn.

Tuyết linh không nhanh không chậm theo sát phía sau Tiểu Nhị, hoàn toàn quen thuộc với mấy màn mảnh khốc nho nhỏ của Tiểu Nhị. Nó nghĩ, nếu Tiểu Nhị muốn chơi trốn tìm thì cứ bời vậy!

Vì thế, trong bộ lạc thú nhân lại có thêm một màn kỳ lạ. Một con tuyết linh cùng một con thú cầu nhau bắt đầu hành trình yêu đương lãng mạn của riêng chúng nó.

Địch Nãi cũng không nghĩ gì, chỉ thấy Tiểu Nhị tìm được bạn chơi cùng, cậu thực vui vẻ. Kéo Mã Cát đi vào son động, lòi dạ mình châu trong ba lô ra cho hắn xem. Nhận lấy mình châu, Mã Cát kinh ngạc tròn tròn mắt: “Oa, đây chính là dạ mình châu à, đẹp quá!”

Hách Đạt cũng theo vào, nhìn thấy một viên dạ mình châu lớn như vậy, ánh mắt cũng sáng lên. Đây là thứ bọn họ chưa từng nhìn thấy a. Hướng Phát Lôi bật ngón cái: “Người thật lợi hại, tìm được dạ mình châu, trong lễ thù thần lần này người nhất định sẽ là người xuất sắc nhất.”

Phát Lôi ôm Địch Nãi, khiêm tốn cười cười: “Cũng không chắc được, có lẽ người khác còn tìm được thứ tốt hơn. Huống chi, này không phải do một mình ta tìm được, còn có công lao của Địch Nãi a!”

Địch Nãi thầm nghĩ, Phát Lôi cũng thực thành thật, không kể công cũng không kiêu ngạo. Quay đầu nháy mắt với y: “Hey, ta nói này Phát Lôi, sao ta cảm thấy chuyện này là ta kéo chân người ấy nhỉ? Nếu người đi một mình thì hẳn đã về sớm hơn.”

Phát Lôi nghiêm mặt nói: “Không, không thể nói vậy, nếu không có người, ta cũng không nhất định có thể mang dạ mình châu về a!”

Ngẫm lại cuối cùng viên mình châu mang về không phải viên lấy trong son động mà là nhân ngư tặng, Địch Nãi cũng có chút đồng ý với cách nói của Phát Lôi. Nếu Phát Lôi đi một mình thì chưa chắc may mắn gặp được mỹ nhân ngư.

Phát Lôi kỳ thực không có chấp niệm quá lớn với dạ mình châu. Y cảm thấy thu hoạch lớn nhất chính là đột phá phòng tuyến cuối cùng của Địch Nãi, cùng cậu chân chính kết hợp. Với Phát Lôi, điều này còn quan trọng hơn cả tìm ra dạ mình châu. Bởi vậy, trong lòng y hạnh phúc vô cùng.

Mã Cát cầm dạ mình châu lần qua lần lại ngắm nhìn nửa ngày: “Dạ mình châu không phải ban đêm mới sáng à? Di, vì sao hiện giờ ta cũng nhìn thấy ánh sáng nhàn nhạt a?”

Địch Nãi giải thích: “Chỉ cần ở nơi tối dạ mình châu đều sáng lên. Giờ ở trong son động khá u ám nên người mới thấy như vậy.”

Mã Cát tấm tắc thưởng thức, nhìn một hồi lại hỏi: “Dạ mình châu đẹp như vậy, sao các người không lấy nhiều một chút?”

Địch Nãi cười khổ: “Người tưởng dạ mình châu có thể tùy ý lấy à? Chúng ta vì nó mà suýt chút nữa đã vứt bỏ cả tính mạng đây này!”

“A, sao lại thế?!” Mã Cát cả kinh lời kéo Dịch Nãi: “Mau nói cho ta nghe đi, các người đã gặp phải nguy hiểm gì?”

Dịch Nãi cười cười, kể lại đủ chuyện mạo hiểm suốt chặng đường. Bất quá, cậu tính lược đoạn gặp gỡ mỹ nhân ngư. Cậu không muốn vì mình mà làm lộ ra sự tồn tại của bọn họ. Nếu chuyện mỹ nhân ngư dưới đáy đại dương bị tiết lộ thì cuộc sống yên bình của bọn họ nhất định sẽ bị quấy nhiễu, có lẽ còn gây ra tổn thất nào đó. Cho nên, trên đường quay về bộ lạc, Dịch Nãi đã căn dặn Phát Lôi nhất định phải dấu chuyện này.

Cho dù là vậy, Mã Cát cùng Hách Đạt vẫn nghe thực say sưa. Đặc biệt là đoạn gặp gỡ cặp ở sa mạc, Mã Cát sợ tới mức kêu lên.

Lúc Dịch Nãi kể tới chuyện hái bông, Mã Cát liếc mắt liền nhìn thấy cái bao lớn ở bên giường, liền kích động chạy tới mở ra xem. Bất quá, hán thực không thể hiểu vì sao Dịch Nãi lại xem trọng loại hoa này tới vậy. Thứ này không thể ăn cũng không đẹp, có ích lợi gì a?

Dịch Nãi nói với hán, bông chính là vật liệu làm ra quần áo mà cậu mặc trên người. Mã Cát nghi hoặc vây quanh Dịch Nãi hai vòng, lại đánh giá mớ bông nửa ngày, thật sự không hiểu bông làm sao có thể làm thành quần áo.

Dịch Nãi cũng không có cách nào giải thích, dù sao, cậu thực sự không biết cách dệt bông thành vải. Cậu chỉ có thể nói, bông có tác dụng rất lớn, có thể làm ra rất nhiều thứ, bất quá, cần phải chậm rãi khám phá.

Mã Cát gật gật đầu, bất quá đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy có thứ mà Dịch Nãi không biết, liền lên cười trộm nửa ngày.

Kể xong chuyến hành trình, cả đám đều đói bụng. Hách Đạt bay về sơn động của mình mang tới con mồi bắt được ban sáng, bắt đầu cùng Phát Lôi chuẩn bị cơm nước.

Dịch Nãi kéo Mã Cát tới lột bông. Dù sao, cả bao lớn như vậy, một mình cậu làm không biết phí bao nhiêu sức lực nữa. Số hạt lấy được, cậu mang đi cất giữ, xem qua năm trông thử xem có thể lên cây hay không.

Nhớ tới trồng trọt, Dịch Nãi liền cảm thấy mình đang ôm trọng trách nặng nề. Tuy từ nhỏ cậu lớn lên ở nông thôn nhưng chưa từng nghiêm chỉnh làm qua! Lúc còn bé, giỗ làm là giúp ba mẹ tưới nước nhỏ cỏ mà thôi. Rốt cuộc quá trình cây trồng sinh trưởng thế nào cậu cũng không rõ lắm. Tới đây, ngay cả tư liệu tham khảo cũng không có, chỉ đành tới đâu thì hay tới đó vậy.

Dịch Nãi vừa lột vỏ bông vừa hỏi: “Mã Cát, sao không thấy Thái Ni?”

“Nga, quên nói với người, mấy hôm trước Thái Ni cùng Văn Sâm Đặc đã cử hành nghi thức bầu bạn. Bọn họ không ở đây nữa mà quay về chỗ ở cũ rồi.”

“Nga, khó trách.” Dịch Nãi gật gật đầu, đột nhiên nhớ tới ngày đó Mã Cát cử hành nghi thức, hình như Hách Đạt đã dùng hình thú cùng Mã Cát động phòng. Cậu cười gian nhích qua hỏi: “Bụng Thái Ni không phải lớn rồi à, vậy cũng có thể cử hành nghi thức? Ta nhớ rõ khi đó, Hách Đạt biến về hình thú cùng người làm cái kia cái kia nga! Thái Nhi chịu nổi à?”

...

Hoàn Chương 76.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chủng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Sinh Hay Không Sinh Là Một Vấn Đề

Mã Cát nghe Dịch Nãi nói mấy chuyện không đứng đắn kia liền đỏ bừng mặt. Trùng mắt lờm cậu, có chút ngượng ngùng nói: “Đó là vì ta với Hách Đạt chưa có đứa nhỏ mới có thể làm vậy. Thái Ni đã mang thai rồi, khẳng định không thể dùng hình thú giao phối.”

Dịch Nãi bị hai chữ ‘giao phối’ oanh tạc một trận, bất quá cũng hiểu được ý Mã Cát. Bọn họ dùng hình thú trong nghi thức bầu bạn chỉ vì sớm có thể mang thai sinh con. Xem ra, trong bộ lạc thú nhân, sinh sản hậu đại là chuyện rất quan trọng a!

Chính là, đối với chuyện sinh đứa nhỏ này, Dịch Nãi vẫn không thể tiếp nhận. Tuy cậu thích Phát Lôi, cũng thích cùng y làm những chuyện thân mật, nhưng không hề có ý vì y sinh con. Dù sao, cậu cũng là một nam nhân bình thường.

Ai nói yêu một người thì nhất định nguyện ý vì đối phương sinh đứa nhỏ? Đó chỉ là suy nghĩ của một bộ phận nữ nhân mà thôi. Dịch Nãi nhớ rõ, cho dù ở thế giới cũ, những gia đình tạo thành từ nam nữ bình thường cũng có không ít cặp không muốn có con. Huống chi, cậu vốn đâu phải trời sinh có thể sinh con như giống cái nơi này, chẳng qua vô tình bị cái tạo mà thôi.

Ở thế giới cũ, từ nhỏ đến lớn Dịch Nãi chỉ thấy nữ nhân sinh con, nam nhân sinh con quả thực là chuyện viễn vông. Tuy nơi này nam nhân có thể sinh con, chính là tưởng tượng bộ dáng lớn bụng của mình, Dịch Nãi vẫn rùng cả mình. Hoàn toàn không tưởng tượng được.

Đương nhiên, làm một nam nhân, Dịch Nãi cũng muốn có hậu đại. Nhưng nếu hậu đại này phải tự mình thai nghén sinh nở thì cậu tình nguyện không cần. Chính là, trong một bộ lạc chủ trùng sinh sản, một cặp thú nhân cùng phi thú nhân kết thành bầu bạn thế nhưng lại không cần đứa nhỏ thì nhất định sẽ làm người ta chú ý.

Sinh sản hậu đại đối với bọn họ chính là thiên tính. Dịch Nãi nghĩ thầm, nếu Phát Lôi biết cậu hoàn toàn không muốn sinh đứa nhỏ, liệu y còn muốn kết bầu bạn nữa không? Tuy Phát Lôi thích cậu, chính là y có thể hiểu được tâm tình không muốn đứa nhỏ của cậu sao?

Nghĩ tới đây, Dịch Nãi rồi rắm.

Nhìn thấy Dịch Nãi nghe mình nói xong thì ngẩn người, liền đá giò cậu một cái: “Phát ngốc cái gì đó? Người định để ta lột bông một mình à?” Mã Cát ngừng một chút, đột nhiên phản ngược một câu: “Hay là, người nghĩ tới chuyện cử hành nghi thức của mình với Phát Lôi?”

Dịch Nãi trầm nghĩ, ta quả thực đang nghĩ chuyện này, bất quá hoàn toàn khác biệt với điều người nghĩ. Da mặt cậu thực dày, đối với loại trêu chọc này của Mã Cát hoàn toàn không cảm thấy gì, chỉ tùy tiện nói: “Ừ, đang nghĩ tới chuyện đấy đó. Hắc hắc, người làm cũng làm rồi, còn không cho ta tưởng tượng à?”

Mã Cát bị Dịch Nãi làm nghẹn lời, không biết nên đáp lại thế nào mới tốt. Đò mặt nghẹn nửa ngày mới phun ra được một câu: “Không thèm nói với người, da mặt dày.”

Dịch Nãi cười ha hả, bất quá tâm tình rồi rắm cũng tốt hơn rất nhiều. Vừa lúc này Phát Lôi gọi bọn họ ra ăn cơm, đánh gãy câu chuyện. Buồng bùng trong tay xuống, Dịch Nãi kéo Mã Cát đi ăn.

Mã Cát trong lòng tức giận, lúc ăn thịt nướng còn trừng mắt lườm Dịch Nãi vài lần.

Tiểu Nhị ngửi thấy mùi thịt nướng, con sâu tham ăn trong bụng lập tức chui ra. Mấy ngày nay đều là nó tự tìm thức ăn, đã lâu không được ăn thịt nướng. Tuy lúc nhìn thấy nó, mọi người trong bộ lạc đều chủ động uy thết, nhưng nó có nguyên tắc của riêng mình, không phải chủ nhân nó sẽ không ăn.

Cho nên, hiện giờ chủ nhân đã quay lại, Tiểu Nhị là người cao hứng nhất. Từ nay, nó lại có thể ăn thịt nướng mỹ vị cùng cá nướng thơm ngon.

Tiểu Nhị bất chấp né tránh tuyết linh, phóng tới bên người Dịch Nãi, phe phẩy cái đuôi cọ cọ chân cậu. Tuyết linh cũng chậm rãi thông thả đi tới, không tới gần đồng lửa mà ngồi xỏm xuống bãi cỏ các đó không xa.

Con tuyết linh kia một thân da lông tuyết trắng không chút tạp chất, hành động nhanh nhẹn lưu loát, quả thực rất xinh đẹp uy phong. Dịch Nãi vốn rất hảo cảm với con vật hình thù gần như Samoyed này, vì thế muốn biểu đạt chút thiện ý. Cậu ném vài miếng thịt nướng nhỏ cho Tiểu Nhị, thuận tiện cũng ném vài miếng qua cho tuyết linh.

Tuyết linh cảnh giác ngửi ngửi mấy miếng thịt nướng rơi xuống cỏ, không ăn, ngược lại ngẩng đầu lên nhìn Dịch Nãi. Dịch Nãi hướng nó cười cười, đưa tay xoa xoa Tiểu Nhị trong lòng. Tiểu Nhị vui vẻ phe phẩy cái đuôi, cắn một miếng thịt nướng ăn thực cao hứng, ngay cả đầu cũng không thèm ngẩng lên.

Tuyết linh thấy vậy mới cúi đầu ngậm một miếng thịt nướng, chậm rãi cắn ăn.

Là một con thú quanh năm chỉ ăn thịt sống, tuyết linh không thể không thừa nhận, thịt được nướng chín bằng lửa quả thực có hương vị độc đáo. Đương nhiên, nó càng thích con mồi tươi sống hơn, đặc biệt là sau khi cắn đứt cổ con mồi, dòng máu ấm nóng chảy ra làm tinh thần nó phấn chấn không thôi. Chính là, Tiểu Nhị rõ ràng thích ăn loại thịt nướng chín này.

A, đúng rồi. Tiểu Nhị, đây là cái tên người kia đặt cho vật nhỏ. Ô, cái tên thật khó nghe. Đáng giận, vật nhỏ hẳn phải thuộc về nó mới đúng. Từ khi vật nhỏ ở trong rừng cứu nó, nó liền nhận định, vật nhỏ thuộc về mình.

Nhưng làm tuyết linh không ngờ chính là lúc vết thương của nó còn chưa khỏi hẳn thì vật nhỏ đã gấp gáp muốn đi. Cũng vì thế, nó không thể không theo vật nhỏ tới nơi xa lạ này. Tuy vóc dáng đám cánh dài kia rất lớn, thoát nhìn cũng thực hung hãn, chính là nó không sợ. Tuyết linh tự nhận nó có thể bảo hộ vật nhỏ rất tốt, cũng sẽ chăm sóc nó đầy đủ.

Chỉ là, nó không có cách nào đi đứng nhóm lửa nướng thịt như nhóm động vật hai chân này. Tuyết linh cảm thấy thực bất đắc dĩ. Nó nghĩ, có lẽ mình nên sống cùng nhóm người này một thời gian. Bất quá, một ngày nào đó, nó sẽ làm vật nhỏ toàn tâm toàn ý hướng về mình. Nghĩ vậy, ánh mắt đen láy của tuyết linh lóe lên một tia kiên nghị.

Dịch Nãi thực hứng thú với sự cảnh giác cùng thông minh của tuyết linh, ngồi bên kia vừa ăn vừa quan sát nửa ngày. Phát Lôi không khỏi có chút ghen tỵ. Y không ngừng mượn cơ hội đưa thịt nướng cho Dịch Nãi mà chần chờ mặt, ngăn cản tầm mắt cậu.

Dịch Nãi bất mãn nói: “Này, Phát Lôi, người đừng lúc ăn lúc hiện nữa a?” Phát Lôi nghe vậy thì không tiếp tục nữa, kéo Dịch Nãi, bắt cháp cậu đang ăn, hung hăng hôn xuống.

Nụ hôn này mang theo hương vị chiếm giữ cùng trừng phạt nồng đậm, quả thực làm Dịch Nãi thất thần. Đầu lưỡi Phát Lôi cường thế chiếm đoạt khoang miệng, càn quét khắp nơi. Miếng thịt Dịch Nãi còn ngậm trong miệng, vì quá bất ngờ mà ‘ùng ực’ nuốt xuống. Người này quả thực càng lúc càng bá đạo mà.

Dịch Nãi rất nhanh phản ứng lại, Phát hiện Hách Đạt, Mã Cát, Tiểu Nhị cùng tuyết linh đều nhìn bọn họ chăm chăm. Tuy da mặt Dịch Nãi rất dày, nhưng cũng không thích diễn phim hạn chế độ tuổi trước mặt mọi người. Đây còn là lần đầu tiên bọn họ quang minh chính đại hôn môi trước mặt bằng hữu, sắc

mặt Địch Nãi không khỏi đỏ lên. Dùng sức đẩy Phát Lôi.

Địch Nãi thở hồng hộc lau miệng, có chút xấu hổ nói: “Phát Lôi, sao tự dưng tập kích như vậy? Muốn hôn ta cũng đừng làm trò trước mặt người khác như vậy a?” Phát Lôi chưa đã ghiền liếm liếm môi, phản bác: “Ai kêu ngươi vẫn không nhìn ta. Không nhìn, ta liền hôn ngươi.”

Địch Nãi nghe vậy thì thực sự hết chỗ nói. Xem đi, đây mới thực sự là mặt dày. Này có thể xem là lần đầu tiên Địch Nãi kinh ngạc đến vậy, rất nhanh liền có người vui sướng cười ha hả khi người khác gặp họa.

Mã Cát đỏ mặt cười trộm, Hách Đạt tuy mặt đỏ nhưng vẫn nhìn ra cơ mặt của y đang rung rung. Thậm chí ngay cả con ngươi đen láy của tuyết linh cũng lộ ra ý cười. Chỉ có Tiểu Nhị, ngơ ngác nhìn Địch Nãi một hồi, sau đó tiếp tục tác chiến với thịt nướng.

Khụ, lần này quả thực con mẹ nó mặt dày. Địch Nãi ho khan nói: “Tối tối tối, mau ăn mau ăn, thịt nướng sắp nguội cả rồi.”

Cũng may mọi người đều thực hiểu ý, Mã Cát cùng Hách Đạt tiếp tục ăn thịt. Bất quá, ăn xong, Mã Cát liền bật dậy kéo Hách Đạt rời đi, nói có chuyện muốn làm. Địch Nãi sờ sờ mũi, nghĩ thầm, chẳng lẽ mình cùng Phát Lôi biểu hiện quá thoáng, dọa hoảng Mã Cát rồi.

Hừ, nếu sợ thì cũng là lỗi của Phát Lôi. Sau khi nhóm Mã Cát đi rồi, Địch Nãi hung hăng néo tai Phát Lôi, biểu đạt sự phẫn nộ của mình. Sau đó liền vút ra sau đầu, xách Tiểu Nhị lên đùa giỡn.

Tiểu Nhị ăn tới mức cái bụng căng lên tròn xoe, thỏa mãn ‘cầu nhàu cầu nhàu’ vài tiếng, ợ một cái rõ to. Địch Nãi đột nhiên nghĩ tới, có lẽ nên làm một cái ổ cho Tiểu Nhị. Nếu đã có bằng hữu thì khẳng định nó không thể tiếp tục chen chúc trên giường cậu. Huống chi, Phát Lôi cũng không thích ngủ cùng Tiểu Nhị.

Nói liền làm. Địch Nãi thả Tiểu Nhị xuống, bắt đầu xem xem nên làm ổ ở đâu, nên làm thế nào. Phát Lôi vừa nghe nói làm ổ cho Tiểu Nhị thì đúng là cầu còn không được, vội vàng giúp Địch Nãi ra ý kiến khiêm khuôn vác tảng đá.

Rất nhanh, Tiểu Nhị có một cái ổ nhỏ của riêng mình dựa sát vách sơn động. Cái ổ này một mặt dựa vào tường, hai mặt là đá, chỉ chừa một mặt để ra vào. Trên đỉnh ổ xếp đầy nhánh cây, bởi vì chuẩn bị cho Tiểu Nhị cùng tuyết linh nên cũng khá lớn. Cho dù Tiểu Nhị lăn lộn mấy vòng cũng không đụng vào tường.

Trong ổ Địch Nãi lót một tầng cỏ khô, tiếp đó trải lên hai miếng da thú. Như vậy Tiểu Nhị ngủ sẽ vừa êm vừa ấm.

Tiểu Nhị thấy cái ổ, quả nhiên vui sướng không thôi. Nó lập tức phóng vào trong, vui tươi hơn hờ lần lộn.

Bất quá, lúc nhìn thấy Địch Nãi ngoắc ngoắc tay bảo tuyết linh cùng vào trong thì niềm vui sướng của nó lập tức tan biến. Cầu nhàu cầu nhàu, chủ nhân, đây là địa bàn của ta, sao có thể để tên chán ghét này vào ở a? Còn nữa, chủ nhân vì cái lông gì lại tỏ ra nhiệt tình với cái kẻ ăn cọ com kia a? Ta khẳng định. Ta mới không cần ngủ chung với nó.

Tiểu Nhị nhảy lên người Địch Nãi, bắt mẫn cọ cọ, không ngừng làm nũng. Đáng tiếc Tiểu Nhị kêu cỡ nào, Địch Nãi cũng chỉ nghĩ là nó cao hứng, hưng phấn mà thôi. Vì thế Tiểu Nhị đáng thương, từ đó bắt đầu kiếp sống chung bi thức của mình cùng tuyết linh.

Địch Nãi thực hài lòng với thiết kế của mình. Không để ý Tiểu Nhị giãy dụa, ném nó vào trong ổ, sau đó cũng gọi tuyết linh vào. Nhìn hai cục nhỏ vui vẻ nháo loạn thành một đoàn ở trong cái ổ mới làm, nỡ nào chuẩn bị đi ngủ.

Lúc Địch Nãi gọi, tuyết linh có chút do dự. Dù sao nó đã quen sống một mình. Muốn cùng đám động vật đi lại bằng hai chân này ở cùng một sơn động, quả thực có chút không quen. Chính là, nhìn bộ dáng tràn đầy tinh lực của Tiểu Nhị trong ổ, nó nghĩ, có lẽ bước vào cái ổ này chính là lựa chọn tốt nhất. Chỉ có vậy, vật nhỏ không còn cách nào trốn tránh, chỉ có thể tiếp nhận mình. Tên Địch Nãi này coi như tốt, thế nhưng tạo ra cơ hội để mình ở chung với vật nhỏ. Xem ra, về sau có thể cùng người này giao dịch một chút.

Tuyết linh vừa mới bước vào cái ổ Địch Nãi mới làm, Tiểu Nhị liền bỏ nhào tới, bắt đầu công kích. Tuyết linh lắc mình né tránh, đồng thời nhấc chân sau đá vật nhỏ một cái lăn quay. Ngô, nhiệt tình thực không sai. Bất quá, quá nghịch ngợm là không tốt, nhất định phải hảo hảo dạy dỗ.

Tuyết linh giẫm một chân lên người Tiểu Nhị, bắt đầu nhiệt tình giúp nó liếm lông.

...

Hoàn Chương 77.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Địch Nãi Muốn Phản Công

Nhìn giường đá trước mắt hồi lâu, Dịch Nãi thờ hắt một hơi. Ai, mệt mỏi nhiều ngày như vậy, rốt cuộc cũng được ngủ trên giường của mình. Cởi phăng giày nhảy lên giường nằm nhắm mắt lại. Quả nhiên, vẫn là giường mình thoải mái. Cậu cảm thấy lỗ chân lông khắp toàn thân đều kêu la mệt mỏi, thân thể nặng muốn chết. Trong lúc mông lung cảm thấy Phát Lôi nằm xuống bên cạnh, cậu cũng không mở mắt.

Phát Lôi cởi áo khoác Dịch Nãi, ôm cậu vào lòng mình. Dịch Nãi cảm thấy có chút trời buộc, bắt mắt né tránh, không tránh được thì cứ thế ngủ thiếp đi. Phát Lôi sát qua hôn Dịch Nãi một cái, cũng chậm rãi ngủ. Chuyến hành trình này, cả hai bọn họ đều thực mệt mỏi. Chỉ có ở hoàn cảnh quen thuộc mới có thể thực sự yên lòng, hảo hảo ngủ một giấc.

Ngủ thẳng một giấc, thức dậy thì trăng đã treo trên cao. Giữa trưa vẫn còn lại chút thịt nướng, hai bọn họ cũng không muốn phí sức lực, nướng nóng lại rồi dùng cho bữa tối.

Ăn xong miếng thịt nướng cuối cùng, Phát Lôi phui phui tay đứng dậy thu thập này nọ. Dịch Nãi đưa tay bứt một cọng cỏ, lười biếng tựa vào vách đá xía răng. Cậu cảm thấy bản thân càng lúc càng lười, đại khái vì Phát Lôi rất chịu khó đi. Phát Lôi giống như vĩnh viễn dư thừa tinh lực vậy, nhiệt tình mười phần.

Dịch Nãi có chút mê muội nhìn Phát Lôi bận rộn. Phát Lôi đang khom người nhặt tạp vật trên mặt đất, nửa thân trên trần trụi lộ ra màu mật ong, dưới ánh lửa mong manh tựa hồ tỏa ra ánh sáng bóng loáng. Dịch Nãi cảm thấy Phát Lôi hình như lại cao thêm một chút, dáng người cao lớn cường tráng. Bởi vì tư thế khom lưng nên đường cong thắt lưng có vẻ dị thường lưu luyến. Dưới da thú là bắp đùi thon dài, cơ thể rắn chắc, tràn đầy sức mạnh.

Dịch Nãi cười tủm tỉm thưởng thức, cảm thấy ánh mắt mình quả nhiên không tồi. Nếu là ở thế giới cũ, Phát Lôi khẳng định có thể trở thành hình mẫu của đàn ông. Nếu chơi bóng rổ, nói không chừng có thể trở thành cầu thủ siêu cấp. Phát Lôi đại khái cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Dịch Nãi, quay đầu qua mỉm cười. Nụ cười kia hồn nhiên ấm áp lại có chút ngại ngùng.

Nhìn Phát Lôi mỉm cười, Dịch Nãi đột nhiên cảm thấy hô hấp bị kiềm hãm, tim cũng đập nhanh hơn. Gì mà ngoái đầu lại cười chứ! Phát Lôi, người là nam nhân đó, đừng có cười câu nhân vậy được không a? Dịch Nãi nhìn không được thâm kêu than. Cậu cảm thấy có một ngọn lửa chậm rãi phùng lên, thiêu đốt tới mức miệng khô lưỡi khô. Nhìn thân trên trần trụi của Phát Lôi, cậu thực muốn hăng hăng cắn một ngụm lên cơ ngực rắn chắc kia. No bụng thường kích thích, quả nhiên rất đúng a!

Dịch Nãi nhìn không được bước qua, đưa tay ôm lấy thắt lưng Phát Lôi, áp mặt lên lưng đối phương, khàn khàn nói: “Này, Phát Lôi, chúng ta tới hồ nước kia tắm rửa đi?”

Phát Lôi sừng sốt một chút, buông thứ trong tay xoay người ôm lấy Dịch Nãi. Thực tâm thiết dùng cảm cọ cọ đầu Dịch Nãi, cười nói: “Tốt!”

Dịch Nãi nghe vậy, sắc mặt liền biến đen. Chỉ vì tư thế này, Dịch Nãi rõ ràng cảm nhận được chênh lệch chiều cao của bọn họ. A! Vì cái lông gì Phát Lôi lại cao như vậy, thực đã kích lòng tự tin của ông đây mà.

Đẩy Phát Lôi, cầm lấy áo cộc tay cùng váy da thú để chốc nữa thay đổi, Dịch Nãi sải chân leo lên lưng y. Dọc theo đường đi, Dịch Nãi ở trên lưng Phát Lôi trần trọc nghĩ một chuyện. Trước kia đều là Phát Lôi công thành đoạt đất chiếm hết tiện nghi. Không được, cậu nhất định phải xoay chuyển tình thế trước khi cục diện đã định. Phản công, tới nay ông nhất định phải phản công! Nghĩ tới đây, Dịch Nãi nhìn không được nhiệt huyết sôi trào, anh bạn phía dưới cũng cứng rắn đỉnh lên lưng Phát Lôi.

Phát Lôi cảm nhận được nhiệt tình của Dịch Nãi, tốc độ bay cũng tăng lên. Đương nhiên, hiện giờ y không biết ý tưởng của Dịch Nãi, bằng không tuyệt đối sẽ không bay nhanh như vậy. Hiện giờ, y chỉ cảm thấy, bầu bạn đối với mình tràn ngập nhiệt tình là một chuyện phi thường tốt đẹp.

Tới hồ nước, Dịch Nãi nhanh chóng nhảy xuống khỏi lưng Phát Lôi, ném quần áo, nhảy ồm xuống nước. Vốc nước lên rửa mặt, chậm rãi thờ hắt một hơi. Không thể kích động, nhất định phải bình tĩnh bình tĩnh bình tĩnh, cậu tự nhủ. Hôm nay ở hồ này, có thể nói là thiên thời địa lợi nhân hòa có đủ, cậu không tin mình không tóm được Phát Lôi!

Dịch Nãi chậm rãi xoay người, mỉm cười thực dụ hoặc với Phát Lôi đã hóa thành hình người ở trên bờ, vẫy vẫy tay: “Còn thất thần ở đó làm gì, mau xuống đây a!” Dịch Nãi không biết bộ dáng mình lúc này nhìn thế nào cũng giống một con hồ ly đang khiêu khích con mồi.

Nhìn nụ cười sáng lạn của Dịch Nãi, Phát Lôi có chút mê hoặc, ngây ngốc bước xuống hồ, bơi về phía Dịch Nãi.

Dịch Nãi tiến tới hai bước, kéo thấp đầu Phát Lôi, liếm nhẹ bên khóe môi y, cười nói: “Hey, anh bạn, người thực suất. Ta thực thích người a.”

Khen ngợi trắng trợn như vậy, quả thực có chút không giống tác phong của Dịch Nãi. Chỉ là Phát Lôi nghe vậy thì liền cảm giác toàn thân khô nóng, hô hấp trở nên ồ ồ, cúi đầu hung hăng ngậm lấy môi Dịch Nãi, đầu lưỡi nóng rực xuất động, liếm mút khoang miệng cậu. Dịch Nãi ôn nhu tiếp nhận, nhợt nhạt đáp lại. Đó là một nụ hôn nhiệt tình mà ngọt ngào. Hôn xong, khóe miệng cả hai đều vuron lại sợi chỉ bạc ám muội.

Phía dưới Phát Lôi lập tức phản ứng, cây trụ lớn lập tức phản chấn run run.

Dịch Nãi cười hi hi, cách lớp da thú bùng phát đỉnh đại gia hỏa kia một chút. Phát Lôi run bắn, có chút bắt mắt nhìn Dịch Nãi. Dịch Nãi liếm liếm môi, áp sát bên tai Phát Lôi thì thầm: “Anh bạn, chúng ta thương lượng một chút đi? Người cao quá, mỗi lần hôn ta đều phải ngẩng đầu thực vất vả, bằng không, người ngồi lên tảng đá kia đi, được không?”

Phát Lôi không chút nghi ngờ, thuận theo ngồi lên tảng đá bên bờ. Tảng đá này có một phần chìm dưới nước, Phát Lôi vừa ngồi lên đó thì lập tức lún hơn Dịch Nãi một khúc. Dịch Nãi thầm cười trộm một chút, ôm đầu Phát Lôi, hôn lên môi y, thuận thế áp đầu y lên mặt đá.

Đối với bản thân bị vấy vào thế yếu, Phát Lôi có chút vô thố. Y giãy dụa muốn xoay người lại, chỉ là Dịch Nãi đè ép thực chặt, đồng thời còn dùng những nụ hôn nóng bỏng làm y từ bỏ chống cự. Quả nhiên, Phát Lôi lập tức thành thật, nhắm mắt lại hưởng thụ.

Dịch Nãi lén lút thở phào, bắt đầu từ cổ y một đường liếm hôn xuống dưới. Tay cũng không nhàn rỗi, nhẹ nhàng cấu捏 một viên đậu đỏ. Phát Lôi hít một hơi, hơi thở cũng dồn dập hơn.

Dịch Nãi vừa lòng hé miệng cười cười, hưng hăng hôn một cái thật kêu trên cơ ngực rắn chắc của Phát Lôi. Bàn tay tiếp tục lướt xuống, túm lấy anh bạn cao ngất kia nhẹ nhàng vuốt ve. Đấy mắt Phát Lôi tràn đầy lửa nóng, đưa tay kéo Dịch Nãi qua, cuồng nhiệt hôn môi. Hôn xong, Dịch Nãi trượt xuống, ngâm lấy đại gia hỏa nóng bỏng, hút mạnh một cái.

Phát Lôi hô nhỏ một tiếng, kìm không được ngửa đầu. Kích thích mãnh liệt như vậy quả thực làm người ta muốn phát điên.

Miệng Dịch Nãi không ngừng hoạt động, bàn tay thì vuốt ve chiếc túi da. Đồng thời, cậu thử thăm dò từ phần túi da đi xuống nơi bí ẩn kia. Chính là, phương pháp này không hiệu quả lắm. Cơ mông Phát Lôi phi thường săn chắc nên cửa sau hoàn toàn đóng chặt. Dịch Nãi không có cách nào duỗi tay vào trong thăm dò.

Nghĩ nghĩ, Dịch Nãi chen chân vào giữa khai mở hai chân Phát Lôi. Đáng tiếc Phát Lôi khép chặt chân, cậu thì đang ở tư thế khom người nên hoàn toàn không có biện pháp dùng lực. Phát Lôi, người phối hợp một chút được không a! Dịch Nãi quả thực khóc không ra nước mắt.

Nửa ngày cũng không mở được cánh cửa này, Dịch Nãi bắt đầu nôn nóng. Một phút phân tâm liền không cẩn thận cắn vào phần thân trong miệng. Phát Lôi giật bắn người, tỉnh táo lại. Y đẩy Dịch Nãi ra, thở hồng hển. Dịch Nãi nhìn đại gia hỏa thoáng chốc mất tinh thần xiu xuống, có chút xấu hổ nói: “Thực xin lỗi a! Ta không phải cố ý.”

Phát Lôi lắc đầu biểu thị không có việc gì, vươn tay kéo Dịch Nãi, cắn lên vành tai non mềm, trầm giọng cười nói: “Không có việc gì, ta cũng nên hầu hạ người.”

Cả người Phát Lôi run lên, giãy dụa đẩy Phát Lôi, khế cắn môi nói: “Phát Lôi, ta không cần như vậy, ta muốn làm người.”

Phát Lôi thực không thể nào lý giải những lời này của Dịch Nãi. Trước kia Dịch Nãi vẫn luôn kháng cự kết hợp, Phát Lôi cứ tưởng nguyên do là vì cậu vẫn chưa toàn tâm toàn ý thích mình. Khoảng thời gian trước Dịch Nãi rút cuộc cũng tiếp nhận, Phát Lôi nghĩ cậu đã tiếp nhận hai người là bầu bạn sinh sống cùng nhau. Không ngờ, lúc này Dịch Nãi lại đưa ra yêu cầu kỳ quái như vậy.

Nghĩ tới đây, Phát Lôi hoang mang nhủ nhủ mảy, nhìn Dịch Nãi một hồi mới hỏi: “Ý của người là muốn làm chuyện ta đã làm với người ở bờ biển? Chính là, người là giống cái a.”

Dịch Nãi nhướng nhướng mi, bất mãn nói: “Trừ bỏ không thể biến thân, ta toàn thân cao thấp có chỗ nào không giống? Người có thể làm ta, thì ta cũng có thể làm người.”

Phát Lôi nghe Dịch Nãi nói xong thì giật mình, chẳng lẽ vì Dịch Nãi là người thế giới khác nên mới không hiểu, không biết điểm khác biệt của giống đực cùng giống cái. Vì thế, y dùng giọng điệu nhẹ nhàng giải thích: “Dịch Nãi, giống đực cùng giống cái không giống nhau. Giống đực không thể sinh đứa nhỏ, chỉ có giống cái mới có thể sinh đứa nhỏ.”

Sắc mặt Dịch Nãi biến thành đen xì: “Ông đây đương nhiên biết giống cái mới có thể sinh đứa nhỏ! Chính là, thú nhân cũng đâu phải không thể làm bên tiếp nhận? Trong bộ lạc, không phải cũng có vài thú nhân kết bầu bạn với thu nhân à?”

Phát Lôi gật gật đầu: “Đúng là vậy. Bất quá bình thường hai thú nhân kết bầu bạn sẽ có một người uống nước thánh, cải tạo thành giống cái.” Phát Lôi dùng một chút, có chút suy sụp nói: “Vì cái gì người nhất định muốn làm ta? Người là giống cái, làm bên tiếp nhận để dàng đạt được khoái cảm hơn. Chẳng lẽ, ta không làm người vui sướng?”

Dịch Nãi điên cuồng gào thét trong lòng, đương nhiên không phải như vậy, ta cũng cảm thấy vui sướng, chỉ là, ta là một người nam nhân có tự trọng, không thể nào cứ bị người ép tới gắt gao như vậy. Đương nhiên, những lời này hiển nhiên không có cách nào nói ra.

Dịch Nãi có chút buồn bực quát: “Đừng nói dông dài, ý người là không muốn để ta làm đúng không?”

Kỳ thật, trong bộ lạc thú nhân, một giống cái nói muốn làm giống đực quả thực là chuyện lạ chưa từng có. Dù sao, sức mạnh của thú nhân cùng phi thú nhân cách biệt quá xa, cấu tạo thân thể cũng khác. Phi thú nhân tuyệt đối không muốn áp đảo thú nhân, mà thú nhân cũng không dễ dàng khoan nhượng để phi thú nhân làm vậy. Chỉ là, Phát Lôi thực sự rất yêu Dịch Nãi, cũng tùy ý cậu tùy hứng. Y nghĩ, có lẽ Dịch Nãi chỉ nhất thời tò mò, cứ để cậu thử một lần để sau này chắt đứt suy nghĩ này cũng tốt. Không phải chỉ bị thương một chút thôi sao? Vì cậu muốn y chết cũng được, chút thương tổn này có là gì.

Phát Lôi nhìn Dịch Nãi, do dự một hồi lâu mới lộ ra biểu tình bi tráng sẵn sàng hi sinh nói: “Được rồi, nếu người nhất quyết kiên trì thì người làm đi!” Nói xong, Phát Lôi siết chặt nắm tay, nhắm mắt lại, nằm ngửa trên tảng đá. Chỉ là, theo cơ thể run rẩy khe khẽ có thể nhìn ra, sự nhẫn nại của y đã đạt tới cực hạn.

Nhìn bộ dáng thấy chết không sờn của Phát Lôi, Dịch Nãi lại có chút do dự. Kỳ thực nghĩ lại, cậu cũng hiểu được cảm thụ của Phát Lôi. Nếu ở thế giới cũ, trường hợp này cũng giống như một người nữ nói ‘tôi muốn đè anh’ với một người nam. Dịch Nãi nghĩ thử một chút cũng cảm thấy kinh hoàng.

Phát Lôi là một thú nhân cường tráng, thế nhưng không để ý tới quan niệm truyền thống của bộ lạc, đồng ý với đề nghị ngược ngạo của cậu, này quả thực

là Dịch Nãi cảm động.

Y nhân nhượng như vậy nhất định là vì yêu tới cực điểm đi?

...

Hoàn Chương 78.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Người Có Tình Cùng Làm Chuyện Khoái Hoạt

Phát Lôi nằm trên tảng đá, lông mi run rẩy nhẹ nhẹ, tựa hồ muốn mở rồi lại không dám.

Dịch Nãi thở dài một hơi, vươn tay vuốt ve Phát Lôi một chút. Nào ngờ tay cậu vừa chạm tới, Phát Lôi liền run lên. Một người bình thường kiên cường dũng cảm như vậy thế nhưng chỉ vì một cái chạm nhẹ của cậu mà sợ tới phát run, Dịch Nãi nghĩ mà buồn cười.

Phát Lôi giang tay giang chân nằm đó, rõ ràng chỉ là một đứa nhỏ to xác. Chính là, một đứa nhỏ như vậy thế nhưng lại bao dung mặc cậu tùy hứng. Dịch Nãi đột nhiên nghĩ, bản thân còn quyết định sau này sẽ không sinh đứa nhỏ. Nếu Phát Lôi tiếp nhận thêm chuyện này thì quả thực đã hi sinh quá lớn.

Trái tim Dịch Nãi có chút mềm nhũn, tay đặt trên đùi Phát Lôi, nửa ngày cũng không nhúc nhích. Phát Lôi có chút nghi hoặc, mở mắt ra nhìn về mặt Dịch Nãi, trong lòng khẽ động, đột nhiên bật dậy ôm lấy cậu. Có chút làm nũng nói: “Dịch Nãi, người xem mấy hôm trước không phải chúng ta vẫn rất tốt à? Nếu người cảm thấy không hài lòng, ta nhất định sẽ cố gắng cải tiến, được không?”

Nói xong, sắp qua dùng môi mình cọ cọ tai Dịch Nãi, mút nhẹ. Đồng thời bàn tay cũng không nhàn rỗi, chui vào quần áo đã ướt sũng tiến tới phần eo nhẹ nhàng xoa nắn. Thắt lưng Dịch Nãi sớm đã bị nước hồ ngâm tới lạnh lẽo, bị bàn tay to ấm áp của Phát Lôi xoa nắn một chút liền mềm nhũn.

Dịch Nãi cảm thấy Phát Lôi giống như một đứa nhỏ đang âm mưu chơi xỏ mình, đồng thời lại có chút cẩn thận lấy lòng.

Kỳ thật Phát Lôi vừa nói vậy, Dịch Nãi liền có chút ngượng ngùng. Phát Lôi quả thực là một tình nhân chu đáo, phương diện này lại thực sắc sảo. Dịch Nãi tự nhận bản thân không thể sắc sảo cẩn thận được vậy.

Hơn nữa, vóc dáng Phát Lôi cao lớn như vậy, nếu Dịch Nãi ở mặt trên thì thực tiễn cũng khá khó khăn. Với lại, Phát Lôi chắc chắn sẽ không tự nhiên, phỏng chừng rất khó đạt được khoái cảm.

Dịch Nãi thở hắt một hơi. Quên đi, mình cứ kiên trì phản công làm gì? Hai người ở cùng một chỗ chính vì muốn vui vẻ khoái hoạt. Cần chi cứ mãi rối rắm vấn đề ai trên ai dưới? Về phần tự tôn nam nhân chất tiết kia, nếu thế giới này chẳng có ai để ý, cậu cũng cứ mặc kệ nó đi.

Nghĩ tới đây, Dịch Nãi ôm lấy Phát Lôi, tựa vào tai y nhẹ giọng nói: “Hey, anh bạn, ta thay đổi chủ ý.” Tuy Dịch Nãi không nói rõ là chủ ý gì nhưng Phát Lôi vừa nghe đã hiểu. Trong lòng vui sướng ôm chặt lấy Dịch Nãi, cứ như muốn khắc cậu vào trong cơ thể mình.

Dịch Nãi mỉm cười không nhúc nhích mặc y ôm. Thân thể Phát Lôi nóng hừng hực, cứ hết như một cái lò giữ ấm cỡ bự. Hai người cứ vậy chặt chẽ tựa vào cùng một chỗ, giống như xua đi hết thấy khí lạnh cuối thu. Phát Lôi nói lỏng tay, ngẩng đầu dùng đôi mắt to tròn sáng ngời nhìn Dịch Nãi. Ánh mắt tinh thuần long lanh chói mắt không thôi.

Dịch Nãi đột nhiên cảm thấy thực thỏa mãn, thực vui sướng.

Thấy Dịch Nãi hơi nhếch khóe môi mỉm cười, Phát Lôi nhìn không được hưng hăng hôn lên đôi môi đầy hấp dẫn kia. Dịch Nãi nhắm mắt lại, đầu lưỡi mềm mại linh hoạt quấn lấy đầu lưỡi Phát Lôi, giống như khiêu khích lại giống như an ủi, thuận theo để y cướp đoạt.

Phát Lôi có được kích lệ, quả thực giống như mãnh hổ thoát khỏi gông xiềng, mạnh mẽ tiến tới. Vẫn giữ tư thế ngồi trên tảng đá, ôm Dịch Nãi ngồi trên người mình, bắt đầu gặm cắn. Rất nhanh, trên làn da mặt ong xuất hiện một loạt dấu hôn.

Dịch Nãi bị cắn tới kêu to: “Ai ai, Phát Lôi con mẹ nó kiềm chế chút đi, người muốn ăn ta luôn à?”

Phát Lôi thở hổn hển buông Dịch Nãi ra, cười hắc hắc vui sướng. Giờ phút này tâm tình y thực kích động, nói cái gì cũng không nên lời, chỉ cảm thấy người trước mắt có yêu thể nào cũng không đủ.

Dịch Nãi áp qua, trán áp trán, nỉ non: “Đại ngọc. Phát Lôi, người đúng là đại ngọc.” Tình yêu sẽ làm con người ta mù quáng, đơn thuần. Dịch Nãi cảm thấy cái người này đúng là người ngọc nhất thế giới. Bởi vì y quá ngọc nên Dịch Nãi nguyện ý cung chịu y, nguyện ý để y muốn làm gì thì làm.

Trong lòng Phát Lôi chỉ một mực nghĩ làm sao làm Dịch Nãi vui sướng. Y nghĩ, chỉ cần Dịch Nãi cảm thấy vui sướng thì sau này sẽ không nghĩ tới mấy

chuyện kỳ quái nữa.

Phát Lôi hơi nghiêng đầu ngậm lấy vành tai Dịch Nãi ti mi liếm mát. Vành tai dẻo dai là điểm mẫn cảm của Dịch Nãi, mỗi lần hôn lên nơi này, cậu chắc chắn sẽ đỏ mặt. Vành tai đỏ ửng nhìn thế nào cũng thực đáng yêu. Phát Lôi với đầu lưỡi vào trong tai, xoay tròn liếm liếm. Dịch Nãi nhìn không được run rẩy ôm chặt lấy cánh tay Phát Lôi.

Tay phải Phát Lôi thực kỹ xảo với tay kéo khóa áo Dịch Nãi, cách lóp áo ba lỗ xoa nắn điểm nhỏ nổi trước ngực. Sau đó, đôi môi cũng hạ xuống bên còn lại, hết liếm lại mát.

“A...” Dịch Nãi than nhẹ một tiếng, hưởng thụ ngửa đầu, giống như mời gọi đối phương hưởng dụng cơ thể mình.

Phát Lôi công kích cả hai bên, hai điểm nhỏ rất nhanh liền cương cứng. Cả lồng ngực chỉ có hai nơi kia ẩm ướt, hai điểm nhỏ đỏ đỏ dựng thẳng, thoát nhìn dâm mị vô cùng.

Phát Lôi thưởng thức hồi lâu, lúc này mới cởi bỏ quần áo, ngay cả áo ba lỗ cũng cởi bỏ. Dưới ánh trắng, những đường cong gầy yếu mà kiêu mỹ của Dịch Nãi hoàn toàn lộ ra. Phát Lôi vừa hôn hai điểm nhỏ kia vừa yêu thích vuốt ve làn da rắn rỏi, cái bụng bằng phẳng, xúc cảm trên tay thực tuyệt hảo.

Da thịt trước ngực Dịch Nãi trắng nõn, xúc cảm trắng mịn, thế nhưng lại ẩn chứa sức mạnh. Phát Lôi cúi người, mê muội in xuống một nụ hôn.

Dịch Nãi thả lỏng từ từ nhắm mắt lại, một tay giữ ót Phát Lôi, tay còn lại luồn vào tóc y nhẹ nhàng vuốt ve. Giờ phút này đầu óc cậu trống rỗng, chỉ muốn hưởng thụ khoái hoạt do da thịt thân cận mang tới.

Trên eo Dịch Nãi có một vết sẹo dài nửa tấc, Phát Lôi nhẹ nhàng liếm hôn, giống như mang theo vô hạn thương tiếc. Dịch Nãi cảm thấy nơi đó vừa nóng lại ngứa, nhìn không được uốn éo, cũng vì thế mà đưa ngay phần rốn đến trước mặt y.

Phát Lôi hiển nhiên cảm thấy vật nhỏ này thực đáng yêu, nhìn không được hôn vài cái. Dịch Nãi cảm giác nhiệt lưu toàn thân dừng mãnh tập trung về phía bụng dưới, phần thân không thể khống chế cứng rắn.

Phát Lôi cũng có chút xao động, cởi bỏ dây nịch, nóng nảy cởi bỏ quần dài. Lúc Dịch Nãi chỉ còn lại một cái quần lót mỏng đứng trước mặt, Phát Lôi nhìn không được nuốt nước miếng.

Phía trên bắp đùi thon dài là một mảnh quần lót phòng phòng, biểu hiện Dịch Nãi đã sớm động tình. Phát Lôi say tiến tới, hít sâu một hơi. Hương vị của Dịch Nãi thực sạch sẽ, có mùi thơm ngát của cỏ xanh. Phát Lôi nhìn không được ôm lấy chân Dịch Nãi, áp má vào anh bạn nhỏ hưng phấn kia, nhẹ nhàng cọ cọ. Tư thái yêu say đắm như vậy thực sự làm Dịch Nãi nhìn không được bật cười.

“Hey, đến, ném thử hương vị của nó đi?” Dịch Nãi kéo quần lót tuột xuống một chút, thử gắng gượng thẳng tắp bên trong liên bật người lộ diện. Màu sắc nó thực xinh đẹp, phần đỉnh non mềm vì chủ nhân quá kích động mà chảy ra không ít chất nhầy trong suốt.

Nhìn bạn nhỏ phần chân run run, Phát Lôi vươn đầu lưỡi liếm một chút. Hương vị có hơi mặn, còn mang theo chút vị tanh.

Thấy Phát Lôi giống như đang thưởng thức, liền cười hỏi: “Sao, hương vị thế nào hả?” Phát Lôi liếm liếm môi đáp: “Cũng không tệ lắm.” Nói xong, y lại áp sát, ngậm lấy, cao thấp liếm mát.

Dịch Nãi nhìn không được có chút đỏ mặt, tư thế thân mật như vậy, trước kia Dịch

Nãi quả thực khó có thể tưởng tượng. Không ngờ hiện giờ, hai bọn họ làm càng lúc càng tự nhiên.

Phát Lôi di chuyển đầu trước sau ma sát, còn không quên dùng đầu lưỡi quấn lấy phần đỉnh nhạy cảm. Khoang miệng ẩm áp mang tới kích thích vô hạn cho Dịch Nãi. Cậu cảm thấy có chút quá nhanh, nhìn không được kéo Phát Lôi lên, một lần nữa hôn sâu. Phát Lôi cường ngạnh hé mở răng nanh Dịch Nãi, mát lấy nước bọt, làm cậu không thể kiềm chế phát ra tiếng rên rĩ.

Hôn xong, lồng ngực Dịch Nãi phập phồng, gương mặt cũng đỏ bừng. Cậu chỉ cảm thấy rung động thật sâu, ngay cả nhịp tim cũng có chút bất quy tắc. Phát Lôi lại một lần nữa cúi người, bắt lấy phần thân Dịch Nãi cao thấp lỗ động, đồng thời ngậm lấy hai quả trứng bé xinh, liếm mát.

Đầu lưỡi Phát Lôi thực sự rất linh hoạt, Dịch Nãi nhìn không được hừ một tiếng.

Xoa xoa đầu Phát Lôi khích lệ: “Phát Lôi, kỹ thuật người ngày càng tốt a.”

Phát Lôi cảm giác được anh bạn trong tay càng lúc càng cứng hơn, biết Dịch Nãi đã sắp tới cực hạn, vội vàng ngậm vào miệng theo tiết tấu phun ra nuốt vào. Đồng thời, hai tay vòng ra sau mông Dịch Nãi, dùng sức xoa bóp. Cảm xúc rắn chắc thật sự tuyệt vời.

Lúc mát vào, Phát Lôi ngẩng đầu lên nhìn Dịch Nãi, hai tròng mắt cậu khép hờ, môi khẽ nhếch, vẻ mặt hưởng thụ, theo động tác của y mà khẽ thở dốc. Phát Lôi thực sự yêu chết bộ dáng đam mê của Dịch Nãi, càng nhìn không được cuồng nhiệt liếm mát.

Hô hấp Dịch Nãi càng lúc càng dồn dập, bàn tay túm tóc Phát Lôi siết chặt, kìm không được nâng hạ thân, theo động tác phun ra nuốt vào của Phát Lôi mà di chuyển cơ thể.

“A, Phát Lôi, tuyệt quá... nhanh lên, nhanh lên!” Dịch Nãi nhìn không được thúc giục.

Ở một lần nuốt thật sâu của Phất Lôi, toàn thân Dịch Nãi run bắn, phóng thích, Phất Lôi ừng ực một tiếng, nuốt hết toàn bộ.

Phân thân Dịch Nãi tuy vừa phóng thích nhưng vẫn chưa hoàn toàn mềm xuống. Phất Lôi ôm lấy cậu, bàn tay to vuốt ve khắp toàn thân, lại đẩy lên luồng sóng nhiệt. Dịch Nãi cảm giác đại gia hỏa của Phất Lôi cứng rắn đỉnh ở phía sau mình, nhịn không được vươn tay chộp lấy.

Đại gia hỏa nọ nổi lên gân xanh, cầm trong tay có cảm giác giật giật, giống như có nhịp đập sinh mệnh. Nghĩ tới tên khổng lồ này cư nhiên lại tiến vào trong cơ thể mình, trong lòng Dịch Nãi dâng lên chút khô nóng.

Phất Lôi để Dịch Nãi nằm lên tảng đá, vừa ôn nhu hôn môi, vừa dùng ngón tay ướt nước chạm vào phía sau Dịch Nãi.

Lần này Dịch Nãi thực thả lỏng, nương theo nước bôi trơn, ngón tay dễ dàng tiến vào bên trong. Nó bắt đầu dò xét, đụng chạm vách thịt. Dịch Nãi cảm thấy có chút trường đau, cũng có chút mơ hồ. Lúc đầu ngón tay Phất Lôi chạm phải điểm nào đó, toàn thân cậu tê dại, nhịn không được hừ nhẹ thành tiếng. Phất Lôi bắt đầu hoạt động ngón tay ra ra vào vào, nhắm thẳng điểm kia mà va chạm, nghiền nát.

Dịch Nãi cảm thấy trong người bắt đầu dâng lên một luồng nhiệt ý, nó làm trái tim cậu có chút hoảng hốt. Bởi vì nó hoàn toàn không giống những lúc động tình trước kia, nó làm toàn thân cậu mềm nhũn, không thể vận dụng sức lực.

Dịch Nãi híp mắt nhìn Phất Lôi, rõ ràng đã động tình tới cực điểm. Hô hấp nóng rực, gương mặt khêu gợi không ngừng tuôn mồ hôi.

Nhịn không được vươn tay, lau đi những giọt mồ hôi trên cằm y. Lúc này, Phất Lôi hướng cậu mỉm cười, quay qua ngậm lấy những ngón tay không kịp thu hồi của Dịch Nãi. Nháy mắt đó, ngón tay cậu giống như bị điện giật, từ ngón tay một đường chạy thẳng tới trái tim.

Dịch Nãi nhịn không được kinh hoàng, Phất Lôi quả thực rất biết tán tỉnh.

Ngón tay ra vào trong cơ thể Dịch Nãi đã lên tới ba ngón, theo chuyển động mà phát ra tiếng nước nho nhỏ. Dịch Nãi mê mê màng màng nghe thấy âm thanh kia thì mặt đỏ tai hồng, bất quá vẫn cảm thấy chưa đủ. Nhịn không được hơi mở rộng hai chân, khàn giọng hướng Phất Lôi nói: “Đủ rồi, vào đi.”

...

Hoàn Chương 79.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Nhân Chi Đắc Chứng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Làm Người Không Thể Quá Đặc Ý

Phất Lôi nghe vậy thì hết như chiến sĩ được lệnh xông trận.

Hơi khom người xuống, nâng hai chân Dịch Nãi, tháo phăng váy da thú xách súng xông trận. Đầu tiên để ở bên ngoài nhấp thử một chút, sau đó mới đỉnh vào thật sâu. Cảm nhận được cơ thể nóng bỏng âm áp của Dịch Nãi, Phất Lôi thở hắt ra một hơi.

Dịch Nãi khó chịu hít sâu một hơi, cau mày quay đầu đi chỗ khác. Tuy nơi đó đã được cẩn thận khai phá nhưng vẫn có chút trường đau. Phân thân vốn ngẩng lên cao cao vì đau đón ập tới mà xui xuống.

Phất Lôi thương tiếc vuốt ve tóc Dịch Nãi, cúi đầu in xuống vô vàn nụ hôn lên mi tâm cậu, sau đó mới chậm rãi trừu sáp.

Tuy Phất Lôi thực ôn nhu nhưng lúc mới bắt đầu khoái cảm cũng không quá rõ ràng. Dục vọng nửa vơi kết ở đó, Dịch Nãi cảm thấy khó chịu không thôi. Vươn tay xuống muốn tự mình an ủi anh bạn bị vắng vẻ ở phía trước, bất quá Phất Lôi kiên định ngăn cản.

Phất Lôi vươn hai tay cùng Dịch Nãi mười ngón đan xen, tạo thành tư thế dây dưa không thôi. Theo tư thế này, Phất Lôi bắt đầu điên cuồng tiến vào một điểm quen thuộc trong cơ thể Dịch Nãi.

Vì đề phòng ngã xuống, Dịch Nãi không thể không vòng chân quấn lấy thắt lưng Phất Lôi, tiếp đó theo tiến công của y mà lắc lư như cành lá trước gió.

Này đối với Dịch Nãi chính là một thử nghiệm hoàn toàn mới. Không được an ủi ở phía trước, gần như phải dựa vào va chạm của Phất Lôi mà tích tụ khoái cảm. Dịch Nãi không thể không chú tâm tới công kích của Phất Lôi, cảm thụ từng lần đánh sâu của y ở bên trong cơ thể.

Bởi vì tư thế nên Dịch Nãi có thể rõ ràng nhìn thấy bộ vị kết hợp của hai người. Nhìn vật cứng thô to của Phất Lôi cấp tốc ra ra vào vào trong cơ thể mình, cho dù là người lãnh tính như Dịch Nãi cũng chịu không nổi đồ mặt.

Dịch Nãi nhũu chặt mi, trên mặt là vết đỏ ửng nhàn nhạt. Đôi môi hay cười của cậu cũng mím chặt, giống như sợ mình không thể khống chế mà kêu rên thành tiếng. Nhìn Dịch Nãi như vậy, Phất Lôi cảm thấy phân thân của mình lại trường lớn hơn hẳn.

Phát Lôi hiển nhiên chậm rãi nắm giữ bí quyết, mỗi lần đều rút nông mà đâm vào thật sâu. Mỗi phát đều đỉnh tới mức Dịch Nãi bủn rủn hết cả người. Phân thân của cậu cũng vì những đợt tiến công liên tục của Phát Lôi mà cứng lên, không ngừng nhỏ ra chất nhầy trong suốt.

Dịch Nãi không ngờ chỉ trông cậy vào mặt sau an ủi mà bản thân có thể nhanh chóng đạt tới khoái cảm. Loại khoái cảm này không phải một lần là xong, nó là tích lũy từng chút từng chút một. Trên mặt Phát Lôi không ngừng có mồ hôi tích xuống nhưng vẫn kiên quyết không chịu buông tay Dịch Nãi.

Phát Lôi vừa động vừa ôn nhu hỏi: “Thoải mái không?”

Dịch Nãi nghe vậy, không hiểu sao cảm thấy thực xấu hổ, có chút tức giận nói: “Làm thì lo làm đi, nói nhiều như vậy làm gì?”

Phát Lôi vui vẻ cười cười, không đáp lại. Y cảm thấy Dịch Nãi tùy hứng cũng thực đáng yêu, đáng yêu tới mức làm y nhịn không được muốn hôn một ngụm. Thế nên, y quả thực cúi người hôn Dịch Nãi thật sâu, đồng thời cũng không hề thả chậm thế tiến công phía dưới.

Dịch Nãi có chút thờ dốt, nhịn không được hé miệng, tùy ý để đầu lưỡi Phát Lôi tàn sát bừa bãi trong miệng.

Chốc lát sau, Phát Lôi thay đổi tư thế, để Dịch Nãi xoay người lại, quỳ trên tảng đá. Sau đó, còn không để Dịch Nãi kịp phản ứng đã cấp tốc vọt vào.

Dịch Nãi có chút trở tay không kịp, ‘a’ to một tiếng. Cậu cảm thấy tư thế này có chút khuất nhục, chính là va chạm liên tục ở phía sau làm cậu không có cách nào nói nên lời, cũng không có cách nào phản kháng. Dịch Nãi cảm thấy cơ thể mình càng lúc càng suy yếu, nhũn tới mức muốn rên rỉ thành tiếng. Chính là trong lòng vẫn còn bảo trì một tia xấu hổ nên mới cắn răng không bật thành lời, chỉ là không ngừng thờ dốt.

Nghe thấy tiếng thờ dốt động tình của Dịch Nãi, Phát Lôi gầm nhẹ một tiếng, đẩy mạnh tiến công.

Dịch Nãi cảm thấy cơ thể mình thực nóng, nóng từ trong ra ngoài. Mỗi lỗ chân lông đều giãn ra, tỏa ra nhiệt lượng. Theo nhiệt độ tăng cao thì cơ thể cũng dần dần bủn rủn, giống như không muốn dùng sức nữa, chỉ muốn nằm bẹp xuống. Chính là Phát Lôi túm chặt phần eo, không cho cậu trốn.

Tốc độ Phát Lôi càng lúc càng nhanh, Dịch Nãi thậm chí có thể nghe thấy tiếng da thịt va chạm ‘ba ba’, cảm giác chiếc túi da của Phát Lôi đánh vào đùi non.

Khoái cảm tích tụ ngày càng nhiều, Dịch Nãi cảm thấy tay chân bắt đầu co rút. Lúc này cậu bất chấp xấu hổ, một lòng đuổi theo khoái cảm. Thậm chí cậu còn nhịn không được ưỡn eo đón nhận, chỉ hi vọng Phát Lôi có thể va chạm hung mãnh hơn nữa, sâu hơn nữa.

Dưới thế công kích như bão táp của Phát Lôi, Dịch Nãi cả người co rút, gầm nhẹ tiết ra. Hậu huyệt vì cao trào mà thắt chặt làm Phát Lôi cảm nhận được khoái hoạt không giống bình thường, nhanh chóng co rúm vài cái, cũng phát tiết theo.

Chất lỏng ấm nóng bắn vào vách thịt tiến sâu vào trong cơ thể, nóng tới mức làm Dịch Nãi run rẩy cả người. Làn cao trào này thể nhưng làm cậu thất thần thật lâu, một lúc lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần. Dịch Nãi thở gấp, vô lực nằm trên mặt đá, nửa ngày cũng không nhúc nhích.

Phát Lôi ở phía sau giữ nguyên tư thế kết nối ôm lấy cậu, xoay người ngồi xuống tảng đá. Vô số nụ hôn tình tế rơi xuống đầu vai trần trụi. Một hồi lâu sau Dịch Nãi mới cảm giác sức lực quay trở lại, cậu cảm thấy bản thân có chút mất mặt, cư nhiên bị Phát Lôi làm tới không nói nên lời, thật sự là quá tổn tại uy danh.

Phát Lôi thấy Dịch Nãi cúi đầu, có chút lo lắng hỏi han: “Ngươi, ngươi sao vậy? Có khỏe không?” Nói xong, nắm lấy bàn tay có chút lạnh lẽo của cậu, ôn nhu vuốt ve.

Dịch Nãi lắc đầu: “Không có việc gì.” Cậu chỉ có chút khiếp sợ mà thôi, không ngờ mặt sau cũng có thể mang tới khoái cảm lớn như vậy. Dịch Nãi thâm phun tào trong lòng: ông đây sẽ không vì uống nước thánh mà biến thành đàn bà đi?

Nhịn không được vươn tay xuống cảm lấy phân thân, cao thấp lỗ động một phen. Di, sao không phản ứng? Chẳng lẽ thực sự phải dựa vào kích thích phía sau mới được? Cậu không tin, lại tiếp tục hung hăng xoa bóp, không ngờ lại tự niết mình tới phát đau.

Phát Lôi nghi hoặc nhìn biểu tình Dịch Nãi, cảm thấy có chút kỳ diệu. Về mặt cậu không ngừng biến hóa, lại còn nhịu mày xoa bóp phân thân. Phát Lôi nghĩ Dịch Nãi cảm thấy vẫn chưa đủ, liền vươn tay nắm lấy bàn tay đang không ngừng vận động của cậu hỏi: “Sao vậy? Vẫn còn muốn à?” Vừa hỏi, y vừa nắm lấy tay cậu lỗ động lên xuống.

Mặt Dịch Nãi nóng lên, xấu hổ đến nói không nên lời. Cũng may tay Phát Lôi đủ to, chỉ mới vài cái, anh bạn nhỏ của Dịch Nãi rốt cục cũng có động tình, run rẩy ngừng lên.

Dịch Nãi thở phào một hơi. Cũng may, cũng may ông đây vẫn thực Man. Thứ này không bị phế bỏ, vừa này không phản ứng đại khái là vẫn chưa kịp khôi phục đi.

Giấy khời tay Phát Lôi, sắc mặt đỏ ửng nghiêm nghị túm lấy y hỏi: “Này, ngươi cảm giác thế nào?”

“Ừm, thực tuyệt.” Phát Lôi không chút do dự khen ngợi, sau đó cúi đầu hôn Dịch Nãi.

Tuy cảm thấy bản thân hơi lỗ một chút, bất quá, hai người ở cùng nhau có thể đạt tới khoái cảm cực hạn như vậy, cậu cảm thấy thực may mắn.

Hôn càng lúc càng sâu, hơi thở cả hai cũng bắt đầu hỗn loạn. Địch Nãi cảm thấy vật cứng của Phất Lôi lại một lần nữa bành trướng. Cậu có chút mất tự nhiên dịch dịch người, nào ngờ nó lại càng trướng lớn hơn nữa.

Phất Lôi vừa hôn vừa nhìn không được đỉnh đỉnh lên một chút. Địch Nãi hít một hơi, miễn cưỡng cảm giác phía dưới của mình vẫn còn khoái cảm. Địch Nãi không khỏi cảm thán, nam nhân quả nhiên đều là động vật suy nghĩ bằng nửa dưới, căn bản không chịu nổi khiêu khích.

Địch Nãi xoay người, tự động dùng hai chân quán lấy Phất Lôi, tùy ý y tác cầu.

Phất Lôi đỉnh lộng một hồi, cảm thấy không đã ghiền liền dứt khoát đứng dậy, nâng cả người Địch Nãi cao thấp dao động. Bởi vì ở trong nước nên ra vào thực thuận lợi, mỗi lần tựa hồ đều tiến tới nơi sâu nhất. Địch Nãi ngửa đầu hít thở thật sâu, trái cổ bị Phất Lôi tinh tế gặm cắn. Hai người nhiệt tình như lửa, phần nước ở xung quanh không ngừng nhộn nhạo, giống như sóng cuộn đánh vào bờ cát.

Lại thêm một lần phát tiếp, Địch Nãi cảm thấy có chút kiệt sức. Chính là Phất Lôi lấy có tẩy trừ rất nhanh lại bắt đầu một đợt tiến công mới. Địch Nãi tức giận hô: “Này, người đứng là cảm thú mà, vẫn còn muốn?”

Phất Lôi cắn cắn vành tai cậu, hàm hồ đáp: “Ta là dã thú, không phải cảm thú.” Y nói chuyện nhưng đỉnh động phía dưới thì không phút nào ngừng nghỉ, rất nhanh đã làm Địch Nãi nói không nên lời.

Địch Nãi điên cuồng gào thét trong lòng: ông đây trước đây vì cái lông gì tốt với tên nhãi này như vậy? Làm hiện giờ y chẳng thèm nghe lời nữa, còn dám quay ngược lại đùa giỡn ông. Ngày khác ông nhất định phải chấn chỉnh một phen!

Nhưng mà, vô luận Địch Nãi mâu thuẫn thế nào, cuối cùng Phất Lôi cũng làm cậu chiếm được vui sướng. Tuy cái giả là xương sống thất lưng lẫn chân đều mềm nhũn tới đứng không nổi, chỉ có thể tùy ý Phất Lôi hầu hạ mặc quần áo rồi công cậu quay về bộ lạc.

Địch Nãi chôn đầu vào bộ lông dày của Phất Lôi mà âm thầm cắn răng: bộ dáng thực mất mặt mà, cũng may không ai thấy. Bằng không một đời anh mình của ông đây xác định bị hủy hoại trong chốc lát.

Không được, về sau tuyệt đối phải nghiêm phạt, miệt mài phải xừ. Nếu còn tiếp tục như vậy, quả thực phải dùng cao sừng hươu bồi bổ.

Nhớ tới những lời từng nói lúc tặng cao cho Mã Cát, Địch Nãi khóc không ra nước mắt.

Quả nhiên làm người không thể quá đắc ý a!

....

Hoàn Chương 80.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Nghênh Đón Lễ Thù Thần (Thượng)

Sáng sớm tỉnh lại, Địch Nãi phát hiện Phất Lôi đã sớm ra ngoài. Mặc xong quần áo xuống giường, lúc chân giẫm xuống đất thì thất lưng mềm nhũn, suýt chút nữa ngã sấp xuống. Ai u, thất lưng của ông a! Địch Nãi oán giận nghĩ, cái người này xem như thức thời, sáng sớm đã chạy mất, bằng không ông nhất định phải tính sổ một phen.

Kỳ thực Địch Nãi nghĩ oan cho Phất Lôi, y mới không phải bỏ chạy mà là tìm thức ăn ngon cho cậu. Đương nhiên, Phất Lôi cũng hiểu đêm qua mình đòi hỏi hơi quá, vì thế sáng nay mới hảo hảo biểu hiện một phen để Địch Nãi vui vẻ.

Xoa xoa thất lưng đau nhức, mang dép lê tự chế, Địch Nãi lẹ xẹp lẹ xẹp đi ra bờ sông rửa mặt.

Lúc vốc nước rửa mặt, Địch Nãi phát hiện trên đỉnh đầu có phi thú bay qua. Ngẩng lên nhìn một cái, má ơi, một con rắn có cánh đang bay! Cậu ngay người một lúc mới nhớ ra đây là thú nhân dực xà tộc! Cách lễ thù thần chỉ còn hai ngày, người của hai bộ lạc khác đại khái cũng nên tới rồi.

Trước kia cậu đã thấy qua dực long cùng dực báo, nhưng chưa từng thấy qua dực xà. Địch Nãi nghĩ, dực xà cùng dực long quả thực không giống nhau. Xem ra, đôi cánh của thần ban cho mềm mại xinh đẹp hơn hẳn!

Bất quá, đôi cánh của dực xà tộc quả thực quá hoa lệ, quả nhiên xà tộc trời sinh dụ hoặc a!

Địch Nãi vừa nghĩ ngợi vừa cầm lấy bàn chải chấm muối đánh răng, dùng ống tre hóp nước ừng ục ừng ục xúc miệng. Lúc này âm thanh Mã Cát từ xa xa truyền tới: “Hey, Địch Nãi, buổi sáng tốt lành!”

Ngẩng đầu lên thì thấy Mã Cát đang ngồi trên lưng Hách Đạt ngoác ngoác mình. Phun ra ngụm nước trong miệng, đáp lại: “Ồ, Mã Cát, buổi sáng tốt

lành. Đi đâu đó?”

Mã Cát cười nói: “Ta qua bên phụ mẫu xem thử một chút. Nghe mọi người nói ca ta đã trở lại.”

Địch Nãi ngạc nhiên: “Người có ca à? Sao không nghe người nói tới?”

Mã Cát bắt mắt trừng mắt: “Người có hỏi đầu. Ta đương nhiên có ca rồi, bất quá hấn cùng thú nhân dực báo tộc kết bầu bạn nên dọn qua bộ lạc bên kia. Đã nhiều năm rồi chúng ta không gặp mặt. Lần này tổ chức lễ thù thần, nghe nói hấn cùng bầu bạn cùng trở về. Ta cùng Hách Đạt qua đó gặp bọn họ a.”

“Nga, thế mau đi đi.” Địch Nãi gật gật đầu, phát phát tay, sau đó tiếp tục cúi đầu xúc miệng. Cậu nghĩ, ca ca của Mã Cát hấn cũng là giống cái. Quy tắc nơi này cùng thế giới cũ cũng không sai biệt lắm, giống cái phải dựa vào giống đực sinh tồn, vì thế một khi kết làm bầu bạn sẽ chuyển qua bộ lạc đối phương.

Địch Nãi xúc miệng xong, đột nhiên nhớ tới một vấn đề, lễ thù thần có nhiều người từ bộ lạc khác tới như vậy, bọn họ ở đâu a? Phát Lôi lúc này vừa vặn đã hái rất nhiều hoa quả mang về, nghe Địch Nãi hỏi vậy thì cười đáp: “Nếu có thân thích trong bộ lạc thì có thể ở chỗ thân thích. Nếu không có, tộc trưởng sẽ tìm sơn động trống sắp xếp cho bọn họ.”

Địch Nãi nghĩ, vậy cũng khá nhân tính hóa, chỉ là tộc nhân cùng bộ lạc sẽ bị phân tán. Ở một nơi xa lạ, nhìn thấy toàn gương mặt xa lạ, đại khái có chút không quen đi.

Kỳ thực, biện pháp tốt nhất là bố trí người của các bộ lạc khác ở cùng một chỗ. Như vậy, tiện cho mọi người nhận thức, cũng tiện quản lý. Dù sao, không phải tất cả thú nhân đều là người tốt, làm vậy có thể ngăn chặn một ít trường hợp xấu có thể phát sinh.

Nghĩ tới đây, Địch Nãi đề nghị: “Ta có một ý tưởng, người nghe thử xem có khả quan không. Ta cảm thấy, bộ lạc có thể xây hai sơn động lớn cách địa điểm cử hành lễ thù thần không xa dành riêng cho các vị khách phương xa tới. Người của một bộ lạc có thể ở cùng một sơn động. Trong sơn động có thể dùng da thú ngăn cách thành những gian nhỏ. Mỗi gian đặt giường da rồi trải thêm một ít da thú giữ ấm. Như vậy, người của mỗi bộ lạc đều có thể ở chung, tiện giúp đỡ nhau, sẽ ít xảy ra vấn đề hơn. Hơn nữa, mọi người đều ở cùng một chỗ, thông tri cũng tiện hơn nhiều. Đương nhiên, nếu có thân thích, không muốn ở sơn động chung thì có thể tùy ý.”

Phát Lôi nghe vậy, gật gật đầu: “Ý này không tồi. Trước kia ta nghe người ta nói có giống cái bộ lạc khác không cần thận đi ra ngoài bộ lạc bị dã thú tấn công bị thương. Nếu ở cùng một chỗ thì dễ hỗ trợ hơn.”

Địch Nãi hỏi lại: “Thế vấn đề ăn uống của bọn họ giải quyết thế nào?”

Phát Lôi nghĩ nghĩ: “Ta nhớ trước đây bộ lạc từng tổ chức lễ thù thần, khi đó suốt mười ngày này mọi người tập trung lại một chỗ ăn thịt nướng. Những lúc khác thì hình như là bọn họ tự giải quyết.”

Địch Nãi thực hết chỗ nói. Người ta tới làm khách, cư nhiên lại để người ta tự đi tìm thức ăn. Nếu có thân thích thì tốt, không có thì không phải bận rộn cả buổi sao? Ngày qua thực là không hợp với lễ đãi khách!

Nghĩ nghĩ, cậu nói: “Ta cảm thấy, trước khi bọn họ tới, chúng ta nhất định phải giải quyết vấn đề ăn uống. Như vậy mới biểu hiện thái độ hữu hảo của bộ lạc. Theo ta, người nên tìm người làm vài cái nồi đất lớn. Đương nhiên, nếu có nồi đá thì càng tốt, bền hơn nhiều. Đến khi đó, chúng ta nấu vài nồi thức ăn thơm ngon, để bọn họ cũng hưởng thụ được mỹ vị của bộ lạc chúng ta.”

Phát Lôi vừa nghe cũng hiểu ý tưởng Địch Nãi thực sự không tồi, vì thế bật người bay đi tìm tộc trưởng bàn bạc. Sau khi tộc trưởng đồng ý, Phát Lôi liền triệu tập không ít thú nhân rảnh rỗi, bắt đầu lu bù chuẩn bị.

Địch Nãi cũng theo qua, giúp đỡ bọn họ bày mưu tính kế. Kỳ thực đào sơn động cũng là kỹ thuật sống, cần tính toán tới đủ nhân tố.

Đầu tiên là địa điểm phải tốt, cao ráo thoáng mát lại không dễ dàng sạt lở. Bọn họ tìm hồi lâu mới chỉ định được vị trí. Tiếp đó công cụ cùng thủ pháp đào động cũng quan trọng. Cũng may các thú nhân đều dày dặn kinh nghiệm, lần đào động này khá lớn nhưng cũng không làm khó được bọn họ.

Tiếp đó, bọn họ không có đòn gánh cùng sọt đựng đất, muốn xử lý số đất đào ra cũng không dễ. Hiện giờ bọn họ dùng da trâu rấn chắt để bọc đất lại mang đi. Địch Nãi cảm thấy làm vậy thực không khoa học, còn hao phí da thú. Nghĩ nghĩ một chút, sau này rảnh rỗi, cậu nên nghĩ cách làm ra các công cụ nhà nông thường dùng mới được. Đầu xuân sang năm đã phải làm ruộng, nếu không có công cụ thì đúng là hơi mệt.

Phát Lôi thấy bọn họ bắt đầu đào đất liền bay đi làm nồi đất hoặc nồi đá mà Địch Nãi nói. Địch Nãi tạm thời giữ chức thủ lĩnh, chỉ huy các thú nhân vào lấp đất.

Nhìn một hồi, Địch Nãi cũng muốn thử dùng cuộc đá đào đất. Bất quá mới đào một hồi đã cảm thấy có chút cố sức. Thứ nhất, cuộc đá quá nặng; thứ hai, tối qua Địch Nãi mới hao phí sức lực quá mức, tới giờ vẫn chưa khôi phục.

Nhìn nhóm thú nhân ở bên cạnh hăng say làm việc, Địch Nãi có chút kích thích, lại tiếp tục phấn đấu.

Nhóm phi thú nhân vốn đứng xem ở bên ngoài, thấy Địch Nãi xuất lực thì cũng chạy tới giúp đỡ dọn đất. Tuy đại đa số chỉ là làm dáng, không giúp được bao nhiêu, chỉ là có nhóm giống cái ở đây, các thú nhân lại càng tích cực hơn một chút. Cái này người ta nói sao nhỉ? Thư hùng phối hợp, gian khổ nào cũng không sợ.

Rất nhanh, tràng diện liền sôi nổi. Vì khích lệ tinh thần, Địch Nãi còn đặt ra khẩu hiệu. Các thú nhân cảm thấy vừa làm việc vừa hô khẩu hiệu thực có cảm giác nhiệt huyết sôi trào, liền bắt đầu gào theo.

Nhất thời, tiếng hô ở đây liền vang vọng tới tận tầng mây, hấp dẫn rất nhiều người của các bộ lạc khác chạy tới xem náo nhiệt. Đương nhiên, nhìn một chút liền chạy tới giúp đỡ.

Động tình bên này không nhỏ, hơn nữa không ít thú nhân đang rảnh rỗi nên cơ bản, tất cả các thú nhân có khả năng đều chạy tới. Thậm chí ngay cả thú nhân dực báo tộc, dực xà tộc tới tham dự lễ thù thần nghe tin bộ lạc đang vì bọn họ chuẩn bị chỗ nghỉ ngơi cũng chạy tới giúp một tay.

Nhiều người lực mạnh, đất đào ra đã chất thành một ngọn núi nhỏ. Địch Nãi nhìn sơn động bắt đầu hình thành, cảm thấy thực vui mừng. Các thú nhân khí lực quá dư thừa, hoạt động tay chân vừa lúc có thể giúp bọn họ tiêu phí không ít tinh lực.

Chà chà bàn tay đã đổ rộp của mình, Địch Nãi quyết định để các thú nhân phát huy sở trường. Cậu tính toán số người tham gia, xem xem chốc nữa đào xong thì nên phân chia thế nào mới tốt.

Địch Nãi vốn định thiết kế sơn động theo kiểu nhà trệt, bắt quá sau đó cảm thấy như vậy quá chiếm không gian. Một sơn động không chứa được bao nhiêu người. Tiếp đó, linh quang chợt lóe, cậu nhớ ra có một số nhà hàng làm theo kiểu chia gian. Nghĩ lại, cứ dứt khoát làm vậy đi.

Dùng nhánh cây vẽ hình dạng cơ bản trên đất, cảm thấy ý tưởng này không tồi. Thế này thì mỗi gian trong sơn động đều có không gian độc lập, ra vào cũng tiện. Chỉ là làm vách ngăn các gian thì phí chút công phu.

Dao găm của cậu khá sắc bén, có thể chẻ tre làm vách ngăn. Chỉ là dựa vào một mình cậu thì không thể nào hoàn thành công trình lớn như vậy a!

Lúc Địch Nãi đang ngẩn người thì một con dực hổ cùng dực báo ngậm con mồi bay tới. Con dực hổ kia dẫn đầu ném con mồi qua một bên, hóa thành hình người. Hóa ra là Thác Bì đã lâu không thấy.

Thác Bì cười tủm tỉm hỏi: “Hey, Địch Nãi, sao hôm nay ở đây náo nhiệt vậy? Các người đang làm gì đó?”

Giọng điệu Thác Bì có chút ngả ngón trên đùa. Đương nhiên, hắn không cảm giác được. Chính là Tập Lạc vừa hóa thành hình người ở phía sau vừa nghe vậy liền đen mặt. Địch Nãi phát hiện, gương mặt anh tuấn dị thường xinh đẹp của Tập Lạc thoáng cái đã biến thành khối băng đông lạnh, chân mày thì nhíu chặt đến độ có thể kẹp chết ruồi.

Kỳ thật, Thác Bì quả thực không có ý đùa giỡn, hắn đã sớm từ bỏ ý tưởng theo đuổi Địch Nãi. Chỉ là thái độ Địch Nãi đối với hắn vẫn khá hiền lành, Thác Bì rất hiếm khi được giống cái đối đãi như vậy nên tự nhiên xếp Địch Nãi vào loại người có thể thân cận. Hơn nữa bản tính vốn đã không đứng đắn, phong cách nói chuyện đó giờ đã vậy.

Địch Nãi biết rõ tính tình Thác Bì nên cũng không để tâm, giải thích: “Chúng ta chuẩn bị sơn động cho nhóm khách tới tham gia lễ thù thần. Các người có muốn giúp một tay không?”

Thác Bì liền vội vã nói: “Khách tới nhiều lắm à? Ta cũng giúp một tay.” Tập Lạc cũng hướng Địch Nãi gật gật đầu.

Lúc này, Tập Lạc vừa nhấc mắt liền nhìn thấy một người quen trong bộ lạc, có chút kinh ngạc. Đã lâu không liên hệ với tộc nhân, Tập Lạc liền đi qua chào hỏi, thuận tiện hỏi thăm một chút.

Thác Bì còn chưa kịp tìm ra công cụ đào đất thì đã bị một chuyện khác phân tán lực chú ý. Hắn nhìn chằm chằm một giống cái có mái tóc dài xanh biếc, ánh mắt chớp cũng không chớp. Nhìn một hồi, Thác Bì dùng khuỷu tay huyích Địch Nãi, nhỏ giọng hỏi: “Hey, người quen mỹ nhân tóc xanh kia không? Giúp ta giới thiệu chút đi?”

Địch Nãi lắc đầu: “Bọn họ cũng vừa tới thôi, ta cũng chưa nhận thức!”

Thác Bì có chút thất vọng, bắt quá cũng không đánh bắt ý niệm trong đầu. Vừa lúc mỹ nhân kia trong lúc nâng đất không cẩn thận lao đảo một chút, Thác Bì lập tức xông tới đỡ. Tiếp đó, hắn liền nhân cơ hội này bắt đầu làm quen, hỏi thăm tên họ.

Tập Lạc ở bên kia, thấy một màn này thì vội vàng chạy qua. Tập Lạc cũng không ngăn cản, chỉ là tranh với Thác Bì làm quen với giống cái tóc xanh kia. Hiên nhiên diện mạo Tập Lạc được hoan nghênh hơn, rất nhanh, mỹ nhân liền nghiêng về phía Tập Lạc.

Thác Bì một lần nữa thất bại nổi giận đùng đùng trừng mắt liếc Tập Lạc, sau đó thờ phỉ phỉ chạy đi dọn đất.

Nhìn cái đôi không được tự nhiên này, Địch Nãi thực muốn cười. Quả nhiên vẫn là đôi này dễ thương. Địch Nãi vốn nghĩ liệt nữ sợ triền lang, nga, không đúng, là liệt thú cũng sợ triền lang, qua vài ngày hắn sẽ tu thành chính quả, không ngờ vẫn cứ không được tự nhiên uốn uốn éo éo như cũ. Xem ra, Tập Lạc muốn giành được trái tim liệt thú thì phải tốn không ít công phu a.

...

Hoàn Chương 81.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chứng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 82: Nghênh Đón Lễ Thù Thần (Trung)

Son động rất nhanh đã làm xong. Địch Nãi tiếp tục chỉ huy bọn họ dùng dao đá chẻ tre làm vách. Một vài thú nhân còn lại thì đi tìm những tảng đá lớn làm giường, sẵn tiện tìm luôn da thú.

Bất quá, tảng đá dùng làm giường cũng không dễ tìm. Cũng may các thú nhân hóa thành hình thú thì chỗ nào cũng ngủ được. Thế nên, phần lớn các gian, Địch Nãi bảo mọi người hỗ trợ trải một tầng lá khô thật dày, sau đó phủ da thú lên.

Rất nhanh, lúc mặt trời gần xuống núi, hai son động theo hình thức quần cư rốt cuộc cũng hoàn thành. Tộc trưởng tới xem thử, hài lòng đi một vòng son động, không ngừng khen ngợi Địch Nãi cùng Phát Lôi.

Rất nhanh, ngoài cửa son động bắt đầu nhóm lửa trại, dựng kê nướng thịt. Hai cái nồi đá lớn phân biệt nấu canh thịt với nấm cùng canh cá. Mùi thơm lan tỏa quyến rũ con sâu tham ăn chui ra.

Phát Lôi cùng Địch Nãi, mỗi người đứng cạnh một nồi đá, chia cho mỗi người một chén. Số lượng trong nồi có hạn, vì thế chỉ có thể chia cho mỗi người một ít nếm vị.

Dự báo cùng dực xà tộc vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy đồ gồm cùng món canh ăn thực thơm ngon. Bọn họ thực hiếu kỳ, vừa ăn vừa quẩn quít lấy Địch Nãi cùng Phát Lôi hỏi đông hỏi tây. Hai người dốc hết sức bình sinh, nói tới miệng khô lưỡi khô, tới tận nửa đêm cuối cùng mới giải quyết xong. An trí xong nhóm bạn bè dị tộc tới tham gia lễ thù thần, Địch Nãi cùng Phát Lôi quả thực nướn mồ hôi.

Sáng hôm sau, Địch Nãi cùng Phát Lôi dậy thật sớm, bắt đầu bố trí hội tràng lễ hội.

Kỳ thật lễ thù thần là ngày cử hành nghi thức hiến tế, những ngày sau đó là các hoạt động ăn mừng. Ý nghĩa chân chính là mọi người trong bộ lạc nhân cơ hội này tụ tập cuồng hoan, đồng thời cùng hai bộ lạc khác tiến hành liên hôn cùng trao đổi.

Quảng trường cử hành nghi lễ không đủ lớn, trước đó đã mở rộng không ít. Địch Nãi phát hiện trên quảng trường chất rất nhiều củi gỗ, từng đống từng đống chỉnh tề. Phát Lôi đại khái cảm thấy bếp lò hôm qua tiến hành thực thành công nên chỉ huy các thú nhân ở xung quanh làm thêm vài cái.

Địch Nãi dạo một vòng quanh quảng trường, phát hiện tảng đá phía sau tế đàn dường như có khắc thật nhiều kí tự cổ quái. Tới gần quan sát nửa ngày, phát hiện thứ này so với chữ giáp cốt còn khó hiểu hơn. Cậu nghĩ, chẳng lẽ thú nhân bộ lạc đã có văn tự rồi sao? Chưa từng thấy ai sử dụng văn tự a!

Cậu còn đang nghi hoặc thì nhìn thấy cách đó không xa Mã Cát cùng Hách Đạt dẫn theo một đám người nâng mấy cái trống lớn tới. Nhìn thấy Địch Nãi, Mã Cát liền tươi cười hơn hờ chạy tới: “Hey, Địch Nãi, người có khiếu vũ chung với chúng ta không?”

Địch Nãi liên tục xua tay: “Người nhảy đi, ta không năng khiếu này.”

Mã Cát cùng nhóm Hách Đạt đặt trống lên kê, tiếp đó liền gõ trống bắt đầu nhảy. Địch Nãi nhìn mà choáng váng. Hay, đây chính là vũ đạo nguyên thủy a, Địch Nãi chỉ có thể tự an ủi bản thân như vậy. Chính là, thực sự là kinh khủng a! Trống cũng gõ thực lộn xộn.

Tuy Địch Nãi không có tài năng trời cho, nhưng nhỏ lớn cũng xem qua không ít lễ hội liên hoan. Nhìn một chút liền không kiên trì nổi, cậu bước qua chỉ Mã Cát một chút, thấy đối phương không hiểu, chỉ đành tự mình làm mẫu.

Mã Cát nhìn bộ dáng Địch Nãi, dùng ánh mắt ‘người gạt ta’ mà nhìn cậu chăm chăm. Địch Nãi quả thực có chút dở khóc dở cười. Cậu thực sự không có năng khiếu, lúc trung học bị chỉ định ra khiếu vũ chuyên gia giẫm lên chân bạn nhảy. Bất quá, so với nhóm người nguyên thủy thì trình độ nhảy múa của cậu vẫn khá vượt trội.

Địch Nãi bị Mã Cát tóm lấy, không tình nguyện đứng đó làm chỉ đạo nghệ thuật. Phát Lôi vô tình bị hấp dẫn, đứng bên cạnh cười tùm tùm thường thức bộ dáng oai hùng của Địch Nãi.

Địch Nãi cảm thấy trình độ khiếu vũ của mình đúng là tay ngang, nếu có thêm một người địa cầu ở đây, tuyệt đối sẽ bị nước miếng của đối phương dìm chết. Chỉ là hiện giờ không thể không đảm nhiệm chức vụ giáo viên dạy nhảy. Địch Nãi luống cuống không thôi, chính là không lay chuyển được Mã Cát, chỉ đành cắn răng cố gắng kiên trì. Phát Lôi vừa xem vừa trầm trồ khen ngợi, Địch Nãi nghe mà muốn tìm một cái khe chui vào.

Bất quá, gây sức ép cả ngày, vũ đạo của bọn họ cuối cùng cũng có thể để vào mắt.

Chạng vạng, Địch Nãi cùng Phát Lôi lại tới hai son động vừa kiến tạo dạo một vòng. Nhìn thấy bên trong đã có rất nhiều người dọn vào, trong lòng đều cảm thấy vui sướng.

Nhìn thấy bên nồi đá có người đang học nấu canh cá, Địch Nãi liền chỉ điểm bỏ thêm chút gia vị.

Lúc này, có vài dị tộc nhân hôm qua đã gặp vậy tới, cùng bọn họ chào hỏi. Dịch Nãi cười tủm tỉm trò chuyện, thuận tiện hỏi thăm xem trong bộ lạc bọn họ có chuyện gì mới mẻ hay không.

Nghe hồi lâu cũng không thấy có gì thú vị. Lúc này, có một phi thú nhân lạ mặt đi tới, tò mò cầm cái chén gốm trên đất lên xem xét. Phi thú nhân này đại khái vừa tới không lâu nên vẫn chưa thấy qua đồ gốm.

Dịch Nãi liếc mắt nhìn một cái thì liền ngây người. Không phải bộ dáng phi thú nhân này rất xinh đẹp, mà là thứ hằn mặc trên người không hề tầm thường. Dịch Nãi xác định, nó tuyệt đối không phải da thú!

Dịch Nãi kích động chạy qua, đứng bên cạnh phi thú nhân kia tỉ mỉ quan sát. Thứ này quả nhiên không phải da thú mà là một loại vải bố được dệt bằng hoàng! Tuy thoạt nhìn khá thô ráp, phía trên vẫn còn giảm nhưng nó thật sự là một khối vải bố.

Cậu thật không ngờ ở thời đại này còn có thể thấy vải bố. Kỳ thật, lúc nghĩ tới chuyện làm quần áo, cậu cũng từng nghĩ tới vải bố. Chỉ là, từ nhỏ lớn chưa từng thấy qua quần áo làm từ vải bố thủ công. Đương nhiên, loại dây dùng để dệt canh củi thì lại càng không.

Dịch Nãi chỉ biết một loại, chính là loại sợi dùng để bện dây thừng. Chỉ là nó quá thô ráp, không thể dùng trong canh củi. Cho nên mặc dù sớm đã muốn làm quần áo tới phát điên mà Dịch Nãi vẫn không đánh chủ ý tới vải bố. Thật không ngờ, hôm nay cư nhiên có thể nhìn thấy vải bố trên người dị tộc nhân. Phát hiện này quả thực làm cậu mừng rỡ như điên.

Kiểm chế tâm tình kích động của mình, Dịch Nãi hướng phi thú nhân nọ mỉm cười: “Xin chào. Ta gọi là Dịch Nãi, là người của bộ lạc dục hổ. Xin hỏi người từ bộ lạc nào tới vậy?”

Phi thú nhân kia có chút ngại ngùng, đỏ mặt đáp: “Xin chào, ta là dục xà tộc, tên là Trác Nhã.”

Nhìn cái bát Trác Nhã đang cầm trong tay: “Đây là bát gốm, bộ lạc các người có không?”

Trác Nhã lắc đầu: “Không có, ta chưa từng thấy qua thứ này. Nó thực xinh đẹp. Người biết nó từ đâu tìm được không?”

Dịch Nãi mỉm cười giải thích: “Này không phải từ nơi khác tìm về, là chúng ta dùng đất tự nung thành.”

Trác Nhã có chút sững sờ: “Thứ xinh đẹp thế này mà nung từ đất à? Người không gát ta chứ?”

Dịch Nãi khẳng định gát gát đầu: “Tuyệt đối không gát người, có rãnh ta dẫn người qua hầm trú mà bộ lạc chúng ta dành để nung đồ gốm, tới đó người sẽ hiểu.”

Trác Nhã cái hiểu cái không gát gát đầu, tiếp tục cầm cái chén lật qua lật lại xem. Dịch Nãi cảm thấy hai người đã làm quen rồi, liền đưa tay sờ sờ vải bố trên người Trác Nhã, hỏi: “Trác Nhã, thứ người mặc trông rất đẹp, là người tự làm à?”

Trác Nhã đưa tay sờ sờ vải bố trên người, có chút ngượng ngùng nói: “Người thực sự cảm thấy nó rất đẹp à? Này là ta tự làm.”

Kỳ thực, thứ vải mà Trác Nhã làm ra này, rất nhiều người trong bộ lạc cảm thấy không đẹp bằng da thú nên cơ bản không ai chú ý tới. Chính là, Trác Nhã cảm thấy mùa hè quần nó trên người sẽ mát mẻ hơn, cũng sạch sẽ nhẹ nhàng hơn da thú, vì thế mới thường xuyên mặc trên người.

Dịch Nãi gật gật đầu, tiếp tục khích lệ: “Àn, rất đẹp a Trác Nhã. Người làm thế nào được vậy? Có thể nói cho ta biết không?” Nói nửa ngày cuối cùng cũng vào chủ đề chính, Dịch Nãi có chút kích động không thôi.

Trác Nhã cũng không giấu diếm, sáng khoái nói với Dịch Nãi: “Cái này là ta ngâm cỏ vào nước rồi phơi nắng, sau đó xé ra rồi se thành sợi, sau đó dệt thành hình dạng này a.”

Trực giác mách bảo với Dịch Nãi loại cỏ này chính là cây đay. Trác Nhã cười cười nói: “Nó là loại cỏ rất bình thường, người xem, ở đó có một mảnh nhỏ kia!”

Dịch Nãi nhìn qua, di, loại cỏ này không phải có rất nhiều trong bộ lạc à? Hóa ra đây chính là đay a! Cậu đúng là có mắt như mù mà!

Dịch Nãi quả thực muốn nhờ Trác Nhã chỉ mình phương pháp dệt sợi thành vải. Chỉ là, ngày mai chính là lễ thù thần, còn rất nhiều chuyện cần chuẩn bị. Cậu chỉ có thể tạm thời để chuyện này qua một bên, chờ lễ thù thần xong xuôi, cậu sẽ mời Trác Nhã về nhà chỉ đạo. Đến lúc đó, nhất định phải học được kỹ thuật dệt vải.

Nghĩ tới về sau rốt cuộc có thể mặc quần áo bằng vải bố, tâm tình Dịch Nãi kích động không thôi, nửa ngày cũng chưa hồi phục. Mãi đến khi Trác Nhã rời đi cậu mới quay lại bên cạnh Phát Lôi cậu vẫn còn bị vây trong trạng thái bay bay bổng bổng. Phát Lôi lo lắng hỏi: “Dịch Nãi, người làm sao vậy?”

Dịch Nãi nhảy dựng lên ôm cổ Phát Lôi, hưng hăng hôn một ngụm trên mặt y, cười nói: “Ha ha, Phát Lôi, ta biết làm sao dệt vải bố rồi! Vui quá a!”

Phát Lôi sờ sờ gò má bị hôn, cũng vui vẻ mỉm cười. Đây là lần đầu tiên Dịch Nãi chủ động thân thiết ở trường hợp công cộng a, thật đáng chúc mừng! Chính là cái người khờ xướng kia lại không hề hay biết, vẫn vui tươi hơn hờ xoay vòng vòng.

Về phần vải bố là cái gì, Phát Lôi không để ý lắm, bất kể Dịch Nãi làm gì y cũng sẽ ủng hộ, chỉ cần cậu vui vẻ là tốt rồi.

Rất nhanh, lễ thù thần mà mọi người chờ mong đã lâu rốt cuộc cũng tới. Sáng nay, Địch Nãi cùng Phát Lôi ăn qua loa một chút cho no bụng rồi bay tới quảng trường. Trên quảng trường toàn là người, chen chúc náo nhiệt phi thường.

Địch Nãi kinh ngạc, cư nhiên có nhiều thú nhân tới tham gia lễ thù thần như vậy a! Già trẻ lớn bé, đủ loại loại hình thú nhân cùng phi thú nhân, Địch Nãi có thể xem là mở mang tầm mắt. Dù loại màu tóc, quả thực là nhìn tới loạn cả mắt.

Mã Cát từ lúc sớm đã chạy đi giữ chỗ, từ thật xa hướng Phát Lôi bay trên không trung phát tay. Phát Lôi lượn một vòng, cuối cùng cũng đáp xuống cạnh nhóm Mã Cát.

Địch Nãi từ trên lưng Phát Lôi leo xuống, đi tới bên cạnh Mã Cát, cùng hắn đứng chung một chỗ.

Trên tế đàn đã đặt rất nhiều tế phẩm, viên dạ minh châu bọn họ mang về được đặt ở vị trí rất bất mắt. Mã Cát hiển nhiên cũng thấy được, hướng Địch Nãi nháy nháy mắt, nhỏ giọng nói: “Hey, ta cảm thấy dạ minh châu các ngươi mang về chính là tế phẩm tốt nhất a! Xem ra, năm nay Phát Lôi nhà ngươi rất có khả năng sẽ trở thành tộc trưởng đời tiếp theo!”

Địch Nãi cảm thấy buồn cười, Mã Cát quả thực là thích bát quái mà. Bất quá, nếu Phát Lôi có thể lên làm tộc trưởng thì cũng không tệ, ít nhất sau này cậu muốn làm chút thay đổi gì đó cũng tiện hơn.

Kỳ thực Địch Nãi cảm thấy, nếu phi thú nhân cũng được làm tộc trưởng, cậu quả thực muốn cùng Phát Lôi cạnh tranh một phen!

....

Hoàn Chương 82.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chứng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Nghênh Đón Lễ Thù Thần (Hạ)

Nhịp trống như sấm gầm vang lên, nhóm người vốn ồn ào nháy mắt an tĩnh. Địch Nãi nhìn xung quanh, mọi người đều thực nghiêm túc nhìn lên tế đàn, thành kính vô cùng.

Lúc tiếng trống dừng lại, đại vu chậm rãi quỳ rạp xuống đất, bày tỏ tư thái thần phục với Thần Sáng Thế. Mọi người cũng làm theo đại vu, quỳ xuống. Trong nháy mắt, quảng trường yên tĩnh tới mức ngay cả chiếc lá rơi rụng cũng có thể nghe thấy.

Địch Nãi cũng học theo bọn họ quỳ xuống. Nhập gia tùy tục, cậu mới không muốn trở thành kẻ lạc loài.

Đại vu rất nhanh ngẩng đầu lên, bắt đầu dùng âm thanh trầm thấp đọc tế văn. Đại vu nói khá nhanh, bất quá Địch Nãi cũng nghe được không ít. Trong tế văn đại vu nhất nhất thuyết minh nguồn gốc của từng loại tế phẩm, tất cả đều phi thường trân quý.

Địch Nãi nghĩ, xem ra mặc kệ là tôn giáo nào, phương thức biểu đạt đều không sai biệt lắm a! Đều là dùng tế phẩm cầu xin thần linh chiếu cố.

Sau khi đại vu nói xong một tràng tế văn thật dài, Địch Nãi cảm thấy đầu gối mình cũng có chút đau nhức. Đại vu lại quỳ rạp xuống đất, biểu đạt kính ngưỡng của mình, sau đó mới dẫn đầu đứng dậy.

Lúc này tiếng trống lại vang lên, Địch Nãi vừa nhấc đầu liền nhìn thấy tộc trưởng dẫn hai con hươu đực tới trước tế đàn. Đại khái vì trên quảng trường có rất nhiều mãnh thú, hai con hươu đực có chút run rẩy. Bất quá, chúng nó đại khái đã tuyệt vọng nên từ bỏ giấy dựa, ngoan ngoãn đứng dưới tế đàn.

Địch Nãi cảm thấy kỳ quái, cậu chưa từng thấy dùng hươu tế lễ, không biết rốt cuộc có hàm nghĩa gì.

Lúc này đại vu xoay người, hai tay phân biệt đặt trên đầu hai con hươu, bắt đầu thì thảo gì đó. Sau khi đại vu nói xong, tộc trưởng cầm hai con dao đá bước tới, vung tay, ‘phốc’ một tiếng chặt đứt đầu cả hai con hươu.

Phía trước chúng nó đã sớm đặt hai chậu đá lớn. Hai con hươu ngã xuống, đầu kẻ sát bốn đá, máu từ cổ chúng nó phun vào trong chậu.

Địch Nãi sợ hãi than, song dao của tộc trưởng thực lưu loát a, xem ra đã luyện không ít. Nói vậy, các thú nhân cũng không phải chỉ biết dựa vào răng nanh cùng móng vuốt a! Bất quá, nếu Phát Lôi làm tộc trưởng, muốn đạt được trình độ này chỉ sợ phải luyện tập vất vả một phen!

Sau khi máu chảy hết, tộc trưởng dẫn dùng dùng một cái ống trúc nhỏ múc một ngụm máu uống, sau đó chuyển ống tre cho thú nhân đứng gần mình nhất.

Thú nhân kia thực tự nhiên nhận lấy ống tre, cũng uống một ngụm máu, sau đó lại chuyển cho người khác. Các thú nhân cứ vậy từng người từng người tiến tới uống máu hươu trong hai chậu đá kia.

Đối với việc dùng hươu làm huyết tể, Dịch Nãi cũng hiểu đại khái. Máu hươu có thể gia tốc tuần hoàn máu, làm người ta nhiệt huyết sôi trào, đương nhiên, còn có tác dụng thúc tỉnh. Thú nhân là chủng loài tồn sủng sức mạnh cùng năng lực sinh sản, máu hươu có thể đạt cả hai yêu cầu này.

Đại khái uống máu hươu vào lễ thù thần tượng trưng cho thú nhân có thể được thần thú ban tặng sức mạnh cùng năng lực sinh sôi nảy nở.

Dịch Nãi thăm nghĩ mình thực thông minh mà, cư nhiên ngay cả điều này cũng có thể đoán được. Cậu vuốt vuốt cằm, có chút đắc ý.

Phát Lôi cũng đi uống, lúc trở lại bên cạnh Dịch Nãi, sắc mặt y rõ ràng hơi đỏ ửng. Thấy Dịch Nãi ngẩng đầu lên nhìn mình, Phát Lôi liền cúi đầu hôn một ngụm lên môi cậu.

Xem đi, này chính là hậu quả của nhiệt huyết sôi trào a! Chẳng hề phân biệt trường hợp địa điểm mà phát tỉnh. Dịch Nãi mặc dù có chút bất mãn nhưng cũng không cự tuyệt, ngược lại dịu ngoan dâng lên đôi môi. Ngày lễ trọng đại thế này cũng nên làm chút chuyện khác người để chúc mừng.

Hai người rất nhanh liền có chút lưu luyến khó chia lìa. Đặc biệt là Phát Lôi, ngậm lấy đầu lưỡi Dịch Nãi không ngừng mút nhẹ, quả thực chỉ hận không thể nuốt cậu vào bụng.

Dịch Nãi bắt đầu khó thở, không thể không hung hăng đẩy đầu Phát Lôi. Cậu vừa lau miệng vừa trừng mắt: “Người hôn hay ăn thịt người vậy hả?” Phát Lôi ngưng ngưng cười hắc hắc không thôi.

Liếc mắt nhìn xung quanh một vòng, phát hiện hóa ra hôn môi cũng có thể lấy, tình cảm mãnh liệt nổi lên khắp bốn phía. Một vài tiểu thú nhân thấy một màn này thì bắt đầu gào lên: “Hôn môi, hôn môi, úc úc!”

Tiểu giống cái thì khá thẹn thùng, không dám quang minh chính đại nhìn xung quanh nên chỉ đỏ mặt cúi đầu. Bất quá, Dịch Nãi phát hiện đám nhóc này cũng không thành thật, vẫn len lén dùng dư quang khóe mắt liếc nhìn lung tung.

Sau khi tất cả thú nhân trưởng thành đã uống máu hươu xong, tộc trưởng vung tay lên, quảng trường rất nhanh lại im lặng. Tộc trưởng tuyên bố tể điển chấm dứt, bắt đầu hoạt động chúc mừng. Đám người lập tức hoan hô thối lui về sau, chừa ra một khoảng trống lớn trên sân.

Rất nhanh, tiết mục mở màn liền bắt đầu. Nhóm khiêu vũ của Mã Cát tiến tới trước, trước lúc lên sân khấu hẳn còn có ý phát phát tay với Dịch Nãi. Dịch Nãi đáp lại một cái hôn gió, lúc quay đầu lại liền nhìn thấy Phát Lôi bất mãn nhủ mảy. Phát Lôi không hiểu ý nghĩa của động tác kia, nhưng vẫn nhảy bèn cảm thấy nó thực ngả ngớn, vì thế liền có chút bất mãn.

Dịch Nãi không thêm để ý, cười hi hi cho Phát Lôi một cái hôn gió, sau đó quay qua xem biểu diễn.

Bất quá, trong mắt Dịch Nãi thì các tiết mục có chút lộn xộn. Mỗi tiết mục đều có người không chịu yên bình chạy vào làm loạn. Bất quá, như vậy cũng khá vui. Đặc biệt là những tư thế kì quái của thú nhân cùng phi thú nhân chạy vào, quả thực là hài hước.

Mọi người hi hi ha ha loạn thành một đoàn, cũng rất có không khí lễ hội. Bất quá tiết mục vẫn còn khá ít. Tổng cộng chỉ có vài tiết mục nhảy múa cùng ca hát, xét tổng thể thì có chút đơn điệu.

Lúc sau Dịch Nãi cũng bị Mã Cát đẩy lên, dùng sáo thổi một khúc, tiếp đó biểu diễn một màn ảo thuật nho nhỏ.

Dịch Nãi cảm thấy màn biểu diễn của mình thực bình thường, bất quá lúc nhận được một tràng vỗ tay như sầm thì vẫn có chút lảng lảng. Khó trách có nhiều người thích làm ngôi sao như vậy, cảm giác được vỗ tay khen ngợi quả thực rất tuyệt vời.

Dịch Nãi vừa bước xuống, Phát Lôi liền chiếm dụng mười phần ôm chặt lấy cậu. Cho dù vậy, vẫn có rất nhiều ánh mắt rơi tới. Phát Lôi quét mắt một vòng, mang theo kiêu ngạo cúi đầu hôn lên trán Dịch Nãi một cái. Cứ vậy, y lập tức nhận được không ít ánh mắt hâm mộ ghen tị hận.

Trong lòng Dịch Nãi cũng có chút đắc ý cùng hưng phấn, ngẩng lên găm một ngụm trên mặt Phát Lôi. Xung quanh lại vang vọng một trận thốn thốc. Vài thú nhân độc thân vốn định thử sức làm quen với Dịch Nãi đều im lặng từ bỏ.

Sau khi các tiết mục biểu diễn xong, có người bắt đầu đốt lửa ở chính giữa quảng trường. Con mồi sớm đã được chuẩn bị tốt, lần lượt để lên giá. Quảng trường dần dần ngồi thành một vòng tròn nhỏ, những người quen biết tụ tập cùng một chỗ trao đổi trò chuyện.

Dịch Nãi mới bị Phát Lôi kéo ngồi xuống thì nhìn thấy cách đó không xa, Thác Bi không tình nguyện bị Tạp Lạc lôi kéo đi tới. Dịch Nãi cùng bọn họ chào hỏi, sau đó mời ngồi xuống cùng ăn thịt nướng. Thác Bi nhìn Dịch Nãi, giỡn ra khỏi tay Tạp Lạc, biểu tình nhăn nhó như táo bón, không tình nguyện ngồi xuống.

Lúc Thác Bi ngồi xuống, Dịch Nãi tựa hồ nhìn thấy hân nhiên rạng. Chẳng lẽ, bọn họ đã xuất hiện tình huống mới? Tính bát quái của Dịch Nãi bị gọi lên. Nhưng da mặt cậu chưa dày tới mức làm trò ngay trước mặt người ta vì thế chỉ có thể tạm thời nín xuống.

Rất nhanh, mùi thịt nướng nhẹ nhàng lan tỏa. Mọi hi hi ha ha chia sẻ cho nhau, cầm thịt nướng ăn tới miệng đầy dầu. Bên cạnh quảng trường có một số nồi đá dùng để nấu canh, rất được phi thú nhân hoan nghênh, rất nhanh đã thấy đầy.

Ăn uống no nê, mọi người cũng không tản đi mà tốp năm tốp ba ngồi nói chuyện phiếm.

Tộc nhân dự báo tộc cùng dự xà tộc tới tham gia rất được chú ý. Xung quanh bọn họ luôn vây một đám người, ồn ào náo nhiệt hỏi han về phong thổ nhân tình. Nếu là phi thú nhân xinh đẹp thì lại càng được hoan nghênh hơn. Dịch Nãi thấy có một phi thú nhân trẻ tuổi đơn độc bị các thú nhân ân cần

chăm sóc tới mặt mũi đỏ bừng.

Rất nhiều thú nhân cùng phi thú nhân nhờ những đoạn trao đổi ngắn ngủi này mà làm quen với nhau, tiếp đó không ít cặp bay đi. Địch Nãi cảm thấy hiệu quả lớn nhất của lễ thủ thần chính là tạo điều kiện cho bộ lạc sinh sôi nảy nở.

Địch Nãi không những tìm kiếm một vài thứ đặc thù từ các thú nhân tộc khác, đáng tiếc, không có gì làm cậu chú ý như vài bố.

Bọn họ bắt đầu ở quảng trường chơi trò chơi mà Địch Nãi dạy, rất nhiều phi thú nhân trưởng thành cũng tới tham gia. Địch Nãi không thèm để ý quan sát nữa, chạy tới cùng bọn họ chơi trò điều hâu bắt gà con.

Nhất thời, quảng trường tràn ngập đủ loại tiếng cười, tiếng nói chuyện, quả thực làm người ta chìm ngập trong đó.

Nhưng trường hợp náo nhiệt như vậy cũng không phải là một mảnh hài hòa. Các thú nhân ôm một thân nhiệt huyết không có chỗ phát tiết, hơi xích mích một chút sẽ bắt đầu lao vào đánh nhau.

Địch Nãi phát hiện các thú nhân sắp lại thì có chút long trời lở đất. Phát Lôi không thể không nhận trách nhiệm tuần tra, lượn khắp nơi khuyên can hòa giải.

Địch Nãi nghĩ ngợi một chút, mang hết các loại trò chơi mình biết ra chia sẻ với mọi người. Mã Cát là người thích náo nhiệt, đi theo bên cạnh Địch Nãi lại càng phát huy bản năng.

Lão tộc trưởng vuốt râu, đứng một bên nhìn bọn họ, gương mặt cười tươi như hoa.

Bội Cách đã lâu không gặp cũng ưỡn cái bụng to vui vẻ ở bên cạnh cổ vũ, hò reo.

Nói thật, lúc nhìn thấy Bội Cách ôm cái bụng to xuất hiện Địch Nãi quả thực hoảng sợ không thôi. Bất quá nhìn vài lần cũng không cảm thấy quá dọa người.

Địch Nãi tự an ủi bản thân, cứ tưởng tượng đang nhìn một người bụng bia bụng phệ là được rồi. Tuy hình ảnh này thực không thích đáng với gương mặt thanh tú của Bội Cách, bất quá xét theo tổng thể thì Địch Nãi vẫn có thể tiếp nhận.

Lúc ngồi bên cạnh nghĩ ngợi, Địch Nãi thấy Bội Cách thường xuyên cúi đầu vuốt ve phần bụng của mình, hiển nhiên tràn ngập chờ mong với sinh mệnh nhỏ bé trong bụng.

Địch Nãi thâm nghĩ, bên trong chính là một tiểu thú nhân sao? Nhóc con kia từ đâu chui ra? Lúc sinh là hình thú hay hình người? Nghĩ tới Bội Cách có thể sẽ sinh ra một nhóc con hình thú, Địch Nãi liền cảm thấy 囧囧.

Địch Nãi cảm thấy bản thân càng nghĩ càng kỳ quái, nếu còn nghĩ tiếp sẽ nhập ma mất. Vì thế chỉ đành lắc lắc đầu, ép buộc chính mình vứt hết mớ suy nghĩ lung tung kia đi.

Mười ngày lễ thủ thần, Địch Nãi cùng nhóm người trong bộ lạc nháo loạn một phen, bất quá cũng nhờ vậy mà nhận thức rất nhiều người. Tất cả mọi người đều thân thiết gọi cậu là Tiểu Địch, còn mời cậu tới nhà chơi.

Mấy ngày cuối cùng, Địch Nãi quả thực đã chơi mệt nên mời Trác Nhã tới sơn động, nhờ cậu chỉ cách dùng sợi dây dệt thành vài bố. Đương nhiên, loại kỹ năng thủ công thế này không thể thiếu Mã Cát ở bên cạnh hỗ trợ.

Địch Nãi xem chuyện này là một nhiệm vụ, yêu cầu bản thân nhất định phải nắm giữ. Lúc lễ thủ thần sắp chấm dứt, bọn họ cuối cùng cũng dệt ra mảnh vài đầu tiên. Địch Nãi cảm miếng vài bố mà cảm khái không thôi. Đây xem như là một bước tiến lớn trong lịch sử dệt vải, dẫn dắt mọi người đi tới thời kì tiến bộ a!

Ngày cuối cùng của lễ thủ thần, mọi người lại một lần nữa tập trung ở quảng trường. Đại vu lại dẫn đầu đoàn người quỳ rạp xuống đất, niệm một đoạn tế văn thật dài. Nội dung đại khái là cảm tạ thần thú đã chiếu cố. Sau khi đọc xong, đại vu chỉ huy vài thú nhân dâng tế phẩm trên tế đàn vào sơn động bên cạnh.

Dọn xong xuôi, lão tộc trưởng liền nhân cơ hội này tuyên bố tộc trưởng tân nhậm—— Phát Lôi. Địch Nãi không hề cảm thấy bất ngờ, mấy ngày nay Phát Lôi xử lý các cuộc tranh cãi có phép có tắc, rất được mọi người ủng hộ.

Vì thế, lão tộc trưởng vừa dứt lời, đám người liền hoan hô vang dội. Địch Nãi quơ tay theo đám người hoan hô vài tiếng, sau đó vui vẻ bỏ nhào lên người Phát Lôi, thưởng cho y một nụ hôn.

....

Hoàn Chương 83.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Bữa Tiệc Tạm Biệt

Phất Lôi trở thành tộc trưởng tân nhậm, công tác kết thúc lễ thù thần liền giao cho y phụ trách. Bởi vì rất nhiều chuyện phải làm nên Phất Lôi bận tới xoay vòng.

Có vài phương diện Dịch Nãi không thể giúp đỡ, bất quá chiều đãi thì vẫn có thể làm tốt. Vì thế, cậu xưng phong nhận việc tổ chức buổi tiệc tạm biệt dực bảo tộc cùng dực xà tộc.

Cả buổi chiều, Dịch Nãi cùng Mã Cát rửa rửa nấu nấu, chuẩn bị thức ăn.

Nguyên liệu nấu nướng có rất nhiều thứ do Mã Cát chuẩn bị từ trước. Đặc biệt là măng cùng ớt chua, Mã Cát đã làm vài bình, lần này vừa lúc mang ra xào rau cùng nấu lẩu.

Lập tức phải công ra hết số hàng dự trữ, Mã Cát quả thực có chút tiếc nuối. Dịch Nãi chỉ đành an ủi, sau này nhất định sẽ dạy hắn làm thật nhiều món ngon. Nghe vậy, Mã Cát mới vui vẻ trở lại, kích động chỉ huy Hách Đạt đi hái rau dại, sẵn tiện đi săn.

Lúc chạng vạng, Dịch Nãi rốt cuộc cũng làm xong tất cả đồ ăn. Cậu chỉ huy nhóm bằng hữu dị tộc cùng tộc nhân ngồi một vòng quanh nôi đá. Sau đó cậu cùng Mã Cát mang ra bát đĩa đặt trước mặt mỗi người. Bởi vì biết bọn họ không biết dùng đũa nên đặc biệt làm mẫu một hồi.

Dịch Nãi làm đầu bếp, vì buổi tiệc này mà chuẩn bị hơn mười mấy món. Đương nhiên, mỗi món là một nôi đá lớn, tỷ như lẩu măng chua gà rừng, lẩu móng heo chua ngọt, lẩu cá... Lẩu có một chỗ tốt chính là có thể thêm thức ăn.

Cho dù là vậy, đối với loại dạ dày vương của thú nhân thì chút thức ăn này chỉ đủ nhét kẽ răng. Cũng may, Dịch Nãi vốn không trông cậy món lẩu có thể lấp đầy bụng, chỉ là món khai vị mà thôi. Cậu đã nhờ các thú nhân khác hỗ trợ nướng thịt.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, Dịch Nãi bảo các thú nhân nếm thử tay nghề của mình. Quả nhiên, sau khi nhắm nháp món lẩu, bọn người đều lên tiếng khen ngợi. Nhóm phi thú nhân hưng trí bừng bừng lôi kéo Dịch Nãi cùng Mã Cát truyền thụ kinh nghiệm.

Rất nhanh mọi người đã ăn tới miệng đầy dầu, Dịch Nãi đứng lên nấu một nôi nước sôi để ấm cho mọi người dùng làm nước uống, bất quá vẫn có cảm giác không đủ hương vị.

Nhớ lại các buổi tiệc ở thế giới cũ, mọi người thường sẽ uống chút rượu hoặc đồ uống này nọ. Nếu có rượu thì tốt rồi, bữa tiệc sẽ càng vui hơn. Đáng tiếc thế giới này không có rượu, lại càng không có đồ uống.

Bất quá, cho dù không có máy ép, Dịch Nãi cảm thấy mình vẫn có thể làm được nước trái cây.

Nhớ lại, trong sơn động quần cư bên kia có rất nhiều quả cam. Đó là vài ngày trước vài thú nhân dực bảo tộc dẫn tình nhân mới nhận thức ra ngoài hái mang về. Có rất nhiều, ăn cũng không hết.

Dịch Nãi bảo Hách Đạt hỗ trợ mang hết cam qua đây. Sau đó cậu bảo mọi người lột sạch vỏ cam rồi đặt vào một ống trúc lớn, tiếp đó dùng một khúc côn gỗ đã rửa sạch bắt đầu nghiền. Sau khi nghiền ra nước sẽ rót vào một cái ống tre lớn, tiếp đó đặt ống tre vào nôi nước hâm nóng. Cứ vậy, trước mặt mỗi người đều có một ly nước cam nóng.

Mọi người ở đây chưa từng thưởng thức nước trái cây, đều cảm thấy thực mới mẻ. Nếm thử một chút, chua chua ngọt ngọt, hương vị thực không tệ. Ít nhất, ngon hơn uống nước sôi để nguội rất nhiều.

Kỳ thực rất nhiều người đã từng ăn cam, chỉ là chưa có ai nghĩ tới chuyện ép nước. Mọi người đều cảm thấy Dịch Nãi thực thông minh. Lại nhìn những món ăn đủ sắc hương vị thơm ngon trước mắt, cơ bản đều là mỹ vị bọn họ chưa từng nếm qua.

Ánh mắt mọi người nhìn Dịch Nãi tràn đầy tán thưởng, ngay cả Mã Cát cũng được thơm lây.

Dịch Nãi tự làm cho mình một ly nước trái cây, sau đó giọng cao nói: “Đến, hôm nay tuy chúng ta phải nói tạm biệt, chính là, hiện giờ được tề tụ cùng một chỗ chính là duyên phận. Vì duyên phận này, mọi người cùng cộng ly nào.”

Dịch Nãi đứng lên, đi tới trước mặt mỗi người cùng bọn họ cộng ly. Những người khác cái hiểu cái không giọng cao ly, cùng cậu cộng một cái. Cộng xong, Dịch Nãi lại hào hứng hô một tiếng: “Cộng ly!” Sau đó một ngụm uống cạn nước cam trong ống tre.

Những người khác cũng học theo, nâng ống uống. Uống xong, cả đám người nhìn về phía Dịch Nãi, cười ha ha.

Trong đó, vài thú nhân dị tộc vẫn chưa tìm được bầu bạn vẫn luôn nhìn chằm chằm Dịch Nãi, chỉ hận khoiống thể xông lên ngậm lấy cậu bay về bộ lạc của mình. Chỉ tiếc, bọn họ không có can đảm này. Dù sao, bọn họ đã biết Dịch Nãi chính là người trong lòng của tân tộc trưởng. Tuy vẫn chưa cử hành nghi thức bầu bạn nhưng cũng là vấn đề đáng tiếc.

Chỉ là, giống cái này thực sự rất chói mắt. Mái tóc ngắn đặc biệt thoát nhìn nhẹ nhàng khoan khoái. Gương mặt anh tuấn, da dẻ trắng nõn, còn cả cử chỉ

tự nhiên phóng khoáng, tất cả đều làm người ta động tâm. Đặc biệt hơn là cậu không hề ý lại thú nhân như những phi thú nhân khác, ngược lại có thể tự lập làm ra rất nhiều thứ tốt.

Bọn họ thầm nghĩ, sao mình không may mắn gặp được mỹ nhân này trước nhỉ? Thực sự là hâm mộ ghen tị hận tận tột cùng của dục hồ tộc mà!

Địch Nãi hoàn toàn không cảm giác được dị thường, uống xong một ly nước trái cây, chép chép miệng, cảm thấy thực vui sướng. Cậu cảm giác như tìm lại cảm giác ở cùng nhóm bằng hữu trước kia. Khoát tay ngồi xuống, hướng mọi người hô: “Đến đến đến, đồ ăn sắp nguội rồi, mọi người mau ăn a.”

Nói xong, cậu dẫn đầu múc một muỗng cá vào chén Trác Nhã: “Đến, Trác Nhã, mau ăn. Cảm ơn người mấy hôm nay đã dạy chúng ta dệt vải bố.” Tiếp đó lại múc một muỗng cho Mã Cát: “Mã Cát, người cũng vất vả rồi, ăn nhiều một chút.”

Mã Cát thực hưởng thụ cười tùm tùm bụng bắt lên ăn.

Mọi người lục tục gấp những thứ mình thích ăn. Có người không quen ăn ớt, bị sặc tới mức nước mắt chảy ròng ròng. Địch Nãi vội vàng nhắc nhở mọi người nên nếm thử rồi hãy ăn. Cũng có vài thú nhân không quen dùng đũa, dứt khoát dùng tay bốc cho lệ, Địch Nãi cũng không quản.

Thấy mọi người đều bắt đầu ăn, Địch Nãi mới chậm rì rì múc một chén thịt cá cho mình. Đang định ăn thì phát hiện Tiểu Nhị chạy tới, cầu nhau cầu nhau cạo vào chân cậu. Địch Nãi cười cười, gấp cho nó một cái đầu cá thật lớn.

Tiểu Nhị phe phẩy đuôi vui sướng ăn vài ngụm, đột nhiên nó ngừng lại, nhìn nhìn ra sau. Địch Nãi có chút kì quái, bình thường thấy cá Tiểu Nhị sẽ cầm đầu ăn không biết trời trăng gì, hôm nay nó bị sao vậy?

Địch Nãi quay ra sau thì phát hiện hóa ra tuyết linh cũng tới, chỉ là nó ngồi trong lùm cây phía sau, không chịu tiến tới. Nó ngẩng cao đầu, bộ dáng cao ngạo nhìn về phía này, chỉ là không rời đi.

Địch Nãi thầm nghĩ, xem ra tuyết linh vẫn không quen ở cùng một chỗ với nhân loại. Không biết vì sao khi thương lành nó cũng không rời đi, chẳng lẽ có liên quan tới Tiểu Nhị?

Đang định gấp một miếng thịt cá cho tuyết linh thì Địch Nãi phát hiện Tiểu Nhị đã gặm cái đầu cá ăn dở của mình, hồn ha hồn ha chạy tới trước mặt tuyết linh. Tới nơi, nó liền vứt đầu cá xuống mặt cỏ. Thực bất mãn cầu nhau hai tiếng, giống như đang giáo huấn tuyết linh.

Dạy xong, nó ngẩng cao đầu kiêu ngạo chạy về bên cạnh Địch Nãi, bắt quá nháy mắt về tới bên người chủ nhân, về mặt Tiểu Nhị lại trở nên nhu thuận vô cùng. Nó mở to đôi mắt to tròn, trông mong nhìn Địch Nãi, còn lắc lắc cái đuôi ngắn cũn, đòi ăn.

Địch Nãi cười ha hả, tình cảm của hai đứa thực tốt, cư nhiên đưa thức ăn đã tới tận miệng cho tuyết linh ăn trước. Trước kia Tiểu Nhị chưa từng làm ra hành vi hào phóng như vậy a!

Tuyết linh nhìn Tiểu Nhị, cúi đầu liếm liếm đầu cá, nheo mắt. Nó giống như thực say mê liếm liếm môi, sau đó mới chậm rãi gặm cắn đầu cá. Nó ăn thực sự rất chậm, cứ như ăn xong sẽ không còn nữa, vì thế quý trọng ăn từng chút từng chút một, ngay cả xương cũng gặm hết.

Địch Nãi ăn cơm, đồng thời chạm cốc với những người bên cạnh, trò chuyện vui vẻ. Bất quá lần này không hò reo ‘cụng ly’ nữa, chỉ chu cái miệng nhỏ hóp nước trái cây. Dù sao cũng không phải rượu, có uống nhiều cũng không có ý tứ.

Những người khác cảm thấy làm vậy thực thú vị, cũng bắt đầu tốp năm tốp ba cụng ly.

Địch Nãi thầm nghĩ, này có tính là tập thói xấu cho bữa cơm nguyên thủy không a? Cũng may là không có rượu, bằng không các thú nhân còn không phải biến thành một đám sâu rượu à?

Phát Lôi xong việc liền bay tới tìm Địch Nãi thì thấy một thú nhân tuổi còn trẻ chạy tới cụng ly. Hôm nay Địch Nãi làm chủ nhà, đương nhiên ai tới cũng không cự tuyệt.

Phát Lôi không rõ tình huống, nhìn thấy hai người cười tùm tùm sáp gần như vậy, ống tre trong tay còn đụng vào nhau, ánh mắt soát một cái đồ ngấu. Y thực muốn xông lên đập thú nhân kia một trận, bất quá vẫn cố kìm chế. Y là tộc trưởng, không thể vì nhất thời xúc động mà khơi mào xung đột giữa hai bộ tộc.

Hít sâu hai hơi, Phát Lôi mới hóa thành hình người đi qua. Địch Nãi thấy y tới thì vui vẻ ngoắc tay: “Phát Lôi mau tới đây, nếm thử nước trái cây ta làm này.”

Nhìn thấy Địch Nãi mỉm cười, thoáng chốc cả người liền thoải mái. Mỉm cười đi tới bên cạnh, thú nhân dị tộc kia thấy Phát Lôi tới thì lập tức quay về chỗ ngồi.

Địch Nãi kéo Phát Lôi ngồi xuống, cầm ống nước trái cây đưa qua. Phát Lôi không cầm lấy, ngược lại từ tay Địch Nãi uống một ngụm. Thực ngọt, ngọt tới tận trái tim.

Phát Lôi hưởng thụ hí hí mắt, cảm giác cổ họng thực ngọt ngào, liền cúi đầu hớp thêm một ngụm, sau đó vươn tay kéo Địch Nãi qua, hôn lên môi cậu. Đầu lưỡi chen vào đôi môi vì kinh ngạc mà hé mở của cậu, chuyển ngụm nước trái cây trong miệng mình qua. Đại khái cảm thấy vẫn chưa đủ, y lại quấn lấy đầu lưỡi Địch Nãi mút nhẹ.

“Úc!...” Một đám người thấy một màn này liền gõ gõ bát, hưng phấn ồn ào.

Địch Nãi trở tay không kịp, bị Phát Lôi cường thế ôm hôn, hôn nữa nụ hôn này càng lúc càng có xu thế đẩy sâu. Cậu cảm thấy trên mặt nóng lên, ả ả có chút xấu hổ, nhưng cũng có chút hưng phấn. Phát Lôi thực sự là càng lúc càng nhiệt tình mà.

Hôn xong, hô hấp hai người đều có chút dồn dập, đôi môi Địch Nãi bị Phát Lôi cắn mút nên có chút sưng đỏ, thoạt nhìn lại càng mê người hơn.

Thấy mọi người đều ngây ngẩn nhìn mình chằm chằm, Địch Nãi xấu hổ ho khan một tiếng: “Khụ, mọi người mau ăn tiếp đi, mau ăn, thức ăn nguội cả rồi.”

Mọi người cười vang một tiếng, phụ họa: “Ăn cơm ăn cơm!”

Địch Nãi biết Phát Lôi nhất định cũng rất đói bụng, vội vàng gấp mấy miếng thịt cho y. Phát Lôi ngoan ngoãn há miệng từng ngậm từng ngậm ăn. Địch Nãi biết chỉ chút xíu như vậy không đủ no, liền từ giả thịt nướng xé thêm vài miếng.

Phát Lôi không chịu cầm, ngược lại làm nũng: “Người út ta ăn đi.”

Địch Nãi nghĩ thầm, người chính là tộc trưởng a, thế này thực mất mặt. Địch Nãi trừng mắt lườm một cái, bất quá vẫn mềm lòng đưa thịt nướng tới bên miệng y.

Phát Lôi ngao ô tấp thịt nướng, bất quá, ngón tay Địch Nãi còn chưa kịp thu hồi cũng bị Phát Lôi ngậm lấy, chậm rãi liếm mút. Y vừa liếm vừa dùng ánh mắt nóng rực nhìn cậu chằm chằm.

Sắc mặt Địch Nãi ửng hồng, đột nhiên cảm thấy nhịp tim tăng tốc. Cậu vội vàng nhìn một vòng xung quanh, rụt ngón tay lại. Phát Lôi ý vị chưa hết chặc lưỡi một cái, liếm liếm môi.

Địch Nãi thâm phun tào trong lòng, cái người này từ đâu học được mấy thủ đoạn tán tỉnh a! Mau stop lại cho ta!

....

Hoàn Chương 84.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đắc Chứng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Chuyện Cầu Hôn

Bữa tối tạm biệt này, từ khi Phát Lôi tới thì không khí có chút thay đổi. Trước đó Địch Nãi quan tâm mọi người ăn cái này ăn cái kia, Phát Lôi vừa tới thì Địch Nãi liền chuyển qua chăm sóc Phát Lôi. Đương nhiên, này cũng không phải cậu hoàn toàn tự nguyện, là Phát Lôi cứ bám dính không thôi. Địch Nãi thâm phun tào: người là tộc trưởng đó a? Người không lo tiếp khách nhân đi, cứ liếc mắt đưa tình với ta làm bép gì?

Phát Lôi ăn mấy miếng thịt nướng rồi bắt đầu hỏi Địch Nãi hành động chậm cóc ban này có ý tứ gì? Địch Nãi nói nó biểu hiện tình hữu hảo thân thiết.

Phát Lôi liền tròn to mắt: “Kia ta cũng muốn cộng. Ta là người thân cận nhất của người, thế nhưng người chưa từng cộng ly với ta.”

Địch Nãi trở mặt xem thường, nghĩ thầm, này cũng đâu phải rượu giao bôi, so đo như vậy làm chi? Bất quá, Phát Lôi khẳng định không hiểu mấy. Tốt, cộng thì cộng thôi.

Địch Nãi lấy qua một cái ống tre, rót nước cam cho Phát Lôi, sau đó chậm cóc với y nói: “Tối, cộng ly, chúc mừng người lên làm tộc trưởng.”

Phát Lôi vui tươi hơn hờ cộng lại một cái, cảm thấy vậy chưa đủ, lại huyếch tiếp, sau đó mới ừng ực uống hết nước trái cây vào miệng. Địch Nãi cũng đành làm theo uống hết.

Phát Lôi lại tự động rót đầy cho hai người, còn muốn cộng ly tiếp. Địch Nãi vội vàng cản lại: “Chậm thôi chậm thôi, đừng uống nhiều, ta cả bụng nước rồi đây này.”

Phát Lôi mặc kệ, cứ đòi cộng ly, Địch Nãi chỉ đành chịu theo. Hai người thân thân mật mật như vậy, có nhiều dị tộc nhân ở xung quanh đều đang cười trộm. Địch Nãi cảm thấy có chút xấu hổ. Cái người này quả thực không chú ý trường hợp, trước mặt nhiều người như vậy mà cứ đùa giỡn, không sợ giảm giá trị tân tộc trưởng của y à.

Cũng may mọi người đều ăn không sai biệt lắm. Lúc này có vài người đứng lên nói muốn đi nghỉ ngơi.

Địch Nãi vội vàng đứng lên nói: “Hôm nay ở cùng mọi người thực vui vẻ, đến, mọi người cùng cộng ly lần cuối. Về sau tất cả đều là hảo bằng hữu, nhất định phải thường xuyên liên hệ. Cộng ly!”

Mọi người ở đây đều phụ họa, cùng nhau cụng ly rồi tan. Mã Cát cùng Hách Đạt hỗ trợ thu thập đồ đạc, sau đó chào một tiếng rồi cũng đi. Còn lại Địch Nãi cùng Phát Lôi, ăn chút canh còn sót lại lấp đầy bụng.

Phát Lôi tựa hồ cụng tới phát nghiêng, ăn một chút lại đòi cụng một lần. Địch Nãi nghĩ thầm, người này đã làm tộc trưởng rồi sao càng lúc lại càng giống trẻ con?

Ăn tới cuối cùng, Phát Lôi dứt khoát ôm lấy Địch Nãi, để cậu ngồi trong lòng mình, hai người ngọt ngọt ngào ngào cùng dứt cho nhau. Địch Nãi cảm thấy như vậy thực buồn nôn, bất quá, ngẫu nhiên cũng không sao, cứ xem là tình thú. Huống chi, hôm nay Phát Lôi lên làm tộc trưởng, cũng nên thưởng một chút. Địch Nãi không muốn phá hư tâm tình của y.

Phát Lôi có đôi khi ăn một ngụm rồi dùng cái miệng bóng dầu hôn Địch Nãi, dứt phần thịt trong miệng cho cậu. Địch Nãi cũng nhẫn nhịn ăn. Chỉ là, ăn ăn một hồi, Địch Nãi cảm giác thứ dưới mông càng lúc càng có xu hướng ngạnh lên, điều này nhắc nhở cậu Phát Lôi đã bắt đầu mất khống chế.

Địch Nãi đưa tay xuống néo đùi Phát Lôi một phen: “Này, anh bạn, ăn cơm thì ăn đi, đừng có nghĩ ngợi lung tung. Ảnh hưởng không tốt tới đường tiêu hóa, hiểu không?” Địch Nãi nói xong thì đứng dậy, giã tay giã chân, hoạt động gân cốt.

Phát Lôi hô đau một tiếng, trợn mắt lên án Địch Nãi, thấy cậu không giảm nữa mới ủy khuất tiếp tục ăn thịt nướng. Lần này y ăn thực nhanh, hai ba ngụm đã lấp đầy bụng, tiếp đó quay qua nói với Địch Nãi: “Ăn no rồi, chúng ta về thôi!”

Về tới sơn động, Phát Lôi liền bật người như mãnh hổ bỏ gục Địch Nãi xuống giường đá, nhiệt tình liếm loạn trên mặt trên cổ cậu. Địch Nãi né tránh một chút, né không được chỉ đành nheo mắt cười nói: “Anh bạn, uống máu hươu nên dư thừa tinh lực à?”

Phát Lôi đương nhiên không có cách nào trả lời, chỉ dùng thứ cứng rắn như thiết ở dưới bụng đỉnh đỉnh người Địch Nãi xem như đáp lại. Đáng tiếc, liếm tới xương quai xanh Địch Nãi thì không có cách nào xuống thêm được nữa, bởi vì nút áo cộc tay cột quá chặt.

Địch Nãi buồn cười nói: “Này, ta nói này, ta không tự cởi quần áo đâu. Còn có, nếu người dám xé rách nó thì biết tay ta đấy.”

Phát Lôi không có cách nào, chỉ đành hóa về hình người, cởi bỏ quần áo Địch Nãi.

Địch Nãi lười biếng nằm trên giường đá, cổ ý giờ trò không chịu phối hợp. Phát Lôi gấp tới độ đỏ đầy mồ hôi, vất vả lắm mới lột sạch quần áo.

Nhìn bộ dáng hạo sắc của y, Địch Nãi cảm thấy chơi thật vui, cười trộm không thôi. Phát Lôi không để ý tới, ném quần áo qua một bên, tiếp đó cúi người ngậm lấy vật mềm mại phía dưới của cậu dùng sức mút vào, liếm thì. Địch Nãi dần dần cười không nổi nữa, bắt đầu thấp giọng thở dốc.

Phát Lôi phát hiện vật nhỏ của Địch Nãi bắt đầu cứng rắn dựng thẳng, hài lòng hôn một ngụm lên đỉnh. Sau đó, từ cái chén gốm đặt trên chiếc ghế đá bên cạnh vết chút dầu tiến hành khuếch trương. Tuy hai mắt bốc hỏa nhưng Phát Lôi vẫn thực săn sóc cẩn thận chiều cổ cảm thụ Địch Nãi.

Thấy không sai biệt lắm, Phát Lôi lại vết chút mỡ bôi lên phân thân, tiếp đó mới nhắc một chân Địch Nãi lên, thẳng tắp tiến vào.

Địch Nãi cắn môi nhịn xuống cảm giác khác thường trong cơ thể, không hề rống.

Phát Lôi vươn tay vuốt ve mái tóc ngắn cũn của cậu, vừa vận động vừa trầm giọng hỏi: “Ngoan, nhìn ta này, ta muốn người vẫn luôn nhìn ta.”

Địch Nãi quay đầu qua nhìn Phát Lôi, ánh mắt y chặt chẽ tập trung vào cậu, nóng cháy mà thâm tình. Mặt Địch Nãi nóng lên, cậu có thể cảm nhận rõ rệt phía dưới bị nhét căng đầy, thứ kia trước sau ra vào, đỉnh tới tận nơi sâu nhất. Địch Nãi cảm thấy cả người như nhũn ra, nhiệt ý từ nơi sâu kia dần lan tỏa.

Cậu nhịn không được kéo Phát Lôi cúi thấp người, để hai cơ thể dán sát vào nhau, không còn chút khe hở.

Lúc hai người đều phát tiết xong, Phát Lôi ôm Địch Nãi, ôn nhu liếm mút vành tai cậu, nhẹ giọng nói: “Địch Nãi, chúng ta kết bầy bạn đi, sinh một đám tiểu bảo bảo, được không?” Kỳ thật Phát Lôi đã sớm muốn nói những lời này, nhưng trước mặt một người xuất sắc như Địch Nãi, y cứ cảm thấy lo lắng không thôi.

Lúc này đã là tộc trưởng, Phát Lôi cảm thấy mình có thể xem là nam nhân có khả năng nhất bộ lạc, Địch Nãi hẳn sẽ không cự tuyệt.

Nghe thấy lời Phát Lôi, Địch Nãi cũng cả kinh, ngay cả da đầu cũng run lên. Mẹ nó ông đây một đứa cũng không muốn sinh, người còn muốn ta sinh một đám? Phát Lôi, người nghĩ ông đây là heo à!

Địch Nãi không có cách nào giải thích nguyên nhân mình không muốn sinh, chỉ có thể buồn bực nói: “Ta thích đứa nhỏ nhưng không muốn tự mình sinh.”

Phát Lôi lại càng không hiểu. Trong bộ lạc thú nhân, sinh sản hậu đại chính là thiên tính, ai cũng muốn có đứa nhỏ của riêng mình. Địch Nãi rốt cuộc sợ hãi điều gì? Phát Lôi kiên nhẫn hỏi: “Người không muốn nhìn thấy hậu đại của hai chúng ta sao? Nó chính là truyền thừa sinh mệnh của chúng ta, bảo bảo có lẽ sẽ sống người, cũng có thể sẽ giống ta. Nhất định rất đáng yêu.”

Địch Nãi do dự một chút, vẫn lắc đầu. Tuy Phát Lôi nói thực hấp dẫn, chỉ là, một người nam nhân như cậu thực sự không thể tiếp thụ bản thân mang thai sinh con.

Phát Lôi nghiêng đầu nghĩ: “Có phải người cảm thấy mang thai bụng lớn thực khó xem nên mới không muốn bảo bảo đúng không?”

Sắc mặt Dịch Nãi đen xì. Cậu mới không phải vì cái lý do đầu trứng này mà không muốn đứa nhỏ. Được rồi, kỳ thực nó cũng chiếm một phần nhỏ, cậu quả thực có chút tiếc nuối sáu khối cơ bụng vất vả lắm mới luyện được. Nhưng, này không phải trọng điểm, trọng điểm là, mang thai sinh con là chuyện của nữ nhân. Nó là nhận thức đã thấm sâu trong đầu suốt mấy chục năm qua, không có cách nào lập tức thay đổi.

Cho nên, Dịch Nãi vẫn lắc đầu.

Phát Lôi vẫn không chịu từ bỏ: “Vậy có phải vì cảm thấy sinh đứa nhỏ rất nguy hiểm không? Kỳ thật chuyện này người có thể yên tâm, đại vu có biện pháp. Phi thủ nhân trong bộ lạc, chỉ cần mang thai thì đại vu sẽ đặc biệt chiều cố. Hơn nữa thân thể người tốt như vậy, nhất định không có vấn đề gì.”

Dịch Nãi trở mình xem thường, tiếp tục lắc đầu. Kỳ thật, nước thánh đã uống ở chỗ đại vu có công hiệu làm nam nhân mang thai, Dịch Nãi vẫn luôn bán tin bán nghi. Dù sao, cậu vốn không phải người thế giới này.

Rốt cuộc nước thánh đã cải tạo cơ thể cậu thế nào? Cậu thật sự có thể sinh đứa nhỏ? Sinh thế nào? Dịch Nãi không muốn nghĩ tới những vấn đề phức tạp này.

Phát Lôi vắt hết óc, thực sự không nghĩ ra nguyên nhân làm Dịch Nãi không muốn bảo bảo. Y nghĩ, có thể Dịch Nãi cảm thấy mình vẫn còn trẻ, không muốn sớm có bảo bảo. Y có thể chờ, y tin tưởng một ngày nào đó Dịch Nãi sẽ thay đổi chủ ý, sinh một đám bảo bảo mập mạp trắng trẻo.

Về phần nghi thức bầu bạn chính là trước mặt thần sáng thế ước định bên nhau cả đời, động thời sẽ kéo dài sinh mệnh bộ lạc. Nếu y làm tộc trưởng, cử hành nghi thức bầu bạn mà nửa kia lại không muốn đứa nhỏ thì nhất định sẽ nhận trừng phạt của thần. Phát Lôi không muốn khiêu chiến quyền uy của thần thú.

Nghĩ tới đây, Phát Lôi đưa tay ôm lấy Dịch Nãi, nhẹ giọng nói: “Không có việc gì, hiện giờ không muốn sinh thì ta có thể chờ. Chờ đến ngày nào đó người thay đổi chủ ý thì chúng ta cử hành nghi thức.”

Dịch Nãi nóng nảy: “Ta nói không phải tạm thời không muốn sinh! Sau này ta cũng không muốn, sẽ không thay đổi chủ ý. Nếu người hiểu thì tốt, còn không thì không cần ở cùng một chỗ với ta.”

Phát Lôi vươn ngón tay đề lên môi Dịch Nãi: “Suyt, đừng nói nữa. Chúng ta đương nhiên phải ở bên nhau. Đứa nhỏ tuy quan trọng, nhưng mà, không có đứa nhỏ ta có thể chấp nhận. Còn nếu không có người, ta nhất định sẽ phát điên.”

Dịch Nãi hết chỗ nói rồi. Quên đi, Phát Lôi muốn chờ thì cứ chờ. Cứ xem rốt cuộc là ai thuyết phục được ai. Nếu không muốn cùng cậu tách ra thì phải tiếp nhận chuyện này. Dịch Nãi nhận mệnh ôm lấy Phát Lôi, thở dài.

Phát Lôi nâng cằm cậu, hôn xuống: “Đừng chờ dài a bảo bối. Ta hi vọng người vẫn luôn vui vẻ hạnh phúc.”

Dịch Nãi vừa nghe thì có chút dở khóc dở cười. Cái người này cứ nhiên gọi cậu là bảo bối? Cậu còn lớn hơn y vài tuổi đó a, cậu gọi mới đúng.

Dịch Nãi cắn môi nheo nheo tai Phát Lôi: “Nhóc con, dám gọi ta là bảo bối? Không muốn sống nữa đúng không?”

Phát Lôi trừng to con ngươi, vô tội nhìn cậu: “Ta gọi người là bảo bối thì có sao đâu? Người chính là bảo bối của ta a! Phụ thân ta thường xuyên gọi mẫu phụ là bảo bối.”

Dịch Nãi oán hận cắn răng, không được, không thể bởi vì mình là người nằm dưới mà ngay cả nick name cũng bị biến thành yếu ớt. Cậu cứng ngạnh nói: “Ta nói không được là không được. Ta lớn tuổi hơn, người phải gọi ta là ca ca.”

Lần này Phát Lôi mím môi, sống chết cũng không mở miệng. Dịch Nãi không ngừng thúc giục, Phát Lôi vẫn như cũ không lên tiếng. Sau đó bị bức đến nóng nảy, Phát Lôi dứt khoát bỏ gục Dịch Nãi, hung hăng hôn lên môi cậu. Cái này, ai cũng không có cách nói chuyện.

...

Hoàn Chương 85.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Lần Đầu Tiên Của Tiểu Nhị

Nụ hôn cường thế của Phát Lôi rất nhanh liền làm bùng cháy tàn lửa vẫn còn chưa tắt, hai người lại bắt đầu một vòng quấn quýt mới. Lần này Phát Lôi hiển nhiên âm mưu chinh phục Dịch Nãi, động tác lại càng cuồng dã hơn.

Địch Nãi chỉ một thoáng không kịp phản ứng đã bị Phát Lôi xoay người quỳ rạp trên giường. Phát Lôi từ phía sau tiến vào, sau đó túm chặt hai tay Địch Nãi, cấp tốc đình động. Địch Nãi không có gì chống đỡ, không thể né tránh cọ cọ mặt lên da thú trái trên giường. Cậu giãy dụa muốn đứng dậy nhưng Phát Lôi nhất quyết không buông, ngược lại còn áp người xuống, hôn lên lưng cậu.

Động tác ở phía sau càng lúc càng dùng sức, Địch Nãi thầm nghĩ, người này muốn làm chết cậu à? Sao lại dùng sức đến vậy a. Cậu nhịn không được phát ra tiếng hừ nhẹ đứt quãng.

Phát Lôi hiển nhiên càng hưng phấn, vừa chuyển động vừa hôn lên tấm lưng xích lỏa của Địch Nãi, miệng không ngừng thì thào: “Bảo bối, người giỏi quá. Bảo bối, ta yêu người.”

Này tuyệt đối là trả thù, tuyệt đối là trả thù! Địch Nãi điên cuồng gào thét trong lòng. Mẹ nó, ông đây không cho nói, người này lại cố tình nói tới hăng say. Phát Lôi từ khi nào trở nên âm hiểm như vậy? Hôm nào nhất định phải cho y biết sự lợi hại của ông!

Địch Nãi hỗn loạn oán thán, bất quá không nói ra thành lời. Dù sao cũng là cậu yêu cầu người ta từ bỏ hậu đại ở cùng một chỗ với cậu, đối phương đòi hỏi chút bồi báo còn không được sao?

Kỳ thật Phát Lôi quả thực không có ý tứ đòi hỏi báo, y chỉ cảm thấy mình thật sự rất thích người dưới thân, làm thế nào cũng không đủ. Y chỉ hận không thể khâm cậu vào tận xương tủy.

Tiết tấu của Phát Lôi càng lúc càng nhanh, Địch Nãi bị đỉnh tới chảy nước mắt. Mẹ nó lực thất lưng của dã thú quả thực không thể mang đi so sánh với con người mà! Đây là ý tưởng của Địch Nãi trong phút thanh tỉnh cuối cùng, sau đó đã bị khoái cảm mãnh liệt nhấn chìm trong thế giới dục vọng.

Trong cơn động vang vọng đủ loại tiếng vang mập mờ hỗn tạp, làm Tiểu Nhị núp trong ổ cảm giác có chút xôn xao. Nó còn nhỏ, chỉ biết chủ nhân cùng lão hồ biết bay kia đang làm chuyện kỳ quái, nó không hiểu lắm.

Tiểu Nhị cảm thấy hô hấp của cái tên bên cạnh trở nên ồ ồ, giống như có chút nguy hiểm. Nó bất an nằm rạp xuống, dùng móng vuốt bé xíu của mình ôm lấy đầu. Chính là, âm thanh mập mờ kia cứ như có như không xông vào đầu.

Nó cảm thấy toàn thân mình bắt đầu nóng lên. Lúc nghe Địch Nãi khàn khàn ‘um’ một tiếng, Tiểu Nhị cảm thấy một luồng nhiệt nóng tập trung xuống bụng dưới.

Tiểu Nhị cảm thấy cảm giác này thực kỳ quái, giống như tất cả nhiệt lượng trong người tập trung vào cái nơi dùng để tiểu kia, thực khó chịu. Nó cuộn mình, cúi đầu muốn liếm liếm nơi đó một chút. Chỉ là, nó quá béo, cố gắng thế nào cũng với không tới. Nó loay hoay nửa ngày, thử vài tư thế, vòng vo vài vòng cũng không liếm tới.

Nó khó chịu kêu cầu nhau hai tiếng, cuộn mình cọ cọ bụng vào da thú. Mới cọ một chút nó liền giật bắn cả người. Lông trên da thú quá cứng, đâm nó đau tới chảy nước mắt.

Nó nức nở có chút dùng sức dụi đầu vào bụng tuyết linh. Kêu cầu nhau, biết nó khó chịu mà cũng không chịu giúp đỡ, thật là xấu xa mà.

Tuyết linh bị nó dụi tới run run cả người, vội vàng gợn móng đe Tiểu Nhị lại. Tuyết linh hiển nhiên biết nguyên nhân Tiểu Nhị khó chịu, trấn an liếm liếm đầu Tiểu Nhị. Tiểu Nhị lập tức cảm thấy an tâm, an tĩnh trở lại.

Tuyết linh chậm rì rì liếm, liếm thật cẩn thận, mỗi tắc da lông trên lưng Tiểu Nhị đều bị nó liếm tới. Tiểu Nhị vốn có chút chán ghét tuyết linh cứ liếm liếm mình, nhưng lúc này thì không muốn cự tuyệt chút nào. Nó cảm thấy cảm giác xôn xao trong thân thể tựa hồ được từng cái liếm ôn nhu kia xoa dịu.

Tuyết linh liếm liếm, cái mũi đỉnh đỉnh một chút liến lạt người Tiểu Nhị lại. Tiểu Nhị bất ngờ không kịp phòng bị, bị lật chổng vó. Nó quơ quào tứ chi, cầu nhau cầu nhau muốn đứng lên. Lúc này tuyết linh chơi xấu giẫm lên cái bụng Tiểu Nhị, sau đó tiếp tục nhiệt tình liếm cắn Tiểu Nhị.

Cảm bị liếm, Tiểu Nhị cảm thấy thực thoải mái. Nó hưởng thụ kêu cầu nhau cầu nhau, cũng từ bỏ giãy dụa.

Tuyết linh nheo mắt, con ngươi trở nên u ám. Nó chậm rãi trượt xuống, liếm lên hai điểm nhỏ đỏ.

Tiểu Nhị cảm giác nơi bị liếm có chút đau đớn, lại có chút ngứa. Cảm giác xôn xao vừa được bình ổn tựa hồ lại dâng trào. Nó bất mãn uốn éo thân mình, cầu nhau kháng nghị. Chính là, tuyết linh giống như không hiểu, cứ ngoan cố liếm hai điểm nhỏ kia.

Tiểu Nhị cảm thấy nơi đi tiểu càng ngày càng nóng, nóng tới mức nó khó chịu cực kỳ. Nó dùng hai cái chân ngắn cùn của mình đạp vào mặt tuyết linh, tuyết linh không thể không thay đổi mục tiêu, từ bỏ hai điểm đỏ, tiếp tục liếm xuống dưới. Tuyết linh chậm rãi liếm lên lớp lông mềm mại trên bụng Tiểu Nhị, đầu lưỡi vẽ thành từng vòng tròn. Tiểu Nhị lại thoải mái cầu nhau.

Tiểu Nhị chỉ mới hưởng thụ một chốc thì phát hiện đầu lưỡi tuyết linh lại bắt đầu đi xuống, liếm cái nơi mà nó đi tiểu. Nó cảm thấy thực thẹn thùng, nơi kia, không thể tùy tiện để người khác liếm đi?

Nôn nóng quơ quơ móng vuốt, muốn bỏ dậy. Chính là tuyết linh nâng chân trước, ôn nhu mà cường thế ngăn chặn móng vuốt Tiểu Nhị, sau đó tiếp tục liếm lên vật nhỏ hồng phấn vừa lộ ra. Tiểu Nhị bị cảm giác mãnh liệt kích thích tới run bắn cả người, móng vuốt cũng mềm nhũn.

Nơi xấu hổ kia cứ vậy bị liếm, Tiểu Nhị cảm thấy thẹn thùng không thôi. Nhiệt độ toàn thân đều vọt tới bụng dưới, nó cảm thấy nơi đó bắt đầu trướng trướng. Tiểu Nhị không biết nên làm sao hình dung cảm giác này, thực khó chịu, muốn tiểu. Chỉ là, ần ần lại có chút khoái hoạt.

Tuyệt linh cẩn thận liếm lên vật nhỏ thẹn thùng kia. Chúng ta tạm thời gọi nó là bé Tiểu Nhị. Bé Tiểu Nhị vẫn là lần đầu tiên thò đầu ra nên có chút e lệ. Bé xiu xiu non mềm hồng hồng, chỉ lú ra ngoài một chút xiu, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể thụt lùi vào trong.

Ánh mắt tuyệt linh dần dần nóng rực, nhưng động tác liếm liếm thì dị thường nhẹ nhàng, giống như dọa sợ vật nhỏ e lệ kia. Dưới sự hầu hạ tận tình của tuyệt linh, nó rốt cuộc cũng lộ ra toàn bộ. Bé Tiểu Nhị run run đứng thẳng thực tình tề, thực đáng yêu, tuyệt linh chảy nước miếng, chỉ hận không thể một ngụm nuốt vào bụng.

Chỉ là, nó nuốt nước miếng, không chế bản thân. Tuyệt linh cẩn thận liếm nhẹ từ gốc tới ngọn, để vật nhỏ càng đứng thẳng hơn nữa, sau đó mới dùng đầu lưỡi quần quanh, bắt đầu trượt lên suốt. Phần đỉnh bé Tiểu Nhị tràn ra chút dịch trong suốt, tuyệt linh lập tức bắt người hút vào miệng. Hương vị thật tuyệt!

Tiểu Nhị bị nó liếm tới xui lơ cả người, chỉ có thể run run chảy nước mắt. Nó đã không thể nghĩ ngợi gì nữa, chỉ có thể tùy ý tuyệt linh cần thì cứ lấy. Trong sinh mệnh một tuổi của mình, Tiểu Nhị chưa từng chịu kích thích đến vậy. Nó cảm thấy nơi đi tiểu càng lúc càng trước, giống như có thứ gì đó không thể kiềm chế muốn bắn ra.

Nó phát ra tiếng cầu nhau đứt quãng, muốn tuyệt linh mau tránh ra. Dù sao nếu để nước tiểu phun lên người hay miệng người ta thì xấu hổ cỡ nào a! Đến lúc đó tuyệt linh nhất định sẽ cười nhạo nó, chán ghét nó.

Nghĩ tới đây, Tiểu Nhị lại càng giãy dụa lợi hại hơn.

Đáng tiếc, tuyệt linh dự cảm được nó sẽ giãy dụa, dùng chỉ trước giữ chặt Tiểu Nhị, tiếp đó càng cường thế liếm thi. Nhìn thấy hai chân Tiểu Nhị đuôi thẳng tắp, biết nó sắp phóng thích, tuyệt linh liền quần chặt lấy vật nhỏ, dùng sức hút một chút.

Tiểu Nhị thực sự không nín được, cả người run lấy bầy bắn ra.

Miệng tuyệt linh vừa vắn đón được toàn bộ, ừng ực một tiếng nuốt vào bụng, tiếp đó lại cẩn thận liếm vật nhỏ kia sạch sẽ. Bé Tiểu Nhị mềm xuống rất nhanh rụt vào trong, tuyệt linh liếm liếm lỗ nhỏ, ần ần cảm thấy có chút chưa đủ.

Tiểu Nhị phát tiết xong thì cả người xui lơ. Vừa nãy kích thích quá mãnh liệt làm nó cảm thấy đầu óc trống rỗng, vừa khoái hoạt lại khó chịu. Nước mắt nhịn không được chảy xuống.

Nó cảm thấy xấu hổ tới phát hoảng. Làm sao bây giờ? Nó cứ nhiên tiểu vào miệng người khác, này thực quá khó tiếp nhận mà. Dùng móng vuốt bé xiu che mắt, học theo đà điều cuộn tròn tứ chi, muốn giấu đi bản thân.

Tuyệt linh buồn cười nhìn Tiểu Nhị, đứa ngốc này, giấu như vậy thì có lợi ích gì chứ. Bất quá, nó thích chính là vẻ ngốc nghếch của Tiểu Nhị, thực đáng yêu.

Tuyệt linh không chế không được yêu thích trong lòng, cúi đầu bắt đầu liếm liếm móng vuốt đang ôm đầu của Tiểu Nhị. Tiểu Nhị kêu lên ô ô, liệu chết không buông, tuyệt linh chỉ đành thay đổi mục tiêu, liếm miệng cùng cằm Tiểu Nhị.

Tiểu Nhị kêu cầu nhau cầu nhau, nửa ngày mới trầm tĩnh lại. Nó khôi phục khí lực, uốn éo cái mông, xoay người, rụt vào góc tường điện bích.

Tuyệt linh cũng hiểu, Tiểu Nhị đại khái là lần đầu tiên động dục nên có chút thất thần. Nó cũng theo qua, tiếp tục ôn nhu liếm lưng Tiểu Nhị.

Tiểu Nhị rụt thành một đoàn, nằm trong góc run rẩy khe khẽ, làm thế nào cũng không chịu xoay mặt lại nhìn tuyệt linh.

Tuyệt linh cười khò. Anh em của nó vẫn còn cứng ngắc a! Chính là, đối với nhóc con đáng thương này, nó không thể nào làm ra hành động quá phận hơn nữa.

Quên đi, vẫn còn nhiều thời gian, cũng không vội. Tuyệt linh nằm xuống, cường thế ôm Tiểu Nhị vào lòng, để Tiểu Nhị gối đầu lên đùi mình. Sau đó, nó nhẹ nhàng liếm Tiểu Nhị, học theo đối phương kêu cầu nhau cầu nhau, đồ dành Tiểu Nhị ngủ.

Tiểu Nhị vừa nãy phát tiết một lần, đã sớm mệt mỏi, trong tiếng cầu nhau mềm nhẹ của tuyệt linh chậm rãi ổn định, khò khè ngủ say.

Tuyệt linh yêu thương liếm liếm mặt Tiểu Nhị, thờ hất một hơi, tiếp đó tự ép buộc chính mình đi vào giấc ngủ. Chính là, âm thanh ám muội trong sơn động vẫn như cũ không ngừng vang vọng, hơn nữa có xu thế càng lúc càng lớn. Trong hoàn cảnh như vậy, tuyệt linh còn đang chiến đấu với bản năng sao có thể ngủ ngon?

Tuyệt linh thực muốn rống lớn một tiếng nhắc nhở bọn họ, miệt mài quá không tốt, đáng tiếc sợ đánh thức Tiểu Nhị nên chỉ đành từ bỏ.

Sáng hôm sau, lúc rời giường ăn sáng, Dịch Nãi liền thấy Tiểu Nhị iu xiu từ trong ổ chui ra, theo sát phía sau là tuyệt linh thoạt nhìn không có chút tinh thần nào. Tiểu Nhị vẫn luôn là quý nghịch ngợm, vừa thấy cậu đã bỏ nhào tới, hôm nay làm sao vậy? Còn tuyệt linh nữa, bộ dáng vẫn luôn cao ngạo, thực hiếm khi thấy nó lười nhác như vậy. Thực kỳ quái.

Dịch Nãi lấy trướng lược uy Tiểu Nhị, bất quá nó vẫn thực uể oải không phản chấn nổi. Dịch Nãi xoa xoa nó, nó cũng không phe phẩy cái đuôi.

Bộ dáng uể oải chưa từng có của hai vật nhỏ làm Dịch Nãi thực sự có chút kỳ quái. Hồi tưởng lại một chút, đột nhiên hiểu ra, đêm qua mình cùng Phát

Lôi nháo lớn như vậy, hai nhóc con này đại khái đều nghe thấy. Chẳng lẽ hai đứa núp trong ổ nghe suốt cả đêm?

Tiểu Nhị cũng không ngẩng đầu lên ăn trứng chim mà chủ nhân dứt, kỳ thực nó đang thẹn thùng. Đêm qua, cũng vì chủ nhân làm cái chuyện kỳ quái kia mới hại nó xấu mặt.

Chủ nhân biết rõ đêm qua nó cùng tuyết linh cũng ở trong son động, vì sao không chút cố kỵ làm loại chuyện thẹn thùng này a? Bây giờ còn làm như không có gì uy nó ăn. Da mặt chủ nhân thật là dày.

Tiểu Nhị thâm phun tào trong lòng, bất quá miệng vẫn ăn không ngừng, ngồm ngoàm ăn hết trứng mà Dịch Nãi uy.

Lúc này, Tiểu Nhị không tặng trứng cho tuyết linh, ngược lại ăn xong liền chạy đi. Bởi vì, nó thực sự không biết nên dùng biểu tình gì đối mặt với tuyết linh.

Đêm qua, núp ở trong ổ tối mịt nên cũng đỡ một chút. Hiện giờ dưới ánh mặt trời, Tiểu Nhị cảm thấy không có chỗ nào giấu mặt. Nó nghĩ, tuyết linh chán sẽ cười nhạo mình đi? Tiểu Nhị thực sự quá bất an, thế nên, một lòng muốn chạy trốn, chạy đi thật xa.

Tuyết linh nhanh chân đuổi theo, lưu lại Dịch Nãi kinh ngạc, nhìn theo chúng nó, nửa ngày vẫn chưa hồi phục tinh thần.

...

Hoàn Chương 86.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Ngày Tháng Yên Tĩnh, Ngẫu Nhiên Có Chút Phiền Não

Lễ thù thần vừa qua, thời tiết chợt lạnh xuống. Dịch Nãi thực không quen mặc quần áo da thú, cứ thấy cả người cứ đĩnh đĩnh, ngứa ngứa. Chính là, thời tiết thế này nếu mặc quần áo ngự trang thì lại thấy lạnh.

Sau đó, cậu nghĩ ra một biện pháp có thể ứng phó một đoạn thời gian. Cậu tìm một miếng da thú lớn làm áo choàng, sau đó dùng da thỏ làm khăn choàng cổ. Cứ vậy, đứng khoanh tay thì quả thực có chút hiền ngang oai hùng.

Phất Lôi nhìn thấy thì ánh mắt trở nên cuồng nhiệt, vươn tay kéo Dịch Nãi qua hôn một phen. Hôn xong, Phất Lôi cảm thấy áo choàng thực sự trông rất suất, liền bảo Dịch Nãi giúp mình làm một cái. Thú nhân vốn không sợ rét lạnh, Phất Lôi đòi mặc cũng chỉ vì trông suất hơn mà thôi. Đương nhiên Dịch Nãi sẽ thỏa mãn nguyện vọng của y.

Sau khi Phất Lôi mặc vào, Dịch Nãi thậm chí cười trộm không thôi. Bởi vì với cơ bắp của Phất Lôi, mặc thêm cái áo choàng vào thoát nhìn hết như siêu nhân.

Sau đó, Mã Cát cũng học theo làm cho mình cùng Hách Đạt một bộ, đáng tiếc mặc thế nào cũng không đạt được hiệu quả như Dịch Nãi.

Dịch Nãi cảm thấy chỉ có áo choàng thì không ổn, xét lâu dài thì vẫn nên làm thêm vài bộ quần áo vải bố. Cậu cùng Mã Cát ở trong son động đan đan dệt dệt vài ngày, cuối cùng cũng hoàn thành một tấm vải.

Nói thật, vải bố mặc lên người cũng không thoải mái lắm, bởi vì quá thô ráp. Hai bọn họ liền tìm cách cải tiến.

Cũng may Mã Cát là người khéo léo thông minh, cân nhắc một đoạn thời gian liền nghĩ ra cách. Sau đó, bọn họ cũng làm được vài cái áo không còn dăm.

Dịch Nãi mặc thử, cảm thấy chưa đủ giữ ấm. Vì thế cậu lấy số sợi bông ra, chuẩn bị làm vài cái áo bông. Bất quá trước tiên phải làm bông toi ra mới được. Lúc nhỏ, cậu từng thấy mọi người trong làng làm nên các bước cơ bản cũng nắm được.

Trước tiên, cậu dùng một khúc gỗ cứng gắn trâu làm một cây cung gỗ thật to, sau đó trái bông trên giường đá rồi bắt đầu đánh toi. Sau khi đánh xong thì dùng gai thú bện bông lại thành hình khối, sau đó đè ép cho bằng phẳng một chút, như vậy lớp bông lót cơ bản đã hình thành.

Đương nhiên, nếu muốn làm áo bông thì cần phải có lớp áo bên ngoài, tiếp đó may dính lớp bông lót vào, thế là hoàn thành một chiếc áo ấm.

Mặc áo bông vào, tiếp đó choàng thêm áo choàng da thú, cho dù trời đổ tuyết lớn cũng không sợ. Đáng tiếc số bông Dịch Nãi hái có hạn nên chỉ làm được bốn chiếc áo. Dịch Nãi cùng Mã Cát mỗi người một cái, hai cái còn lại thì mang làm quà, phân biệt đưa cho ca ca Bội Cách cùng mẫu phụ của Phất Lôi.

Mẫu phụ nhận được quà, vui vẻ không thôi, thực hài lòng với người bầu bạn này của con trai, vì thế không ngừng hối thúc Địch Nãi cùng Phát Lôi mau mau cử hành nghi thức. Hắn cảm thấy đứa nhỏ do hai đứa sinh ra nhất định sẽ thông minh lanh lợi, đáng yêu không thôi.

Địch Nãi có chút xấu hổ, lại không thể nói rõ mình không muốn sinh đứa nhỏ. Địch Nãi chỉ có thể qua loa nói Phát Lôi quá bận rộn, cứ để sau này rồi nói. Cũng may mẫu phụ Phát Lôi cũng không cưỡng ép, chỉ nói vậy cũng tốt, cứ để hai người quyết định.

Địch Nãi nhớ mãi không quên muốn bắt một con ngựa về, còn cố ý làm bộ dây cương. Phát Lôi nói cứ để y bắt một con ngựa sống về là được, không nhất thiết phải phiến toái như vậy. Địch Nãi kiên trì muốn đi bắt ngựa, bởi vì cậu cảm thấy làm vậy thực uy phong, rất có tính khiêu chiến.

Phát Lôi thực khó hiểu, bắt quá vẫn mang Địch Nãi đi bắt ngựa. Bất quá lực uy hiếp của dực hồ quá lớn, đám ngựa vừa thấy dực hồ thì đã hoảng sợ bỏ chạy. Ngựa con chạy không kịp bị thì dọa tới run lẩy bẩy. Ngồi trên lưng Phát Lôi, Địch Nãi cảm thấy có chút chán nản.

Cuối cùng, vẫn là Phát Lôi giúp cậu bắt một con ngựa con mang về nuôi. Ngựa chung ở cùng bọn họ lâu ngày hẳn sẽ không còn quá sợ hãi nữa.

Một tháng sau, trời mất đầu đổ trận tuyết đầu tiên. Sáng sớm lúc ra khỏi sơn động, nhìn tuyết phủ khắp đất trời, Địch Nãi thực hưng phấn. Là người Tứ Xuyên, cơ hội được nhìn thấy tuyết không nhiều. Cậu cao hứng rủ Mã Cát ra đắp người tuyết.

Mã Cát cũng là người thích náo nhiệt, Địch Nãi vừa nói liền đồng ý ngay. Hai bọn họ đắp một hồi liền bắt đầu chuyển qua chơi tuyết, cuối cùng kéo cả Hách Đạt cùng Phát Lôi đang đứng bên cạnh quan sát vào chiến đoàn.

Bốn người nhào thành một đoàn, lúc quây đã quay về sơn động thì tay chân đều lạnh cóng.

Mã Cát đang mang giày da thú lột rom nên bị thấm nước, đông tới lạnh run run. Hắn cởi giày, ngồi sát đông lửa sưởi ấm.

Địch Nãi mang giày quân dụng nên không thấm nước. Bất quá giày đã có dấu hiệu mài mòn. Cậu nghĩ, vẫn nên làm một đôi giày mới thì hơn. Dù sao da trâu cũng có rất nhiều, lấy làm giày là tốt nhất.

Mã Cát vẫn như cũ theo Địch Nãi học làm giày, hai người cùng hợp mưu tính tể.

Trải qua vô số lần thử nghiệm, bọn họ làm ra đôi giày da trâu cổ cao đầu tiên. Đôi giày này may tới ba tầng da trâu, cổ cao tầm một thước. Mã Cát mang vào chân thì căn bản không sợ thấm nước. Đối với đôi giày mới này, Mã Cát thực sự yêu thích không thôi, cứ mang ra khoe.

Địch Nãi tiếp đó lại làm thêm vài đôi mang tặng, được tất cả giống cái nhất trí khen ngợi. Bởi vì nguyên liệu khá sung túc, phương pháp chế tác không phức tạp nên Địch Nãi làm nhiều một chút, để tới ngày trao đổi cầm đi đôi chút đồ.

Những người đổi giày về mang đều cảm thấy thứ này vừa tiện lại thoải mái. Nhờ công bọn họ tuyên truyền, giày trở thành sản phẩm mới được yêu thích nhất bộ lạc, rất nhiều người bắt đầu học cách làm giày.

Cứ vậy, tỷ lệ bị tổn thương chân do giá rét của phi thú nhân giảm đi đáng kể.

Mùa đông tới, thực vật bắt đầu thiếu thốn. Trừ bỏ làm quần áo, giày dép, Địch Nãi còn cân nhắc làm sao tồn trữ thức ăn. Phát Lôi trở thành tộc trưởng, so với trước kia bận rộn hơn rất nhiều, vì thế thời gian Hách Đạt ra ngoài đi săn trở nên nhiều hơn.

Địch Nãi làm rất nhiều thịt cùng cá hun khói, thỉnh thoảng mang ra cải thiện bữa ăn. Lúc rảnh, bọn họ còn vào rừng tìm măng mùa đông, mang về nấu canh măng thịt.

Làm Địch Nãi vui vẻ nhất chính là một ngày họ đào được khoai lang. Khoai lang chính là thứ tốt, có thể làm món chính, hơn nữa gieo trồng cũng dễ.

Bởi vì tìm được khoai lang, nhóm Phát Lôi lần lượt thưởng thức đủ món khoai, khoai nướng, khoai luộc, khoai hấp, bánh khoai. Bọn họ đều cảm thấy đây là một loại thức ăn không tệ, phương thức chế biến tiện lợi, hương vị lại ngon. Sau đó, Địch Nãi còn mang khoai luộc cắt miếng mỏng rồi mang đi phơi nắng làm khoai khô để mọi người làm thức ăn vặt.

Địch Nãi ăn khoai khô vẫn cảm thấy chưa đã thèm, vẫn nhớ thương món khoai sên đường từng nếm qua ở Vân Nam, hương vị kia đúng là tuyệt vời. Cậu định làm thử một lần.

Bất quá, muốn làm món này, trừ bỏ khoai lang thì cần một nguyên liệu quan trọng nữa, chính là đường.

Xã hội nguyên thủy có đường hay không? Địch Nãi vốn tưởng không có. Chính là trong một ngày trao đổi sau đó, cậu cư nhiên bắt gặp một khối đường.

Phi thú nhân trao đổi nói với Địch Nãi, hắn tìm được một loại thực vật có vị ngọt. Hắn cảm thấy loại này đại khái có thể nấu lên ăn, vì thế chặt vài cây mang về, bỏ vào nồi, thêm nước, nhóm lửa luộc. Sau đó hắn có việc ra ngoài mà quên tắt lửa, lúc quay về thì nước trong nồi đã cạn khô, còn lại một lớp vàng vàng ở dưới đáy. Hắn nếm thử một chút, phát hiện thực ngọt, có thể ăn được, vì thế lại nấu thêm một ít mang đi trao đổi.

Địch Nãi nghĩ thầm, loại cây kia rất có thể là mía. Quả nhiên, cuộc sống chính là người thầy tốt nhất. Món đường đầu tiên của xã hội nguyên thủy cứ vậy sinh ra nhờ một phút lơ đãng như vậy. Mặc kệ thế nào, đây cũng là chuyện đáng ăn mừng. Ngày đó Địch Nãi dùng đôi giày da trâu mình mới làm đôi một khối đường lớn mang về.

Cầm khối đường, Dịch Nãi có chút luyến tiếc. Bởi vì khó lắm mới có được, không biết tới bao giờ mới được ăn nữa. Dù sao, mía cũng không phải dễ tìm.

Sau đó, khối đường kia một nửa làm món sườn chua ngọt. Đó là món ăn mẹ thường làm cho cậu ăn trước kia. Hương vị lâu rồi mới được ăn lại, suýt chút nữa làm Dịch Nãi xúc động chảy nước mắt.

Hiện giờ, Dịch Nãi dùng nửa khối đường làm khoai sên đường.

Trước tiên cậu gọt vỏ khoai lang, cắt thành sợi dài, sau đó bỏ vào nồi chiên. Chờ đến khi khoai vàng ươm thì gấp ra đĩa, sau đó bỏ chút dầu rồi bỏ đường vào, thêm chút nước để đường tan ra. Lúc nước đường bắt đầu sủi bọt thì bỏ khoai vào chảo đều. Đợi đến khi đường thấm đều vào khoai thì bắt xuống.

Dịch Nãi nếm thử một ngụm, cảm thấy ngọt ngọt giòn giòn, hương vị coi như không tồi, vì thế gọi nhóm Mã Cát mau tới ăn. Món khoai sên đường này phải ăn lúc nóng, nguội rồi sẽ không ngon.

Thú nhân không thích ăn những món ngọt, Mã Cát thì cảm thấy ăn ngon vô cùng, ăn tới cuối cùng chỉ hận không thể chụp lấy cái nồi liếm một lượt.

Mã Cát mỗi ngày được Dịch Nãi uy mê thực nhưng lại không thường vận động, vì thế rất nhanh có bụng. Mã Cát cảm thấy thực khó coi, nhưng Hách Đạt lại an ủi, bụng béo không sao cả, có tiểu bảo bảo thì vừa lúc có thể dưỡng nó mập mạp. Lúc này Mã Cát mới an tâm tiếp tục ăn uống thả ga.

Rất nhanh đã tới năm mới. Người nơi này đón tết bằng cách tới nhà thăm bạn bè người thân. Bởi vì Phát Lôi làm tộc trưởng, người tới rất nhiều, sơn động của bọn họ vẫn luôn náo nhiệt. Rất nhiều người yêu thích thức ăn Dịch Nãi làm, thường xuyên chạy tới ăn kè. Mùa đông dù sao cũng thực nhàn rỗi, Dịch Nãi cũng thích mọi người tụ tập lại ngồi bên đồng lửa vừa ăn vặt vừa trò chuyện.

Mã Cát thấy bộ dáng thân thiện thiết thiết của Dịch Nãi cùng Phát Lôi, trong lòng cảm thấy thực kỳ quái. Hai người này đã thăm thiết tới vậy, sao vẫn chưa chịu cử hành nghi thức bầu bạn a?

Một lần rảnh rỗi, Mã Cát liền hỏi nhỏ Dịch Nãi: “Người cùng Phát Lôi sao vẫn chưa cử hành nghi thức? Ta cứ tưởng Phát Lôi lên làm tộc trưởng rồi, nhất định sẽ lập tức cử hành a!”

Dịch Nãi lắc đầu: “Chúng ta không cử hành nghi thức, bởi vì ta không muốn sinh đứa nhỏ.”

Mã Cát khiếp sợ: “Vì cái gì? Tiểu bảo bảo đáng yêu biết bao nhiêu. Ta cùng Hách Đạt chờ mong thật lâu, đáng tiếc tới giờ vẫn không có động tĩnh.”

Dịch Nãi thở hắt một hơi: “Ài, một lời khó nói hết.”

Mã Cát quả thực muốn dùng ánh mắt nhìn quái vật mà nhìn Dịch Nãi. Sao lại có người không muốn sinh đứa nhỏ a? Tiểu bảo bảo đáng yêu biết bao nhiêu, đáng tiếc hẳn cùng Hách Đạt cố gắng thật lâu vẫn không hoài thai.

Cũng may Mã Cát tuy tò mò nhưng cũng biết đúng mực, không tiếp tục truy hỏi. Mỗi người đều có lý tưởng riêng, huống chi là người đặc biệt như Dịch Nãi. Chi là, quả thực có chút bất bình vì Phát Lôi. Y chính là tộc trưởng a!

Huống chi, Phát Lôi cùng Dịch Nãi đều xuất sắc như vậy, nếu không có hậu đại thì đúng là đáng tiếc!

Đầu xuân, bụng Bội Cách đã phồng lên nhưng khí cầu. Hắn rất ít khi đi lại, vẫn ngây ngốc trong sơn động dưỡng thai. Dịch Nãi có qua thăm vài lần, mỗi lần nhìn cái bụng to tròn kia đều cảm thấy có chút xấu hổ. Cậu thực tò mò muốn xem thử xem nó rốt cuộc là thế nà, đáng tiếc cuối cùng vẫn cảm thấy ngại ngùng, chỉ đành từ bỏ.

Ngày ngày vẫn như bình thường trôi qua, ngẫu nhiên có chút gọn sóng, bất quá tổng thể vẫn thực bình tĩnh. Phát Lôi làm tộc trưởng thực thuận lợi, hơn nữa có Dịch Nãi đứng sau trợ giúp, lại càng như cá gặp nước.

Dịch Nãi dự định chờ thời tiết ấm áp một chút sẽ bắt đầu khai hoang, gieo trồng.

...

Hoàn Chương 87.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 88: Đại Chiến Dục Long

Một trận mưa xuân qua đi, Dịch Nãi liền chuẩn bị trồng trọt. Làm người đầu tiên tiến hành hành các trong xã hội nguyên thủy, Dịch Nãi hiển nhiên chỉ có thể lần mò thử nghiệm. Tuy cậu tới từ xã hội hiện đại, nhưng làm ruộng cũng chỉ hiểu biết một chút ytri thức cơ bản, càng miễn bàn tới chuyện không có kinh nghiệm thực tế.

Bất quá, thực tiễn sẽ chỉ ra tri thức chính xác nhất, Dịch Nãi cũng không sợ thất bại. Sáng sớm cậu đã cầm cuốc đá đi dọc theo hai bờ sông tìm kiếm mảnh đất thích hợp để khai khẩn. Cậu nghĩ, đất gần sông khá ẩm ướt để thực vật sinh trưởng, cũng tiện lấy nước tưới. Bất quá, xem xét nửa ngày, đất gần bờ sông đều là sạn.

Sạn đương nhiên không thích hợp để cây cối sinh trưởng, cậu muốn tìm nơi có đất bùn.

Cũng may, so với thế giới cũ, nơi này không thiếu nhất cũng chính là đất. Cho nên, Dịch Nãi vẫn tìm được vài nơi thích hợp. Bởi vì cách son động khá xa, không tiện chăm sóc, sau khi xem xét nhiều lần, Dịch Nãi chọn một khoảng đất dốc trống trải, cũng khá gần.

Dịch Nãi quy hoạch mảnh đất kia một chút, chuẩn bị chia thành bốn mảnh, phân biệt trồng lúa hoang, ngô, bông, cùng khoai lang. Đương nhiên, Dịch Nãi không biết thời điểm nào thích hợp nhất để gieo trồng. Bất quá, cây bừa chia thành hai vụ xuân thu, đây là quy luật cơ bản. Hơn nữa, Dịch Nãi tính toán chỉ dùng một nửa hạt giống, nếu cả bốn thửa đều thất bại thì vẫn còn cơ hội làm lại.

Dịch Nãi theo phái thực tiễn, nghĩ phương pháp xong liền bắt đầu bừa đất. Hôm nay Phát Lôi vừa vận là ngày Phát Lôi đi xem xét bộ lạc, Hách Đạt cùng Mã Cát đi săn nên Dịch Nãi chỉ có một mình.

Dựa theo quy hoạch, trước tiên dùng cuốc đá đào bờ ruộng để tạo hình cơ bản, sau đó trồng trụ ở bốn góc, dùng dây cột thành hai đường song song, cuối cùng ở bên trong bắt đầu bừa đất.

Thế lực Dịch Nãi không tồi, nhưng cậu chỉ là tay ngang trong chuyện làm nông, thế nên bừa không bao lâu, trên trán đã đổ đầy mồ hôi. Cuốc đá ở thời nguyên thủy quả thực quá nặng, cũng không đủ bền chắc, Dịch Nãi mới đào tầm mười phút đã phải đóng lại cán vài lần.

Lúc cán cùng lưỡi cuốc một lần nữa tách rời, Dịch Nãi đặt mông ngồi xuống đất. Phun chút nước vào lòng bàn tay, chà chà một chút để giảm bớt cảm giác đau đớn phồng rộp trên tay.

Lúc này, Dịch Nãi vô thức bội phục nhóm người nguyên thủy đầu tiên tiến hành gieo trồng. Bọn họ rút cuốc dùng bao nhiêu nghị lực mới có thể kiên trì cày cuốc a!

Dịch Nãi thờ dài một hơi, đang định đứng dậy tiếp tục phấn đấu thì đột nhiên nghe thấy tiếng dục hồ điên cuồng gào lên ở cách đó không xa. Dịch Nãi có chút kinh ngạc, tiếng gầm này có chút kỳ quái, không giống tiếng gầm lúc đánh nhau, tựa hồ giống như đang truyền tin hơn.

Dịch Nãi còn đang nghi hoặc thì chợt nghe thấy trong bộ lạc không ngừng có tiếng gầm của nhóm dục hồ. Từng tiếng từng tiếng nối tiếp như đang truyền tin. Sau đó rất nhiều dục hồ từ trong son động bay ra, chạy về phía phát ra tiếng gầm đầu tiên.

Dịch Nãi biết khẳng định đã có chuyện xảy ra. Cậu vội vàng quăng cuốc chạy về son động, túm lấy cung tiễn, đi theo nhóm dục hồ chạy tới hướng khe núi.

Chạy được nửa đường, Dịch Nãi thấy Mã Cát đang ngồi trên lưng Hách Đạt, vội vàng hướng bọn họ phát tay. Mã Cát cùng Hách Đạt đại khái vừa săn thú trở về, trong miệng Hách Đạt còn ngậm con mồi. Hách Đạt bay tới chỗ Dịch Nãi, buông con mồi cùng Mã Cát xuống, không kịp nói chuyện đã vội vàng theo sát đoàn người bay đi.

Dịch Nãi vội vàng lôi kéo Mã Cát: “Làm sao vậy? Các thú nhân đi đâu?”

Mã Cát cũng có chút lơ mơ, lắc đầu: “Ta cũng không biết cụ thể xảy ra chuyện gì, bất quá, khẳng định đã xảy ra chuyện cực kỳ nguy hiểm. Chúng ta nhanh chóng quay về son động thôi!”

Dịch Nãi giờ giờ cung tiễn, nói: “Ta muốn giúp bọn họ một tay.”

Mã Cát vội vàng giữ chặt cậu: “Không được, nguoi không thể đi. Dịch Nãi, ta biết nguoi rất lợi hại. Chính là, có một số việc nguoi không thể giúp nổi đâu.”

Dịch Nãi nhướng mi, cảm thấy có chút khó chịu. Minh vốn là bộ đội đặc chủng, sao lại không giúp được?

Mã Cát thấy vẻ mặt Dịch Nãi, liền hiểu cậu đang nghĩ gì, liền vội vàng giải thích: “Bộ lạc gần nhất không phải thường xuyên có dục long tới quấy phá à? Ta đoán, có thể lần này tới rất nhiều dục long. Cung tiễn của nguoi đối phó với đám thú nhỏ thì được, nhưng đám dục long kia thì căn bản không có tác dụng gì cả. Nguoi cũng không bay được, đến khi đó ngay cả trốn cũng không kịp.”

Dịch Nãi suy nghĩ một chút, quả thực là vậy. Trong tay cậu không có vũ khí có tính sát thương lớn như súng hay đại pháo, đối mặt với loại quái thú thời tiền sử như dục long, quả thực không có chút sức chiến đấu nào.

Mã Cát thấy Dịch Nãi nghĩ thông suốt, liền nhanh chóng kéo cậu chạy về. Trên đường chạy ngang qua son động của tiểu thú nhân Lý Áo, Mã Cát liền kéo Dịch Nãi xông vào trong. Mã Cát rất thông minh, biết mình là giống cái không thể bay lượn, vì thế phương pháp tránh né tốt nhất là tiến vào son động. Nếu cứ chạy loang quanh bên ngoài thì rất có thể sẽ trở thành mục tiêu công kích của phi thú. Đương nhiên, nó là bản năng sinh tồn của nhân loại.

Lý Áo đại khái vừa tỉnh ngủ, đang mơ mơ màng màng thì bị tiếng hô làm bừng tỉnh, đang định chạy ra ngoài xem xét thì bị Mã Cát túm lại, kéo vào trong.

Địch Nãi tiến vào son động, cầm cung tiễn đứng ngoài cửa cảnh giác chăm chú quan sát động tĩnh, phòng bị tình huống nguy hiểm có thể phát sinh.

Mã Cát biết nếu thật sự có dực long tìm tới thì chỉ có mình Địch Nãi có thể tạm thời chống cự một lúc, thế nên cũng không nói gì thêm. Hắn ôm chặt Lý Áo ngồi trên giường đá, nhẹ giọng trấn an.

Lý Áo là tiểu thú nhân, trời sinh có tính hiếu chiến, nếu không phải bị Mã Cát ôm, nó đã sớm lao ra ngoài. Chính là, nó còn quá nhỏ, không có sức mạnh đối kháng với dực long, chạy ra ngoài cũng chỉ trở thành miếng mồi ngon cho bọn chúng.

Địch Nãi nghiêng tai cẩn thận lắng nghe, phát hiện mình ần ần có thể nghe thấy tiếng gầm rống của các thú nhân. Nó không giống tiếng truyền tin, mà là tiếng gầm phẫn nộ của dã thú khi chiến đấu. Tiếng rống này ần ần có xu thế ngày càng gần, xem ra các thú nhân tạm thời bị vây trong tình thế bất lợi, nhóm dực long rất có thể sẽ vọt vào bộ lạc. Tình huống thật sự có chút không ổn!

Địch Nãi nghĩ, Phát Lôi làm tộc trưởng hẳn đã nhận được tin đuổi qua bên kia chiến đấu. Cậu thực muốn có thể cùng y sống vai chiến đấu. Chính là đối với đối thủ cường thế như dực long, cậu sẽ trở thành trói buộc của Phát Lôi. Nghĩ tới đây, Địch Nãi thở dài một hơi, siết chặt nắm tay.

Kỳ thực từ lúc đụng phải dực long trên đường lấy muối, lại liên tục xảy ra chuyện dực long công kích tộc nhân. Nếu gặp phải một con dực long thì tốt, các thú nhân có thể hợp sức liều mạng. Nhưng nếu là vài con, cho dù nhóm dực hổ có đồng bạn thì cơ bản cũng là lưỡng bại câu thương. Có vài thú nhân đơn độc ra ngoài đi săn ngay cả xương cốt cũng không còn.

Phát Lôi không thể không thông tri tộc nhân, mỗi lần ra ngoài săn bắn nhất định phải là nhiều thú nhân cùng hành động. Mặc khác, y nghe theo đề nghị của Địch Nãi, thành lập đội tuần tra. Đội tuần tra mỗi ngày sẽ tiến hành tuần tra xung quanh bộ lạc, thấy dực long lập tức tiêu diệt.

Cừ hận của dực long cùng dực hổ đại khái cũng vì thế mà trở nên gay gắt. Địch Nãi cảm thấy vì hoàn cảnh sinh tồn mà dực long cùng dực hổ đã trở thành thiên địch. Địch Nãi sớm dự cảm sẽ có một trận đại chiến, chỉ là không ngờ lại tới nhanh như vậy.

Địch Nãi nhìn ra bên ngoài, quả nhiên, cách đó không xa đã có dực long bay tới, lập tức có một nhóm dực hổ xông lên ngăn chặn. Chính là, dực long quả thực quá cường tráng, số lượng cũng rất nhiều, rất nhanh đã có dực long đột phá phòng tuyến, bắt đầu lượn vòng quanh tìm kiếm con mồi mới.

Địch Nãi cảnh giác quan sát động tĩnh ở các son động xung quanh thì đột nhiên nghe thấy một tiếng hét chói tai. Kia tuyệt đối là âm thanh của phi thú nhân.

Mã Cát hiển nhiên cũng nghe thấy, hần buông Lý Áo ra đi tới bên cạnh Địch Nãi, khẩn trương hỏi: “Ngươi có nghe thấy không? Là ai hét lên vậy? Có phải có phi thú nhân gặp nguy hiểm không? Trời ạ, phải làm sao bây giờ?”

Địch Nãi trầm nghĩ, nếu trong tay ông có súng máy, nhất định lao ra cho chúng nó biết tay. Chỉ là hiện giờ trong tay chỉ có tên tre có lực sát thương yếu ớt, chỉ đành cố trấn an: “Đừng sợ, có ta ở đây, sẽ không có việc gì.

Mã Cát tâm phiền ý loạn xoay vòng vòng trong son động, Địch Nãi vội vàng ngăn cản: “Suyt, đừng lộn xộn. Cẩn thận bị dực long phát hiện.” Lúc này Mã Cát mới chịu ngồi xuống giường, ôm lấy Lý Áo.

Địch Nãi nhìn thấy ở bên ngoài có một con dực long đang bay khá thấp, lượn một vòng rồi bay đi, cậu thờ phào một hơi. Lúc này, đột nhiên nghe thấy cách đó không xa truyền tới một tiếng ‘cứu mạng’. Vừa ló đầu ra, Địch Nãi liền thấy một phi thú nhân nghiêng ngã lao đảo liều mạng chạy về phía này. Một con dực long đã phát hiện, từ phía sau lao tới.

Địch Nãi quay đầu lại hướng Mã Cát hô một tiếng: “Ồ im đó đừng nhúc nhích, ta đi cứu người!” Nói xong, cậu lao ra khỏi son động, vội vàng chạy tới chỗ phi thú nhân kia. Chạy được nửa đường thì móng vuốt dực long đã sắp chạm tới đầu phi thú nhân.

Khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông, Địch Nãi giương cung ‘véo’ một tiếng bắn về phía con người dực long. Khoảng thời gian này, Địch Nãi không có việc gì làm nên đã cải tiến cung tên, lúc này mũi tên càng sắc bén hơn, tốc độ cũng bay nhanh hơn. Cho nên, một tên này xé gió bay tới, cắm thẳng vào mắt dực long. Con dực long nọ đau đớn điên cuồng gào lên một tiếng, vurun vuốt lên gạt bay mũi tên tre cắm trong mắt.

Địch Nãi nhân cơ hội ngắn ngủi này chạy tới kéo phi thú nhân đã sợ tới phát run chạy vào son động bọn họ đang ẩn thân. Phi thú nhân bị kinh hách quá lớn, thờ hồng hộc nói không nên lời. Địch Nãi bất chấp trấn an, một tay giao hần cho Mã Cát đang đứng ở cửa hang quan sát, sau đó chui vào cảnh giác nhìn ra ngoài.

Mã Cát vội vàng kéo phi thú nhân kia tới giường ngồi xuống, vỗ vỗ lưng đối phương an ủi: “Ni Khắc, không có việc gì. Đừng sợ, không có việc gì.”

Lý Áo cũng ra về người lớn nói: “Ngươi đừng sợ, ta sẽ bảo vệ ngươi.”

Ni Khắc run run chảy nước mắt, nấc lên nói: “Các thú nhân không ngăn được đám quái vật này, chúng nó vọt vào rồi. Tác Lan bị một con quái vật cắn chết, ta thấy hần bị cắn chết. Ta không có cách nào cứu hần, Tác Lan, Tác Lan chết rồi...”

Mã Cát chảy nước mắt an ủi: “Ni Khắc, không phải lỗi của ngươi. Cho dù ngươi chạy tới cũng không cứu được. Ngươi yên tâm, các thú nhân sẽ giết đám quái vật kia. Bọn họ sẽ báo thù cho Tác Lan, để bọn nó biết thế nào là nọ máu phải trả bằng máu.”

Địch Nãi nhìn chằm chằm bên ngoài. Cậu nhìn thấy con dực long kia nhịn đau rút tên trong mắt ra, tiếp đó luống cuống rống một tiếng, đập đập cánh bắt

đầu tìm kiếm bóng dáng đám Địch Nãi. Bởi vì mất đi một con mắt nên ánh mắt có chút mơ hồ, bất quá vẫn nhanh chóng phát hiện son động mà bọn họ đang ẩn núp.

Địch Nãi cảnh giác giương cung, hướng nhóm Mã Cát nói: “Cẩn thận, con dực long kia đang tới, các người trốn trước đi.”

Mã Cát vội vàng kéo Ni Khắc cùng Lý Áo trốn ra sau giường đá. Ni Khắc lạnh run cả người, Mã Cát ôm chặt lấy hắn, an ủi.

Con dực long kia đại khái muốn thăm dò tình huống nên lao tới son động mà bọn họ. Địch Nãi thấy nó tới gần, liền bắn tên. Đáng tiếc lần này nó có đề phòng, lập tức ngẩng cao đầu, mũi tên không bắn trúng con mắt còn lại. Mà tên tre đụng vào các bộ phận khác của dực long, cơ bản đều bị lớp da dày cản trở.

Dực long cảm thấy tên bắn vào người không có cảm giác gì, lá gan liền biến lớn, nháy mắt bỏ nhào tới cửa son động.

Mà lúc này, tên trên người Địch Nãi đã dùng hết.

Không có thú nhân phát hiện bọn họ gặp nguy hiểm. Huống chi trong tình thế nguy cấp này, cho dù có hô ‘cứu mạng’ thì thú nhân cũng không chạy tới kịp. Tánh mạng bọn họ đang nằm trên sợi chỉ mỏng manh.

...

Hoàn Chương 88.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Phát Lôí Mất Tích

Dực long tới gần son động, bất quá vì có cánh cửa tre ngăn cản nên nó không nhìn rõ tình huống bên trong, nó nhanh chóng vọt đầu vào trong, cái miệng há to đớp một ngụm rồi lùi về. Địch Nãi vút cây cung trong tay xuống, rút dao găm trong giày ra, cảnh giác nhìn chăm chăm cửa hang, không nhúc nhích.

Không khí khẩn trương tới cực điểm, ngay cả Ni Khắc đang núp phía sau giường đá cũng ngừng nức nở, run rẩy vùi đầu vào lòng Mã Cát. Lý Áo hóa thành hình thú chắn phía trước Mã Cát cùng Ni Khắc, giống như một con mèo nhỏ cong người, ‘ồ ồ’ cảnh giác nhìn chăm chăm cửa hang.

Dực long ở bên ngoài bồi hồi một lúc, tựa hồ thực chán ghét cửa tre, nó gầm nhẹ một tiếng rồi há miệng tấp lấy cửa tre, vung mạnh một cái kéo phẳng ra ngoài.

Địch Nãi nắm lấy cơ hội dực long ngẩng đầu, lập tức lao ra ngoài bầu lấy cổ dực long. Tiếp đó lộn một vòng nhảy lên lưng nó. Lúc dực long phản ứng thì Địch Nãi đã vung vàng ôm lấy cổ nó, dùng dao găm cắm phập một nhát vào cổ nó.

Một nhát này không trúng điểm yếu hại, dực long điên cuồng hất đầu, muốn cắn Địch Nãi đang ở trên cổ, chỉ là cổ nó không đủ linh hoạt, với không tới.

Địch Nãi nhân cơ hội này lại đâm tiếp vài dao, rốt cuộc có một dao đâm trúng mạch máu, máu tươi ồ ạt phun ra. Dực long phát ra tiếng gầm điên cuồng, lỗ mũi muốn hất văng Địch Nãi xuống. Địch Nãi co người ôm chặt cổ nó, mặc cho nó hất thế nào cũng không chịu buông tay.

Lúc này con dực long phát cuồng bất chấp để ý tới nhóm Mã Cát trong son động, bắt đầu đập cánh kịch liệt, quay cuồng trên mặt đất.

Mã Cát kinh hồn hoảng vía nhìn dực long phát cuồng, trong lòng không ngừng mặc niệm: thần a! Xin hãy phù hộ chúng ta!

Địch Nãi bám vào cổ dực long, bị nó hất về phía tảng đá trên son động. Địch Nãi vội vàng né qua bên kia, tránh thoát được một kích. Tiếp đó thừa dịp này lại đâm thêm một dao vào cổ dực long. Sức lực của dực long bắt đầu suy giảm, thở hổn hển muốn bay lên.

Địch Nãi làm sao để nó có cơ hội chạy thoát, sờ soạng bò dần lên phía đầu, hung hăng đâm dao găm vào con mắt còn lại, xoáy mạnh vào trong óc.

Dực long gầm lên một tiếng, ở trên mặt đất quay cuồng giãy dụa. Địch Nãi rút dao găm, hung hăng rạch mấy đường trên cổ nó. Dực long rú lên một tiếng cuối cùng, rốt cuộc đành chỉ hô hấp ngà rạp xuống đất. Địch Nãi theo cổ nó đi lên, lại chém thêm vài dao, xác định nó đã chết mới quay về son động.

Mã Cát ở bên trong hoan hô một tiếng, chạy tới đón: “Địch Nãi, người thực quá tuyệt vời, cứ nhiên giết chết một con dực long.”

Ni Khắc cũng đi theo, nói cảm ơn Địch Nãi: “Cảm ơn người đã cứu ta, Địch Nãi, người thực dũng cảm.” Nhớ tới người bằng hữu Tác Lan bị dực long giết chết, hắn lại nhịn không được đỏ hốc mắt. Nếu hắn cũng mạnh mẽ dũng cảm như Địch Nãi, Tác Lan cũng không cần phải chết.

Lý Áo cũng chạy tới, vẩy vẩy đuôi xoay quanh Địch Nãi. Nó chưa chừng nhìn thấy phi thú nhân nào dũng mãnh như Địch Nãi, này quả thực phá vỡ cái nhìn về giống cái của nó. Lấy lòng liếm liếm tay Địch Nãi, hướng cậu biểu thị kính phục.

Địch Nãi cười cười, thờ phỉ phò một mối ngồi xuống đất. Mã Cát đột nhiên quát to một tiếng: “A, Địch Nãi, ngươi bị thương.” Nói xong, hắn xốc quần áo Địch Nãi lên xem xét, lúc nhìn thấy vết thương thì ‘tê’ một tiếng, giống như bị đau thay cậu.

Địch Nãi lúc này mới cảm giác sau lưng bỏng rát đau đớn, quay đầu ra sau nhìn thử, chỉ thấy lớp áo ngực trắng bị rách một đường. Đưa tay ra sau sờ soạng, một tay đầy máu. Bất quá, sờ thì thấy miệng vết thương không sâu nên cũng an tâm. Nhìn xuống đùi, phát hiện trên đùi cũng có một đường máu thật dài, đại khái là lúc dục long quay cuồng trên mặt đất, cậu không có cách nào trốn tránh nên bất cẩn bị nhánh cây dưới đất quệt bị thương.

Địch Nãi biết những vết thương này không yếu hại, cũng không tổn thương gân cốt nên không để tâm. Trước kia khi huấn luyện, cho dù bị thương nặng hơn cũng phải kiên trì hoàn thành nhiệm vụ.

Mã Cát kêu to phải nghỉ cách băng bó cho Địch Nãi, cậu liền khoát tay: “Chút thương nhỏ này không có việc gì. Các ngươi vào trong núp đi, ta đứng đây canh chừng. Nếu có con dục long khác tới, phát hiện chúng ta thì rất nguy hiểm.”

Mã Cát khó xử nhìn thương tích của Địch Nãi, do dự một chút rồi yên lặng kéo Ni Khắc trốn vào bên trong. Hắn biết Địch Nãi nói đúng, bọn họ chẳng ràng ở đây chỉ có thể tăng thêm gánh nặng cho Địch Nãi mà thôi.

Lý Áo thì kiên định ngồi cạnh Địch Nãi, cùng cậu cảnh giác chú ý tình huống bên ngoài.

Địch Nãi mỉm cười xoa xoa đầu Lý Áo, không cự tuyệt. Cậu biết, một ngày nào đó tiểu thú nhân sẽ trưởng thành, phải đối mặt với gian nan vất vả. Có lẽ, hiện giờ bắt đầu rèn luyện cũng là chuyện tốt.

Lúc này, ngày càng có nhiều thú nhân chạy tới. Số lượng dục long cũng không tính là quá nhiều, mới đầu tuy trở tay không kịp nhưng dưới sự đồng tâm hiệp lực của các thú nhân, rất nhanh chúng đã bắt đầu rút lui.

Phất Lôi dẫn theo thú nhân cắn chết phần lớn dục long tới đột kích. Đám dục long thấy tình thế không ổn liền bắt đầu chạy tứ tán ra xung quanh. Có vài dục long đuổi theo bị Phất Lôi rống quay lại. Phất Lôi biết, lúc này phân tán đuổi giết là không khôn ngoan, rất có thể sẽ bị nó vồ ngược.

Còn có, việc quan trọng nhất hiện giờ là phải xác nhận an toàn của mọi người trong bộ lạc.

Phất Lôi chỉ huy tập trung nhóm thú nhân không bị thương, chia ra làm ba tổ, một tổ tuần tra xung quanh bộ lạc, tìm kiếm địch nhân đang ẩn nấp; một tổ khác thủ vững lối vào bộ lạc, đề phòng kẻ địch một lần nữa tiến công; sau đó y dẫn theo đội cuối cùng, bắt đầu kiểm tra tình huống thương vong trong bộ lạc.

Trận chiến này bộ lạc thương vong thảm trọng, mười mấy thú nhân bị cắn chết ngay tại chỗ, còn có một ít giống cái hoàn toàn không có lực công kích, ngay cả thi thể cũng bị cắn xé không còn nguyên vẹn. Tình cảnh quả thực thảm khốc cùng.

Những tộc nhân mất đi người thân ôm thi thể khóc rống, tiếng khóc thê lương làm người ta nghe thấy cũng nhین không được rơi lệ theo.

Nhìn thảm trạng này, Phất Lôi thực lo lắng cho Địch Nãi nhưng không thể biểu lộ ra ngoài. An trí cứu giúp những thú nhân bị thương, sau đó tiếp tục tìm kiếm người bị thương.

Lúc bọn họ bay tới sơn động mà nhóm Địch Nãi ẩn nấp, Địch Nãi dẫn nhóm Mã Cát đi ra. Nhìn thấy bóng dáng Địch Nãi, tâm trí Phất Lôi mới ổn định lại. Bất quá, lúc vừa đáp xuống đất, y lập tức hóa về hình người kích động chạy tới ôm Địch Nãi.

Hôn lên tóc cậu, thực vui sướng nói: “Thật tốt quá, ngươi không có việc gì.”

Địch Nãi thấy Phất Lôi cũng thực vui vẻ. Bất quá cái ôm chặt của Phất Lôi làm chân mày cậu nhíu lại. Tay Phất Lôi vừa vịn đặt trên miệng vết thương, Phất Lôi cũng nhanh chóng nhận ra khác thường, lập tức buông tay nhìn lưng Địch Nãi, thoáng chốc kinh hãi: “A, Địch Nãi, sao ngươi lại bị thương?”

Địch Nãi còn chưa mở miệng, Ni Khắc ở bên cạnh đã lên tiếng: “Địch Nãi vì cứu ta, chiến đấu với dục long nên bị thương.”

Phất Lôi liếc mắt nhìn thi thể dục long cách đó không xa, vô thức trợn mắt.

Y vốn tưởng con dục long đó bị dục long khác cắn chết, hiện giờ mới biết hóa ra là Địch Nãi. Địch Nãi thể nhưng một mình giết một con dục long lớn như vậy, cho dù tưởng tượng, Phất Lôi cũng cảm giác được tình cảnh khi đó nguy hiểm cỡ nào. Y quả thực không dám nghĩ tới tình cảnh khi đó.

Phất Lôi run run kéo Địch Nãi tới gần, kiểm tra từ trên xuống dưới: “Ngươi còn chỗ nào bị thương không? Có đau không?” Địch Nãi vội túm lấy tay y, cười nói: “Đừng lo lắng, những nơi khác không bị thương.”

Lúc này Phất Lôi mới bình tĩnh lại, nâng cằm Địch Nãi, hung hăng hôn xuống, tham lam nướn lấy đầu lưỡi cậu, giống như chỉ có làm vậy mới có thể xác định Địch Nãi thực sự tồn tại.

Mã Cát quay một vòng, không thấy Hách Đạt đâu, liền túm lấy một thú nhân hỏi: “Hách Đạt đâu? Ngươi có thấy Hách Đạt không?”

Thú nhân kia đáp: “Hách Đạt bị thương, để ta mang ngươi tới chỗ hắn.”

Mã Cát vội vàng leo lên lưng thú nhân, hoang mang rối loạn hồi thức.

Phát Lôi hôn hôn lâu mới buông Dịch Nãi ra, lo lắng nhìn vết thương trên lưng cậu nói: “Miệng vết thương trên lưng ngươi vẫn còn chảy máu, để ta chờ ngươi về son động băng bó.”

Dịch Nãi gật đầu đồng ý. Trong son động có một chút vật dụng cấp cứu, vừa lúc mang ra giúp đỡ.

Đơn giản băng bó vết thương một chút, sau đó không để ý Phát Lôi ngăn cản, Dịch Nãi kiên quyết muốn đi chăm sóc các thú nhân bị thương. Phát Lôi không lay chuyển được, chỉ đành bất đắc dĩ đồng ý.

Dịch Nãi chỉ huy mọi người nấu nước sôi để nguội rồi dùng bông chấm nước tẩy rửa vết thương, sau đó dùng vải bố sạch sẽ băng lại. Dịch Nãi mang hết toàn bộ số bông vải làm quần áo còn dư lại ra, quần áo vải bố cũng cắt thành sợi để mọi người tiện băng bó. Có thú nhân bị gãy xương đùi, Dịch Nãi bảo đôi phương biến về hình người, dùng ván gỗ cố định lại.

Lúc này đại vu cũng chạy tới, chỉ huy các thú nhân đi hái thảo dược, nhai nhuyễn rồi đắp lên vết thương, giảm bớt đau đớn.

Phát Lôi vội vàng trấn an các tộc nhân bị mất thân nhân, hỗ trợ chôn người chết. Bận rộn cả ngày, cuối cùng tất cả thú nhân bị thương đều được cứu trị, người chết được an nghỉ.

Chỉ là, trận tai họa này mang tới đau đớn không thể xóa nhòa cho mọi người trong bộ lạc. Tất cả đều hận đám dục long tới thấu xương. Bọn họ đều cho rằng, không thể cứ ngồi chờ chết như vậy, phải chủ động tấn công, đuổi tận giết tuyệt đám dục long chết tiệt này. Chỉ có như vậy mới có thể đảm bảo an bình của bộ lạc.

Hôm sau Phát Lôi liền mở cuộc họp lớn, cùng tất cả thú nhân thương nghị biện pháp đối phó dục long. Dịch Nãi cũng tham gia, hỗ trợ bày mưu. Từ khi biết Dịch Nãi đơn độc chiến đấu với dục long, các thú nhân trong bộ lạc đều phi thường kính phục. Đối với việc Dịch Nãi tham dự cũng không biểu hiện dị nghị.

Dịch Nãi cho rằng, nếu muốn phát động công kích thì nhất định phải biết rõ sào huyệt của nó, sau đó tập hợp tất cả thú nhân, tấn công bất ngờ làm chúng nó trở tay không kịp.

Mọi người đều cảm thấy phương pháp này hợp lý.

Phát Lôi phái ra một đội thú nhân cảnh giác nhất bám theo dục long ra ngoài kiếm ăn. Y cùng Dịch Nãi thì ở trong bộ lạc huấn luyện.

Thú nhân trong bộ lạc tuy rất cường tráng nhưng kinh nghiệm đối phó dục long không đủ. Dịch Nãi chỉ đạo bọn họ làm thế nào tiến hành công kích hữu hiệu nhất, làm thế nào chỉ một kích trí mạng. Sau khi trải qua huấn luyện, sức chiến đấu của bọn họ đều gia tăng đáng kể.

Dịch Nãi còn truyền thụ một ít tri thức cấp cứu cơ bản, để bọn họ biết làm thế nào băng bó vết thương hữu hiệu nhất, lúc rời xa đại đội thì làm sao phát ra tín hiệu cầu cứu.

Rất nhanh, các thú nhân được phái đi đã tìm được sào huyệt dục long. Sau khi bọn họ trở về, chẳng những báo cáo chỗ ở của dục long, còn có thêm tập tính của chúng. Đám dục long này buổi tối sẽ nghỉ ngơi, ban ngày thì chạy đi kiếm ăn.

Làm Dịch Nãi cảm thấy hứng thú là đám quái vật này ngay cả động vật thật lâu cũng ăn được. Vì thế cậu nghĩ ra một biện pháp. Dịch Nãi bắt một ít rắn độc, lấy túi độc trong miệng chúng nó ra, sau đó dùng ống chích tiêm vào con mồi bọn họ bắt được. Sau đó, các thú nhân ném xác động vật có độc này vào phạm vi dục long thường xuyên ra vào. Quả nhiên, rất nhanh có dục long trúng độc tử vong. Đáng tiếc, phương pháp này chỉ hiệu quả vài ngày. Nhóm dục long nhìn thấy đồng bạn ăn đám động vật chết kia, rất nhanh liền trúng độc bỏ mình thì bắt đầu không ăn thì thể động vật đã chết nữa.

Dịch Nãi không thể cảm thán, đám này cũng khá thông minh. Nếu vậy, bọn họ không thể không dùng tới phương pháp cuối cùng—— đại quy mô tập kích bất ngờ. Tuy làm vậy chính là lưỡng bại câu thương nhưng vì an bình của bộ lạc, các thú nhân bất chấp.

Kỳ thực Dịch Nãi rất muốn làm thuốc nổ, sau đó dùng thuốc nổ oanh tạc đám quái vật đáng giận kia. Đáng tiếc, cậu học môn hóa không giỏi, ngay cả thành phần cụ thể cũng không nhớ, căn bản không có cách nào chế tạo.

Phát Lôi thấy kỹ xảo chiến đấu của các thú nhân đã đề cao rất nhiều, quyết định phát động công kích.

Dịch Nãi muốn tham gia tập kích sào huyệt dục long, chính là Phát Lôi không đồng ý. Kia thực sự quá nguy hiểm. Dịch Nãi cũng hiểu được, chính mình tham gia vào đại đội, thực tế cũng tăng thêm trời buộc mà thôi. Cậu nghĩ, dù sao trong bộ lạc cũng cần người trấn thủ, bảo hộ phi thú nhân cùng các thú nhân già yếu.

Cho nên, nghĩ một chút, Dịch Nãi từ bỏ ý niệm kia trong đầu, không còn kiên trì muốn xông ra tiền tuyến nữa.

Thời khắc quyết chiến rất nhanh đã tới. Tối hôm đó, Phát Lôi tập trung tất cả phi thú nhân cùng thú nhân già yếu thương tàn, bố trí trong son động chuẩn bị cho thú nhân dị tộc trong lễ thù thần. Sau đó, y để lại hai trăm thú nhân canh gác bảo hộ bên ngoài.

Phát Lôi nói với các thú nhân lưu lại, công tác sắp xếp an bài do Dịch Nãi chịu trách nhiệm. Các thú nhân đều đồng ý. Hiện giờ trong mắt bọn họ, Dịch Nãi đã xác định là bầu bạn tộc trưởng. Cho nên, Dịch Nãi chỉ huy bọn họ cũng thực bình thường.

Sau khi đại vu tiến hành cầu phúc, Phát Lôi dẫn theo nhóm thú nhân đằng đằng sát khí bay đi, bắt đầu chuyến chinh phạt của mình.

Đây là một đêm không ngủ. Trong sơn động chen chúc chật chội nhưng nó không phải nguyên nhân làm mọi người khó ngủ. Trừ bỏ đám nhỏ đã ngủ say, phần lớn mọi người đều đang thì thào cầu phúc cho các thú nhân.

Địch Nãi an bài một đội thú nhân tuần tra ở phụ cận, số còn lại thì canh giữ bên ngoài sơn động, từng phút từng giây cảnh giác phòng bị địch nhân xuất hiện.

Cũng may, cả một đêm vô sự. Nhìn về phía chân trời màu trắng xám, Địch Nãi thở phào một hơi. Chính là, vì sao các thú nhân vẫn chưa quay về?

Trong sự chờ đợi lo lắng của đoàn người, cách đó không xa truyền tới một tiếng hô gầm. Các thú nhân canh gác bên ngoài bắt đầu xông xáo, rất nhanh, có người lớn tiếng kêu: “Chúng ta thắng rồi! Các thú nhân đã trở lại!”

Rất nhanh, mọi người đều vui sướng hoan hô, vì thắng lợi mà nhảy múa. Nhóm người trong sơn động ủa ra ngoài, chạy về phía các dũng sĩ chiến thắng trở về. Thân nhân bằng hữu vui sướng ôm lấy nhau, kích động tới chảy nước mắt.

Địch Nãi cũng vui mừng chạy tới, tìm kiếm bóng dáng Phát Lô. Chính là, chạy hết một vòng cũng không thấy y đâu. Cậu hô lớn: “Phát Lô! Phát Lô! Người ở đâu?”

Người bên cạnh nghe thấy tiếng hô của Địch Nãi thì bắt đầu hỏi: “Tộc trưởng đâu? Tộc trưởng có quay về không?”

Lúc này, Thác Bỉ đứng ra nói: “Tộc trưởng, tộc trưởng mất tích. Ta thấy tộc trưởng chiến đấu với con cự long cường tráng nhất, cứ truy đuổi quần lấy nhau, sau đó thì không thấy tăm hơi. Sau khi chúng ta giết hết tất cả cự long đã tìm kiếm ở phụ cận thật lâu, nhưng vẫn không tìm được y, vì thế chỉ đành quay về trước.”

Cái gì? Phát Lô mất tích? Địch Nãi cảm thấy choáng đầu hoa mắt.

Phát Lô bị con cự long kia cắn chết rồi ăn luôn? Trực giác Địch Nãi lập tức phủ nhận ý tưởng này.

Không, không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng. Phát Lô nhất định không có việc gì. Nhiều thú nhân trở về như vậy, Phát Lô thực cường tráng, sao có thể bị giết. Nhất định là không.

Địch Nãi cắn môi, run rẩy hướng Thác Bỉ vờn tay: “Ta muốn đi tìm Phát Lô, người có thể giúp ta không?”

...

Hoàn Chương 89.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Binh Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Địch Nãi Thông Suốt

Thác Bỉ nghe thấy Địch Nãi thỉnh cầu, liền bật người nói: “Tốt, ta mang người đi tìm tộc trưởng.” Nói xong, hắn đột nhiên nhớ ra cái gì đó nên có chút chần chờ, quay đầu nhìn Tật Lạc ở bên cạnh. Lúc này Địch Nãi mới nhìn thấy Tật Lạc bị thương, chẳng những trên người, ngay cả trên mặt cũng có một vết trào thật dài.

Tật Lạc thấy vậy nói: “Ta đi cùng các người.”

Thác Bỉ do dự đưa tay, muốn sờ mặt Tật Lạc nhưng lại buông xuống, có chút khổ sở nói: “Người cứ ở bộ lạc dưỡng thương đi, người xem, mặt bị thương thành vậy rồi. Đều là vì ta...”

Khóe miệng Tật Lạc mắt tự nhiên cười nói: “Chút thương nhỏ này để ý làm gì. Hay là, người cảm thấy ta không còn dễ nhìn, ghét bỏ ta à?”

Thác Bỉ kích động hô: “Này này, người đừng có nói vậy! Còn có, cho dù người bị thương, trong mắt ta người vẫn là thú nhân dễ nhìn nhất.”

“Được rồi, xem ra về sau chỉ có mình người không chê ta. Uy, người không được vứt bỏ ta đâu đó!” Tật Lạc trêu chọc mỉm cười, sắp qua hôn một cái lên mặt Thác Bỉ.

Thác Bỉ đỏ mặt, tựa hồ có chút luống cuống tay chân, bất quá cũng không tỏ ra cự tuyệt.

Địch Nãi thực sự lo lắng cho Phát Lô, thấy cặp đôi này trước mặt mình ngọt ngào ngào liếc mắt đưa tình, trong lòng gấp gáp như có hỏa thiêu. Nhịn không được bước tới: “Tật Lạc, người cũng muốn đi cùng à? Kia, để ta giúp người tẩy trừ miệng vết thương một chút.”

Tạp Lạc gắt đầu, đi theo Định Nãi xử lý vết thương. Thác Bì ngây ngốc sững người một chút rồi vội vàng đuổi theo.

Nhìn Tạp Lạc nhủu mày nhịn đau để Định Nãi tẩy trừ, Thác Bì nhịn không được sờ sờ mặt mình. Tạp Lạc bị thương như vậy cũng vì muốn cứu hắn khỏi miệng dực long.

Nghĩ tới gương mặt xinh đẹp của Tạp Lạc từ nay về sau có thêm một vết sẹo lớn, Thác Bì cảm thấy thực đau lòng. Có lẽ về sau sẽ không có giống cái nào thích Tạp Lạc nữa, bất quá, hắn tuyệt đối sẽ không ghét bỏ. Về sau, cái tên mặt dày mày dạn luôn bám đuôi này chính là trách nhiệm của hắn.

Bất quá, như vậy tựa hồ cũng không sai. Thác Bì nghĩ tới đây thì trong lòng đột nhiên dâng lên một chút ngọt ngào.

Định Nãi đơn giản giúp Tạp Lạc xử lý vết thương, sau đó thúc giục bọn họ chờ mình đi tìm Phát Lôi. Bởi vì Tạp Lạc bị thương nên Định Nãi đeo ba lô quần dụng rồi leo lên lưng Thác Bì, ba người hướng về phía sào huyết dực long xuất phát.

Từ rất xa Định Nãi đã nghe thấy mùi máu tươi nồng đậm. Bay tới gần, cậu nhìn thấy khắp nơi đều là các phần thi thể cụt tay cụt chân của dực long.

Định Nãi hỏi Thác Bì: “Phát Lôi bay theo hướng nào? Các người chờ ta qua đó xem thử xem!”

Thác Bì lúc lắc cái đầu, đập cánh bay ra ngoài sơn cốc.

Da lông Phát Lôi là màu vàng thơm rất bắt mắt, vào buổi sáng sớm mặt trời vừa mới mọc hắn phải dễ dàng phát hiện. Định Nãi thường xuyên bảo Thác Bì bay xuống thấp để xác nhận tình huống bên dưới.

Trong một khu rừng cách sơn cốc không xa, Định Nãi nhìn thấy khoảng cây cối trên sườn núi thoạt nhìn có chút lộn xộn, hỗn độn không thôi. Kìa rõ ràng là dấu vết do động vật lớn tạo thành. Bảo Thác Bì đáp xuống, Định Nãi nhảy xuống cẩn thận xem xét chung quanh.

Quả nhiên, Định Nãi phát hiện vết trảo thực rõ ràng trên thân cây. Trên mặt đất vẫn còn chút vết máu, Định Nãi nhìn một lúc liền cảm thấy có chút ghê người. Bởi vì, cậu thấy vài con lông vàng ở gần vết máu. Thực rõ ràng, Phát Lôi từng đánh nhau với con dực long kia ở đây.

Định Nãi sốt ruột, rất có thể Phát Lôi đã bị thương. Dực long thể hình khổng lồ, cho dù Phát Lôi cường hãn thế nào cũng bị bắt lợi. Cậu vội vàng nhảy lên lưng Thác Bì, bảo hắn chờ mình tiếp tục bay tới.

Chính là, bọn họ theo hướng này đi thật xa, cẩn thận tìm kiếm khu vực xung quanh nhưng không phát hiện bất kì tung tích nào khả nghi. Đương nhiên, cũng không phát hiện thi thể dực long.

Định Nãi không tin, lại bảo bọn họ tiếp tục bay xung quanh xem xét. Cậu không tin Phát Lôi cứ vậy biến mất, ngay cả chút xương cốt cũng không còn. Cậu tin tưởng Phát Lôi không chết, chỉ bị thương mà thôi. Nhưng mà, y rốt cuộc đang ở đâu?

Tiếp tục bay theo hướng khác, bọn họ thấy một con sông lớn. Đây là lần đầu tiên Định Nãi nhìn thấy sông lớn như vậy. Nước sông cuộn cuộn chảy xiết, Định Nãi leo xuống khỏi lưng Thác Bì xem xét, cậu cảm thấy có chút run sợ. Cậu nghĩ, chẳng lẽ Phát Lôi cùng dực long đều bị rơi xuống sông?

Cậu lại bảo Thác Bì bay dọc theo con sông xem xét. Chính là, một chút manh mối cũng không tìm thấy.

Cứ vậy tới tới lui lui, bọn họ tìm suốt một ngày nhưng vẫn như cũ không thu hoạch được gì. Phát Lôi cùng con dực long kia giống như đã biến mất.

Ba người đều sức cùng lực kiệt. Thác Bì thì không sao, chỉ là trên người Tạp Lạc vẫn còn thương tích, thoạt nhìn đặc biệt tiêu tụy.

Thác Bì cảm thấy đau lòng, bảo Tạp Lạc mau quay về nghỉ ngơi, Tạp Lạc không chịu, nhất quyết đi theo. Trên tâm lý, trực giác mách bảo Tạp Lạc không được để Thác Bì có không gian riêng với Định Nãi. Tạp Lạc biết Thác Bì từng theo đuôi Định Nãi, hiện giờ cũng chính là thời điểm Định Nãi yếu ớt nhất, hắn sợ Thác Bì nhất thời mềm lòng, lại động tâm với Định Nãi.

Tạp Lạc biết, mình theo đuôi lâu như vậy cuối cùng mới làm Thác Bì động tâm được chút xíu, tuyệt đối không thể vì Định Nãi mà thất bại. Cho nên, nhất quyết không để Thác Bì có cơ hội ở cùng một chỗ với Định Nãi.

Định Nãi tuy trong lòng tin tưởng Phát Lôi nhất định sống sót, chỉ là Thác Bì cùng Tạp Lạc tựa hồ nghĩ rằng Phát Lôi đã bị giết hại.

Cậu cũng hiểu, tình huống thế này, đại khái tất cả tộc nhân đều nghĩ như vậy. Bất quá Định Nãi vẫn tin tưởng Phát Lôi còn sống, kiên trì tìm kiếm. Thác Bì cùng Tạp Lạc, không cần... cùng cậu khổ sở. Hướng chi, Tạp Lạc đề phòng như vậy, Định Nãi cũng thấy rõ ràng. Cậu không muốn trở thành bóng đen của cặp đôi này.

Cho nên, Định Nãi bảo bọn họ trở về trước. Cậu muốn ở lại đây, cẩn thận xem xét.

Thác Bì cùng Tạp Lạc thấy Định Nãi cố chấp như vậy cũng thực đau đầu. Bất quá, bọn họ có thể lý giải vì sao Định Nãi nhất quyết không chịu tin tưởng sự thật này. Cho nên, bọn họ vẫn tiếp tục cùng Định Nãi tìm kiếm. Định Nãi không có khả năng tìm hoài tìm mãi, một lúc nào đó cậu sẽ chấp nhận sự thật này.

Định Nãi bảo bọn họ quay về, bọn họ cũng không chịu, dù sao để một giống cái như Định Nãi ở lại trong rừng rậm nguy hiểm, quả thực là không có đạo đức. Tuy Định Nãi từng một mình giết chết dực long, nhưng đó là tình huống đặc thù, cậu không có khả năng lần nào cũng may mắn như vậy.

Cho nên, cục diện cứ dây dưa như vậy. Định Nãi không bảo Thác Bì chờ mình bay nữa, ngược lại bắt đầu lần theo từng tác đất cẩn thận tìm kiếm, xem xét xem có bất cứ dấu vết khả nghi nào hay không. Thác Bì cùng Tạt Lạc chỉ có thể đi theo bên cạnh, chiếu cố ăn uống, hộ tống.

Vài ngày trôi qua, Định Nãi gầy yếu đi rất nhiều. Cậu trở nên trầm mặc, rất ít khi mở miệng nói chuyện. Cậu biết, thời gian mất tích càng lâu thì khả năng sống sót lại càng nhỏ.

Thác Bì cùng Tạt Lạc thấy vậy, mỗi lần đều muốn khuyên can ‘tù bỏ đi, Phát Lôi đã mất rồi’. Chỉ là, nhìn vẻ mặt kiên định của Định Nãi, lời tới bên miệng lại nuốt trở lại.

Trừ bỏ Định Nãi, phụ thân mẫu phụ cùng Luân Ân đều chạy đi tìm kiếm. Mẫu phụ Phát Lôi vì thương tâm quá độ mà sinh bệnh. Phụ thân Phát Lôi chỉ đành quay về chuyên tâm chiếu cố. Bội Cách sắp sinh, Luân Ân cũng phải trở về.

Trong bộ lạc cũng có không ít thú nhân chạy tới hỗ trợ, lúc bắt đầu, mọi người đều rất tích cực, chẳng qua dần dần đều từ bỏ. Định Nãi thậm chí còn nghe người ta nói, trong tộc đang nghị luận, vì tộc trưởng Phát Lôi mất đi, có thể sắp tới đại vu sẽ cử hành nghi thức tế thiên, lựa chọn tân tộc trưởng.

Trái tim Định Nãi lạnh như băng. Chẳng lẽ, ngay cả đại vu cũng tin rằng Phát Lôi đã chết? Tất cả mọi người đều muốn từ bỏ sao? Không được, cậu phải đi tìm đại vu. Nếu đại vu tính được cậu sẽ tới bộ lạc thì hẳn cũng biết Phát Lôi không chết.

Tuy trước kia Định Nãi không tin tưởng những chuyện tâm linh cảm ứng, nhưng hiện giờ, cậu quả thực tin tưởng Phát Lôi vẫn còn trên thế giới này, y đang ở một nơi nào đó, chờ cậu tới cứu.

Định Nãi bảo Thác Bì cấp tốc chờ mình bay về, cậu muốn tới gặp đại vu. Thác Bì nghe vậy thì lập tức đồng ý. Hắn cảm thấy Định Nãi cuối cùng cũng từ bỏ, chịu quay về bộ lạc, thật tốt quá. Tuy đối với thú nhân, mấy ngày màn trời chiếu đất chẳng là gì, chính là ngày ngày nhìn Định Nãi vô vọng tìm kiếm, vẫn thực thông khổ.

Định Nãi rất nhanh gặp được đại vu. Nhìn bộ dáng tiêu tụy của Định Nãi, đại vu xoa đầu cậu nói: “Đứa nhỏ đáng thương. Ngươi cần nghỉ ngơi.”

Định Nãi không để tâm tới những lời quan tâm, chỉ vội vàng hỏi: “Đại vu, Phát Lôi không chết, đúng không?”

Đại vu lấp lửng nói: “Sương mù qua đi mới có thể nhìn rõ chân tướng. Nếu ngươi tin tưởng Phát Lôi không chết thì cứ nghe theo trái tim mình mách bảo.”

Định Nãi nghe vậy thì cảm thấy tràn đầy hi vọng: “Đại vu, ngươi biết y không chết đúng không? Phát Lôi không chết. Ngươi nhất định biết, đúng không? Lúc trước không phải ngươi có thể đoán được ta là sứ giả của thần sao? Hiện giờ, thần khẳng định có thể nói cho ngươi biết Phát Lôi đang ở đâu đúng không? Đại vu, ngươi nói cho ta biết đi, Phát Lôi, y ở nơi nào?”

Đại vu lắc đầu: “Đứa nhỏ, thần sẽ không báo trước. Nếu thần muốn nói, người sẽ gọi ta. Chỉ có những khi thần muốn mới xuất hiện thôi. Ta không giúp được ngươi a, đứa nhỏ.”

Định Nãi cảm thấy thực thất vọng, thần sáng thế kia rốt cuộc có tồn tại hay không? Nếu tồn tại, vì sao phải trêu ngươi cậu như vậy, làm vậy vui lắm sao?

Đầu tiên là để cậu xuyên tới thế giới lạ lẫm này, để cậu cơ hồ bị quái thú giết chết. Sau đó, lúc cậu khó khăn lắm mới có thể tiếp nhận nơi này, yêu thương Phát Lôi thì lại mang y đi. Đây rốt cuộc là vì cái gì? Chẳng lẽ muốn thử xem năng lực thừa nhận của cậu mạnh cỡ nào sao?

Định Nãi rời khỏi sơn động đại vu, ngửa đầu mắng to: “Con mẹ ngươi a thần sáng thế! Mau trả Phát Lôi lại cho ông!”

Định Nãi hỗn loạn quay về sơn động của mình. Thác Bì cùng Tạt Lạc thấy Định Nãi về tới nhà thì cũng an tâm thoải mái rồi đi. Định Nãi vừa vào sơn động liền ngã xuống giường đá. Nơi này vẫn còn vượn lại hơi thở Phát Lôi, làm cậu cảm thấy vừa an tâm lại bi thương.

Đã nhiều ngày không thấy Định Nãi, Tiểu Nhị phóng lên giường, an ủi liếm mặt cậu. Ngay cả tuyết linh cũng nhảy lên theo, lo lắng nhìn Định Nãi. Định Nãi không nhúc nhích nhìn trần sơn động, giống như không còn tri giác. Cậu không chảy được nước mắt, cậu vẫn cảm thấy Phát Lôi không chết. Chỉ là, Phát Lôi, ngươi ở nơi nào? Ta nhớ ngươi. Ta thực sự rất nhớ ngươi.

Định Nãi chôn đầu vào da thú trên giường, hít lấy mùi hương của Phát Lôi, giống như chỉ có làm vậy mới có thể khảm hình ảnh của y vào sâu trong lòng.

Thời điểm đó, thời điểm ta nguy hiểm nhất, là ngươi đã cứu ta. Là ngươi dẫn dắt ta, từng chút từng chút quen thuộc thế giới này; là ngươi dẫn dắt ta, để ta cảm nhận được tình yêu say đắm hồn nhiên; là ngươi dẫn dắt ta, để ta cảm nhận niềm vui sướng của lưỡng tình tương duyệt. Phát Lôi, nếu không gặp được ngươi, ta phải làm thế nào?

Nếu không có ngươi, ở thế giới lạ lẫm này, ta phải vô thố hoảng sợ cỡ nào? Chính là, sau khi làm nhiều thứ cho ta như vậy, sao lại tàn nhẫn rời đi?

Định Nãi nhớ lại từng ký ức ở bên Phát Lôi từ khi đến thế giới này. Càng nhớ lại càng cảm thấy bản thân không biết quý trọng. Cậu cảm thấy Phát Lôi đã đối xử với cậu quá tốt, mà cậu thì lại không toàn tâm toàn ý. Cậu thực khao khát được nhìn thấy nụ cười vui vẻ của Phát Lôi, cho dù bảo cậu giảm thọ mười năm, cậu cũng nguyện ý. Cậu nhớ Phát Lôi, nhớ tới muốn điên.

Chính là, thế giới này không có cameras, không có bất cứ thứ gì có thể ghi chép lại hình ảnh. Định Nãi thực hoài nghi, qua vài năm nữa, liệu mình có còn nhớ rõ bộ dáng Phát Lôi hay không?

Nếu cứ vậy, vài chục năm sau, còn ai nhớ Phát Lôi từng tồn tại? Còn ai nhớ có một người cao to anh tuấn từng đảm nhiệm tộc trưởng vài tháng? Ai cũng

không nhớ, ngay cả cậu, về sau cũng sẽ quên đi bộ dáng Phát Lôi.

Địch Nãi không muốn quên Phát Lôi, tuyệt đối không muốn. Cậu không ngừng hồi tưởng, muốn nhớ lại bộ dáng Phát Lôi, chính là, càng ép bản thân nhớ lại thì nó lại càng mơ hồ. Địch Nãi quả thực muốn phát cuồng.

Người cao to, ta thực nhớ ngươi, ngươi mau quay về đi!

Địch Nãi cứ vậy, không ăn không uống nằm ở trên giường, tưởng niệm Phát Lôi. Ai tới khuyên can cậu cũng không nghe. Thẳng tới khi một tiếng khóc nức nở vang vọng làm cậu bừng tỉnh khỏi hồi ức.

Bội Cách sinh. Hắn sinh ra một tiểu thú nhân. Luân Ân biết Địch Nãi đã quay lại nên bay xuống báo cho cậu tin vui này. Luân Ân hi vọng, tân sinh mệnh có thể mang tới chút an ủi cho Địch Nãi.

Địch Nãi quả nhiên không còn sa sút, cổ nở nụ cười chúc phúc. Luân Ân hỏi: “Ngươi có muốn nhìn tiểu bảo bảo không?”

Nghĩ nghĩ, Địch Nãi gật đầu đồng ý. Luân Ân chờ Địch Nãi bay tới son động của mình, tiếp đó cẩn thận ôm đứa con vừa mới hạ sinh của mình đặt vào lòng Địch Nãi.

Địch Nãi khấn trương ôm đứa nhỏ, tay chân lúng túng không biết đặt ở đâu. Cứ cảm thấy sức lực mình quá lớn, không cẩn thận sẽ làm hỏng bảo bảo mất, chỉ là Bội Cách cùng Luân Ân đều cổ vũ nhìn cậu. Địch Nãi liền nhẹ nhàng ôm lấy, chậm rãi đánh giá.

Tiểu bảo bảo vẫn chưa mở mắt, đại khái là đói bụng nên cứ chép chép miệng. Nhìn tiểu bảo bảo có dung mạo cực kỳ tương tự Luân Ân, nước mắt Địch Nãi đột nhiên ồ ạt trào ra.

Thời điểm biết tin Phát Lôi mất tích, Địch Nãi không khóc. Mấy ngày nay gian khổ tìm kiếm, Địch Nãi cũng không khóc. Chính là, khi ôm tân sinh mệnh nhỏ bé mềm yếu này, Địch Nãi bỗng nhiên kiểm chế không được mà bật khóc.

Cậu nhìn không được nghĩ, nếu bọn họ có một tiểu bảo bảo, một tiểu bảo bảo giống như Phát Lôi thì tốt biết bao nhiêu! Nếu vậy, tiểu bảo bảo chính là minh chứng chứng minh Phát Lôi từng tồn tại. Nhìn tiểu bảo bảo có mái tóc vàng rực, mọi người sẽ nhớ tới Phát Lôi. Mà bản thân cậu, cũng không cần lo lắng mình sẽ quên đi y.

Địch Nãi nhớ tới, Phát Lôi cũng thực khát vọng đứa nhỏ. Chính là, bởi vì quan niệm thâm căn cố đế từ nhỏ mà vẫn không đồng ý. Hiện giờ, cậu cảm thấy mình kiên trì như vậy thực buồn cười.

Cậu nhìn không được nghĩ, nếu, nếu hiện giờ Phát Lôi quay về, cậu nhất định phải cùng y cử hành nghi thức. Cậu muốn có hậu đại của mình cùng Phát Lôi. Như vậy, cho dù Phát Lôi mất đi, cậu cũng có thể mang theo hồi ức mà sống sót.

Ít ra không giống bây giờ, hoàn toàn trống rỗng, giống như không còn ý nghĩa để sống tiếp.

Nếu thế giới này, nam nhân có thể sinh con, thì cậu mang thai đứa nhỏ của bọn họ chính là thiên kinh địa nghĩa. Cậu cần gì phải kháng cự.

Chính là, Phát Lôi thân ái, ngươi đang ở đâu?

...

Hoàn Chương 90.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Tìm Được Phát Lôi

Địch Nãi lau nước mắt, lại trêu đùa với đứa nhỏ một lúc rồi rời đi. Cậu biết mình không thể cứ ngây ngốc ở nhà như vậy, cậu phải tiếp tục tìm kiếm. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Cậu cảm thấy, Phát Lôi mất tích có liên quan tới con sông kia. Cậu định lần theo con sông, cẩn thận tìm kiếm.

Mã Cát biết Địch Nãi trở lại, cũng tới thăm, an ủi một hồi. Bất quá Mã Cát còn phải chăm sóc Hách Đạt bị thương nặng, không có cách phân tâm giúp Địch Nãi tìm người.

Địch Nãi vẫn như cũ tìm Thác Bì hỗ trợ. Thác Bì quả thực hết biết nói rồi, cho tới giờ hắn chưa từng gặp giống cái nào cổ chấp như vậy. Bất quá, Thác Bì cũng không từ chối.

Địch Nãi, Thác Bì cùng Tạt Lạc, ba người lại bắt đầu dọc theo con sông lớn kia, từng đoạn từng đoạn cẩn thận xem xét.

Tới một khúc sông dưới hạ lưu, Địch Nãi phát hiện con sông này cư nhiên xuyên qua một ngọn núi. Tình huống đoạn sông này thực phức tạp, hai bên bờ sông bị nhánh cây che khuất, rất nhiều nơi ở trên không không quan sát được. Địch Nãi chỉ đành bảo Thác Bì để mình xuống, dọc theo bờ sông xem xét.

Bờ sông địa thế hiểm yếu, địa hình phức tạp, cho dù là Thác Bì cùng Táp Lạc đã quen sinh tồn ngoài hoang dã cũng không khỏi tập trung tinh thần cao độ.

Táp Lạc ở phía trước mở đường. Bản tính hẩn vốn cẩn trọng, thân thủ lại nhanh nhẹn, hóa thành hình thú đi trong rừng, ngay cả một chút tiếng vang cũng không nghe thấy.

Bất quá, vết thương trên mặt Táp Lạc đại khái đang kết vảy, vì ngứa nên hẩn cứ cọ cọ mặt vào thân cây. Thác Bì thấy vậy thì vội vàng chạy tới cản tai Táp Lạc ngăn cản. Nếu cứ cọ như vậy, vết sẹo sẽ càng nghiêm trọng mất.

Thác Bì nghiêm nghị nhìn Táp Lạc, Táp Lạc chơi xấu dùng cái mặt cọ cọ đầu Thác Bì. Thác Bì không có cách nào, chỉ đành vuron đầu lưỡi tinh tế liếm lên mặt đối phương, giúp y đỡ ngứa một chút.

Táp Lạc híp mắt, vẻ mặt hưởng thụ nâng đầu, thỉnh thoảng còn vuron lưỡi ra dây dưa với đầu lưỡi Thác Bì. Thác Bì phẫn nộ nhưng lại không có cách nào, vẫn phải thành thành thật thật giúp y liếm vết sẹo. Dù sao, này cũng vì hẩn mà Táp Lạc mới bị thương.

Nhìn một màn này, Địch Nãi nghĩ thầm, hai người này quả thực không phân biệt thời gian địa điểm, dính nhau cực điểm. Bất quá, nghĩ lại, lúc cậu cùng Phát Lôi ở cùng một chỗ đại khái cũng vậy đi. Nghĩ tới đây, Địch Nãi lại càng nhớ Phát Lôi, nhớ hơi thở nhớ độ ẩm, nhớ xúc cảm da thịt, đặc biệt là nụ hôn ngọt ngào của y.

Tinh thần Địch Nãi trở nên hoảng hốt, vô tình dưới chân đạp phải khoảng không, lập tức ngã nhào ra ngoài. Cũng may Táp Lạc đang dính lấy Thác Bì nhưng phản ứng cũng không chậm, lập tức phóng qua cản lấy giày Địch Nãi.

Địch Nãi cứ vậy bị treo một chân, đầu hướng xuống sông. Thác Bì cũng vội vàng chạy tới, muốn hỗ trợ kéo Địch Nãi lên. Lơ lửng trên không, Địch Nãi xoay xoay đầu, vô tình phát hiện trong nước có thứ gì đó nổi lên. Cậu vội vàng nói: “Khoan kéo lên vội, hình như ta phát hiện thứ gì đó!”

Địch Nãi cẩn thận điều chỉnh tư thế, vuron tay chọt chọt thứ đang trôi nổi trên mặt nước. Thứ nọ dần dần hiện ra toàn bộ, thế nhưng là một con dực long. Trái tim Địch Nãi lập tức nảy lên thành thạch, hô to: “Ta thấy dực long, Thác Bì!”

Con dực long kia ra đời đã chết vài ngày. Địch Nãi càng lúc càng tin tưởng suy đoán của mình, Phát Lôi cùng dực long quả nhiên đã rơi xuống sông. Hiện giờ dực long đã chết ở đây, Phát Lôi nhất định cũng ở gần đây mà thôi! Dực long đã chết thì tỷ lệ sống sót của Phát Lôi lại lớn hơn một chút.

Nghĩ tới đây, Địch Nãi phấn chấn hô: “Phát Lôi nhất định ở gần đây thôi, mau, mau kéo ta lên!” Thác Bì cùng Táp Lạc vội vàng hợp sức kéo Địch Nãi lên.

Tìm nhiều ngày như vậy, lần đầu tiên tìm thấy dấu hiệu Phát Lôi có thể sinh tồn, mọi người đều thực hưng phấn. Chính là, dựa vào một khối thi thể dực long liền kết luận Phát Lôi có thể vẫn còn sống, Thác Bì cùng Táp Lạc vẫn cảm thấy không đáng tin. Bất quá, bọn họ không dám nói ra những lời đã kích, chỉ có thể đi theo Địch Nãi.

Nhìn dực long đã chết, Địch Nãi giống như được uống thuốc an thần, không còn bay tán loạn như ruồi bọ, bắt đầu chuyên tâm tìm kiếm bên bờ sông. Chính là, tìm tới đoạn sông xuyên qua núi thì có chút khó khăn. Cậu thực muốn men theo dòng nước tiến vào bên trong dò xét một phen, chính là, Thác Bì cùng Táp Lạc kiên quyết không đồng ý, kia thực sự quá nguy hiểm.

Địch Nãi thực tưởng niệm thiết bị lặn của thời hiện đại, nếu có nó, một cái son động thể này, cậu quả thực không để trong lòng.

Địch Nãi cảm thấy máu chột tìm ra Phát Lôi ở ngay tại đây, chính là không nghĩ được cách nào tiến vào thăm dò. Cậu chỉ có thể phí công gào to: “Phát Lôi! Phát Lôi! Người đang ở đâu? Phát Lôi, người có nghe thấy không?”

Địch Nãi chấp nhứt như vậy thực sự làm Thác Bì cùng Táp Lạc chán động. Bọn họ đề nghị Địch Nãi đi qua đầu kia xem thử, có lẽ sẽ có thu hoạch. Địch Nãi cũng cảm thấy cứ thủ ở đây cũng không có lợi ích gì, liền đồng ý. Ngồi trên lưng Thác Bì, vượt qua đỉnh núi bay tới đầu kia của hang động xem xét một phen, bất quá vẫn như cũ không thu hoạch được gì.

Bởi vì đã giữa trưa, Thác Bì ở phụ cận săn một con hoẵng, ở bên bờ sông nướng xong thì lôi kéo Địch Nãi ăn một chút. Mấy ngày nay Địch Nãi cơ hồ không chịu ăn uống đành hoàn, đã gầy hẩn một vòng. Tuy tìm người rất quan trọng nhưng không thể không ăn cơm a!

Địch Nãi lần này thật ra không cự tuyệt. Càng tới gần son động cậu lại càng cảm thấy Phát Lôi ở ngay gần đây. Trong lòng có hi vọng, ăn chút gì đó vào miệng cũng không thấy quá khó nuốt. Bất quá, đã nhiều ngày không ăn gì, ăn chút thịt nước đã cảm thấy dầu mỡ nhiều tới phát ngán.

Địch Nãi quả thực ăn không vô nữa, một mình chạy ra bờ sông rửa tay. Rửa xong, lại vốc nước rửa mặt một chút, cảm giác tinh thần cũng phấn chấn hơn. Đột nhiên, khóe mắt tựa hồ nhìn thấy có thứ gì đó trôi nổi trên mặt sông, sau đó bị một nhánh cây cản lại. Cậu vội vàng hướng Thác Bì cùng Táp Lạc hô: “Các người mau tới xem xem, đó là gì vậy?”

Thác Bì bấp chấp ăn tiếp, giang cánh bay theo hướng Địch Nãi chỉ. Sau đó, hẩn nhìn thấy một người ở gần bờ sông. Tóc màu vàng! Đó là Phát Lôi! Thác Bì vội vàng lao xuống, ngậm lấy cánh tay Phát Lôi kéo y bơi vào bờ.

Địch Nãi hô to một tiếng ‘Phát Lôi’ rồi chạy tới. Thác Bì vừa mới thả người xuống, Địch Nãi đã nhào tới. Hai tay run run muốn sờ Phát Lôi nhưng lại

không dám.

Sắc mặt Phát Lôi tái nhợt, da dẻ tựa hồ bị ngâm trong nước mà nhăn nheo. Địch Nãi áp mặt tới sát bên mũi Phát Lôi, không cảm giác được hơi thở. Cắn môi cố lấy lại bình tĩnh rồi mới sờ lên mạch chủ ở cổ. May mắn, mạch vẫn còn đập! Phát Lôi không chết!

Địch Nãi cố nén nước mắt, run rẩy ôm Phát Lôi vào lòng, dè bụng để nước học ra. Sau đó, từng chút từng chút tiến hành hô hấp nhân tạo.

Thật lâu sau, giống như đã trôi qua cả thế kỉ, Phát Lôi ho khan học ra một ngụm nước rồi bắt đầu tự hít thở. Địch Nãi vừa khóc vừa cười ôm lấy y không chịu buông tay.

Thác Bì cùng Tập Lạc thấy một màn như vậy cũng thờ phào. Đã qua nhiều ngày như vậy, bọn họ thực không ngờ có thể tìm được Phát Lôi còn sống. Bọn họ theo Địch Nãi tìm kiếm, kỳ thực cũng vì duy trì tình bằng hữu mà thôi. Chính là hiện giờ Phát Lôi rõ ràng ở ngay trước mắt, bọn họ cảm thấy, nhất định là chấp nhất của Địch Nãi đã cảm động thần thú, để thần trả lại Phát Lôi cho cậu.

Địch Nãi ôm Phát Lôi, hôn mạnh lên mặt y một cái, thì thào: “Phát Lôi, ta biết ngươi nhất định không chết, thật tốt quá. Ngươi không chết. Ngươi chết rồi, ta phải làm sao đây?”

Qua một hồi lâu, Phát Lôi mới chậm rãi mở mắt. Ánh mắt tựa hồ có chút không thích ứng với ánh sáng, chớp chớp nửa ngày mới hé ra một cái khe. Địch Nãi dừng động tác lại, nhìn chằm chằm Phát Lôi nói: “Phát Lôi, Phát Lôi, ngươi nghe thấy ta gọi không?”

Khóe miệng Phát Lôi chậm rãi nhếch lên thành một nụ cười thân nhiên, khàn khàn nói: “Nghe thấy, đương nhiên nghe thấy.”

Địch Nãi cảm thấy trái tim mình cũng tan chảy rồi, ôm lấy Phát Lôi, áp mặt vào gương mặt lạnh lẽo của y, giống như muốn truyền thụ lại toàn bộ hơi ấm.”

Phát Lôi vươn tay sờ sờ gương mặt Địch Nãi, mơ hồ nói: “Sao ngươi lại gầy tới vậy? Suyt chút nữa nhận không ra.”

Địch Nãi ngừng đầu trùng mắt, sờ sờ mặt, hung tợn nói: “Ngươi còn ở đó mà nói ta! Nếu không phải chạy đi tìm ngươi, ta có thể biến thành vậy à? Thành thật khai báo, mấy ngày nay đi nơi nào?”

Phát Lôi lại ho khan hai tiếng mới nói: “Ngày đó ta cùng con dực long kia chiến đấu, đánh một hồi liền bay ra xa. Con dực long kia rất mạnh, nhất thời không thể giết được nên một mực quán lấy nó mà đánh. Sau đó nó thấy tình thế không ổn nên muốn chạy trốn, ta liền đuổi theo. Tiếp nữa, ta túm lấy cơ hội căn cổ nó, bất quá trong lúc giãy dụa nó đã quét gãy chân ta...”

Phát Lôi nói tới đây thì bị Địch Nãi sốt ruột đánh gãy: “Ngươi bị thương?” Lúc này Địch Nãi mới nhớ ra vừa nãy mình không xem xét xem Phát Lôi có bị thương thích khác hay không.

Địch Nãi sốt ruột bật dậy quét nhìn toàn thân Phát Lôi, nhanh chóng phát hiện trên đùi y có dây mây cột chặt một khúc gỗ. Vừa nãy vì quá vội vàng chú ý tới làm hô hấp nhân tạo nên xem nhẹ các vết thương khác. Chân Phát Lôi rõ ràng đã xuất hiện tình huống xưng phù tím tái, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Địch Nãi vội vàng bảo Thác Bì xách ba lô của mình tới. Lấy aspirin, thuốc kháng sinh, cùng thuốc lưu thông máu ra uy cho Phát Lôi, nhìn y uống hết, Địch Nãi mới an tâm một chút.

Nhẹ nhàng chạm vào vết thương trên đùi, hỏi Phát Lôi: “Chân của ngươi hiện giờ thế nào? Có đau lắm không?”

Phát Lôi lắc đầu: “Nhìn thấy ngươi, không còn thấy đau nữa.” Địch Nãi quả thực dờ khóc dờ cười.

Phát Lôi lại kể tiếp: “Ta dùng hết toàn lực cắn đứt cổ dực long. Chính là, ta cùng nó đều bị rơi xuống sông. Trong tình trạng kiệt sức, ta bị nước sông cuốn đi, không thể nào bay lên nổi. Sau đó, ta bị nước cuốn vào trong sơn động, ở bên trong có một cái hang, ta bị nước cuốn tới đó. Mấy ngày nay đều là nằm trong hang dưỡng thương.”

Địch Nãi nói: “Khó trách chúng ta tìm nhiều ngày như vậy vẫn không thấy. Mọi người đều nghĩ ngươi đã chết rồi. Ta vẫn không tin. Ta cảm thấy ngươi sẽ không dễ dàng chết đi như vậy, thế nên ta vẫn một mực tìm kiếm.”

Phát Lôi gật gật đầu: “Ta ở trong hang động, ăn chút tôm cá cũng có thể sống sót, chẳng qua vết thương trên chân vẫn không tốt lên được, ta lại không rõ dòng nước trong sơn động dài bao xa, thế nên vẫn không dám đi ra. Hôm nay nghe thấy có tiếng người gọi, hình như là tiếng của ngươi, ta cảm thấy cứ ngây ngốc ở đây cũng không tốt, liền theo dòng nước bơi ra. Chỉ là, sơn động giống như không có điểm cuối, tiếp đó ta không nín hơi nổi nữa. Không ngờ, vừa tỉnh lại liền có thể nhìn thấy ngươi.”

Y có chút đắc ý nói: “Ngươi xem, ta nhớ rõ lời ngươi nói, dùng khúc gỗ giữ cho chân duỗi thẳng, không để nó bị gấp khúc. Như vậy mới không biến thành người què.”

Địch Nãi vuốt vuốt mái tóc vàng mềm mượt của Phát Lôi, in một nụ hôn lên trán y: “Đứa ngốc này, sao lại ngốc như vậy. Ngươi hẳn phải chờ thương dưỡng tốt rồi hãy bơi ra, hoặc dùng thứ gì đó truyền tin cũng được mà! Cứ vậy hoang mang rồi loạn bơi ra, lỡ như ta không phát hiện ngươi thì làm sao? Còn không phải chết đuối à?”

Phát Lôi cười nói: “Không phải ta được gặp ngươi rồi à? Ta biết nhất định ngươi ở bên ngoài.”

Địch Nãi bất đắc dĩ mỉm cười, chỉ là nụ cười này ngọt ngào không thôi.

...

Hoàn Chương 91.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đắc Chứng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Địch Nãi Chủ Động

Địch Nãi còn muốn nói chuyện, bất quá Thác Bỉ ở bên cạnh nói xen vào: “Các người khoan nói đã, trước tiên về bộ lạc để đại vu khám trước đi, vết thương của Phát Lôi vẫn không biết có nặng không nữa!”

Địch Nãi cảm thấy chính mình quả thực đã quá kích động, có chút sơ sót, liền vội vàng gạt đầu: “Tốt, kia phải làm phiền các người một phen rồi.”

Thác Bỉ liền bật cười: “Khách khí cái gì, Phát Lôi là tộc trưởng của chúng ta. Có thể cứu tộc trưởng, này xem như là lập công lớn a!” Nói xong, hắn bật người biến về hình thú.

Địch Nãi vội vàng đỡ Phát Lôi nằm lên lưng Thác Bỉ, sau đó cúi đầu hỏi: “Thế nào? Người có thể kiên trì không?”

Phát Lôi suy yếu cười cười: “Hey, đừng nghĩ ta vô dụng như vậy, yên tâm đi!”

Địch Nãi gật gù đầu, lúc này mới leo lên hình thú của Táp Lạc. Thác Bỉ cùng Táp Lạc liếc mắt nhìn nhau một cái, song song đập cánh bay vút lên.

Địch Nãi ngồi trên lưng Táp Lạc, vẫn không hết lo lắng nhìn về phía Phát Lôi. Phát Lôi nghiêng đầu dán vào lưng Thác Bỉ hướng Địch Nãi mỉm cười, trong mắt tràn đầy ngọt ngào. Sống sót sau tai nạn, có thể một lần nữa nhìn thấy người mình yêu, Phát Lôi cảm thấy y thực hạnh phúc.

Trên đường trở về, bọn họ đụng phải một thú nhân ra ngoài săn thú. Thú nhân kia thấy Phát Lôi trên lưng Thác Bỉ thì hưng phấn rống một tiếng rồi lao tới đón.

Địch Nãi vội vàng nói với người nọ: “Phát Lôi bị thương, chúng ta trước tiên tới chỗ đại vu một chuyến, có thể nhờ người thông tri phụ thân cùng mẫu phụ Phát Lôi không? Bọn họ đã lo lắng thật lâu, nếu có thể sớm biết tình huống của Phát Lôi thì cũng sớm an tâm.”

Thú nhân kia vui vẻ gật đầu, bật người vỗ cánh bay đi. Tộc trưởng đã trở lại, đây chính là tin tức lớn, hắn phải lập tức quay về báo cho mọi người trong bộ lạc.

Đại khái vì có thú nhân kia báo tin, trên đường tới chỗ đại vu, có rất nhiều người tiến tới hỏi han. Phát Lôi cố gắng giữ tinh thần cùng bọn họ trò chuyện một chút. Địch Nãi ở bên cạnh giúp Phát Lôi giải thích, nói tới miệng khô lưỡi khô.

Tới chỗ đại vu, Phát Lôi tiến vào trong son động kiểm tra thân thể, bên ngoài lại tới một nhóm tộc nhân tới thăm. Mọi người đều không ngờ Phát Lôi mất tích hơn mười ngày cư nhiên quay về. Vì thế, tộc nhân nhận được tin đều chạy tới, tụ tập bên ngoài son động đại vu nghị luận.

Địch Nãi bồi bên cạnh Phát Lôi, làm trợ thủ giúp đại vu chữa trị. Thác Bỉ cùng Táp Lạc vừa ra khỏi cửa đã bị tộc nhân ở bên ngoài xem là anh hùng, kéo đi hỏi han. Thác Bỉ tình tình tốt tận tình trả lời, Táp Lạc mới đầu còn cười cười theo sau, sau đó dứt khoát bay ra xa một chút hít thở không khí.

Đại vu rất nhanh đã kiểm tra toàn thân Phát Lôi, cuối cùng cầm một đồng thảo dược giao cho Địch Nãi. Đại vu nói, điều Phát Lôi cần nhất bây giờ là im lặng tĩnh dưỡng. Cho nên, Địch Nãi trước tiên ra ngoài trấn an tộc nhân xao động, giải thích tình huống, sau đó vẫn nhờ Thác Bỉ cùng Táp Lạc đưa bọn họ về son động.

Địch Nãi vừa mới leo xuống lưng Táp Lạc, Tiểu Nhị đã nhanh như chớp phóng tới, nhảy lên người cậu cọ loạn. Nó thấy chủ nhân ở cùng một chỗ với thú nhân, mà tâm tình chủ nhân rõ ràng đã tốt hơn, liền nhân cơ hội này lấy lòng. Ngay cả tuyết linh cũng tỏ ra hưng phấn, từ sớm đã chạy ra nghênh đón.

Phụ thân cùng mẫu phụ Phát Lôi cũng chạy tới, vừa thấy Phát Lôi liền kích động nhào tới. Mẫu phụ Phát Lôi kích động tới òa khóc, suýt chút nữa đã ngất xỉu, mọi người trấn an một hồi hắn mới bình tĩnh lại, hoang mang rối loạn muốn chăm sóc vết thương cho Phát Lôi, bất quá, Địch Nãi không để hắn nhúng tay. Cuối cùng, hắn bị phụ thân Phát Lôi khuyên can kéo đi, nói hôm khác lại tới thăm.

Mã Cát nghe nói Phát Lôi đã trở lại cũng chạy tới. Bất quá Hách Đạt nhà hắn bị thương khá nặng, đến giờ vẫn còn nằm trên giường, vì thế không đi cùng.

Nhìn thấy Mã Cát, Địch Nãi cảm thấy có chút ngượng ngùng. Đoạn thời gian trước Hách Đạt bị thương nặng như vậy, cơ mà vì lo lắng tìm kiếm Phát Lôi mà cậu chưa ghé thăm lần nào!

Cũng may Mã Cát cũng hiểu được, an ủi Dịch Nãi hào hào chăm sóc Phát Lôi, chuyện qua thăm Hách Đạt thì cứ chờ thương thể Phát Lôi tốt rồi nói sau. Mã Cát còn đưa tới chút rau dại cùng măng mà mình hái được, Dịch Nãi quả thực cảm kích không thôi.

Bội Cách mới sinh đứa nhỏ, không có cách nào tới thăm, chỉ bảo Luân Ân chạy qua một chuyến.

Phát Lôi nghe Bội Cách đã sinh, mình đã được làm thúc thúc liền vui sướng không thôi. Đáng tiếc, tiểu bảo bảo lúc này đang ngủ, Luân Ân không có cách nào ôm qua cho Phát Lôi xem. Phát Lôi cảm thấy có chút tiếc nuối, bất quá cũng không sao. Dù sao tiểu bảo bảo cũng ở đó, chờ y khỏe lại rồi lúc nào cũng có thể qua xem.

Luân Ân biết Phát Lôi khẳng định không có nhiều thức ăn, vì thế mang con sơn dương mình vừa săn được qua, còn hỗ trợ nhóm lửa nướng chín.

Chờ nhóm người thăm hỏi lục tục rồi đi rồi, Dịch Nãi bắt đầu nấu thuốc, bó thuốc. Bị thương gân cốt, Dịch Nãi không dám lơ là chút nào.

Uy Phát Lôi uống thuốc xong, Dịch Nãi bắt đầu chuẩn bị ăn chút gì đó. Tuy Luân Ân đã giúp bọn họ chuẩn bị thịt nướng nhưng Dịch Nãi vẫn xào thêm vài món. Dù sao Phát Lôi cũng bị nhốt trong hang đá kia nhiều ngày, tuy có ăn tôm ăn cá nhưng vẫn cần đường lại dạ dày.

Dịch Nãi dùng gan sơn dương làm canh gan, lại cắt măng xào thịt, sau đó mới ngồi xuống bắt đầu ăn cơm.

Lúc uống món canh nóng hầm hấp trong nồi gốm, Phát Lôi cùng Dịch Nãi cơ hồ đều cảm khái không thôi. Phát Lôi thực sự rất nhớ đồ ăn Dịch Nãi làm, những ngày sống trong hang đá quả thực là một ngày cứ như một năm. Dịch Nãi cũng nhiều ngày không ăn uống đáng hoàn, uống một ngụm canh, dạ dày liền ấm áp hẳn, lúc này mới có thể xem là còn sống. Hai người nhìn nhau mỉm cười, đều có cảm giác sống sót sau tai nạn.

Ăn xong cơm, Phát Lôi thật sự rất buồn ngủ, Dịch Nãi cũng có chút chống đỡ không nổi. Bất chấp thu dọn, hai người ôn nhu hôn môi một trận, sau đó ôm chặt lấy nhau, chậm rãi ngủ.

Sáng hôm sau khi Phát Lôi tỉnh lại, mặt trời đã lên cao. Dịch Nãi nằm trong lòng, mở to đôi mắt to đen lúng liếng nhìn y, giống như đã nhìn thật lâu thật lâu.

Phát Lôi sấp qua cắn cắn môi cậu hỏi: “Làm sao vậy? Tỉnh cũng không gọi ta một tiếng.”

Dịch Nãi có chút buồn bực nói: “Nhìn thấy ngươi cứ như không có cảm giác chân thật vậy. Cứ cảm thấy lần này tìm được ngươi cứ như đang nằm mơ, không chân thật chút nào.” Dịch Nãi kỳ thực rất ít khi cảm tính như vậy, chỉ vì lần này Phát Lôi mất tích lâu như vậy, thật sự dọa cậu không nhẹ.

Mũi Phát Lôi cũng có chút chua xót, ôm cậu thật chặt, áp sát bên tai nói: “Ta ở ngay đây này, làm sao cũng không mất được.”

Dịch Nãi chôn đầu lên bả vai Phát Lôi, dán mặt lên da thịt trần trụi của y cọ xát một hồi, đột nhiên há mồm cắn một ngụm. Phát Lôi đau tới hút một ngụm khí, bất quá không lên tiếng.

Dịch Nãi cảm nhận được mùi máu tươi trong miệng, lúc này mới chậm rãi nhả ra. Nhẹ nhàng liếm lên dấu răng, liếm đi hết vết máu, lúc này mới khàn khàn nói: “Phát Lôi, chúng ta làm đi.”

Phát Lôi nhướng mi, có chút kinh ngạc. Dịch Nãi rất hiếm khi trắng trợn cầu hoan như vậy, huống chi lại là trong tình huống y bị thương thể này. Phát Lôi cũng rất muốn Dịch Nãi, muốn tới phát cuồng. Lúc còn trong hang đá, y đã nghĩ vô số lần, nếu gặp lại, y sẽ hung hăng yêu thương Dịch Nãi thế nào. Chỉ là, với tình huống hiện giờ, y quả thực có chút lực bất tòng tâm.

Dịch Nãi ngẩng đầu, mỉm cười có chút mỉa mai: “Ngươi không cần lo lắng, không cần ngươi xuất lực, ta đến là tốt rồi.”

Phát Lôi có chút tham lam nhìn người yêu cách biệt đã lâu, không chút do dự gật gật đầu: “Tốt, hết thảy do ngươi làm chủ.”

Dịch Nãi phát hiện, Phát Lôi đã gầy đi rất nhiều, đường cong trên mặt thoát nhìn góc cạnh hơn, so với khi trước tăng thêm vài phần khí khái. Y hơi híp mắt, ánh mắt nóng rực hoàn toàn tin cậy nhìn Dịch Nãi. Hốc mắt vì gầy yếu mà hơi lõm xuống, thoát nhìn trông y lại càng anh tuấn mê người hơn.

Dịch Nãi đưa tay xoa xoa gương mặt đã lún phún râu của Phát Lôi, tựa hồ có chút say mê xúc cảm này, áp mặt lên, chậm rãi cọ xát. Hô hấp ấm áp của hai người giao hòa, vừa ấm áp lại có chút nóng bỏng của tình dục dâng cao.

Dịch Nãi sờ soạng hôn lên cánh môi đầy đặn của Phát Lôi, ngậm lấy nó chậm rãi liếm mát. Dần dần, động tác trở nên kịch liệt, bắt đầu hôn khắp mặt y.

Dịch Nãi giống như một con thú nhỏ đói khát, không ngừng hôn khắp cơ thể Phát Lôi, thậm chí còn gặm cắn. Gặm cắn cần cổ, thẳng đến khi nó hiện ra một ấn ký đỏ tươi mới thỏa mãn chuyển qua chỗ tiếp theo/

Hơi thở Phát Lôi có chút hỗn loạn, lồng ngực phập phồng lên xuống, nơi bụng dưới giống như có một ngọn lửa đang hùng hực bốc cháy. Nhưng mà, Phát Lôi vẫn thực dụ ngoan tùy ý Dịch Nãi hôn mình, không đánh gãy động tác của cậu. Y biết, Dịch Nãi muốn phát tiết, nương theo giao phối phát tiết hết tình tự kịch liệt trong lòng.

Dịch Nãi hôn một trận, đột nhiên ngồi thẳng dậy, cởi phăng quần áo trên người. Mùa đông năm trước cậu béo lên được một chút, bất quá vì khoảng thời gian này vất vả gian khổ lại không chịu ăn uống nên lại gầy đi một vòng.

Sau khi cởi bỏ toàn bộ quần áo, Dịch Nãi lộ ra thân thể gầy yếu mà xinh đẹp, phát ra hơi thở dục dõ nhàn nhạt làm người ta phát cuồng. Lồng ngực trắng nõn vân da rõ ràng, sờ lên mịn màng vô cùng. Hai điểm nhỏ trước ngực bại lộ ra ngoài không khí, không cần bị kích thích đã chậm rãi dựng thẳng. Phần bụng bằng phẳng không có chút sọc lồi, ẩn ẩn có thể nhìn thấy sáu khối cơ bụng.

Phát Lôi kim không được vрон tay, vuốt ve thân thể làm mình mê muội trước mắt. Dịch Nãi không hề dừng lại cởi bỏ phần quần bên dưới, cứ vậy trần trụi khóa ngồi trên người Phát Lôi.

Phần lông bên dưới của Dịch Nãi có chút thừa thớt, màu sắc đen nhánh, vật nhỏ ngủ say đã sớm thức tỉnh, hưng trí ngẩng cao đầu.

Phát Lôi nhìn không được nuốt nước miếng, ôm chặt lấy Dịch Nãi hôn một cái, sau đó dùng âm thanh khàn khàn nói: “Vật nhỏ của người xem ra có chút chờ không kịp rồi, đến, để ta hôn nó.”

Dịch Nãi cũng không từ chối, tiến tới để đầu gối quỳ hai bên cổ, để vật cứng đã dựng thẳng của mình áp sát miệng Phát Lôi. Phát Lôi nằm ngửa trên giường, dưới đầu lót một miếng da thú, sau đó chẳng chút do dự ngậm lấy anh bạn nhỏ đáng yêu kia.

Bởi vì đã nhiều ngày không tắm rửa, bên dưới rõ ràng có chút nồng mùi. Thứ kia cũng có chút mặn mặn, bất quá Phát Lôi lại chẳng chút ghét bỏ ngậm hết vào miệng, giống như đang nếm mỷ vị mà liếm mát.

Khoang miệng ấm nóng vây lấy nơi mẫn cảm nhất, Dịch Nãi nhìn không được ưỡn thẳng thắt lưng, tay chống ra sau, tấm lưng ưỡn thành một đường cong duyên dáng. Hai tay bầu chặt lớp da thú trải trên giường, đầu ngón tay có chút trắng bệch.

Đại khái vì đã nhiều ngày không phát tiết, Dịch Nãi rất nhanh đã tước vũ khí đầu hàng, bắn vào miệng Phát Lôi. Dịch Nãi lui ra, cúi người hôn lên môi Phát Lôi, quấn lấy đầu lưỡi trơn trượt của đối phương, chia sẻ chút tinh dịch còn sót lại chưa kịp nuốt xuống.

Vật cứng dưới thân Phát Lôi cũng đã sớm ngẩng đầu, cứng rắn đỉnh đỉnh lên khe mông Dịch Nãi. Dịch Nãi lắc mông chậm rãi cọ xát một chút, Phát Lôi liền nhìn không được hít sâu một hơi. Dịch Nãi vрон tay từ cái bát bên cạnh quét lấy chút mỡ, sau đó luồn tay ra sau vói vào tiểu huyết tự làm khuếch trương.

Đây vẫn là lần đầu tiên Dịch Nãi chủ động làm như vậy, quả thực có chút mất tự nhiên. Phát Lôi nằm bên dưới nhìn mà hai mắt bốc hỏa, hận không thể bật người đặt Dịch Nãi dưới thân hảo hảo làm một hồi.

Dịch Nãi đơn giản khuếch trương một chút, cảm thấy không sai biệt lắm thì lấy thêm chút mỡ, nhẹ nhàng bôi lên đại gia hỏa của Phát Lôi. Làm tốt chuẩn bị, cậu cảm lấy đại gia hỏa, ưỡn lưng chậm rãi ngồi lên. Bởi vì kinh nghiệm không đủ, cậu ngồi lệch vài lần.

Phát Lôi gấp tới độ đồ đầy mồ hôi, quả thực có suy nghĩ Dịch Nãi có ý chơi xấu. Bất quá Dịch Nãi hiện giờ cũng có chút quần bách, mím môi thử lại.

“Ngô.” Lúc phân đỉnh đại gia hỏa rốt cục cũng tiến vào dừng đạo ấm áp, hai người đều nhìn không được than nhẹ một tiếng. Phát Lôi hoàn toàn là khoái cảm, mà Dịch Nãi thì có chút trướng đau.

Lấy lại bình tĩnh, hít một hơi lấy tinh thần rồi tiếp tục để cơ thể ngồi thấp xuống. Bởi vì lực chú ý toàn bộ tập trung ở nơi kia, Dịch Nãi có thể rõ ràng cảm giác được vách thịt chậm chậm bị kéo giãn, vật cứng nóng rực chậm rãi tiến sâu vào bên trong.

Chờ đến khi vào hết toàn bộ, Dịch Nãi mới chậm rãi thở hắt ra một hơi, dừng lại động tác. Cảm nhận cảm giác trướng đầy rõ rệt kia, cậu thấy thực hạnh phúc. Chỉ có thể mới làm cậu cảm nhận rõ rệt Phát Lôi thực sự tồn tại chứ không phải chỉ là một giấc mơ.

Tư thế như vậy hiển nhiên làm vật cứng vào một độ sâu phi thường. Dịch Nãi có thể rõ ràng cảm nhận phần lông ở nơi đó chia vào mông mình, cảm giác ngứa ngứa ẩn ẩn làm cậu hưng phấn. Dịch Nãi đỏ mặt, bắt đầu chậm rãi di chuyển thắt lưng.

Từ góc độ của Phát Lôi có thể nhìn thấy vân da trước ngực Dịch Nãi, người bạn nhỏ ngẩng đầu bên dưới với cả cục huyết đang phun ra nuốt vào phần thân của mình. Tư thế hiển dăng hoàn toàn này làm Phát Lôi vô cùng thỏa mãn, cứ như đang phiêu bồng trên mây. Phát Lôi nhìn không được vрон tay túm lấy eo Dịch Nãi, phối hợp với động tác của cậu chậm rãi đỉnh lên.

Dịch Nãi cảm giác được động tác của Phát Lôi, nhìn không được ngừng lại: “Thương thể của người thực sự không sao chứ? Hay cứ để ta làm thôi?”

Phát Lôi mỉm cười: “Ta bị thương ở chân chứ không phải thắt lưng, yên tâm, ta sẽ chú ý.”

Lúc này Dịch Nãi mới yên lòng. Phối hợp với hành động của Phát Lôi, vi diệu biến hóa góc độ, tìm kiếm vị trí làm mình thoải mái một chút. Một cây lửa nóng thô dài của Phát Lôi ma xát vào vách thịt mang tới từng trận tê dại. Hơn nữa cộng thêm sức nặng của cơ thể, Dịch Nãi có cảm giác như bản thân bị xỏ xuyên, hơi thở trở nên ồ ồ, đồng thời đưa tay xuống an ủi người anh em của mình.

Hai người chấn động càng lúc càng kịch liệt, tiếng vang da thịt quanh quần trong son động, ngọn lửa tình ái hùng hực dâng trào.

Dịch Nãi giống như mê muội di chuyển cơ thể, ngậm Phát Lôi càng sâu hơn nữa. Sâu trong tiểu huyết truyền ra một luồng khoái cảm làm cậu vô thức phát ra tiếng rên rì. Giống như hết thầy đều không tồn tại, chỉ còn một mình nam nhân anh tuấn trước mắt, chỉ còn vật cứng tựa như con ngựa hoang đại trong cơ thể.

“Bảo bối, người kẹp ta thực chặt, thực thoải mái.” Phát Lôi mê loạn lắm bầm, không ngừng đẩy nhanh tốc độ tiến công.

Địch Nãi bấu chặt cánh tay cứng rắn của Phát Lôi, giống như hít thở không thông mà ngắc đầu. Cứ vậy, điểm nhỏ trước ngực lại càng nổi trội hơn, thực chọc người ta yêu thương.

Phát Lôi nhìn không được bật người ngồi dậy, cắn lấy một viên hồng quả chịu văng vè, kịch liệt mút vào. Địch Nãi bất ngờ không kịp phòng bị, ‘a’ to một tiếng, phía sau cũng kịch liệt co rút. Đây là điềm báo sắp phát tiết. Vách thịt vì co rút mà siết chặt hơn hẳn, làm Phát Lôi cũng cảm thấy khoái cảm sâu.

Theo một cú mạnh mẽ thẳng tiến của Phát Lôi, hai người đều phát tiết. Chất lỏng nóng rực phun trào hết như nham thạch bắn vào trong cơ thể Địch Nãi, nóng tới mức làm cậu run rẩy. Toàn thân Địch Nãi co rút, cúi người ôm lấy Phát Lôi, phun ra hết thủy nhiệt tình lên bụng y.

...

Hoàn Chương 92.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chủng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Phát Lôi, Chúng Ta Cũng Sinh Một Đứa Đi?

Trận tình ái thỏa thích sau khi cách biệt lâu dài làm hai người cảm thấy sáng khoái từ trong ra ngoài, ngay cả lỗ chân lông cũng thoải mái. Địch Nãi vui đầu bên hõm vai Phát Lôi, nửa ngày không nhúc nhích. Vuốt ve tấm lưng bóng loáng của Địch Nãi, Phát Lôi cảm thấy trong lòng thực an bình. Cúi đầu hôn khẽ lên mái tóc mượt mà hồi của Địch Nãi, hưởng thụ dư vị sau khi làm tình.

Địch Nãi lo lắng tới thương thế của Phát Lôi, nằm một chỗ liên xoay người leo xuống. Phát Lôi có chút lưu luyến, kéo Địch Nãi tới hôn một cái.

“Hey, người hiện giờ đang bị thương đó, thành thật chút đi!” Địch Nãi mỉm cười đầy y, bò xuống giường tẩy rửa.

Bởi vì trong sơn động chỉ có bồn gốm chứa nước, không thể tắm, vì thế Địch Nãi dùng vải bố thấm nước lau sạch dấu vết tình ái trên người. Phát Lôi nghiêng người nằm trên giường, chống tay nhìn chăm chăm Địch Nãi. Địch Nãi bị nhìn tới đỏ mặt, cười cười vươn tay búng một phát làm mặt Phát Lôi dính đầy nước.

Địch Nãi đơn giản tẩy rửa một chút, mặc quần áo, tiếp đó giúp Phát Lôi lau người dưới. Phát Lôi giang tay giang chân nằm thành hình chữ đại, anh bạn giữa hai chân vẫn sừng sững đứng ở đó, tràn đầy tinh thần. Vải bố trong tay Địch Nãi lau lên, nó giống như thực hoan nghênh mà run run một chút, lại càng gắng gượng hơn.

Bất đắc dĩ, Địch Nãi chỉ đành làm một lần khẩu giao cho y.

Hai người dính dính một hồi, mặt trời đã hoàn toàn lên cao. Địch Nãi vội vàng giúp Phát Lôi nấu thuốc thay thuốc, quên bèn đi chuyện ăn bữa sáng. Lúc này phụ thân cùng mẫu phụ Phát Lôi lại ghé qua, bọn họ mang tới một sọt trứng chim cùng một số con mồi. Bọn họ thực thương Phát Lôi, biết khoảng thời gian này y không thể đi săn nên cố ý mang tới.

Địch Nãi vội vàng mời bọn họ ngồi xuống, đưa thuốc cho Phát Lôi rồi vội vàng chạy đi làm bữa sáng. Nhét vài quả trứng vào bếp lò làm trứng nướng, vài quả còn lại thì mang đi làm canh trứng.

Mẫu phụ Phát Lôi thấy Địch Nãi thực giỏi giang, chăm sóc Phát Lôi cũng tỉ mỉ cẩn thận, cũng an tâm không ít.

Phát Lôi nửa nằm trên giường ăn canh trứng, đột nhiên nghe thấy tiếng đứa nhỏ khóc, y đặt chén xuống vui vẻ nói: “Nha, này nhất định là bảo bảo của Bội Cách khóc. Ta còn chưa thấy mặt cháu a! Nó có ngoan không?”

Mẫu phụ Phát Lôi cười tủm tỉm: “Ngonan, đứa nhóc kia rất đáng yêu, thoát nhìn giống hệt như Luân Ân. Người muốn xem không? Ta ôm nó xuống.”

Phát Lôi ngâm canh trứng, hàm hồ nói: “Muốn, muốn, ta muốn xem tiểu bảo bảo.”

Rất nhanh, phụ mẫu Phát Lôi chạy lên sơn động Bội Cách ôm nhóc con kia xuống. Bé con được quấn thật kín trong da thú, chỉ lộ ra cái đầu.

Chỉ mới hai ba ngày, bảo bảo đã mũm mĩm rất nhiều, thoát nhìn tròn vo, đáng yêu cực kỳ. Đại khái vì là tiểu thú nhân nên trên đầu đã mọc rất nhiều tóc. Địch Nãi vừa thấy thì nhìn không được bước qua: “Đề ta ôm một cái đi!” Mẫu phụ Phát Lôi liền cẩn thận đặt đứa nhỏ vào tay Địch Nãi.

Bé con đã mở mắt, đôi mắt to tròn đen láy nhìn Địch Nãi, miệng còn phun phun bong bóng. Mẫu phụ Phát Lôi cười tủm tỉm giúp bé lau miệng: “Nhóc con này vừa mới ăn no, hiện giờ sẽ rất ngoan!”

Địch Nãi tò mò hỏi: “Nó ăn cái gì?”

Mẫu phụ Phát Lôi nhìn tiểu bảo bảo, tựa hồ yêu thích không thôi: “Sữa dê, phụ thân nó sợ một con dê cái không đủ sữa, còn bắt về thêm một con bò cái!”

Phát Lôi thấy một màn như vậy, ngồi trên giường đá vỗ vỗ tay, khó nhịn hô: “Mau ôm lại đây, ta xem một chút.” Dịch Nãi vội bước qua cho y xem.

Nhìn tiểu bảo bảo, Phát Lôi cười tới không khép miệng lại được. Y cẩn thận vươn tay sờ sờ gương mặt non mềm của bé, trêu chọc: “Nhóc con có ngoan không hử? Ta là thúc thúc của ngươi, biết chưa? Thúc thúc nga!”

Dịch Nãi cười tủm tỉm nhìn y, nghĩ thầm, Phát Lôi thích con nít như vậy, nếu là con của mình, nhất định sẽ cưng chiều không thôi.

Lúc này, da thú có chút lỏng lẻo, bé con lộ ra cánh tay. Bàn tay bé xiu nểm nểm vươn ra túm lấy miếng da thú trước mặt bỏ vào miệng: “Ấy yo, thực đáng yêu quá mà.” Dịch Nãi nhìn không được túm lấy bàn tay của bé hôn chụt một cái.

Ôm bé con, nhẩn mặt nhủ mày làm mặt quỷ, chọc bé cười.

Phát Lôi thấy Dịch Nãi có vẻ rất thích tiểu bảo bảo, bắt đầu dùng ánh mắt chờ mong nhìn cậu. Tuy trước kia Dịch Nãi nói không cần đưa nhỏ, nhưng y chưa từng buông tha hi vọng. Y cảm thấy đột này Dịch Nãi tựa hồ có gì đó thay đổi, vì thế có chút do dự xem có nên thừa dịp này nhắc lại chuyện con cái với cậu hay không.

Dịch Nãi nhìn ra chờ mong trong mắt Phát Lôi, cười thầm trong lòng, cố ý ôm tiểu bảo đi, xoay người chậm rãi đóng cửa sổ, không nhìn tới Phát Lôi.

Dịch Nãi đột nhiên nhớ tới một chuyện, quay người lại hỏi: “Di, tiểu bảo bảo sao không thay đổi thành hình thú?”

Phát Lôi sừng sốt một chút mới đáp: “Phải sau khi đầy tháng tiểu bảo bảo mới có thể biến thân, hơn nữa tiểu thú nhân mới sinh chưa có cánh, phải tới ba tuổi mới bắt đầu mọc cánh.”

Dịch Nãi giật mình, trong lòng cũng bình tĩnh một chút. Vậy thì tốt lắm, không cần lo lắng mình sẽ sinh ra một nhóc lông xù. Nhìn cục nắm tròn tròn trắng trắng trong tay, càng xem càng thích. Cậu nghĩ, nếu là tiểu bảo bảo của cậu cùng Phát Lôi sinh ra, nhất định càng đáng yêu hơn.

Để bé con sát bên cạnh Phát Lôi, dùng khuỷu tay huých y một cái: “Hey, Phát Lôi, chúng ta cũng sinh một đứa đi?”

Phát Lôi còn đang rối rắm làm sao để nhắc lại chuyện sinh con với Dịch Nãi, đột nhiên nghe cậu nói vậy thì có chút trì hoãn không kịp phản ứng. Y ngơ ngác nhìn Dịch Nãi một hồi, sau đó mới mừng như điên nói: “Dịch Nãi, ngươi nói chúng ta cũng sinh một đứa sao? Ta không nghe lầm đi?”

Dịch Nãi nhìn y, cười cười gật đầu. Phát Lôi vỗ vỗ giường: “Ha ha, thật tốt quá, Dịch Nãi. Ta biết ngươi nhất định sẽ thông suốt mà.” Phát Lôi đang cười thì hô đau một tiếng, hóa ra vì quá kích động nên không cẩn thận đụng trúng cái chân bị thương, đau tới phát run.

Dịch Nãi vội vàng ngồi xổm xuống xem xét chân y: “Không sao chứ?” Phát Lôi xoa xoa chân, lắc đầu nói: “Không có việc gì, chỉ là vui quá thôi.”

Mẫu phụ Phát Lôi nghe thấy tiếng y kêu to, oán trách trừng mắt: “Cái đứa nhỏ này, kinh ngạc cái gì a? Các ngươi ở cùng một chỗ cũng không ngăn, hẳn nên chuẩn bị có đứa nhỏ.”

Phát Lôi cũng không để ý tới mẫu phụ, kéo Dịch Nãi ngồi xuống bên cạnh, ngây ngô cười cười dùng đầu mình cọ cọ cậu. Mẫu phụ sẽ không hiểu được tâm tình của y, dù sao cũng khó lắm mới làm Dịch Nãi đồng ý sinh con. Xem ra chuyện này y quả thực là gặp họa được phúc a!

Dịch Nãi không để ý tới đại ngọc vẫn một mực cười ngây ngô bên cạnh, cúi đầu trêu chọc bé con. Mỗi lần bé cong môi, Dịch Nãi liền cười ha hả: “Ha ha, cười rồi. Bảo bảo cười rồi.” Trên thực tế, con nít mới sinh vài ngày làm sao biết cười a!

Phát Lôi cũng thực vui vẻ nhìn Dịch Nãi, cảm thấy bản thân hạnh phúc không thôi.

Lúc Dịch Nãi đang chơi tới quên cả trời đất thì đột nhiên cảm thấy trên tay hình như có gì đó nhỏ xuống, lập tức bật người phản ứng: “A, nguy rồi, bảo bảo tè rồi!”

Dịch Nãi vội vàng đứng dậy, ôm bảo bảo ra xa người mình một chút: “Mau mau mau, mau tới a, bảo bảo tè rồi!” Dịch Nãi có chút luống cuống không biết nên làm cái gì. Mẫu phụ Phát Lôi cười cười đi tới, ôm tiểu bảo bảo đi, múc nước tẩy trừ cho bé.

Dịch Nãi cũng giơ tay chạy đi rửa tay. May mắn vừa nãy phát hiện sớm, da thú cũng dày nên quần áo không bị dính nước tiểu. Nhìn bộ dáng chật vật của Dịch Nãi, Phát Lôi cười thực sung sướng. Dịch Nãi quay đầu qua trừng mắt: “Cười cái gì mà cười, chờ chúng ta có bảo bảo rồi, ngươi trông!”

Phát Lôi cười híp cả mắt, vội vàng đáp ứng: “Tốt tốt, ta trông ta trông.” Y chỉ ước gì có tiểu bảo bảo để trông a!

Mẫu phụ Phát Lôi lau khô người bé, quần miếng da thú khác, lúc này mới có tâm tư đáp lời: “Tuy hai đứa muốn tiểu bảo bảo là tốt, bất quá chân Phát Lôi vẫn chưa tốt, nghĩ mấy chuyện này có phải quá sớm không a?”

Mẫu phụ quả thực nói ngay trọng điểm, Phát Lôi quả thực không nghĩ tới chuyện này. Đúng vậy, y không thể nào kéo cái giò què cử hành nghi thức với Dịch Nãi a!

Nhìn nhìn cái chân bị thương, Phát Lôi nhủ mày. Ai, cái cẳng què này đúng là mất hứng mà! Phải nhanh nhanh khôe lại mới được. Bằng không, tiểu bảo

bảo đáng yêu đến bao giờ mới có thể ôm tới tay a?

Địch Nãi đi qua vỗ vỗ bả vai Phát Lôi, cười nói: “Đừng có gấp, hảo hảo dưỡng thương đi. Nếu nguoi dưỡng thành giò què thì đó mới là chuyện cười trong bộ lạc! Ta sẽ không cười nguoi, nhưng tộc trưởng mà què thì đi đâu cũng bị chê cười a.”

Phát Lôi bị đả kích, ủ rũ đáp: “Được rồi, ta sẽ chú ý.”

Địch Nãi có chút buồn cười, sấp qua hôn trán y một chút, sau đó áp sát bên tai y thì thầm: “Này, đừng chán nản, ta sẽ nấu nhiều canh xương cho nguoi uống, nhất định sẽ nhanh chóng khôi hần.”

Phát Lôi ngẩng đầu, ánh mắt to tròn lóng lánh nhìn Địch Nãi: “Ân. Địch Nãi, nguoi thật tốt.”

Địch Nãi bật cười, nâng tay sờ sờ tai Phát Lôi: “Hai chúng ta cần gì nói những lời này?”

Phát Lôi nắm lấy tay Địch Nãi, mười ngón đan xen. Một tay trắng nõn thon dài, một tay thô thô to to, nhưng đặt chung một chỗ thì thực hài hòa. Phát Lôi kéo tay Địch Nãi áp lên má cọ cọ, ánh mắt nhìn cậu nóng cháy mà thâm tình.

Hai người đang ngọt ngọt ngào ngào thì bên cạnh vang lên một tiếng ho khan. Mẫu phụ Phát Lôi thấy hai vợ chồng son thân thiết trước mặt mình, đại khái cảm thấy có chút không được tự nhiên nên cười nói: “Nhóc con này ngủ rồi, để ta ẵm nó về.”

Địch Nãi có chút xấu hổ, không rút tay lại, giữ nguyên tư thế quay đầu lại cười nói: “Tốt, đưa nó về đi, hôm nào ta lại qua xem nó.”

Bắt đầu từ hôm đó, Địch Nãi bắt đầu thường xuyên đi thăm bảo bảo. Dù sao son động bọn họ cũng khá gần, chỉ cần gọi một tiếng, Luân Ân sẽ bay xuống chờ cậu lên thăm bảo bảo.

Bộ Cách đặt bảo bảo tên là Côn Tháp, ngụ ý là đại lực sĩ. Địch Nãi từ khi biết tên bé thì thường xuyên gọi là ‘đại lực sĩ’. Bất quá, một bảo bảo nhỏ xíu được gọi là đại lực sĩ, quả thực rất đáng yêu.

Bộ Cách cũng là lần đầu tiên sinh đứa nhỏ nên kinh nghiệm không đủ. Mẫu phụ thường xuyên tới hỗ trợ. Địch Nãi tới thăm bảo bảo cũng học hỏi được một ít kinh nghiệm chăm sóc đứa nhỏ.

Thương thế của Phát Lôi dưới sự chăm sóc cẩn thận của Địch Nãi quả thực khỏe lại rất nhanh. Nhưng mà, dù sao cũng là gãy xương, rất khó dưỡng tốt. Phát Lôi nằm trên giường quả thực rất buồn chán, cảm thấy toàn thân đã sắp mọc nấm, hồng bết tới nơi.

May mắn Địch Nãi thường xuyên ôm tiểu bảo bảo tới chơi, có thể tiêu phí không ít thời gian.

Ngoại trừ lần đó, số lần ngẫu nhiên vận động trên giường của hai người cũng không ít. Bất quá, Phát Lôi vẫn tâm tâm niệm niệm có thể sớm cử hành nghi thức với Địch Nãi. Đáng tiếc, hiện giờ chỉ có thể nhìn căng chân mà than thở.

Khoảng thời gian này trừ bỏ chăm sóc Phát Lôi cùng treu đùa ‘đại lực sĩ’, Địch Nãi lại tiếp tục tiến hành sự nghiệp trồng trọt. Cậu gọi thêm Mã Cát, hai người cùng hợp sức quy hoạch mảnh đất đã chọn khi trước, xới cho đất tơi rồi bắt đầu gieo mầm mống.

Địch Nãi thực quý mảnh đất này, thường xuyên chạy tới nhổ cỏ tưới nước. Cậu sợ có chim tới ăn hạt mầm nên cố ý bảo Tiểu Nhị chạy ra canh. Tiểu Nhị trái lại rất nghe lời, ở đó vỗ bướm bắt chim, chơi tới quên cả trời đất. Nó đi theo Địch Nãi, ăn tới một thân da lông bóng mượt, béo tròn hần.

Tuyệt linh thú ở bên cạnh, ngẫu nhiên treu chọc Tiểu Nhị, ngày ngày trôi qua thích ý vô cùng.

Lúc Phát Lôi có thể chống gậy đi đường thì hạt giống cũng bắt đầu nảy mầm.

Cả mảnh ruộng xanh um tràn đầy sức sống. Địch Nãi nắm tay Phát Lôi đứng trên bờ ruộng, tươi cười vui sướng. Ngày tháng giản dị mà vui vẻ như vậy quả thực không tồi a!

...

Hoàn Chương 93.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Chúng Ta Vĩnh Viễn Ở Cùng Một Chỗ (Thượng)

Mùa hè nóng bức rất nhanh ập tới, lúa hoang cùng cây bông của Địch Nãi đã cao tới bụng, mấy trận mưa to ập tới cũng không thể tàn phá.

Bất quá, nước sông trong khe núi bởi vì mùa mưa mà tăng lên, ngập hết phân nửa mảnh ruộng đậu phộng. Địch Nãi quả thực thương tâm không thôi. Sau đó cậu nhớ ra còn có thể trồng khoai lang, lại bắt đầu bận bịu đầu.

Đối với trồng khoai, Địch Nãi cũng cái hiểu cái không, chỉ biết ở nông thôn trước kia trồng từ dây khoai cắt ra. Địch Nãi liền bắt đầu khai hoang một mảnh đất để trồng khoai. Chính là số lượng dây khoai sống sót rất ít, ra mồi cũng không ra củ. Địch Nãi không nhụt chí, từ từ tìm cách.

Trừ bỏ trồng cây lương thực cùng cây bông, Địch Nãi còn ở bên cạnh trồng ớt, tỏi, gừng này nọ. Lúc bắt đầu, đám cây gia vị có vẻ rất còi cọc, nguyên nhân là vì Địch Nãi muốn sớm thấy thành quả nên bón phân quá nhiều. Sau khi tổng kết một ít kinh nghiệm thì tỷ lệ sống sót mới cao hơn.

Địch Nãi thực vui vẻ, có thể trồng các loại gia vị trong sơn cốc thì không sợ lúc cần sài phải chạy khắp núi tìm kiếm nữa. Thế giới này không có tù lạnh hay tù đông để giữ nguyên liệu tươi mới, muốn dùng chỉ có thể chạy đi tìm, rất nhiều lúc không may liền tìm không có. Nếu có sẵn ở ngay bên cạnh thì đương nhiên là tốt nhất.

Yêu cầu về ăn uống của Địch Nãi vẫn luôn rất cao, đáng tiếc thế giới này thực sự quá nguyên thủy, rất nhiều thứ thường dùng ở đời trước không có. Cho dù Địch Nãi nghĩ hết cách cũng không có biện pháp tự làm ra các loại gia vị như nước tương, dấm chua linh tinh.

Địch Nãi nghĩ, thế giới này hẳn không có cách nào làm mì sợi hay bánh mì này nọ, nhưng những thứ có thể dùng để cải thiện bữa ăn, cậu đều ném thử. Cho nên việc Địch Nãi thường làm nhất chính là tìm hiểu trong bộ lạc rau dại nhà ai ăn ngon nhất, hoặc tìm kiếm các loại gia vị mới.

Bởi vì trồng trọt nên tay Địch Nãi rất nhanh đã xuất hiện vết chai. Phất Lôi đau lòng không thôi, vài lần khuyên bảo nhưng không có hiệu quả. Y muốn giúp một tay nhưng vết thương ở chân lại hạn chế hành động rất nhiều. Vì thế, phần lớn thời điểm, y chỉ có thể chống gậy cùng Địch Nãi đi tới đi lui một chút.

Vết thương còn đầy lùi thời gian bọn họ cử hành nghi thức bầu bạn, Phất Lôi vì thế mà nôn nóng không thôi. Y sợ Địch Nãi sẽ đột nhiên thay đổi chủ ý, vì thế mỗi ngày đều tăng mạnh tập luyện.

Cũng may, căn cốt Phất Lôi vốn rất tốt, hơn nữa Địch Nãi còn chăm sóc chu đáo, sau hai tháng, y rốt cuộc có thể vớt gậy tự đi lại.

Vừa mới vớt gậy, Phất Lôi đã khẩn cấp muốn cử hành nghi thức. Y chạy tới chỗ đại vu, rống rống nói muốn thỉnh đại vu ngày mai giúp bọn họ cử hành nghi thức. Đại vu nghe xong thì cười tủm tỉm “Người gấp vậy à? Một ngày cũng chờ không được?”

Phất Lôi có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Đại vu, người xem chỉ vì vết thương trên chân mà phải trì hoãn chuyện này thật lâu rồi. Ta thật sự rất muốn sớm cùng Địch Nãi sinh một đám tiểu bảo bảo a!”

Đại vu phì cười: “Người là tộc trưởng, cử hành nghi thức chính là đại sự, sao có thể không tốt chút thời gian chuẩn bị? Ta thấy, để ta bói một quẻ giúp người xem ngày nào tốt.”

Đại vu nghiêm túc giúp Phất Lôi bói một quẻ, nói ba ngày sau chính là thời gian tốt nhất để cử hành nghi thức. Phất Lôi cảm thấy như vậy cũng tốt, đại vu tính ngày, nói không chừng có thể lập tức hoài bảo bảo. Y vui sướng hơn hờ cảm ơn đại vu, tiếp đó chạy về báo cho Địch Nãi. Đối với tin tức này, câu trả lời của Địch Nãi là một cái hôn thực ngọt ngào.

Chuyện kế tiếp chính là chuẩn bị cho nghi thức. Phất Lôi làm tộc trưởng, cử hành nghi thức khẳng định tất cả tộc nhân sẽ tham gia. Đây chính là việc trọng đại hiếm có trong bộ lạc a!

Cũng may làm tộc trưởng vẫn có chút đặc quyền, Phất Lôi không cần phải đi thông tri từng người từng người. Y gọi vài thú nhân trẻ tuổi bình thường rất đặc lực tới, giao nhiệm vụ thông tri cho bọn họ, y chỉ vui vẻ hơn hờ dẫn Địch Nãi đi gặp phụ mẫu, báo cho bọn họ biết tin vui này.

Phụ mẫu Phất Lôi sớm đã nóng trông hai người cử hành nghi thức, nghe thấy vậy thì làm gì có chuyện không vui? Lại nói tiếp, khoảng thời gian trước Phất Lôi mất tích, nếu không phải Địch Nãi kiên trì tìm kiếm lâu như vậy, hiện giờ thế nào cũng thực khó nói trước!

Nhìn thấy biểu hiện si tình của Địch Nãi khi đó, còn có hành động tỉ mỉ chăm sóc con trai, phụ mẫu Phất Lôi đều phi thường cảm động. Một giống cái kiên cường lại giới giang như vậy, trong bộ lạc quả thực rất hiếm có. Cho dù Phất Lôi làm tộc trưởng thì Địch Nãi vẫn rất xứng đôi.

Phụ mẫu Phất Lôi giữ hai người lại ăn cơm trưa rồi mới để bọn họ trở về chuẩn bị nghi thức.

Đội Phất Lôi cùng Địch Nãi quay về sơn động, cả bộ lạc đều biết tin vui này, các tộc nhân đều vì thế mà vui sướng hoan hô không thôi.

Mã Cát cùng Hách Đạt tới chúc phúc trước nhất. Thương thế của Hách Đạt đã lành hơn phân nửa, tuy vẫn chưa thể đi sấn nhưng đi lại thì không có vấn đề gì. Hách Đạt thực cao hứng vì không bỏ lỡ chuyện vui của Địch Nãi cùng Phất Lôi.

Đối với công tác chuẩn bị nghi thức, Mã Cát biểu thị mình sẽ dốc hết sức hỗ trợ. Bất quá hẳn vẫn nhớ rõ những lời Địch Nãi nói với mình khi trước, trêu chọc: “Người không phải nói không muốn tiểu bảo bảo à?”

Địch Nãi da mặt dày đáp lại: “Đổi chú ý. Ta cảm thấy, kì thực sinh một tiểu Phất Lôi cũng thực không sai.”

Địch Nãi nói thực thoải mái, bất quá thực tế cũng không phải không chút để ý như biểu hiện ngoài mặt. Tuy Địch Nãi sớm đã kiên thức không ít tộc nhân

cử hành nghi thức, chỉ là khi mình trở thành nhân vật chính, cậu vẫn có chút bất an. Mấy ngày nay đầu óc cứ hỗn loạn, không biết suy nghĩ cái gì. Cũng may cậu là bầu bạn của tộc trưởng nên cơ bản không cần đề tâm nhiều.

Hôm nay lúc đang ăn thịt nướng, Dịch Nãi đột nhiên nhớ tới một chuyện: cử hành nghi thức bầu bạn hình như phải tới căn ốc ở cạnh tế đàn. Bất quá, nó có phải một phần nhất định của nghi thức không a? Chẳng lẽ không thể quay về son động của mình gì kia được à?

Tuy Dịch Nãi là người hiện đại, tư tưởng khá thoáng nhưng làm chuyện kia ở trong căn nhà nhỏ không có chút tác dụng cách âm, để tộc nhân ở bên ngoài nghe truyền thanh trực tiếp, cậu vẫn cảm thấy có chút mất tự nhiên.

Dịch Nãi cảm thấy, mình vẫn nên hỏi rõ một chút. Nếu có thể ở trong son động của mình làm thì tốt nhất. Bất quá, mấy ngày nay cứ nghĩ tới chuyện động phòng với Phát Lôi thì không hiểu sao cứ cảm thấy thẹn thùng, cũng vì thế mà lúc hỏi vấn đề này mặt hơi ửng đỏ: “Phát Lôi, ta hỏi chút, nghi thức cuối cùng, chúng ta nhất định phải vào căn phòng nhỏ bên cạnh tế đàn à?”

Phát Lôi sững sốt một chút mới cười nói: “Đây là một phần của nghi thức, không thể sửa đổi. Suốt nhiều thế hệ, mỗi khi cử hành nghi thức tộc nhân đều ở đó ngủ một đêm. Đó là nơi được Thần Sáng Thế chúc phúc. Trụ ở đó một đêm, chúng ta nhất định sẽ rất nhanh có tiểu bảo bảo.”

Về mặt Phát Lôi thực chờ mong, Dịch Nãi có chút nhụt chí. Vừa nghe thì biết ngay chuyện này không thể thay đổi. Trước kia sung sướng rình nghe người ta, giờ đổi thành mình là đối tượng bị rình, không tự nhiên chút nào a. Cậu nhú nhú mày, thờ dài một hồi.

Phát Lôi thấy cậu thờ dài, liền khăn trương nắm tay cậu hỏi: “Làm sao vậy? Có vấn đề gì sao? Hay là ngại lo lắng căn phòng kia thực bẩn? Yên tâm đi, phòng đó thường xuyên có người quét tước, hơn nữa ta đã dặn dò đôi da thú thành mới toàn bộ, hết thấy đều thực sạch sẽ.”

Dịch Nãi nghĩ thầm, quên đi, nhập gia tùy tục, dù sao ai cũng có một ngày như vậy, có gì mà chê cười a. Nghĩ vậy, cậu hướng Phát Lôi nhoen miệng cười: “Àn, không có việc gì. Ta biết rồi.”

Phát Lôi lúc này mới yên lòng, ôm lấy cậu nhiệt tình hôn một cái.

Ngày cử hành nghi thức, quả nhiên là một ngày trời trong nắng ráo. Rất nhiều tộc nhân trong bộ lạc tới tham gia, quảng trường cử hành nghi thức đã được dọn dẹp sạch sẽ, mang tới một loạt con mồi đã xử lý cùng từng đồng gỗ xếp chỉnh tề. Các tộc nhân đã sớm tụ tập, cao hứng chờ đợi nghi thức bắt đầu.

Lúc Phát Lôi nắm tay Dịch Nãi quỳ gối trước tế đàn nghe đại vu cầu nguyện, nhịp tim Dịch Nãi đập có chút nhanh. Nghi thức bầu bạn ở nơi này xem ra có chút thần thánh hơn ở thế giới cũ.

Cậu vốn là người theo thuyết vô thần, chính là hiện giờ lại thực sự tin tưởng, nếu hôm nay bọn họ cử hành nghi thức trước mặt Thần Sáng Thế thì người sẽ chúc phúc bọn họ, để bọn họ hạnh phúc vui vẻ ở bên nhau.

Đại vu cầu nguyện rất dài, nhưng lần này Dịch Nãi tràn đầy thành kính, tuyệt không cảm thấy mệt mỏi hay dài dòng. Lúc đại vu nắm lấy tay cậu cùng Phát Lôi áp vào cùng một chỗ, Dịch Nãi không chút do dự nghiêng người tới trước, cùng Phát Lôi hôn nhau.

Nụ hôn này nóng bỏng mà triền miên, mặc dù có rất nhiều người vây xem, Dịch Nãi cũng không cảm thấy xấu hổ. Hôm nay là ngày vui của bọn họ, được tất cả tộc nhân chúc phúc, cho nên, bọn họ cũng nên để tộc nhân chứng kiến hạnh phúc của mình.

Sau khi hôn xong, tiệc tối chính thức bắt đầu. Lúc ăn này nọ, tay Dịch Nãi vẫn luôn nằm trong tay Phát Lôi, mồ hôi có chút dính dính nhưng hai người đều không có ý tách ra. Bọn họ một mực yên lặng nuốt thức ăn cho nhau.

Lúc mặt trăng treo lên cao cao thì nghi thức tiến hành phần quan trọng nhất. Phát Lôi không chút khách khí ăn hết phần lộc tiên kia, sau đó bật người hóa về hình thú, rồng to một tiếng chấn động toàn trường.

Dịch Nãi đứng dậy, mỉm cười sáng lạn với tộc nhân, lại còn phát phát tay. Bất quá cậu biết mặt mình lúc này có chút đỏ ửng, đại khái cậu có hơi say đi, bằng không vì sao có chút choáng váng như vậy? Thời điểm tốt đẹp chính là vậy, thật sự làm người ta say mê a!

Dịch Nãi ngồi trên hình thú của Phát Lôi, trong tiến hoan hô của mọi người chậm rãi tiến vào căn phòng cỏ nhỏ.

Vào bên trong, Dịch Nãi nhảy xuống, đánh giá chung quanh một chút. Trong phòng có đốt đèn nên cũng không tính là u ám, cả cái phòng to như vậy chỉ có mỗi cái giường đá thật to, bên trên phủ da thú thật dày. Dịch Nãi đưa tay sờ thử, quả nhiên là da thú mềm mại nhất tốt nhất. Nhếch môi cười cười, ngồi xuống bên giường.

Tới lúc này, Dịch Nãi ngược lại lại không còn khăn trương, hướng Phát Lôi vẫy tay, cười nói: “Thất thần gì đó, mau tới đây a.”

Phát Lôi ngẩng đầu nhìn Dịch Nãi, chậm rãi bước tới, nhảy lên giường.

Dịch Nãi ôm lấy cái đầu to của Phát Lôi, thực thân thiết cọ cọ, thì thầm: “Phát Lôi, hôm nay ta thực vui vẻ, ngươi có vui không?” Phát Lôi ở trong lòng cậu gật gật đầu, hô hấp có chút ồ ồ, vươn đầu lưỡi cách lớp quần áo liếm liếm thắt lưng Dịch Nãi.

Dịch Nãi có chút khó chịu nhéo tai Phát Lôi, nâng đầu y lên nói: “Ngươi không thể biến thành hình người à? Chúng ta trước tiên nói chuyện đã!”

Tuy Dịch Nãi sớm đã làm tốt chuẩn bị hôm nay sẽ cùng hình thú của Phát Lôi gì kia, chỉ là vẫn cảm thấy có chút không được tự nhiên, vì thế muốn cùng

hình người của y thân thiết một chút, coi như chuyển giao.

Nhưng Phát Lôi nghe cậu nói xong chỉ lắc đầu. Định Nãi cảm thấy có chút kỳ quái, Phát Lôi rất ít khi cự tuyệt yêu cầu của cậu, hiện giờ là thời khắc quan trọng nhất trong cuộc đời bọn họ, cư nhiên lại từ chối một yêu cầu đơn giản như vậy? Chẳng lẽ người này muốn nhân cơ hội tạo phản? Định Nãi nổi giận một chút, nhéo tai Phát Lôi mắng: “Ngươi cái người này có phải muốn chọc ta giận không hả?”

Phát Lôi dùng sức lắc đầu nguầy nguậy, mặc dù có chút kích động nhưng đôi mắt to vẫn tràn đầy ôn nhu như cũ.

Định Nãi đột nhiên nghĩ tới một khả năng, không khỏi trợn mắt há hốc: “Chẳng lẽ tiến vào phòng này rồi ngươi không thể biến thân?” Phát Lôi lập tức gạt đầu lia lịa.

Định Nãi suy sụp, cậu thực sự chịu không thấu vị thần sáng thế này, mẹ nó thủ đoạn này quá nham hiểm rồi a, cư nhiên không cho phép người ta tự do biến thân. Được rồi, Định Nãi tự nhận mình chỉ là một nhân vật nhỏ, không lay chuyển được quyền uy của thần, chỉ có thể tiếp nhận.

Nhẹ nhàng vuốt ve lưng Phát Lôi, xem như xin lỗi vì chút hiểu lầm ban nãy. Phát Lôi càu nhàu khẽ một tiếng, biểu thị y hoàn toàn không thêm để ý. Y chăm chú nhìn Định Nãi, ánh mắt to dưới ánh đèn tỏa sáng lấp lánh, long lánh quang mang vàng uôm.

Định Nãi nhìn không được hôn khẽ lên mắt y, trái tim thoáng chốc mềm nhũn. Đây chính là Phát Lôi của cậu a! Cho dù là hình thú thì vẫn là Phát Lôi mà cậu yêu nhất.

Phát Lôi hiển nhiên nhạy cảm cảm giác được tâm tình Định Nãi thả lỏng, lập tức bật người xuất động, liếm lên mặt Định Nãi.

Định Nãi bất ngờ không kịp đề phòng bị liếm một chút, cảm thấy có chút ngứa nên cười hi hi nói: “Ngứa muốn chết.” Bất quá cũng không né tránh, ngược lại nghênh đón, hôn lên cái miệng rộng của Phát Lôi, còn vừa hôn vừa cười: “Miệng ngươi rộng quá thực khó hôn a, nếu mỗi chỗ đều hôn một lần thì không biết phải phí bao nhiêu thời gian!”

Phát Lôi bất mãn vươn đầu lưỡi liếm loạn, liếm mặt Định Nãi ướt sũng. Định Nãi chỉ đành cầu xin khoan dung: “Được rồi được rồi, đừng liếm loạn, ta không cười ngươi nữa.”

Phát Lôi thu hồi đầu lưỡi, nghiêm túc nhìn Định Nãi. Định Nãi cũng không cười nữa, ôn nhu hôn lên miệng Phát Lôi, sau đó vươn đầu lưỡi liếm lên miệng y nhẹ nhàng dụ dỗ.

Phát Lôi hé miệng, vươn đầu lưỡi cùng lưỡi Định Nãi thân mật giao triền. Chơi đùa một hồi, đầu lưỡi liền thuận thế vói vào miệng Định Nãi, nhiệt tình thoải quết từng góc ngách khoang miệng. Miệng Định Nãi quá nhỏ, thực sự có chút không chịu nổi tiến công của Phát Lôi, miệng cứ mở lớn nên nước miếng trong suốt dọc theo khóe miệng chảy xuống.

Phát Lôi liếm thật sự tận hứng, tư thái tiếp nhận hoàn toàn của Định Nãi làm y có chút mất kiên nhẫn. Sau đó nhìn Định Nãi nuốt vài ngụm nước miếng, quả thực khó chịu mới chịu lui ra. Y nâng mông trước dùng lực một chút đẩy Định Nãi ngã xuống giường, đầu lưỡi không chút khách khí liếm lên cổ họng cậu. Định Nãi run rẩy một chút rồi thả lỏng nằm trên giường.

Liếm một hồi, Phát Lôi bắt đầu tiến công xuống dưới. Bởi vì thời tiết nóng bức, hôm nay Định Nãi mặc áo da thú cộc tay. Phát Lôi vươn vuốt kéo nhẹ một cái, nút thắt lập tức bị kéo rớt, long ngực trần trụi của Định Nãi lộ ra.

Làn da trắng nõn bóng loáng dưới ánh đèn, hai điểm nhỏ hơi hơi đứng thẳng, thoát nhìn hấp dẫn vô cùng. Cái đuôi Phát Lôi không chịu tịch mịch quết lên, quết lên hai điểm nhỏ, hạt đậu đỏ bị kích thích, rất nhanh đứng thẳng.

Phát Lôi khẩn cấp liếm lên hai điểm nhỏ kia, làm Định Nãi vì kích thích mà không ngừng phát ra tiếng thở dốc động tình. Xuống chút nữa là thất lung thon gầy rần chắc nhưng cũng là điểm mẫn cảm của Định Nãi, Phát Lôi bắt đầu chậm rãi liếm thì, đôi lấy những tiếng hút khí thật sâu của Định Nãi.

Phát Lôi cảm thấy hôm nay Định Nãi đặc biệt đáng yêu, làm y nhìn không được muốn hảo hảo yêu thương một phen, chính là dục vọng căng cứng dưới thân nhắc nhở y biết mình khát khao đề Định Nãi dưới thân, hung hăng làm một hồi kịch liệt.

...

Hoàn Chương 94.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đắc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Chúng Ta Vĩnh Viễn Ở Cùng Một Chỗ (Hạ)

Phát Lôi bởi vì sợ làm Định Nãi bị thương nên xước rồ trên đầu lưỡi đã sớm thu lại, vì thế Định Nãi chỉ cảm thấy có thứ gì đó nóng bỏng trơn trượt tàn sát bừa bãi khắp nơi trên cơ thể, đốt lên vô số tia lửa.

Chòm râu bên miệng Phát Lôi ngẫu nhiên theo động tác của y mà quét lên da thịt Dịch Nãi, mang tới cảm giác nham nhám, làm Dịch Nãi ngứa ngáy khó nhịn. Cậu cảm giác được nhiệt độ dưới bụng dưới chậm rãi bốc lên, phân thân vốn chỉ có chút động tình hiện giờ đã hoàn toàn đứng thẳng.

Dịch Nãi có chút nôn nóng, rất muốn Phát Lôi thân thiết nơi đó, chỉ là Phát Lôi cố tình cứ dây dưa ở phần eo, làm thất vọng cậu mềm nhũn không thôi, giống như hoàn toàn không còn chút sức lực.

Lúc này bên ngoài đột nhiên có tiếng hoan hô, thật nhiều người bật cười, Dịch Nãi không khỏi bị hấp dẫn lực chú ý. Nghiêng tai lắng nghe, muốn thử xem bọn họ đang nói gì. Cậu nghĩ, rốt cuộc có phải đang nghe lên bọn họ không a?

Phát Lôi chú ý tới Dịch Nãi phân tâm, bất mãn run run lỗ tai. Dịch Nãi cứ nhiên dăm đang thân thiết mà bỏ lơ y, xem ra mình cố gắng chưa đủ a! Phát Lôi vươn chỉ trước, thu lại móng vuốt sắc bén, đem thịt mềm mại đột nhiên cách lớp da thú áp lên vật cứng đã hơi đĩnh đĩnh lớp vảy da thú. Đương nhiên, y không dùng lực, chỉ nhẹ nhàng áp lên mà thôi.

Nơi yếu hại bị công kích, Dịch Nãi sợ hãi hồi phục tinh thần ‘a’ một tiếng.

Dịch Nãi ngẩng đầu lên nhìn Phát Lôi, phát hiện đối phương híp mắt dùng chỉ trước giẫm lên phân thân của mình, còn vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, bộ dáng ông đây đang khó chịu.

Dịch Nãi biết y biểu thị bất mãn vì mình phân tâm, vội vàng lấy lòng vươn tay gãi gãi nhúm lông xù dưới cằm Phát Lôi. Dù sao, yếu hại đang bị người ta nắm giữ, không thể không nhân nhượng a!

Phát Lôi thoải mái ưỡn cằm, thực hưởng thụ Dịch Nãi vuốt ve, sau đó thuận thế liếm lên tay cậu, cẩn thận liếm qua từng ngón một. Dịch Nãi cảm thấy lòng bàn tay ngứa ngứa, giống như ngứa tới tận trái tim, vì thế có chút co rúm rụt tay lại.

Phát Lôi bất mãn phát ra tiếng phì phì trong mũi, cúi đầu nhìn vật yếu ớt bị mình giẫm dưới chân. Cho dù cách một lớp da thú khá dày, Phát Lôi vẫn có thể dùng chân mình cảm thụ hình dáng rõ ràng của nó. Dịch Nãi có chút khản trương nhìn chằm chằm Phát Lôi, sợ y không cẩn thận giẫm nát của quý.

Phát Lôi ác ý chần động móng trước, nhẹ nhàng giẫm giẫm. Dịch Nãi nhìn không được ‘ngô’ một tiếng. Con người Phát Lôi trở nên u ám, thu hồi chân trước, cái đầu to cúi xuống ‘ngao ngô’ một ngụm cắn một góc vảy da thú, mạnh mẽ kéo nó từ trên người Dịch Nãi xuống, quăng qua một bên.

Cặp đùi rắn chắc trắng nõn lập tức lộ ra, bao lấy dục vọng chính là chiếc quần lót đen mà Dịch Nãi mặc lúc xuyên tới thế giới này. Không có cách nào, Dịch Nãi tạm thời không có loại vải thích hợp để thay đổi, quần lót làm từ vải bố quả thực quá tra tấn a.

Phát Lôi cúi đầu ngửi ngửi bắt đầu Dịch Nãi, tựa hồ rất hưng phấn. Bất quá, y không tán công yếu hại của Dịch Nãi, ngược lại vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm thi đùi trong non mềm. Phân da thịt kia phi thường mềm cảm, Dịch Nãi vừa tê vừa ngứa, nhìn không được vươn tay túm lấy da thú dưới thân, đầu ngón chân cuộn lại.

Phát Lôi liếm một hồi, nhìn biểu tình khó nhịn của Dịch Nãi, chậm rãi chuyển cái đầu to của mình tới bộ vị trọng yếu, cách lớp quần lót chậm rãi dùng đầu lưỡi lễ theo hình dạng của thứ bên trong. Điện lưu lập tức từ nơi đó lan khắp toàn thân, Dịch Nãi nhìn không được nhỏ giọng rên rỉ.

Bởi vì Phát Lôi không ngừng liếm thi, miếng vải đen kia rất nhanh đã phủ đầy chất lỏng ướt át, dưới ánh đèn mờ ảo lóe lên quang mang sâu kín, làm nơi đó thoát nhìn thực mê người.

Phân thân trước đó vốn đã ngạnh, hiện giờ dựng lên cao ngất, thậm chí còn lộ ra một chút từ phần mép quần, phần đỉnh hồng nhạt bắt đầu chảy ra chất nhầy, thoát nhìn dị thường đậm mị.

Phát Lôi giống như nhìn thấy mỹ vị không ngừng nhẹ nhàng liếm thi bé con đang lộ đầu ra kia, kích thích Dịch Nãi run rẩy cả người.

Dịch Nãi hẳn không được hơi nâng mông, tự coi bỏ quần lót. Vận mệnh bên dưới chòm cỏ đen đã dựng lên thẳng tắp, thoát nhìn hưng phấn vô cùng. Phát Lôi vươn đầu lưỡi quấn một vòng, cuốn cây trụ trời kia vào lưỡi, bắt đầu chuyển động liếm hút.

Dịch Nãi cảm thấy phân thân bị cuốn vào một nơi nóng bỏng ướt át, nhìn không được đóng đưa eo phối hợp với động tác của Phát Lôi, muốn cảm nhận được càng nhiều khoái cảm hơn.

Đầu lưỡi Phát Lôi thực hứng thú kích thích trung tâm nhạy cảm của Dịch Nãi, cuối cùng từng chút từng chút mút mạnh, đầu lưỡi còn đảo qua phần đỉnh yếu ớt nhất, Dịch Nãi rốt cuộc ức chế không được bắn ra. Phát Lôi há miệng, nuốt trọn toàn bộ chất lỏng trắng đục kia vào miệng.

Dịch Nãi mới hồi phục tinh thần từ cao trào cực khoái thì phát hiện Phát Lôi đã áp tới, dùng lưỡi liếm liếm điểm nổi trước ngực mình, mà phần bụng mềm mại của y cũng bắt đầu cọ cọ lên người cậu, còn có một thanh lửa nóng cứng rắn đỉnh dưới thân.

Phát Lôi đã sớm kích động không thôi, lúc này kiềm chế không được muốn cùng Dịch Nãi thân cận một phen.

Dịch Nãi theo lưng Phát Lôi sờ soạng vài cái, sau đó thân thể trượt xuống một chút, đưa tay nắm lấy vật cứng của Phát Lôi.

Đại gia hòa của hình thú Phát Lôi quả thực thô dài không phải bình thường, Dịch Nãi nắm lấy nó trong tay, cứ hệt như nắm một cây côn thiết nóng bỏng. Bất quá đại khái vì phần đỉnh có dịch nhầy nên khá trơn trượt. Dịch Nãi nhẹ nhàng lắc động, Phát Lôi lập tức phát ra tiếng cầu nhàu thoải mái.

Địch Nãi còn định hoạt động thêm vài cái, không ngờ thoáng cái đã bị cái đuôi to của Phát Lôi quán lấy thất lưng lật người lại. Phát Lôi thờ ồ ồ, dùng chân trước đẩy đẩy Địch Nãi, chỉnh thành tư thế nằm úp sấp.

Địch Nãi cảm thấy tư thế này có chút không được tự nhiên, bất quá cũng biết đây là tư thế tiện giao hợp với hình thú của Phát Lôi nhất, vì thế cắn môi không kêu rên tiếng nào. Dưới ngọn đèn mập mờ, da thịt màu mật ong của Địch Nãi giống như phát sáng, thất lưng mềm dẻo cùng cái mông tròn vênh, tất cả đều thực mê người. Đóa bí hoa như ẩn như hiện giữa khe mông lại càng làm người ta điên cuồng.

Ánh mắt Phát Lôi nóng rực, một khắc cũng không lơ đãng từ sống lưng liếm xuống. Thời tiết có chút nóng bức, trên lưng Địch Nãi sớm đã đổ một tầng mồ hôi tinh mịn, chính là Phát Lôi chẳng chút để ý, hương vị mặn mặn chan chát ở đầu lưỡi tựa hồ lại càng kích thích ngon lửa tình dục trong y.

Đầu lưỡi Phát Lôi theo đường cong thất lưng rất nhanh trượt tới phần mông, giống như nhấm nháp mỹ vị mà chậm rãi liếm thử, làm da thịt nồn nà được quét lên một tầng dầu trơn bóng. Địch Nãi cứng đờ người, có chút thẹn thùng, bí hoa phía sau cũng theo đó mà co rút.

Phát Lôi neho mắt, giống như không chịu nổi cảm dỗ theo khe mông liếm tới đóa hoa bí ẩn. Địch Nãi cảm giác phía sau một trận ấm nóng, đầu lưỡi mềm mại lại có chút thô ráp cứ vậy chạm vào vách thịt nắn cảm. Cậu nhin không được kêu lên một tiếng, thất lưng cong gấp, ngón tay bấu chặt da thú dưới thân.

Đầu lưỡi thô ráp không ngừng du đãng xung quanh tiểu huyết, mang tới kích thích khác thường. Gương mặt Địch Nãi đỏ bừng, thất lưng dần dần tuột xuống, bất quá Phát Lôi vươn móng trước đặt lên lưng, cái đầu thì đỉnh lên mông, làm cậu không thể động đậy, chỉ có thể bị động thừa nhận từng cái liếm tra tấn kia.

Bộ vị tư mật bị liếm thử, thân mình Địch Nãi không thể khống chế bắt đầu run rẩy, phần thân đã phát tiết một lần lại chậm rãi ngừng đầu. Địch Nãi cảm thấy thực kích thích nhưng cũng thực xấu hổ, bí hoa phía sau cũng theo đó không ngừng co rút.

Phát Lôi cảm thấy như vậy không đủ, chân trước lùi lại chống đỡ cánh mông, để tiểu huyết hồng nhạt kia hoàn toàn bại lộ. Đầu lưỡi tìm kiếm cửa vào, bắt đầu tìm đường chui vào bên trong.

Thất lưng Địch Nãi mềm nhũn, nhin không được kêu thành tiếng: “A, Phát Lôi...”

Phát Lôi giống như được cổ vũ, đầu lưỡi thật dài bắt đầu ra ra vào vào dẫm đạp ướt át. Tiếng nước vang vọng rõ rệt trong gian nhà cỏ nhỏ nhỏ. Địch Nãi run rẩy vui sướng vào lớp da thú dưới thân, nhin không được thấp giọng thì thảo như đang cầu khẩn: “Phát Lôi, đừng liếm...”

Phát Lôi lại cứ bám riết không tha, thẳng đến khi nơi kia bị liếm ướt sũng, hoàn toàn nói lỏng.

Rút đầu lưỡi ra, Phát Lôi gầm nhẹ một tiếng, tiếp đó tiến lên vài bước đè Địch Nãi ở dưới thân, nhiệt khí phun lên cổ cậu, từng chút liếm thử. Vật cứng dưới bụng đã kiểm chế không được đình ở khe mông Địch Nãi, ở xung quanh lối vào tìm kiếm cơ hội tiến công.

Địch Nãi có chút khản trương, cũng có chút không biết làm sao, cậu cảm thấy nơi đó của mình sắp phải tiếp nhận một vật thô cứng, quả thực không khả thi lắm.

Phát Lôi cũng kích động tới đỏ đầy mồ hôi, bất quá y vẫn cố khống chế bản thân, dùng đầu lưỡi trấn an Địch Nãi. Vật cứng trượt vài lần ở khe mông Địch Nãi, rốt cuộc cũng tìm ra một nơi mềm mại, thử thăm dò đâm vào một chút.

Cảm giác trướng đau làm Địch Nãi khẽ nhíu mày. Phát Lôi không tùy tiện tiến vào mà đẩy nhẹ vài lần, để Địch Nãi chậm rãi thích ứng, sau đó lúc cậu bắt đầu thả lỏng mới vào sâu hơn một chút, chậm rãi để cậu thích ứng với phần thân cường tráng của mình.

Địch Nãi cảm nhận được sự kiên nhẫn của Phát Lôi, trong lòng cảm động không thôi, cố gắng thả lỏng thân thể hơn.

Nếp nhăn quanh tiểu huyết hoàn toàn bị kéo giãn, lúc vật cứng của Phát Lôi tiến vào nơi sâu nhất, Địch Nãi nhin không được thở hắt một hơi. Thân thể bị nhét đầy ấp, hơi thở ồ ồ của Phát Lôi phun ở bên tai, hết thảy làm Địch Nãi động tình không thôi, nhin không được uốn éo thất lưng.

Phát Lôi lập tức hiểu được ý Địch Nãi, di chuyển chân sau, bắt đầu trườn sấp. Rất nhanh, Địch Nãi cảm giác toàn thân mình nóng rực, nhiệt độ phát ra từ sâu trong cơ thể làm cậu khó nhin thở dốc. Mỗi một lần di chuyển tựa hồ đều tác động tới vách thịt, lúc rút ra cứ như kéo nó ra theo, còn tiến vào thì tựa hồ đâm tới tận cùng, Địch Nãi có chút chịu không nổi kêu ‘a a’ không ngừng.

Kỳ thực Địch Nãi vẫn luôn ẩn nhẫn, trước kia cho dù Phát Lôi mạnh mẽ thế nào cậu cũng chỉ thờ phỉ phò than nhẹ vài tiếng mà thôi. Chính là lúc này đây, cậu dường như không thể khống chế được tình tự của mình, chỉ có thể bị động thừa nhận.

Trong hoàn cảnh không có không gian riêng tư này, mới đầu Địch Nãi còn tự nhắc bản thân phải khống chế âm thanh của mình. Chính là, ở một nơi bí ẩn lại hoàn toàn bại lộ này làm những chuyện tư mật, dường như làm cậu cảm nhận được một loại khoái hoạt cảm kỳ.

Động tác của Phát Lôi càng lúc càng kịch liệt, vật cứng thô to ‘phốc’ một chút rút ra rồi rất nhanh lại tiến nhập toàn bộ, đỉnh sâu tới mức làm Địch Nãi phát run.

Tốc độ dã thú nhanh không phải bình thường, Địch Nãi có thể cảm nhận được vách thịt bên trong bị ma sát mạnh mẽ, vừa ngứa vừa tê dại. Phần lông xù ở bụng Phát Lôi cũng không ngừng ma sát, làm Địch Nãi càng kích thích hơn nữa. Cậu bị đỉnh tới không ngừng nhích tới trước, không thể không bấu chặt da thú dưới thân.

Theo tốc độ trừu sấp quá nhanh, căn phòng có nhỏ tràn đầy tiếng rên rỉ ngày càng lớn của Dịch Nãi cùng tiếng thờ đóc ồ ồ, tiếng gầm nhẹ của Phát Lôi. Hai người từ chỉ đây dựa, đục vọng đan xen làm không khí trong phòng cũng thực cảm dỗ quyến rũ.

Nếu lúc này thật sự có người nghe lén, nhất định cũng không ức chế được xúc động mà chạy đi tìm người hảo hảo làm một hồi.

Dịch Nãi cảm thấy chính mình theo những lần trừu sấp của Phát Lôi đã cùng y dung hợp lại cùng một chỗ, ăn khớp hoàn toàn, giống như từ khi sinh ra đã định phải ở cùng một chỗ.

Hạ thân Dịch Nãi ướt át tới rồi tỉnh rồi mù, phân thân ngạnh lên cực hạn, hoàn toàn không cần vuốt ve, còn có chất nhầy trong suốt không ngừng chảy ra. Vách thịt phía sau vì những lần ma sát mà hình thành liệt lưu, huyết khẩu không ngừng co rút, giống như không thể nào thừa nhận tiếp nữa. Tới cuối cùng, ánh mắt Dịch Nãi bắt đầu ảm ập nước, ngay cả chân cũng bắt đầu co rút. Cậu nhin không được câu khản Phát Lôi: “A a... chịu không nổi, Phát Lôi... chậm... chậm một chút.” Phát Lôi để ngoài tai, chỉ nặng nề đình động làm Dịch Nãi lại càng điên cuồng hơn.

Cuối cùng Dịch Nãi thật sự không nhẫn được, lớn tiếng kêu: “A... Phát Lôi, chịu không nổi...” Sau đó, dưới sự kích thích dồn dập không ngừng nghỉ của y mà bắn ra. Lần bắn tinh này duy trì thật lâu, hai chân vô lực run run, cơ hồ quý không nổi nữa. Khoái cảm như bông bênh trên thiên đường làm Dịch Nãi thật lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Bởi vì đạt tới cao trào, phía sau cũng không ngừng co rút thít chặt Phát Lôi, y đâm mạnh vài cái, sau đó cũng rống một tiếng, phát tiết.

Thân hình nặng nề của Phát Lôi phủ trên lưng Dịch Nãi, vật cứng phun ra từng đợt nhiệt lưu nóng bỏng như nham thạch, gằng co một đoạn thời gian thật dài, làm Dịch Nãi vừa mới phát tiết một lần nữa bị kích động. Đắm chìm trong dư vị này, nửa ngày cũng không hồi phục tinh thần.

Bất quá, Phát Lôi thật sự quá nặng. Dịch Nãi bị đè ép tới thở không nổi. Cậu xoay người đẩy đẩy, muốn y ngồi dậy. Phát Lôi thở hổn hển nhắc người, cự vật hơi mềm xuống lúi ra mang theo cỗ nhiệt lưu, đồng thời ma sát hậu huyết đang trong trạng thái vô cùng mãnh cảm làm Dịch Nãi phát ra một tiếng than nhẹ.

Dịch Nãi lật người lại nằm trên giường đá, mơ mơ màng màng muốn ngủ. Tinh cảm mãnh liệt như vậy thực sự rất hao thể lực. Phát Lôi vẫn như cũ hưng trí ngẩng cao, bắt đầu dùng lưỡi đốt lửa trên người Dịch Nãi. Dịch Nãi bất mãn đẩy đẩy cái đầu to của y: “Này, ngươi vẫn còn muốn à?”

Phát Lôi ‘ngao ngô’ một tiếng, dùng răng nanh sắc nhọn nhẹ nhàng ma sát quả thực trước ngực Dịch Nãi, toàn thân cậu lại hưng phấn giống như bị điện giật. Không thể không nói nam nhân đều là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới. Lúc Phát Lôi dùng đầu lưỡi liếm lên phân thân, tình tự Dịch Nãi cùng dần dần bị gọi lên.

Phát Lôi dùng chân trước đẩy đẩy da thú, để nó xếp chồng lên nhau, sau đó đẩy tới lót dưới hông Dịch Nãi.

Chân Dịch Nãi hiện giờ đã vô lực, thực dễ dàng bị Phát Lôi gạt ra, lộ ra huyết khẩu đã hơi sưng đỏ bên dưới. Phát Lôi nhẹ nhàng liếm phân tinh dịch bị tràn ra, sau đó một lần nữa cúi người tiến tới, để cự vật cương cứng của mình đâm sâu vào huyết khẩu sưng đỏ đang trào ra tinh dịch kia.

Bởi vì có khúc nhạc đệm trước đó, lần này tiến vào phi thường thuận lợi, Phát Lôi rất nhanh lại bắt đầu luật động.

Trong gian nhà cỏ tinh cảm mãnh liệt tràn đầy, nhiệt độ không khí cũng càng lúc càng tăng cao. Mồ hôi Phát Lôi tích lên người Dịch Nãi, nóng rực bỏng rát, nhưng mà y giống như không biết mệt mà chấn động thân dưới, không ngừng tiến nhập vào thân thể tuyệt vời dưới thân. Dịch Nãi che mắt, toàn thân vô lực tùy ý Phát Lôi đòi hỏi.

Đêm, còn thực dài...

...

Hoàn Chương 95.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chứng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Gãi Ngựa Là Một Chuyện Đáng Xấu Hổ

Lúc mơ mơ màng màng Dịch Nãi cảm giác trên mặt có chút ngứa, tỉnh lại. Sờ sờ mặt rồi dụi dụi mắt, trở mình, chậm rãi hé mở mi mắt nặng nề, liền thấy đôi mắt to vàng ươm của Phát Lôi đang nhìn mình chằm chằm.

Phát Lôi dựa vào bên giường đá, cái đầu to gối trên chân trước nhìn Dịch Nãi, bởi vì khoảng cách quá gần nên hơi thở ẩm áp phun lên mặt cậu. Thấy Dịch Nãi tỉnh lại, y vui vẻ vươn đầu lưỡi liếm mặt cậu.

Dịch Nãi thừa nhận không được nhiệt tình như vậy, híp mắt vươn tay đẩy cái đầu to của Phát Lôi: “Hey, ngươi a, đừng có dùng nước miếng rửa mặt cho ta.”

Phát Lôi bị đẩy ra cũng không tức giận, cầu nài tiếp tục lấy lòng cọ cọ mặt Dịch Nãi. Dịch Nãi nhắm mắt ngồi đây, cảm giác giữa hai chân có chất lỏng sền sệt chảy ra. Chỉ vậy thì không có gì, vấn đề là thắt lưng cậu bây giờ đau nhức không chịu nổi, khe đùi vẫn còn cảm giác bỏng rát.

Đêm qua Phát Lôi thật sự quá dũng mãnh, cậu cầu xin cỡ nào cũng không chịu ngừng, hùng hục làm tới tận khi cậu chịu không nổi một mồi thiếp ngủ. Thực con mẹ nó mất mặt mà. Nghĩ tới đây, Dịch Nãi khó chịu dùng sức néo tai Phát Lôi: “Hừ, tinh thần tốt dữ hén? Thắt lưng ông đây sắp gãy ra tới nơi này!”

Phát Lôi bị véo tai, đáng thương hề hề tròn mắt cầu xin tha thứ, thấy Dịch Nãi giận mà không làm được gì, liền thuận theo lực đạo của cậu trở mình, bốn chân chống lên trời. Bộ dáng chống vó của y cứ hết như một con mèo bụi siêu cấp đang chọc cười chủ nhân.

Kỳ thực Phát Lôi rất thông minh, học chiêu thức này của Tiểu Nhị. Tiểu Nhị mỗi lần làm nũng với Dịch Nãi đều cuộn mình lăn qua lộn lại dưới đất, cầu Dịch Nãi vuốt ve.

Dịch Nãi thấy Phát Lôi như vậy thì cũng vui vẻ. Dứt khoát buông tha lỗ tai, bắt đầu gãi gãi bụng Phát Lôi, muốn cù lét.

Phát Lôi quả nhiên bị gãi tới ngứa ngáy, không ngừng cầu nài cầu nài há miệng thở dốc, thân thể to lớn uốn uốn éo éo, muốn tránh né bàn tay quấy rối của Dịch Nãi. Lúc này Dịch Nãi cũng không còn cảm thấy đau lưng mỏi eo nữa, hăng hái ngăn chặn Phát Lôi, không ngừng quấy rối.

Phát Lôi thấy Dịch Nãi tươi cười sáng lạn, thật lòng cảm thấy cho dù mình chịu chút đau khổ cũng đáng giá.

Thế lực Dịch Nãi không đủ, não loạn một hồi liền cảm thấy kiệt sức. Ngừng tay lại, tựa vào cái bụng mềm mại của Phát Lôi mà thở dốc. Bất quá, không bao lâu sau liền cảm giác có thứ gì đó nóng bỏng đỉnh đỉnh bập chân mình. Không cần đoán Dịch Nãi cũng biết, đại gia hỏa của y lại không thể khống chế muốn làm loạn.

Dịch Nãi bất mãn dè một cái, lập tức nghe thấy Phát Lôi phát ra một tiếng hổ rống. Ngồi trên anh bạn nhỏ nào, túm lấy cái đầu to của Phát Lôi hung tợn ra lệnh: “Không được phát tinh lung tung, có nghe không hả! Còn có, ông đây muốn ăn cơm! Sắp chết đói rồi.”

Nói xong cậu ôm bụng lăn qua một bên, giờ chân đập đập Phát Lôi. Nhìn những tia nắng theo kẽ hở chiếu vào, tính toán thời gian, đại khái cũng gần giữa trưa. Đêm qua thể lực tiêu hao cạn kiệt, không bổ sung là không được.

Phát Lôi hóa thành hình người vội càng đứng dậy, dùng da thú lau đi bạch trọc dính trên đùi Dịch Nãi: “Bên ngoài có thịt nướng còn dư lại, chúng ta ăn tạm đi! Ăn xong ta chờ người qua hồ nước tắm rửa, thuận tiện đi sẵn.”

Dịch Nãi lười biếng gật đầu, nhặt vảy da thú bị vứt dưới đất, theo Phát Lôi ra ngoài. Bất quá, bởi vì phần móng ần ần đau đớn, tư thế đi đường của cậu quả thực có chút kì quái. Phát Lôi thấy Dịch Nãi gian nan như vậy, liền vội vàng chạy tới đỡ. Dịch Nãi trừng mắt, bất quá cũng không nói gì.

Ra khỏi nhà cô liền thấy quảng trường cơ bản đã thu thập sạch sẽ. Dịch Nãi nghĩ, đại khái là lúc cậu ngủ các thú nhân đã tới thu dọn, cậu ngủ khá sâu nên không nghe thấy chút động tĩnh nào. Bên cạnh gian nhà có một đồng lửa, còn có chậu nước cùng một chậu thịt đầy ắp. Đại khái là thân nhân hoặc bằng hữu nào đó chiếu cố, để sẵn ở đó cho bọn họ.

Nhìn mấy thứ này, cậu liền nghĩ tới đêm qua mình thế nhưng cùng Phát Lôi lăn lộn trong tình huống bị một đám người ngồi nghe bên ngoài như vậy, sắc mặt không khỏi thẹn thùng. Cũng may hiện giờ trên quảng trường không còn ai, cũng không có người chứng kiến tình trạng quẫn bách của cậu lúc này, Dịch Nãi mới cảm thấy không cần phải mất tự nhiên.

Ăn xong thịt nướng, Phát Lôi liền chờ Dịch Nãi tới hồ nước mà bọn họ thường tới. Kỳ thực Dịch Nãi thực chán ghét việc tắm một cái mà phải bay đi xa như vậy, đáng tiếc cậu làm thùng gỗ thật lâu cũng chỉ làm được mấy cái thao chậu nhỏ.

Bởi vì không có kinh nghiệm làm mộc, làm thùng gỗ chỉ dựa theo chút kí ức trước đây nhìn bác thợ mộc làm việc, mảy mò làm ra. Bởi vì không có công cụ thích hợp nên cho tới bây giờ cậu vẫn chưa làm ra loại thùng gỗ lớn dùng để tắm rửa.

Bất quá Dịch Nãi không chịu từ bỏ, trong sơn động vẫn còn mấy miếng ván gỗ chưa mài a!

Dịch Nãi cảm thấy toàn thân dính dính, hơn nữa xương sống thắt lưng đau nhức, vẫn phải tới hồ tắm một trận, hảo hảo tẩy trừ một phen.

Mùa hè thực nóng, ngâm mình trong nước hồ thanh mát quả thực là một chuyện thoải mái. Dịch Nãi tựa vào người Phát Lôi ngâm mình dưới nước, tùy ý để y giúp mình tẩy trừ, thuận tiện mát xa.

Phát Lôi ôm Dịch Nãi hoàn toàn trần trụi, làm gì có chuyện không động tâm? Đáng tiếc Dịch Nãi rất dữ, không chịu để y làm thêm lần nữa, chỉ đành thừa dịp giúp cậu mát xa mà lưu lại vài dấu hôn coi như an ủi.

Dịch Nãi ngâm một trận thoải mái mới cảm thấy toàn thân thả lỏng, liền thúc giục Phát Lôi chờ mình đi hái hoa quả. Bởi vì đang là mùa hè, trái cây rất nhiều, Dịch Nãi ở trong rừng ăn một bụng no căng. Phát Lôi cũng thừa dịp Dịch Nãi hái trái cây bắt mấy con thỏ hoang cùng gà rừng, chuẩn bị mang về làm cơm tối.

Lúc sắp trở về, Dịch Nãi thấy trên vách đá mọc đầy dây nho, hơn nữa cư nhiên còn là nho tím! Nho tím dưới ánh mặt trời lóe lên quang mang hấp dẫn, làm Dịch Nãi thèm nhỏ cả dãi. Cậu vội vàng bảo Phát Lôi bay xuống, cùng hái nho.

Trên vách đá sinh trưởng rất nhiều cây nho, Địch Nãi vừa hái vừa ăn, chuẩn bị hái hết nho mang về. Phát Lôi thấy mấy loại hoa quả trước chỉ hái có vài quả, nhưng nho thì muốn hái hết toàn bộ, liền có chút khó hiểu hỏi Địch Nãi: “Vì sao phải hái hết loại quả nho này? Lần sau muốn ăn lại đi hái không tốt á? Nhiều nho như vậy, ăn không hết sẽ hư a.”

Địch Nãi quay qua mỉm cười: “Phát Lôi, ta hái nhiều như vậy dùng để nhường rượu, yên tâm, tuyệt đối sẽ không lãng phí.”

Địch Nãi kỳ thực đã sớm muốn nhường rượu, đáng tiếc thật sự không tìm được nguyên vật liệu thích hợp. Số lúa hoang cậu trồng nếu chín có thể nhường rượu, đáng tiếc sản lượng có vẻ không cao, dùng để nấu ăn cùng làm mềm móng cho vụ mùa sau đã thực miễn cưỡng rồi.

Nguyên liệu khác thì Địch Nãi chỉ có thể nghĩ tới quả nho, đáng tiếc nho không thể dự trữ, nhất định phải chờ tới mùa hè mới ra trái, thế nên hôm nay nhìn thấy câu nho, Địch Nãi quả thực rất kinh hỉ. Địch Nãi không nghiện rượu, chỉ là cuộc sống không có rượu thì cứ như thiếu thiếu cái gì đó. Tuy rượu nho không mạnh bằng rượu đế, nhưng nhấp nhấp đỡ thèm thì vẫn không tồi.

Phát Lôi biết chắc hẳn Địch Nãi đang cân nhắc làm món ngon, không khỏi vờn đầu lưỡi liếm liếm môi, theo phản xạ nhớ tới những món ngon cậu từng làm.

Từ khi Địch Nãi tới bộ lạc, thức ăn đã cải thiện rất nhiều, các phi thú nhân khi rảnh rỗi thường xuyên nghĩ xem làm thế nào để món ăn ngon hơn, còn có thể tự tập lại cùng một chỗ trao đổi, xúc tiến tình cảm của các tộc nhân rất lớn.

Mặc khác, phi thú nhân cũng không vì ngần ăn thịt mà gầy còm nữa, thân thể cũng đầy đặn tròn trịa hơn, tình cảm phu phụ cũng thực hài hòa, vì thế tỉ lệ thụ thai gia tăng rất lớn, trong bộ lạc rất nhanh sẽ có rất nhiều tiểu bảo bảo đáng yêu.

Nghĩ tới tiểu bảo bảo, Phát Lôi bắt đầu cười ngây ngô với cái bụng vẫn còn bằng phẳng của Địch Nãi. Bọn họ rất nhanh sẽ có bảo bảo của riêng mình, này là chuyện tốt đẹp cỡ nào a!

Thấy Phát Lôi cứ nhìn bụng mình cười mà không chịu chạy tới hỗ trợ, cậu đi tới vỗ một cái vào đầu y: “Cái người ngốc nghếch này, nghĩ gì đó hả? Nhân quá rồi đúng không?”

Phát Lôi vội vàng xua tay: “Ta mới không nhân, hắc hắc, ta giúp người hái nho nà.” Rất nhanh, hai người mang theo một đồng lớn quay về sơn động.

Địch Nãi vừa về tới liền nằm trên cái ghế trúc mình mới làm, không muốn nhúc nhích. Phát Lôi vội vàng chạy đi nấu nước sôi, đồng thời chuẩn bị bữa tối. Kỳ thực thế này cũng là may mắn, bởi vì nếu Địch Nãi khó chịu trong người, có đôi khi sẽ khai đao với đầu sỏ gây ra, nếu y bận rộn làm việc thì cậu sẽ ngại mở miệng.

Lúc này, Tiểu Nhị cùng tuyết linh lượn một vòng ở bên ngoài cũng đã trở lại, nhìn thấy chủ nhân đã về, liền nhanh như chớp chạy tới, nhảy lên đùi Địch Nãi, làm nũng với cậu. Chủ nhân hiện giờ cứ bỏ nó lại cùng lão hồ kia ra ngoài chơi, Tiểu Nhị thực khó chịu.

Ôm lấy thân hình tròn vo của Tiểu Nhị, hôn nó một ngụm rồi đặt lên đùi gãi gãi cái bụng nó. Tiểu Nhị vui vẻ không thôi, cầu nhau cầu nhau vắn vẹo thân mình quay tròn trên đùi Địch Nãi.

Tuyết linh cũng chạy tới ngồi xổm bên cạnh ghế dựa Địch Nãi, giống như churong mắt bộ dáng khúm núm nịnh nọt của Tiểu Nhị nên quay đầu nhìn ra ngoài sơn động, bắt quả dư quang khỏe mắt vẫn liếc về phía Tiểu Nhị.

Địch Nãi nhìn bộ dáng cao ngạo của nó, cảm thấy thực thú vị, liền đưa tay vuốt ve bộ lông trắng tinh trên lưng tuyết linh. Tuyết linh có chút mất tự nhiên rập người xuống, bắt quả cũng không tránh đi, mặc kệ cậu.

Địch Nãi vuốt ve tuyết linh một chút, cảm thấy chọc Tiểu Nhị vẫn vui hơn. Tiểu Nhị biết làm nũng lắc lắc đuôi, so ra làm người ta yêu thích hơn. Nghĩ tới đây, cậu thu tay lại, tiếp tục chọc Tiểu Nhị, còn phối hợp với tiếng ‘kêu kệt kêu kệt’ chọc Tiểu Nhị ngứa ngứa không thôi.

Thân hình Tiểu Nhị run rẩy, ọ qua ọ lại làm thế nào cũng trốn không thoát, chỉ có thể không ngừng phát ra tiếng ‘cầu nhau’ cầu xin tha thứ. Nếu có thể nói chuyện, hiện giờ nhất định đang cười ha ha. Địch Nãi cũng vui vẻ, không chút để ý tới lời cầu tình, lại càng cù lét hăng say hơn. Một chủ một tớ vui đùa sung sướng, cũng làm tuyết linh vô thức quay đầu qua quan sát.

Địch Nãi đang chơi vui thì đột nhiên dừng tay. Bởi vì, hình như cậu thấy phần bụng dưới gần bắp đùi của Tiểu Nhị lộ ra một vật nhỏ hồng nhạt.

Áp tới gần nhìn kĩ, phát hiện đó là chồi non giữa hai chân Tiểu Nhị, cậu có chút kinh ngạc nói: “A, vật nhỏ này cư nhiên cũng phát tình lung tung như Phát Lôi. Di, còn nhỏ như vậy đã động dục rồi a. Ta cứ nghĩ người vẫn còn nhỏ, không ngờ đã trưởng thành rồi. Hey, nói xem, có cần ta tìm một con thú cái tới làm bầu bạn không?”

Địch Nãi nói xong thì cười tùm tùm vờn tay, gian ác búng nhẹ lên chồi non của Tiểu Nhị.

Tiểu Nhị ‘ngao’ một tiếng giật bắn, giãy ra khỏi tay Địch Nãi nhảy xuống, dùng tốc độ trước nay chưa từng có phóng ra ngoài.

Tới bên ngoài, nó thương tâm dùng móng vuốt bùm mặt khóc: chủ nhân thực là xấu quá mà, đầu tiên sờ loạn người người ta, mò tới mức tiểu kê kê thò ra, rồi lại còn chê ngược bảo người ta phát tình lung tung. Ô ô, chủ nhân thực sự xấu quá! Về sau không chơi với chủ nhân nữa!

...

Chương 97: Tiểu Nhị Bị Thương

Địch Nãi ngo ngác nhìn Tiểu Nhị chạy như điên, có chút không kịp phản ứng, lúc này tuyết linh ngồi bên cạnh cũng đột nhiên bật dậy, tức giận hướng cậu ‘ngao’ một tiếng rồi chạy ra theo.

Địch Nãi không hiểu gì cả, trầm nghĩ, này là tình huống gì a? Tiểu gia hỏa của Tiểu Nhị cũng quá yếu ớt đi? Chỉ búng có một cái có cần kích động tới vậy không? Còn tuyết linh nữa, bình thường luôn cao ngạo lạnh lùng, sao tự nhiên kích động vậy a?

Địch Nãi vuốt cằm nghĩ nghĩ: hai nhóc con này thoát nhìn tình cảm không tồi! Nếu tìm thư thú cho Tiểu Nhị thì sẵn tiện tìm cho tuyết linh một bầu bạn mới được? Bằng không để nó lẻ loi một mình thì không tốt a! Bất quá, tìm một con tuyết linh hay thú cầu nhàu đều không dễ! Quên đi, vợ mình thì phải tự tìm, cứ để chúng nó tự thân vận động đi vậy.

Địch Nãi chép chép miệng, nhìn son động lại trở nên trống rỗng, cảm thấy có chút nhàm chán. Đứng dậy, nhìn mờ nho vừa hái về.

Trái nho nho nhỏ có màu tím rậm sáng bóng, Địch Nãi cảm thấy đây là nguyên liệu tốt nhất để làm rượu nho.

Đương nhiên, Địch Nãi kì thực không có kinh nghiệm nhưỡng rượu. Vài năm trước, lúc còn trong bộ đội từng được uống rượu nho tự nhưỡng mà chiến hữu mang tới, khi đó cậu ngốc hồ hồ hỏi, có phải là bỏ nho vào thùng xong dùng chân giẫm nát rồi nhưỡng đúng không. Đám chiến hữu lập tức cười ầm lên hỏi lại, nếu thật sự dùng chân giẫm, cậu có dám uống không?

Địch Nãi sờ sờ mũi, ngượng ngùng cười hắc hắc. Nếu thật sự là do người nhà chiến hữu dùng chân giẫm thành, kia cậu mới không thêm uống!

Rượu nho chiến hữu mang tới, hương vị cũng coi như không tồi, rất nhanh đã bị cả đám uống hết.

Lại nói tiếp, Địch Nãi kì thực cảm thấy rượu nho không đủ mạnh, nồng độ còn quá thấp, cậu vẫn thích loại rượu gạo hoặc rượu trắng ở quê nhà hơn. Bất quá, ngẫu nhiên uống một chút vẫn không tệ. Khi đó, Địch Nãi có chút tò mò nên hỏi chiến hữu phương pháp chế tác, không ngờ hiện giờ lại phát huy công dụng.

Phương pháp sản xuất rượu nho cũng khá đơn giản, nho hái về phơi khô rồi bóp nát, nhào với đường rồi bỏ vào hũ bịt kín, chờ lên men thì lọc cạn là được.

Bất quá, nói thì dễ mà làm thì có. Tỷ như hiện tại, ngay cả đường cát thông thường nhất cũng không có cách nào tìm ra. Bất quá này không phải vấn đề lớn. Không có đường tinh luyện thì có thể dùng đường mía thay thế.

Từ khi có người vô tình nấu ra đường, mọi người đều học theo đi tìm mía về nấu.

Hiện giờ đang là mùa hè, là mùa mía trưởng thành. Vài ngày trước đó, Luân Ân đi săn thấy một khóm mía nên liền chặt ôm về, còn tặng cho Địch Nãi hơn mười cây. Địch Nãi róc một cây làm đồ ăn vặt, số còn lại vẫn còn chất trong son động!

Nhìn sắc trời, Địch Nãi mang số nho hái được ra phơi nắng, sau đó róc mía đường bỏ vào nồi, chế nước bắt đầu ngao. Cậu để lửa khá lớn, không bao lâu sau đường trong mía đã bắt đầu chảy ra. Lúc này Địch Nãi mới nhớ ra nước đường không thể để nguội, nguội sẽ kết lại thành khối. Nếu cứ để vậy bỏ vào thì đại khái sẽ rất khó hòa tan, như vậy rượu nho sẽ không hình thành.

Địch Nãi chỉ đành tạm thời dừng việc ngao đường lại, bóp nát nho rồi nói sau. Lúc trước hỏi mới biết, nho sau khi hái xuống không cần rửa, cứ trực tiếp bóp nát bỏ vào hũ là được. Bởi vì muốn dùng phần nắm vốn có trên quả nho làm chất lên men.

Địch Nãi ôm tới một cái hũ to, rửa sạch hai tay rồi vui tươi hơn hồ ngồi trên ghế dựa bắt đầu bóp nho. Mới đầu, cậu còn cảm thấy khá thú vị, đặc biệt là cái tiếng ‘xi xì’ khi bóp nát quả nho, quả thực thỏa mãn dục vọng phá phách của con người ta.

Bất quá, rất nhanh Địch Nãi phát hiện kỳ thực công việc này cũng không phải việc chuyện thoai mái. Động tác bóp bóp đơn điệu cứ lặp đi lặp lại, tuy không cần phí nhiều sức lực nhưng làm một hồi tay vẫn nhức mỏi. Cậu hái về một đồng lớn, giờ nhìn lại thì cảm thấy thực đau đầu.

Cuối cùng, Địch Nãi vẫn thực nhàn hạ. Số nho hái về không bóp hết, vẫn dư lại hơn phân nửa. Dù sao nho cũng không dễ hư, giữ lại đãi khách cũng không sai.

Rửa sạch đôi tay dính đầy nước nho, lại róc thêm một cây mía bỏ vào ngao đường. Sau khi nước đường ngao xong, Địch Nãi vốn định rót vào ngay, bất quá nghĩ lại, nước đường nóng như vậy còn không phải làm hỏng hết nho à? Trước kia mọi người ở quê nhà nhưỡng rượu gạo, gạo sau khi nấu chín cũng phải để nguội mới bắt đầu bỏ men a.

Chính là, nếu để nguội thì nước đường sẽ đông cứng lại thành khối. Nghĩ nghĩ, Địch Nãi có chút lúng túng.

Nghĩ nghĩ, cầm lấy hai chiếc đĩa bắt đầu khuấy nước đường. Quả nhiên làm vậy nước đường nguội nhanh hơn, tới lúc nguội rồi thì vẫn còn ở dạng lỏng. Địch Nãi vội vàng trút nước đường vào hũ, sau đó bịt kín.

Bịt xong, nhìn khe ở bên mép bình, Địch Nãi lại tiếp tục không biết nên làm gì bây giờ. Rốt cuộc có nên bịt kín hoàn toàn không a? Nếu không bịt, mùi rượu sẽ bốc hơi hết? Mà bịt thì khí có thoát ra được hay không?

Lúc trước Địch Nãi không nghĩ tới vấn đề này nên không hỏi, giờ muốn hỏi thì biết đi đâu tìm người?

Nghĩ nghĩ, nếu bịt kín, ở đây không có vải mỏng để bịt. Nếu dùng da thú thì mùi vị sẽ rất khó ngửi, mà bịt cũng không kín được. Cân nhắc nửa ngày, cuối cùng vẫn quyết định không che.

Dù sao lần này cũng chỉ là thí nghiệm, cho dù không thành công cũng không sao.

Địch Nãi đặt hũ rượu nho vào góc sơn động, sau đó xoa xoa tay vuốt cằm, bắt đầu tưởng tượng tới lúc có rượu uống. Ai, thứ rượu này, nếu chưa từng uống thì không sao, nhưng nếu đã từng nếm qua mà không còn để uống nữa thì quả thực làm người ta nóng ruột nóng gan!

Địch Nãi ngây ngốc không bao lâu thì nghe tiếng Phát Lôi gọi mình ra ngoài ăn cơm. Uồn thất lưng, đi ra ngoài. Phát Lôi xé một cái đùi gà đã nướng chín đưa qua. Địch Nãi ngồi xuống nhận lấy, cắn một ngụm mới nhớ ra hỏi: “Tiểu Nhị cùng tuyết linh đâu? Người có thấy chúng nó không?”

Phát Lôi lắc đầu: “Vừa nãy ta bận rộn nướng thịt nên cũng không chú ý. Chắc chạy ra ngoài chơi rồi.”

Địch Nãi gặm chân gà hồ to một tiếng: “Tiểu Nhị!” Chỉ là qua một hồi lâu cũng không thấy Tiểu Nhị chạy về. Địch Nãi cảm thấy có chút kỳ quái, phải biết trước kia khi ăn gì, không cần gọi Tiểu Nhị đã vui vẻ lon ton chạy tới.

Bất quá, Địch Nãi cũng không nghĩ nhiều. Tiểu Nhị hiện giờ ở cùng một chỗ với tuyết linh, cũng thường xuyên chạy ra ngoài chơi thật lâu không quay về. Hai vật nhỏ này đều là quỷ ranh ma, mọi người trong bộ lạc cơ bản đều quen thuộc chúng nó, sẽ không tìm chúng gây chuyện.

Nhìn xung quanh một chút, không tìm được Tiểu Nhị, lại ngồi xuống vui vẻ gặm chân gà rừng.

Phát Lôi dùng xiên xiên gan gà rừng, sau khi nướng thì bôi lên chút ớt rồi đưa qua cho Địch Nãi. Địch Nãi kì thực rất muốn ăn món quay, chỉ là dụng cụ làm món này không có cách nào làm ra được. Vì thế, cậu mới phát minh ra phương pháp này, cũng coi như quay.

Địch Nãi cùng Phát Lôi ăn gà rừng xong, lại bắt đầu nướng thỏ. Thịt thỏ rất non mềm, cắn vào giòn giòn, có cảm giác đổi khẩu vị.

Địch Nãi nhìn không được hồi tưởng lại món thịt thỏ cay mà mình từng nếm qua ở Thành Đô, nhớ tới nước miếng liền chảy ròng ròng, đáng tiếc cậu không biết làm nước sốt nên không có cách nào làm ra hương vị thơm ngon đó. Lại nói tiếp, món kho ở quê nhà Tứ Xuyên của Địch Nãi cũng rất tuyệt a, đủ món cho cả bốn mùa, hiện giờ cậu chỉ có thể hồi tưởng lại hương vị trong kí ức mà thôi.

Lúc hai người gần ăn xong thì Địch Nãi nhìn thấy tuyết linh xuất hiện, miệng còn ngậm Tiểu Nhị co rút thành một đoàn. Địch Nãi kinh hách, vội ném khúc xương trong tay chạy qua xem xét. Tiểu Nhị trước nay vẫn luôn vui vẻ năng động, sao lúc này lại uể oải như vậy?

Tuyết linh đặt Tiểu Nhị xuống đất, sau đó ó chút cầu xin nhìn Địch Nãi.

Địch Nãi không biết đã xảy ra chuyện gì, vội vàng ôm Tiểu Nhị đặt lên đùi mình xem xét. Tiểu Nhị cảm nhận được mùi của chủ nhân, yếu ớt mở mắt hướng Địch Nãi ‘cầu nhau’ hai tiếng, sau đó nhắm mắt lại.

Địch Nãi sờ sờ lông Tiểu Nhị, có chút lo lắng hỏi han: “Hey, vật nhỏ, người làm sao vậy?” Bộ dáng Tiểu Nhị giống như khó chịu tới cực điểm, dùng đầu cọ cọ bàn tay Địch Nãi, sau đó lại cúi xuống, trong ánh mắt xanh lục to tròn còn loang loáng nước mắt.

Nhìn bộ dáng đáng thương của nó, trái tim Địch Nãi lập tức thắt lại. Nhóc con này tuy thích làm nũng nhưng cơ bản sẽ không khóc, hôm nay rốt cuộc làm sao vậy?

Địch Nãi ôm Tiểu Nhị lên nhìn trái nhìn phải một chút, không phát hiện vết máu hay vết thương nào khác, thực không rõ nó rốt cuộc bị gì.

Địch Nãi không có cách nào chiếm được đáp án từ Tiểu Nhị, liền quay đầu qua nhìn tuyết linh, vừa nhìn thì phát hiện trên đùi tuyết linh có vết thương buồn thui, giống như bị cào lại giống như bị cắn.

Thân thủ tuyết linh rất nhanh nhẹn, động vật bình thường rất khó tóm được nó, càng không có khả năng lưu lại nhiều vết thương như vậy. Địch Nãi xem xét một chút, rất giống bị Tiểu Nhị cắn.

Cậu đoán, chẳng lẽ hai nhóc con này giận dữ đánh nhau? Bất quá, lông trên người Tiểu Nhị tuy có chút hỗn độn nhưng rõ ràng không có vết thương a! Chẳng lẽ gãy xương?

Nghĩ tới đây, Địch Nãi liền hung hăng trừng tuyết linh một cái, sau đó bắt đầu cẩn thận kiểm tra cho Tiểu Nhị. Động động chân trước, không phát hiện dị thường, tiếp tục đụng chân sau. Lúc cầm chân sau giờ lên một chút, Tiểu Nhị liền nức nở một tiếng. Địch Nãi lập tức ý thức được vấn đề ở ngay đây.

Thấy tư thế cuộn mình của Tiểu Nhị khó xem xét, dứt khoát lật người nó lại. Tiểu Nhị cảm nhận được tư thế biến hóa, bất an giãy dụa vài cái, Địch Nãi vội vàng xoa xoa phần lông bụng trấn an. Tiểu Nhị cảm nhận được ấm áp, im lặng nằm trong tay Địch Nãi.

Sau khi xoay người, cái đuôi lập tức rút xuống, Địch Nãi rút cuộc nhìn thấy nơi bị thương. Cái móng nhỏ vốn non mịn hồng hồng của Tiểu Nhị hiện giờ lộ rõ vết thương tinh tế, vẫn còn thấm máu ra ngoài.

Nhìn miệng vết thương nơi đó, Địch Nãi lập tức giờ giò đá tuyết linh một cú. Nếu là trước kia, có thể cậu sẽ nghĩ là Tiểu Nhị ăn bậy nên nóng trong người, chỉ là hiện giờ ở cùng một chỗ với Phát Lôi lâu như vậy, vừa thấy liền hiểu đã xảy ra chuyện gì. Mà có khả năng gây ra việc này, trừ bỏ tuyết linh thì còn ai nữa?

Địch Nãi thực không ngờ tuyết linh có chủ ý này, trước kia thấy nó liếm lông cho Tiểu Nhị chỉ nghĩ là trao đổi bình thường của nhóm động vật mà thôi! Không ngờ tuyết linh cư nhiên dám làm ra chuyện tổn thương Tiểu Nhị như vậy.

Trong lòng Địch Nãi, hiển nhiên càng thiên vị Tiểu Nhị hơn, dù sao Tiểu Nhị ngay từ đầu đã đi theo cậu. Bình thường Tiểu Nhị ngoan ngoãn lại nghe lời, còn biết chọc cậu vui vẻ, so với tuyết linh lạnh lùng cao ngạo, Tiểu Nhị khẳng định càng chọc Địch Nãi yêu thích hơn. Hiện giờ nó bị thương, bộ đáng hấp hối như vậy thực sự làm Địch Nãi đau lòng muốn chết.

Tuyết linh bị đá lộn nhào, bò dậy cuống cuống chạy tới, đáng thương hề hề nhìn Địch Nãi. Địch Nãi hiện giờ lười phản ứng, bắt đầu nghĩ cách cứu trị cho Tiểu Nhị.

Địch Nãi xoay người Tiểu Nhị lại, cẩn thận đặt lên da thú, sau đó đi lấy hòm thuốc. Tuy cậu rất ít khi sử dụng nhưng hiện giờ cũng không còn lại bao nhiêu. Lấy ra một viên aspirin dùng đũa cào nát, sau đó nhúng ướt đầu đũa bằng nước ấm rồi đút vào miệng Tiểu Nhị.

Tiểu Nhị cảm thấy miệng thực đáng, có chút không vui giãy dụa né tránh, bất quá cuối cùng vẫn bị Địch Nãi ép uống hết.

Phát Lôi thấy tình huống như vậy cũng tới hỗ trợ, Địch Nãi bảo y đi hái thảo dược trị thương.

Sau khi hái về, Địch Nãi rửa sạch rồi bỏ vào bát giã nhuyễn. Tiếp đó, nhắc đuôi Tiểu Nhị lên, cẩn thận dùng bông vải nhúng nước thảo dược rồi bôi lên miệng vết thương.

Tiểu Nhị khó chịu nức nở, vận vẹo thân mình muốn né tránh miếng bông quấy rối kia, bất quá Địch Nãi kiên định giữ chặt, đến tận khi bôi xong mới buông ra.

Bôi thuốc xong, Địch Nãi cẩn thận ôm Địch Nãi đặt vào trong ổ, để nó hảo hảo nghỉ ngơi một chút.

Tuyết linh trông mong nhìn Địch Nãi tới tới lui lui, cuối cùng cũng muốn chui vào ổ. Địch Nãi ngại nó vương bận, lại giận nó làm Tiểu Nhị bị thương, đá đá đẩy nó ra ngoài.

...

Hoàn Chương 97.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chứng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Pn Chuyện Xưa Của Tiểu Nhị Cùng Tuyết Linh (Thượng)

Tiểu Nhị đang ở ngoài sơn động bụm mặt úy khuất méo máo thì chợt nghe trong sơn động truyền ra một tiếng gầm phẫn nộ của tuyết linh. Quay đầu lại liền thấy tuyết linh phóng về phía này, nó vội vàng buông móng vuốt, ‘véo’ một tiếng chạy đi. Nó cảm thấy thực xấu hổ, bị chủ nhân đối đãi như vậy, lại còn bị tuyết linh nhìn thấy. Ô ô, thực mất mặt mà.

Tuyết linh ở phía sau rất nhanh đã đuổi tới, kêu ‘ô ô’ muốn Tiểu Nhị dừng lại. Tiểu Nhị thì cứ cắm đầu chạy, bộ đáng mất mặt như vậy, nó mới không muốn để tuyết linh thấy!

Tuyết linh thấy không thể đuổi kịp Tiểu Nhị thì linh cơ khẽ động, chui vào trong lùm cây ở ven đường. Tiểu Nhị chạy một hồi, không nghe thấy âm thanh đuổi theo ở phía sau nữa thì ngừng lại, nghi hoặc quay đầu nhìn nhìn xung quanh. Di, không thấy bóng dáng tuyết linh đâu nữa, đại khái đã bỏ rút lại phía sau rồi đi.

Tiểu Nhị có chút đắc ý, tuyết linh tuy chạy rất nhanh nhưng vẫn không bằng mình a. Bất quá, chỉ cao hứng được một chút lại nhăn nhó. Bởi vì nó cảm nhận chồi non bị chủ nhân búng trúng có chút đau đớn, cũng không biết có bị thương hay không.

Tiểu Nhị nằm xuống, cố gắng vươn đầu ra phía sau liếm nơi yếu ớt bị công kích. Tiểu kê kê dưới bụng dưới bị đau đớn nên cơ bản đã lùi vào trong. Tiểu nhị lại rất béo, phần bụng to tròn. Nó nằm dưới đất loay hoay một hồi cũng chỉ có thể liếm vòng lông ở gần đó.

Lúc Tiểu Nhị đang khó chịu không thôi, một cái móng vuốt giẫm lên bụng đáp đảo nó xuống đất. Tiểu Nhị phần nộ ngẩng đầu thì thấy là tuyết linh đang từ trên cao nhìn xuống mình.

Tiểu Nhị có chút kỳ quái, di, đại gia hỏa này đuổi tới từ khi nào?

Tuyết linh sớm đã thấy tình trạng quần bách của Tiểu Nhị, không nói tiếng nào cúi đầu xuống, vươn đầu lưỡi bắt đầu chậm rãi liếm lông trên bụng Tiểu Nhị.

Tiểu Nhị thấy tuyết linh giúp mình liếm lông thì thả lỏng, tứ chi đuổi ra tùy ý tuyết linh liếm đông liếm tây trên người mình. Bởi vì khoảng thời gian này tuyết linh thường xuyên giúp nó liếm, nó đã tập thành thói quen rồi.

Tuyết linh liếm một hồi thì dời chân đi, bắt đầu chuyên tâm liếm cái lỗ nhỏ bên dưới. Bé Tiểu Nhị bị kinh hách co rúm ở bên trong, run run rẩy rẩy tiếp nhận an ủi của tuyết linh.

Theo những cái liếm thì ôn nhu của tuyết linh, bụng dưới Tiểu Nhị bắt đầu dâng lên một trận nhiệt lưu. Tiểu Nhị cảm thấy nơi đi tè tè ngứa ngứa, thực thoải mái, an ủi rất lớn cho tâm linh tổn thương của nó, vì thế, bắt đầu híp mắt ‘cầu nhau’ hưởng thụ.

Tuyết linh liếm một hồi liền nhìn thấy bé Tiểu Nhị phần nộn nôm nớp lo sợ lú đầu ra. Xem ra, Tiểu Nhị đã động tình.

Nhìn vật nhỏ đáng yêu vô cùng này, nước miếng tuyết linh tí tách nhỏ ra.

Tuyết linh đầu tiên dùng đầu lưỡi liếm liếm thử. Tiểu Nhị run run một chút, chồi non dưới thân cũng run theo nhưng không rụt vào trong. Lúc này tuyết linh mới nhẹ nhàng chậm rãi liếm chồi non kia từ đầu tới đuôi, Tiểu Nhị thoải mái đến cuộn cả tứ chi.

Tiểu Nhị cuộn mình thành một đoàn, giống như một viên cầu, chỉ lộ ra vật nhỏ phần hồng ở bên dưới. Bất quá, tuyết linh cảm thấy Tiểu Nhị có thể nào cũng thực đáng yêu, ngay cả phần đệm thịt phần hồng vì tứ chi co rụt mà lộ ra cũng đáng yêu không thôi.

Tuyết linh chậm rãi liếm thì một hồi, sau đó bắt đầu dùng đầu lưỡi quần lấy vật nhỏ non nót kia chậm rãi trượt cao thấp. Cây gậy bé xiu của Tiểu Nhị lập tức bị cuốn vào một nơi nóng hầm hập, ma xát dẫn tới cảm giác tê dại làm nó mềm nhũn cả người.

Tiểu Nhị run run, không ngừng kêu ‘cầu nhau’ biểu thị nó thực sự rất thoải mái.

Nghe thấy âm thanh đáng yêu như vậy, tuyết linh cảm thấy thứ dưới bụng dưới của mình cũng cứng ngắc, vì thế nó đẩy nhanh tốc độ. Tiểu nhị chịu không nổi động tác kịch liệt như vậy, rất nhanh tứ chi liền run rẩy bắn ra.

Sau khi Tiểu Nhị phát tiết, tuyết linh lại tiếp tục liếm thì bụng Tiểu Nhị, thẳng tới khi nơi đó trở nên sạch sẽ. Nó híp mắt liếm liếm môi, tựa hồ đang nhắm nháp hương vị kia, sau đó ngẩng đầu, bắt đầu liếm mặt Tiểu Nhị.

Tiểu Nhị bởi vì mới phát tiết nên vẫn còn bị vây trong trạng thái mơ hồ, nhắm mắt lại nửa ngày không né tránh. Tuyết linh liếm lên, nó chỉ quay quắt đầu một chút, không né tránh để mặc tuyết linh dùng nước miếng rửa mặt cho mình.

Tuyết linh liếm liếm một hồi liền liếm tới môi Tiểu Nhị, sau đó bám riết không tha cứ loay hoay ở đó, muốn Tiểu Nhị hé miệng.

Tiểu Nhị bình thường rất chán ghét tuyết linh liếm miệng mình, chỉ là hiện giờ tuyết linh vừa giúp nó thoải mái không thôi nên cũng không có ý cự tuyệt. Tiểu Nhị vừa mới hé miệng một chút, tuyết linh lập tức bật người công chiếm lãnh địa mới, càn quét xung quanh, hút đi nước bọt ngọt ngào.

Tiểu Nhị có chút thờ không thôi, bốn chân quơ quào muốn ngồi dậy, đầu lưỡi tiến ra ngoài đẩy đẩy đầu lưỡi tuyết linh. Nhìn đầu lưỡi phần hồng như ẩn như hiện trong miệng Tiểu Nhị, cảm thụ được xúc cảm non mịn, trái tim nó thoáng cái mềm nhũn.

Tuyết linh nhanh chóng buông tha Tiểu Nhị, bởi vì Tiểu Nhị đã sắp bị nước miếng làm sặc. Nó dùng chỉ trước đẩy đẩy thân hình tròn vo để Tiểu Nhị lật người lại, há to mồm thờ.

Tuyết linh tiếp tục liếm thì lỗ tai tròn vo của Tiểu Nhị, trấn an nó. Đợi tới khi Tiểu Nhị cơ bản khôi phục lại hô hấp, tuyết linh liền nằm xuống bên cạnh.

Vươn đầu lưỡi liếm liếm đầu Tiểu Nhị, sau đó quay đầu nâng chân liếm liếm bụng mình, ý bảo Tiểu Nhị cũng giúp nó liếm liếm.

Tiểu Nhị ngay lập tức hiểu được ý, nó vươn đầu lưỡi chậm rãi liếm lớp lông mềm mại trên bụng tuyết linh. Liếm lông cho nhau là biểu thị thân thiết, Tiểu Nhị biết rất rõ, thế nên cũng không quá mâu thuẫn. Bất quá nó cũng chỉ dám liếm phần lông trên bụng mà thôi, nếu lông ở lưng, nó nhất định sẽ bị sặc.

Tiểu nhị liếm thực chuyên tâm, từng tác từng tác một. Tuyết linh híp mắt hưởng thụ nhìn bộ dáng chuyên chú của Tiểu Nhị, đồng thời di động thân mình, chậm rãi để thứ cứng cấn bên dưới tiến tới gần.

Tiểu Nhị không phát hiện, cái đầu nhỏ lúc lắc một hồi liền liếm tới cây gậy nóng rực kia. Nó hoảng sợ, giật mình ngẩng đầu lên nhìn về phía tuyết linh. Tuyết linh nhìn chăm chăm Tiểu Nhị, sau đó tự liếm liếm cây gậy của mình, ý bảo Tiểu Nhị tiếp tục.

Tiểu Nhị cảm thấy cả người có chút khô nóng khó hiểu, chuyện này tựa hồ rất xấu hổ, bất quá nghĩ lại tuyết linh đã nhiều lần giúp mình, hiện giờ hồi báo một chút cũng là chuyện nên làm, vì thế vươn đầu lưỡi liếm.

Đầu lưỡi phần nộn liếm lên nơi nhạy cảm kia, tuyết linh giống như đang ở trên thiên đường. Tiểu Nhị liếm không có quy luật gì cả nhưng tuyết linh vẫn kích động không thôi. Nó chờ đợi lâu như vậy, đến lúc này thực sự không muốn chờ đợi nữa.

Tuyết linh bất ngờ vươn móng vuốt trở mình Tiểu Nhị. Nó giẫm chân đè Tiểu Nhị lại, bắt đầu điên cuồng liếm phần bụng Tiểu Nhị. Tiểu Nhị khôi phục tinh lực, rất nhanh lại bắt đầu hưng phấn. Tuyết linh hài lòng liếm liếm vật nhỏ vừa lú ra kia, sau đó liếm dần ra sau, rất nhanh liền tìm thấy một nơi hấp dẫn.

Tiểu nhị vẫn là lần đầu tiên bị tuyết linh liếm mông, nó giãy dụa muốn tránh, chỉ là thân mình bị đè lại, chỉ có thể bất đắc dĩ thừa nhận.

Đầu lưỡi tuyết linh lướt tới lướt lui ở tiểu huyệt phần nộn, rất nhanh đã liếm nơi đó ướt át một mảnh, sau đó theo khe hở muốn tiến vào bên trong.

Tiểu Nhị cảm thấy như vậy thực kỳ quái, bất quá thân hình mềm nhũn không động đậy được. Lúc nó vẫn còn nghi hoặc vì sao tuyết linh lại làm vậy thì lại bị lật người, sau đó thân hình tuyết linh nặng nề đè lên người đó, một thứ nóng bỏng dính vào tiểu huyệt rồi tiến thẳng vào trong cơ thể nó.

Tiểu Nhị cảm giác lỗ nhỏ phía sau bị nhét căng cứng, trướng đau không thôi. Nó đau tới kêu ‘ngao ngao’, giãy dụa bốn chân muốn bò ra khỏi thân tuyết linh, chỉ là chân trước của tuyết linh chặn ở phía trước, chân say thì khóa chặt thân mình nó, làm nó không thể động đậy.

Sau đó, nó phát hiện thân mình tuyết linh bắt đầu chuyển động, cây gậy nóng rực bắt đầu ma xát tiểu huyệt phía sau, một trận đau đớn đánh úp tới, làm nó đau tới không kêu nổi.

Lúc có thể phản ứng, Tiểu Nhị liền hưng hăng cắn một ngụm lên chân trước tuyết linh. Tuyết linh cả kinh ngừng động tác lại, chính là vẫn như cũ không chịu thả Tiểu Nhị ra.

Tuyết linh đoán, đại khái là Tiểu Nhị đang rất đau đớn, vì thế cúi đầu liếm liếm mặt nó, muốn trấn an. Tiểu Nhị nhả ra, luồng cuống cầu nhàu muốn thoát ra. Tuyết linh thấy trấn an không có hiệu quả, chỉ đành tiếp động động.

Thể lực Tiểu Nhị không có cách nào so với tuyết linh, rất nhanh đã bị kiểm soát, chỉ có thể phí công vươn móng vuốt cào thành vô số vết máu trên chân tuyết linh.

Bất quá, chậm rãi, Tiểu Nhị phát hiện phía sau vốn đau rất dần dần nóng lên, giống như bắt đầu có một loại cảm giác khác. Nó kiệt sức nức nở một tiếng, không giãy dụa nữa.

Vật cứng rắn của tuyết linh được vây trong một nơi chật chẽ nóng rực, sáng chói vô cùng. Sau một loạt đỉnh động thật nhanh, rốt cuộc tận hứng bắn ra. Lúc từ trên người Tiểu Nhị lú ra, nó mới phát hiện Tiểu Nhị có chút không thích hợp. Tiểu Nhị yên lặng quỳ rạp trên mặt đất, nửa ngày cũng không đứng dậy.

Tuyết linh lật người Tiểu Nhị lại, phát hiện vật nhỏ ở phía trước vẫn còn lộ ra bên ngoài, nó liền vội vàng liếm thì.

Tiểu Nhị rất nhanh nức nở một tiếng rồi phát tiết, chất lỏng dính dính đều bị tuyết linh liếm sạch. Tuyết linh còn thuận tiện liếm luôn thứ mình bắn ra ở mặt sau.

Lúc liếm tới tiểu huyệt, Tiểu Nhị nức nở một tiếng, giờ chân đập. Bất quá, hiện giờ nó cơ bản không có khí lực nên không tạo thành chút thương tổn nào.

Tuyết linh nhìn mặt sau Tiểu Nhị, nơi đó có miệng vết thương nhỏ vun, đại khái là vừa nãy tạo thành.

Mãi tới khi tuyết linh liếm sạch sẽ, bắt đầu chuyển qua liếm mặt, Tiểu Nhị vẫn ngơ ngác không nhúc nhích. Nhìn Tiểu Nhị như vậy, trong lòng tuyết linh có chút hoảng hốt.

Liếm mặt Tiểu Nhị, muốn Tiểu Nhị đứng lên, chỉ là Tiểu Nhị không để ý, cứ ỉu xù nằm đó.

Tuyết linh đau lòng, nhưng không hề hối hận việc mình đã làm. Nó hi vọng có thể hoàn toàn chiếm giữ vật nhỏ đáng yêu này, vĩnh viễn giữ nó ở bên cạnh mình.

....

Hoàn Chương 98.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Đỉnh Ước Cho Bảo Bảo Là Không Đúng Nga!

Địch Nãi không yên tâm, cả đêm cứ xuống giường đi xem Tiểu Nhị vài lần. May mắn thể chất Tiểu Nhị không kém, hơn nữa nhờ Địch Nãi dùng thuốc đúng lúc nên không phát sốt, cả đêm chỉ nặng nề ngủ.

Phát Lôi có chút ghen tị, Địch Nãi đối với vật nhỏ kia thực sự quá tốt. Bất quá rất nhanh đã bị nụ hôn buổi sáng của Địch Nãi đánh tan thành mây khói.

Hôn Phát Lôi một ngụm xong, Địch Nãi liền cầm bàn chải chải ra ngoài son động đánh răng. Khoảng thời gian trước cậu đã dùng ống tre dẫn nước từ một dòng suối về, lúc cần dùng nước cũng tiện hơn.

Tuyệt linh bị nhốt bên ngoài cả đêm, thấy Địch Nãi đi ra thì lập tức phóng tới, dùng ánh mắt trông mong nhìn Địch Nãi. Nhìn một thân xinh đẹp của nó lúc này đã trở nên rối bời, cảm thấy cũng có chút đáng thương, bất quá, thực xứng đáng.

Cậu đi qua đá nó một cước: “Ngươi ấy, cũng may Tiểu Nhị không có việc gì, bằng không ta đá chết ngươi. Về sau không được khi dễ Tiểu Nhị, biết không?”

Tuyệt linh vội vàng hướng Địch Nãi ngoan ngoãn lắc lắc cái đuôi. Lúc này Địch Nãi mới xem như vừa lòng, tiếp tục đi rửa mặt. Tuyệt linh biết Địch Nãi đã tha thứ, lập tức nhanh như chớp chạy vào trong son động xem Tiểu Nhị.

Địch Nãi chà răng, ngẫm lại vẫn cảm thấy có chút buồn cười. Thế giới này quả thực quá điên cuồng mà. Nhóm tiểu động vẫn cũng biết yêu, mà lại còn là tình yêu đồng tính. Đây rốt cuộc là chuyện gì a!

Bất quá, Địch Nãi cũng không có lập trường để nói, dù sao nội chuyện cậu xuyên tới thế giới thú nhân thôi đã đủ điên cuồng rồi, lại còn yêu một thú nhân cường hãn, trước kia cho dù có mơ cậu cũng không tưởng tượng được chuyện thế này a!

Phát Lôi cũng theo tới, có chút không được tự nhiên chà răng, tâm tình Địch Nãi có chút vi diệu. Đây chính là nam nhân mà cậu yêu, tuy chủng tộc bất đồng nhưng chính là người mà cậu nhận định sẽ bên nhau cả đời.

Địch Nãi rửa mặt, dùng vải bố lau mặt, sau đó sáp qua hôn Phát Lôi vẫn còn đang cùng bàn chải phấn đấu chà răng một ngụm.

Phát Lôi ngậy người một lúc lâu mới ngậy ngó ním cười, sau đó hưng phấn tiếp tục cùng bàn chải chiến đấu. Y vì bị Địch Nãi cưỡng bức dụ dỗ uy hiếp, học thật lâu mới biết đánh răng, trước kia cảm thấy việc nhỏ này thực không có ý nghĩa, nhưng hiện giờ lại cảm thấy thực đáng giá.

Lúc Địch Nãi quay lại son động thì thấy Tiểu Nhị đã tỉnh lại, tuyệt linh đang liếm mặt nó. Tiểu Nhị nhỏ giọng kêu cầu nhàu, mắt tự nhiên quay đầu đi không thèm nhìn tuyệt linh, bất quá cũng không cự tuyệt tuyệt linh thân cận. Thấy vậy Địch Nãi cũng có chút yên tâm, xem ra hai nhóc con này cũng là tình đầu ý hợp.

Địch Nãi đặt đồ rửa mặt xuống, chuẩn bị ra ngoài rèn luyện. Tuy không còn ở trong bộ đội, bất quá thói quen rèn luyện vẫn không đổi được, đương nhiên, cũng không có ý thay đổi. Bất quá, cậu vừa định ra ngoài thì bị Phát Lôi cản lại.

Phát Lôi thực nghiêm túc nhìn cậu: “Khoảng thời gian này ngươi không nên chạy bộ, vận động kịch liệt như vậy rất nguy hiểm.”

Địch Nãi liếc mắt xem thường: “Này, không dễ có bảo bảo như vậy đi? Giờ chỉ mới vài ngày a?”

Phát Lôi vẫn không chịu từ bỏ: “Vẫn cẩn thận một chút thì tốt hơn.”

Địch Nãi quả thực hết chỗ nói rồi, chẳng lẽ sau này mỗi ngày chỉ có thể ăn ăn ngủ ngủ, sau đó ngồi chờ bảo bảo chào đời? Đây cũng quá khủng bố đi?

Bất quá, ra mời Phát Lôi không chịu xuống nước, Địch Nãi chỉ đành thỏa hiệp nói: “Ta không chạy bộ, kia đánh thái cực quyền được đi?”

Phát Lôi cũng biết thái cực quyền mà Địch Nãi nói là gì, vận động nhẹ nhàng như vậy, y cảm thấy thực không tồi, vì thế liền đồng ý.

Địch Nãi ở bãi cỏ trước son động đánh thái cực, trong lòng chỉ hận không thể đá Phát Lôi vài cái cho hả giận. Quên đi, chờ y xuất môn rồi hẳn chạy là được. Nói không thông với người nguyên thủy.

Địch Nãi luyện xong một bộ thái cực quyền, cũng đổ một thân mồ hôi. Mấy ngày nay thể lực tiêu hao quả thực có chút lớn, cường độ huấn luyện nhẹ nhàng thế này mà lại cảm thấy có chút mệt mỏi. Nhận khăn Phát Lôi đưa qua lau mồ hôi, sau đó ngồi trước son động, bắt đầu dùng bữa sáng.

Ăn xong, Phát Lôi quán quýt lấy Địch Nãi nửa ngày mới chịu đi sẵn. Địch Nãi thảnh thơi chạy tới khoảng ruộng gieo trồng.

Cậu đã phí rất nhiều tâm tư cho đám cây nông nghiệp này, bất quá hiệu quả không tốt lắm. Bởi vì không có kinh nghiệm, khoai lang chỉ sống được mười ngày, sản lượng lúa hoang thu được cũng rất ít.

Bất quá, cây ngô thì mọc rất tốt, mới vài ngày không thấy đã ra trái, có thể thu hoạch. Địch Nãi hái vài quả bắp để trưa nay luộc ăn.

Hái bắp xong, Địch Nãi ra bờ sông bắt đầu câu cá. Lại nói tiếp, trong các loại thịt, cậu vẫn thích ăn cá nhất.

Đang lúc Định Nãi vừa ném một con cá lớn tầm một kg lên bờ thì cậu thấy thú nhân bay về hướng này, ngồi trên lưng thú nhân chính là giống cái Thái Ni đã lâu rồi không thấy, trong tay Thái Ni còn ôm một tiểu bảo bảo.

Thái Ni hướng Định Nãi cười tủm tỉm phát tay: “Định Nãi, ta mang theo bảo bối nhà ta tới thăm ngươi nà.”

Thái Ni sinh ra một giống cái, trong bộ lạc giống cái rất được yêu thương, tất cả mọi người đều xem bé là của báu. Từ khi sinh đứa nhỏ, tính cách Thái Ni sáng sủa hơn hẳn.

Sau khi đáp xuống đất, Thái Ni hứng thú chạy tới xem Định Nãi câu cá. Định Nãi vội vàng đứng dậy, nhận lấy bảo bảo trên tay Thái Ni, chọc bé. Đứa nhỏ của Thái Ni cũng không sợ người, thấy Định Nãi nhăn nhó làm mặt quỷ thì hé miệng cười khanh khách.

Định Nãi nhìn không được hôn một ngụm lên mặt bé, kết quả, bé con cũng chum chim cái miệng nhỏ muốn hôn cậu. Định Nãi không ngừng áp mặt qua, để bé hôn đến dính đầy nước miếng.

Định Nãi bị bé con này mê hoặc, thậm nghĩ, nhóc con này thực đáng yêu, sau này lớn lên không chọc các thú nhân điên cuồng mới là lạ. Cậu vừa nâng cao bé, vừa hỏi Thái Ni: “Bảo bối nhà ngươi tên gì?”

“Gọi là Hi Á, ý tứ là thông minh xinh đẹp a!”

“Àn, không tồi. Tiểu Hi Á. Thúc thúc thương ngươi lắm a.” Định Nãi lại hôn bé một ngụm rồi mới chịu trả lại cho Thái Ni, gồm cả cùng bắp trên bờ nói: “Đi, về son động, ta làm món ngon cho các ngươi. Chốc nữa gọi cả Bội Cách xuống, để Côn Thập nhà hân chơi với Hi Á.”

Lúc Định Nãi về tới nhà, Phát Lôi đã đi săn trở lại. Nhìn thấy bé con nhà Thái Ni, cũng muốn ôm một cái, bắt quá hơi ngại nên chỉ ngốc ngốc hồ hồ ở bên cạnh cười cười. Định Nãi vội bảo y đi gọi một nhà Bội Cách cùng Mã Cát tới chơi.

Định Nãi trước tiên luộc bắp, sau ở dòng nước trước son động bắt đầu làm cá.

Văn Sâm Đặc nhìn hệ thống dẫn nước suối của Định Nãi, cảm thấy thực mới mẻ. Có thứ này kì thực rất tiện. Bọn họ hiện giờ có đứa nhỏ, thường xuyên cần nước để tẩy trừ giặt giũ, tuy đã dọn tới son động gần bờ sông nhưng lúc cấp bách vẫn cảm thấy hơi xa. Có ống tre dẫn nước về vẫn tiện hơn rất nhiều a!

Định Nãi vừa làm cá vừa ngẩng đầu vười nói: “Thứ này không tồi đúng không? Vốn theo truyền thống phải dọn lên son động phía trên, bắt quá khoảng thời gian trước Phát Lôi bị thương nên chưa kịp dọn đi. Hiện giờ tuy đã khỏi nhưng ta cũng không nghĩ tới chuyện dọn nhà. Ở bên dưới tiện hơn một chút, hơn nữa ở đây cũng quen rồi.”

Văn Sâm Đặc gật gật đầu: “Không dọn cũng tốt, dù sao các ngươi rất nhanh sẽ có tiểu bảo bảo, đến khi đó dọn tới dọn lui cũng phiền. Đúng rồi, thứ này, ngươi có thể dạy ta cách làm không?”

“Tốt, kỳ thực cũng dễ lắm, chỉ phiền mỗi chuyện tìm nguồn nước thôi.”

Rất nhanh, một nhà Luân Ân đã xuống. Tiểu thú nhân Côn Thập hiện giờ mập mạp béo tròn, vừa tới liền đòi Định Nãi ôm. Định Nãi chỉ đành rửa tay, ôm lấy bé. Định Nãi ôm Côn Thập đang đưa đang đưa: “Ngoan ngoan, thực nặng, thúc thúc sắp ôm Côn Thập không nổi rồi.”

Định Nãi ôm Côn Thập tới trước mặt Hi Á nhà Thái Ni: “Đến, đại lực sĩ chào hỏi Tiểu Hi Á đáng yêu nào.”

Côn Thập cười khanh khách, chẳng chút chờ hải vron tay tới sờ sờ mặt Hi Á, sau đó bị Tiểu Hi Á một ngụm ngậm lấy đầu ngón tay.

Định Nãi cười ha hả: “Nhóc con hư hỏng, nhỏ như vậy mà đã biết đùa giỡn giống cái? Xem đi, bị người ta cắn rồi, xứng đánh.”

Tiểu Hi Á vẫn chưa mọc răng, cái miệng mềm mềm mịn mịn đương nhiên không gây ra chút thương tổn nào cho Côn Thập, lại còn vron đầu lưỡi liếm liếm ngón tay Côn Thập, phát hiện không có hương vị gì thì phun ra.

Côn Thập hình như cảm thấy thực thú vị, vron hai tay qua muốn chơi đùa cùng Hi Á. Định Nãi bật cười: “Xem ra nhóc con này mới chơi cùng bạn mới. Đến, lên giường đi, để chúng nó tự chơi với nhau.”

Tiểu Hi Á vẫn chưa biết xoay người, đặt lên giường cũng chỉ nằm đó nhìn mọi người mà nhếch miệng cười. Côn Thập thì không, vừa được đặt xuống liền lật người bò qua, muốn sờ Tiểu Hi Á ở bên cạnh.

Bởi vì thời tiết thực nóng, tiểu thú nhân chỉ quấn một miếng da thú, vừa đặt xuống giường, da thú liền xỏ ra. Tiểu Côn Thập biến thành một bé con trần truội, bắt quá nó không quản chuyện này, chỉ vui tươi hơn hờ đưa tay kéo kéo da thú trên người tiểu Hi Á. Định Nãi thấy vậy, cười ha hả nói: “Hey, tiểu lưu manh này, cho dù người ta là giống cái, ngươi cũng không thể vừa thấy mặt đã lột quần áo người ta a!”

Những người khác nghe vậy cũng bật cười.

Định Nãi cảm thấy tiểu thú nhân cứ ở trường như vậy cũng không tốt, tốt nhất là làm cái yếm. Nói ra bộ dáng cùng phương pháp may yếm, mọi người đều cảm thấy không tồi. Định Nãi cảm một miếng da thú, bắt đầu làm mẫu.

Lúc này Mã Cát cùng Hách Đạt cũng tới, Mã Cát chạy tới trước giường đá, vui vẻ cúi xuống hôn hai nhóc, mỗi nhóc một cái. Bắt quá, cái yếm mà Định

Nãi nói cũng hấp dẫn Mã Cát, hẳn nói cũng muốn học để sau này may cho bảo bảo nhà mình.

Lúc nhóm người lớn không chú ý tình huống của nhóm tiểu bảo bảo. Tiểu Hi Á nhìn thấy Côn Thập chơi đùa với mình thì cũng vươn tay lên quơ quơ, không ngờ vô trùng mặt tiểu Côn Thập một cái. Cái tát này dọa tiểu Côn Thập sững sốt, đầu đầu cái miệng nhỏ muốn khóc, cuối cùng lại khóc không thành mà đột nhiên biến hóa thành hình thú.

Địch Nãi mắt sắc, lập tức phát hiện: “Mau nhìn mau nhìn, bảo bảo biến thành hình thú rồi!”

Mọi người lập tức vây xem Côn Thập, hóa ra tiểu Côn Thập rất ít khi chủ động biến hình, lần này thực sự làm Bội Cách vui sướng hơn nửa ngày.

Côn Thập trong hình thú lắc lắc mình đứng dậy, sau đó vươn đầu lưỡi liếm mặt Hi Á. Tiểu Hi Á bị liếm tới phát ngứa, khó chịu quay đầu né tránh. Chính là Côn Thập không để ý, tiếp tục liếm hăng say. Vì thế, tiểu Hi Á nổi giận, vươn bàn tay bé xíu mồm mồm nhéo tai Côn Thập.

Nhóm người lớn vây xem đều cười ha hả, Bội Cách tím tím nói: “Ai nha, xem Côn Thập nhà ta chơi với tiểu Hi Á vui biết bao a! Bằng không, sau này cứ để tiểu Hi Á làm bầu bạn của Côn Thập nhà ta đi.”

Thải Ni cũng hí hóp mắt đáp ứng: “Tốt tốt!”

Địch Nãi ở bên cạnh có chút buồn bực, uy, các người phải để đám nhỏ tự do yêu đương chứ, dính ước từ bé là không đúng a!

Địch Nãi còn chưa kịp biểu đạt ý kiến thì Mã Cát ở bên cạnh đã kéo cậu: “Hey, Địch Nãi, người thấy nhóm tiểu bảo bảo có bạn chơi cùng thật tốt a! Ta thấy, chúng ta cũng cùng sinh một đứa đi? Đến khi đó, nếu sinh được một thú nhân cùng một phi thú nhân thì sau này để chúng kết thành bầu bạn luôn, hi hi.” Mã Cát càng nói càng vui vẻ, quả thực hai mắt cũng tỏa sáng.

Địch Nãi nghe vậy thì vô ngữ một lúc lâu. Chẳng lẽ xã hội nguyên thủy lưu hành dính ước từ bé à? Không cần a! Yêu đương là phải tự do!

...

Hoàn Chương 99.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đắc Chứng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Còn Phải Cố Gắng Một Chút

Tiểu Côn Thập bị nhéo tai, lắc lắc nửa ngày cũng không hất được tay tiểu Hi Á, khí lực không đủ ngã nhào xuống biến về hình người. Bất quá vừa lúc lại ngã nhào vào mặt tiểu Hi Á, hai cái miệng chạm vào nhau, làm nhóm người lớn cười ha hả nửa ngày.

Tiểu Hi Á bị tiểu Côn Thập đè nặng, có chút thở không nổi, bắt đầu ô ô khóc, lúc này nhóm người lớn mới bế hai bé lên.

Địch Nãi may mắn một cái yếm, tuy đường may xiêu xiêu vẹo vẹo nhưng điểm chú ý hiện giờ là tính thực dụng. Cho nên lúc Địch Nãi mặc yếm cho Côn Thập, mọi người đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Lúc này bắp luộc cũng chín tới, Địch Nãi gấp ra đĩa rồi chia cho mỗi người một trái. Đây là lần đầu tiên mọi người ăn bắp, người thấy mùi thơm liền giành giật nước miếng, đều nói trước kia không biết nên cứ để nó mọc hoang bên ngoài, quả thực quá lãng phí mà.

Địch Nãi cũng cầm một trái gặm, nói thật, trước kia khi còn ở quê cậu cũng rất thích ăn bắp, bất quá tới giờ cũng hơn một năm chưa ăn rồi. Nhớ tới trước kia mẹ thường luộc bắp cho mình ăn, mũi liền có chút chua xót muốn khóc. Bộ dáng mẹ đã không còn nhớ rõ, hiện giờ bà đang ở trên thiên đường, không biết có bắp ăn hay không.

Địch Nãi gặm bắp luộc xong thì lấy thêm vài trái tới bên đồng lửa ngồi nướng. Cậu nghĩ, nếu mọi người đều thích ăn bắp thì cứ nướng thử, để mọi người thưởng thức thêm một hương vị bất đồng.

Kỳ thực nếu có thể làm thành bông ngô thì sẽ có càng nhiều yêu thích hơn. Đáng tiếc, loại này nếu không có dụng cụ thì Địch Nãi không có năng lực làm ra.

Sau khi nướng xong thì chỉ còn dư lại ba trái, Địch Nãi bóc hạt ra, chuẩn bị chóc nửa dùng để nấu ăn, bắp tươi xào với ớt cũng rất ngon, hương vị ngọt ngọt pha lẫn chút cay cay, mang đi xào thịt thì ngay cả thịt cũng có mùi thơm ngát của bắp.

Kỳ thực Địch Nãi rất muốn món ăn sáng ‘lưỡng mẫu địa’ của Vân Nam, đáng tiếc không tìm được đậu nành nên không có cách nào làm được. Món này cậu từng ăn ở một quán bán điểm tâm sáng ở Vân Nam, kì thực nó chính là bắp xào với đậu nành sau đó cho thêm ớt đỏ. Món này có ba màu xanh vàng đỏ đan xen, thoạt nhìn rất xinh đẹp, hương vị cũng thơm ngọt.

Địch Nãi lần đầu tiên ăn đã yêu thích, khi đó còn có ý hỏi tên món này. ‘Lưỡng mẫu địa’, một mẫu bấp một mẫu đậu, cậu cảm thấy cái tên này quá thực rất chính xác nên nhớ tới giờ. Đáng tiếc hiện giờ cậu chỉ mới có bấp mà thôi.

Hôm nay Phát Lôi sẵn về một con lợn rừng, con lợn này có chút béo, nhìn lại mấy con cá câu được cũng béo, Địch Nãi muốn làm một món ăn mới——chả cá. Món này là trước kia có một chiến hữu từng làm, Địch Nãi là một người thích ăn ngon nên ăn một lần liền nhớ thương phương pháp chế biến, liền quán quít chiến hữu hồi nửa ngày, thật vất vả mới học được.

Nguyên liệu làm chả cá khá đơn giản, là thịt mỡ, cá cùng trứng. Không có trứng gà, thế bằng trứng chim cũng được. Địch Nãi kích động từ thịt lợn cắt ra một miếng thịt mỡ, bắt đầu làm chả.

Khi đó chiến hữu có ý nhắc nhở, cá tươì dùng để làm chả thì phải dùng phần thịt non ở bụng chứ không phải ở lưng, vì thế Địch Nãi cẩn thận cắt phần thịt trên bong bóng cá cắt xuống.

Băm nhuyễn thịt cá cùng thịt heo, sau đó bắt đầu quện đều, đồng thời bỏ thêm lòng trắng trứng, chút nước, quện đều. Trước tiên nấu một nồi nước, chờ nước sôi rồi thì bỏ vào từng khối từng khối, sau khi luộc chín thì vớt ra. Chả cá đã thành hình.

Nước luộc có thể thêm gừng tỏi cùng gia vị để nấu thành canh, sau đó cắt lát chả cá bỏ vào, lúc ăn thì hóp một ngum vừa cái vừa nước. Hương vị chả cá rất ngon, hơn nữa không có xương, ăn vào thực đã ghiền.

Số thịt cá còn lại, Địch Nãi nấu thành canh cá. Có hai nhóc con ở đây, còn phải chú ý tới khẩu vị của chúng. Đứa nhỏ ăn cá sẽ thông minh, này đã được khoa học chứng minh.

Nội tạng lợn rừng, Địch Nãi bảo Phát Lôi giữ lại, rửa sạch để chế biến.

Thận lợn rừng Địch Nãi chuẩn bị làm món lủi. Cậu cảm thấy khoảng thời gian này vì kế hoạch tạo bảo bảo mà thất lưng mình chịu tội không ít, nên bồi bổ một chút thì tốt hơn. Thận heo lủi khá đơn giản, sau khi chế đôi thận, bỏ tuyết mũi cùng màng gân, rửa sạch rồi bồi muối cùng gia vị này nọ, sau đó dùng lá sen gói lại, bọc bên ngoài một lớp bùn rồi vùi vào dưới đất lò.

Địch Nãi làm thêm vài món rau xào, sau đó mọi người quần quần cùng ăn cơm. Địch Nãi vừa ngồi xuống ăn vài ngum, Phát Lôi đã không ngừng gấp bong bóng cá vào chén cậu.

Địch Nãi thích ăn bong bóng cá, sau khi nhận thức Địch Nãi một đoạn thời gian, Phát Lôi đã chậm rãi quan sát được. Sau đó, chỉ cần có món cá, Phát Lôi sẽ thực sẵn sóc gấp bong bóng cá cho cậu.

Địch Nãi thỏa mãn gấp bong bóng cá bỏ vào miệng, chậm rãi nhấm nuốt, cảm thấy mỹ vị thế gian chẳng qua cũng thế mà thôi.

Thái Nhi gấp một miếng thịt cá bỏ vào miệng, nhai nhuyễn rồi uy cho tiểu Hi Á. Tiểu Hi Á chớp chớp ăn ngon lành.

Tiểu Côn Tháp ở bên kia thì không dễ nuốt như vậy, Bội Cách cầm đũa uy bé, bé cứ một mực quơ quơ muốn túm lấy chiếc đũa, không chịu phối hợp. Luân Ân ở bên cạnh xé một miếng thịt lợn rừng đã nướng chín, nhai nát rồi dùng tay trực tiếp uy vào miệng tiểu Côn Tháp, bé liền hàm hồ ăn luôn.

Nhìn một màn này, Phát Lôi hâm mộ tới ánh mắt tỏa sáng, sau đó gấp một đũa rau cho Địch Nãi, để cậu ăn nhiều một chút. Nói không chừng, tiểu bảo bảo của y hiện giờ đã có trong bụng Địch Nãi!

Tiểu Nhị vốn đang nằm trong ổ, nghe thấy mùi liền chậm chậm bò ra. Địch Nãi thấy bộ dáng nó vẫn thực suy yếu, liền gấp chả cá cho nó ăn.

Tiểu Nhị từng chút từng chút gặm cắn, hoàn toàn không còn bộ dáng hùng hục ngày xưa.

Tuyết linh cũng chạy ra, áy náy đứng bên cạnh, thỉnh thoảng liếm liếm lưng Tiểu Nhị. Nhìn bộ dáng tội lỗi của nó, Địch Nãi cũng xé cho nó một miếng thịt nướng.

Mã Cát nhìn bộ dáng uể oải của Tiểu Nhị, liền hỏi Địch Nãi: “Vật nhỏ này bị sao vậy? Sinh bệnh à?”

Địch Nãi có chút xấu hổ, sờ sờ mũi, cuối cùng vẫn nói ra ngọn nguồn.

Mã Cát trái lại không hề giật mình: “Hèn chi ta cứ thấy tình cảm hai nhóc này thực tốt, hóa ra là một đôi a, không tồi.”

Địch Nãi có chút giật mình, cậu không nghĩ người thời này có trình độ tiếp nhận cao đến vậy, thấy hai giống loài khác nhau yêu đương cũng không cảm thấy kỳ quái. Xem ra, cậu còn không phóng khoáng bằng người nguyên thủy a!

Ăn xong, Địch Nãi thấy hôm nay có mặt đầy đủ, liền bảo các thú nhân giúp mình thu gặt lương thực. Lúa hoang cơ bản đã chín tới, thừa dịp thời tiết tốt, sớm thu hoạch cho an tâm. Bằng không, cậu sợ nước sông dâng lên ngập cả khoảng ruộng hoặc bị chim ăn hết. Nếu thật là vậy, nửa năm vất vả này hoàn toàn uổng phí a.

Hách Đạt, Luân Ân cùng Văn Sâm Đặc đều không nói hai lời, cầm liềm đá theo Địch Nãi cùng Phát Lôi đi ra ruộng. Mã Cát cũng muốn hỗ trợ, Địch Nãi cười cười, cũng không cự tuyệt. Bất quá, cậu cảm thấy Mã Cát bình thường không làm những việc nặng, khẳng định chịu không nổi.

Bội Cách cùng Thái Nhi ôm đứa nhỏ, cảm thấy ngây ngốc trong son động cũng không có ý nghĩa, liền đi theo giúp vui.

Tới ruộng, Địch Nãi làm mẫu gặt lúa. Trong tay cậu cũng là liềm đá, tuy cậu có dao găm nhưng dùng để gặt lúa thì sẽ tạo thành tổn tại cho dao, giảm bớt thời gian sử dụng của nó. Hiện giờ Địch Nãi chỉ còn lại một món vũ khí tốt này mà thôi, cậu không muốn để nó hư quá sớm, cho nên cũng dùng liềm đá như mọi người.

Liềm đá không đủ sắc bén, gặt lúa khá cố sức, bình thường cần phải cứa vài lần mới cắt đứt thân lúa.

Địch Nãi dù sao cũng đã trải qua huấn luyện, tay dùng lực một chút cũng miễn cưỡng có thể ứng phó, một phút có thể cắt đứt hai ba cây. Mã Cát dùng sức chín trâu hai mỗ mới cắt được một cây, lại còn cọ tay mình tới vừa thừng vừa đỏ. Hách Đạt đau lòng bảo hấn ra ngoài nghỉ ngơi, lúc này Mã Cát mới chịu thôi.

Lúc này đang là cuối hạ, thời tiết nóng bức, mặt trời chói chang. Bội Cách cùng Thái Ni vốn trên bờ ruộng cười hi hi quan sát, lúc này đã chuyển trận doanh qua bóng râm dưới gốc cây.

Địch Nãi gặt lúa, cả người phơi dưới nắng, mồ hôi không ngừng nhiều xuống ruộng, chảy cả vào mắt, có chút bỏng rát. Trước mắt còn có không ít côn trùng đập chồn bên cạnh, cắn rủa đau đớn.

Lúc này Địch Nãi mới cảm nhận được sự vất vả của cha mẹ. Trước đây cha mẹ thương cậu, cơ bản mỗi khi tới mùa gặt đều bảo cậu đi phơi lúa, không cho xuống ruộng. Khi đó, trên tay cậu thường xuyên bị rộp bọng nước, còn ngại phơi nắng mà mệt mỏi. Giờ chân chính xuống ruộng gặt lúa mới hiểu công việc phơi lúa là nhẹ nhàng thế nào.

Mảnh ruộng của Địch Nãi không tính là lớn, năm người đồng tâm hiệp lực, rất nhanh đã gặt xong. Buông liềm đá trong tay, nhìn lại hai tay mình, quả nhiên đã có bọng nước.

Địch Nãi chỉ huy mọi người gom lúa đã đặt lại một chỗ, sau đó ôm về phơi ở khoảng sân trước sơn động. Địch Nãi rất muốn dùng phương pháp hiện đại để tuốt hạt, đáng tiếc, không có sân gạch nên chỉ đành dùng phương pháp nguyên thủy nhất, trực tiếp dùng tay.

Cậu bảo các thú nhân bọc tay bằng một lớp da thú thật dày, sau đó trải một lớp da thú trên mặt đất, chậm rãi dùng tay tuốt lúa rút vào da thú. Lúa hoang phủ kín tấm da thú, sau đó mang ra phơi nắng.

Phương thức này kì thực khá hao phí tâm trí, hơn nữa không cẩn thận còn có thể bị cắt vào tay.

Địch Nãi tuốt tới sưng đỏ cả hai tay, nghĩ thầm, nếu sang năm được mùa hơn mà vẫn dùng phương thức này thì không phải sẽ mệt chết sao? Đến khi đó, phải làm một cái bồ đập lúa mới được.

Bất quá, nhìn lúa hoang thu hoạch được trải đầy trên vài tấm da thú, trong lòng cũng có chút vui sướng. Nghĩ tới sau khi lúa phơi khô có thể mang đi nấu cơm, từ nay về sau cuối cùng cũng có thể thoát khỏi tình cảnh không có cơm ăn như vậy giờ.

Địch Nãi bận rộn một hồi thì cùng Mã Cát làm bữa tối. Buổi sáng Phát Lôi bắt được vài con chim bồ câu, vừa lúc hầm canh cho mọi người, hương vị cực kì thơm ngon.

Mãi cho tới khi màn đêm buông xuống, mọi người mệt lử người cùng ăn bữa tối. Địch Nãi cảm ơn mọi người đã hỗ trợ, còn hứa hẹn sau khi lúa phơi xong sẽ mời bọn họ ăn món mới.

Mọi người đi rồi, Địch Nãi bảo Phát Lôi chờ mình ra hồ tắm rửa. Làm ruộng quả thực vất vả không phải bình thường, trên người cứ ngứa ngáy. Tới hồ, một thân mồ hôi được tẩy sạch, Địch Nãi mới cảm thấy cả người thoải mái hơn hẳn.

Phát Lôi xung phong giúp cậu mát xa, ấn ấn một hồi dục vọng liền dâng trào, liền áp đảo Địch Nãi lên tảng đá bên hồ, vừa hôn vừa dùng vật cứng nóng bóng của mình đỉnh đỉnh Địch Nãi.

Địch Nãi bất mãn hô: “Này, mệt sắp chết rồi mà ngươi vẫn còn tinh lực à?”

“Đứa nhỏ của Luân Ân cùng Văn Sâm Đặc đáng yêu cỡ nào a, chúng ta phải cố gắng hơn nữa mới sớm có bảo bảo a.”

Địch Nãi trầm nghĩ, này cũng có lý a, mình đâu có lý do gì cự tuyệt? Vì thế liền nhắm mắt lại, ngậm đồng ý.

Phát Lôi gần nhẹ một tiếng, hóa thân thành dã thú, bắt đầu cuồng liếm. Địch Nãi tuy cảm thấy thực mỗi một nhưng rất nhanh bị đầu lưỡi ướt át lại có chút thô ráp của y khơi mào dục vọng.

Phát Lôi vừa thấy Địch Nãi động tĩnh, liền bật người xuất thương ra trận, trong cơ thể cực kỳ mê người dưới thân cố gắng cày cấy.

....

Hoàn Chương 100.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chủng Binh Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Địch Nãi Trả Thù

Giữa hè, trong sơn cốc một mảnh xanh tươi, hương vị cỏ cây tươi mát làm người ta cảm thấy thần thanh khí爽. Địch Nãi chấp tay sau lưng ngâm cọng cỏ trong miệng nhìn nhóm phi thú nhân tập luyện, thỉnh thoảng sẽ lên tiếng chỉ điểm một chút.

Từ khi thương thế của Phát Lôi tốt lên, Địch Nãi liền rảnh rỗi, Mã Cát nói không bằng cậu chỉ nhóm phi thú nhân luyện chút quyền cước, Địch Nãi cảm thấy đề nghị này không tồi nên đồng ý.

Bất quá, phi thú nhân đã quen an nhàn sung sướng, tuy không mập nhưng gân cốt cũng đã cứng nhắc, nếu không phải các thú nhân thường xuyên lôi kéo bọn họ làm tình, phòng chừng cốt cách đã sớm rỉ sét.

Địch Nãi nghĩ ngợi một chút rồi quyết định dạy bọn họ từ phần cơ bản nhất, đứng trung bình tấn, đá cao cùng đâm tới.

Cũng may các phi thú nhân tuy yếu ớt nhưng vẫn thực tâm bồi phục vị bầu bạn tộc trưởng này, dù sao mọi người đều kiến thức qua khả năng của Địch Nãi, bởi vậy cậu nói thế nào thì làm thế ấy.

Động tác cơ bản luyện được mười ngày, hiện giờ cũng có thể xem là có căn bản. Địch Nãi hô khẩu lệnh, bọn họ đã có thể lập tức làm ra động tác, đương nhiên, không tránh được chuyện đội hình có chút không đồng đều. Địch Nãi cũng không cưỡng cầu, dù sao cũng không phải luyện binh, cũng không cần duyệt binh cho ai xem, miễn cưỡng thông qua là tốt rồi.

Luyện một hồi, Địch Nãi thấy mọi người đều bắt đầu thờ hồng học thì phun cọng cỏ trong miệng ra, nói tạm nghỉ một lúc rồi luyện tiếp.

Đối với các phi thú nhân mà nói, luyện võ tới trình độ có thể phòng thân thì cơ bản không có khả năng. Địch Nãi chỉ rèn luyện để thân thể bọn họ khỏe khoắn hơn, thân thủ nhanh nhẹn hơn, ít nhất thì tốc độ chạy cũng nhanh hơn. Nếu thật sự gặp phải kẻ địch thì cứ ở cự ly xa mà bắn tên, không cần phí nhiều sức lực, chỉ cần nắm vững kỹ xảo.

Phi thú nhân nghe thấy sắp được học bắn tên thì đều hoan hô. Kỳ thật, tuy bọn họ vẫn luôn được thú nhân bảo hộ, sức lực yếu ớt trói gà không chặt, nhưng bọn họ vẫn muốn tự mình bắt được con mồi. Bất quá điều kiện thân thể hạn chế nên không có cách nào thực hiện, hiện giờ có phương thức đi săn đơn giản hơn, bọn họ đương nhiên thực hoan nghênh.

Mã Cát lau mồ hôi, bụng nổi nước sôi để nguội rót cho mọi người uống.

Địch Nãi cũng uống một ngụm, tiếp đó bắt đầu phân phát cung tên cho mọi người. Mấy thứ này là cậu thức suốt đêm gấp gáp chế tạo, tiêu phí không ít tinh lực. Địch Nãi quyết định sau này sẽ dạy bọn họ tự làm cung tên, bằng không nếu cứ để cậu cung ứng thì sẽ bận chết mất.

Cầm cung tên trong tay, mọi người đều háo hức muốn thử sức. Địch Nãi thấy hiện trường có chút hỗn loạn thì hô to: “Này này đừng loạn, đến đến đến, mọi người nhắm về hướng này, bắn vào bìa ngắm treo trên cây, hiểu không?”

Địch Nãi trước đó đã treo mấy tấm ván gỗ lên cây, mục tiêu khá rõ ràng. Địch Nãi vừa dứt lời thì một loạt mũi tên được bắn ra, phần lớn đều xiêu xiêu vẹo vẹo, chỉ có vài mũi tên có thể bắn sọt qua mép bìa.

Địch Nãi cười khò, bọn họ luyện suốt mấy ngày tự nhiên vẫn xoay ngang, thật sự là hết chỗ nói mà. Bất quá, cậu vẫn nhẫn nại bước tới sửa lại tư thế, giải thích trọng điểm.

Địch Nãi vừa sửa xong cho một người thì thấy Tiểu Nhị lon ton chạy tới, theo sau còn có Tuyết Linh. Bất quá Tuyết Linh rất kỳ quái, vừa đi còn vừa hướng phía sau gằm gừ uy hiếp.

Địch Nãi liền ôm lấy Tiểu Nhị, vừa vuốt ve bộ lông mềm mại của nó vừa hỏi: “Làm sao vậy?” Còn chưa dứt lời thì đã nhìn thấy một đám tiểu thú nhân trong dạng thú hình vui vẻ chạy tới. Địch Nãi cười hắc hắc, búng trán Tiểu Nhị: “Nga, hóa ra là bị đám nhỏ dọa nên chạy tới tìm chủ nhân bảo hộ a!”

Tiểu Nhị làm nũng cọ cọ trong lòng Địch Nãi, lại còn vờn đầu lười lười lấy lòng liếm liếm tay cậu. Xoa xoa phần lông mềm mại trên lưng nó, cảm giác thực thoải mái, Địch Nãi cười tủm tỉm quay đầu nhìn đám nhóc quấy rối.

Các tiểu thú nhân chạy tới trước mặt Địch Nãi thì ngừng lại, sau đó đều hóa về hình người. Đi đầu chính là Lý Áo, nó đã rất quen thuộc với Địch Nãi, vừa hóa thân liền hô: “Địch Nãi thúc thúc, ta cũng muốn bắn tên, người dạy ta được không?” Nhóm tiểu đồng bọn phía sau cũng nhao nhao: “Dạy chúng ta bắn tên đi! Ta cũng muốn học.”

Địch Nãi cười nói: “Các người học làm gì? Thứ các người nên học là cách đi săn chứ không phải mấy cái này.”

Lý Áo giải thích: “Thúc thúc, chúng ta học xong thì có thể dạy cho phi thú nhân a! Như vậy người có thể đỡ vất vả hơn.”

Địch Nãi cười thầm, nhóc con này nghĩ cũng thực sâu xa, hẳn là muốn khoe khoang trước mặt nhóm phi thú nhân đi!”

Địch Nãi cảm thấy lý do cũng khá chí lý, vì thế đồng ý để đám nhỏ cùng học với nhóm phi thú nhân, bắt quá, không được quấy rối.

Lý Áo nghiêm nhiên đã trở thành vương trong đám nhóc, ngay từ đầu đã nắm quyền chi phối, phát số cung tên còn dư lại cho vài tiểu thú nhân hơi lớn một chút. Nhóm tiểu thú nhân không có cung tên đều dùng ánh mắt trông mong nhìn bọn nó, Lý Áo liền trấn an: “Đừng gấp, nhóm ca ca học xong sẽ dạy lại các ngươi.”

Địch Nãi vuốt cằm mỉm cười, xem ra là nhân tài có thể đào tạo a!

Nhóm tiểu thú nhân chỉ mới bắt đầu học nên hoàn toàn không nắm được trọng điểm, Địch Nãi không thể không buông Tiểu Nhị, bắt đầu dạy lại.

Tiểu thú nhân trời sinh khí lực lớn, kéo cung không thành vấn đề. Lực tay của chúng khá ổn, nhãn lực cũng không sai, cũng khá chuyên chú nên chỉ sau một lúc liền thành công.

Mũi tên bắn ra còn phải nhặt trở về, nhìn Tuyết Linh ở bên cạnh đang muốn trêu chọc Tiểu Nhị, Địch Nãi liền phúc hắc hô: “Tuyết Linh, đi, nhặt tên về cho ta.”

Tuyết Linh quay phắt đầu đi làm như không nghe thấy. Địch Nãi không vui: “Hey, tên nhóc này cứ nhiên dấm lên mặt với ta hử, nghĩ ta không trị được mi à?”

Địch Nãi bước qua ôm lấy Tiểu Nhị, vừa vuốt lông vừa chậm rãi nói: “Tuyết Linh, mi có chịu đi nhặt tên không? Không đi thì sau này không cần theo Tiểu Nhị nữa, đến từ đâu từ cứ chạy về đó đi.”

Tuyết Linh quay qua... nhìn Tiểu Nhị trong lòng Địch Nãi, lại nhìn những mũi tên rơi rớt cách đó không xa, do dự một chút, cuối cùng vẫn khuất phục. Dù sao cốt khí hay ngạo khí gì đó cũng không quan trọng bằng Tiểu Nhị a! Tiểu bại hoại kia đến bây giờ vẫn thân cận nhân loại kia hơn, thật sự là tức chết nó mà! Một ngày nào đó, nó muốn bắt cóc Tiểu Nhị, làm nó hoàn toàn thuộc về mình!

Tuyết Linh hướng Địch Nãi nghe rằng, sau đó phóng tới ngâm tên chạy trở về, ném tới bên chân Địch Nãi. Nhìn bộ dáng ngạo kiều của Tuyết Linh, cậu ngồi xổm xuống xoa xoa đầu nó: “Như vậy mới ngoan chứ! Ngươi ngoan ngoãn nghe lời thì ta sẽ không bạc đãi ngươi. Đi đi, nhặt tiếp.”

Tuyết Linh thấy Địch Nãi được tiện nghi mà còn khoe mẽ thì thực sự muốn lao lên cắn một ngụm, đáng tiếc, người này nó đặc tội không nổi, thế nên chỉ có thể nhẫn nhịn đi nhặt tên.

Địch Nãi ôm Tiểu Nhị cười thực đắc ý, dám khi dễ vật sở hữu của cậu thì phải đại giới a!

Lúc Phát Lôi tới nơi, liếc mắt liền thấy bầu bạn của mình trong đám người.

Địch Nãi chính là chói mắt như vậy, cứ hệt như một vật thể phát sáng có thể hấp dẫn tất cả những người quen biết. Mái tóc đen mượt dưới ánh mặt trời lấp lờ tỏa sáng, làn da lúa mạch khỏe mạnh sáng bóng, ánh mắt đen láy hơi nheo nheo, khóe môi cong lên tràn ra ý cười, tuy thoạt nhìn có chút lười nhác nhưng Phát Lôi biết cậu luôn giữ vững cảnh giác, tựa như một tiểu thú vừa trưởng thành, tràn đầy sức sống.

Mỗi lần Phát Lôi nhìn thấy Địch Nãi cười như vậy thì đều muốn bỏ nhào tới hôn môi cậu. Khóe môi hơi cong lên kia quả thực tràn đầy hấp dẫn, làm trái tim y ngứa ngáy.

Địch Nãi thấy Phát Lôi tới liền mỉm cười phát phát tay: “Hey, ngươi về rồi à? Có mang về thứ gì tốt không?”

Phát Lôi bị nụ cười sáng lạn kia chói lóa cả mắt, sững sờ một lúc lâu mới vội vàng đáp xuống. Sau khi tiếp đất, Phát Lôi lôi chiếc túi đeo trên lưng xuống cho Địch Nãi, lấy lòng cười nói: “Xem xem, này có phải đậu nành mà ngươi nói không?”

Từ lần trước Địch Nãi nói qua món ‘lưỡng mẫu địa’, Phát Lôi liền ghi nhớ chuyện này trong lòng. Đoạn thời gian trước Phát Lôi có hơi bận rộn vì chuyện trong tộc nên không có thời gian, hôm nay rảnh rồi y liền chạy đi tìm. Dựa theo miêu tả của Địch Nãi, y tìm được rất nhiều thực vật giống với đậu nành, liền hái tất cả mang về.

Địch Nãi ngồi xổm xuống đất mở bao ra, vừa thấy liền mỉm cười: “Wow, Phát Lôi, ngươi đúng là lợi hại, cứ nhiên tìm được nhiều loại đậu như vậy.” Địch Nãi cẩn thận xem xét, phát hiện trong bao cứ nhiên có đậu hà lan, đậu đũa, đậu kiếm, còn có một đồng đậu mà cậu không biết tên. Ra mời, Phát Lôi đã hái tất cả các loại đậu mà mình tìm thấy.

Địch Nãi xem xét hết một lượt, cuối cùng ở cuối bao tìm thấy loại mình muốn— đậu tương, cũng chính là đậu nành. Nhặt một quả đậu lên, hướng Phát Lôi lắc lắc: “Ha ha, chính là loại này, thật tốt quá.”

Phát Lôi nghe thấy có loại Địch Nãi muốn thì bật người sấp mặt tới gần, thực chờ mong nhìn cậu.

Địch Nãi sững sờ một lúc mới kịp phản ứng, này là muốn thưởng a. Cậu liền kiễng mũi chân hôn một cái thật kêu trên má Phát Lôi: “Không tồi, rất lợi hại.”

...

Chương 102: Địch Nãi Có

Phát Lôi cảm thấy chỉ hôn như vậy thì không đủ, liền dấu mỏ chỉ chỉ môi mình, tiếp đó lại sáp tới. Địch Nãi bất đắc dĩ, chỉ đành ngẩng đầu hôn lên môi y.

Phát Lôi ôm cổ Địch Nãi, vươn đầu lưỡi liếm lên đôi môi khép chặt của cậu, rất nhanh liền hôn tới mức Địch Nãi hít thở không xong, chỉ đành mở miệng mặc cho đối phương tàn sát bừa bãi.

Địch Nãi bị hôn có chút thất thần, sau một lúc lâu mới đẩy Phát Lôi ra, lúc này môi cậu đã đỏ hồng sáng bóng. Vươn ngón tay điểm điểm lồng ngực cứng rắn của Phát Lôi, khó chịu nói: “Này, người làm tộc trưởng mà không chú ý hình tượng gì cả, không thấy có rất nhiều đứa nhỏ à? Không sợ dạy hư chúng sao?”

Phát Lôi xấu hổ cười cười: “Nhất thời kích động, hắc hắc.” Địch Nãi liếc mắt xem thường, cũng lười so đo.

Nhìn sắc mặt Địch Nãi, Phát Lôi lấy lòng nói: “Giờ ta ra sông giúp người bắt nghêu, không phải người nói muốn ăn à?”

Địch Nãi gật gật đầu: “Ừm, tốt, vớt nhiều một chút. Chốc nữa dạy bọn họ xong, ta ra vớt với người.”

Phát Lôi liền vui tươi hơn hờ chạy ra bờ sông, ‘ùm’ một tiếng nhảy xuống nước. Mò được một con, liền hướng Địch Nãi hô: “Xem này, một con thật to.” Địch Nãi cười cười lắc đầu, người này cứ hết như đứa nhỏ ấy, làm sao giống tộc trưởng a!

Phát Lôi bất chấp hình tượng tộc trưởng này nọ, quay cuồng vui vẻ tát nước, ném mớ nghêu mò được lên bờ.

Động tĩnh bên Phát Lôi thật sự quá lớn, rất nhanh nhóm tiểu thú nhân liền nhìn không được, đều bỏ lại cung tên chạy ra bờ sông muốn mò nghêu. Bất quá nhìn tộc trưởng, lại nhìn con sông, có chút do dự.

Phát Lôi thấy dòng nước ở đoạn sông này khá êm, hẳn nhóm tiểu thú nhân cũng có thể xuống nước, liền vẫy vẫy tay: “Xuống chơi đi.” Vì thế một loạt tiếng ‘ùm ùm’ vang lên, đám tiểu thú nhân cùng nhảy xuống.

Lập tức khoảng sông trở nên náo nhiệt, ngay cả nhóm giống cái đang tập bắn cung cũng bị hấp dẫn lực chú ý. Địch Nãi thấy mọi người không còn tâm tư luyện tập, liền nói: “Được rồi, hôm nay tập tới đây thôi, giải tán.”

Nhóm phi thú nhân ‘ồ..’ một trận, cũng lập tức bỏ lại cung tên chạy ra bờ sông, cởi giày rom, thử thăm dò một chút rồi bước xuống sông. Địch Nãi cũng chạy theo đoàn người, nhảy xuống sông mò nghêu. Nhất thời bầu không khí trở nên ồn ào náo nhiệt, tiếng hoan hô vì mò được nghêu không ngừng vang lên. Mọi người cùng so tài xem ai mò được con nghêu lớn nhất.

Thời tiết tháng sáu khá nóng bức, có thể ngâm mình trong nước sông, mọi người đều cảm thấy thực mát mẻ, vì thế liền chơi đùa thực vui vẻ.

Phát Lôi thấy mọi người vui đùa như thế thì cũng không còn chuyên tâm, ngược lại vòng ra ngoài, nhắc nhở mọi người không cần ra xa bờ. Lúc này y mới lộ ra ý thức trách nhiệm của tộc trưởng.

Thấy Phát Lôi có chút nhàn chán đứng dưới sông, Địch Nãi liền nảy ý xấu hắt nước lên người đối phương. Phát Lôi lập tức trúng đạn, lau nước trên mặt, thấy Địch Nãi nhìn mình cười xấu xa thì cũng bắt đầu hắt nước. Tay phát Lôi khá lớn, nước hắt qua cũng nhiều nên chẳng những trúng Địch Nãi mà còn trúng cả Mã Cát ở bên cạnh.

Mã Cát mặc kệ, cũng bắt đầu hắt nước Phát Lôi. Hắt hắt sao lại trúng người bên cạnh Phát Lôi, vì thế đám người vô tội dính nạn cũng bắt đầu tham gia, loạn thành một đoàn, hoạt động mò nghêu đang hạo hạo đã biến thành hội tát nước. Mọi người đang vui vẻ chơi đùa thì một đôi bầu bạn bay tới.

Giống cái nhảy xuống khỏi lưng thú nhân bầu bạn, đi tới bờ sông hô: “Hey, Mã Cát, các người đang làm gì vậy?”

Mã Cát thấy người tới là Duy Lạp thì không vui đáp: “Không thấy à? Đang nghịch nước.”

Duy Lạp nghe vậy thì hừ lạnh: “Thực nhàm chán, này có gì vui chứ.”

Mã Cát nghe vậy thì khó chịu: “Hừ, ai giống như người! Suốt ngày cứ dính lấy người giống đực nhà người, ngay cả động cũng không thèm động, không sợ sinh ra tật xấu à. Địch Nãi nói, phải thường xuyên vận động mới khỏe. Chúng ta đang vận động buổi sáng a.”

Duy Lạp phản bác: “Nga, kia người vận động tốt chỗ nào? Cũng không thấy người cùng Hách Đạt vận động ra đứa nhỏ.”

Mã Cát vừa nghe thì tức tối không thôi, quả thực hắn rất muốn có đứa nhỏ, cố gắng thật lâu nhưng bụng vẫn không có động tĩnh, lần này Duy Lạp có thể nói là chột trúng tổ ông vò vè.

Mã Cát ngừng động tác hất nước, bước tới gần bờ thở phì phì chỉ Duy Lạp: “Duy Lạp, ngươi có tư cách gì nói ta? Ngươi cùng Na Tạp kết bầu bạn đã bao năm rồi cũng đâu thấy ngươi sinh ra quả trứng nào. Ta nói a, có phải Na Tạp nhà ngươi không thích ngươi nên làm ít quả đúng không?”

Mã Cát là có ý nói vậy, tuy Duy Lạp là giống cái dực xà tộc nhưng bầu bạn của hắn lại là thú nhân dực hổ tộc, nếu mang thai, sinh ra sẽ là thú nhân chứ không phải trứng.

Duy Lạp nghe vậy thì cũng bị chọc giận: “Ngươi! Hách Đạt nhà ngươi mới không thích ngươi ấy! Hừ, bộ đáng một chút cũng không xinh đẹp, đừng tưởng Hách Đạt chịu kết bầu bạn với ngươi là giỏi.”

Mã Cát nghe vậy thì đỏ mặt tía tai mĩa mai: “Ngươi tưởng mình đẹp cỡ nào chứ? Cũng chỉ có Na Tạp thèm ngươi thôi, trong bộ lạc còn ai chịu nổi ngươi chứ!”

Duy Lạp thở phì phì chạy tới chỗ Na Tạp nhà mình, làm nũng: “Na Tạp, ngươi xem, Mã Cát bắt nạt ta mà ngươi cũng không chịu giúp ta!”

Na Tạp khoanh tay trước ngực, dựa vào thân cây lạnh lùng nhìn hai giống cái độ nước miếng, một câu cũng không nói. Lúc nà thấy Duy Lạp ôm cánh tay mình làm nũng mới vươn ngón tay nâng cằm Duy Lạp, thân nhiên nói: “Ngươi cũng cảm thấy ta làm quá ít à? Thất lung của ngươi không đau à?”

Duy Lạp nghe vậy thì có chút đỏ mặt, bất quá không khó chịu, ngược lại ôm lấy cổ Na Tạp nói: “Chúng ta thân thiết một chút đi, tức chết tên Mã Cát kia!” Còn chưa nói xong, môi Na Tạp đã áp xuống, chặn miệng hắn lại.

Duy Lạp nhếch khóe miệng, hướng Mã Cát vút qua một ánh mắt trào phúng, bất quá ngay lập tức bị Na Tạp nâng đầu, hung hăng hôn tới mức Duy Lạp không thể phân tâm.

Mã Cát mắng không hết giận, đứng đó thở phì phì trừng Duy Lạp, thấy đối phương cư nhiên không coi ai ra gì chạy tới thân thiết với Na Tạp, Mã Cát liền tức tới phát run, chỉ về phía Duy Lạp nói: “Cái đồ không biết xấu hổ!”

Đột nhiên Mã Cát nhớ tới một việc, lại nói: “Mấy ngày nay ta không thử cỏ nghiệm dục, nói không chừng hiện giờ đã có đứa nhỏ của Hách Đạt rồi, hừ! Ta lập tức đi tìm, nghiệm ra có thai cho ngươi tức chết!”

Mã Cát nói xong liền tức giận đùng đùng leo lên bờ sông tìm cỏ.

Một lúc sau, Mã Cát rút cuộc tìm được cỏ nghiệm dục, liền hô to với Duy Lạp: “Này, lại đây, này là cỏ nghiệm dục, chúng ta cùng thử xem rốt cuộc là ai có thai.”

Duy Lạp vừa được Na Tạp buông ra, nụ hôn triển miên làm hắn có chút choáng váng, lúc này nghe Mã Cát nói vậy thì có chút chậm rì rì nói: “Tốt, thử thì thử, ai sợ ai chứ!” Duy Lạp đi tới giật một nhánh cỏ trong tay Mã Cát nhét vào miệng.

Mã Cát cũng không chịu thua kém ngắt nhánh cỏ bỏ vào miệng, nhai nhai một chút rồi nuốt xuống.

Địch Nãi ở dưới sông cũng nghe thấy cuộc tranh cãi của bọn họ, cảm thấy thực buồn cười. Hai người này suốt nhiều năm qua cứ luôn cự cãi như vậy, thực sự không hiểu muốn so đo cái gì. Cậu liền đứng một bên, vui tươi hóm hờ nhìn bọn họ đấu võ mồm.

Hai người ăn cỏ nghiệm dục cả nửa ngày, ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, một chút phản ứng cũng không có. Nhìn nhau một hồi, Mã Cát là người mở miệng trước: “Hừ, ngươi không có thai.” Duy Lạp cũng nói: “Ngươi cũng có đâu, đắc ý gì chứ, giống nhau thôi.”

Hai người này đúng là buồn cười, Địch Nãi nhìn một lúc liền nhin không được cười ha ha.

Tiếng cười này chọc giận Duy Lạp, liền không khách khí quay qua nói: “Địch Nãi, ngươi cười cái gì, chẳng lẽ ngươi có thai à? Đến đến đến, ngươi cùng Phát Lôi kết bầu bạn cũng hơn một tháng rồi, ngươi cũng thử xem. Ta muốn xem xem ngươi có đủ tư cách chê cười chúng ta hay không.”

Địch Nãi vội vàng khoát tay: “Hey hey đừng hiểu lầm, ta không phải cười các ngươi, ta chỉ thấy hai người giống con nít thôi, này là tốt mà.”

Duy Lạp không để tâm nói: “Ngươi sợ à?”

Mã Cát cũng chen vào: “Địch Nãi, đừng sợ hắn, cứ thử đi, ngại gì chứ.”

Kỳ thực khoảng thời gian trước, ngày nào Địch Nãi cũng bị Phát Lôi lôi kéo thử cỏ nghiệm dục, qua mấy ngày không thấy có chút động tĩnh nào, Địch Nãi cũng có chút buồn bực. Chuyện đứa nhỏ không thể gấp gáp, mỗi ngày đều kiểm tra như vậy cậu cảm thấy thực áp lực, cũng sắp biến thành bệnh chứng rồi. Hơn nữa, cho dù không thử cỏ, bản thân không thể cảm nhận được mình có thai hay không à?

Sau khi phát hỏa một trận, Phát Lôi rút cuộc không dám lấy cỏ nghiệm dục tới làm phiền cậu nữa. Khoảng thời gian này vì bận rộn dạy mọi người luyện tập nên cũng quên bống chuyện này.

Nhìn hai người trước mặt, Địch Nãi quả thực không có cách nào, chỉ đành leo lên bờ, ăn một nhánh cỏ. Mã Cát cùng Duy Lạp cùng trông mong nhìn Địch Nãi, xem xem cậu có phản ứng hay không.

Phát Lôi cùng nghe bọn họ nói chuyện, cũng theo Địch Nãi lên bờ, khản trương nhìn cậu, sợ bỏ sót bất cứ phản ứng nào.

Địch Nãi nhìn bộ dáng của bọn họ mà buồn cười, đang định nói gì đó cải thiện không khí thì đột nhiên cảm thấy cổ họng dâng lên một trận ghê tởm, không thể khống chế khom người ôm cổ muốn nôn, bất quá cái gì cũng nôn không ra.

Còn chưa hồi phục tinh thần, Địch Nãi đã bị Phát Lôi ôm vào lòng. Phát Lôi run rẩy hô: “Thật tốt quá Địch Nãi, ngươi mang thai rồi!” Theo lời thì thầm, vô số nụ hôn nhỏ vun lộn xộn đặt xuống đỉnh đầu Địch Nãi, chứng minh người nọ lúc này rất kích động.

Địch Nãi cũng có chút ngây ngốc, kia, mang thai rồi à? Cậu đã có đứa nhỏ của Phát Lôi rồi?

Duy Lạp cùng Mã Cát xoay mặt nhìn nhau, bọn họ thật không ngờ Địch Nãi cứ nhiên có. À, vì cái gì Địch Nãi chỉ mới kết bầu bạn với Phát Lôi hơn một tháng đã có tin vui, mà bọn họ lâu như vậy vẫn chẳng chút tăm hơi à!

Trong lòng hai người đều hỗn loạn không thôi, đủ loại hâm mộ ghen tị hận đan xen à!

Bất quá, làm bằng hữu của Địch Nãi, sau một lúc chấn kinh, Mã Cát cuối cùng cũng lộ ra phản ứng bình thường, vỗ vỗ vai Địch Nãi nói: “Thật tốt quá, Địch Nãi, chúc mừng ngươi.” Tiếp đó lại nói với Phát Lôi: “Chúc mừng.”

Phát Lôi vui vẻ ra mặt: “Cảm ơn, cảm ơn các ngươi.”

Duy Lạp có chút không vui nói chúc mừng, sau đó chạy trở lại bên cạnh Na Táp. Hắn quả thực có chút kích thích, trở về nhất định phải tranh thủ sớm hoà hảo của Na Táp, cho Mã Cát hâm mộ chết luôn!

...

Hoàn Chương 102

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Nam Nhân Mang Thai Đều Là Thiên Sứ Gãy Cánh (Thượng)

Sắc mặt Địch Nãi có chút trắng bệch vì khiếp sợ, ngay cả lúc Mã Cát chúc mừng cũng chỉ cứng ngắc cười đáp lại. Vuốt ve bụng mình, bên trong là một sinh mệnh nhỏ bé, Địch Nãi cứ cảm thấy không quá chân thật.

Kỳ thực trước đó Địch Nãi đã chuẩn bị tâm lý về chuyện mang thai thật lâu, cũng từng thấy giống cái mang thai trong bộ tộc, bất quá chân chính cảm nhận thì có chút kinh hãi, càng nhiều hơn là lúng túng. Nước thánh kia thật sự thần kỳ như vậy, hoàn toàn cải biến thân thể cậu sao? Cậu dù sao cũng không phải người thế giới này, tiểu bảo bảo liệu có trưởng thành bình thường hay không?

Địch Nãi cảm thấy trong lòng có chút nặng trĩu, mặc dù có đứa nhỏ của Phát Lôi là chuyện cậu mong chờ lâu nay nhưng vẫn bất an không thôi.

Phát Lôi hoàn toàn không cảm nhận được Địch Nãi bất an, chỉ mãi đắm chìm trong niềm vui sướng, mỉm cười ngây ngô không thôi. Bất quá, sau một lúc thì y bắt đầu khẩn trương, bởi vì y cảm giác được người Địch Nãi rất lạnh.

Phát Lôi sờ sờ quần áo ẩm ướt trên người Địch Nãi, nói: “Đồ ngươi ướt hết rồi, mau về thay đi.”

Địch Nãi có chút không vui nói: “Này, không cần vậy chứ? Ta còn muốn mò thêm chút ngứa a! Hơn nữa giờ đang là mùa hè, phơi nắng một chút là khô thôi.”

Phát Lôi liền nghiêm nghị phản bác: “Không được, ngươi hiện giờ đang có tiểu bảo bảo, không thể giống như trước.”

Địch Nãi trừng mắt xem thường, hiện giờ tiểu bảo bảo đại khái chỉ là phôi thai mà mắt thường không thể nhìn thấy, có cần khẩn trương tới vậy không? Bất quá, hình như giai đoạn đầu mang thai quả thực nên chú ý. Quên đi, hết thảy vì bảo bảo, thay quần áo thì thay!

Phát Lôi ôm Địch Nãi đi về son động, tư thế bảo hộ mười phần. Địch Nãi có chút mất tự nhiên né tránh, liếc Phát Lôi: “Hảo hảo đi đường đi, không cần phải đỡ ta. Không tới mức mang thai mà đi đường cũng ngã sắp đi?”

Kỳ thật hai người nam kẻ vai bả cổ cũng không có gì, trước kia khi cao hứng Địch Nãi cùng nhóm chiến hữu thân thiết cũng thường xuyên như vậy, thế nhưng tư thế của Phát Lôi lúc này làm cậu cảm thấy thực kỳ cục, cứ như cậu là một thứ thật dễ vỡ ấy.

Phát Lôi nghe vậy thì có chút xấu hổ buông tay, cũng hiểu được bản thân quá khẩn trương. Bất quá đây là đứa nhỏ đầu tiên của bọn họ, khẳng định không được sơ sẩy. Phát Lôi biết Địch Nãi không thích nên hơi lùi ra sau nửa bước, này là khoảng cách tốt nhất.

Địch Nãi nhìn mà buồn cười, cũng mặc kệ y, tự đi tới trước. Phát Lôi thấy vậy thì vội vàng đuổi theo.

Tới sơn động, Địch Nãi cởi bỏ quần áo vải bố trên người, lấy bộ khác ra mặc. Phát Lôi liền cầm chiếc áo da thú cộc tay tới.

Địch Nãi thật sự chịu không nổi, có chút bất đắc dĩ nói: “Phát Lôi, ngươi biết hiện giờ là mùa gì không? Là mùa hè đó a! Nóng như vậy mà ngươi bảo ta mặc áo da thú, muốn nóng chết ta à?”

Phát Lôi phản bác: “Hiện giờ trong bộ lạc có rất nhiều giống cái mặc áo da thú cộc tay mà! Ngươi đang có bảo bảo, không thể bị lạnh.”

“Bọn họ là quen rồi, nhưng ta chịu không nổi. Yên tâm, ta lớn như vậy, có lạnh hay không còn không biết à? Đi đi đi, đừng có làm phiền ta.”

Phát Lôi biết rõ Địch Nãi nói được thì làm được, liền ngượng ngùng sờ mũi, đặt áo da thú xuống.

Địch Nãi khom lưng mặc quần, bởi vì nghiêng người nên đường cong xinh đẹp ở phần eo hoàn toàn lộ ra. Phát Lôi nhìn cái mông trắng nõn vênh vênh trước mắt mà nuốt nước miếng, thật muốn nhào tới cắn một ngụm. Bất quá, Địch Nãi đang có bảo bảo, y không thể tùy thời động dục như trước kia, vì thế chỉ có thể cố gắng nhẫn nại. Cũng may lúc này ở bên ngoài truyền tới tiếng gọi của Mã Cát: “Phát Lôi, ngươi không mang bao đồ về à?”

Phát Lôi giật mình: “Úc ừ, vừa nãy quên mất.” Phát Lôi vội vàng chạy ra ngoài sơn động, nhận lấy bao da thú trong tay Mã Cát, bên trong là mấy loại đậu mà y hái về.

Phát Lôi cười nói: “Cám ơn a, vừa nãy vui quá nên quên bém đi mất.”

“Biết ngươi vui rồi! Ai, rõ ràng thời gian ta cùng Hách Đạt ở cùng một chỗ sớm hơn, hẳn phải mang thai trước mới đúng. Ngươi đúng là may mắn mà, chẳng lẽ bởi vì ngươi là tộc trưởng à? Sớm biết vậy ta cũng bảo Hách Đạt đi tranh chức tộc trưởng.”

Mã Cát thực hâm mộ phun tào, thấy Phát Lôi không đáp thì lại nói tiếp: “Đúng rồi, vừa nãy ta nói cho nhóm giống cái cùng mò ngẫu nhiên biết chuyện Địch Nãi có thai, bọn họ đều nói chúc mừng, đưa hết số ngẫu nhiên mò được cho các ngươi, xem như là quà.”

Phát Lôi vội xua tay: “Không cần, chốc nữa ta ra sông mò là được rồi.”

“Đây là chút ý tốt của mọi người, ngươi đừng từ chối. Ngươi là tộc trưởng, cũng nên để mọi người có cơ hội nịnh nọt chút a!”

Phát Lôi có chút dở khóc dở cười: “Mã Cát, sao ngươi cũng học theo cách nói chuyện của Địch Nãi a? Ta có gì mà phải nịnh nọt?”

Mã Cát biết từ nịnh nọt này từ Địch Nãi, cảm thấy thú vị nên hôm nay liền mượn dùng. Hắn thề lười nói: “Hắc hắc, dù sao cứ vậy đi, chốc nữa chúng ta sẽ mang ngẫu nhiên tới. Ngươi cứ ở đây háo hạo bồi Địch Nãi!” Mã Cát nói xong liền chạy đi.

Rất nhanh, các tộc nhân liền mang ngẫu nhiên tới, một đám cao hứng phấn chấn chạy tới chúc mừng Phát Lôi cùng Địch Nãi.

Đây là lần đầu tiên Địch Nãi vì đứa nhỏ mà nhận chúc phúc, nói thật trong lòng cậu có chút kỳ quái, có chút không biết biểu hiện cảm xúc của mình thế nào. Nhìn Phát Lôi cao hứng cùng mọi người chào hỏi, biểu hiện vô cùng thỏa mãn cùng kích động, quả thực làm người ta không thể xem nhẹ.

Địch Nãi nghĩ, nếu còn ở thế giới cũ cậu đại khái sẽ đứng ở vị trí của Phát Lôi đi! Hiện giờ mình lại là người mang thai, quả thực có chút khó khăn.

Đợi mọi người rời đi, Địch Nãi phát hiện ngoài sơn động chất một đồng ngẫu nhiên thật to, cứ hệt như một ngọn núi nhỏ. Quả nhiên người nhiều sức cũng lớn a!

Kỷ thực trước kia bởi vì không biết cách chế biến nên trong bộ lạc rất ít người ăn ngẫu nhiên, chỉ có những mùa thức ăn khan hiếm mới mò lên ăn. Mọi người vẫn luôn dùng cách đơn giản nhất là luộc chín nên rất khó ăn, căn bản không cảm thấy ngon lành gì cả.

Sau khi Địch Nãi thử trước, mọi người mới bắt đầu cảm thấy hứng thú, bất quá đại đa số vẫn không biết làm, hương vị vẫn khó ăn như cũ. Cho nên lúc này mới mò được một đồng lớn như vậy.

Mã Cát thấy bên này cũng không sai biệt lắm liền định rời đi. Địch Nãi vội vàng kéo Mã Cát lại nói: “Ngươi gọi Hách Đạt nhà ngươi qua đi, hôm nay ăn cơm bên ta! Ta làm tiệc ngẫu nhiên cho các ngươi ăn.”

Mã Cát vừa nghe có món ngon liền kích động: “Tốt tốt, để ta xem thử hắn đi săn về chưa.”

Địch Nãi gạt gạt đầu, xoay người nhìn số ngẫu nhiên mọi người mò được. Số ngẫu nhiên này lớn có nhỏ có, lớn nhất cũng to bằng cái chậu. Địch Nãi liền túm lấy con to nhất kia, thấy khe hở của nó chưa khép lại hẳn thì liền dùng tay tách ra, muốn xem thử xem có ngọc hay không.

Lúc còn ở dưới quê, mỗi lần mò ngẫu nhiên cậu thích nhất là mấy loại lớn thế này, sau khi mò lên thì dùng tảng đá đập ra xem có ngọc hay không. Đáng tiếc từ đó tới giờ cậu không đụng phải vận may đó. Ba của cậu thì từng bắt được một con ngẫu nhiên có ngọc, bất quá nó cùng viên ngọc đã bị mẹ luộc chết.

Nhìn viên ngọc nhỏ u ám kia, Địch Nãi cảm thấy thực đáng tiếc. Bắt đầu từ đó cậu mới biết không thể tìm ngọc khi đã luộc ngẫu nhiên, phải là lúc còn sống mới được.

Khi đó Dịch Nãi muốn tìm vài viên rồi xỏ lại thành vòng cổ tặng cho mẹ, để bà nở mặt nở mày một phen. Đáng tiếc nguyện vọng này còn chưa thực hiện được thì bà đã qua đời. Đương nhiên, giờ nghĩ lại cũng hiểu ý tưởng kia không thực tế cỡ nào, nghèo ở nông thôn còn chưa kịp lớn đã bị mò hết cả rồi, lấy đâu mà có ngọc?

Bắt quá nghèo ở đây thì thật sự có, lại còn khá lớn. Bị Dịch Nãi mở lớp vỏ ra, con nghêu bắt đầu phân cao thấp, dùng sức khép lại. Dịch Nãi nhủ mày cố gắng nửa ngày nhưng không mở ra được, thậm chí còn bị kẹp ngón tay ở bên trong.

Dịch Nãi liền hối hận, cảm thấy mình đúng là choáng đầu rồi. Trong sơn động không phải có dao găm sao? Dùng nó nạy vỏ không phải vừa nhẹ nhàng vừa dễ dàng à? Đại khái là kí ức thời thơ bé quá mãnh liệt, làm cậu cảm thấy hiện giờ mình trưởng thành rồi, khí lực hẳn cũng lớn hơn, không ngờ cư nhiên vẫn không tách vỏ nghêu nổi. Đương nhiên, Dịch Nãi cũng chưa sử dụng hết sức vì sợ làm bị thương tay mình.

Phát Lôi thấy Dịch Nãi bị kẹp tay, vội vàng nói: “Đến đến, ta xem xem.”

Dịch Nãi không nói hai lời, vội vàng đưa tay qua cho Phát Lôi xem. Phát Lôi nhủ mày nhìn một lúc, không có cách nào nhét ngón tay mình vào.

Dịch Nãi mỉm cười: “Lấy dao găm của ta tới đi!”

Sau khi lấy dao găm tới, Dịch Nãi đặt con nghêu lên tảng đá, luồn mũi dao vào phần vỏ bị vướn ngón tay mà không thể khép lại lần tới phần góc, tiếp đó dùng xảo kinh nạy một cái. ‘Lạch cạch’ một tiếng, vỏ nghêu bị nạy mở.

Dịch Nãi vẩy vẩy ngón tay bị kẹp đỏ rồi bắt đầu tìm ngọc, đáng tiếc tìm nửa ngày nhưng không thấy chút bóng dáng. Dịch Nãi nhụt chí, dùng dao rạch hai đường lên mình con nghêu cho hả giận. Ngọc thì không thấy đâu còn bị kẹp tay, quả thực là phí công mà.

Ném con nghêu xuống, Dịch Nãi chưa từ bỏ ý định lại bắt đầu tìm kiếm trong đồng nghêu.

Phát Lôi vội vàng ngăn cản: “Ngươi đừng làm nữa, bị kẹp tay bây giờ. Để ta làm đi!”

Dịch Nãi biết Phát Lôi hiện giờ chỉ một lòng nghĩ cho bảo bảo, cũng lười phản bác, mặc công y lại phun ra một đồng đao lý. Cậu cười cười đưa dao găm qua. Dù sao Phát Lôi sức lực lớn, da thịt thô dày, quả thực tiện hơn cậu.

Bắt quá, trình độ sử dụng dao găm của Phát Lôi không lợi hại bằng Dịch Nãi, chỉ có thể lợi dụng sức lực, rất hiếm khi dùng xảo kinh. Dịch Nãi không thể không ở bên cạnh chỉ đạo.

Phát Lôi nạy vỏ xong thì đưa cho Dịch Nãi tìm ngọc. Quả thực trong số nghêu sau đó tìm được không ít ngọc, tuy không lớn nhưng thoát nhìn rất xinh đẹp.

Dịch Nãi cầm ống tre, bỏ hết số ngọc tìm được vào bên trong. Kỳ thực Dịch Nãi tìm ngọc cũng chỉ vì chút chấp niệm đặc thù mà thôi, lấy được rồi cũng không biết làm gì, chỉ đành cất rồi tính sau.

Phát Lôi không ngừng nạy vỏ nghêu, ngay cả những con bé xú cũng không buông tha. Thấy Dịch Nãi lựa xong rồi thì liền mang nghêu đi xử lý. Dịch Nãi muốn giúp rửa nghêu mà Phát Lôi cũng không đồng ý. Dịch Nãi chỉ đành nhận nhiệm vụ nhóm lửa cùng luộc nghêu.

Nghêu vừa luộc chín, Mã Cát cùng Hách Đạt cũng tới, còn mang theo một tiểu sơn dương còn sống.

Dịch Nãi cảm thấy có chút kỳ quái, liền hỏi Mã Cát: “Hôm nay sao lại bắt sơn dương con?”

Mã Cát cười: “Nó là tiểu mẫu dương, hai hôm trước Hách Đạt bắt về cho ta dưỡng, giờ tặng cho ngươi a! Nếu giờ không chịu dưỡng dê cái, sau này kiếm đâu ra sữa cho tiểu bảo bảo?”

“A, ra là vậy!” Dịch Nãi bừng tỉnh đại ngộ. Xem ra, bây giờ đã phải bắt đầu chuẩn bị đầy đủ cho tiểu bảo bảo a.

...

Hoàn Chương 103.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chứng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Nam Nhân Mang Thai Đều Là Thiên Sứ Gãy Cánh (Hạ)

Dịch Nãi nhận lấy sơn dương, sau đó cột một sợi dây thừng lên cổ nó rồi cột vào một gốc cây cạnh bãi cỏ trước sơn động, để nó tự ăn cỏ.

Tiểu Nhị cảm thấy hứng thú với con thú ăn cỏ vừa xuất hiện này, liền chạy tới quan sát nửa ngày. Tiểu Sơn đương chỉ mãi ăn cỏ, không thèm để ý tới nó. Một lúc sau, tiểu Sơn đương nhìn tới Tiểu Nhị, cảm thấy vật nhỏ này có chút dễ thương, sấp qua muốn liếm nó. Tiểu Nhị nâng vuốt tát tiểu Sơn đương một cái, sau đó ‘véo’ một tiếng trở lại bên cạnh Tuyết Linh. Nó cảm thấy Tuyết Linh đáng yêu hơn, trừ bỏ chủ nhân, nó chỉ để Tuyết Linh liếm mình.

Tuyết Linh trấn an liếm liếm lông Tiểu Nhị, liếc mắt nhìn tiểu Sơn đương một cái, xem thường quay đầu đi.

Lúc này, Phát Lôi đã đổ số ngẫu lược chín xuống mặt đất trước sơn động. Dịch Nãi lấy một cái chậu gỗ tới, ngồi tách thịt ngẫu. Phát Lôi thấy vậy liền nói: “Đề ta đề ta, ngươi ngồi nghỉ đi!”

Dịch Nãi liếc trắng mắt: “Ngươi định đề ta sau này chỉ biết ăn biết ngủ không cần làm gì à?”

Phát Lôi ngượng ngùng nói: “Vô ngẫu khá bèn, ta chỉ sợ ngươi bị cắt trúng tay!”

Dịch Nãi vừa tách một miếng thịt ngẫu vừa chậm rì rì nói: “Chẳng lẽ mang thai có thể làm người ta ngốc đi hử à? Trước kia ta có vụng về như vậy không?”

Phát Lôi không nói nên lời, chỉ đành nhứt chí ngồi xuống bên cạnh, nhanh chóng tách thịt ngẫu. Sớm làm xong thì Dịch Nãi cũng tiết kiệm được chút tinh lực. Đương nhiên, y biết thân thể Dịch Nãi rất tốt, có khả năng làm chuyện này, chẳng qua y cảm thấy Dịch Nãi đang mang thai cần phải đặc biệt chú ý.

Liếc nhìn Phát Lôi cầm đầu làm việc, liền dùng vô ngẫu trong tay gõ gõ tay y: “Này, chậm thôi, đừng có liều mạng như vậy.”

Phát Lôi cười cười ngô nghê, cũng không dám làm trái ý Dịch Nãi, bắt quá động tác trên tay vẫn không có xu thế chậm lại.

Mã Cát ở bên cạnh hỗ trợ cười nói: “Ô ô, đau lòng dữ ta.”

Những lời này không biết nói ai, bắt quá Dịch Nãi cùng Phát Lôi liếc nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy cảm động cùng ảm áp trong mắt đối phương, liền mỉm cười. Phát Lôi nhìn không được sấp qua hôn Dịch Nãi một ngụm, hôn xong thì cười tủm tỉm nói: “Đương nhiên đau lòng rồi. Dịch Nãi là bầu bạn của ta, không thương hử thì thương ai. Hử còn giúp ta sinh bảo bảo kìa.”

Mã Cát có chút chịu không nổi: “Không phải chứ? Ngươi cư nhiên cũng trở nên buồn nôn như vậy à! Ngươi là tộc trưởng đó, giờ còn chút bộ dáng nào của tộc trưởng không?”

Dịch Nãi cũng vui sướng khi thấy người gặp họa, cười nói: “Phát Lôi hiện giờ quả thực có chút buồn nôn, trước kia muốn nói mấy câu để nghe với ta phải cân nhắc nửa ngày à. Quả nhiên da mặt dày có thể chậm rãi luyện thành.”

Phát Lôi liền ngoan ngoãn phụ họa: “Đúng, chính là sau khi ở cùng một chỗ với ngươi luyện thành à.” Những lời này vừa nói ra, mọi người liền cười vang.

Dịch Nãi trừng mắt: “Ý ngươi là da mặt ta rất dày à?” Phát Lôi ghen, vội vàng giải thích: “Không, không, là ta tự luyện thành.” Dịch Nãi liền mỉm cười: “Vậy thì ngươi lợi hại rồi, vô sự tự thông à. Ta không dám nhận trọng trách làm sư phụ ngươi đâu à.”

Mã Cát bật cười: “Ta thấy da mặt ngươi cũng chẳng mỏng được được bao nhiêu, ha ha ha.”

Nhóm người đùa giỡn một hồi, thịt ngẫu đều được tách ra.

Phần thịt ngẫu được tách ra, rửa sạch bùn đất trong khe thịt, sau đó cho muối vào bát đầu chà xát, thả tới khi rửa sạch chất nhờn. Lúc làm sạch ngẫu, Dịch Nãi thấy bên trong có một ít hạt ngọc, đại khái là vừa này bỏ sót, có chút đáng tiếc nhưng chỉ đành vứt bỏ.

Sau khi thịt ngẫu được rửa sạch, Dịch Nãi bắt đầu cắt miếng nhỏ để trong chậu. Hôm nay cậu định làm ngẫu xào cùng canh ngẫu thịt muối.

Trước đó Dịch Nãi cảm thấy sơn động vừa làm phòng ngủ kiêm phòng bếp thì có chút không hợp vệ sinh, thế nên đã làm đào một cái sơn động nhỏ ở bên cạnh làm phòng bếp. Trước tiên cậu dùng nôi đất nấu cơm, sau đó mới chuẩn bị món ăn.

Dịch Nãi đang bận rộn trong phòng bếp thì Phát Lôi chen tới nói: “Ngươi dạy ta nấu đi, để ta cũng biết nấu nướng!”

“Đi đi đi, đi qua một bên chơi đi, tay chân ngươi vụng về lắm, ngươi đập nát hết đồ đạc của ta ấy chứ nấu cái gì!” Này quả thực không phải nói đùa, trước kia Phát Lôi từng làm một lần, kết quả đập vỡ mấy cái nôi của Dịch Nãi. Từ đó về sau Dịch Nãi chỉ cho phép y làm món thịt nướng.

Hôm nay không biết vì sao, Phát Lôi nhất quyết không chịu nghe lời, cứ loay hoay ở bên cạnh. Dịch Nãi bị xoay tới chóng mặt, chỉ đành bảo y đi hái lá tía tô, chốc nữa xào ngẫu cần dùng.

Phát Lôi đáp một tiếng rồi vội vàng bay đi, lúc này Dịch Nãi mới cảm thấy yên tĩnh, tiếp tục cắt thịt muối.

Gia vị chủ yếu của món ngẫu xào chính là lá tía tô, tỏi, gừng, ớt cùng rượu. Mấy cái đầu còn dễ, thế nhưng rượu để khử đi mùi tanh thì không có cách nào tìm được. Dịch Nãi chỉ đành bỏ nhiều gừng cùng tỏi một chút.

Món còn lại, Dịch Nãi bỏ thịt ngẫu cùng thịt muối vào nôi hầm chung, còn bỏ thêm chút hồi hương tìm được khi trước.

Nồi đất là nhóm thú nhân bên chỗ trú đưa tới, khá rắn chắc, thích hợp để làm món canh. Lúc bắt nồi xuống, Địch Nãi lại rắc thêm chút hành lá cắt nhỏ, nước canh có màu trắng ngà, thoát nhìn vừa thơm vừa ngon, đặc biệt mê người.

Địch Nãi còn xào thêm một đĩa đậu đưa mà Phát Lôi mang về, này đúng là kinh hi ngoài ý muốn.

Sau khi hái lá tía tô mang về, Phát Lôi lại bị Địch Nãi sai đi nướng thịt. Nhìn Địch Nãi đang nghiêm túc xào rau, y cảm thấy bộ dáng của bầu bạn thực đẹp. Nhìn nhìn một hồi liền bốc một miếng thịt ngẫu nhiên bỏ vào miệng.

Địch Nãi thấy vậy liền hô: “Này này, không được ăn vụng.” Phát Lôi không để ý, nhắm mắt say mê thưởng thức thịt ngẫu nhiên. Địch Nãi liền sấp qua hỏi: “Hương vị thế nào?”

Phát Lôi tán dương: “Ăn ngon, người cũng ném thử một chút đi.” Nói xong, y lại bỏ một miếng vào miệng rồi kéo Địch Nãi qua, ngậm miếng thịt ngẫu nhiên áp tới bên miệng cậu.

Địch Nãi buồn cười nhìn bộ dáng có chút vô lại của đối phương, thầm nghĩ, người này càng lúc càng biết tìm cơ hội chiếm tiện nghi, bất quá cậu vẫn sấp tới cắn miếng thịt ngẫu nhiên kia. Phát Lôi lập tức chế trụ ót Địch Nãi, đẩy hết miếng thịt ngẫu nhiên qua miệng cậu, tiếp đó còn cường thế với đầu lưỡi tới, nhiệt tình liếm mát răng lợi, chiếm đoạt nước bọt trong miệng cậu, cứ như nó là mỹ vị thế gian.

Miếng thịt ngẫu nhiên còn chưa kịp nhai đã nuốt xuống, mới đầu Địch Nãi có chút bị động, tùy ý Phát Lôi quần lấy đầu lưỡi mình vừa liếm vừa mát, sau đó dần dần hồi phục tinh thần, bắt đầu đáp lại.

Hai người hôn tới khó chia lìa, âm thanh của Mã Cát liền vang lên ở ngoài cửa động: “Này, hai người các người đừng chỉ lo hôn, đồ ăn sắp hết rồi kia!”

Liếc mắt nhìn nồi đậu đang xào, quả nhiên đã có chút khói bốc lên, Địch Nãi vội vàng đẩy Phát Lôi ra, luống cuống tay chân trở đậu. Bất quá số đậu đưa được cứu giúp vẫn có chút cháy xém. Cũng may có nhiều dầu nên cơ bản vẫn có thể ăn được.

Địch Nãi vỗ vỗ bả vai Phát Lôi: “Sau này người cách xa phòng bếp một chút đi!”

“Khó a, người yên tâm, sau này ta nhất định sẽ học nấu ăn, sau đó làm món ngon cho người. Người muốn ăn gì chỉ cần bảo ta làm là được.”

Địch Nãi nghe vậy thì cười cười, người này tay thô chân thô, có thể làm mấy chuyện tinh tế thế này mới lạ. Cậu không sợ phiền, chỉ sợ phòng bếp của mình chịu tội thôi!

Món ăn đã xong, cơm cũng chín, mọi người liền ngồi quanh chiếc bàn lớn dùng cơm. Sơn động của Địch Nãi hiện giờ không còn bếp lò nên rộng rãi hơn rất nhiều, cho dù đặt bộ bàn ghế gỗ vào cũng không quá chật chội.

Lúc bọn họ đang định ăn cơm thì một cái đầu ở bên ngoài lú vào, có chút nhút nhát nói: “Phát Lôi thúc thúc, Địch Nãi thúc thúc, ta có thể cùng ăn cơm với các người không?”

Địch Nãi nhìn ra, hóa ra là tiểu thú nhân Lý Áo. Cậu vội vàng ngoắc tay: “Mau, vào đây!”

Lý Áo hưng phấn chạy vào, ngồi ở bên bàn. Địch Nãi đưa chén đưa qua, Lý Áo liền không khách khí ăn cơm. Nó cũng quen cơm ở nhà Địch Nãi.

Địch Nãi đột nhiên nhớ ra mọi người còn chưa được nếm rượu nho, vì thế liền đứng dậy rót cho mỗi người một chén nhỏ. Ngay cả tiểu thú nhân Lý Áo, Địch Nãi cũng cho nó một chút. Nồng độ của rượu nho rất thấp, đứa nhỏ uống một chút hẳn cũng không sao.

Rượu nho này là lần thứ hai Địch Nãi nường, mẻ đầu tiên có hơi chua, bọt khí cũng nhiều, Địch Nãi đoán là khí lên men không thể thoát ra ngoài. Thế nên lần này cậu thay đổi một chút, làm một cái khe hở trên nắp bình, quả nhiên đạt được kết quả tốt hơn.

Mã Cát ném hương vị rượu nho, quả nhiên cảm thấy hứng thú, liền hỏi Địch Nãi phương pháp chế tác. Vừa nghe thấy dễ dàng như vậy thì chỉ hận không thể lập tức đi hái nho nường rượu.

Địch Nãi rót cuộc cũng có thể nường được rượu, tâm tình khác vui vẻ, muốn uống nhiều một chút, bất quá nghĩ tới bảo bảo trong bụng nên chỉ đành cố nhịn. Cậu thậm chí an ủi, rượu nho cũng không quá đã, chờ sang năm thu hoạch được nhiều lúa hoang hơn, cậu có thể nường rượu gạo, này mới đã ghiền a!

Mã Cát lần đầu tiên uống loại thức uống chua chua ngọt ngọt này, càng uống càng thích, thoáng cái đã uống không ít. Trên mặt Mã Cát nổi lên một mặt đỏ ửng, ôm cánh tay Hách Đạt bắt đầu cười ngây ngốc, còn không ngừng dùng mặt mình cọ cọ ngực đối phương: “Hách Đạt, Địch Nãi cũng có bảo bảo rồi, ta thực muốn bảo bảo nga!”

Hách Đạt có chút lúng túng trấn an: “Hảo, chúng ta rất nhanh sẽ có tiểu bảo bảo của mình.” Hắn vội vàng nhét hai ba ngụm cho đầy bụng rồi ôm Mã Cát cào từ.

Địch Nãi bồn chồn hô: “Hách Đạt, phải cố gắng lên a!” Quả thực chọc Hách Đạt đỏ bừng cả mặt.

Tiểu thú nhân Lý Áo cũng thích uống rượu nho, quần quít Địch Nãi vùi thêm. Địch Nãi không lay chuyển được, chỉ đành chiều ý nó.

Lúc này Tiểu Nhị ngồi xổm dưới đất ăn cơm cũng nhảy lên đùi Địch Nãi, ánh mắt nhìn ly rượu trên bàn, bắt đầu càu nhàu càu nhàu.

Địch Nãi có chút tò mò: “Nhóc con này cái mũi thính thật a. Chẳng lẽ mi cũng muốn uống à?” Nói xong, cậu dùng đầu đũa chấm rượu nho đưa tới bên miệng nó.

Tiểu Nhị vươn đầu lưỡi liếm liếm rượu dính trên đầu đũa, hít mát thường thức, tiếp đó lại hương Địch Nãi kêu cầu nhau cầu nhau.

Địch Nãi kinh ngạc: “Vật nhỏ này thực lợi hại, thích uống rượu a?” Cậu liền dứt khoát đưa ly rượu tới trước mặt Tiểu Nhị, để nó liếm chút rượu còn sót lại bên trong.

Đầu lưỡi phản hồng của Tiểu Nhị liếm láp đáy chén, rất nhanh liền liếm sạch sẽ. Sau khi nấc một cái, Tiểu Nhị nhảy xuống khỏi đùi Địch Nãi.

Địch Nãi nhìn xuống thì thấy nó bước đi xiêu xiêu vẹo vẹo, phỏng chừng là say rượu. Địch Nãi buồn cười, rõ ràng là không biết tự lượng sức mình a!

Bỗng nhiên, Địch Nãi nghe ‘rầm’ một tiếng, ngẩng đầu lên thì thấy Lý Áo gục xuống bàn. Sau khi gục xuống, Lý Áo liền hóa về hình thú, nằm đó ngủ vù vù, có gọi thế nào cũng không tỉnh.

Địch Nãi quả thực có chút dở khóc dở cười. Nồng độ rượu nho vốn không cao a, sao người nào cũng dễ say như vậy? Xem ra, sau này không thể tùy tiện cho mọi người uống rượu!

Phất Lôi không bị say, đứng lên nói: “Ta đưa Lý Áo về!”

Địch Nãi gật gật đầu, nhìn lại thì thấy Tiểu Nhị đã chạy tới bên cạnh Tuyết Linh, đang dùng sức liếm mặt Tuyết Linh. Tiểu Nhị say rượu, nhát cừ nhát động đều lộ ra hương vị ngây thơ, đáng yêu cực kỳ.

Tuyết Linh thấy Địch Nãi nhìn về phía bọn nó thì đột nhiên đứng lên, sau đó cúi đầu cấp cổ Tiểu Nhị kéo vào cái ổ nhỏ.

Địch Nãi bật cười, hai nhóc con này quả nhiên thú vị.

...

Hoàn Chương 104.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Mang Thai Không Cần Cấm Dục Đi? (Thượng)

Buổi chiều ngày thu, ánh mặt trời vẫn còn chút nắng gắt, Địch Nãi uể oải nằm dưới bóng râm nhìn Phất Lôi đang hái bông.

Kỳ thật vừa nãy Địch Nãi cũng muốn hái, bất quá bị Phất Lôi xua đi nằm nghỉ. Chẳng những xua đuổi mà còn bắt cậu quần da thú nằm dưới gốc cây phơi nắng. Từ khi cậu mang thai, Phất Lôi liền xem cậu là thủy tinh dễ vỡ, không cho phép hoạt động nhiều. Gần nhất Địch Nãi cũng có chút mệt mỏi, không muốn động đây, nghe y nói vậy thì liền quần da thú nhìn Phất Lôi làm việc.

Vóc dáng Phất Lôi khá cao lớn, lúc hái bông phải cúi đầu. Y có chút vụng về cẩn thận hái bông rồi bỏ vào chiếc giỏ tre đeo trên lưng, ngẫu nhiên sẽ ngẩng đầu lên nhìn về phía Địch Nãi một cái. Nếu thấy Địch Nãi cũng nhìn mình thì liền nhếch môi lộ ra nụ cười tươi rói, sáng chói tới mù cả mắt Địch Nãi.

Địch Nãi cảm thấy khoảnh khắc này thực đẹp, giống như trong nháy mắt trời đất bao la chỉ còn lại suy nhất nụ cười sáng rực của người trước mắt. Địch Nãi vô thức tưởng tượng khi già rồi Phất Lôi có bộ dáng thế nào. Có lẽ y vĩnh viễn vẫn sáng lạn như vậy, vĩnh viễn che chở chăm lo cậu, cho dù biết rõ cậu có thể tự chăm sóc mình.

Nếu ở thế giới cũ, bây giờ cậu đang làm gì nhỉ? Đại khái là vẫn cùng nhóm chiến hữu huấn luyện, đổ máu chảy mồ hôi đi? Nhất định không thể an tường thế này.

Tia nắng len lỏi qua kẽ lá chiếu rọi lên người Địch Nãi, làm cậu cảm thấy thực ấm áp. Cảm nhận những tia nắng ấm áp, hít thở hương cỏ cây thơm mát, Địch Nãi cảm thấy chính mình tựa hồ hòa thành một thể với thiên nhiên.

Địch Nãi cảm thấy sống trong bầu không khí an tường này mình có xu thế càng lúc càng lười, chính là cậu không muốn thay đổi. Híp mắt nhìn bầu bạn cách đó không xa, Địch Nãi có chút buồn ngủ. Khoảng thời gian này cậu có chút ham ngủ, sức ăn cũng lớn hơn. Sờ sờ bụng, cậu cảm thấy mình lại béo hơn một chút.

Bảo bảo trong bụng đã hơn ba tháng, xoa phần bụng hơi gồ lên của mình, Địch Nãi có chút tưởng niệm sáy sùi cơ bụng mà mình vất vả lắm mới luyện được, cũng không biết sau khi sinh đứa nhỏ có thể săn chắc lại hay không. Địch Nãi quả thực ghen tị với nhóm thú nhân, cho dù không luyện tập quá độ vẫn có thể duy trì dáng người kiện mỹ.

Tay áp lên bụng, Dịch Nãi nghĩ ngợi một chút rồi chậm rãi ngủ thiếp đi.

Lúc Dịch Nãi tỉnh lại, mặt trời đã sắp xuống núi, bất quá cậu không cảm nhận được gió lạnh thổi quét. Bởi vì Phát Lôi đã khom mình ngồi phía trước, chắn hết gió lạnh. Dịch Nãi có chút trẻ con dụi dụi mắt, đang định nói chuyện thì cánh môi ấm áp của Phát Lôi đã áp xuống.

Môi Phát Lôi có chút khô ráo, Dịch Nãi vòng tay ôm lấy y, chậm rãi dùng đầu lưỡi miêu tả hình dáng xinh đẹp kia, thấm ướt nó. Phát Lôi ức chế không được vươn đầu lưỡi cùng Dịch Nãi chơi đùa. Một nụ hôn không hề mang theo hương vị tình dục, chỉ tràn đầy ấm áp cùng thân mật.

Dịch Nãi rốt cục cảm thấy hôn đã ghiền, liền ngẩng đầu hỏi: “Bông hái xong rồi à?”

Phát Lôi gật gật đầu. Dịch Nãi liền hôn một cái thật kêu lên má Phát Lôi: “Giỏi quá. Đi thôi, về nhà thôi!”

Phát Lôi đeo giỏ trên lưng, tay trái xách thêm một giỏ, bên trong chất đầy bông vải, tay còn lại thì xách hai ba gốc khoai lang. Dịch Nãi vươn tay muốn giúp y cầm khoai, bất quá Phát Lôi lách người né tránh: “Người ôm da thú là được rồi.”

Dịch Nãi bĩu môi: “Được rồi, đại lực sĩ, không thèm giành với người.”

Đi trên đường, Dịch Nãi đột nhiên nghĩ tới chuyện, bông đã hái được rồi, hẳn phải nghĩ cách dệt thành vải. Vì thế, cậu bắt đầu nói ra ý tưởng của mình với Phát Lôi. Kỳ thật, từ khi học được cách dệt vải bố, Dịch Nãi đã muốn thử dệt vải bông. Dù sao cũng đều là canh cửi, công nghệ cũng không khác biệt lắm, trọng điểm là se bông thành sợi. Nếu se không tốt, tấm vải dệt ra sẽ bị nhám.

Nếu dệt được vải bông thì rất tiện, ít nhất tiểu bảo bảo mặc vải bông sẽ thoải mái hơn. Tã vải bông cũng thấm tốt hơn vải bố cùng da thú.

Dịch Nãi cũng có thể làm thành quần xì cho mình. Hiện giờ cậu vẫn phải mặc chiếc quần lúc xuyên tới đây, nó đã bắt đầu tura chỉ, mà quần xì vải bố thì quá nhám. Nếu không làm ra vải bông, Dịch Nãi cảm thấy mình sắp quang lóa tới nơi. Đương nhiên, mọi người trong bộ tộc đó giờ vẫn mặc như vậy.

Dịch Nãi nói với Phát Lôi xong thì thực cao hứng, còn nói muốn làm một cái cho Phát Lôi. Tưởng tượng bộ dáng Phát Lôi mặc quần xì, Dịch Nãi đột nhiên cười phá lên. Bất quá, Phát Lôi đại khái sẽ không quen bị gò bó đi. Huống chi, lúc biến về hình thú, chiếc quần kia không phải lập tức rách toạc à?

Nhìn Dịch Nãi đang nghĩ ngợi, Phát Lôi cảm thấy thực vui vẻ, trong lòng cũng thỏa mãn.

Dịch Nãi tâm sự với Phát Lôi rất nhiều chuyện về thế giới cũ của cậu, nơi đó rất tốt, tốt hơn bộ lạc vô số lần. Tuy biết rõ Dịch Nãi không thể trở về nhưng đôi lúc Phát Lôi vẫn cảm thấy lo lắng, y sợ Dịch Nãi cảm thấy bộ lạc không tốt mà muốn quay về nơi đó.

Bất quá, Dịch Nãi tới giờ vẫn luôn làm y kinh hi, tuy ngẫu nhiên có oán giận một chút nhưng vẫn tích cực thay đổi cuộc sống. Nhìn Dịch Nãi vui vẻ tươi cười, Phát Lôi cảm thấy mình thực quá may mắn, có được Dịch Nãi, đời này tuyệt đối sẽ không tịch mịch. Cuộc sống của bọn họ nhất định sẽ càng lúc càng tuyệt vời hơn.

Tới son động, Phát Lôi đặt mấy thứ trong tay xuống rồi chạy đi rửa tay. Đây là chuyện Dịch Nãi nghiêm khắc yêu cầu, tuy Dịch Nãi không có chứng khiết phích nhưng vẫn thích thói quen vệ sinh sạch sẽ. Cậu yêu cầu Phát Lôi cũng phải làm như mình, phải chú ý tới những chuyện nhỏ nhặt như vậy thì cuộc sống mới có thể càng lành mạnh hơn.

Dịch Nãi cũng rửa tay rồi quay về son động, bắt đầu nghĩ xem trưa nay nên ăn món gì. Nhìn chiếc ghế trong son động, Dịch Nãi đột nhiên nghĩ tới, hẳn nên làm nôi cho bảo bảo. Kỳ thực từ lúc có bảo bảo, suy nghĩ của Dịch Nãi có chút thoáng hơn. Sau khi tiếp nhận sự thật mình có thai, cậu thường xuyên nảy sinh các ý tưởng về việc dưỡng bảo bảo.

Dịch Nãi trầm nghĩ, lúc mình còn nhỏ, vì nhà nghèo nên không được chơi những món đồ chơi hiện đại, thế nhưng hiện giờ con mình lại càng kém hơn, cư nhiên ngay cả nôi cũng không có, càng miễn bàn tới xe đẩy này nọ. Nay không được, nhất định phải làm một chiếc nôi thực xinh đẹp lại thực dụng cho bảo bảo.

Lúc này, Phát Lôi cũng rửa tay xong đi tới, Dịch Nãi liền kéo y tới ngồi xuống ghế, nói ra ý tưởng mới của mình. Phát Lôi nghe xong thì cũng thực hứng thú, vừa nghe vừa gật gù.

Dịch Nãi vừa nói vừa thân thiết kéo tay Phát Lôi cọ cọ mặt mình, bất quá cậu phát hiện cảm xúc có chút không đúng, đang định nhìn kỹ một chút thì Phát Lôi đã co rút giật tay về.

Dịch Nãi thấy không thích hợp, dùng sức kéo tay Phát Lôi qua, vừa mở ra thì thấy lòng bàn tay trái đầy những vết thương nhỏ vun. Bàn tay Phát Lôi rất dày, bình thường lại dùng hình thú đi săn nên rất khó tổn thương, kia nhất định là việc khác gây ra.

Dịch Nãi có chút đau lòng sờ sờ: “Sao lại bị thương như vậy? Theo tình trạng thì đã bị thương vài ngày rồi đi? Không phải do hái bông khi nãy?”

Phát Lôi có chút xấu hổ muốn rút tay lại, bất quá bị Dịch Nãi trừng mắt nên chỉ đành đầu hàng.

Phát Lôi chỉ đành nắm tay lại, không nhìn Dịch Nãi, cúi đầu nói: “Lúc xử lý con mồi không cẩn thận bị cắt trúng. Chút thương nhỏ thôi, không có việc gì.”

Dịch Nãi thấy bộ dáng của y thì liền cảm thấy người này không phải nói thật, Phát Lôi xử lý con mồi nhiều năm như vậy, sao có thể sơ ý như vậy? Nhìn kỹ một chút thì phát hiện có vài đường đứt trên ngón cái cùng ngón trỏ tay trái, vết thương khá lớn, thoạt nhìn giống như bị dao cắt. Trong lòng khẽ động,

Địch Nãi kinh ngạc ngẩng đầu lên: “Phát Lôi, đừng nói nguoi học cắt rau nha?”

Phát Lôi thấy Địch Nãi phát hiện, chỉ đành thừa nhận: “Nguoi nói ta nguốc không thể nấu com, ta muốn tự mình luyện tập một chút. Luyện tốt rồi thì nguoi có thể dạy ta nấu.”

Khó trách khoảng thời gian này trong tay Phát Lôi cứ dính nhựa cây, Địch Nãi liền phát hỏa: “Quả thực là nguốc muốn chết mà! Ta không cho nguoi nấu com là vì ta muốn mình có việc gì đó để làm a! Cả ngày không làm gì chỉ biết ngồi chờ ăn, ta có khác gì phế vật chứ?”

Phát Lôi lắc đầu: “Không phải. Giống cái nhà ai có thai cũng vậy mà, là bổn phận của thú nhân chúng ta. Các nguoi sinh bảo bảo thực vất vả.”

Địch Nãi thờ dãi: “Nguoi không lấy dao găm, có phải dùng vô nhu cấp để tập không? Rõ ràng là nguốc muốn chết mà.” Dao làm từ vô nhu cấp khá sắc bén nhưng lại không bền chắc, rất dễ xúc ra, sau đó còn cắt vào tay mình.

Phát Lôi bị nói tới chịu không nổi, cúi đầu: “Ừm, là ta nguốc quá mới bị cắt như vậy. Nguoi đừng tức giận.”

Địch Nãi thực không có cách nào, đột nhiên ngậm lấy ngón tay bị thương của Phát Lôi vào miệng, đầu lưỡi mềm mại liếm lên miệng vết thương. Phát Lôi sợ run cả người, ngẩng đầu nhìn Địch Nãi, muốn rút tay ra: “Đừng liếm, thực bẩn.”

Địch Nãi cố chấp giờ cao tay Phát Lôi, tỉ mỉ liếm từng vết thương trên tay y. Vì mình mà Phát Lôi mới bị thương, sao có thể bẩn chứ? Tuyệt không bẩn.

Phát Lôi ngồi đó, bị liếm tới mức bấp đuôi đều phát run, nhìn đầu lưỡi trơn mềm của Địch Nãi không ngừng lướt trên bàn tay, quả thực làm ánh mắt Phát Lôi bốc hỏa, chỉ muốn hung hăng hôn cậu. Chính là nghĩ tới Địch Nãi đang có thai, không thể làm mấy chuyện cảm thú, y chỉ đành nỗ lực khắc chế dục niệm, lại không thể rút tay về, quả thực dầy vò không thôi.

Địch Nãi liếm xong mới ấn một nụ hôn lên lòng bàn tay Phát Lôi, cẩn thận nói: “Phát Lôi, về sau nguoi không được gạt ta làm mấy chuyện thế này nữa. Nguoi cứ nói cho ta biết, nếu nguoi thật sự muốn làm, ta sẽ duy trì.”

Nhìn Địch Nãi, Phát Lôi cảm động gật gật đầu: “Ừm. Ta biết rồi, sau này ta sẽ chú ý. Còn có, nguoi đã là giống cái có khả năng nhất trong bộ tộc rồi, ta hi vọng nguoi có thể để ta có nhiều cơ hội sủng nguoi hơn. Bằng không, tộc trưởng như ta quả thực không có mặt mũi.”

Địch Nãi mỉm cười: “Được rồi, kia bữa com tối nay do nguoi làm bếp trưởng đi!”

Phát Lôi vừa nghe vậy liền bật người nhảy nhồm lên: “Hảo, tối nay nguoi muốn ăn gì? Ta làm.”

Địch Nãi nghĩ nghĩ một chút rồi nói: “Trước tiên thử làm mấy món đơn giản thôi, luộc hai củ khoai lang, chiên thịt rồi xào chút rau là được rồi.”

Phát Lôi liền bắt tay hành động, bắt nồi com, sau đó cắt một miếng thịt từ con lợn rừng mình săn được ban sáng. Địch Nãi ở bên cạnh vui tươi hơn hờ chi dẫn, cảm thấy Phát Lôi tuy hơi vụng về nhưng cũng khá cẩn thận, tuy thường xuyên làm đổ canh cùng bỏ muối hơi quá tay nhưng Địch Nãi cũng chỉ cười không nói.

Phát Lôi làm com xong, hai người bắt đầu dùng com. Địch Nãi ăn miếng thịt, vì bỏ nhiều muối nên có chút mặn, còn hơi quá lửa nên cháy xém một chút, bắt quả cậu vẫn cố vờ: “Không tồi, tiếp tục cố gắng!”

Mặt Phát Lôi có chút đỏ ửng, không biết là vì nhà bếp nóng nực hay đang thẹn thùng.

Ăn tối xong, Phát Lôi chuẩn bị nước tắm cho Địch Nãi. Từ khi Địch Nãi có thai, Phát Lôi kiên quyết không để cậu tắm nước lạnh. Thùng gỗ của bọn họ sớm đã làm thành công, mặc dù vẫn còn rỉ chút nước nhưng tổng thể thì vẫn có thể dùng để tắm rửa.

Bếp lò trong son động cùng phòng bếp cùng nhóm lửa, hai nồi nước đun sôi cùng rót vào thùng gỗ. Tiếp đó Phát Lôi thêm hai thùng nước lạnh, thấy độ ấm vừa phải y mới gọi Địch Nãi.

Nhìn Phát Lôi tỉ mỉ như vậy, Địch Nãi liền nhớ tới bộ dáng của mẹ khi chuẩn bị nước tắm cho mình, đột nhiên cảm thấy mũi có chút cay cay.

Địch Nãi cời đồ bước vào thùng gỗ ngồi xỏm xuống, để Phát Lôi giúp mình chà lưng hơn. Thói quen là một thứ rất đáng sợ, trước kia khi tắm Địch Nãi chỉ cần chà chà qua loa vài cái rồi thôi, hiện giờ thì thực hưởng thụ Phát Lôi giúp mình lau người. Cảm giác có người phục vụ quả thực hơn hẳn tự thân vận động.

Phát Lôi cẩn thận giúp Địch Nãi bôi xà bông, sau đó dùng tay mình chậm rãi kì cọ. Bàn tay y lướt qua lưng cùng ngực Địch Nãi, cuối cùng dừng lại trên bụng cậu, nhẹ nhàng vuốt ve phần bụng hơi gồ lên. Nơi đó đựng đựng đứa nhỏ của y, điều này làm Phát Lôi cảm động vô cùng.

Phát Lôi thực thành kính vuốt ve bụng Địch Nãi, muốn bảo bảo còn chưa chào đời cảm nhận được tình yêu của mình.

Bất quá, Phát Lôi không ngờ bàn tay to thô ráp của mình vuốt ve da thịt Địch Nãi lại mang tới một phản ứng khác. Địch Nãi cảm giác anh bạn nhỏ đã một khoảng thời gian không được phát tiết chậm rãi ngẩng đầu. Địch Nãi không chút nghĩ ngợi, nắm tay Phát Lôi kéo xuống, để y hỗ trợ an ủi.

Phát Lôi hiển nhiên hoảng sợ, hơi thở cũng trở nên dồn dập. Vì Địch Nãi mang thai nên khoảng thời gian này hai bọn họ đều cấm dục. Bất quá, Phát Lôi có hỏi qua phụ thân của mình, vì lo lắng cho đứa nhỏ nên không thể làm tới cùng, bất quá phát tiết thích hợp rất có lợi cho thân thể Địch Nãi. Thế nên, Phát Lôi cũng không cự tuyệt, giữ nguyên tư thế ở trong nước an ủi Địch Nãi. Đồng thời đôi môi nóng nực của y cũng dừng lại trên đầu vai Địch Nãi, hôn

lên làn da lộ ra của cậu, tay kia cũng vói vào trong nước kẹp lấy điểm đỡ trước ngực nhẹ nhàng vuốt ve.

Địch Nãi ngẩng đầu, nhẹ nhàng thở hắt ra, nhắm mắt hưởng thụ phục vụ của Phát Lôi. Đại khái là cảm dục khá lâu nên tình tự nhanh chóng bị châm lên. Rất nhanh, hơi thở Địch Nãi trở nên dồn dập, lồng ngực cũng phập phồng, bắt đầu thúc giục: “Phát Lôi, mau... mau thêm chút nữa.”

Phát Lôi thuận theo nhu cầu của Địch Nãi, đẩy nhanh tốc độ trên tay, đồng thời ngâm lấy vành tai cậu, không ngừng gặm cắn liếm mút.

Địch Nãi run bắn cả người, gằm nhẹ một tiếng rồi phát tiết. Nhắm mắt nghỉ ngơi một hồi, Địch Nãi quay đầu lại nhìn Phát Lôi. Cậu có chút đỏ mặt, bởi vì lần này là cậu đơn phương phát tiết, hoàn toàn không để tâm tới Phát Lôi.

Địch Nãi nghĩ, Phát Lôi đại khái cũng ghen lâu rồi, vì thế cậu vươn tay muốn ôm lấy đối phương, nào ngờ y lại chụp lấy tấm vải bỏ để bên cạnh vậy quanh người cậu rồi ôm ra khỏi thùng. Tiếp đó Phát Lôi hoang mang rồi loạn giúp Địch Nãi lau khô bọt nước trên người rồi ôm cậu lên giường đá, đắp kín thân da thú.

Địch Nãi bị một loạt động tác của y nhiều loạn tâm thần, còn chưa kịp nói gì đã thấy Phát Lôi bật người lao ra khỏi son động, cứ hệt như có người đang đuổi theo ở phía sau. Tiếp đó, Địch Nãi nghe thấy bên ngoài ‘ùm’ một tiếng thật lớn, giống như có thứ gì đó thật lớn rớt xuống nước.

Địch Nãi sững sốt một chút, sau đó liền bật cười ha hả. Phát Lôi người này, quả thực rất đáng yêu a!

...

Hoàn Chương 105.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Mang Thai Không Cần Phải Cấm Dục Đi? (Trung)

Địch Nãi ôm ý cười nằm trên giường lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài, chờ đợi Phát Lôi đã bình tĩnh trở lại quay về. Cùng Phát Lôi ở cùng một chỗ đã hơn một năm, cậu đã quen cùng ngủ trên một chiếc giường, sau đó trong hơi thở ấm áp của y mà chìm vào giấc ngủ. Nếu là mùa đông, hình thú của Phát Lôi là điều cậu yêu thích nhất, ôm cái đuôi to lông xù rồi tựa vào bụng y ngủ, quả thực ấm áp vô cùng.

Kỳ thực mới đầu, Địch Nãi thực không quen có người ngủ bên cạnh, Phát Lôi trở mình hay cánh tay khuỷu tay chạm trúng cậu cũng tỉnh lại ngay. Sau đó, dần dần cậu quen thuộc với hơi thở của đối phương, quen với cảm giác cánh tay mạnh mẽ của y cường thế gác lên người, dùng tư thế bảo hộ ôm mình.

Địch Nãi trở mình, có chút buồn bực nhìn về phía cửa động, cảm thấy có chút kỳ quái. Sao Phát Lôi lại tắm lâu như vậy? Chẳng lẽ tự động thủ giải quyết nhu cầu?

Địch Nãi lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được, liền dứt khoát leo xuống giường, dùng da thú quấn quanh người rồi chạy ra ngoài tìm. Nào ngờ chạy ra ngoài bờ sông lại không thấy người, đang nghi hoặc thì nhìn thấy Phát Lôi đang đập cánh bay trên bầu trời. Địch Nãi khó hiểu, Phát Lôi không phải chạy ra sông à? Chẳng lẽ người nhảy xuống sông ban nãy không phải y?

Địch Nãi còn đang nghi hoặc thì Phát Lôi đã nhìn thấy cậu, vội vàng lao xuống.

Lúc Phát Lôi bay tới gần, Địch Nãi mới xác định người lao xuống sông khi nãy chính là y. Bởi vì bộ lông trên người Phát Lôi vẫn còn ẩm ướt, dưới ánh trăng chiếu rọi có chút ảm đạm.

Đáp xuống trước mặt Địch Nãi, Phát Lôi nhanh chóng biến về hình người. Y chà chà tay, có chút ngượng ngùng hỏi Địch Nãi: “Sao ngươi lại ra đây?” Vừa nói xong liền nhìn thấy đôi chân trần trụi của Địch Nãi dưới lớp da thú, y vội nói: “Mau trở về son động đi, đừng để đông lạnh.” Bởi vì sợ bọt nước trên người mình dính vào Địch Nãi, Phát Lôi chỉ dám dùng tay đẩy đẩy, ý bảo cậu mau trở về.

Địch Nãi liền thuận theo y quay về, đồng thời nói: “Chờ cả nửa ngày cũng không thấy ngươi trở lại, liền chạy ra xem sao. Vừa nãy có chuyện gì à? Ngươi đi đâu vậy?”

Phát Lôi nghe Địch Nãi nói vậy thì gương mặt lập tức đỏ ửng, ấp úng nói: “Không, không có gì, ta chỉ đi dạo một vòng xem bộ lạc có chuyện gì không thôi.”

Địch Nãi vừa nghe vậy thì mỉm cười, cái người này còn định lừa mình! Bất quá, nhìn lại Phát Lôi đang cố giữ khoảng cách với mình, Địch Nãi liền hiểu ra vì sao nửa đêm mà đối phương lại bay loạn xạ trên bầu trời. Hẳn là Phát Lôi làm khô lông trên người mình rồi mới quay về son động, như vậy sẽ không đông lạnh Địch Nãi.

Nghĩ tới đây, Địch Nãi thực muốn hung hăng ôm Phát Lôi một chút, sau đó đánh một quyền lên người đối phương. Ngốc chính là ngốc, làm toàn chuyện

ngốc nghếch, cũng không sợ mình bị đông lạnh mà cảm mạo.

Địch Nãi vươn tay nắm chặt tay Phát Lôi: “Trên người ngươi vẫn còn bọt nước, mau trở về, ta lau giúp ngươi.”

Về tới son động, Địch Nãi lấy vải bố định giúp Phát Lôi lau bọt nước trên người. Phát Lôi muốn tự mình nhưng Địch Nãi cố chấp muốn giúp. Phát Lôi không lay chuyển được, chỉ đành đồng ý.

Địch Nãi lau một hồi, cảm thấy Phát Lôi quả thực quá cao nên nói: “Ngươi hóa về hình thú đi, như vậy không tiện lắm.

Phát Lôi nghe lời biến hóa, Địch Nãi liền trùm tấm vải bố lên người Phát Lôi, bắt đầu chà chà xoa xoa như đang tắm cho một con chó xù thật to. Lúc lấy tấm vải ra, nhìn Phát Lôi bù xù hỗn độn như một con chó lưu lạc, Địch Nãi liền không phúc hậu bật cười ha hả.

Phát Lôi cũng có thể tưởng tượng bộ dáng của mình lúc này, bất quá cho dù bị đầu sỏ gây ra cười nhạo nhưng y chỉ có thể không có cốt khí bước tới liếm tay người ta.

Địch Nãi cười đủ, liền ngồi xổm xuống ôm lấy cái đầu to của Phát Lôi, hôn một ngụm bên miệng y: “Ta giúp ngươi chải lông một chút đi?”

Phát Lôi làm gì có lí do phản đối? Vội vàng dùng sức gật đầu. Đã lâu rồi Địch Nãi không có thời gian rảnh rỗi giúp y chải lông, này là phúc lợi khó có a!

Địch Nãi xoay người lấy lược, sau đó leo lên giường. Phát Lôi vui tươi hơn hờ theo sát phía sau, nhảy lên giường đá, sau đó gác cái đầu to của mình lên đùi Địch Nãi, thực thân thiết cọ cọ rồi cắn miếng da thú phủ lên đôi chân trần trụi của cậu.

Địch Nãi cười cười, cúi người ôm đầu Phát Lôi cọ rồi mới chậm rãi dùng lược giúp y chải lông.

Địch Nãi ôn nhu chải lông, cẩn thận tách mờ những nơi bị rối, chải suôn rồi ném số lông rụng xuống đất. Đêm khuynh lạnh lẽo yên tĩnh, trong son động lại thực ấm áp. Phát Lôi im lặng hưởng thụ Địch Nãi săn sóc, đôi mắt to ngẫu nhiên chớp chớp một chút, thoải mái ‘cầu nhau’ vài tiếng.

Chải lông trên đầu xong, Địch Nãi tiếp tục chải phần lông trên lưng. Phát Lôi thay đổi tư thế một chút để Địch Nãi dễ chải hơn. Sau đó áp cái đầu to của mình lên bụng Địch Nãi, giống như làm vậy để khoảng cách giữa mình cùng bảo bảo gần hơn một chút. Y thầm nghĩ: mình may mắn cỡ nào a, tìm được một bầu bạn ôn nhu như vậy, sau đó rất nhanh sẽ có bảo bảo đáng yêu, thực hạnh phúc.

Phát Lôi lúc này đã hoàn toàn vứt bỏ bộ dáng thô bạo lúc bình thường của Địch Nãi ra sau đầu, chỉ biết đắm chìm trong sự ôn nhu của cậu.

Địch Nãi rút cục cũng chải chuốt cho toàn thân Phát Lôi sáng bóng trở lại, liền vỗ mạnh lên mông đối phương một cái: “Tốt lắm, xong rồi. Hắc hắc, bây giờ ngươi chính là con hồ soái nhất bộ lạc a!” Nói xong câu đó, bầu không khí tĩnh lặng trong son động thoáng cái bị phá hủ.

Địch Nãi chẳng chút xấu hổ, ngược lại cảm thấy thực hài lòng với ý tưởng của mình: “Soái hồ, ha ha, nghe cứ như quân khuyển trong quân đội a, bất quá Phát Lôi, ngươi lợi hại hơn quân khuyển nhiều. Ngươi là soái hồ của riêng ta.” Nói xong, Địch Nãi túm lấy tai Phát Lôi, hôn hai ngụm lên mũi y.

Phát Lôi nghe thấy chữ ‘soái’ thì xem nhẹ hết mấy chữ còn lại, vui vẻ lắc lắc cái đuôi, còn vươn đầu lưỡi liếm liếm miệng Địch Nãi.

Địch Nãi tùy ý Phát Lôi liếm vài cái rồi mới vỗ vỗ đầu y: “Không còn sớm nữa, ngủ đi.” Địch Nãi nằm xuống trước, kéo da thú đắp lên người. Phát Lôi cũng nằm xuống theo, sau đó co người lại ôm Địch Nãi ở trong lòng mình, cái đuôi vất ngang qua người cậu, cảm nhận hô hấp của Địch Nãi trở nên vững vàng mới chậm rãi ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Địch Nãi bắt đầu làm áo bông. Chuyện thế này trước giờ không thể thiếu Mã Cát, ăn sáng xong Địch Nãi liền chạy tới son động tìm Mã Cát. Bất quá, làm Địch Nãi kỳ quái chính là Mã Cát cứ nhiên không ở.

Địch Nãi đoán rất có thể Mã Cát đã theo Hách Đạt đi săn, vì thế liền quay về son động của mình. Địch Nãi định lột số bông hái được, sau đó bảo Phát Lôi giúp mình bắn tới.

Địch Nãi biết, sau khi mang thai có một số việc có thể làm, nhưng bắn bông thì không thể, bởi vì sẽ hít rất nhiều bụi. Cậu định dùng vải bố làm khẩu trang cho Phát Lôi, ít ra cũng đỡ hơn là không có.

Địch Nãi cùng Phát Lôi đang lui cui lột vỏ bông thì Bội Cách tới. Bội Cách muốn nhờ Địch Nãi trông giúp Côn Tháp, hẳn cùng Luân Ân muốn ra ngoài đi săn.

Buồng việc trong tay xuống, Địch Nãi bước qua ôm tiêu Côn Tháp mập mạp, cười hi hi phát tay: “Yên tâm tận hưởng thế giới hai người đi!” Bội Cách có chút đỏ mặt, bất quá vẫn cảm ơn Địch Nãi rồi mới đi.

Tiểu Côn Tháp cũng không sợ người lạ, Địch Nãi ôm ôm bé bé cũng không thấy bé khóc. Địch Nãi phát hiện nhóc con này thật sự là mỗi ngày mỗi khác, lớn rất nhanh. Địch Nãi ôm Côn Tháp giờ lên cao, làm mặt quý chộc bé, bất quá chỉ một chốc sau đã cảm thấy xương sống có chút đau nhức.

Địch Nãi ngồi xuống, nhéo nhéo mặt tiêu mập mạp cười tủm tỉm nói: “Ai u, đại lực sĩ nhà chúng ta lớn nhanh thật a, thúc thúc sắp ôm không nổi rồi.” Tiểu Côn Tháp bắt mắt từ từ to mắt, quay đầu qua muốn cắn ngón tay Địch Nãi. Địch Nãi không đề phòng, quả thật bị cắn một chút.

Địch Nãi giật mình rút tay lại, tiếp đó một tay nâng đầu, một tay hé miệng nhóc con: “Biết cắn người, không tởi a, để thúc thúc xem răng ngươi. Mọc mấy cái rồi hử?”

Địch Nãi quan sát một phen, phát hiện Côn Thập chỉ có hai chiếc răng nanh đã mọc dài, mấy chiếc răng khác thì chỉ mới lú lên một chút. Răng nanh còn chưa cứng hẳn đã dám cắn người. Xem ra, nhai cắn quả nhiên là thiên tính của các loài thú a!

Địch Nãi buông tay, sau đó bẹp một ngum lên gương mặt đỏ bừng của nhóc con, càng nhìn càng cảm thấy thích. Địch Nãi nâng cao gối, để Côn Thập ngồi lên chân mình rồi nắm tay bé, bắt đầu dao động lên xuống xuống. Tiểu Côn Thập liền cười khanh khách.

Phát Lôi ở bên cạnh thấy vậy thì thực bất mãn. Tiểu gia hỏa này với mình đúng là được đối đãi khác biệt, dám chiếm lấy người của y, quả thực là tức chết mà, cho dù là cháu ruột thì vẫn có chút ghen tỵ a!

Địch Nãi chơi cũng thực vui vẻ, vừa chơi vừa quay qua cười tùm tùm hỏi: “Hey Phát Lôi, ngươi cảm thấy con của chúng ta là thú nhân hay phi thú nhân?”

Phát Lôi sừng sốt một chút mới chậm chạp đáp: “Này, hiện giờ không có cách nào biết được.”

Địch Nãi liền truy vấn: “Kia ngươi muốn thú nhân hay phi thú nhân?”

Phát Lôi đi tới bên cạnh ôm vai Địch Nãi, gác cằm lên đỉnh đầu cậu, chậm rãi nói: “Chỉ cần là con của chúng ta, vô luận là phi thú nhân hay thú nhân, ta đều thực thích. Ngươi chịu sinh đứa nhỏ cho ta, đây là chuyện ta vui vẻ nhất đời này.”

Địch Nãi có chút đỏ mặt, nhớ lại thái độ khư khư cổ chấp của mình trước kia, cũng cảm thấy có chút xúc động. Bất quá, cậu chưa bao giờ hối hận, cậu muốn sinh một đứa nhỏ của mình cùng Phát Lôi.

Về đứa nhỏ, Địch Nãi cũng có suy nghĩ của mình: “Ta muốn thú nhân, một tiểu thú nhân có đôi cánh hoàng kim cùng thân hình cường tráng giống như ngươi. Ngươi xem, tiểu bảo bảo thú nhân hoạt bát biết bao a, sức chịu đựng cũng tốt, hắc hắc, chờ nó lớn lên một chút, ta còn có thể dạy võ cho nó!”

Phát Lôi gật gật đầu: “Hảo, vậy thì bảo bảo thú nhân. Lớn một chút, ta có thể dẫn nó đi săn.”

Địch Nãi nghe vậy thì cũng cười ha ha: “Ngươi nghĩ ta với ngươi muốn sinh gì thì có thể sinh ra cái đó à?”

“Kia sinh mấy đứa thì được rồi.” Phát Lôi lập tức nói.

Địch Nãi quay qua trừng mắt: “Sinh một đứa thôi đã đủ lấy cái mạng già của ta rồi, ngươi còn muốn sinh mấy đứa, nghĩ ta là heo à!”

Trán Phát Lôi đỏ đầy mồ hôi, bật người nín giận: “Hảo, ngươi muốn sinh bao nhiêu thì sinh bấy nhiêu.”

Địch Nãi chơi một hồi liền cảm thấy thân thể có chút bủn rủn, quả nhiên mang thai không còn giống trước kia. Cậu chỉ đành giao lại Côn Thập cho Phát Lôi, để y hỗ trợ.

Phát Lôi ôm Côn Thập, cứng ngắc giờ trước mặt, cái gì cũng không làm, cũng không chọc bẻ. Hai thú nhân mắt to trừng mắt nhỏ nửa ngày, sau đó Côn Thập méu méu muốn khóc. Địch Nãi ở bên cạnh nhìn không được liền đập Phát Lôi một phát, trách cứ: “Coi ngươi kia, ôm đứa nhỏ cũng không biết, chẳng lẽ sau này để ta một mình trông con à?”

Phát Lôi ngượng ngùng, chỉ đành cứng ngắc cười cười rồi ôm Côn Thập nâng lên nâng xuống. Tiểu Côn Thập liền nín khóc, ngơ ngác nhìn Phát Lôi rồi bắt đầu cắn cắn ngón tay mình. Địch Nãi nhìn hai người mà buồn cười, cuối cùng giúp đỡ ôm Tiểu Côn Thập đặt lên vai Phát Lôi, để nó ôm lấy đầu y.

Tiểu Côn Thập ngồi trên cao nên có chút hoang mang nhìn đông nhìn tây. Phát Lôi nắm đôi chân ngắn ngủn mập mạp của nó lắc lư, Tiểu Côn Thập liền cười khanh khách. Bất quá đồ tiểu hài tử không phải chuyện dễ, rất nhanh Tiểu Côn Thập chán trò này, bắt đầu quơ quào loạn xạ trên đầu Phát Lôi, sau đó vịn vịn muốn leo xuống.

Địch Nãi cũng không biết làm sao, dù sao cậu cũng chưa từng mang tiểu hài tử, hơn nữa đồ chơi của trẻ con ở nơi này thật sự quá ít.

Cẩn thận nghĩ lại những trò chơi khi bé, phát hiện đều là những trò phải được vài tuổi mới chơi được. Tiểu Côn Thập còn nhỏ như vậy, có thể chơi gì nhỉ? Địch Nãi vắt hết óc, đột nhiên nhớ ra một trò— thổi bong bóng nước. Trò này vừa đơn giản lại hấp dẫn được lực chú ý của đứa nhỏ, hẳn là không tồi.

Địch Nãi liền lấy xà bông cục của mình pha thành một chén nước, sau đó cắt nhánh tre quấn thành hình tròn, phía sau còn lộ ra một khúc đuôi.

Địch Nãi cầm phần đuôi, chấm vòng tròn vào chén nước xà bông rồi chạy tới trước mặt Tiểu Côn Thập, bắt đầu thổi. Bất quá lúc đầu bong bóng còn chưa thành hình đã vỡ. Địch Nãi đoán là xà phòng chưa đủ, vì thế lại cầm xà bông pha thêm.

Quả nhiên lần này bong bóng không ngừng bay ra, theo ánh nắng chiếu vào son động long lánh đủ màu sắc.

Phát Lôi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Địch Nãi thổi bong bóng, quả thực có chút mê hoặc. Ý nghĩ, này đại khái là phát minh mới của Địch Nãi. Trò này thực đơn giản, Phát Lôi cũng nhìn không được muốn thử.

Tiểu Côn Thập quơ quơ bàn tay nhỏ bé của mình muốn chụp bong bóng, bất quá vừa chạm vào đã vỡ nát, bé chẳng chút tức giận, lại bắt đầu hăng say chụp.

Địch Nãi càng thổi càng hăng say, vì thế cửa son động có vô số bong bóng bảy màu bay ra làm người ra xem tới hoa cả mắt. Địch Nãi cũng nhớ lại thời

thơ ấu, khi đó cậu cũng thực vui sướng ngắm nhìn bong bóng rồi đập vỡ nó.

Tới khi Bội Cách quay về thì Dịch Nãi, Phát Lôi cùng Tiểu Côn Tháp đã rất thân thiết. Tiểu Côn Tháp bị Bội Cách ôm đi mà vẫn cố quay đầu lại nhìn Dịch Nãi, ánh mắt to tròn lộ rõ chút lưu luyến.

Dịch Nãi quơ quơ tay nói tạm biệt với Tiểu Côn Tháp, sau đó nằm bẹp trên ghế không nhúc nhích.

Phát Lôi tự giác giúp Dịch Nãi mát xa bả vai. Dịch Nãi híp mắt, uể oải nói: “Hiện giờ anh biết tiểu hài tử lợi hại thế nào rồi đi? Đợi con của chúng ta chào đời, ngươi phải hảo hảo trông nó.”

Phát Lôi cúi xuống hôn vành tai Dịch Nãi một cái, kiên định nói: “Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ học cách chăm bảo bảo, sẽ không để ngươi mệt.”

...

Hoàn Chương 106.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chủng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Mang Thai Không Cần Cấm Dục Đi? (Hạ)

Dục vọng của Phát Lôi tuy đã dùng phương thức xối nước lạnh vượt qua một lần, thế nhưng thân thể trẻ tuổi rất dễ xúc động. Phát Lôi là loài mãnh thú, dục vọng lại càng mãnh liệt hơn.

Sáng nay lúc Dịch Nãi đang ngủ say thì đột nhiên nghe thấy một loại âm thanh kỳ quái, giống như tiếng thờ ‘hồng học’ của Phát Lôi. Vừa mở mắt ra, Dịch Nãi liền thấy cái đầu thú thật to của Phát Lôi ở đối diện, miệng thờ phì phò, đôi mắt to chớp cũng không chớp nhìn mình. Nhìn xuống chút nữa, nửa người dưới tràn đầy hăng hái của Phát Lôi đang không ngừng cọ xát da thú lột dưới thân.

Dịch Nãi tròn to mắt, hiểu ra người này đang làm chuyện xấu, quả nhiên đã ghen lâu lắm.

Phát Lôi không ngờ Dịch Nãi thức dậy sớm như vậy, liền mở to mắt xấu hổ nằm đó không dám nhúc nhích.

Dịch Nãi nhếch khóe miệng cười: “Ngươi a, mới sáng sớm đã làm chuyện xấu rồi hử?” Nói xong, cậu liền vươn tay tóm lấy vật cứng rắn nóng bỏng dưới bụng Phát Lôi, nheo nhẹ một cái.

Phát Lôi sợ run cả người, lông tơ toàn thân lập tức dựng đứng, rõ ràng bị kích thích không nhỏ. Bất quá y cũng không cơ hội để Dịch Nãi hỗ trợ, ngược lại cúi đầu gầm một tiếng, cầu xin tha thứ mà liếm liếm tay Dịch Nãi. Ước chế bản thân vốn đã khó lắm rồi, nếu Dịch Nãi còn khiêu khích như vậy thì y sẽ hồng mắt.

Cảm nhận được phần đỉnh đã ướt át, Dịch Nãi mỉm cười rút tay về. Phát Lôi đang định nhân cơ hội này nhảy xuống giường thì bị Dịch Nãi ôm chặt lấy. Dịch Nãi gác cằm lên đỉnh đầu Phát Lôi, có chút rầu rĩ nói: “Này Phát Lôi, ngươi đừng đi tắm nước lạnh nữa, không tốt cho thân thể.”

Phát Lôi có chút nghi hoặc nâng đầu nhìn Dịch Nãi, không biết cậu định làm gì. Dịch Nãi nheo tai y, có chút tức giận: “Mau biến thân, hình thú của ngươi không thể nói chuyện, cứ nhìn ta như vậy có ích lợi gì chứ?”

Phát Lôi vội vàng biến thân, sau đó ôm Dịch Nãi, nhẹ nhàng vuốt ve phần bụng đã hơi gồ lên của cậu: “Hiện giờ ngươi đang mang bảo bảo, ta sợ làm tổn thương các ngươi.”

Mặt Dịch Nãi đột nhiên ửng đỏ: “Không có việc gì, ngươi không cần dùng hình thú, cẩn thận một chút là được.” Kỳ thực từ đêm nọ Phát Lôi chạy đi tắm nước lạnh hạ hỏa, Dịch Nãi từng hỏi qua đại vu. Đại vu nói bảo bảo bốn tháng đã khá ổn định, có thể làm chút vận động thích hợp, chỉ cần không quá kịch liệt là được.

Phát Lôi có chút nửa tin nửa ngờ, thẳng tới khi nghe Dịch Nãi nói là lời của đại vu thì lập tức mừng rỡ như điên, cúi đầu hôn cậu.

Dịch Nãi nửa đầu, hơi mở miệng đáp lại nụ hôn của Phát Lôi. Chỉ mới gần bó thân mật một chút, hơi thở Phát Lôi đã trở nên ồ ồ. Mỗi lần hôn môi tựa hồ lại có cảm thụ bất đồng, rõ ràng mỗi lần giao triền nhưng lại giống như trái tim hai người đang hòa quyện vào nhau, tình yêu cũng vòn quanh.

Hôn xong, Phát Lôi có chút chưa thỏa mãn liếm liếm cánh môi đã sưng đỏ của Dịch Nãi, sau đó nhẹ nhàng hôn khắp mặt cậu. Phát Lôi có chút kích động đắm chìm trong men say tình yêu, đẩy ngã Dịch Nãi xuống giường, sau đó cúi xuống, thật thành kính hôn bầu bạn của mình.

Phát Lôi ôn nhu như vậy thực bất đồng với trước kia. Bất quá bàn tay chống bên người Dịch Nãi vẫn không ngừng run rẩy chứng minh y kích động cỡ nào.

Địch Nãi tựa hồ cũng bị Phát Lôi cảm nhiễm, mang theo ý cười nhắm mắt lại, cảm thụ tiếp xúc nhẹ nhàng y. Bất quá, Phát Lôi hôn rất nhẹ, tựa như lông chim quét qua người, Địch Nãi rất nhanh liền nhận không được phi cười: “Ha ha, Phát Lôi, người đừng hôn như vậy, ngứa quá.”

Vì thế, những lời sát phong cảnh của Địch Nãi thoáng chốc đã phá nát bầu không khí ôn nhu. Phát Lôi có chút oán hận cắn hầu kết Địch Nãi, đổi lại là một tiếng kinh suyền. Địch Nãi kéo Phát Lôi lên, chớp mũi chạm vào nhau, cọ cọ một hồi mới cười hì hì nói: “Người học hư rồi a Phát Lôi.”

Phát Lôi không đáp, trấn an hôn lên môi Địch Nãi, đầu lưỡi vói vào cùng đầu lưỡi cậu chơi đùa. Tay y cũng không nhàn rồi, bắt đầu xoa nắn điểm đỏ trước ngực Địch Nãi.

Địch Nãi thở hồng hển, mơ màng ngọt ngào ‘ân’ một tiếng, sau đó ưỡn ngực đưa điểm nhỏ còn lại vào tay Phát Lôi. Phát Lôi trấn an véo nhẹ một chút, sau đó rời môi Địch Nãi, cúi xuống ngậm lấy điểm nhỏ kia, dùng đầu lưỡi quấn quanh.

Đại khái vì mang thai nên nụ hoa Địch Nãi khá miễn cảm. Đầu lưỡi Phát Lôi vừa mới liếm qua một cái Địch Nãi đã run bắn cả người. Phát Lôi liền cố ý chiếu cố hai điểm nhỏ kia thật lâu, không ngừng liếm mát, lại còn dùng răng nhẹ nhàng day day, làm hai hạt đậu đỏ kia trở nên sưng đỏ cứng ngắc.

Đầu vú bị yêu thương trở nên đỏ au, phía trên còn mang theo chút thủy quang, thoát nhìn đặc biệt mê người. Địch Nãi cảm thấy cảm giác tê dại từ phần ngực bắt đầu lan tỏa vào trong.

Địch Nãi có chút nôn nóng, tất cả khoái cảm chậm rãi tụ tập ở bụng dưới, tiếp đó Phát Lôi lại còn không ngừng liếm liếm mát mát ở nơi nào đó. Cậu có chút tức giận vì Phát Lôi quá chuyên tâm, liền có chút ác ý nói: “Phát Lôi, người cứ mát nơi đó mãi làm gì? Cho dù mát cỡ nào cũng không ra sữa được đâu.”

Phát Lôi ngừng đầu cười cười: “Không có sữa mới tốt, ta không cần chia sẻ với tiểu bảo bảo!”

Bị ghẹo ngược trở lại, Địch Nãi có chút dở khóc dở cười. Cũng may Phát Lôi rút cuộc cũng buông tha hai điểm nhỏ chịu đủ tra tấn kia, bắt đầu đòi mục tiêu xuống dưới. Phần bụng Địch Nãi đã gồ lên thành vòng cung, da dẻ có chút căng ra.

Phát Lôi thực thành kính hôn lên bụng Địch Nãi, sau đó áp má mình lên nhẹ nhàng cọ cọ, giống như muốn cảm thụ động tĩnh của bảo bảo bên trong. Không biết bọn họ làm yêu có kinh động tới bé con đang ngủ say hay không? Phát Lôi dán lên bụng thì thầm: “Bảo bảo phải nghe lời a, phải ngoan ngoan a!”

Địch Nãi phi cười: “Người đang làm gì vậy?”

Phát Lôi ngượng ngừng cười hắc hắc, sau đó đòi mặt xuống, cách lớp quần lót thân thiết cọ cọ mệnh căn đã cứng lên của cậu. Anh bạn kia của Địch Nãi đã nóng rực hưng phấn đỉnh quần lót thành một túp lều nhỏ, nhiệt độ cũng tăng cao vài phần.

Phát Lôi hít một hơi, cảm thấy khu rừng đen kia tản mát ra hương thơm làm y mê muội.

Địch Nãi thúc giục nâng nâng mông, Phát Lôi liền kéo quần cậu xuống, để anh bạn nhỏ kia lộ đầu ra, vươn đầu lưỡi liếm chất lỏng trào ra, chép chép miệng, giống như đang nhấp nhấp hương vị của nó. Âm thanh tình sắc này làm Địch Nãi có chút đỏ mặt, Phát Lôi hiện giờ càng lúc càng nhiều trò a.

Sau khi cởi hẳn quần lót của Địch Nãi ra, Phát Lôi không lập tức trấn an Tiểu Địch Địch xao động, ngược lại nâng chân, hôn lên khe đùi miễn cảm của cậu, dùng đầu lưỡi nóng rực của mình chậm rãi liếm hôn. Địch Nãi cảm thấy làn da nơi đó từng chút bị khoái cảm ăn mòn, đầu gối nhận không được run rẩy.

Thấy Địch Nãi sắc mặt đỏ hồng bắt đầu thờ dốc, vật cứng dưới bụng dưới Phát Lôi cũng cứng rắn hơn vài phần. Di chuyển qua trung tâm, ngậm lấy chiếc túi ở phía dưới, ngậm trong miệng mát nửa ngày, sau đó vươn đầu lưỡi từ dưới liếm lên, còn cố ý xoay tròn ở phần đỉnh.

Địch Nãi khổng chế không được hít sâu một hơi, túm lấy tóc Phát Lôi thúc giục: “Nhanh lên.”

Ngậm lấy cây trụ cứng rắn kia thật sâu, sau đó cao thấp di chuyển. Hai tay cũng nâng mông Địch Nãi, mạnh mẽ xoa bóp.

Khoang miệng Phát Lôi giống như mang theo ngọn lửa làm máu trong người Địch Nãi bị thiêu đốt. Địch Nãi ngửa đầu thờ dốc, bàn tay siết lại nắm chặt da thú dưới thân, hạ thân vô thức đỉnh lên trên. Tiếng nước ‘tắm tặc’ không ngừng vang lên mang tới một tia đắm mị cho son động.

Địch Nãi cảm thấy khẩu kỹ của Phát Lôi ngày càng thuần thực, quả thực châm lên một ngọn lửa hừng hực trên người mình. Đầu lưỡi nóng rực kia không ngừng quấn quýt phần trụ, sau đó phối hợp với động tác mát mạnh, quả thực hấp hút cả linh hồn của cậu.

Đầu ngón chân vì khoái cảm mà co rút lại, nhiệt lượng tích góp từng chút từng chút vọt thẳng tới bụng dưới, sau đó ức chế không được nhanh chóng di chuyển trong miệng Phát Lôi, cuối cùng bắn chất lỏng nóng bỏng vào miệng đối phương. Phát tiết xong, Địch Nãi mềm nhũn nằm trên giường, lồng ngực không ngừng phập phồng, dư vị khoái cảm vẫn còn quanh quẩn trong thân thể.

Phát Lôi lau đi chất lỏng bị tràn ra bên khoe môi, nằm xuống bên cạnh Địch Nãi, ngậm lấy vành tai cậu ôn nhu liếm thi, lẳng lẳng chờ đợi cậu khôi phục.

Địch Nãi hồi phục tinh thần, quay người qua nhìn Phát Lôi, mặt có chút đỏ lên. Nhẹ nhàng liếm khoe môi có chút đỏ lên của Phát Lôi, bàn tay lần xuống nắm lấy vật cứng đã sớm kích động tới không chịu nổi của đối phương, có chút lười biếng nói: “Có cần ta dùng miệng giúp người không?”

Phát Lôi vươn tay bao trùm lên tay Địch Nãi, bắt đầu ma xát mệnh căn của mình vài cái, hít sâu lắc đầu, bất quá có chút do dự nói: “Ta muốn tiến vào,

ngươi chịu nổi không?”

Địch Nãi nhướn nhướn mi, trở mình mở chân, bày ra tư thế mặc người xâm chiếm: “Không thành vấn đề, tới đi!”

Phát Lôi lập tức nhảy dựng, từ kệ gỗ bên cạnh lấy mỡ động vật dùng để bôi trơn.

Nhìn bộ dáng cấp bách của Phát Lôi, Địch Nãi có chút muốn cười. Bất quá Phát Lôi không vội vàng xao động như cậu nghĩ, y leo lên giường đặt chén mỡ qua một bên, nâng chân Địch Nãi, ngậm lấy Tiểu Địch Địch đã mềm xuống bắt đầu liếm lộng.

Chậm rãi Địch Nãi lại có cảm giác, hừ nhẹ biểu đạt vui thích của mình. Phát Lôi buông anh bạn nhỏ đã bắt đầu đứng thẳng kia, đầu lưỡi lướt qua túi da, theo khe mông tiến tới nơi bí ẩn. Địch Nãi nhũn mảy cảm thụ đầu lưỡi trơn mịn của Phát Lôi quấn quanh nơi tư mật nhất của mình, cảm giác có chút thẹn thùng, chính là ần ần lại có chút sung sướng.

Phát Lôi tinh tế liếm ướt nơi đó, còn vói đầu lưỡi vào bên trong để vách tường ẩm áp lấy nhiễm hơi thở của mình. Cảm nhận được thân thể Địch Nãi thả lỏng, Phát Lôi mới quẹt chút mỡ vẽ loạn ở cửa vào, sau đó chậm rãi vói một đầu ngón tay vào trong.

Tuy đã làm nhiều lần nhưng cảm giác dị vật tiến vào trong cơ thể vẫn làm Địch Nãi căng cứng thân mình. Phát Lôi nâng chân Địch Nãi, liếm hôn phần da thịt nhẵn nhụi trong bắp đùi, giúp Địch Nãi trầm tĩnh lại, sau đó ngón tay liền nhân cơ hội xoay chuyển, tìm kiếm vị trí mang tới khoái hoạt cho Địch Nãi.

Lúc Địch Nãi hàm hồ phát ra một tiếng than nhẹ, Phát Lôi liền biết mình đã tìm đúng nơi, tiếp đó dùng đầu ngón tay nặng nhẹ nhu ần. Thân mình Địch Nãi run rẩy, túm chặt da thú dưới thân, cảm thụ trong cơ thể bắt đầu tăng vọt. Mang thai tựa hồ làm cơ thể càng mẫn cảm hơn, điều này làm Địch Nãi có chút xấu hổ, cũng ngượng ngùng không dám phát ra âm thanh.

Phát Lôi nhân cơ hội đút vào ngón thứ hai, ngón thứ ba, không ngừng xoay tròn tiến tiến xuất xuất trong dũng đạo ẩm áp, làm nó càng mềm mại hơn.

Anh bạn nhỏ ngẩng cao cao của Địch Nãi vì kích thích mà bắt đầu tràn ra chất lỏng trong suốt. Phát Lôi vuốt tay, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, mang tới khoái cảm trùng kích.

Lúc ba ngón tay ra vào trở nên dễ dàng, Phát Lôi thấp giọng hỏi Địch Nãi: “Có thể không?”

Địch Nãi gật gật đầu, đưa tay che kín ánh mắt, không nhìn tới Phát Lôi. Cũng không phải Địch Nãi thẹn thùng gì, chẳng qua nhìn phần bụng hơi nhô lên của mình, cậu cứ cảm thấy bảo bảo đang nhìn bọn họ nên xấu hổ muốn trốn tránh.

Thấy Địch Nãi đáp ứng, Phát Lôi nhanh chóng bôi mỡ lên vật cứng của mình, bật người muốn công thành đoạt đất. Bất quá lúc nâng một chân Địch Nãi lên thì lại cảm thấy tư thế này không tốt lắm. Hiện giờ Địch Nãi đang mang đứa nhỏ, không thể làm càn muốn làm gì làm gì như trước kia. Nếu nâng thất lưng Địch Nãi thì sợ sẽ ảnh hưởng tới phần bụng.

Địch Nãi nhắm mắt đợi nửa ngày mà Phát Lôi vẫn không tiến vào, mở mắt ra nhìn một cái liền hiểu được lo âu của đối phương. Dứt khoát ngồi dậy, đẩy ngã Phát Lôi: “Đề ta tới đi.”

Cậu quý gối trên người Phát Lôi, đỡ vật cứng dử tợn đã kích động tới run run kia đỉnh vào huyệt khẩu của mình.

Phát Lôi tuy đã nhẫn nại tới cực hạn nhưng nhìn thấy Địch Nãi như vậy vẫn nhịn không được đưa tay đỡ người cậu: “Chậm một chút, đừng gấp.”

Thật không biết là ai sốt ruột a, Địch Nãi bất mãn trừng đối phương: “Bớt dong dài đi.” Sau đó chậm rãi ngồi xuống.

Lúc vật lửa nóng kia chậm rãi kéo giãn vách tường dũng đạo tiến sâu vào cơ thể, hai người đều thở hắt ra một hơi. Địch Nãi cảm giác phía dưới bị trướng đầy, từng tắc da thịt đều cảm nhận được độ cứng rắn cùng nóng bỏng của Phát Lôi.

Phát Lôi cảm giác nơi mềm mại ẩm áp kia vây chặt lấy mình, hấp dẫn y chuyển động, bất quá lại cố kỵ thân thể Địch Nãi, chỉ có thể dùng ánh mắt thúc giục.

Cảm thấy cơ thể mình hoàn toàn thích ứng, hai chân gối bên người Phát Lôi bắt đầu dùng sức, cao thấp dao động. Khí quan nóng rực ma xát vách thịt mang tới một luồng nhiệt lưu. Địch Nãi dao động thân mình, cố tìm kiếm tư thế làm mình khoái hoạt. Phát Lôi cũng đỡ lấy thất lưng Địch Nãi, phối hợp với động tác của cậu mà đỉnh lên.

Địch Nãi rất nhanh tìm ra vị trí làm mình mê say, dao động thân mình để vật thô to nóng rực kia tiến vào thật sâu rồi đỉnh lên vách tường mềm mại. gương mặt trở nên ửng hồng, giống như có nhiệt khí tỏa ra.

Phát Lôi giống như say mê nhìn Địch Nãi, không buông tha chút biểu tình nào, y đỉnh động thất lưng đẩy nhanh tiết tấu hơn.

Bất quá, Địch Nãi dù sao cũng đang mang đứa nhỏ, sức lực phần eo không đủ, rất nhanh liền thở hổn hển ngừng lại. Khom người hôn Phát Lôi một ngụm rồi một môi ngậm sắp xuống, thất bại thở dài: “Vẫn là ngươi tới đi!”

Phát Lôi thương tiếc hôn gương mặt đã toát một tầng mồ hôi mỏng của Địch Nãi, sau đó nâng cậu nằm xuống cạnh giường, bản thân mình thì bước xuống đứng dưới đất. Sau đó y lấy một miếng da thú lột dưới eo Địch Nãi rồi nâng chân chân cậu quấn quanh thất lưng mình. Tư thế này sẽ không lo lằng đề ép tới bảo bảo.

Phát Lôi cẩn thận ma sát huyết khẩu một chút, sau đó mới chậm chậm tiến vào, thấy Dịch Nãi không khó chịu mới bắt đầu chậm rãi di chuyển.

Dịch Nãi tự động quán chặt thất lung Phát Lôi, theo động tác của y mà dao động. Mỗi lần va chạm liền hung hăng đỉnh vào nơi làm người ta cuồng loạn kia. Cảm giác tê dại ngọt ngào từ vách thịt từng chút lan tràn, chậm rãi lan khắp toàn thân, tiếng rên rỉ của Dịch Nãi cũng tràn đầy mỹ ý.

Hơi thở của Phát Lôi cũng trở nên ồ ồ, cẩn thận rồi lại cấp tốc dao động thất lung, khi nông khi sâu, làm sắc mặt Dịch Nãi vì động tác của mình mà trở nên cuồng loạn.

Tình dục hết như như thủy triều bao trùm, giờ phút này, cái gì bọn họ cũng không nghe thấy không nhìn thấy, chỉ cảm nhận được tiếng thở dốc cùng cơ thể vì ma sát mà truyền tới khoái cảm cùng nhiệt lượng. Trán Dịch Nãi thấm ướt mồ hôi, cậu vươn tay an ủi anh bạn nhỏ bị văng về phía trước, sau đó thúc giục Phát Lôi: “Chính là nơi đó, nhanh một chút, Phát Lôi, nhanh hơn nữa!”

Phát Lôi đáp ứng, cúi người kéo chân Dịch Nãi mở rộng hơn, tiến vào tới tận cùng. Thất lung Phát Lôi cuồng dã đông đưa, mỗi lần va chạm đều cố gắng làm Dịch Nãi cảm nhận được vui thích. Phần mông Dịch Nãi vì va chạm quá nhiều mà chậm rãi trở nên bóng rât.

Những tiếng than nhẹ dần dần trở nên mê loạn, thân thể co rút vặn vẹo, rốt cuộc trong một lần va chạm thật sâu của Phát Lôi một lần nữa phát tiết. Nức nở nhắm mắt lại, vách thịt cũng vì cao trào mà mãnh liệt co rút.

Phát Lôi bị dừng đạo thất chặt nhiều loạn tâm thần, phát ra một tiếng gầm nhẹ thỏa mãn, nhiệt tình bùng nổ như nham thạch phun trào, bắn sâu vào trong cơ thể dịch Nãi. Dịch Nãi há to miệng thở dốc, cảm nhận nhiệt lưu của Phát Lôi chảy trong cơ thể, cậu chỉ cảm thấy mê muội, giống như lại trải qua một lần cao trào. Mờ to mắt, Dịch Nãi giật giạt một chút, phía trước lại phun ra bạch trọc.

Phát Lôi vươn tay vuốt ve gương mặt ửng hồng của Dịch Nãi, quyến luyến hôn. Dịch Nãi vẫn còn bị dư vị sau cao trào ảnh hưởng, toàn thân mệt mỏi không còn sức lực, có cảm giác như bị hun khói, nhắm mắt lại tùy ý Phát Lôi hôn.

Lúc Phát Lôi rút đại gia hỏa nhà mình ra, tiểu huyết ẩm áp kia giống như vẫn còn lực hút không muốn xa rời ‘phốc’ một tiếng. Dịch Nãi cảm thấy mặt mình nóng rực, bất quá bởi vì âm thanh quá buồn cười nên ức chế không được cúi đầu cười thành tiếng.

Phát Lôi lại không để ý, thả chân Dịch Nãi xuống, có chút luống cuống đi lấy vải bố.

Huyết khẩu sưng đỏ bởi vì Phát Lôi rời đi mà chảy ra chất lỏng trắng đục xuống khe đùi Dịch Nãi, thoát nhìn đặc biệt dâm mỹ. Phát Lôi nhìn thấy cảnh này thì ánh mắt liền dưng thẳng, bất quá biết rõ Dịch Nãi không chịu nổi một lần giao hoan nữa, y chỉ vội vàng lấy vải bố giúp cậu vệ sinh sạch sẽ, tiếp đó ôm cậu nằm thẳng trên giường. Bận rộn xong hết, Phát Lôi mới bắt đầu chà lau bản thân.

Dịch Nãi nghiêng người nhìn đại gia hỏa hơi ngẩng đầu của Phát Lôi lắc lư lắc lư, nhin không được mỉm cười thỏa mãn. Ai, đúng là một buổi sớm tốt đẹp a!

....

Hoàn Chương 107.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chủng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Lần Đầu Tiên Máy Thai

Dịch Nãi uể oải ngồi dậy, ăn chén cháo đậu phộng thịt băm xong thì tìm Mã Cát tới giúp mình thực thi kế hoạch cạnh cử. Mã Cát thức dậy còn muộn hơn Dịch Nãi, nghe thấy tiếng gọi mới chịu bò dậy. Nghe thấy tiếng Dịch Nãi, Mã Cát đỉnh cái đầu bù xù lú đầu ra đáp: “Chờ chút, ta chải đầu rửa mặt cái đã.”

Dịch Nãi ngồi chờ một hồi thì Hách Đạt mới chở Mã Cát bay xuống. Nhìn đôi mắt gấu mèo của Mã Cát, Dịch Nãi không phúc hậu cười nhạo: “Này, không phải chứ, liều mạng tới vậy à? Cẩn thận miệt mài quá độ a.”

Mã Cát ngáp một cái thật to, hướng cậu bĩu môi: “Người đó a, cười cái rắm mà cười, hiện giờ người có bảo bảo rồi tự nhiên không cần cố gắng. Cũng không ngâm lại nỗi khổ của ta, quả thực là người no thì không biết cái khổ của người đói mà.”

Dịch Nãi cười ha hả, không ngờ trong bộ lạc thú nhân cũng có thành ngữ, Mã Cát dùng quả thực cũng có ý tứ sâu xa. Bất quá, cậu chỉ đứng đắn nói: “Người dùng quá áp lực, thả lỏng tâm tình thì tốt hơn, có đôi khi áp lực ngược lại sẽ khó hoài thai.”

Mã Cát rầu rĩ: “Chính là ta thật sự rất muốn bảo bảo a! Phải làm sao mới thả lỏng tâm tình bây giờ?”

Dịch Nãi cũng có chút không biết nên khuyên như thế nào, chỉ đành nói: “Dù sao thì cứ chậm rãi một chút, miệt mài quá độ sẽ tổn thương thân thể. Đến khi đó cho dù hoài bảo bảo thì nó cũng không khỏe mạnh.”

Mã Cát bắt đắc dĩ gật gật đầu: “Được rồi, ta biết rồi.”

Tiến vào sơn động, Địch Nãi vội vàng múc một chén cháo cho Mã Cát. Đây là tối qua Địch Nãi chỉ huy Phất Lôi dùng lửa nhỏ hầm, hầm tới sáng thì mùi thơm cũng lan tỏa bốn phía.

Địch Nãi một mình ăn không hết, liền bảo Phất Lôi ăn cùng. Phất Lôi húp vài ngậm rồi thôi. Đối với thú nhân mà nói, gạo trắng thơm ngào ngọt tuyệt đối không ngon bằng thịt nướng bóng bẩy. Địch Nãi cũng không có cách nào, chỉ đành giữ lại, chờ tối lại ăn tiếp.

Bất quá hôm nay Mã Cát dậy muộn nên vẫn chưa ăn sáng, vừa vận đê hân nếm thử, thuận tiện bồi bổ thân mình.

Mã Cát ăn xong một chén liền nói ăn ngon rồi chạy vào xử lý cả nồi cháo, sau đó vỗ vỗ bụng thỏa mãn. Mã Cát lau miệng, hai mắt tỏa sáng nhìn mớ đậu đỗ trong góc sơn động: “Địch Nãi, chốc nữa ngươi cho ta ít đậu phộng đi, ta cũng muốn nấu cháo.”

Trước đó Địch Nãi đã tặng một phần lúa hoang cùng vài loại đậu cho Mã Cát, hiện giờ nghe Mã Cát xin thêm liền nghi hoặc hỏi: “Sổ đậu ta đưa trước đó đâu? Nhanh như vậy đã ăn xong rồi à?”

Mã Cát ngượng ngừng cười hắc hắc: “Sổ đậu đó bị ta rang lên làm thức ăn vặt rồi. Rất thơm a, ăn thực ngon.”

Địch Nãi có chút bất đắc dĩ: “Ăn dầu nhiều quá không tốt đâu. Ta cho thêm một ít, ngươi đừng rang nữa đó.”

Mã Cát lập tức cam đoan: “Hảo hảo, ngươi yên tâm, lần này ta để dành nấu cháo.”

Mã Cát ăn no, liền cùng Địch Nãi trao đổi xem làm thế nào dệt vải bông. Sổ bông hái được hôm trước đã được Phất Lôi bán toi thành một tấm thảm bông thật lớn. Đáng tiếc làm thế nào dệt thành vải thì Địch Nãi vẫn chưa nghĩ ra. Dù sao bông cũng khác với đay, một cái vốn đã là sợi, một cái là một đồng hỗn độn.

Quá trình dệt vải khá tương tự, quan trọng là đoạn kéo thành sợi. Nghĩ tới nghĩ lui Địch Nãi quyết định kết hợp đay với bông, lúc se sợi đay thì se bông vào chung.

Địch Nãi cùng Mã Cát thương lượng các bước, sau đó hứng thú tràn đầy bắt đầu thực hành.

Ban đầu sợi se ra khá thô, bất quá làm quen tay cộng thêm kinh nghiệm se sợi đay hơn nửa năm, rất nhanh liền nắm giữ được phương pháp. Bất quá phải là đay nhiều bông ít thì sợi mới khó đứt.

Vài ngày sau, bọn họ dùng sợi tơ se được dệt thành miếng vải dệt đầu tiên. Lúc dùng vài cọ cọ lên mặt thử độ mềm mịn, Địch Nãi quả thực vui tới muốn khóc. Loại vải pha này mịn hơn vải bố rất nhiều, cọ lên mặt cũng có chút mềm mại.

Sau khi có kiện thành phẩm đầu tiên, Địch Nãi cùng Mã Cát đều lên tinh thần, gia tăng tiến trình canh cửi.

Sáng nọ, lúc Địch Nãi cùng Mã Cát đang canh cửi thì Thái Ni mang bảo bảo tới chơi. Tiểu Hi Á càng lớn càng đáng yêu, gương mặt tròn vo nhỏ nhắn non nớt như trứng chim vừa lột xác. Tiểu Hi Á vẫn thực thích cười, vừa thấy có người chọc liền nhếch môi, lộ ra hàm lợi phấn nộn vẫn chưa mọc răng.

Nhìn tiểu bảo bảo đáng yêu như vậy, cho dù là ai cũng cảm thấy vui vẻ. Thái Ni hiển nhiên biết sức quyến rũ của tiểu bảo bảo nhà mình, vì thế thường xuyên ẵm bé ra ngoài chơi. Cũng nhờ thế mà tính cách của hắn cũng sáng sủa hẳn.

Mã Cát ôm Tiểu Hi Á không muốn buông tay, vui vẻ nói: “Bảo bảo, ngươi thực đáng yêu, thực ngoan a.”

Thái Ni thấy Mã Cát chọc đùa nhỏ vui vẻ thì cũng an tâm. Thấy Địch Nãi vẫn còn canh cửi thì bước qua sờ thử phần vải đã dệt tốt, kinh hi phát hiện loại vải này mềm mại hơn vải bố rất nhiều, vì thế liền nổi lên hứng thú.

Thái Ni muốn học phương pháp rồi dệt vải miếng làm quần áo cho bảo bảo. Thân mình Tiểu Hi Á thực non mềm, suốt ngày bị quần da thú rất dễ nổi ban đỏ. Đặc biệt là mùa hè, da thú hầm hơi rất dễ làm bé nổi sảy, ngứa ngáy không thôi, thường xuyên vì gãi mà da thịt đỏ hồng một mảnh, làm Thái Ni đau lòng muốn chết.

Vải bố Địch Nãi làm trước kia tuy thông thoáng nhưng lại quá thô ráp, làn da bảo bảo chịu không nổi, hiện giờ có loại vải này thì tốt quá.

Thái Ni nói với Địch Nãi mình muốn học canh cửi, hơn nữa dệt xong còn muốn mang về một ít, Địch Nãi cũng thực sáng khoái đồng ý. Địch Nãi vốn hi vọng mọi người có thể cải thiện cuộc sống, có người chủ động xin học thì tốt quá.

Thái Ni ngồi bên cạnh học hỏi, sau đó vừa dệt vừa tùy ý nói hão bằng hữu Á Đạt của mình cũng vừa mang thai.

Không ngờ những lời này bị Mã Cát đang chơi đùa với Tiểu Hi Á nghe thấy, hốt mất Mã Cát lập tức đỏ ửng, khổ sở nói: “Vì sao mọi người đều dễ dàng mang thai, mà ta thì khó như vậy chứ?”

Địch Nãi thực muốn nói, rất có thể là thể chất Mã Cát có vấn đề nên không dễ mang thai. Chính là này sẽ tạo thành đả kích quá lớn, Địch Nãi không dám kích thích Mã Cát nên chỉ đành ngậm miệng.

Thái Ni cũng thực lo lắng, an ủi nói: “Người đừng nghĩ tới nữa, biết đâu lúc người không nghĩ tới nó lại đột nhiên tới thì sao? Người xem ta này, khi đó có nghĩ ngợi gì đâu, chỉ một lần đã hoài thai rồi. Nay thuyết mình mang thai phải dựa vào may mắn, người có gặp cũng không được.”

Mã Cát nghe Thái Ni nói xong thì bĩu môi, cảm xúc suy sụp không thôi. Bất quá giống như nghĩ tới gì đó, Mã Cát đột nhiên kích động ôm Tiểu Hi Á chạy tới: “Thái Ni, có phải ngày đó người ăn thứ gì lạ lạ không?”

Thái Ni nghĩ nửa ngày, lắc đầu: “Không có, mấy hôm đó ta chỉ ăn mấy loại hoa quả như bình thường, thậm chí còn chịu đói mà!”

Mã Cát vẫn như cũ không từ bỏ ý định, lại truy hỏi Thái Ni rốt cuộc đã ăn loại quả gì, sau đó lại quay qua hỏi Dịch Nãi, đoạn thời gian có thai đã ăn cái gì. So sánh hai bên, Mã Cát phát hiện đều là thức ăn bình thường, không có gì đặc biệt. Bất quá, Mã Cát vẫn ghi nhớ, định bụng về ăn thử xem có gia tăng tỷ lệ thụ thai hay không.

Bất quá, Mã Cát vẫn còn chút lo lắng, cứ nhiên đỏ mặt hỏi Dịch Nãi cùng Thái Ni lúc dùng hình thú thân thiết có dùng tư thế gì đặc biệt hay đồ dùng gì khác hay không, còn có thời gian dài hay ngắn linh tinh.

Dịch Nãi nghe xong thì đúng là chịu hết thấu, ngay cả chuyện này mà cũng hỏi, người này quả thực muốn đưa nhỏ tới phát điên rồi.

Nhìn vẻ mặt chờ mong của Mã Cát, Thái Ni tuy cũng đỏ mặt nhưng vẫn áp ứng nói, bất quá lần đó vì đốt trúng nhánh cây kia nên có chút mơ hồ, nhớ không rõ lắm, những cái nói ra cũng không quá giá trị.

Mã Cát trầm nghĩ, có lẽ nên đốt loại cây đó cũng là một phương pháp. Mã Cát gật gật đầu, nhớ kỹ chuyện này, sau đó lại tràn trề hi vọng nhìn qua Dịch Nãi, mong chờ cậu truyền đạt kinh nghiệm.

Dịch Nãi có thể có kinh nghiệm gì chứ? Huống chi cậu mới không ham mê chủ đề không dinh dưỡng này, vì thế chỉ phun một câu ‘ai cũng như ai’ rồi vùi đầu canh cửi.

Mã Cát thực thất vọng với đáp án của Dịch Nãi, bất quá, Dịch Nãi không muốn nói, hấn ép buộc cũng không tốt. Mã Cát nghĩ, lúc rảnh rỗi nên chạy tới thăm mấy giống cái có đứa nhỏ, lĩnh giáo chút kinh nghiệm. Khẳng định mấy phi thú nhân kinh nghiệm phong phú sẽ biết cách để dễ dàng hoài thai.

Đến khi đó, hấn sẽ nhanh chóng có đứa nhỏ của mình, ít nhất cũng phải có trước Duy Lạp.

Nghĩ vậy, tâm tình Mã Cát liền tốt hơn một chút. Bất quá trên chộc Tiểu Hi Á một hồi thì có chút mỏi tay, hấn chưa từng mang đứa nhỏ, lực tay không lớn nên ôm một lúc liền nhức mỏi.

Vừa vặn Dịch Nãi ngồi lâu muốn hít thở không khí, liền nói với Mã Cát: “Đến, để ta ôm một chút.” Cậu đứng lên, đang định bước tới ôm Tiểu Hi Á thì đột nhiên cảm thấy bụng mình động một chút. Dịch Nãi có chút kinh ngạc cúi đầu nhìn bụng mình, sau đó rõ ràng cảm nhận đứa nhỏ bên trong giật một cái, liền cười cười nói với Mã Cát: “Bảo bảo, bảo bảo của ta hình như vừa đá một cái.”

“Thật không thật không? Bảo bảo động à? Để ta xem xem.” Mã Cát cao hứng chạy tới giao Tiểu Hi Á cho Thái Ni, sau đó đưa tay sờ sờ bụng Dịch Nãi, bất quá lại không cảm nhận được động tĩnh gì.

Mã Cát có chút thất vọng, sờ soạng một hồi, cuối cùng nghe Thái Ni nói mới đầu bảo bảo chỉ ngẫu nhiên động mà thôi mới thất vọng buông tay.

Dịch Nãi đỡ bụng, trong lòng chấn động không thôi. Tới tận lúc này cậu mới chân thật cảm nhận được sự tồn tại của bảo bảo. Hóa ra trong bụng cậu thật sự có một sinh mệnh nhỏ bé, nó lại còn động đây, đây là chuyện thần kỳ cỡ nào a!

....

Hoàn Chương 108.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Nguy Cơ Khan Hiếm Thức Ăn

Lúc Phát Lôi đi săn trở về thì mang theo chút măng cùng vài con vịt hoang, đồng thời cũng mang theo chút hàn khí. Đã bắt đầu vào đông, tuy vẫn chưa đủ tuyết nhưng nhiệt độ cũng khá lạnh.

Vừa nghe Dịch Nãi nói bảo bảo ở trong bụng cậu động đây, Phát Lôi liền bật người chạy tới, muốn kiểm tra bụng Dịch Nãi. Bất quá tay vừa mới vươn tới thì y nhớ ra mình vẫn chưa rửa tay, liền chạy ra ngoài. Rửa tay xong quay lại sơn động, dùng vải bố lau khô, sau đó y mới chạy tới trước mặt Dịch Nãi.

Bất quá, chỉ mới vươn tay thì lại rút lại, chạy tới bên đồng lửa sưởi ấm. Hóa ra Phát Lôi sợ tay mình sẽ đông lạnh Dịch Nãi cùng đứa nhỏ trong bụng,

muốn hơi ấm một chút rồi mới sờ.

Nhìn Phát Lôi hoang mang rối loạn chạy tán loạn trong sơn động, Dịch Nãi có chút buồn cười. Thế nên, lúc Phát Lôi một lần nữa chạy tới trước mặt, Dịch Nãi liền dứt khoát nắm tay đối phương, áp lên bụng mình.

Phát Lôi có chút hoảng sợ, ngồi xổm xuống chậm rãi vuốt ve, vẻ mặt vừa kính động lại khản trương. Bất quá sờ cả nửa ngày cũng không cảm giác được bảo bảo động, vì thế, có chút nghi hoặc áp mặt tới gần bụng Dịch Nãi, muốn nghe thử nhịp tim của bảo bảo. Đương nhiên, cũng không nghe được gì.

Phát Lôi nhẹ giọng nói chuyện với bảo bảo: “Hey bảo bảo, động một chút đi, động một chút đi a!”

Dịch Nãi cúi đầu nhìn bụng mình, nơi đó đã gồ lên rất rõ, giống hệt như bụng tướng quân vậy. Cậu thầm nghĩ, theo tương quan ở thế giới cũ, đại khái tới năm bốn mươi tuổi cũng có thể phình thành thế này. Bất quá, hiện giờ bụng này quý giá hơn bụng tướng quân nhiều.

Phát Lôi nghe Bội Cách nói lúc mình mang thai bốn tháng bụng to hơn bụng Dịch Nãi một chút thì bắt đầu nghĩ đủ biện pháp làm nó lớn hơn.

Trước kia Phát Lôi từng nghe Dịch Nãi nói qua đủ loại canh bổ, đặc biệt là gà rừng, vịt hoang, chim bồ câu, cá này nọ, vì thế gần nhất đi săn đều mang về mấy loại con mồi này.

Dịch Nãi cũng không quá để ý, cậu cảm thấy cứ tuân theo tự nhiên thì tốt rồi. Kỳ thực so với những món canh món hầm, cậu thích ăn rau xào chua chua cay cay hơn. Lại nói tiếp, hơn bốn tháng nay bảo bảo trong bụng cũng thực nghe lời, không hề giãy vò cậu. Khẩu vị của Dịch Nãi vốn rất tốt, trừ bỏ thỉnh thoảng có bệnh trạng đau xương sống cùng nhũn chân thì không bị gì nữa.

Trước kia Dịch Nãi cứ nghĩ lúc mang thai mình sẽ bị hành không ít, dù sao cậu cũng không phải người thế giới này, chính là nước thánh thần kỳ kia cư nhiên làm cậu thuận lợi hoài đứa nhỏ, quả thực có chút khó tin.

Phát Lôi dán mặt lên bụng Dịch Nãi một hồi vẫn không cảm nhận được bảo bảo máy thai. Y không chịu chết tâm, một mực thì thầm nói chuyện với bảo bảo.

Nhìn bộ dáng cẩn thận của Phát Lôi, Dịch Nãi đột nhiên cảm thấy trái tim mình cũng mềm mại. Một tay vuốt ve đầu Phát Lôi, tay kia thì xoa bụng, học theo y nói: “Bảo bảo, động một cái chào hỏi phụ thân ngươi đi a.”

Rốt cuộc, bảo bảo trong bụng lại giật một cái. Lần này Phát Lôi cảm nhận được, y khiếp sợ ngẩng đầu, giống như có chút không thể tin mà xoa xoa mặt mình, sau đó bắt đầu cười ha hả ngây ngô: “Bảo bảo đá ta một cái a, hắc hắc, thật lợi hại. Bảo bảo của chúng ta sau này nhất định sẽ lợi hại giống như ngươi vậy.”

Dịch Nãi tức giận vỗ đầu Phát Lôi: “Ngươi nói gì vậy hả, chẳng lẽ ta thường xuyên đánh đập ngươi à?”

Phát Lôi ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Không phải, ý ta là nắm đấm của ngươi lợi hại hơn ta a. Hắc hắc, bảo bảo của chúng ta sau này có ngươi dạy, khẳng định lại càng lợi hại hơn.”

Mã Cát cùng Thái Ni ở bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện mà cười ha hả. Tộc trưởng của bọn họ cư nhiên nhận mình thua kém một phi thú nhân, lời này mà truyền ra ngoài đại khái sẽ làm người ta rụng cảm đầy đất. Bất quá cẩn thận ngẫm lại, nếu Dịch Nãi là thú nhân có thể biến thân thì đại khái trong bộ lạc không có ai là đối thủ đi! Có một phi thú nhân cường hãn như vậy, này là kiêu ngạo của tất cả phi thú nhân a!

Mã Cát cười một hồi thì bước qua xách con vịt hoang Phát Lôi săn về nhìn nhìn, có chút nghi hoặc hỏi: “Phát Lôi, sao ngươi chỉ săn được ít con mồi thế? Mấy con vịt này gây trở ngại, ăn vài ngụm đã hết rồi, các ngươi ăn no được à?”

Phát Lôi có chút ngượng ngùng: “Phụ cận không tìm ra con mồi nào tốt, ta lại lo lắng cho Dịch Nãi nên không dám chạy đi xa, chỉ bắt vài con vịt hoang rồi quay về. Đây là hầm canh cho Dịch Nãi uống, ta có thể ăn thật khó.”

Mã Cát nghe vậy thì có chút dăm chiêu: “Ngươi nói vậy ta mới nhớ, gần nhất Hách Đạt cũng nói dạo này đi săn không dễ như trước kia, thường xuyên phải bay tới nơi xa đi săn mới có thu hoạch. Đây là làm sao a?”

Dịch Nãi nghe bọn họ nói vậy thì liền suy tư, chẳng lẽ bộ lạc thú nhân cũng gặp phải nguy cơ khan hiếm thức ăn? Trước kia cậu vẫn nghĩ tộc nhân không cần lo ăn mặc, bởi vì thú nhân vừa có cánh lại vừa có năng lực săn bắt cường hãn, cho dù không tích trữ lương thực cũng có thể vượt qua mùa đông giá rét.

Không ngờ hiện giờ lại xuất hiện nguy cơ, ngay cả thú nhân cường hãn cũng không săn được động vật lớn.

Dịch Nãi suy đoán có hai nguyên nhân, một là vài năm nay dân số trong bộ lạc tăng trưởng mà các thú nhân thì vẫn không ngừng đi săn, nhóm động vật ở phụ cận gần như bị tuyệt chủng. Số chưa bị giết cũng vì sợ hãi mà bắt đầu di chuyển tới nơi khác. Hai là năm rồi có nhiều dực long lui tới ở phụ cận, sức ăn của chúng rất lớn, đã diệt rất nhiều động vật. Vì thế mới dẫn tới cục diện khan hiếm bây giờ.

Dịch Nãi cảm thấy nếu bộ lạc thú nhân không tìm kiếm lối thoát, rất có thể phải chuyển nhà. Bởi vì theo phỏng đoán của cậu, càng về sau đi săn lại càng gian nan hơn, nếu mỗi lần đi săn đều phải tiêu tốn một hai ngày thì bộ lạc sẽ yếu đi, rất dễ xuất hiện vấn đề an toàn. Huống chi đi săn xa như vậy, các thú nhân cũng thực mệt mỏi.

Nếu thật sự xuất hiện tình huống như vậy, bộ lạc cần phải di chuyển tới nơi có động vật sung túc. Chính là, các thú nhân đòi đòi đều sinh sống ở đây,

muốn dọn đi thì quả thật nói dễ hơn làm?

Địch Nãi nói suy đoán của mình với mọi người, rất nhanh cả đám liền chìm vào suy tư.

Mã Cát cảm thấy thực phức tạp: “Địch Nãi, người nói là thật à? Có khi nào là vì mùa đông nên động vật trốn đi ngủ đông không?”

Địch Nãi lắc đầu: “Cho dù chúng núp vào hang cũng không thể qua được ánh mắt cùng cái mũi nhạy bén của thú nhân.”

Phất Lôi liền phụ họa: “Đúng vậy, cho dù nhóm động vật trốn sâu vào hang, chúng ta cũng có thể tìm được. Vấn đề là rất nhiều động vật không ngủ đông a! Trước kia trên thảo nguyên thường xuyên có đàn dê đàn bò ăn cỏ, hiện giờ cơ bản không nhìn thấy nữa. Địch Nãi nói đúng, nguy cơ khan hiếm thức ăn sắp ập tới, phải nhắc nhở mọi người trong bộ lạc.

Lúc mọi người đang thảo luận tính nghiêm trọng của việc cạn kiệt nguồn thức ăn thì Hách Đạt cũng mang theo con mồi tới. Làm Địch Nãi ngoài ý muốn là Hách Đạt săn được một con gấu. Ở bộ lạc lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Địch Nãi thấy có người săn gấu. Con gấu này thân hình khổng lồ, hình thù cũng xấp xỉ thú nhân. Hách Đạt hiển nhiên đã hao phí không ít sức lực, trên người cũng đầy vết thương.

Mã Cát thấy vậy liền chạy tới giúp Hách Đạt băng bó, đồng thời có chút oán giận nói: “Sao người lại phí sức săn đại gia hỏa này? Thịt thứ này cũng không ngon lành.”

Hách Đạt có chút bất đắc dĩ nói: “Ta đi nửa ngày cũng không thấy con mồi, chỉ thấy mỗi con này đang đào tổ ong, chỉ đành bắt nó. Nếu không phải bắt được nó, ta đại khái chỉ có thể bắt mấy con dúi trúc.”

Mã Cát kinh ngạc tròn to mắt: “Hách Đạt, vừa nãy chúng ta cũng đang nói chuyện gần nhất bộ lạc xuất hiện nguy cơ khan hiếm thức ăn này! Không ngờ lại nghiêm trọng tới vậy.” Hắn quay qua nhìn Địch Nãi: “Chúng ta nên làm gì bây giờ? Ta không muốn rời đi, không muốn dọn tới nơi khác a!”

Địch Nãi trầm tư một hồi mới nói: “Nếu không muốn chuyển đi, hiện giờ nhất định phải thay đổi một ít thói quen của bộ lạc. Đầu tiên, lúc các thú nhân đi săn phải bỏ qua nhóm ấu tể vẫn chưa trưởng thành, để chúng có cơ hội sinh sản. Mặc khác, chúng ta cũng nên tự dưỡng một ít động vật, sau đó để chúng sinh sôi nảy nở. Tiếp theo, các tộc nhân phải thay đổi thói quen lãng phí, phải ăn hết tất cả bộ phận có thể ăn trên cơ thể động vật, không thể vứt bỏ nội tạng cùng phần đầu như trước kia. Hơn nữa mọi người cũng phải bắt đầu trồng trọt như ta. Như vậy, phi thú nhân có thể ăn lương thực, chẳng những tốt cho sức khỏe mà còn giảm bớt lượng đồ ăn. Nếu kiên trì thì đại khái vài năm sau có thể ổn định.”

Mọi người nghe xong đều cảm thấy đề nghị này rất chí lý. Phất Lôi quyết định qua vài ngày nữa sẽ mở cuộc họp toàn bộ lạc, thông báo tình trạng hiện giờ với mọi người cùng áp dụng biện pháp Địch Nãi vừa nói.

Thương lượng đôi sách xong, mọi người mới an tâm một chút. Chính là đối mặt với khốn cảnh trước mắt, mọi người vẫn có chút lo lắng. Dù sao vẫn còn tới nửa mùa đông nữa!

Mã Cát theo Hách Đạt ra bờ sông xử lý con gấu kia, trong lòng không ngừng tính toán xem nên xử lý thế nào mới tốt. Trước kia đều vung tay quá trán, nội tạng này nọ đều vứt hết, bất quá hiện giờ phải tiết kiệm, hẳn quả thực có chút không quen. Địch Nãi chỉ đành đi theo, chỉ hấn cách tẩy rửa cùng xử lý.

Kỳ thật với Địch Nãi, sớm phát hiện tình huống này cũng là chuyện tốt. Nhóm giống cái trong bộ lạc đều bị dưỡng tới an nhàn, tư tưởng cũng không tiến thủ. Các thú nhân cũng cảm thấy thực vật sung túc nên không cần thay đổi hiện trạng. Tư tưởng này đã giảm mạnh tính sáng tạo của bọn họ, không tốt cho sự phát triển của xã hội.

Tuy Địch Nãi đã tới bộ lạc này hơn một năm nhưng thực tế lại không có cách thay đổi hiện trạng. Lúc Địch Nãi bắt đầu trồng trọt, rất nhiều người hứng thú chạy tới xem. Chính là đại đa số mọi người đều cảm thấy Địch Nãi làm vậy thực thừa thãi. Trong rừng cái gì mà không có? Vì sao phải tự trồng a? Muốn ăn thì cứ chạy đi tìm là được rồi? Trồng trọt thực vất vả.

Địch Nãi hao hết nước miếng cũng không thay đổi được suy nghĩ của bọn họ. Tư tưởng không đổi, nói thế nào cũng vô ích. Cho dù Phất Lôi làm tộc trưởng cũng không có cách nào khuyên nhủ tộc nhân, chỉ có thể dùng hành động duy trì Địch Nãi, để các tộc nhân nhìn thấy hiệu quả rồi làm theo.

Hiện giờ thì tốt rồi, thức ăn khan hiếm, vì sinh tồn, các tộc nhân không thể không thay đổi. Kia tốt lắm, rất nhanh cả bộ lạc sẽ bắt đầu cuộc sống nông canh. Địch Nãi từng đọc qua lịch sử, chỉ có sản xuất thì xã hội mới có động lực phát triển.

Nếu các tộc nhân vẫn không chịu thay đổi hiện trạng, bộ lạc tiếp tục bảo thủ thì nơi này mãi mãi duy trì trạng thái lạc thái.

Địch Nãi cảm thấy mình không thể uống phí cái danh ‘sứ giả của thần’, cậu hi vọng sự cố gắng của mình có thể giúp tộc nhân cảm nhận được sự đổi mới từ nông canh sản xuất, để cuộc sống của bọn họ dần dần tốt hơn.

Trưa hôm nay, trừ bỏ món canh từ sói vẹt Phất Lôi bắt về, bọn họ còn được ăn gan gấu cùng chân gấu. Phần gan bị Địch Nãi mang đi xào, bàn chân gấu thì để Mã Cát kho. Địch Nãi cũng không biết xử lý lắm, dù sao cũng là gan, hẳn không sai biệt lắm.

Địch Nãi vurun đũa gấp một miếng chân gấu, trong lòng nghĩ, này chính là chân gấu a, chân chính sơn hào a lại mang đi kho tàu có phải quá lãng phí không? Mà kệ đi! Chân gấu cho dù quý giá thế nào thì ở thế giới này nó chỉ là một món ăn, có thể lấp đầy bụng là tốt rồi!

...

Chương 110: Địch Nãi Sinh

Sau khi mang thai được năm tháng, bụng Địch Nãi bắt đầu phình to như quả bóng. Có đôi khi Địch Nãi hoài nghi có phải vì mình uống quá nhiều canh của Phát Lôi nên mới phì như vậy hay không. Số quần áo trước kia hiện giờ đều không mặc được, chỉ có thể dùng vải mới dệt may thành đồ mới.

Mã Cát cũng thực cảm thông với Địch Nãi, liền mang số vải dệt được mấy hôm trước tặng cho cậu.

Trừ bỏ làm quần áo cho mình, Địch Nãi cũng bắt đầu làm quần áo cùng tã cho đứa nhỏ. Địch Nãi tự hiểu tay nghề mình không tốt, chỉ có thể nhờ Mã Cát hỗ trợ. Mã Cát thật ra khá vui vẻ, vừa lúc có thể luyện tập, sau này có đứa nhỏ thì làm quần áo cũng dễ hơn.

Nôi cũng được Phát Lôi làm xong, nó là một cái nôi thực giản dị bằng nan tre cùng dây thừng. Dùng nan tre dệt thành khung rồi phủ lên một tầng da thú thật dày, tiếp đó dùng dây thừng cột ở hai đầu rồi treo lên chiếc giá tam giác, thế là chiếc nôi giản dị hoàn thành. Đây nhẹ một cái, chiếc nôi liền lắc lư.

Sau khi nôi làm ra, có lần Bội Cách mang Côn Tháp tới chơi liền để nó vào thử, thế nhưng chỉ mới lay lay một chút đã lăn ra ngủ. Tiểu quý Côn Tháp này thường xuyên nửa đêm không chịu ngủ vì phụ mẫu chơi đùa, thế nhưng nằm trong nôi lại dễ ngủ như vậy, điều này thực làm Bội Cách kinh hi. Vì thế, chiếc nôi vừa hoàn thành này Địch Nãi liền tặng cho Bội Cách, sau đó Luân Ân liền hỗ trợ làm một cái mới.

Mùa đông thời tiết rét lạnh, phần lớn thời gian Địch Nãi để ở trong sơn động, rất hiếm khi ra ngoài. Phát Lôi vì chăm sóc cậu nên cũng ít ra ngoài, bất quá y vẫn dành chút thời gian dẫn tiểu mẫu dương mà bọn họ dưỡng ra ngoài lai giống. Không bao lâu sau, tiểu mẫu dương liền có thai. Đây cũng là chuyện tốt, dù sao dường đứa nhỏ rất cần sữa a.

Trong bộ lạc, từ lần Phát Lôi mở đại hội, mọi người đều bắt đầu tiết kiệm, rất nhiều người chạy tới sơn động hướng Địch Nãi học hỏi kinh nghiệm làm thịt khô, cá khô cùng các loại dưa muối, vì thế sơn động Địch Nãi thường xuyên có người ghé thăm, khá náo nhiệt. Mọi người vây quanh bếp lò trò chuyện vui vẻ cũng Địch Nãi cảm thấy thời kì mang thai cũng thoải mái hơn không ít.

Bất quá, Phát Lôi vẫn thực đau lòng, sợ Địch Nãi quá vất vả, thế nên phần lớn đều do y phụ trách giải thích chỉ dẫn.

Hôm nay trời đổ tuyết nhỏ, sắc trời khá âm u, buổi sáng thức dậy Địch Nãi liền cảm thấy hai chân tê cứng, có chút không thoải mái. Phát Lôi liền bảo cậu đừng leo xuống giường, nằm nghỉ một ngày thì tốt hơn.

Bình thường Địch Nãi cơ bản không ngủ nướng, cho dù đang mang thai cũng kiên trì dậy sớm. Đại khái là vì căn cốt vốn không sai, hơn nữa lại kiên trì rèn luyện nên lúc mang thai không quá mệt mỏi. Bất quá bụng cậu hiện giờ quả thực hơi lớn, bệnh trạng hậu kỳ mang thai cũng lộ rõ, chân bắt đầu phù thũng.

Địch Nãi nghĩ thời tiết thế này hẳn cũng không có ai ghé qua, liền nghe theo ý Phát Lôi, ăn xong bữa sáng thì liền nằm trên giường nghỉ ngơi.

Bất quá tính tình Địch Nãi vốn không chịu được an nhàn, chỉ một chốc sau đã cảm thấy nhàm chán. Thế giới này không có TV, không có internet, ngay cả sách báo tạp chí cũng không có, có đôi khi quả rảnh rồi thật sự làm cậu khó chịu.

Nhìn quanh sơn động, trừ bỏ Phát Lôi đang chuẩn bị đồ ăn, đại khái chỉ còn Tiểu Nhị cùng Tuyết Linh động đậy.

Tiểu Nhị bởi vì tuyết rơi nên cũng lười ra ngoài, đại khái cũng cảm thấy nhàm chán nên lúc cắn đuôi lúc cắn tai Tuyết Linh. Tuyết Linh ngồi im không động đậy, tùy ý tiểu Nhị phá rối. Tới lúc thật sự chịu không nổi, Tuyết Linh liền bật người đè Tiểu Nhị dưới thân liếm liếm một trận. Vì thế, Tiểu Nhị lại nhu thuận được một chút.

Địch Nãi nghĩ, Tuyết Linh quá ngạo kiêu chọc không vui, vẫn là chọc Tiểu Nhị vui hơn. Khoảng thời gian này vì chuẩn bị đủ thứ chờ bảo bảo chào đời nên cậu rất hiếm khi trêu chọc Tiểu Nhị. Bất quá, Tiểu Nhị có Tuyết Linh nên cũng không tịch mịch.

Lúc này Địch Nãi nổi hứng liền xách Tiểu Nhị tới bên giường, sau đó từ cái bình nhỏ bên cạnh lôi ra một con cá khô đùa với nó.

Tiểu Nhị ở dưới giường nhảy lên nhảy xuống chụp cá, mỗi lần nó sắp tấp trúng thì Địch Nãi lại giật con cá lên một chút. Tiểu Nhị biết chủ nhân đang trêu mình nhưng vẫn chơi không biết mệt, mỗi cú nhảy đều thực hăng say, chính là mãi mà vẫn không chụp được con cá kia. Vì thế, hai người này cũng không rõ là ai đang chơi ai.

Địch Nãi cùng Tiểu Nhị chơi thực cao hứng thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền vào tiếng hỏi: “Tộc trưởng, có ở nhà không?” Cư nhiên là âm thanh của Thác Bi. Phát Lôi đáp một tiếng rồi chạy ra mở cửa. Thác Bi cùng Tạt Lạc mang theo một thân hơi lạnh bước vào, trong tay Tạt Lạc còn xách theo một con hoẵng.

Địch Nãi vừa thấy khách tới thì lập tức ném con cá khô cho Tiểu Nhị, phủ thêm áo da thú rồi leo xuống giường. Cậu chỉ bàn ghế bên cạnh đồng lửa nói: “Hoan nghênh, mau ngồi đi. Các người trở về khi nào vậy?”

Tạp Lạc lau nước tuyết trên trán, hướng Địch Nãi cười cười: “Về từ mấy hôm trước rồi.”

Thác Bì nhận lấy vại bố Phát Lôi đưa qua lau nước trên người, thấy Địch Nãi đang mang thai thì nhất thời há hốc: “Địch Nãi, bụng của người sao lại lớn đến vậy a?”

Khoảng thời gian trước Thác Bì cùng Tạp Lạc trở về dự báo tộc một chuyến, ở đó hai tháng rồi mới quay về. Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy bộ dáng Địch Nãi sau khi có thai.

Thác Bì hiển nhiên đã quen nhìn Địch Nãi trong tư thế oai hùng hiên ngang, có chút khó tiếp nhận hình tượng bụng lớn này. Hắn nhìn chằm chằm bụng Địch Nãi nửa ngày, thẳng tới khi Tạp Lạc đá hắn một cước mới chịu hồi phục tinh thần, ngượng ngùng cười cười rồi cũng ngồi xuống.

Địch Nãi cảm thấy có chút nghi hoặc, liền hỏi Thác Bì: “Tám hai tháng nữa sẽ sinh. Đúng rồi, bụng ta thật sự rất lớn à?”

Thác Bì nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu: “Rất lớn, theo ta từng thấy thì chỉ có phi thú nhân sắp sinh thì bụng mới lớn như vậy.”

Tạp Lạc ở bên cạnh cười nói: “Ta nghĩ chắc người hoài song bài thai, một lần sinh hai đứa thực không tệ a. Dứt khoát chia một đứa cho chúng ta đi.”

Địch Nãi liền bật cười: “Khó mà làm được, bảo bảo ta tần tần khổ khổ hạ sinh sao có thể mang đi tặng. Ta thấy hai người tự mình sinh đi, muốn bao nhiêu thì sinh bấy nhiêu.”

Địch Nãi nói xong thì xoa xoa thắt lưng, muốn giảm bớt đau nhức. Phát Lôi lập tức đi qua kéo Địch Nãi ngồi xuống ghế dài bên bếp lửa, lại lót thêm vài miếng da thú dưới eo.

Tạp Lạc nghe Địch Nãi nói vậy thì có chút đăm chiêu nhìn qua Thác Bì: “Thân ái, người cảm thấy thế nào?”

Thác Bì vẫn còn nhìn chằm chằm Địch Nãi, không kịp hồi phục tinh thần. Nhìn bộ dáng không chịu nổi gánh nặng của Địch Nãi, hắn táp lười: “Mang thai thật sự vất vả như vậy à?” Bất quá đột nhiên phản ứng lại câu nói của Tạp Lạc, liền nghi hoặc hỏi: “Người vừa nói gì? Cái gì mà thế nào?”

Tạp Lạc cười hi hi: “Ta nói, chúng ta cũng sinh một đứa đi? Tiểu bảo bảo chơi thật vui a.”

“Gi mà đứa nhỏ?” Thác Bì có chút khó hiểu nhăn mặt: “Chúng ta đều là thú nhân, làm thế nào sinh được?”

Tạp Lạc xoa cằm cười gian: “Thân ái, nhiệm vụ mang thai gian khổ này giao cho người a.”

Lúc này Thác Bì mới nhớ tới thú nhân trong tộc có thể cải tạo, bất quá kia đều là thú nhân khá nhu nhược, phần lớn là tìm không thấy bầu bạn giống cái mới chịu cải tạo. Nghĩ tới đây, Thác Bì liền tức giận đá Tạp Lạc một cước: “Này, muốn cải tạo thành giống cái thì phải là người mới đúng, bộ dáng so với giống cái còn đẹp hơn.”

Tạp Lạc áp sát bên tai Thác Bì thì thầm: “Người ở phía dưới tương đối nhiều, nếu người là giống cái, sớm đã có thai rồi.”

Tạp Lạc vừa dứt lời, gương mặt Thác Bì liền nổi lên một rặng mây đỏ khả nghi. Trước mặt tộc trưởng không thể lớn giọng phản bác, Thác Bì chỉ đành hung hăng giẫm chân Tạp Lạc. Người này cư nhiên dám đắc ý trước mặt mình, chờ trở về hảo hảo thu thập. Dám nói mấy lời này, về sau hắn nhất định phải kiên trì ở mặt trên, không được lay chuyển!

Tạp Lạc sờ sờ mũi, không dám trêu chọc Thác Bì. Ho khan một tiếng, hắn nhện đầu lảng sang chuyện khác: “Phát Lôi tộc trưởng, lần này ta cùng Thác Bì quay về dự báo tộc thì phát hiện mùa đông bên kia cư nhiên thiếu thốn thức ăn, các thú nhân đi săn rất khó tìm được con mồi sung túc. Tộc trưởng muốn ta hỏi người có phải bên này cũng xuất hiện tình huống tương tự hay không.”

Phát Lôi gật gù: “Tộc chúng ta cũng thế, bất quá ta cùng Địch Nãi đã tìm ra biện pháp giải quyết.”

Tạp Lạc mừng rỡ: “Thật à? Biện pháp gì?”

Vì thế, Phát Lôi liền nói lại nội dung thảo luận lần đó, chính là nguyên nhân xuất hiện tình trạng khan hiếm thức ăn cùng biện pháp giải quyết.

Tạp Lạc cẩn thận lắng nghe, ngắt lại thì thấy rất có lý. Sau khi hỏi cặn kẽ trọng điểm giải quyết thì chuẩn bị quay về dự báo tộc một chuyến, chuyển giao phương án này cho tộc nhân của mình. Dù sao, ăn không đủ no chính là vấn đề lớn. Tạp Lạc còn hỏi cách làm thịt khô cá khô, định làm cho nhà mình.

Thác Bì cùng Tạp Lạc vốn vì việc này mà tới, sau khi được giải đáp thì liền cáo từ. Địch Nãi giữ lại ăn cơm bọn họ cũng cự tuyệt, thấy bộ dáng bọn họ khá gấp gáp nên cậu cũng không cưỡng ép.

Địch Nãi không ngờ, Thác Bì vừa ra khỏi sơn động đã hóa về hình thú cùng Tạp Lạc đánh nhau. Đối với vấn đề tôn nghiêm của thú nhân, Thác Bì cảm thấy mình tuyệt đối không thể thỏa hiệp. Hắn phải dựa vào thực lực đoạt lấy vị trí chủ đạo của mình.

Địch Nãi ở trong sơn động nghe động tĩnh bên ngoài mà buồn cười, hai người này đúng là oan gia, ở chung lâu như vậy vẫn cứ thích cãi nhau. Bất quá có

lẽ đây chính là phương thức ở chung của bọn họ đi!

Lại qua hai tháng, bụng Dịch Nãi càng lúc càng lớn. Thời tiết bắt đầu xoay chuyển, xuân về hoa nở. Dịch Nãi nhớ thương mảnh ruộng của mình, sớm đã bảo Phát Lôi chở mình đi bừa đất.

Phát Lôi cầm cuốc đá bừa đất, Dịch Nãi thì ưỡn bụng tản bộ ở bên cạnh. Bất tri bất giác đi tới bờ sông, cậu muốn nhìn thử xem dưới nước có cá hay không, vì thế liền thuận tiện nhìn thấy ảnh ngược của mình. Oa, hóa ra mình hiện giờ là bộ dáng này a!

Bởi vì cả mùa đông không ra ngoài, lại không có gương nên Dịch Nãi không rõ mình thay đổi thế nào, giờ vừa nhìn thì cảm thấy thực khó coi.

Sờ sờ gương mặt có chút phù thùng của mình, cảm thấy Phát Lôi có thể hôn mình quả thực là quá cường hân. Bất quá, Dịch Nãi là một đại nam nhân, cũng không quá để ý tới dung mạo biến hóa. Làm cậu phiền não chính là mái tóc hiện giờ có hơi dài.

Hiện giờ không có kéo, cũng không có thợ cắt tóc, chỉ đành để tóc tùy tiện sinh trưởng. Mái tóc dài một phân của cậu hiện giờ đã biến thành chiếc áo choàng xõa tung trên vai, thoát nhìn có chút xinh tươi. Dịch Nãi sắp không nhận ra mình nữa, hình tượng bây giờ có chút nữ tính, quả thực là chịu không nổi.

Nghĩ nghĩ, Dịch Nãi nhúng ướt tay rồi chải chuốt tóc một chút, sau đó bắt chước các đại hiệp trong phim cổ trang dùng dây thừng cột thành một túm ở phía sau, phần tóc còn lại thì xõa ra. Làm vậy, gương mặt Dịch Nãi thoát nhìn thanh thoát hơn, sắc thái cũng nhẹ nhàng khoan khoái.

Nhìn ảnh ngược trong nước, Dịch Nãi hưng phấn bưng bưng chạy đi tìm Phát Lôi khoe tóc mới.

Phát Lôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Dịch Nãi hóa trang, cảm thấy thực tuần tú, mặt dù gương mặt đã béo hơn trước rất nhiều nhưng vẫn thực suât. Vì thế y liền ôm lấy Dịch Nãi, hôn thật sâu.

Ba tháng mùa xuân, dưới sự chỉ đạo của Dịch Nãi, Phát Lôi rốt cuộc đã gieo tất cả loại mầm mống xuống ruộng. Lại qua vài ngày, tiểu mẫu dương mà Dịch Nãi dưỡng cũng sinh con. Dịch Nãi cảm thấy mình cũng sắp sinh, vì thế liền tập trung chuẩn bị các thứ tiểu bảo bảo cần dùng.

Bụng Dịch Nãi càng lúc càng lớn, thậm chí còn đỉnh tới dạ dày làm cậu không thể ăn uống bình thường, chỉ có thể uống chút sữa dê hoặc nước mật. Bất quá tinh thần cậu coi như không tồi, mỗi ngày có thể ra ngoài son động vừa đi dạo vừa hít thở không khí mới mẻ.

Đứa nhỏ trong bụng mặc dù có chút búng bình, thường xuyên hoa tay múa chân đạp đá lung tung, bất quá chỉ cần nghĩ tới đó là đứa nhỏ của mình cùng Phát Lôi, Dịch Nãi liền vui vẻ chịu đựng.

Hôm nay Phát Lôi lại cùng Dịch Nãi tản bộ ngoài son động, mới đi tầm mười mét Dịch Nãi liền cảm thấy bụng bắt đầu đau. Cảm giác đau đớn này trước kia cậu chưa từng thể nghiệm, thế nên lập tức hiểu ra mình muốn sinh.

Phát Lôi vừa thấy Dịch Nãi đỏ mặt hôi đầy đầu cộng thêm ôm bụng thì cũng hiểu bảo bảo muốn sinh. Y hoang mang ôm Dịch Nãi quay về son động, đặt cậu nằm xuống giường, khăn trương nắm tay cậu hỏi: “Thế nào, người thế nào?”

Dịch Nãi cố nặn ra một nụ cười: “Gọi Bội Cách cùng Luân Ân tới rồi người bay đi đón đại vu đi. Ta không sao, có thể chịu đựng được, người yên tâm.”

Phát Lôi quyền luyện in một nụ hôn lên đỉnh đầu Dịch Nãi, sau đó vội chạy ra ngoài gọi người. Rất nhanh, Phát Lôi đã dẫn Bội Cách tới trông Dịch Nãi, đồng thời bảo Luân Ân thông tri cho phụ mẫu. Y thì vội vã chạy đi đón đại vu, lúc xuống núi còn trượt chân một cái. Dịch Nãi tuy đau đớn không thôi nhưng nhìn bộ dáng luống cuống của y cũng có chút buồn cười.

Dịch Nãi nhìn đau bảo Bội Cách nấu vài chậu nước sôi để vệ sinh dao cùng băng gạc dây thừng, lúc cắt cuống rốn cần dùng. Bội Cách là người từng trải, vừa bình tĩnh chuẩn bị vừa thấp giọng an ủi, này quả thực làm Dịch Nãi an tâm không ít.

Rất nhanh, Phát Lôi đã đón đại vu tới. Dịch Nãi đã đau tới mức đỏ đầy mồ hôi, hai nắm tay siết chặt da thú dưới thân, há miệng thở hổn hển.

Phát Lôi nhìn Dịch Nãi như vậy thì đau lòng không thôi, kinh hoàng hoảng: “Đại vu, hấn thế nào? Đại vu, hiện giờ nên làm gì a?”

Đại vu bị y làm phiền tới chịu không nổi, tức giận nói: “Người đừng có nói lung tung làm mọi người nhiễu loạn. Người đi ra ngoài đi!”

Phát Lôi vội vàng lắc đầu: “Ta không đi, ta phải ở trong này với Dịch Nãi.”

Đại vu bắt đắc dĩ nhìn y: “Kia người đừng lên tiếng nữa, giúp Dịch Nãi lau mồ hôi đi!”

Phát Lôi mím môi dùng sức găt găt đầu, sau đó ngồi xổm xuống cạnh Dịch Nãi, một tay nắm tay cậu, tay kia giúp cậu lau mồ hôi. Vừa lau vừa an ủi: “Đừng sợ, Dịch Nãi, ta ở đây. Yên tâm, rất nhanh thì tốt rồi.”

Nhìn Phát Lôi khăn trương không thôi mà vẫn cố an ủi mình, vì thế cũng găt găt đầu, biểu thị mình không sợ.

Đại vu kinh nghiệm phong phú, sau khi xem xét tình huống của Dịch Nãi thì liền chỉ đạo cậu dùng sức. Dịch Nãi cảm thấy cho dù là lần chịu thương nặng nhất trong lúc huấn luyện cũng không đau tới vậy, bất quá vẫn cố nhịn đau dựa theo lời đại vu mà hít sâu cùng dùng sức.

Phát Lôi lau mồ hôi trên trán Dịch Nãi, thỉnh thoảng lại hôn lên trán cậu, thì thầm cổ vũ. Dịch Nãi dùng hết toàn lực, nắm tay siết da thú đã trắng bệch,

môi cũng cắn chặt tới chảy máu. Phất Lôi đành phải nhét ngón tay vào, không để Dịch Nãi tự cắn môi nữa.

Rất nhanh, tiếng khóc rõ to của bảo bảo vang lên. Đại vu vui vẻ giơ cao đứa nhỏ, cười nói: “Đứa nhỏ sinh ra rồi, là tiểu thú nhân!”

Dịch Nãi cũng lộ ra nụ cười an tâm. Phất Lôi cũng cười ngây ngô, thực muốn chạy qua nhìn đứa nhỏ, bắt quá vẫn ngồi tại chỗ cùng Dịch Nãi nhìn qua. Bội Cách nhanh chóng đưa băng gạc này nọ qua để đại vu băng cuống rốn. Sau khi dùng vải lau khô chất nhầy trên mình bảo bảo thì dùng vải quấn lại.

Đại vu thấy bảo bảo cơ bản đã xử lý sạch sẽ thì đưa qua cho Bội Cách, tiếp đó hẩn khom người kiểm tra xem nhau thai đã ra chưa, đột nhiên hẩn kinh ngạc hô: “Còn một đứa nữa. Dịch Nãi, tiếp tục dùng sức.”

Dịch Nãi trầm nghĩ, hóa ra thật sự là song bào thai a! Không có cách nào, bất chấp nhìn bảo bảo vừa chào đời, cậu lại tiếp tục dùng sức.

Rất nhanh, bảo bảo thứ hai cũng chào đời. Cự nhiên cũng là tiểu thú nhân.

Đại vu mỉm cười chúc mừng: “Chúc mừng các ngươì, một cặp thú nhân song sinh a.”

Dịch Nãi mặt mỉm cười, trầm nghĩ, sao không phải là phi thú nhân? Thai long phượng tốt biết bao a!

Hoàn Chương 110.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chứng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Làm Vú Em Thật Khó (Thượng)

Nghe thấy lời đại vu, Phất Lôi hưng phấn gầm lên một tiếng: “Úc, thật tốt quá, Dịch Nãi, chúng ta có hai bảo bảo. Ta làm phụ thân rồi a!” Y vui sướng tới hai mắt tỏa sáng, hưng hăng hôn lên mặt cậu hai ngum. Bất quá thấy sắc mặt có chút trắng bệch của cậu thì đau lòng không thôi. Cầm tay Dịch Nãi đặt bên môi mình, trịnh trọng nói: “Thân ái, ngươì vất vả rồi.”

Bội Cách ôm bảo bảo vừa chào đời tới bên giường, mặt mày hớn hờ nói: “Mau, mau xem đứa nhỏ của các ngươì, đáng yêu biết bao a, mập mạp, hết như Phất Lôi lúc bé.”

Phất Lôi nhận lấy bảo bảo, tiến tới trước mặt Dịch Nãi vui vẻ nói: “Dịch Nãi, mau nhìn bảo bảo của chúng ta nà. Đáng yêu biết bao!” Phất Lôi nói xong thì nhìn không được hôn một cái lên gương mặt non mềm của đứa nhỏ. Bảo bảo nhắm mắt nhắm nhỏ dẩu dẩu mỏ, nắm tay bé xíu quơ quào biểu thị kháng nghị, bất quá rất nhanh đã ngủ tiếp.

Dịch Nãi suy yếu mỉm cười, ngẩng đầu nhìn đứa nhỏ nằm trong tả lót, có chút sừng sốt. Đứa nhỏ xấu xí nhăn nheo đỏ đỏ như khi này là mình sinh ra à? Quả thực không phải xấu bình thường a! Trừ bỏ máu tóc vàng hết như Phất Lôi, những điểm khác nhìn không giống chút nào a!

Bất quá, cho dù là vậy, Dịch Nãi vẫn vươn tay cẩn thận ôm bảo bảo vào lòng.

“Đây, còn đứa này nữa! Đây là đệ đệ, các ngươì đừng quên a.” Đại vu đưa đứa còn lại vừa băng xong cuống rốn cho Phất Lôi. Bảo bảo này vẫn chưa mở mắt, vẫn còn đang khóc. Phất Lôi vội vàng đóng đưa dỗ bảo bảo.

Dịch Nãi nhìn tiểu nhi tử, lại quay đầu nhìn đại nhi tử, phát hiện bộ dáng hai đứa rất giống nhau, bất quá mái tóc vàng ươm của tiểu nhi tử có xen lẫn vài cọng màu đen, khá lạ mắt.

Bội Cách ở bên cạnh nhắc nhở: “Hey Phất Lôi, ngươì đừng cứ cười ngây ngô như vậy, mau đặt tên cho đứa nhỏ đi!”

Phất Lôi giống như bừng tỉnh khỏi giấc mộng: “Đúng nga, phải đặt tên cho bảo bảo. Dịch Nãi, ngươì nói xem đặt tên nào thì hay?”

Dịch Nãi kỳ thực trước đó cũng đặt vài cái tên, bất quá cứ do dự không biết lấy cái nào bỏ cái nào. Vốn là người Trung Quốc, cậu khẳng định muốn đứa nhỏ theo họ mình, chính là nơi này có ngôn ngữ khác, hơn nữa chỉ có tên không có họ.

Rốt cuộc nên làm thế nào, Dịch Nãi có chút do dự. Bất quá hiện giờ thì tốt rồi, hai đứa con trai, chỉ cần một đứa giữ lại truyền thống là được, coi như cậu đã để lại đời sau cho Dịch gia.

Nghĩ nghĩ, Dịch Nãi quyết định gọi tiểu bảo bảo là Dịch Sâm, âm tiết của từ này theo ngôn ngữ thú nhân có nghĩa là người dũng cảm. Dịch Nãi hi vọng đứa nhỏ của mình là một người dũng cảm quả quyết. Xét theo hẩn ngữ thì nó cũng là cái tên không tồi.

Bất quá, đứa còn lại thì Dịch Nãi có chút khó khăn: “Phất Lôi, đại bảo bảo của chúng ta đặt tên gì thì tốt?”

“Ta cũng không biết. Bằng không, nhờ đại vu đặt một cái tên đi?”

Đại vu cười cười, nói ra đáp án đã có sẵn trong lòng: “Ta thấy không bằng gọi là Hào Sâm đi. Hào Sâm có nghĩa là thắng thần độ lượng. Nó là ca ca, về sau phải săn sóc đệ đệ, phải rộng lượng một chút a! Hơn nữa, hai bảo bảo là song sinh, tên đọc giống giống nhau thì dễ nhớ hơn.”

Mọi người nhất trí đồng ý, vì thế tên của bảo bảo đã được định xuống, ca ca là Hào Sâm, đệ đệ là Dịch Sâm.

Tên đặt xong cũng coi là hoàn thành một đại sự. Nhìn bảo bảo đã ngủ say trong lòng, Phát Lôi cẩn thận đặt nó lên giường đá rồi ôm bảo bảo trong lòng Dịch Nãi đặt bên cạnh. Y nhẹ giọng gọi tên của chúng, càng nhìn càng cảm thấy đáng yêu.

Lúc này, phụ mẫu Phát Lôi cũng chạy tới, thấy hai bảo bảo thì liền vui vẻ cười toe toét. Vì bộ lạc sinh hai bảo bảo, này là đại hỷ a! Bất quá, kinh nghiệm của bọn họ cũng rất phong phú, sau phút cao hứng liền nhắc nhở Phát Lôi: “Hiện giờ ngươi phải dưỡng một lúc hai đứa, một mẫu dương sợ không đủ sữa đi?”

Phát Lôi bị niềm vui làm choáng váng đầu óc, cái gì cũng không nghĩ tới, lúc này nghe vậy mới kịp phản ứng: “Đúng nga, hai tiểu bảo bảo, cái gì cũng phải chia đôi. Giờ phải làm sao mới tốt a?”

Phụ thân Phát Lôi buồn cười vỗ vỗ vai y: “Đừng gấp a đứa nhỏ, ngươi cứ ở đây với bầu bạn đi, ta giúp ngươi bắt một đầu dương hoặc ngư mang về.”

Lúc này Phát Lôi mới thả lỏng cười cười. Bất quá điều này cũng đánh thức y, không thể quá cao hứng. Y phải chăm sóc hai tiểu bảo bảo, còn có Dịch Nãi vừa mới sinh xong, trọng sách về sau rất nặng nề a!

Thấy tình huống của Dịch Nãi đã ổn định, sẽ không xuất hiện nguy cơ nguy hiểm tới tính mạng, đại vu liền cáo từ. Phát Lôi vội vàng nói tạ ơn, còn nói muốn đích thân đưa đại vu về. Tuy Phát Lôi nói thực thành khẩn nhưng ánh mắt lưu luyến đã bán đứng y. Thực rõ ràng, y hiện giờ không muốn rời khỏi bầu bạn cùng bọn nhỏ.

Luân Ân ở bên cạnh thực lý giải cảm thụ của Phát Lôi, vì thế xung phong nhận việc: “Phát Lôi, ngươi cứ ở lại đây đi, để ta đưa đại vu về.”

Phát Lôi cảm kích không thôi: “A, thật cảm ơn ngươi a.” Luân Ân cười cười, hóa về hình thú chờ đại vu đi.

Tiến xong đại vu, Phát Lôi liền vội vàng chạy tới bên giường xem Dịch Nãi. Thấy môi cậu khô nứt thì vội rót một chén nước, đút Dịch Nãi uống. Dịch Nãi sinh hai bảo bảo, sớm đã mệt mỏi, Phát Lôi trấn an: “Ta sẽ hảo hảo chăm sóc đứa nhỏ, ngươi ngủ một hồi đi.” Dịch Nãi gật gật đầu, nhắm mắt lại bắt đầu nghỉ ngơi.

Dịch Nãi vừa muốn đi vào giấc ngủ thì bảo bảo Hào Sâm ở bên cạnh bắt đầu òa khóc. Phát Lôi vội vàng ôm lấy Hào Sâm, nhẹ giọng dỗ: “Bảo bảo ngoan a! Không khóc không khóc. Đừng làm ồn mẫu phụ a!” Chính là, y lắc lư nửa ngày bảo bảo vẫn không chịu ngừng.

Bội Cách ở bên cạnh thấy vậy thì bật cười: “Bảo bảo đói bụng a, ngươi không thấy nó cứ cựa cựa đầu à?”

Phát Lôi nghe vậy thì luống cuống tay chân muốn đặt Hào Sâm xuống chạy đi vắt sữa. Bội Cách vội ngăn lại, chủ động đi vắt sữa, sau đó dùng một chiếc muỗng nhỏ đút cho bảo bảo. Bảo bảo của bộ lạc thú nhân không có mẫu nữ nuôi nấng, cũng không có bình sữa, thế nên chỉ có thể dùng tay vắt sữa. Bảo bảo mới sinh hiển nhiên vẫn chưa biết cách ăn cơm, cái miệng nhỏ nhắn cứ mím mím òa khóc.

Cũng may Bội Cách cũng có kinh nghiệm, cẩn thận dùng thìa chạm chạm vào môi tiểu bảo bảo, dụ được bé há miệng thì lập tức rót sữa vào.

Phát Lôi làm vú em tân nhiệm, hiển nhiên vẫn chưa thể đảm nhiệm nhiệm vụ uy sữa. Y ôm bảo bảo, thực khẩn trương nhìn chăm chăm miệng tiểu bảo bảo, còn bắt chước theo động tác của bé mà há miệng ngậm miệng. Thấy tiểu bảo bảo phun sữa, y thực hận không thể uống giúp. Nhìn bộ dáng như lâm đại địch của Phát Lôi, Bội Cách thực buồn cười.

Bên này Hào Sâm vừa mới uy sữa xong, bên kia Dịch Sâm đã bắt đầu khóc. Phát Lôi sợ ồn Dịch Nãi nên đặt Hào Sâm đã ăn no ngủ say vào nôi, sau đó ôm Dịch Sâm.

Bất quá, lần này Bội Cách không giúp Phát Lôi nữa. Hắn phải để Phát Lôi học được cách uy sữa cho bảo bảo. Bởi vì hắn có thể giúp ban ngày, nhưng buổi tối thì hắn còn phải chăm sóc đứa nhỏ của mình. Thế nên, Phát Lôi phải học cách tự làm.

Bội Cách để Phát Lôi ngồi xuống cạnh bàn, sau đó đặt muỗng nhỏ cùng chén sữa lên bàn: “Đến, ngươi thử một lần, uy sữa như ta làm khi nãy.”

Phát Lôi gật gật đầu, ngây ngốc dùng tay ôm Dịch Sâm trong lòng, tay kia thì cầm muỗng múc sữa uy tới bên miệng Dịch Sâm. Chính là, Dịch Sâm không chịu há miệng uống sữa, chỉ biết oa oa gào khóc. Phát Lôi nhìn thấy bé há miệng thì vội vàng rót một ngụm sữa vào.

Hiển nhiên Phát Lôi đã đánh giá cao năng lực thừa nhận của bảo bảo. Dịch Sâm lập tức bị sặc sữa, nghẹn tới phun sữa, sau đó lại dùng âm lượng lớn hơn mà gào khóc.

Phát Lôi thấy vậy thì có chút luống cuống. Thực hiển nhiên, Dịch Sâm càng khó hầu hơn ca ca Hào Sâm. Nó vừa phần nộ khóc lớn vừa quơ quơ bàn tay bé xíu, suýt chút nữa quất bay cái muỗng trong tay Phát Lôi. Đừng thấy bộ dáng bé xíu, sức lực quả thực không nhỏ. Phát Lôi ôm bé lại không dám dùng sức, suýt chút nữa ngay cả ôm cũng không xong.

Vì thế, Phát Lôi lại càng luống cuống hơn, xem chút nữa hất đổ cả chén sữa trên bàn.

Bội Cách ở bên cạnh thật sự nhìn không được, vội vàng ôm lấy Tiểu Dịch Sâm, lau khô sữa trên mặt rồi lấy khăn trong tay Phất Lôi quơ, thuận thực ụ sữa. Phất Lôi giống như học sinh tiểu học nghiêm túc ở bên cạnh quan sát, học tập từng động tác của Bội Cách.

Bội Cách vừa làm mẫu vừa nói vài điểm cần chú ý cho Phất Lôi. Tỷ như, lúc bảo bảo sặc thì nên làm gì. Phất Lôi nghe mà không ngừng gật gù. Y thật không ngờ chỉ ụ sữa thôi mà cần phải chú ý nhiều như vậy.

Được Bội Cách đốc lòng dạy dỗ, Phất Lôi cuối cùng cũng học được cách ụ sữa cho đứa nhỏ. Mặc dù có chút ngốc nhưng cuối cùng cũng không để đứa nhỏ chịu đói.

Lúc này, Luân Ân đã trở lại. Mẫu phụ Phất Lôi giúp bọn họ làm xong cơm trưa, thế nên mọi người tụ lại ăn cơm. Phất Lôi đánh thức Dịch Nãi, để cậu ăn một chút rồi ngủ tiếp. Dịch Nãi thực mỗi một, vừa nãy cư nhiên cũng không bị tiếng khóc của bảo bảo đánh thức. Cậu quả thực cũng đói bụng, uống một chén cháo thịt thật lớn. Phất Lôi vừa ăn cơm vừa hưng trí bưng bưng nói cho Dịch Nãi biết mình đã học được cách ụ sữa. Nhìn ánh mắt hoài nghi của Dịch Nãi, y nuốt chút nữa đã đánh thức bảo bảo làm lại một lần.

Dịch Nãi bật cười cản lại: “Rồi rồi, ta biết ngươi lợi hại rồi, không cần làm cho ta xem.”

Buổi chiều Dịch Nãi lại tiếp tục ngủ, Phất Lôi, Bội Cách cùng mẫu phụ cùng chiếu cố bảo bảo. Trừ bỏ ụ sữa, Phất Lôi còn học cách thay tã cho tiểu bảo bảo. Hai hài tử cứ như muốn chống đối Phất Lôi, cứ một đứa khóc thì đứa kia liền khóc theo. Phất Lôi quả thực là bận tới sứt đầu mẻ trán, ngay cả cơ hội nghỉ ngơi cũng không có.

Luân Ân mang bảo bảo nhà mình xuống, để nó hóa thành hình thú ở bên ngoài son động chơi đùa, hẳn thì ngồi gần đó giúp Phất Lôi làm nôi. Dù sao Dịch Nãi cũng sinh tới hai bảo bảo, nôi quá nhỏ không vừa cho cả hai đứa.

Mã Cát cũng nghe tin Dịch Nãi sinh, lập tức mang quà tới thăm. Thấy Dịch Nãi một lần sinh hai tiểu thú nhân thì hâm mộ không thôi. Hắn cũng hưng trí bưng bưng ụ sữa cho tiểu bảo bảo, sau đó ôm Dịch Sâm không muốn buông tay. Phất Lôi thấy Mã Cát như vậy thì cứ sợ hắn thừa dịp mình không chú ý ẵm Dịch Sâm đi.

Tối chạng vạng thì Dịch Nãi tỉnh lại, bắt quá vẫn chưa thể xuống giường. Ăn tối xong, Phất Lôi tiến thân nhân cùng băng hữu về. Dịch Nãi thì bán nằm trên giường, cuối cùng cũng có chút sức lực ôm bảo bảo chơi đùa. Phất Lôi ngồi ở mép giường, một tay ôm Dịch Nãi, tay kia ôm Dịch Sâm, Dịch Nãi thì ôm Hào Sâm, một nhà bốn người tựa sát vào nhau, vui vẻ hòa thuận trò chuyện.

Dịch Nãi chỉ mũi Hào Sâm nói: “Phất Lôi, ngươi xem, mũi của bảo bảo giống ta a, bắt quá lông mi thì giống ngươi, miệng cũng giống ngươi.”

Phất Lôi nhìn Dịch Nãi, lại nhìn bảo bảo, sau đó sáp qua hôn mũi cậu một ngụm: “Àn, đúng vậy. Cái mũi của ngươi thực dễ nhìn, vừa thẳng vừa cao, giống ngươi thì rất tốt. Bắt quá, nếu con của chúng ta là phi thú nhân thì nhất định càng giống ngươi hơn.”

Dịch Nãi ôm chặt Hào Sâm hơn một chút, cúi người hôn lên trán bảo bảo, vui tươi hớn hờ nói: “Ta thích bảo bảo giống ngươi hơn. Ngươi xem, tóc màu vàng, đáng yêu biết bao a.”

Phất Lôi nhìn Dịch Nãi, trong lòng mềm mại vô cùng. Đây là bầu bạn của y, cũng là mẫu phụ của bọn nhỏ. Bọn họ cả đời này sẽ ở cùng một chỗ, chăm rãi nuôi nấng đám nhỏ lớn lên. Bắt quá, Phất Lôi càng muốn có phi thú nhân bảo bảo giống hệt như Dịch Nãi. Bởi vì y cảm thấy, nếu có thể dưỡng một bảo bảo giống như Dịch Nãi, nhìn nó mỗi ngày một lớn, cuối cùng trưởng thành xuất sắc như mẫu phụ thì đó chính là kiêu ngạo lớn nhất đời này của y.

Phất Lôi nghĩ: chờ nhóm bảo bảo lớn một chút thì thử đề nghị Dịch Nãi lại sinh thêm một phi thú nhân bảo bảo. Không biết cậu có đồng ý hay không? Bắt quá không sao cả. Trước kia không phải cậu nói không muốn sinh đứa nhỏ à? Hiện giờ không phải đã sinh hai thú nhân bảo bảo cho y rồi sao? Nhất định sau này Dịch Nãi sẽ thay đổi chủ ý, lại sinh thêm một giống cái bảo bảo.

Phất Lôi tin tưởng tràn đầy, giống như có thể tưởng tượng ra bộ dáng của phi thú nhân bảo bảo. Vì thế, y ôm bảo bảo cười thực say mê. Dịch Nãi nghĩ hoặc liếc nhìn y một cái, bắt quá cũng không nghĩ nhiều, ôm bảo bảo trong tay cười tủm tỉm điệu bé.

...

Hoàn Chương 111.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đắc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Làm Vú Em Thật Khó (Hạ)

Nguyên vọng sinh thêm bảo bảo của Phất Lôi bị đoạn thời gian sau đó đã kích không nhỏ. Nguyên nhân không phải do Dịch Nãi, mà là nhóm bảo bảo thực sự quá khó hầu hạ.

Buổi tối nhóm người lớn đã buồn ngủ nhưng bảo bảo thì vẫn chưa hình thành thói quen này a! Phất Lôi đại khái cứ cách hai tiếng lại phải thức dậy ụ sữa

cùng đôi ta một lần. Vấn đề là cứ một đứa khóc thì đứa còn lại cũng khóc theo. Lực hô hấp của nhóm bảo bảo rất lớn, tiếng khóc của chúng ngay cả đỉnh son động cũng bị chấn tới phát run.

Phát Lôi một mình chống đỡ không được, chỉ có thể để Dịch Nãi nằm trên giường ôm một bảo bảo uy sữa.

Hai tiểu bảo bảo thú nhân tính tình khá hoạt bát, cho dù không uống sữa, không ngủ thì chúng cũng muốn có người ôm mình dỗ dành. Ban ngày thì còn đỡ, mẫu phụ Phát Lôi cùng Mã Cát sẽ chạy tới hỗ trợ, nhưng buổi tối thì Phát Lôi phải gánh trọng trách. Bởi thế cho dù buổi tối bảo bảo không khóc thì y cũng phải cách một đoạn thời gian ngồi dậy kiểm tra.

Qua một đoạn thời gian, thú nhân cường tráng như Phát Lôi cũng gầy hằn một vòng, khóe mắt cũng xanh đen. Dịch Nãi cũng mệt mỏi, bất quá cũng nhờ thể tiến công của nhóm bảo bảo, cậu đã luyện được công phu đã ngủ thì trời đánh cũng không tỉnh dậy nổi. Phát Lôi cũng không có cách nào, không nỡ để Dịch Nãi mệt nhọc nên chỉ cô độc sức chăm sóc bảo bảo. Dù sao Dịch Nãi hoài thai mười tháng đã chịu rất nhiều khổ cực.

Nhóm bảo bảo dưới sự chăm sóc của phụ mẫu đã lớn rất nhanh, chỉ hơn mười ngày mà chúng đã mập mạp béo tròn, không còn bộ dáng nhũn nhéo đo đờ lúc mới sinh nữa. Hai bảo bảo cũng đã mở mắt, đôi mắt vàng ươm chớp chớp, thoạt nhìn đáng yêu vô cùng.

Đệ đệ Dịch Sâm nghịch ngợm hơn một chút, thích nhất là nắm tóc người. Mỗi lần Mã Cát tới chơi đều bị Dịch Sâm túm rưng vài sợi tóc đỏ. Cổ tình Mã Cát lại thương nhóc con này nhất, cho dù nó dùng sức túm tóc hấn cũng ôm không buông tay.

Ca ca Hào Sâm trầm tĩnh hơn nhiều, không thích khóc. Bất quá chỉ cần đệ đệ vừa khóc thì nó lại khóc theo.

Cho dù Phát Lôi cường tráng thế nào thì cũng bị hai nhóc con này gây sức ép tới chịu không thấu. Tục ngữ nói lão hồ cũng có lúc ngủ gật a. Tối hôm nọ, Phát Lôi ngồi trên ghế, một tay ôm Dịch Sâm đang khóc nháo nhẹ nhàng dỗ dành, một tay lặc lư chiếc nôi của Hào Sâm, sau đó cứ vậy ngủ thiếp đi.

Lúc mơ mơ màng màng, y cảm giác nụ hoa trước ngực ngứa ngứa, giống như bị Dịch Nãi liếm hôn, thực thoải mái. Phát Lôi bởi vì Dịch Nãi sinh bảo bảo nên đã cấm dục một đoạn thời gian thật dài. Lúc này giống như nằm mơ, mơ thấy Dịch Nãi đầy tình dục nhìn mình, sau đó vươn đầu lưỡi liếm điểm nhỏ nổi lên kia.

Ở trong mộng Phát Lôi tình tường nhìn thấy đầu lưỡi đỏ hồng đang lướt trên ngực mình, xúc cảm tê dại làm cả người y nóng lên, nhịn không được rên rỉ một tiếng. Bất quá, Dịch Nãi hôn cũng quá lâu đi? Lại còn vừa mút vừa kéo, quả thực làm y có chút đau đớn.

Phát Lôi đột nhiên cả kinh tỉnh lại, vừa cúi đầu thì vẻ mặt trở nên dờ khóc dờ cười. Y nằm mộng xuân, cư nhiên là vì nhóc hư hỏng Dịch Sâm không biết từ khi nào ngâm lấy nụ hoa mình dùng sức mà mút.

Phát Lôi thực xấu hổ, nhóc con này cũng quá khoa trương đi, chưa từng bú sữa cư nhiên lại biết tìm nụ hoa để mút.

Vội vàng dời đầu Dịch Sâm đi, cứu giúp cho nụ hoa chịu đủ ngược đãi của mình, còn búng nhẹ lên trán nhóc con một cái, mắng nhỏ: “Nhóc hư hỏng, ta là phụ thân người a, có bú cũng không có sữa đâu.”

Tiểu Dịch Sâm bị phụ thân đánh gây sự nghiệp lớn lao liền không chút khách khí oa oa khóc lớn. Phát Lôi lập tức luống cuống dỗ dành: “Đừng khóc đừng khóc, ngoan ngoan không khóc a!” Dịch Sâm mặc kệ y, phẫn nộ gào to. Rất nhanh Hào Sâm cũng bị nháo thức, khóc theo.

Dịch Nãi đang ngủ say thì bị ma âm này đánh thức. Cậu phủ thêm quần áo bước tới cạnh Phát Lôi, cúi người bế Hào Sâm, vừa lặc lư vừa hít hít than thở: “Làm sao vậy? Bọn nhỏ đói bụng à?”

Phát Lôi vừa nghe liền đỏ mặt, xấu hổ nói: “Không phải, bọn nó hấn vẫn chưa đói.”

Dịch Nãi đã tỉnh táo một chút, lại suy đoán: “Kia đòi đòi ta à?” Phát Lôi lại lặc đầu: “Vừa nãy đã đói rồi.”

Nhìn vẻ mặt xấu hổ của Phát Lôi, Dịch Nãi hoàn toàn tỉnh ngủ. Hai mắt híp lại, khóe miệng nhếch lên sấp qua nói: “Thành thật công đạo, rốt cuộc là sao? Nhóm bảo bảo vì sao lại đột nhiên khóc?”

Nhìn biểu tình ần ần có chút uy hiếp của Dịch Nãi, Phát Lôi chỉ đành liếm môi thành thật khai báo.

Dịch Nãi nghe xong thì không chút khách khí cười ha ha: “Ha ha, bảo bảo nhà chúng ta thật lợi hại, cư nhiên bú sữa của phụ thân nó a, ha ha ha!” Nói xong, cậu lại ôm bả vai Phát Lôi, trêu tức áp sát bên tai y: “Phát Lôi, bằng không người cứ để nó mút thêm một hồi đi, biết đâu thật sự có thể mút ra sữa nga!”

Phát Lôi xấu hổ đẩy tay Dịch Nãi: “Làm gì có chuyện đó! Ta làm gì mà có sữa được!” Nói xong, nhìn bộ dáng càn quấy của Dịch Nãi y có chút cảm giận nói: “Nếu thật sự có thể mút ra sữa thì cũng chỉ có thể là người.”

Dịch Nãi nghe vậy thì vẫn buồn cười: “Ha ha, ta cũng không có. Bất quá, bảo bảo nhà chúng ta lại tin tưởng người có a!”

Phát Lôi nói không lại Dịch Nãi, chỉ đành xấu hổ xoa người đi chỗ khác dỗ Tiểu Dịch Sâm, thấy nhóc con này cứ khóc mãi không thôi thì chỉ đành đưa đầu ngón tay cho nó mút. Tiểu Dịch Sâm thút thút ngâm lấy ngón út Phát Lôi, liếm liếm một chút rồi méo mếu phun ra. Bất quá động tác này cũng trấn an nó, chậm rãi ngủ lại. Phát Lôi nhẹ nhàng đặt Tiểu Dịch Sâm vào nôi, chậm rãi lặc lư để nó ngủ càng sâu hơn.

Bên kia, Tiểu Hào Sâm được Dịch Nãi ôm sau khi Tiểu Dịch Sâm nín khóc thì nó cũng ngủ lại. Dịch Nãi đặt Tiểu Hào Sâm vào nôi, sau đó đi tới cạnh

Phát Lôi, ngồi xổm xuống nhìn hai núm vú trên ngực y, cười tủm tỉm hỏi: “Phát Lôi, vừa nãy bảo bảo mút bên nào?”

Phát Lôi có chút khó hiểu nhìn Dịch Nãi, cuối cùng không lay chuyển được nên chỉ đành xấu hổ chỉ chỉ bên phải. Dịch Nãi nhíu mày, mang theo ý cười sáp tới gần nhìn nhìn. Quả nhiên nụ hoa bên đó ửng bất thường, lại còn hơi sưng một chút.

Phát Lôi bị Dịch Nãi nhìn tới xấu hổ, đang định đẩy ra thì cậu đột nhiên rướn người tới, vờn đầu lưỡi liếm lên điểm nhỏ hơi sưng đỏ kia. Phát Lôi rung động không thôi, bàn tay vờn tới liền biến thành ôm lấy Dịch Nãi.

Dịch Nãi liếm vài cái rồi ngậm điểm nhỏ đáng yêu kia vào miệng, mút nhẹ. Giờ thì coi như cảnh trong mơ của Phát Lôi biến thành sự thật, toàn thân đều nóng lên, anh bạn dưới thân cũng hưng phấn ngừng đầu.

Dịch Nãi hiển nhiên rất có hứng thú với nụ hoa từng bị bảo bảo mút kia, cứ một mực khiêu khích, lúc thì dùng đầu lưỡi đảo quanh, lúc thì dùng răng nanh khẽ cắn. Phát Lôi nhịn không được lớn tiếng thở dốc. Bất quá tuy được Dịch Nãi liếm tới vui sướng nhưng vẫn có chút xấu hổ. Vì thế, y không thể nghiêng người để Dịch Nãi săn sóc bên còn lại bị vắng vẻ.

Dịch Nãi lại yêu thương liếm mút một phen, sau đó mới mỹ mãn chuyển dời trận địa. Lúc này Phát Lôi cảm thấy toàn thân mình bị Dịch Nãi châm lửa, hừng hực thiêu đốt tới bụng dưới. Y nhịn không được nắm tay Dịch Nãi duỗi vào trong lớp da thú, trực tiếp an ủi căn nguyên dục vọng đang run rẩy của mình.

Lúc Dịch Nãi cầm lấy cây trụ nóng bỏng kia, Phát Lôi liền run bắn cả người. Khoảng thời gian này cảm dục quá lâu, chỉ cần chút kích thích thôi cũng đủ làm y nhả nài không được. Huống chi hôm nay Dịch Nãi còn đặc biệt chủ động, khoe mắt đuôi mày đều tràn đầy phong tình, quả thực làm Phát Lôi động tâm không thôi.

Dịch Nãi híp mắt chuyên chú liếm mút hai hạt đậu đỏ, giống như nó chính là mỹ vị vô thượng. Tay cậu cũng nghiêm túc vuốt ve mệnh căn Phát Lôi, thỉnh thoảng còn dùng ngón tay vuốt ve phần đầu nắm. Đại gia hỏa của Phát Lôi run lay bầy, trở nên thô to hơn nữa.

Phát Lôi ngửa đầu hít thở thật sâu, tình dục dâng trào trong cơ thể tìm kiếm nơi phát tiết. Bất quá dư quang khoe mắt nhìn thấy bảo bảo đang nằm trong nôi thì có chút hoảng sợ. Phát Lôi cảm thấy ngồi bên cạnh bọn nhỏ cùng Dịch Nãi làm tình có chút quái quái. Tuy bảo bảo nhắm mắt ngủ nhưng y vẫn cảm thấy chúng nó đang nhìn mình. Trong bầu không khí kì quái này, cảm xúc của Phát Lôi có chút suy giảm.

Dịch Nãi cảm nhận được Phát Lôi cứng người lại, khó hiểu ngừng đầu liếc nhìn một cái. Phát Lôi vội vàng nói: “Chúng ta lên giường đi, đừng đánh thức bảo bảo.”

Dịch Nãi liếc mắt nhìn bảo bảo đang ngủ say trong nôi, cười cười đồng ý.

Tới bên giường, Dịch Nãi đẩy Phát Lôi ngã xuống giường, sau đó bắt chấp y có nằm vững hay không, lập tức xóc vấy da thú, ngậm lấy dục vọng nóng bỏng kia.

Phát Lôi không kịp phòng bị, toàn thân liền chấn động gầm nhẹ một tiếng. Bất quá cổ kị có đũa nhỏ trong sơn động, lập tức im bất.

Dịch Nãi ngậm vật cứng thật sâu vào miệng, sau đó dùng đầu lưỡi liếm mút. Khoảng thời gian này Phát Lôi vất vả thế nào cậu cũng thấy rõ, hôm nay vừa lúc thưởng cho y một chút.

Nói thật, anh bạn của Phát Lôi thật sự quá thô to, Dịch Nãi không có cách nào ngậm hết toàn bộ. Cậu chỉ đành mút phần gốc rồi dùng đầu lưỡi linh hoạt liếm mút từng tắc từng tắc của đại gia hỏa, sau đó ngậm phần đỉnh vào miệng rồi đóng đưa theo tiết tấu, từ chậm tới nhanh, tỉ mỉ ma sát kích thích.

Khẩu kỹ của Dịch Nãi sớm đã luyện tới thuần thực, lần này lại dốc hết bản lĩnh lấy lòng. Phát Lôi chịu sao thấu? Phát Lôi chịu kích thích mãnh liệt, theo động tác của Dịch Nãi phát ra tiếng hừ nhẹ. Cuối cùng, y nhịn không được đè đầu Dịch Nãi, nhanh chóng đình động thất lưng kịch liệt di chuyển ra vào trong miệng Dịch Nãi.

Dịch Nãi cố gắng khống chế khoan miệng để Phát Lôi cảm nhận được an ủi, đồng thời dùng tay xoa nắn hai quả trứng nặng trĩu bên dưới. Bụi cò rậm của Phát Lôi cọ cọ lên mặt làm Dịch Nãi ngứa ngứa, hô hấp tràn đầy hương vị giống đực của Phát Lôi, hương vị này làm Dịch Nãi cảm thấy có chút say mê.

Tốc độ ra vào của Phát Lôi càng lúc càng nhanh, Dịch Nãi cảm thấy miệng bắt đầu tê dại, khoe môi không ngừng có chất lỏng tích xuống. Ngay lúc dục vọng của Phát Lôi sắp đạt tới đỉnh điểm thì một tiếng khóc nỉ non của trẻ con vang lên, nhiễu loạn một phút xuân tình.

Dịch Nãi sững sờ một chút, lập tức ngậm lấy phần đỉnh mút mạnh, sau đó dùng đầu lưỡi quấn một vòng, rồi cuộc thành công làm Phát Lôi phát tiết.

Phát Lôi run rẩy phun ra bạch trọc, thân thể còn chìm đắm trong dư vị cao trào nhưng ánh mắt đã vô thức liếc về phía bảo bảo trong nôi đang khóc nháo càng lúc càng hung. Rút dục vọng ra khỏi miệng Dịch Nãi, bắt chấp lau rửa, cứ vậy vội vàng nhảy xuống giường, ôm lấy bảo bảo dỗ dành.

Liếm liếm nước bọt tích bên khoe môi, nhìn bộ dáng khờ khờ dễ dàng đưa nhỏ của Phát Lôi, Dịch Nãi nhịn không được nằm trên giường phì cười.

Xem ra, thời gian thân thiết của bọn họ không thể không tạm thời chấm dứt. Tiếng khóc của tiểu gia hỏa quả thực đúng lúc a!

...

Chương 113: Tân Sứ Mệnh Của Tiểu Nhị

Mấy này nay trong sơn động người tới tới lui lui, tất cả đều vì hai nhóc con này mà bận rộn. Địch Nãi làm chủ nhân cũng bận tới mất tới mũi không để ý nhiều tới Tiểu Nhị, làm nó có chút ghen tỵ. Bất quá có Tuyết Linh bầu bạn, hơn nữa mỗi khi ăn gì Địch Nãi cũng không quên chia phần cho nó, thế nên nó cũng không tỏ ra bất mãn.

Mặc dù là vậy, Tiểu Nhị vẫn thực tò mò với hai thành viên mới. Tiểu Nhị thực muốn nhìn hai nhóc con kia, xem bọn nó rốt cuộc đáng yêu chỗ nào. Bất quá lúc Địch Nãi ôm bảo bảo sẽ không để Tiểu Nhị nhào lên người mình. Mỗi lần Tiểu Nhị nhảy lên đầu gối cậu đã bị túm xuống. Tiểu Nhị càng lúc càng hiểu kỳ hơn.

Hôm nay Tiểu Nhị rốt cuộc tìm được cơ hội. Phất Lôi ra ngoài giặt tã, mẫu phụ y đang nấu nướng, Địch Nãi thì ôm Địch Sâm nghịch ngợm dạo mát ngoài sơn động. Thế là, trong sơn động chỉ còn lại Hào Sâm đang ngủ trong nôi. Tiểu Nhị lén lút thăm dò, chủ nhân ở bên ngoài tựa hồ không có ý quay lại, nó lập tức bật dậy phóng tới chiếc nôi.

Tiểu Nhị dùng sức ngẩng đầu, muốn nhìn đứa nhóc trong nôi, chính là nó quá lùn, hoàn toàn nhìn không tới. Thế nên nó nâng chân trước, chân sau nhón lên, bất quá vẫn nhìn không tới. Lúc này Tiểu Nhị có chút mất thăng bằng, vì thế liền thuận thế ngã nhào vào thành nôi.

Chiếc nôi bị Tiểu Nhị động tới lắc lư lắc lư, Tiểu Nhị hoảng sợ có chút chặt vật rụt móng vuốt lại. Cũng may ngã không nặng nên chiếc nôi chỉ lắc lư vài cái, không đánh thức bảo bảo bên trong.

Tiểu Nhị nom nom lo sợ chà chà móng vuốt, lại lén lút nhìn ra ngoài, không phát hiện gì cả. Sau đó nhìn lại cái kệ bên cạnh chiếc nôi, Tiểu Nhị lập tức bò lên, từ trên cao nhìn xuống, lần này nó rốt cuộc nhìn được tiểu bảo bối trong nôi.

Nhóc con kia bị vây trong tã lót, chỉ lộ ra gương mặt tròn tròn trắng trắng, quả thực đáng yêu không thôi. Cái miệng nhỏ nhắn chu chu say ngủ, hơi thở phun ra tựa hồ mang theo mùi sữa.

Tiểu Nhị thừa muốn chọt chọt gương mặt tròn vo kia, xem thử xem nó có mềm như tượng tượng hay không. Bất quá chỉ vừa vươn vuốt ra thì nó nhìn thấy Địch Nãi từ bên ngoài bước vào. Sợ chủ nhân phát hiện mình quấy rối, Tiểu Nhị soạt một tiếng nhảy xuống. Bất quá lúc đào tẩu nó vô tình đụng phải sợi dây thừng cột hai đầu nôi, lại làm chiếc nôi lắc lư lắc lư.

Lúc này biên độ dao động có hơi lớn, Hào Sâm trong nôi bị lay tỉnh, rất nhanh liền mang theo chút buồn ngủ ô ô khóc nháo. Địch Nãi vừa vào sơn động, thấy bảo bảo khóc thì kinh ngạc nói: “Di, sao bảo bảo lại khóc? Nhanh như vậy đã đói bụng à?”

Bất quá, Địch Nãi rất nhanh liền phát hiện nôi đang lay động, hiển nhiên đó cũng chính là nguyên nhân làm bảo bảo tỉnh giấc.

Địch Nãi cảnh giác liếc nhìn một vòng, rất nhanh liền phát hiện kẻ khơi xướng. Tiểu Nhị dúm mặt vào bụng Tuyết Linh, cả thân mình đều vùi vào trong, bất quá cái đuôi lại lộ ra bên ngoài, vẫn còn đang run run!

Địch Nãi buồn cười lắc đầu, không thèm để ý tới nó mà bước tới đỡ Hào Sâm, thấy bé làm bằm như đang làm nũng thì cũng an tâm.

Bất quá, nhìn bảo bảo đang lèm nhèm muốn ngủ trong nôi, lại nhìn Tiểu Nhị đang trốn tránh, đột nhiên nảy ra một ý tưởng. Tiểu bại hoại này nếu muốn chơi với tiểu bảo bảo như vậy thì cứ để nó hỗ trợ một tay. Tiểu Nhị thông minh như vậy, đưa nôi hẳn không thành vấn đề.

Địch Nãi bước qua túm lấy đuôi Tiểu Nhị, xách nó đặt lên bàn.

Tiểu Nhị biết chủ nhân phát hiện mình quấy rối, liền đáng thương hề hề vươn vuốt bụm mặt, lấy lòng kêu cầu nhàu nhàu nhàu, từ khe hở lén lút nhìn ra ngoài. Địch Nãi ngồi trên chiếc ghế dựa ở bên cạnh, buồn cười kéo móng vuốt nó, tiếp đó ôm Địch Sâm tới trước mặt nó nói: “Đến đến đến, làm quen một chút, đây là tiểu chủ nhân Địch Sâm của ngươi, chào hỏi đi.”

Tiểu Nhị liền hưng phấn cẩn thận đánh giá tiểu bảo bảo nửa ngày, cảm thấy bộ dáng nhóc này cùng bảo bảo trong nôi giống nhau như đúc, đều phần phần nộn nộn. Nó nhìn không được nhích tới liếm mặt Địch Sâm một ngụm. Quả nhiên thực non mềm hết như tượng tượng của nó.

Tiểu Địch Sâm cảm giác trên mặt dính dính nên nhú mồm nghiêng đầu đi, đồng thời quơ nắm tay đẩy đẩy cái đầu béo tròn của Tiểu Nhị.

Địch Nãi vội ôm lấy Tiểu Địch Sâm: “Này, tiểu bại hoại đừng liếm loạn a! Không được thương tổn tiểu chủ nhân, biết không? Nếu tiểu chủ nhân khóc, ngươi phải dỗ.” Địch Nãi nói xong thì xách Tiểu Nhị xuống cạnh nôi, tiếp đó đặt Địch Sâm vào nôi.

Tiểu bảo bảo còn muốn nằm trong lòng mẫu phụ, vừa thấy Địch Nãi không ôm mình nữa thì quơ quơ nắm tay kháng nghị, cái miệng nhỏ nhắn mếu mếu

muốn khóc.

Địch Nãi vội vàng nắm vành nôi lay động, đồng thời nâng móng vuốt Tiểu Nhị đặt lên nôi nói: “Đến, ta chỉ cho ngươi biết làm thế nào dỗ tiểu chủ nhân a! Tiểu chủ nhân mà khóc thì ngươi phải lay nôi thế này này, hiểu không?”

Tiểu Nhị tò mò học theo Địch Nãi đưa nôi, nghe thấy tiếng khóc của tiểu bảo bảo nhỏ lại, đồng thời cảm thấy cái nôi lúc la lúc lắc thực thú vị, thế nên bắt đầu hăng say đẩy nôi. Địch Nãi vội vàng cản lại: “Không thể đưa mạnh như vậy, bảo bảo sẽ bị ngươi lắc tới hôn mê mất.”

Sau khi Tiểu Nhị nắm giữ được tiết tấu, Địch Nãi liền vui vẻ chạy qua phòng bếp bên cạnh phụ mẫu phụ Phát Lôi nấu nướng.

Tiểu Nhị thực hứng thú đẩy nôi, thẳng tới khi không còn nghe thấy tiếng khóc của tiểu bảo bảo mới ngừng lại.

Từ khi Tiểu Nhị học được cách đưa nôi, Địch Nãi rốt cuộc cũng thở phào, rút ra chút thời gian làm việc khác. Sau đó, cậu cảm thấy chỉ có mình Tiểu Nhị vẫn chưa đủ, dứt khoát gọi Tuyết Linh tới cùng dỗ bảo bảo. Tuyết Linh mặc dù có chút khó chịu, bất quá Địch Nãi hiện giờ cũng có thể xem là nửa chủ nhân, nó chỉ đành nghe lệnh làm việc.

Vì thế, lúc hai tiểu bảo bảo vừa cất tiếng khóc thì Tiểu Nhị cùng Tuyết Linh phải chạy tới đưa nôi. Nếu Tuyết Linh dám nhàn hạ thì Địch Nãi sẽ lập tức rống nó, nếu rống vẫn không sợ thì sẽ thực thi hình phạt. Địch Nãi cũng không cất xén khẩu phần ăn của nó, chỉ là lúc tối sẽ túm Tiểu Nhị tới giường ngủ với bọn họ.

Tuyết Linh không muốn buổi tối phải lạnh lẽo một thân một mình thì chỉ có thể tận tụy dỗ bảo bảo.

Bất quá, có đôi lúc đưa nôi cũng không dễ được. Hôm nay Địch Nãi cũng Phát Lôi đều thực bận rộn, Tiểu Nhị nghe thấy Địch Sâm khóc thì liền chạy tới đưa nôi. Đưa một hồi mà bảo bảo vẫn khóc, Tiểu Nhị dứt khoát bò lên kệ.

Tiểu bảo bảo trong nôi đang đập loạn hai chân khóc thực hăng say, bất quá lúc nhìn thấy Tiểu Nhị ở trên đầu thì lập tức tò mò tròn to mắt. Nhìn một hồi thấy Tiểu Nhị không chút cục cựa, Tiểu Địch Sâm cảm thấy không có ý nghĩa, lại khóc tiếp.

Tiểu Nhị thấy Tiểu Địch Sâm không nghe lời thì dứt khoát thè lưỡi nhắm mắt dọa bảo bảo. Bất quá tiểu bảo bảo ngược lại cảm thấy vui vẻ, liền nhếch cái miệng vẫn chưa mọc răng cười khanh khách.

Sau đó Tiểu Nhị thường xuyên thừa dịp Địch Nãi không ở mà nhảy lên kệ chọc bảo bảo, có đôi khi còn liếm chúng dính đầy nước miếng, thấy bảo bảo khóc thì nhắm mắt chọc cười. Tiểu Nhị thừa dịp tiểu bảo bảo chưa biết nói khi dễ không ít. Mỗi lần Địch Nãi tiến vào chỉ nhìn thấy Tiểu Nhị đang nghiêm túc đưa nôi, liền khích lệ thưởng cho nó vài con cá nướng.

Tuyết Linh thấy Tiểu Nhị phá rối nhưng cũng không lên tiếng ngăn cản. Nó phải chiều cô Hào Sâm. Hào Sâm không thích khóc, ngẫu nhiên khóc cũng chỉ vì đói bụng hoặc đi tiểu, Tuyết Linh vừa thấy đồ không được thì liền chạy tới cắn quần Địch Nãi, ý bảo cậu tới xem.

Có hai nhóc này trợ giúp, Địch Nãi quả thực thoải mái không ít. Hiện giờ cậu có thể nhín thời gian dệt vải làm quần áo cho tiểu bảo bảo. Vượt dự đoán có thêm một tiểu bảo bảo, phải chuẩn bị nhiều một chút mới được.

Hôm nay Mã Cát lại tới xem tiểu bảo bảo, thấy hai nhóc con kia chăm chỉ giúp Địch Nãi dỗ tiểu bảo bảo thì thích thú không thôi. Hắn đi qua sờ sờ cái đầu tròn của Tiểu Nhị, hăm mộ nói: “Ai, Địch Nãi đúng là không uống công nuôi ngươi, cư nhiên có thể bảo tụi ngươi giúp đỡ.”

Địch Nãi vừa rửa mấy cành hương xuân Phát Lôi hái về vừa đáp: “Đó là đương nhiên, chúng nó cũng là một thành viên trong gia đình, thấy ta mệt muốn chết mà vẫn an nhàn sao được chứ? Ta cũng không rảnh đường đám ăn không ngồi rồi.”

Mã Cát nghe vậy thì thực hết chỗ nói. Tiểu Nhị bình thường chọc Địch Nãi vui vẻ không thôi, cư nhiên lại biến thành ăn không ngồi rồi. Mã Cát thực muốn bắt cóc Tiểu Nhị mang về nhà, ít nhất hẳn cũng không hà khắc như Địch Nãi, nhất định sẽ để nó ăn ngon ngủ say. Bất quá nhìn bảo bảo nằm trong nôi, tâm tình Mã Cát liền mềm mại. Đương nhiên, vẫn là bảo bảo đáng yêu nhất, bảo bảo vui vẻ cũng là quan trọng nhất.

Mã Cát vừa chu mỏ chọc bảo bảo vừa hăm mộ nói: “Địch Nãi, ngươi thực may mắn a, thoáng cái đã sinh bảo bảo rồi, hơn nữa còn là một cặp song sinh. Ta hăm mộ ngươi muốn chết, ngươi dứt khoát chia một bảo bảo cho ta dưỡng đi.”

Địch Nãi không ngẩng đầu lên nói: “Này không được, song sinh sao có thể tách ra đường! Ngươi đừng nhớ thương bảo bảo nhà ta nữa, tự mình sinh đi. Đúng rồi, ta nói này Mã Cát, hiện giờ đang là mùa xuân, ngươi cùng Hách Đạt ra ngoài du ngoạn một phen!”

Mã Cát nghi hoặc nói: “Ra ngoài du ngoạn? Ý ngươi là rời khỏi bộ lạc?”

Địch Nãi giải thích: “Đúng vậy! Dù sao hiện giờ trong bộ lạc cũng không có việc gì quan trọng, mảnh ruộng của ngươi cứ để ta trông hộ. Bên ngoài có rất nhiều cảnh sắc xinh đẹp, hai ngươi ra ngoài dạo chơi ngắm cảnh, thuận tiện ở dã ngoại hey huu hey huu một phen, nói không chừng tâm tình tốt liền hoài thượng bảo bảo thì sao?”

“Hey huu hey huu?” Mã Cát có chút không hiểu.

Địch Nãi cười bốn cọt: “Này mà cũng không biết à? Chính là cái chuyện mà ngươi cùng Hách Đạt làm để có bảo bảo a! Hey huu hey huu!”

Mặt Mã Cát thoáng cái đỏ bừng: “Nga, là vậy a! Ngươi nói cũng không sai, có lẽ thay đổi hoàn cảnh sẽ tốt hơn. Ngươi nói xem chúng ta nên đi đâu?”

Địch Nãi sờ sờ cằm: “Này a, cứ theo ý thích của ngươi đi. Khắp nơi đều có cảnh đẹp, chỉ cần ngươi muốn thưởng thức.”

Mã Cát nghĩ nghĩ nói: “Lần trước ngươi đi tìm dạ mình châu đã thấy được biển rộng. Nghe nói rất đẹp đúng không?”

Địch Nãi gật đầu: “Đúng vậy, biển rất đẹp, bao la rộng lớn, cảnh sắc hoàn toàn bất đồng với bộ lạc.”

Mã Cát vỗ vỗ tay: “Tốt lắm, ta liền cùng Hách Đạt đi ngắm biển!”

Địch Nãi gật gù đầu, bất quá có chút lo lắng nói: “Muốn thấy biển phải băng qua sa mạc, ngươi nhớ rõ loài quái vật bò cạp trong sa mạc mà ta từng nói không? Đường qua đó rất nguy hiểm!”

Mã Cát khoát tay: “Yên tâm, ta cùng Hách Đạt sẽ cẩn thận.”

Thấy hắn đã quyết tâm, đồng thời cũng cảnh giác với nguy hiểm, Địch Nãi cũng không nhiều lời.

Mã Cát quyết định chủ ý, vừa thấy Hách Đạt tới thì liền nói lại đề nghị của Địch Nãi. Hách Đạt cảm thấy cùng Mã Cát ra ngoài chơi một chuyến cũng tốt, ngắm nhìn phong cảnh, có lẽ tâm tình Mã Cát cũng không còn khảnh trương nữa. Vì thế, bọn họ quyết định ngay hôm sau sẽ xuất phát.

Địch Nãi cười hi hi giữ bọn họ lại ăn cơm: “Hôm nay ở chỗ ta ăn cơm đi. Ta làm cơm hoa hòe cùng trứng chiên hương xuân, này là món ngon khó có a!”

Mã Cát vừa nghe thấy có ăn ngon liền không chút khách khí lưu lại.

Lúc ăn cơm, Địch Nãi cố ý đẩy đĩa rau cho Mã Cát: “Đến, ăn nhiều một chút. Bữa cơm này coi như tiệc tiễn biệt, chúc hai ngươi lên đường thuận lợi, sớm ngày hoàn lương tiểu bảo bảo.”

Mã Cát cười tủm tỉm gật đầu, ăn thực vui vẻ. Hắn cơ hồ có thể đoán được thời điểm hoàn lương bảo bảo. Lần này, hắn nhất định sẽ được đền bù mong muốn.

...

Hoàn Chương 113.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Binh Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Hình Thú Của Tiểu Bảo Bảo

Trong cơn mơ màng Địch Nãi cảm giác trên mặt mình có thứ gì đó mềm mềm, tưởng là Phát Lôi hôn mình, Địch Nãi nhú nhú mày nói: “Phát Lôi đừng nháo, để ta ngủ thêm một hồi.” Mấy ngày nay cậu thực mệt mỏi, hai nhóc con kia cứ nháo mãi không thôi, làm cậu cảm thấy thất vọng lắm. Vất vả lắm anh mới được một chút, cậu muốn hảo hảo nghỉ ngơi một phen.

Bất quá, Địch Nãi nói xong thì phát hiện xúc cảm vẫn còn như cũ. Cậu có chút tức giận vươn tay sờ sờ, không đụng tới cái đầu to của Phát Lôi mà là một cục lông xù. Chẳng lẽ là Tiểu Nhị? Tiểu gia hỏa này lại dám quấy rối à? Cậu mơ mơ màng màng xách vật nhỏ tới trước mắt thì thấy một đôi mắt to tròn vàng ươm thực vô tội nhìn mình.

“Ha ha, tiểu lão hồ.” Địch Nãi sững sờ một rồi cười ha hả, sau đó sáp qua hôn hai ngum: “Bé ngoan, ngươi là con ta đi? Rốt cục cũng biến thân rồi hử?”

Vuốt ve da lông vàng ươm của tiểu hồ, tí mi đánh giá một phen, Địch Nãi thầm nghĩ, quả nhiên con mình rất suất, cho dù còn nhỏ thì vẫn suất kinh người a.

Địch Nãi yêu thương định trêu chọc tiểu hồ một phen thì đột nhiên nghe thấy bên người truyền tới tiếng kêu ô ô, vừa ngồi dậy thì thấy hóa ra bên kia cũng có một tiểu hồ, nó đang bắt mẫn dùng mũi cũng eo cậu, biểu đạt bất mẫn vì bị bỏ quên.

Địch Nãi vội vàng ôm tiểu hồ kia lên người, sau đó có chút lẩn lộn hỏi: “Di, các ngươi ai là ca ca ai là đệ đệ a?” Hai tiểu hồ tự nhiên không thể trả lời, Địch Nãi chỉ đành tự xác nhận. Nhóm nhai con hóa về hình thú hoa văn lại càng tương tự hơn, bất quá Địch Nãi vẫn nhận ra đứa lông sậm hơn là Địch Sâm, nhạt hơn là Hảo Sâm.

Hai tiểu hồ tứ chi vô lực, ngay cả đứng cũng không vững chỉ có thể tựa vào đùi Địch Nãi. Hai nhóc con này thực sự rất thân thiết, cùng tựa đầu vào nhau. Từ khi sinh ra tới bây giờ, hai anh em lần đầu tiên không cách tã lót nhìn nhau, lại còn không chút ngăn cản gần gũi nhau. Bọn nó đều không để ý tới Địch Nãi, chỉ tò mò đánh giá đối phương.

Hai tiểu hồ rất nhanh bắt đầu thử liếm lông cho nhau, hai anh em thân mật quấn thành một đoàn làm Địch Nãi nhìn tới vui sướng. Bất quá, cậu tự nhận mình không có biện pháp nào biến thành lão hồ cùng hai con liếm lông, chỉ đành dùng sức vuốt ve.

Phát Lôi vừa tiến vào thì thấy một màn như vậy, lập tức tròn mắt hô: “Bảo bảo biến thân rồi à?”

Địch Nãi cười hi hi gật đầu: “Ừm! Hồi nãy ta bị đám nhóc này liếm tỉnh.”

Phát Lôi hưng phấn hóa thành hình thú nhảy vọt lên giường đá, nằm xuống bên cạnh Địch Nãi. Đầu tiên y liếm liếm mặt Địch Nãi, sau đó bắt đầu gia nhập đội ngũ liếm lông, dùng nước miếng rửa mặt cho hai nhai con.

Phát Lôi hiển nhiên càng thích dùng hình thú thân thiết với bọn nhỏ, sau khi liếm lông, y dùng cái miệng rộng của mình ngậm đám nhỏ ra ngoài phơi nắng, để chúng nó nghịch phá bò tới bò lui trên người mình.

Địch Nãi cũng cảm thấy hình thú dễ dưỡng hơn, bởi vì không cần phải đổi tã, kia cậu có thể tiết kiệm thiết nhiều vải dẹt, có thể mang đi may quần áo. Bất quá chúng lại rất thích vận động, thường xuyên lăn lộn làm cả người dính đầy bụi bẩn, Địch Nãi chỉ đành mỗi ngày tắm chúng một lần.

Mới đầu Địch Sâm không quen bị tắm rửa, vừa đặt vào chậu liền ô ô giãy dụa muốn nhảy ra ngoài. Địch Nãi tắm cho nó xong thì cả người cũng ướt sũng.

Đám nhỏ lớn rất nhanh, mới hai ba tháng đã có thể chậm rì rì loạng choạng bước đi trong sơn động. Tiểu Nhị cảm thấy mình có bạn chơi mới, thường xuyên bỏ nhào tới cắn đuôi hoặc đẩy ngã xuống đất rồi liếm liếm lông.

Đám nhóc con tức giận ô ô kháng nghị, đồng thời ngừng đầu dùng ánh mắt vàng urom cầu cứu Địch Nãi. Bất quá Địch Nãi ở bên cạnh chú ý cảm thấy vận động như vậy có thể tăng cường thể lực cùng năng lực phối hợp của đám nhóc, vì thế chỉ làm lơ cười tùm tùm nhìn bọn nó chơi đùa.

Vì thế, nhóm tiểu hổ bị Tiểu Nhị bắt nạt gắt gao, mỗi khi bị đẩy ngã chúng phải mất không ít sức lực mới có thể bò dậy.

Hình thái tiểu hổ còn một ưu đãi khác chính là không cần Địch Nãi dứt từng miếng sữa. Địch Nãi chỉ cần đặt mẩu dương nằm xuống, sau đó để hai tiểu hổ tới sát bên bụng, để chúng nó cùng hai tiểu dương trực tiếp bú sữa.

Son dương được Địch Nãi dưỡng rất tốt, sữa cũng thực sung túc, bởi thế uy hai nhóc con nhà mình xong vẫn còn khá nhiều sữa. Son dương ngày người quanh hàng rào ngoài sơn động Địch Nãi mấy tháng, tuy còn sợ thú nhân cường tráng như Phát Lôi, thế nhưng không sợ nhóm tiểu hổ, có đôi lúc còn liếm liếm một chút.

Chính là hai tiểu dương mỗi khi thấy nhóm tiểu hổ bú sữa thì lập tức trốn ra sau mông mẩu dương, dùng cái đuôi mẩu dương che giấu chính mình, hoàn toàn không dám lộ mặt. Bất quá có lúc nhóm tiểu hổ lắc lư lắc lư dí theo nhóm tiểu dương chơi đùa, làm chúng nó sợ tới mức kêu la không ngừng.

Nhóm tiểu hổ hù dọa nhóm tiểu dương một hồi thì phát hiện đuôi của nhóm tiểu dương rất ngắn, mà Tiểu Nhị thường xuyên chơi đùa với bọn nó cũng vậy, thế là chúng bắt đầu nảy sinh hứng thú với cái đuôi của mình. Đoạn thời gian đó Địch Nãi thường xuyên nhìn thấy đám nhỏ tự chơi với cái đuôi của mình, suýt chút nữa chết ngất vì xoay vòng vòng.

Tới tháng thứ tư, Địch Nãi bắt đầu uy tiểu bảo bảo ăn cháo thịt hoặc gấp thịt cá cho bọn nó tập ăn. Lúc ăn cơm, Địch Nãi kéo chiếc ghế dựa tới gần bàn, đặt hai nhóc ngồi trên đó rồi bắt đầu uy thức ăn.

Tiểu Nhị thực ghen tức với hai đứa nhóc thường xuyên giành ăn cá với mình, nó liền bắt bình nhảy lên ghế, suýt chút nữa hất hai bảo bảo rớt xuống. Địch Nãi vội vàng hô: “Này, không được chen đây, xếp hàng xếp hàng, mỗi đứa một ngum a!”

Bất quá, hiển nhiên hai bảo bảo không hiểu, vừa thấy Địch Nãi đưa đĩa qua liền chen chúc kêu loạn.

Địch Nãi đau đầu, dứt khoát đưa đĩa vào miệng mình. Nhóm tiểu hổ đói tới kêu ô ô, chớp chớp đôi mắt vàng urom gấp tới độ xoay quanh. Địch Nãi chỉ đành gấp một miếng cá lớn dụ Tiểu Nhị ra bên ngoài, sau đó lại phân một tiểu hổ cho Phát Lôi uy, cuối cùng cũng trấn an được đám nhỏ.

Răng nanh của bảo bảo mọc rất nhanh, bắt đầu giống như đám mèo con cắn đồ nghiền răng, thường xuyên gặm lung giày Địch Nãi. Địch Nãi vừa thấy liền xách cổ lên mắng: “Bản muốn chết, không cho cắn loạn.” Chính là, chúng vẫn cắn thực hăng say.

Địch Nãi thật sự không có cách nào, chỉ đành giống như chọc chó con, lấy xương cho chúng nó gặm. Chính là, khúc xương bị chúng gặm một đầu, đầu kia bị kéo lê dưới đất, cứ vậy xương liền dơ hơn cả chiếc giày. Sau đó, Địch Nãi không thấy xương cho chúng gặm nữa, tùy tiện đám nhỏ thích cắn cái gì thì cắn cái đó, còn phải tự an ủi bản thân: không sạch sẽ, ăn không bệnh,

Sau khi đám bảo bảo biết đi thì có thêm một vấn đề nữa, bọn nó thường xuyên thừa dịp Địch Nãi không chú ý trốn vào một góc nào đó, để cậu phải tìm kiếm khắp nơi. Hơn nữa bộ dáng cũng không lớn là bao, Địch Nãi cứ sợ có người vô tình giẫm trúng.

Vì thế, thời điểm này Địch Nãi thực hi vọng nhóm bảo bảo biến về hình người, cậu có thể bọc chúng trong tã lót hoặc để lên giường để chúng tập bò. Như vậy, phạm vi hoạt động được thu hẹp lại, cũng đỡ hao phí tâm sức hơn.

Sáng nay Địch Nãi vừa mới rời giường, mới xỏ chân vào giày đã cảm thấy trên chân chột lạnh, lại còn có chút dính dính. Cầm chiếc giày lên ngửi thử thì mùi khai của nước tiểu lập tức xông vào mũi. Này khẳng định không phải Tiểu Nhị hay Tuyết Linh, bởi vì chúng nó đều biết phải đi vệ sinh ở ngoài sơn động. Kia chỉ còn lại một khả năng,

Địch Nãi nhũm nhụi giơ giày ra xa nói: “Phát Lôi, ngươi xem đám nhóc hư hỏng kia làm chuyện tốt gì này? Tiểu ướt giày rồi, ta phải hung hăng giáo huấn

chúng một trận.”

Phát Lôi cười ha ha: “Thôi thôi, bọn nó không hiểu chuyện, để ta giặt giày giúp ngươi.”

Địch Nãi thở phì phì mang đôi giày khác, liếc nhìn qua nôi của đám bảo bảo. Hào Sâm không chút phát giác vui mình trong ổ chăn, một tay nắm lấy mép tã, bấu môi ngủ say.

Nhìn khoe môi hơi nhếch lên trên gương mặt trắng nõn của Hào Sâm, Địch Nãi thầm nghĩ, hẳn nhóc con này đang mơ thấy mộng đẹp đi, đột nhiên cậu cảm thấy trong lòng mềm mại một mảnh, bất quá vẫn chưa nguôi cơn giận. Cậu ‘hừ’ một tiếng khom người hôn lên khoe môi hơi nhếch lên kia. Nhóc con, nụ hôn đầu tiên của ngươi liền dành cho mẫu phụ a.

Sau đó Địch Nãi lại chạy tới bên nôi Địch Sâm. Chuyện này tám chính phần mười là tiểu quý phá phách này gây ra. Địch Sâm hóa thành hình thú, cư nhiên chống bốn vó ngựa. Địch Nãi kéo chân đắp lên cho nó, sau đó cũng cuống xuống hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Địch Sâm.

Địch Sâm đại khái đang mơ thấy đang ăn món ngon, liền vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, vừa lúc liếm phải môi Địch Nãi. Vì thế, Địch Nãi bị nó dọa hoảng, nửa ngày mới hồi phục tinh thần xoa xoa miệng, thầm nghĩ, chẳng lẽ mình bị con trai ghẹo ngược à? Cậu đỏ mặt muốn búng Địch Sâm một cái thật mạnh, bất quá tay vươn tới nửa đường vẫn thu trở lại. Quên đi, nhóc như hồng này cũng không phải cố ý.

Lúc này Phát Lôi tới bên người Địch Nãi, cho cậu một nụ hôn thật dài. Đầu lưỡi Phát Lôi khai mở khớp hàm chui vào trong khoang miệng, dây dưa với đầu lưỡi, cướp đi hương vị của cậu, hai tay cũng thực tâm thiết vuốt ve tấm lưng cậu. Địch Nãi rất nhanh bị dẫn dắt vào trạng thái, hơi thở bị cướp đoạt, ánh mắt sáng ngời cũng trở nên mê mang.

Hôn xong, Phát Lôi xoa nhẹ cánh môi đỏ hồng của Địch Nãi, nghiêm túc nói: “Cho dù chúng là hải tử của ta thì ta vẫn ghen tỵ. Ta hi vọng ngươi chỉ hôn môi ta thôi.”

Địch Nãi bị Phát Lôi chọc cười: “Ha ha, không phải chứ? Ngươi cư nhiên lại ăn dấm của đứa nhỏ a?”

Phát Lôi nhú mày: “Ăn dấm của đứa nhỏ? Có nghĩa là gì?”

Địch Nãi vỗ vỗ vai y, cười nói: “Ha ha, chính là ghen tỵ a.”

Phát Lôi nghiêm nghị gật đầu: “Đúng, ngươi hôn nó như vậy, ta ghen tỵ.”

Địch Nãi thực muốn cười, bất quá nhìn vẻ mặt Phát Lôi không giống như giả bộ, vì thế sáp tới cắn môi y, hung hăng mút một chút, sau đó mới thấp giọng nói: “Hào, về sau chỉ cùng ngươi hôn môi.”

Địch Nãi đang cùng Phát Lôi thân thân thiết thiết thì đột nhiên nghe thấy tiếng kêu của Mã Cát ở bên ngoài truyền vào: “Địch Nãi, dậy chưa? Ta về rồi đây!”

Địch Nãi kinh ngạc nhướn mi nói: “Ta dậy rồi, mau vào đi!”

Lần này Mã Cát cùng Hách Đạt ra ngoài khá lâu, cư nhiên đi hơn hai tháng. Trước đó Địch Nãi còn lo lắng không biết bọn họ có gặp phải sự cố gì hay không, bất quá sau đó có thú nhân truyền tin về nói bọn họ chơi thật vui vẻ, lúc này Địch Nãi mới từ bỏ ý đồ phái tộc nhân tìm kiếm. Bất quá, thêm một ngày bọn họ không quay về, Địch Nãi vẫn có chút lo lắng.

Mã Cát lao vào hết như một con gió, hần túm lấy tay Địch Nãi hưng phấn nói: “Địch Nãi, Địch Nãi, ta rốt cuộc có thai rồi! Ta hoài bảo bảo rồi a!”

Địch Nãi cũng cao hứng: “Thật à? Vậy thì tốt quá, chúc mừng ngươi!”

Mã Cát nắm tay Địch Nãi lắc lắc không ngừng: “Đừng vậy! Cũng là ngươi lợi hại, đề nghị chúng ta ra ngoài du ngoạn. Quả nhiên có trợ giúp mang thai a! Ta thực cảm ơn ngươi, đúng rồi, ta phải đi tìm Duy Lạp, nói cho hắn biết tin này, tức chết hắn luôn! Hừ hừ!”

Mã Cát nói xong thì lại hết như một con gió lao ra ngoài.

...

Hoàn Chương 114.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Ai Là Ba Ba Ai Là Mụ Mụ

Mã Cát đi một hồi mới quay lại, đắc ý dào dạt hướng Dịch Nãi cười nói: “Lần này ta rốt cuộc đánh bại Duy Lạp, tên kia mà cũng dám đấu với ta à, hừ, tức chết hần! Ài, người không biết đầu, lúc nghe thấy ta mang thai, sắc mặt Duy Lạp đúng là hiếm có a.”

Dịch Nãi mỉm cười khuyên nhủ: “Này, người dù sao cũng có thai rồi, cần chi đã kích người ta.”

“Đừng nghe, dù sao ta cũng chiến thắng hần rồi, về sau không thêm so đo nữa. Di, nhóm bảo bảo đầu rồi?” Mã Cát tò mò hết nhìn nôi lại nhìn xung quanh, bất quá không thấy bóng dáng đứa nào.

Dịch Nãi nhủ mảy: “Hai tên nhóc này nghịch ngợm muốn chết, khẳng định lại chui vào góc nào trốn rồi. Ta chịu chúng rồi, người tìm giúp đi.”

Mã Cát nhìn đông rồi lại nhìn tây, rốt cuộc dưới ghế dựa tìm được một tiểu hồ: “Ồ, ở đây có một đứa này. Eo ơi, thực bản, trên người người toàn là bụi a.”

Mã Cát giúp tiểu hồ phui phui bụi bẩn, tiểu hồ bắt mẫn lắc lắc thân mình, ô ô đòi leo xuống. Mã Cát nhéo tai nó nói: “Khí lực lớn thật a! Ngoan ngoan đừng cử động, thúc thúc thương a!”

Dịch Nãi uể oải đi tới, tức giận nói: “Ta nói a, người ngàn vạn lần đừng sinh tiểu thú nhân, đám nhóc này thực sự làm người ta đau đầu. Người xem bây giờ chỉ mới mấy tháng thôi, đi đường còn không vững mà cứ chạy loạn khắp nơi. Hai tên nhóc này suốt ngày cứ loay hoay không ngừng, ta hoài nghi chúng lớn hơn một chút thì phá nát sơn động này mất. Người vẫn sinh giống cái đi, ngoan ngoãn không làm người lớn hao tâm tổn trí.”

Mã Cát cười tủm tỉm: “Tiểu giống cái ta thích, tiểu thú nhân ta cũng thích, hi hi, sinh được vài đứa luôn thì tốt quá.”

Dịch Nãi nhìn trời. Quả thực nói chuyện này với kẻ cuồng bảo bảo như Mã Cát quả thực là ông nói gà bà nói vịt a.

Dịch Nãi đi tới góc sơn động, nhắc ki trúc đặt dưới đất ôm tiểu hồ đang nằm bên dưới ôm vào lòng, bắt đắc dĩ điểm điểm mũi nó: “Nhóc hư hỏng, bị đè dưới ki trúc cũng không chịu lên tiếng, người có tình muốn chơi trốn tìm đúng không? Chốc nữa không cho người ăn cơm.”

Mã Cát ôm một tiểu hồ sáp qua, nghi hoặc hỏi: “Hai tiểu hồ giống nhau quá, người phân biệt được đứa nào với đứa nào không?”

Chỉ tiểu hồ trong lòng mình, Dịch Nãi nói: “Đứa an tĩnh này là ca ca Hào Sâm, đứa bướng bỉnh trong tay người là đệ đệ Dịch Sâm. Người nhìn thú vẫn trên người chúng cũng có thể nhận ra, đậm màu là đệ đệ, nhạt màu là ca ca. Bất quá nếu chúng chỉ đứng một mình thì ta cũng khó phân biệt được!”

Tiểu hồ trên tay Mã Cát vẫn gãy dựa không ngừng, lúc tới bên cạnh Dịch Nãi thì không thành thật vươn đầu tới muốn liếm tiểu hồ trong lòng Dịch Nãi.

Mã Cát cười tủm tỉm vuốt lông nhóc con trong tay: “Tình cảm hai nhóc con này tốt thật. Ta nói a, kỳ thực sinh một cặp song sinh tốt biết bao, lớn lên có bầu có bạn, không sợ tịch mịch.”

Dịch Nãi có chút buồn rầu nói: “Hai nhóc con này ở cùng một chỗ quả thực không sợ buồn. Bất quá hỏng bét là suốt ngày chúng chỉ thích hóa thành hình thú chơi đùa, ta muốn dạy chúng nói chuyện, dạy chúng đi đường cũng không được!”

Mã Cát bật cười: “Người gấp vậy làm gì? Bọn nó còn nhỏ như vậy, để qua một thời gian nữa dạy cũng được.”

Nói là nói vậy, bất quá Dịch Nãi cảm thấy sớm một chút thì tốt hơn. Bởi vì Dịch Nãi cảm thấy thú nhân trong bộ lạc tựa hồ không thích nói chuyện, bình thường rất hiếm khi mở miệng, cũng ít khi khắc khẩu. Này có thể là thiên tính, cũng có thể là từ nhỏ ít nói chuyện. Dịch Nãi không hi vọng đứa nhỏ của mình lớn lên vì không am hiểu lời ngon tiếng ngọt mà không theo đuổi được người mình thích.

Chính là, nên dùng phương pháp gì để chúng tự động biến hóa? Tựa hồ từ khi biến hóa thành công, chỉ cần tỉnh táo, chúng cơ bản đều sử dụng hình thú.

Dịch Nãi ôm tiểu hồ dỗ dành thế nào cũng vô dụng. Nhóm tiểu hồ nghe Dịch Nãi nói chuyện thì nghi hoặc run run lỗ tai, đôi mắt to tròn chớp chớp nhìn cái miệng hé ra hợp lại của cậu, chúng lại tưởng cậu muốn liếm chúng, vì thế liền hưng phấn vươn đầu lưỡi muốn liếm miệng Dịch Nãi. Dịch Nãi dờ khóc dờ cười gãi gãi đầu, thầm nghĩ, cái đứa ngốc muốn chết này thực sự là mình sinh à?

Dịch Nãi vẫn chưa từ bỏ ý định, lúc uy tiểu hồ uống sữa cậu cố ý để sót lại một ít trên miệng. Thầm nghĩ, biết hình thú không uống hết sữa, đại khái chúng sẽ biến về hình người đi? Nào ngờ, nhóm tiểu hồ đói tới gào khóc, cuối cùng không thêm để ý tới cái miệng nhỏ của Dịch Nãi, bỏ nhào lên người Dịch Nãi rồi dúi đầu vào chén sữa. Uống no, nhóc con ngẩng cái mặt dính đầy sữa lên, thỏa mãn liếm liếm sữa dính trên mặt, sau đó cúi đầu liếm chén.

Dịch Nãi dờ khóc dờ cười. Nói chúng ngốc, cư nhiên không cần học đã biết tự uống sữa, nói chúng thông minh, cư nhiên hành động ngốc nghếch như vậy cũng làm được. Ài, thật sự là làm người ta hết chỗ nói mà.

Nghĩ tới nghĩ lui, Dịch Nãi đột nhiên nhớ tới một món đồ chơi đồ tiểu hài thử ngày xưa — trống bỏi. Trống bỏi có thể phát ra âm thanh, hẳn có thể dễ dàng hấp dẫn lực chú ý của nhóm bảo bảo. Nếu muốn tự chơi thì cần phải hóa về hình người, như vậy mới có thể cầm trong tay. Đúng, cứ làm trống bỏi đi.

Trống bỏi mà Dịch Nãi thấy trước kia được làm từ gỗ, thoát nhìn khá đơn giản nhưng khi bắt đầu làm, Dịch Nãi mới phát hiện không dễ như mình tưởng. Chủ yếu là dùng gỗ làm thành hình trống quá khó, còn phải khảm vành khuyên. Làm ghế làm bàn thì Dịch Nãi có thể suy nghĩ làm ra, thế nhưng vật nhỏ tinh xảo này đúng là khó khăn. Cuối cùng, Dịch Nãi nghĩ tới một biện pháp khác, dùng đốt tre làm mặt trống.

Dịch Nãi chặt một gốc tre sinh trưởng không tẻ, chọn một đốt ngắn chặt bỏ hai đầu. Đốt tre này chỉ dài mấy cm, hai đầu bịt kín, vì thế mặt trống đã có

sẵn. Dịch Nãi chỉ cần khoét lỗ ở đốt tre, nhét một nhánh cây vào, sau đó dùng dây thừng xỏ hạt gỗ ở hai đầu, một cái trống bỏi đơn giản liền hoàn thành.

Sau khi trống bỏi làm xong, Dịch Nãi liền hưng phấn lác lác trống bỏi đi tìm nhóm tiểu hổ. Nhóm tiểu hổ nghe thấy tiếng trống quả nhiên hiếu kỳ vây tới. Bọn nó ngẩng đầu nhìn nửa ngày, sau đó bắt đầu tò mò nâng móng vuốt quơ quơ chiếc trống bỏi trong tay Dịch Nãi.

Dịch Nãi buông tay, trống bỏi ‘tung’ một tiếng rớt xuống đất. Nhóm tiểu hổ vươn vuốt cào cào, cảm không được, lại cào, vẫn không cảm được. Nhóm tiểu hổ buồn bực kêu ô ô, chớp chớp đôi mắt to vẫy vẫy đuôi với Dịch Nãi, hi vọng mẫu phụ hổ trợ.

Dịch Nãi cười tủm tỉm cầm trống bỏi lên lác lác, sau đó lại nhét vào móng vuốt tiểu hổ. Chính là, trống bỏi lại rớt xuống đất. Nhóm tiểu hổ thử nhiều lần vẫn không cảm được, cuối cùng Dịch Sâm rớt cuộc phản ứng, hóa thành hình người, ôm lấy chiếc trống trên mặt đất.

“Ha ha, đại công cáo thành!” Dịch Nãi cười lớn ôm lấy Tiểu Dịch Sâm: “Vẫn là Tiểu Dịch Sâm nhà chúng ta thông minh. Đến, Tiểu Dịch Sâm, chúng ta học nói chuyện. Gọi ba ba nào—— ba ba, ta là ba ba nga!”

Phát Lôi ở bên cạnh nghi hoặc hỏi: “Ba ba có nghĩa là gì? Tiểu Dịch Sâm hẳn phải gọi người là mẫu phụ, gọi ta là phụ thân mới đúng!”

Dịch Nãi thâm phun tào trong lòng, loại xưng hô mẫu phụ kia quả thực quá khó nghe, cậu đường đường là đại nam nhân, phải kêu là ba ba. Bởi vậy, cậu liền tùy tiện nói: “Đây là cách gọi ở chỗ ta. Tiểu Dịch Sâm phải gọi ta là ba ba.”

Phát Lôi thực hứng thú hỏi: “Kia, bảo bảo bên chỗ các người sẽ gọi ta là gì?”

Dịch Nãi sừng sốt một chút, sau đó bình tĩnh nói: “Ồ bên kia, bảo bảo sẽ gọi người là mụ mụ.”

Phát Lôi không chút nghi ngờ gật đầu: “Hóa ra là vậy. Kia, Tiểu Dịch Sâm, ta là mụ mụ nga!”

Dịch Nãi nhin cười tới đau dạ dày, cố giữ bộ dáng nghiêm nghị nói: “Đừng vậy, ta là ba ba người là mụ mụ. Đến, ngoan ngoãn, nói theo ta nà, ba ba, mụ mụ.”

Nhóm tiểu bảo bảo lớn rất nhanh, tới cuối năm chúng đã có thể gọi ba ba mụ mụ rõ ràng. Sau này chúng vẫn quen dùng xưng hô này, mỗi lần Dịch Nãi nghe thấy tiếng gọi của chúng thì trong lòng có chút cân bằng.

Một năm này trừ bỏ dưỡng bảo bảo, Dịch Nãi còn làm ra một thành tựu là chế biến ra đậu hũ.

Cho tới giờ Dịch Nãi vẫn luôn cảm thấy, tuy mình đang ở trong thời kỳ nguyên thủy nhưng lòng đam mê theo đuổi mỹ thực vẫn vô bờ vô bến. Trước kia tuy cậu chưa từng làm đậu hũ nhưng lễ mừng năm mới từng theo mẹ tới nhà xay bột nên cũng biết những bước cơ bản.

Trước kia không xem toàn bộ quá trình làm đậu hũ, bất quá cậu biết cần có bột thạch cao để đậu hũ đông lại. Dịch Nãi từng thấy qua bột thạch cao, lúc đi huấn luyện dã ngoại cũng từng thấy quặng thạch cao. Lúc cùng Phát Lôi đi săn, ở gần đỉnh núi cậu rốt cuộc cũng tìm ra quặng thạch cao thiên nhiên. Mài đá thạch cao thành bột, nó chính là bột thạch cao.

Có bột thạch cao, Dịch Nãi tin tưởng những chuyện còn lại không thành vấn đề. Sau khi Phát Lôi mài bột thạch cao xong, Dịch Nãi liền mang số đậu nành thu hoạch được làm đậu hũ.

Mới đầu Dịch Nãi xay nghiền đậu nành rồi ngâm nước. Chính là cậu phát hiện làm vậy chỉ có thể làm ra súp đậu, ngay cả sữa đậu nành cũng không phải. Nghĩ ngợi một hồi, cậu quyết định ngâm đậu với nước trước rồi mới xay thành sữa đậu nành.

Sau khi có sữa đậu nành thì bắt đầu lọc cặn, bước này chần chẫn phải làm, cũng không quá khó. Chính là, sữa đậu nành sau khi lọc cặn chỉ cần bỏ bột thạch cao vào là thành à?

Dịch Nãi rót ra một ít, bỏ bột thạch cao vào khuấy đều rồi ngồi chờ đậu hũ ra lò. Chính là đợi nửa ngày mà không thấy chút biến hóa nào. Lúc này Dịch Nãi rốt cuộc nhớ tới mỗi lần mình tới lấy đậu hũ, sư phụ lò đậu hũ thường múc một chén đậu hũ non cho mình ăn, chén đậu hũ kia thực nóng a. Thế nên cậu đoán, hẳn phải đun nóng sữa đậu nành đi?

Vì thế, cậu thử lại lần nữa, dùng nồi nấu sôi sữa đậu nành, sau đó mới bỏ bột thạch cao vào. Sau một hồi, quả nhiên nó đã bắt đầu đông lại thành đậu hũ non.

Dịch Nãi nhìn thấy đậu hũ non thì vui sướng cười ha hả, đậu hũ ngon cũng làm ra rồi, còn sợ không làm được đậu hũ sao? Cậu vui vẻ múc một chén đậu hũ non rồi bỏ đường vào ăn, ngô, hương vị thực non mềm. Này quả thực là hương vị đã lâu không nếm qua a!

Phát Lôi cùng nhóm tiểu bảo bảo đương nhiên cũng có lộc ăn, mỗi người một chén lớn. Phát Lôi thâm nghĩ, hóa ra thứ Dịch Nãi hao công tốn sức làm chính là thứ này, quả nhiên không tồi.

Bất quá, Phát Lôi đã nghĩ sai rồi. Bởi vì Dịch Nãi còn chưa ăn xong chén đậu hũ non của mình lại bắt đầu loay hoay thử nghiệm. Hồi ra mới biết cậu muốn biến đậu hũ non thành đậu hũ thật sự.

Làm đậu hũ cần có khay gỗ hình vuông, Dịch Nãi sớm đã chuẩn bị tốt. Rót đậu hũ hoa vào khay gỗ đã lót sẵn vải bố, sau đó đặt một tấm ván gỗ lên trên. Tấm hai mươi phút sau, cậu mở vải bố ra thì thấy một tảng đậu hũ vuông vức.

Địch Nãi còn muốn làm chút đậu hũ khô, vì thế mẽ đậu hũ cuối cùng, sau khi dần miếng ván gỗ lên, Địch Nãi còn chèn thêm một tảng đá. Đợi tảng đá ép hết nước ra, đậu hũ khô cũng hoàn thành.

Có đậu hũ, cộng thêm dưa muối, thịt khô cá khô, mùa đông này Địch Nãi không cần lo lắng không có nguyên liệu nấu nướng. Cho dù lúc tuyết rơi Phát Lôi không thể đi săn, trong nhà cũng có đủ thức ăn.

Số bã đậu còn lại, Địch Nãi không bỏ đi mà xào lên ăn. Trước đây khi còn ở quê, Địch Nãi thường xuyên ăn món bã đậu hũ xào hẹ tây, khi đó đậu hũ đều giữ lại cho tiệc mừng năm mới. Lúc nấu mẹ Địch Nãi bỏ khá nhiều dầu, đĩa bã đậu hũ hẹ tây xào ra thơm ngào ngạt. Địch Nãi cảm thấy hương vị kia chẳng thua kém gì đậu hũ, cậu thậm chí còn ăn nhiều hơn một chén cơm.

Đáng tiếc sau khi mẫu thân qua đời, Địch Nãi rất hiếm khi được ăn món này. Hiện giờ được ôn lại hương vị cũ, quả thực làm cậu thổn thức không thôi.

Lúc năm mới, Địch Nãi mời thân nhân bằng hữu tới ăn một bữa tiệc đậu hũ. Cậu dùng đậu hũ làm thành rất nhiều món, trừ bỏ đậu hũ xào đậu hũ chiên, đậu hũ nấu đậu cùng đậu hũ khô xào thịt với ớt, còn có một món khá đặc biệt— đậu hũ dồn thịt.

Địch Nãi cảm thấy mình không làm được mấy món ngọt, đậu hũ dồn thịt có thể xem là món thay thế không tồi.

Món này kì thực không khó làm. Đầu tiên là làm nhân, sau khi băm nhuyễn thịt lợn với nấm hương, hành, muối, tiêu, còn một thứ nữa là tinh bột. Bất quá Địch Nãi không có cách nào tìm ra tinh bột, chỉ đành nghiền nhuyễn lúa hoang rắc vào, sau đó thêm chút nước đường.

Sau khi làm nhân xong, cậu dùng đũa chọc rỗng một lỗ trên miếng đậu hũ rồi nhét nhân vào. Cuối cùng bỏ vào nồi chưng cách thủy là được. Đương nhiên, cũng có thể dùng để nấu canh.

Tóm lại, đậu hũ không chỉ ăn ngon mà còn có công hiệu chữa bệnh.

Bữa tiệc đậu hũ của Địch Nãi quả thực làm mọi người mở rộng nhãn giới, đậu hũ rất nhanh được truyền bá trong bộ lạc. Địch Nãi tin tưởng món ăn này sau này sẽ mang tới rất nhiều lợi ích cho mọi người.

...

Hoàn Chương 115.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Nhân Chi Đắc Chứng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Nhặt Được Một Tiểu Bạch Xà

Địch Nãi mơ mơ màng màng cảm giác được hơi thở nóng rực của Phát Lôi phun lên mặt, sau đó có là đầu lưỡi trơn mềm quấy rối liếm lên môi cậu, Địch Nãi vươn tay ôm lấy bả vai dày rộng của Phát Lôi, dịu ngoan hé miệng, mặc đầu lưỡi đối phương tiến quân thần tốc.

Rất nhanh, hành động của Phát Lôi làm dục vọng buổi sáng có chút xôn xao của Địch Nãi nhanh chóng bành trướng, cậu tỉnh lại, xoay người cười lên người Phát Lôi, cúi người hôn y thật sâu, đồng thời phát ra chút than thở động tình. Khoảnh khắc tình cảm đang mãnh liệt thì Địch Nãi đột nhiên nghe thấy tiếng ô ô hưng phấn của tiểu hổ.

Có chút luyến tiếc hôn bên môi Phát Lôi một cái, sau đó mới quay đầu nhìn lại. Hai tiểu hổ không biết từ khi nào đã chạy tới bên giường, lắc lắc đuôi cao hứng muốn gia nhập đội ngũ hôn hít thân thiết, đôi mắt vàng uơm to tròn tràn đầy hưng phấn.

Địch Nãi thất bại ngã rạp xuống người Phát Lôi. Có đám nhóc này quấy phá, muốn một buổi sáng ngọt ngào thực không có khả năng. Tiểu hổ Địch Sâm sấp tới liếm mặt Địch Nãi, thấy cậu quay mặt đi không để ý tới mình thì nó chớp chớp mắt, đột nhiên biến về hình người.

Sau khi biến về hình người, Tiểu Địch Sâm đứng dậy giang rộng hai tay đòi Địch Nãi ôm. Địch Nãi ngồi dậy ôm Tiểu Địch Sâm. Sau khi được ôm, Tiểu Địch Sâm chu chu cái miệng nhỏ nhắn hôn tới miệng Địch Nãi. Địch Nãi buồn cười tránh đi, để bé hôn lên má mình.

Tiểu Địch Sâm nghi hoặc, vì sao nó không thể hôn miệng? Vì thế nó bấu môi hôn tiếp. Địch Nãi mỉm cười không ngừng né tránh, mỗi lần đều để bảo bảo hôn lên má.

Phát Lôi tức giận bật dậy ôm lấy Tiểu Địch Sâm, búng trán nó: “Tiểu hổ háo sắc này, có chịu ngoan ngoãn không hử.”

Tiểu Địch Sâm vừa thấy phụ thân đại nhân tức giận thì lập tức biến về hình thú, sau đó dùng cái đầu lông xù của mình cọ cọ. Phát Lôi nghiêm mặt mặc nó cọ, rất nhanh liền hớn hờ chơi đùa với nó.

Địch Nãi ôm Tiểu Hào Sâm bị vắng vẻ đặt lên đùi, dùng ngón tay gãi gãi cằm nó. Hào Sâm vươn móng ôm lấy cổ tay Địch Nãi cọ cọ, thỏa mãn hít hít kêu ô ô.

Địch Nãi cảm thấy đám nhỏ lớn rất nhanh. Có thể là bảo bảo thú nhân lớn nhanh hơn bảo bảo phi thú nhân. Bắt đầu từ lúc tròn một tuổi thì nó không vầy được chúng nữa, chúng thường xuyên bò tới mép nôi rồi nhảy xuống. Buổi tối, chúng có thể nhảy lên giường đá của Địch Nãi cùng Phát Lôi, cùng phụ mẫu chen chúc ngủ.

Qua loa dùng xong bữa sáng, Phát Lôi ra ngoài đi săn, Địch Nãi quyết định dẫn nhóm tiểu hồ tới thăm Mã Cát. Mã Cát vừa sinh một bảo bảo phi thú nhân, hậu sản có triệu chứng xuất huyết, phải dưỡng hai ba tháng mới vát và khỏe lại. Tiểu bảo bảo hần sinh hạ cũng có chút yếu ớt, bất quá vừa nhìn đã biết là tiểu mỹ nhân.

Nhóm tiểu hồ đã cùng Địch Nãi thăm tiểu bảo bảo vài lần, vừa thấy Địch Nãi đi lên trên thì lập tức lùi tới trước, bỏ rớt Địch Nãi ở xa xa. Bọn nó vừa chạy vừa nháo loạn, cắn tai hoặc cắn đuôi hoặc sây chân nhau cùng lăn quay dưới đất, sau đó lại đứng lên tiếp tục chạy tới trước.

Địch Nãi vội vàng đuổi theo hô: “Này, đừng chạy loạn a! Cẩn thận rớt xuống sông.”

Từ khi sinh hai tiểu hồ này, Địch Nãi cảm thấy mình gà mẹ hơn hẳn. Không muốn gà mẹ cũng không được a, nhóm tiểu hồ quả thực quá nghịch ngợm.

Tới chỗ Mã Cát, Mã Cát cười tủm tỉm ôm tiểu bảo bảo nhà mình cho Địch Nãi xem. Tiểu bảo bảo thoạt nhìn lại trưởng thành hơn một chút, đường nét gương mặt cũng rõ hơn. Một đầu tóc ngắn đỏ rực làm nó thoạt nhìn xinh đẹp như một con búp bê.

Nhóm tiểu hồ cũng muốn xem, ô ô vầy quanh chân Địch Nãi, nâng chi trước đặt lên chân Địch Nãi, ý đồ bò lên.

Địch Nãi ngồi xồm xuống, một tay ôm một con, để chúng nhìn tiểu bảo bảo phi thú nhân trong tã lót. Tiểu Địch Sâm thực hưng phấn, vừa lắc lắc đuôi vừa đuôi móng vuốt muốn chạm vào gương mặt trắng nõn của tiểu bảo bảo. Địch Nãi vội vàng lùi về sau, khẩn trương nói: “Này, móng vuốt của người không thể đụng vào, sẽ tổn thương đệ đệ nga.”

Tiểu hồ bắt đầu kêu ô ô, dứt khoát biến về hình người, sau đó miết mài muốn vuron bàn tay mập mạp của mình sờ sờ mặt tiểu bảo bảo. Tiểu bảo bảo nắm lấy tay Tiểu Địch Sâm, sau đó nhét ngón tay Tiểu Địch Sâm vào miệng. Tiểu Địch Sâm vui sướng kêu: “Đệ đệ, đệ đệ.”

Địch Nãi vội vàng lùi lại, nắm lấy bàn tay Địch Sâm xoa xoa: “Móng vuốt của người dơ cỡ nào mà dám nhét vào miệng người ta a, có biết xấu hổ không hả!”

Nhóm tiểu hồ biểu thị dị thường nhiệt tình với tiểu đệ đệ nũng nịu này, chờ lớn hơn một chút, không cần Địch Nãi mang, chúng cũng tự mình chạy tới nhà Mã Cát. Tiểu bảo bảo gọi là Lợi Tắt, là tâm can bảo bối của Mã Cát. Bình thường nhóm tiểu hồ thừa dịp Mã Cát bận rộn mới có thể mò tới nôi Lợi Tắt, trộm sờ sờ một cái.

Sau năm mới, nhóm tiểu hồ đã được hai tuổi. Địch Nãi vẫn hưng trí bùng bùng với sự nghiệp làm ruộng. Lúc này hai tiểu hồ hóa thành hình thú chạy theo nhóm người lớn chơi đùa. Lúc Địch Nãi rảnh rỗi sẽ mang theo hai tiểu hồ ngồi trên lưng Phát Lôi, một nhà bốn người cùng ra ngoài dạo chơi.

Phát Lôi bay tới một khoảng đất trống rồi thả bọn họ xuống. Sau đó, một nhà bốn người bắt đầu tìm kiếm thức ăn ở xung quanh.

Kỳ thực nhiệm vụ của nhóm tiểu hồ là chui vào bụi cỏ chơi đùa. Phụ thân đại nhân của chúng cảnh giác bay vòng quanh ở phụ cận vừa tìm kiếm con mồi vừa cảnh giác. Địch Nãi thì xem xét các loại thực vật, tìm kiếm rau dại cùng một ít thảo dược.

Nhóm tiểu hồ được ra dã ngoại thì phá lệ vui vẻ, dù sao chúng cũng thuộc thú loại, ở thiên nhiên mới có thể phát huy thiên tính. Địch Nãi vừa hái rau dại vừa liếc mắt canh chừng nhóm tiểu hồ đang âm ỉ, nhắc nhở chúng đừng chạy quá xa.

Chỉ chốc lát sau, Hào Sâm cắn một thứ thì đỏ đỏ rực chạy tới. Địch Nãi vừa nhìn thì thấy là một quả dâu tây. Địch Nãi xoa xoa đầu Hào Sâm khích lệ: “Oa, Hào Sâm nhà chúng ta thật lợi hại, cứ nhiên có thể tìm được dâu tây, này có thể ăn, người ăn luôn đi!”

Hào Sâm nghe phụ đại nhân nói vậy thì không lập tức ăn luôn mà ngậm tới chỗ Địch Sâm, sắp qua cho Địch Sâm ăn. Địch Sâm liếm liếm ô mai bên miệng Địch Sâm, cảm thấy hương vị cũng không tệ lắm, liền cắn một ngụm ăn luôn. Hào Sâm còn muốn đưa phần còn lại cho Địch Sâm, bất quá Địch Sâm cọ cọ ca ca, bảo nó tự ăn, sau đó lôi kéo Hào Sâm tiếp tục tìm dâu tây.

Đám nhóc tương thân tương ái biết quan tâm nhau như vậy thực sự làm Địch Nãi vui mừng.

Nhóm tiểu hồ không tìm được thêm dâu tây, bắt đầu chạy loạn khắp nơi. Địch Sâm nhìn trúng một con châu chấu trong bụi cỏ, liền bắt đầu nhảy tới chụp châu chấu. Con châu chấu kia nhảy thực lợi hại, Tiểu Địch Sâm nhảy tới thờ hồng học, vát và lăm mới đề được con châu chấu dưới móng vuốt.

Tiểu Địch Sâm ngậm lấy châu chấu, vui sướng chạy tới cho Địch Nãi xem, còn phe phẩy đuôi chờ Địch Nãi khích lệ. Địch Nãi cười cười sờ đầu Tiểu Địch Sâm, khen ngợi: “Địch Sâm nhà chúng ta thật lợi hại, ngay cả châu chấu cũng bắt được. Bất quá này không thể ăn nga!”

Địch Sâm thất vọng ném châu chấu xuống đất, sau đó bắt đầu tìm kiếm mục tiêu mới.

Tiểu hồ lúc thì chụp bướm lúc thì chạy loang quanh, quả thực tận hứng. Bất quá rất nhanh chúng liền đói bụng, chạy tới bên cạnh Địch Nãi lắc lắc đuôi, cẩn thận lắng nghe còn có thể nghe thấy tiếng bụng chúng kêu ột ột.

Địch Nãi cười cười ngồi xuống, cõng ba lô trên lưng, lấy ra thịt nướng cho bọn nó ăn. Nhóm tiểu hồ sớm đã không còn uống sữa, có thể bắt đầu ăn thịt mềm. Địch Nãi cố ý chọc bọn nhỏ, cầm thịt giơ lên cao cao làm nhóm tiểu hồ quơ không tới. Người thấy mùi thịt nướng thơm ngào ngạt, nhóm tiểu hồ

giống như chó con đứng bằng hai chân sau, chân trước thì giờ cao giờ thấp trong tay Dịch Nãi.

Dịch Nãi đặt cho hành vi này một cái tên thực tốt đẹp là rèn luyện thể trạng của đám nhỏ, kỳ thực nó chỉ thỏa mãn dục vọng trêu đùa đứa nhỏ của cậu mà thôi.

Nhóm tiểu hồ vất và ăn no, bắt đầu liếm liếm móng vuốt, sau đó liếm cái bụng nhỏ tròn vo của mình.

Dịch Nãi cảm thấy thú vị, liền dùng ngón tay chọt chọt bụng Dịch Sâm, tiểu hồ liền bật người che bụng lại. Dịch Nãi chuyển qua chọt cổ nó, nó liền buông bụng bảo hộ cổ. Dịch Nãi cười tủm tỉm chọt chọt chọc nó luống cuống tay chân. Cuối cùng tiểu hồ chớp chớp ánh mắt vàng ươm, kêu ô ô cầu khoan dung. Lúc này Dịch Nãi mới cảm thấy thỏa mãn thu tay.

Lúc này sắc trời còn sớm, Dịch Nãi bảo nhóm tiểu hồ tiếp tục chơi đùa, cậu còn phải tìm thêm một chút rau dại.

Dịch Nãi đang ngồi dưới bóng râm đào củ từ thì Hào Sâm từ lùm cây lao ra chạy về phía Dịch Nãi. Dịch Nãi lơ đãng ngẩng đầu nhìn một cái, lập tức sợ ngây người— trên người Hào Sâm thế nhưng quấn một con bạch xà, mà đầu bạch xà đang gói trên đầu Hào Sâm, tê tê phun ra đầu lưỡi.

Hiện giờ xem ra tiểu bạch xà vẫn chưa cắn Hào Sâm, thế nhưng ai biết lúc nào nó đột ngột nhào tới tấp một ngụm chứ? Loại bạch xà này trước kia Dịch Nãi chưa từng thấy qua, cũng không rõ có độc hay không. Nếu có độc thì đúng là rất nguy hiểm. Dịch Nãi cảm thấy trái tim mình tựa hồ ngừng đập, tiểu bảo bối của cậu ngàn vạn lần không thể gặp chuyện a!

Dịch Nãi bình ổn lại tinh thần, đứng dậy nói với Hào Sâm đang chạy tới: “Hào Sâm bảo bối, đừng nhúc nhích.”

Hào Sâm bình thường vẫn thực nghe lời, lúc này thấy Dịch Nãi bảo vậy, nó liền đứng yên không động đậy. Hào sâm cảm thấy tiểu đồng bọn vừa nhận thức ở trên lưng thực đáng yêu, nó muốn mang về cho mẫu phụ đại nhân xem, chính là sắc mặt mẫu phụ sao lại khó coi như vậy?

Lúc này trên người Dịch Nãi mặc dù có dao găm nhưng cậu không dám tùy tiện hành động, dù sao tiểu bạch xà kia cũng đang quấn trên người Hào Sâm, nếu ngộ thương đứa nhỏ thì không tốt lắm.

Dịch Nãi nín thở chậm rãi vòng ra phía sau Hào Sâm, sau đó cấp tốc duỗi tay túm ngay thất thốn tiểu bạch xà rồi kéo nó lên. Lúc Dịch Nãi vừa thở phào một hơi thì tiểu bạch xà trong tay tựa hồ đột nhiên biến lớn, tiếp đó biến thành một tiểu bảo bối oa oa khóc lớn.

Dịch Nãi kinh hãi, luống cuống tay chân suýt chút nữa đã làm rơi tiểu bảo bối xuống đất, tập trung quan sát thì thấy xà vẫn trên lưng bảo bối. Xem ra là tiểu thú nhân xà tộc. Dịch Nãi nghĩ lại mà có chút sợ hãi, may mắn vừa nãy không nặng tay, chỉ không chế không để tiểu bạch xà nhúc nhích mà thôi, hiện giờ tiểu bảo bối hẳn không có việc gì. Bằng không cậu chính là hung thủ giết người a.

Kỳ quái chính là vì sao bảo bối xà tộc này lại xuất hiện trên ngọn núi cách bộ lạc dục hồ không xa? Bộ lạc gần nhất cũng không phải xà tộc a! Hơn nữa, tiểu bảo bối hiển nhiên đã kinh hãi không nhỏ, cứ khóc mãi không thôi. Chính là cho dù là vậy cũng không thấy phụ mẫu nó xuất hiện, chẳng lẽ bảo bối này bị vứt bỏ?

Phát Lôi nghe thấy tiếng khóc của bảo bối cũng chạy tới, xoay người đáp xuống gần đó. Thấy tiểu thú nhân xà tộc trong lòng Dịch Nãi thì nghi hoặc hỏi han: “Di, tiểu bảo bối này đâu ra vậy?”

Dịch Nãi kể lại một chút, Phát Lôi cũng cảm thấy chuyện này thực cổ quái. Tiểu bảo bối vẫn thực trân quý, không có khả năng tùy tiện vứt bỏ. Chẳng lẽ là không cẩn thận để lạc bảo bối? Hoặc là, phụ mẫu nó đã gặp bất trắc?

Dịch Nãi vừa lấy một miếng thịt nướng trong ba lô đồ tiểu bảo bối, vừa suy nghĩ: tiểu bạch xà đáng thương này, nên làm sao bây giờ?

...

Hoàn Chương 116.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 117: Tiểu Bạch Xà Cùng Tiểu Lão Hồ

Dịch Nãi còn đang lo lắng vấn đề đi hay ở của tiểu bạch xà, Hào Sâm đã hóa thành hình người đi tới. Nó sờ sờ bàn tay nhỏ bé của tiểu bảo bối trắng trắng tròn tròn, lắp bắp nói: “Ba ba, để ta ôm nó đi?”

Dịch Nãi nhướn mi cự tuyệt: “Không được, tiểu bắt điểm người a, cánh tay ngắn ngủn như vậy, ôm được mới lạ, sẽ làm ngã tiểu bảo bối.”

Hào Sâm thấy mình không lay động được mẫu phụ đại nhân, chỉ đành lấy thịt nướng trong tay Dịch Nãi cẩn thận đút cho tiểu bảo bối. Nhìn tiểu bảo bối ăn thực cao hứng, nó cũng cười tới ánh mắt híp lại thành hình trăng non.

Một lát sau, Hào Sâm lại thực mong chờ hỏi Dịch Nãi: “Ba ba, chúng ta có thể mang tiểu bảo bảo về nhà không?”

“Người muốn mang nó về à?” Dịch Nãi nhún mày nói: “Ba ba dưỡng các người đã đủ mệt rồi. Thêm một đứa thì dưỡng không nổi a.”

Hào Sâm chớp chớp đôi mắt vàng ươm to tròn của mình, không chút do dự nói: “Kia ta dưỡng nó.”

Dịch Nãi xoa xoa đầu Hào Sâm: “Người chỉ là đứa nhỏ, bản thân còn lo không xong mà muốn dưỡng người khác à? Đúng rồi, lần trước không phải người nói với Dịch Sâm muốn trộm Lợi Tắt về nhà à? Thế nào, bây giờ thay đổi chủ ý không dưỡng Lợi Tắt mà dưỡng tiểu bảo bảo này à?”

Hào Sâm do dự một chút: “Dịch Sâm dưỡng Lợi Tắt, ta dưỡng tiểu bảo bảo này.”

Dịch Nãi nheo nheo gương mặt nhỏ nhắn của đứa con: “Nhóc con này, nghĩ hay dữ!”

Đang cười đùa thì một trận gió thổi tới, Dịch Nãi đột nhiên ngửi thấy mùi khói truyền tới, tựa hồ còn có mùi thịt nướng, bất quá chần chẫn không phải từ ba lỗ của cậu truyền ra.

Tiểu hồ Dịch Sâm cách đó không xa nhún nhún mũi, bắt đầu rướn đầu ngửi ngửi. Phát Lôi nhìn xung quanh một chút: “Hình như có người nhóm lửa nướng thịt, chúng ta đi xem thử đi.”

Dịch Nãi nghĩ thầm, chẳng lẽ là phụ mẫu tiểu bạch xà? Đứa nhỏ nhà mình mất tích mà vẫn có tâm tình nướng thịt? Hẳn không có loại cha mẹ này đi?

Phát Lôi chờ bọn họ tới khe suối, Dịch Nãi phát hiện người đang nướng thịt là Thác Bỉ cùng Tạt Lạc. Thác Bỉ nhìn thấy người tới là tộc trưởng cùng Dịch Nãi thì cao hứng hô: “Hey, thực trùng hợp a, cư nhiên lại gặp các người, cùng ăn thịt nướng đi!”

Lúc Phát Lôi đáp xuống đất, Thác Bỉ liền tròn to mắt nhìn tiểu bảo bảo trong lòng Dịch Nãi, ngốc hồ hồ hỏi: “Dịch Nãi, người lại sinh thêm một bảo bảo lúc nào vậy?”

Tạt Lạc tức giận vỗ đầu Thác Bỉ: “Người nhìn lại đi, đó là tiểu thú nhân xà tộc. Người rõ đàn mà!”

Thác Bỉ bị vỗ cũng không tức giận, chỉ gãi gãi đầu cười ngây ngô: “Nga, hóa ra không phải bảo bảo Dịch Nãi sinh. Kia Dịch Nãi, người giúp người khác trông bảo bảo à? Oa, kia người phải trông tới ba bảo bảo, có mệt quá không?”

Dịch Nãi đưa bảo bảo cho Thác Bỉ ôm rồi ngồi xuống bên đồng lửa, thờ dài nói: “Bảo bảo này là chúng ta vừa nhặt được. Ta đã tìm kiếm một vòng ở phụ cận mà không thấy phụ mẫu của nó.”

“A? Người nói cái gì? Nhặt được à?” Thác Bỉ cùng Tạt Lạc đều có chút kinh ngạc. Dù sao nhặt được đứa nhỏ của bộ tộc khác là một chuyện kì lạ. Bọn họ lớn như vậy vẫn chưa nghe nói tới.

Dịch Nãi kể lại chuyện một lần, mọi người đều cảm thấy thực nguy hiểm, cũng may Dịch Nãi không nặng tay. Bất quá lai lịch của đứa nhỏ này thực khả nghi. Hiện giờ không tìm thấy phụ mẫu, xem ra chỉ có thể tạm thời gởi nuôi ở bộ lạc. Tạt Lạc đưa cho Dịch Nãi một khối thịt nướng vừa chín tới, có chút đầm chiêu liếc nhìn Thác Bỉ đang cười ngây ngô chọc đứa nhỏ bên kia, hỏi Dịch Nãi: “Đứa nhỏ này, có thể để chúng ta dưỡng không?”

Dịch Nãi có chút kinh ngạc: “Hử, người muốn dưỡng đứa này à?”

Tạt Lạc gật gật đầu: “Người cũng biết, ta cùng Thác Bỉ không thể có đứa nhỏ. Ta thấy Thác Bỉ cũng thực thích bảo bảo này. Chúng ta sẽ đối xử tốt với nó.”

Dịch Nãi nghiêm nghị nói: “Ta biết các người sẽ đối tốt với nó, chính là, nếu phụ mẫu nó tìm tới thì khẳng định sẽ mang nó đi. Ta sợ đến khi đó các người sẽ thương tâm.”

“Không sao, khoảng thời gian này ta cùng Thác Bỉ thường xuyên đi loanh quanh, giờ tìm được chuyện để làm thì tốt quá. Nếu phụ mẫu nó có thể tìm tới thì cũng là chuyện tốt, chúng ta thực cao hứng cho nó.”

Dịch Nãi nghĩ nghĩ, liền đồng ý: “Như vậy cũng được. Ta trông hai tên nhóc nhà ta đã đủ mệt, thêm một đứa quả thực không ứng phó nổi. Dù sao đứa nhỏ này cũng hơn một tuổi rồi, ăn uống cũng không quá kén chọn. Nếu có vấn đề gì thì có thể tới tìm ta. Về sau, các người cũng có thể dẫn bảo bảo tới chơi cùng hai nhóc con nhà ta.”

Thác Bỉ nghe vậy thì vui vẻ hôn một ngụm lên mặt bảo bảo: “Nga, thật tốt quá. Tiểu bảo ngoan, người cũng thích ta đi? Sau này ta sẽ dưỡng người nga.” Vì thế, tiểu bạch xà đang thương rất nhanh được sang tay.

Hào Sâm nghe vậy thì bất mãn biu môi, ngay cả thịt nướng mà thường ngày nó rất thích cũng không thêm ăn nữa. Dịch Nãi uy nó ăn thịt nướng, nó liền biến về hình thú ôm lấy ngón tay Dịch Nãi mà gặm cắn, phát tiết bất mãn trong lòng. Cũng may nó vẫn biết không thể dùng sức, bất quá Dịch Nãi vẫn bị cắn tới phát đau.

Dịch Nãi tức giận, rút tay lại bắt đầu gãi loạn trên người tiểu hồ, làm nó ngứa ngứa bắt đầu giãy dụa, ô ô cầu xin tha thứ.

Dịch Nãi thấy tiểu hồ đã chịu giáo huấn, liền ôm nó lên xoa xoa đầu an ủi: “Người rảnh có thể chạy tới xem bảo bảo a, về sau nó cũng tới nhà chúng ta

chơi, yên tâm đi.” Lúc này Hào Sâm mới cảm thấy tốt hơn một chút, lấy lòng ngẩng đầu liếm mặt Dịch Nãi.

Thác Bì ở bên cạnh thực hâm mộ, liền đưa mặt mình qua nói với Hào Sâm: “Ai nha thật đáng yêu. Đến đến đến, bé ngoan, hôn ta một ngụm đi nà.”

Hào Sâm đang cảm hận Thác Bì cướp đi tiểu bảo bảo của nó, lập tức nhào tới cắn lỗ tai. Tuy không dùng lực nhiều nhưng vẫn đau đớn.

Thác Bì nha nha kêu thảm kéo tai lại, tiếp đó lộ ra biểu tình bi thống lên án nhìn Hào Sâm: “Vì sao lại đối xử như vậy với ta a!”

Tiểu hồ nhe nanh, hưng phấn kêu ô ô, giống như đang nói: “Đáng lắm!”

Tiểu hồ vì quá đắc ý nên ngã nhào khỏi tay Dịch Nãi, móng vuốt nhờ túm được góc áo Dịch Nãi mới không ngã xuống. Dịch Nãi vội vàng ôm Hào Sâm vào lòng, tức giận chọt chọt trán nó: “Tiểu quý quậy quá mà!”

Tiểu hồ dùng móng vuốt che mặt, theo kẽ hở ngón tay nhìn mẫu phụ đại nhân, ô ô cầu xin khoan dung. Dịch Nãi xách nó lên hôn một ngụm: “Quý con, ăn no chưa? Chúng ta phải về nhà rồi.”

Tiểu bạch xà ăn no thì lại hóa về hình thú, Thác Bì quán nó lên cổ mình, hóa về hình thú chuẩn bị bay về. Tới nhà, hần còn chuẩn bị chỗ ngủ cho bé con. Thác Bì hiện giờ cảm thấy thực hạnh phúc, hần cũng coi như có đứa nhỏ.

Dịch Nãi cũng đứng dậy đặt tiểu hồ lên đầu vai: “Đi lâu như vậy rồi, chúng ta về thôi.” Tiểu hồ có chút lo sợ tựa vào đầu vai Dịch Nãi, sau đó cảm thấy không có nguy hiểm thì thân mật cọ cọ cổ Dịch Nãi, lại còn vron đầu lưỡi liếm mặt cậu.

Thác Bì bơi vì muốn sớm một chút mang bảo bảo về nên bay khá nhanh. Nhìn một nhà ba người trước mặt, Dịch Nãi thầm nói, này là gia đình kỳ lạ cỡ nào a, quả thực là hình mẫu đoàn kết của bộ lạc a!

Sau khi trở lại bộ lạc, bọn họ hỏi thăm một vòng, bất quá không có tộc nhân nào nhìn thấy dực xà tộc mất bảo bảo tới tìm. Vì thế, tiểu bạch xà chính thức ngụ lại nhà Thác Bì. Thác Bì hiển nhiên rất kích động, rốt cuộc bảo bảo có thể cùng mình trở thành người một nhà rồi. Bất quá hần cũng thương bảo bảo, còn nhỏ như vậy đã không còn phụ mẫu; vì thế cố ý xin cái trống bơi cũ bên chỗ Dịch Nãi, chuẩn bị kế hoạch dưỡng bảo bảo.

Khoảng thời gian này Dịch Nãi ở nhà chuẩn bị dùng lúa hoang chưng rượu trắng. Năm nay lúa hoang thu hoạch không tồi, một ít tặng cho tộc nhân, số còn lại cũng khá dư dả. Dịch Nãi sớm đã ngán món rượu nho, muốn uống rượu thật sự.

Lúc còn bé Dịch Nãi từng thấy ông nội chưng cất rượu trắng nên biết rõ các bước cơ bản, dụng cụ cũng biết rõ. Bất quá, ở quê nhà có thể dễ dàng mua được men rượu, nhưng ở xã hội nguyên thủy thì khó tìm. Thiếu ngay tài liệu quan trọng nhất, phải làm sao mới tốt?

Dịch Nãi cẩn thận suy nghĩ một chút, rượu nho có thể lên men là vì trên vỏ có sẵn nấm mốc. Kia lúa muốn lên men khẳng định cũng cần nấm. Vì thế cậu đặt một chén lúa hoang vào góc râm mát để nó lên mốc, sau đó phơi nắng cho khô rồi mài thành bột phấn. Cậu nghĩ, này đại khái chính là men rượu đơn giản nhất đi?

Sau khi làm men xong, Dịch Nãi bắt đầu chuẩn bị chưng rượu trắng. Đầu tiên, Dịch Nãi chưng chín gạo rồi bóp nát để vào nơi râm mát cho tản nhiệt. Sau khi nguội rồi thì bắt đầu để một lớp lúa hoang rồi rắc đều một lớp men, cứ vậy cho tới khi đầy hũ.

Lên men cần mười ngày, đợi cho lúa hoang bắt đầu có vị ngọt thì có thể chưng cất.

Hôm nay Dịch Nãi chuẩn bị chưng rượu, Thác Bì cùng Tập Lạc mang theo tiểu bạch xà tới chơi. Dịch Nãi phát hiện tiểu bạch xà được bọn họ dưỡng không tồi, so với lúc mới gặp mập mập không ít. Tập Lạc đặt tên cho tiểu bạch xà là Tát Lăng, Hào Sâm cười hi hi gọi Tát Lăng, sau đó hóa thành hình thú quán lấy tiểu bạch xà, vui vẻ không thôi.

Dịch Nãi thấy mọi người đều ở, liền múc vài chén com rượu ra chia cho mọi người thử. Hai tiểu hồ cũng ồn ào đòi ăn, Dịch Nãi cũng chia cho chúng nửa chén.

Hào Sâm ăn một chút, sau đó đẩy chén qua cho Tát Lăng. Tiểu bạch xà phun phun đầu lưỡi liếm thử, cảm thấy thực ngon, lại liếm một chút, sau đó rung rung đuôi gục xuống bất tỉnh. Hào Sâm hét hoảng gào khóc gọi Dịch Nãi: “Ba ba, Tát Lăng chết rồi, Tát Lăng không động dậy nữa!”

Dịch Nãi kinh hách ôm tiểu bạch xà mềm nhũn lên xem xét, thấy nó vẫn còn thở thì thở phào nói: “Tát Lăng không có việc gì, chỉ là bị say rượu thôi. Nó còn nhỏ quá, không thể ăn thứ này.”

Hào Sâm đỏ ửng con ngươi hồ thẹn nói: “Nga, ta biết rồi.” Tiếp đó nó hóa thành hình thú, cẩn thận ôm tiểu bạch xà vào bụng, để tiểu bạch xà vùi vào phần bụng lông xù của mình ngủ.

Dịch Nãi ăn com rượu xong thì bắt đầu loay hoay nghiên cứu dụng cụ chưng rượu. Múc com rượu ra lồng hấp. Lồng là một cái khuôn gỗ tròn có thể đặt phía trên nồi đá, đáy lồng được bện từ nan tre để rượu nhỏ xuống.

Tiếp đó ở phần mép lồng Dịch Nãi dùng ống trúc quán một vòng, trên khe hở còn bôi bùn đất, tránh cho rượu bốc hơi ra ngoài. Phía trên cùng thì đặt một cái nồi, xung quang có

Bất quá, nồi đá quá cồng kềnh, Dịch Nãi liền dùng vỏ nhu cáp thay thế. Sau đó cậu bịt kín tất cả khe hở rồi cho nước lạnh vào đầy xác nhu cáp.

Lửa bốc lên hừng hực sẽ đun sôi nước trong nồi đá, hơi nước bốc lên đọng phải đáy xác nhu cấp chứa đầy nước lạnh sẽ nhanh chóng ngưng tụ thành rượu tích xuống ống trúc quanh lồng rồi chảy vào bình chứa.

Địch Nãi hứng một ngụm uống thử, quả nhiên hương vị không tệ, so với rượu nho thì độ rượu đậm hơn. Cậu lại hứng thêm một chút cho Phát Lôi, Thác Bỉ cùng Tạt Lạc nếm thử. Các thú nhân mới đầu còn chưa quen với vị nồng của rượu, bắt quá sau khi uống một ly thì cả người ảm đạm dạt. Rất nhanh bọn họ liền yêu thích món rượu trắng của Địch Nãi.

....

Hoàn Chương 117.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Vũ Điệu Say Rượu

Số rượu trắng Địch Nãi vừa chưng cất được thoáng cái đã bị nhóm Tạt Lạc chia hết một phần tư. Địch Nãi chỉ đành tự an ủi, cũng may lúa hoang khá nhiều, trước năm mới hẳn có thể chưng thêm một mẻ.

Bất quá, Thác Bỉ cùng Tạt Lạc ngại ngừng bốc lột bình rượu trắng của Địch Nãi, chỉ thường xuyên mang Tát Lăng tới cọ com cọ rượu. Địch Nãi đương nhiên hoan nghênh, chút rượu với thức ăn có nhiều đâu, bằng hữu nhiều mới náo nhiệt.

Hào Sâm cùng Địch Sâm cũng thực thích chơi với Tát Lăng, ba tiểu thú nhân thường xuyên trêu chọc Tiểu Nhị tới chết vật, có đôi lúc Tuyết Linh vì cứu Tiểu Nhị thoát khỏi ma chướng của chúng mà lãnh nạn.

Tới giờ ăn com, Hào Sâm cùng Địch Sâm chinh tề ngồi trên ghế, bụng chén nhỏ, dùng muỗng ăn com. Tuy thường xuyên bị vương vãi hạt com nhưng Địch Nãi vẫn để chúng tự ăn. Hào Sâm vừa ăn vừa quay đầu nhìn Tát Lăng trong lòng Tạt Lạc, múc bánh trứng uy Tát Lăng.

Tát Lăng tựa hồ cũng thực thích tiểu ca ca này, chép chép cái miệng vừa nhai bánh trứng vừa cười.

“Oa, Hào Sâm thích đệ đệ như vậy à! Bảo mẫu phụ người lại sinh thêm một đứa đi! Ha ha.” Thác Bỉ trêu đùa Tát Lăng, cười nhần nhỏ.

Địch Nãi ăn một ngụm thức ăn, còn chưa kịp trả lời thì Địch Sâm ở bên cạnh đã vỗ chén kêu lên: “Tốt tốt, tốt nhất là một tiểu đệ đệ đáng yêu như Lợi Tát a!”

Địch Nãi suất chút nữa bị sặc, cổ nuốt ngụm thức ăn xuống rồi vội vàng nói: “Này, nhóc con nhà người, ba ba trông các người đã đủ vất vả rồi! Lại thêm một đứa, muốn ta mệt chết à?”

Địch Sâm cẩn thận nắm lấy ống tay áo Địch Nãi: “Ba ba, nếu có tiểu đệ đệ, ta sẽ trông phụ a.”

Địch Nãi lắc đầu, xem nhẹ một tia thất vọng trong mắt Phát Lôi, khẳng định nói: “Không được.”

“Nga.” Địch Sâm dấu cái miệng nhỏ nhắn, có vẻ không vui ăn com.

Địch Nãi rất nhanh liền quảng chuyện này ra sau đầu, lôi kéo Thác Bỉ cùng Tạt Lạc uống rượu, còn chỉ trò oản tù tì. Đáng tiếc đầu lưỡi các thú nhân không nhanh, đầu óc cũng không nhạy nên thua rất nhiều. Vì thế hơn phân nửa số rượu đều chảy vào bụng bọn họ. Địch Nãi thầm nghĩ, này không phải là khi dễ người thành thật à, chỉ đành nghĩ trò khác.

Địch Nãi cân nhắc vài ngày, rốt cuộc cũng nghĩ tới một phương pháp tốt. Cậu quyết định làm vài viên xúc xắc, sau đó thông qua điểm lác xúc xắc mà uống rượu. Bất quá, nguyên liệu không dễ chọn, cuối cùng chỉ đành chọn gỗ lim cứng nhất, cắt thành khối tứ phương nhỏ, sau đó ở các mặt khảm nút rồi dùng than củi bôi đen. Thế là viên xúc xắc nguyên thủy nhất ra đời.

Sau khi làm được xúc xắc, Địch Nãi liền gọi nhóm Tạt Lạc tới uống rượu, sau đó nói muốn chơi lác xúc xắc, ai thua thì bị phạt rượu. Phát Lôi đề đám nhỏ chơi đùa trong sơn động nhỏ mới đào ở bên cạnh, phân bố Tuyết Linh hỗ trợ trông chừng rồi cùng bọn họ uống rượu.

Địch Nãi bởi vì chơi thắng mà vỗ tay cười to, ánh mắt cũng sáng ngời, Phát Lôi nhìn thôi cũng thấy vui vẻ. Y hi vọng bầu bạn của mình vĩnh viễn vui vẻ, tràn đầy sức sống như vậy.

Bốn người rất nhanh uống cạn vò rượu. Tạt Lạc đỡ Thác Bỉ đã có chút choáng váng, bản thân cũng cũng ợ một hơi, nói tạm biệt nhóm Địch Nãi đồng thời gửi Tát Lăng ở lại một đêm.

Phát Lôi cũng có chút men say, tiễn nhóm Tạt Lạc xong cũng chống đỡ không nổi hóa về hình thú.

Đi tới bên cạnh Dịch Nãi đang lười biếng tựa vào ghế, thực thân thiết cọ cọ thắt lưng rồi ngẩng đầu nhìn gò má vì say rượu mà ửng đỏ của Dịch Nãi. Dịch Nãi vì uống nhiều rượu nên đôi môi sớm đã đỏ hồng sáng bóng, nhìn qua thực mê người. Cậu giống như chịu không nổi hơi rượu mà hé miệng, hơi thở phun ra tựa hồ cũng tràn đầy hương vị làm say lòng người.

Phát Lôi chịu không nổi hấp dẫn, cứ vậy vờn lười liếm.

Dịch Nãi bị liếm đầy nước miếng, khó chịu đẩy đầu y, lắc lắc đầu nói: “Đừng nháo, nóng quá a!” Nói xong, cậu kéo mở vạt áo, sau đó dùng tay quạt quạt tự giảm nhiệt.

Hiện giờ là đầu thu, giữa trưa Dịch Nãi có tắm một trận, trên người chỉ mặc một kiện bó y. Cậu vừa kéo mở vạt áo thì xương quai xanh duyên dáng liền lộ ra. Bởi vì nghiêng đầu qua một bên nên phần cổ liền lộ ra độ cong duyên dáng. Lúc này, có một giọt mồ hôi theo cần cổ thon dài kia chảy xuống xương quai xanh, thoát nhìn trong suốt ướt át.

Phát Lôi không thể khống chế ừng ực nuốt nước miếng, lại tiếp tục cọ cọ trên người Dịch Nãi, thấy cậu không phản ứng thì vờn đầu lười bắt đầu liếm liếm da thịt trắng nõn của cậu.

“Dám cãi lệnh ta, muốn chết đúng không.” Dịch Nãi quay đầu qua, một cước đá lên người Phát Lôi. Phát Lôi vốn đã loạng choạng đứng không vững, bị đá một cái liền ngã mặt ngã xuống đất. Kỳ thật Dịch Nãi cũng không dùng bao nhiêu sức, là Phát Lôi thuận theo lực đạo của cậu cố ý ngã xuống.

Quả nhiên, Dịch Nãi bị Phát Lôi hấp dẫn lực chú ý. Cậu đứng dậy đi tới bên cạnh, mang theo men say thấp giọng nói: “Hey, ngươi cũng uống say à? Đứng không vững rồi sao?” Dịch Nãi nói xong thì rút chân ra khỏi dép lê, giẫm lên phần bụng của Phát Lôi.

Phát Lôi từ chi mềm nhũn, khẽ cầu nhau một tiếng, giống như rất thoải mái. Dịch Nãi có chút không thể khống chế dùng chân chà chà trên người Phát Lôi di chuyển dần lên trên, tiếp đó dùng mũi chân giúp y gỡ cằm. Phát Lôi nhắm mắt lại rung đùi đắc ý, vẻ mặt thực hưởng thụ. Nhìn bộ dáng của y, Dịch Nãi bật cười ác ý nâng chân cọ tới bên miệng.

Phát Lôi thể nhưng không mở mắt, ngược lại vờn đầu lười bắt đầu liếm chân Dịch Nãi, từ lòng bàn chân liếm tới mũi chân, liếm tới mức Dịch Nãi sợ run cả người, suýt chút nữa đã ngã sấp xuống. Dịch Nãi cắn răng rút chân về, chờ đứng vững rồi mới nói: “Hừ, ngươi dám gãi ngứa ta, ta phải trả thù a.” Nói xong, cậu dùng chân bắt đầu cọ loạn trên người Phát Lôi.

Lực đạo của Dịch Nãi không tới mức làm đau Phát Lôi nhưng cũng không làm y cảm thấy ngứa, ngược lại Phát Lôi cảm thấy Dịch Nãi tựa hồ đang châm lửa. Nhiệt độ trong thân thể y nhanh chóng chạy xuống bụng dưới, sau đó anh bạn to lớn kia liền lộ ra, run rẩy chào hỏi Dịch Nãi.

Dịch Nãi rất nhanh liền phát hiện, cậu có chút sùng sốt cười giảo hoạt. Dùng chân giẫm lên đại gia hỏa kia, thực đắc ý nói: “Đúng là lão hồ háo sắc, ngay cả thứ này cũng lộ ra. Nói xem, ngươi có phải lão hồ háo sắc không hử? Định làm chuyện xấu gì đây?” Nói xong, cậu lại ác ý cọ cọ thứ kia một chút, tiếp đó hài lòng cảm nhận được Phát Lôi run rẩy. Vận mệnh bị cậu nắm trong tay, để xem Phát Lôi còn dám làm chuyện xấu không.

Lão hồ thở hổn hển, con ngươi vàng thơm thẳng tắp nhìn Dịch Nãi, giống như muốn nuốt chửng cậu vào bụng. Dịch Nãi không chút sợ hãi, ngược lại cười ha ha: “Đừng nhìn ta a, còn nhìn ta liền ăn ngươi.” Nói xong, cậu hé miệng làm động tác cắn người.

Con ngươi Phát Lôi trở nên u ám, thứ dưới bụng cũng cứng rắn như thiết. Bộ dáng ngây thơ như vậy của Dịch Nãi, y lần đầu tiên nhìn thấy. Bất quá, Dịch Nãi vì chút men say mà trở nên ngốc ngốc thoát nhìn lại càng mê người hơn, làm y khẩn cấp muốn ăn cậu vào bụng.

Dịch Nãi đang mặc chiếc quần đùi do mình tự thiết kế, lúc này cả cẳng chân trắng nõn đều lộ ra ngoài, dưới ngọn đèn thoát nhìn mượt mà như bạch ngọc. Cái chân xinh đẹp như vậy giẫm lên mệnh căn, Phát Lôi chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy miệng khô lưỡi khô. Y không chế không được ngẩng đầu lên liếm bắt chân Dịch Nãi.

Dịch Nãi cảm thấy bấp chân ngựa ngựa, muốn rút chân về nhưng vì men say mà ngược lại càng giẫm mạnh hơn một chút, còn khê cọ cọ. Phát Lôi bị kích thích gần nhẹ một tiếng, dừng lại động tác liếm hôn.

Dịch Nãi tựa hồ cảm thấy như vậy hào ngoạn, bắt đầu mang theo ý cười dùng chân cọ cọ anh bạn đầy hưng phấn kia.

Bụng Phát Lôi bởi vì kích thích mà không ngừng phập phồng, mang theo yêu thương nhìn động tác của Dịch Nãi, không buông tha chút biểu tình nào. Vật lớn đỏ tươi kia dưới kích thích mãnh liệt rất nhanh liền phun ra chất nhầy trong suốt, động tác của Dịch Nãi cũng nhờ thế mà trở nên dễ dàng hơn.

Trên mình đại gia hỏa phủ đầy chất nhầy, dưới ánh lửa sáng lóng lánh đầy nhục dục. Dịch Nãi đột nhiên cảm thấy bản thân cũng bắt đầu động tình, bởi vì nhiệt ý nóng bỏng tựa hồ từ đại gia hỏa kia truyền vào người, từ lòng bàn chân chui vào đáy lòng.

Dưới chân Dịch Nãi mềm nhũn, vô thức ngã quy xuống người Phát Lôi. Cũng may Phát Lôi tựa như một tấm thảm nhưng thật dày, một chút cũng không làm cậu đau đớn. Dịch Nãi rên một tiếng, sau đó thuận thế ôm đầu Phát Lôi cọ cọ. Âm áp mềm mại, thực thoải mái a!

Dịch Nãi như vậy yếu ớt hơn bình thường một chút. Phát Lôi trong lòng khẽ động, trở mình ngồi dậy. Dịch Nãi lập tức mất đi chiếc thảm dưới thân, bắt nắn than thở tự gồi đầu lên cánh tay mình, nằm trên mặt đất không muốn ngồi dậy. Phát Lôi dứt khoát dùng răng nanh ngậm lấy quần áo, xách Dịch Nãi lên chiếc ghế dựa.

Dịch Nãi mơ mơ màng màng thuận theo nằm lên ghế bất động. Nhìn thắt lưng lưu sướng cùng cái mông vênh vênh của dịch Nãi, Phát Lôi dùng răng nanh sắc nhọn cắn vào lưng quần cậu, kéo nhẹ một cái, quần Dịch Nãi liền bị kéo rớt, lộ ra hai cánh mông non mềm trắng nõn.

Địch Nãi bắt đầu quay đầu lại: “Người đang làm gì a?” Gương mặt cậu vẫn còn chút ửng đỏ vì say rượu, con ngươi đen láy giống như có một tầng sương mù lượn lờ. Cậu vẫn không biết bộ dáng say rượu của mình lúc này làm Phát Lôi xúc động thế nào.

Phát Lôi một là không làm, đã làm thì phải làm tới cùng, vì thế liền xé toạt vài cái, quần Địch Nãi liền biến thành vài vụn. Lúc này nửa người dưới của Địch Nãi hoàn toàn xích lõa, đôi chân thon dài rắn chắc cùng bộ vị bí ẩn làm Phát Lôi điên cuồng đều bại lộ.

Địch Nãi lúc này bị hương rượu xông tới say triệt để, chỉ thì thào: “Uống, đến, uống tiếp nào.”

Phát Lôi nghe Địch Nãi nói uống rượu, liếc mắt nhìn lên bàn, trên đó còn hơn nửa ly rượu, là vừa này cậu chưa uống hết. Phát Lôi không chút do dự ngâm lấy chén, sau đó rót lên miệng Địch Nãi. Rượu theo xương sống chảy xuống khe miệng, thấm ướt tiểu huyết.

Địch Nãi vì hơi lạnh mà rung mình một chút, chính là rất nhanh liền cảm thấy nóng. Bởi vì đầu lưỡi nóng rực của Phát Lôi theo rượu liếm xuống, đầu lưỡi mang theo xước rõ nham nhám làm Địch Nãi cảm thấy dục vọng trong người dần dần bị gọi lên. Ngay sau đó thứ mềm mềm ướt kia lại liếm tới bí hoa.

Rượu trắng chính là thứ tốt, trừ bỏ có thể uống còn có tác dụng thúc tỉnh. Phát Lôi hiển nhiên vô sự tự thông, hiểu ra tác dụng này. Đầu lưỡi tinh tế thấm ướt huyết khẩu phần hồng, xoay chuyển, làm nó bắt đầu nở rộ. Cảm giác được nó bắt đầu khép mở thì Phát Lôi thậm chí còn vói đầu lưỡi vào bên trong, dùng nước bọt thấm ướt dừng đạo, đồng thời kéo giãn vách tường, để nó có thể thích ứng với sự tồn tại của mình.

Địch Nãi cảm thấy phía sau vừa tê vừa ngứa, dục vọng phía trước sớm đã dựng lên cao cao, cậu nhìn không được khẽ nhếch miệng hòa theo Phát Lôi, đồng thời thở hỗn hển, vươn tay chạm vào anh bạn đã nganh lên của mình.

Phát Lôi thấy đã khuếch trương không sai biệt lắm, liền hưng phấn gầm nhẹ một tiếng, dùng chỉ trước đây chân Địch Nãi, để nó càng mở rộng hơn, sau đó thuận tay áp lên lưng Địch Nãi, để đại gia hỏa đã cứng rắn dưới thân đỉnh vào tiểu thuyết đã hơi hé mở kia.

Địch Nãi miệng lung cảm giác có chút không thích hợp, nghi hoặc muốn ngừng đầu lên nhìn thử thì Phát Lôi đã vội vàng dùng đầu lưỡi liếm lộng cổ cậu, thuận tiện liếm cả hai lỗ tai. Nơi đó là điểm mẫn cảm của Địch Nãi, cậu lập tức bị kích thích tới run rẩy. Vì thế, mệnh căn của Phát Lôi liền nhân cơ hội tiến quân thần tốc, tiến nhập vào trong cơ thể Địch Nãi.

Địch Nãi bởi vì đau đớn mà cúi đầu kêu một tiếng, Phát Lôi lập tức liếm tai cậu trấn an. Sau đó, y chậm chậm kích thích thân thể Địch Nãi, đồng thời bắt đầu di chuyển trong dừng đạo chặt chẽ. Vách tường thịt bên trong bị kéo giãn tới cực hạn, từng tắc từng tắc đều bị nhồi đầy.

Mới đầu Địch Nãi cảm thấy có chút khó chịu, thế nhưng sau đó lại cảm thấy không đủ, thúc giục lắc lắc miệng nói: “Mau, mau lên.” Vì thế, Phát Lôi bật người tăng tốc. Phát Lôi sớm đã hiểu biết từng điểm mẫn cảm trên người Địch Nãi, mỗi lần tiến công đều đỉnh tới vị trí làm Địch Nãi vui sướng tới co rút.

Địch Nãi cảm thấy toàn thân như nhũn ra, muốn ngã xuống, chính là lưỡi dao sắc bén của Phát Lôi đã đóng đinh cậu ở đó, làm cậu chỉ có thể bị động thừa nhận. Địch Nãi bởi vì khoái cảm cực hạn mà lớn tiếng rên rỉ, không hề che giấu. Địch Nãi như vậy lại càng làm Phát Lôi điên cuồng, cuồng dã luật động, muốn cho người dưới thân cảm thụ được niềm vui sướng cao nhất.

Hai người đều phát tiết một lần, bất quá Phát Lôi vẫn cảm thấy không đủ. Y hóa thành hình người ôm Địch Nãi lên giường, lại tới thêm lần nữa.

...

Hoàn Chương 118.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Hậu Quả Của Tham Hoan

Sáng hôm sau lúc Địch Nãi tỉnh dậy, Phát Lôi vẫn duy trì bộ dáng thú hình, lỗ tai hơi cụp xuống vù vù ngủ. Địch Nãi cả người đau nhức, lập tức nhớ tới trận điên cuồng đêm qua. Cậu nhủ mầy, bất chấp Phát Lôi vẫn còn ngủ, vươn tay nhéo tai y, hung tợn hỏi: “Phát Lôi, người thức dậy cho ta!”

Phát Lôi mở to mắt, hơi giật mình nhìn Địch Nãi một chút rồi hé miệng ngáp một cái thật to. Địch Nãi bị y chọc tức tới buồn cười. Người này cư nhiên không chút lo sợ nào như vậy? Mình đã sớm nói không muốn có đứa nhỏ nữa, y cư nhiên lại dám dùng hình thú cùng mình làm tình, là gan đúng là phi to mà!

Địch Nãi tát Phát Lôi một cái: “Này, đừng có chơi xỏ lá, biến về hình người cho ta.” Phát Lôi hóa thành hình người, có chút không dám nhìn Địch Nãi, ôm đầu chui vào ổ chăn. Địch Nãi túm lấy ót Phát Lôi không cho y né tránh, tiếp đó bình tĩnh nhưng uy hiếp mườì phần hỏi: “Tối hôm qua vì sao lại dùng hình thú? Ta không phải đã nói với người rồi à? Ta không muốn có đứa nhỏ nữa.”

Phát Lôi miễn cưỡng đáp: “Thực xin lỗi, tối qua ta bị say rượu.”

“Thật sự say à?” Dịch Nãi có chút nửa tin nửa ngờ. Bất quá, Phát Lôi thực sự chưa nói dối bao giờ, cậu tạm tin vậy.

Dịch Nãi ngồi dậy, thắt lưng đau nhức làm cậu hít một ngụm. Phát Lôi vội vàng chân chó chạy tới giúp cậu mát xa. Hình thù của Phát Lôi quả thực mang tới cảm giác kích tình mãnh liệt cho Dịch Nãi, đáng tiếc dĩ chứng cũng nhiều hơn. Một đêm tham hoan, liệu có đứa nhỏ nữa không a?

Gần nhất nhóm bảo bảo lớn một chút, Dịch Nãi khó khăn lắm mới có chút thời gian rảnh làm chuyện riêng của mình. Lúc nhóm tiểu hồ đi chơi, cậu có thể câu cá, leo núi, hoặc mang nhóm phi thú nhân luyện võ. Dịch Nãi cũng không muốn vì một phút phóng túng mà lớn bụng hơn nửa năm, nghẹn ở nhà không thể làm gì.

Dịch Nãi thăm an ủi bản thân, chỉ một lần mà thôi, hẳn sẽ không sao. Không dễ dàng trúng thầu như vậy đâu. Về sau không làm nữa là được.

Đáng tiếc, có lần đầu thì tự nhiên sẽ có lần thứ hai. Nửa tháng sau, Dịch Nãi tự nhận là không có việc gì lại một lần nữa dung túng cho Phát Lôi uống rượu. Sau đó Phát Lôi lại trở thành lão hồ say rượu, gây sức ép Dịch Nãi tới cạn kiệt sinh lực. Lần này Dịch Nãi không dễ dàng buông tha, hung hăng đánh y một trận, còn không cho y lên giường trong vòng nửa tháng. Dù sao, một lần có thể nói là không chú ý, thế nhưng hai lần thì tuyệt đối là cố ý.

Bất quá, trừng phạt của Dịch Nãi đã quá muộn màng. Một tháng sau, cậu phát hiện mình lại mang thai.

Dịch Nãi bạo phát một trận, bất quá vẫn tiếp nhận sự thực mình lại mang thai lần nữa. Bất quá, hai tiểu hồ phát hiện khoảng thời gian này tính tình ba ba nóng nảy hơn hẳn. Mỗi lúc chúng nó phạm sai lầm liền bị ba ba chộp tới hung hăng đánh mông. Lúc này, cho dù phụ thân đại nhân nói đỡ cho bọn nó cũng không có tác dụng.

Bởi vì phụ thân đại nhân tuy lộ ra biểu tình đau lòng, nhưng lúc ba ba đánh chúng thì lại cố ý xoay người đi, làm như không nghe thấy tiếng gào khóc của chúng. Dần dần, bọn nó đều nhận định là phụ thân đại nhân sợ ba ba.

Bất quá, tiểu hài tử rất dễ quên đòn, vẫn thường xuyên gây chuyện.

Hôm nay Dịch Nãi ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao mới dậy, uồn thắt lưng, cuối cùng cảm thấy cả người sáng khoái một chút. Người mang thai, vào mùa đông lại càng thích ngủ hơn. Dụi dụi mắt đi ra ngoài, khúc mắt xẹt qua mặt tường ngoài cửa sơn động. Không đúng, cậu cảm thấy hình như thiếu thiếu cái gì đó.

Dịch Nãi đứng đó nhìn một hồi, đột nhiên nhận ra quả thực thiếu một thứ. Trước đó cậu có hun khói một xâu cá khô treo ở đó, hiện giờ ngay cả bóng dáng cũng không thấy. Dịch Nãi quét mắt nhìn một vòng sơn động, trầm nghĩ, Tiểu Nhị ngoan như vậy trước giờ chưa từng ăn vụng, khẳng định là đám nhóc hư hỏng kia làm.

Bất quá, xâu cá khô Dịch Nãi treo rất cao, với chiều cao của Hào Sâm cùng Dịch Sâm hiện giờ không có khả năng với tới. Chẳng lẽ là Phát Lôi lấy cho chúng? Không có khả năng. Những thứ Dịch Nãi làm, nếu cậu không nói muốn ăn, Phát Lôi sẽ không động tới. Thế nên, chỉ có thể là hai nhóc con kia trộm đi.

Hai nhóc con này thế nhưng dám trộm cá khô dưới mí mắt mình, Dịch Nãi cảm thấy chúng cũng khá lợi hại. Bất quá hành vi trộm cắp không thể cổ vũ. Lúc nhỏ ăn vụng thì lớn lên ai biết chúng dám gây ra chuyện gì. Huống chi chúng vẫn còn nhỏ, một lần ăn nhiều cá khô như vậy, không tốt cho cơ thể.

Dịch Nãi mới rửa mặt xong thì hai tiểu hồ một trước một sau đã trở lại, truy đuổi Tiểu Nhị tới mặt xám mày tro. Dịch Nãi đi qua, không chút khách khí xách hai đứa đặt lên bàn, sau đó trừng mắt, bộ dáng nghiêm hình bức cung lạnh lùng nói: “Nói, có phải các ngươi trộm xâu cá khô ba ba treo trên tường không?”

Hai tiểu hồ co rúm thành một đoàn, lỗ tai run run cố dựa sát vào nhau, liếc nhìn nhau một cái rồi nhất trí lắc đầu.

Dịch Nãi cười lạnh một tiếng, néo lỗ tai hai đứa nói: “Không được giả bộ ngớ ngẩn, hóa thành hình người hảo hảo nói chuyện cho ta.”

Hai tiểu hồ dưới uy quyền của Dịch Nãi chỉ có thể ngoan ngoãn biến về hình người, đáng thương ngồi xồm trên bàn ôm tai. Bất quá, chúng cũng không dễ dàng tước vũ khí đầu hàng như vậy. Tròng mắt Dịch Sâm xoay tròn, nhìn thấy Tiểu Nhị đang liếm móng rửa mặt trong sơn động, liền chỉ tay qua: “Không phải chúng ta ăn vụng, là Tiểu Nhị.” Hào Sâm cùng gật đầu.

Dịch Nãi cười thầm, đám nhóc này cư nhiên biết tìm người chịu tội thay, không hảo hảo giáo huấn là không được. Nghĩ tới đây, cậu cố ý hỏi: “Thật là Tiểu Nhị à? Các ngươi có nói dối không? Nói dối phải bị ba ba hung hăng đánh mông nga!”

Hai nhóc con lại nhất trí lắc đầu: “Không có.”

Dịch Nãi bước qua ôm lấy Tiểu Nhị, cũng đặt nó lên bàn rồi xụ mặt hỏi: “Tiểu Nhị, thành thật khai báo, có phải là ngươi ăn vụng cá khô ta làm không?”

Tiểu Nhị ủy khuất kêu cầu nhàu cầu nhàu, lắc lắc đầu vron móng vuốt lên án chỉ về phía Hào Sâm cùng Dịch Sâm.

Dịch Nãi tức giận nói: “Được rồi, hiện giờ các ngươi không ai chịu nhận mình ăn vụng, tức là có một bên nói dối. Ai dám nói dối, chờ ta truy ra thì phải hung hăng đánh mông một trận! Ta hỏi lại lần nữa, có phải các ngươi ăn vụng không?”

Hai nhóc con liếc mắt một cái, vẫn lắc đầu. Tiểu Nhị cũng lắc đầu.

Địch Nãi quả thực có chút tức giận, hai nhóc con này cư nhiên ngoan cố như vậy, sống chết không thừa nhận, này không phải chuyện tốt. Phải hung hăng đá kích tâm lý chúng một phen. Híp mắt đảo qua đảo lại ba đũa, sau đó Địch Nãi lạnh lùng nói: “Kỳ thực, muốn biết ai nói dối cũng thực dễ dàng. Các ngươi dùng sức hà hơi một cái, ta ngửi thấy miệng ai có mùi cá khô thì chính là người đó ăn vụng.”

Địch Nãi vừa dứt lời, Địch Sâm lập tức dùng bàn tay bé xíu của mình bịt miệng lại, không đánh đã khai. Địch Nãi bật người nói: “Là tiểu bại hoại nhà ngươi đi? Che miệng làm gì, để ba ba ngửi.”

Nhìn bộ dáng sống chết không chịu buông tay của Địch Sâm, Địch Nãi híp mắt nói: “Ai dùng móng vuốt trảo ngư, trên tay cũng có mùi cá nga! Để ta ngửi thử xem.”

Địch Sâm lập tức siết chặt nắm tay giấu ở sau lưng, đồng thời mím chặt môi. Hào Sâm cũng học theo giấu tay ra sau.

Địch Nãi thực sự bị chúng chọc cười, bất quá phải hảo hảo giáo dục chúng một chút, liền nghiêm mặt: “Hai nhóc con các ngươi, nghĩ cứ ngậm miệng không nói tiếng nào là được à?”

Địch Nãi không chút khách khí bước qua nắm cái mũi Địch Sâm. Mới đầu Địch Sâm còn nhẫn nhịn cố nín thở không chịu mở miệng, bất quá cuối cùng vẫn hé miệng học ra một hơi. Địch Nãi sấp qua ngửi thử, quả nhiên ngửi thấy mùi cá nhàn nhạt: “Quả nhiên là tiểu bại hoại này ăn vụng cá khô, còn dám nói dối.”

Địch Nãi xách Địch Sâm lên, vừa hung hăng đánh mông vừa nói: “Còn ai ăn cá khô nữa, thành thật khai báo. Bằng không chờ ta tra ra thì càng phạt nặng hơn nữa.”

Hào Sâm thấy Địch Sâm oa oa khóc lớn thì hơi co rúm, bất quá vẫn nói: “Ba ba, ngươi đừng đánh đệ đệ, đánh ta đi. Cá khô là ta trộm, ngươi đánh ta đi.”

Địch Nãi thực không ngờ Hào Sâm lại có nghĩa khí như vậy, dám một mình gánh tội thay. Bất quá, cậu đoán kỳ thực Địch Sâm mới là người khởi xướng, vì thế không chút khách khí đánh mười bàn tay mới dừng lại. Nhóc con kia ôm cái mông đỏ rực lù vào góc sơn động trừng mắt nhìn Địch Nãi, bộ dáng không phục.

Địch Nãi trừng mắt nói: “Ngươi còn không chịu phục đúng không? Hào Sâm nói là nó trộm, bất quá ta đoán nó không nghịch ngợm như vậy, nhất định là ngươi muốn ăn nên đề nghị trộm đi? Bất quá nó làm ca ca không chịu ngăn cản mà cùng ngươi quậy rồi, cũng phải bị đánh.”

Địch Nãi ôm lấy Hào Sâm, lại đánh đòn một trận. Hào Sâm khá kiên cường, cố cắn răng không khóc, bất quá sau đó chịu không nổi cũng bắt đầu khóc. Địch Nãi vừa đánh vừa hỏi: “Còn dám dẫn đệ đệ quậy phá nữa không?”

Hào Sâm phe phẩy đầu nói: “Không dám.”

Địch Nãi không dừng tay, tiếp tục đánh, còn vừa đánh vừa hỏi Địch Sâm ở bên cạnh: “Về sau ngươi còn dám lôi kéo ca ca gây chuyện nữa không? Còn dám nói dối nữa không? Mỗi lần ngươi gây rối hoặc nói dối, ca ca ngươi phải chịu phạt gấp đôi ngươi. Ngươi nói xem, về sau còn dám nữa không?”

Địch Sâm cắn ngón tay nhìn Hào Sâm khóc thực thương tâm, rốt cuộc chịu thua: “Không dám không dám. Ba ba đừng đánh ca ca, đều là lỗi của ta, về sau ta không dám rủ ca ca quậy phá nữa.”

Lúc này Địch Nãi mới dừng tay, trầm nghĩ, hai nhóc con này hẳn đã chịu giáo huấn. Ôm hai nhóc con vẫn còn khóc thút thít vào lòng, trấn an nói: “Ba ba cũng không muốn đánh các ngươi, bất quá các ngươi không nên trộm đồ ăn vụng, muốn ăn cái gì thì cứ nói, ba ba sẽ cho các ngươi. Cá mặn tuy hương vị tốt nhưng ăn nhiều sẽ không tốt cho thân thể các ngươi. Còn có, nói dối tuyệt đối không được, các ngươi đều là tiểu thủ nhân đừng cảm, dám làm thì phải dám nhận. Về sau nếu có tiểu đệ đệ, còn phải làm gương cho nó, biết không?”

Hai nhóc con cái hiểu cái không, bất quá đều tiếp thu, gật gật đầu.

Địch Nãi thấy chúng nghe lời thì vui mừng xoa đầu chúng, giữa trưa lại làm thêm vài món ngon.

Buổi chiều, Thác Bi cùng Tật Lạc mang theo Tát Lăng tới. Hai nhóc con sớm đã quăng chuyện ban sáng lên chín tầng mây, hết như ngựa hoang thoát cương mang theo Tát Lăng chạy lẩn xăn khắp nơi.

Phụ mẫu Tát Lăng vẫn không xuất hiện, vì thế Thác Bi cùng Tật Lạc liền quyết tâm nuôi nấng đứa nhỏ dị tộc này, yêu thương nó như con ruột của mình. Thác Bi cùng Tật Lạc đều cảm thấy Tát Lăng là lễ vật mà thần thú ban cho bọn họ, vì thế cũng sùng kính Địch Nãi.

Bọn họ cũng không du dương khắp nơi như trước, phần lớn thời gian đều ở trong bộ lạc, có đôi khi còn học Địch Nãi nấu nướng, chuẩn bị hảo hảo nuôi lớn Tát Lăng.

Nghe nói Địch Nãi lại có thai, bọn họ bội phục không thôi. Quả nhiên là sứ giả của thần, ngay cả tỷ lệ thụ thai cũng lớn hơn hẳn tộc nhân a! Tốt nhất là Địch Nãi sinh thêm vài lần, cống hiến cho bộ tộc. Bất quá, lời này Địch Nãi không thích nghe, Thác Bi cũng chỉ có thể để trong lòng.

Buổi chiều Mã Cát ôm Lợi Tát nhà mình tới chơi, chuyện Địch Nãi có thai hẳn cũng nghe nói. Hắn cười tủm tỉm lôi kéo Địch Nãi: “Chờ Lợi Tát lớn hơn một chút, ta liền đưa nó qua cho mẫu phụ trông một đoạn thời gian, khi đó ta cùng Hách Đạt lại ra ngoài giải sầu, tốt nhất là lại hoài vài đứa bảo bảo. Hi hi, có thể hoài song sinh như ngươi thì tuyệt nhất.”

Địch Nãi nghĩ thầm, rồi rồi, mọi người cứ cùng sinh đi, đến khi đó có thể hợp lại thành một đội bóng.

Lúc chàng vạng, ba nhóc con mang một thân bụi bẩn trở lại. Địch Nãi nhũn mày nói: “Các người đi đâu mà một thân bùn đất vậy hả? Tắm rửa rồi mới được ăn cơm.”

Địch Sâm vừa nghe phải tắm rửa thì cao hứng vẩy vẩy đuôi. Địch Nãi vừa đổ nước ấm vào thùng thì nó đã ồm một tiếng nhảy vào làm nước văng đầy người Địch Nãi. Địch Nãi tức giận cười mắng: “Nhãi con này, nước nóng như vậy cũng dám nhảy xuống, cẩn thận lột mất một tầng da.”

Hào Sâm cũng cảm thấy tắm rửa một phát không tồi, liền chậm rì rì chui vào. Bất quá, Tát Lãng hiển nhiên rất chán ghét, nó liền lắc lắc cái đuôi muốn chạy trốn.

Hào Sâm vừa thấy vậy thì bật người nhảy ra bồn tắm, một ngụm tấp đuôi tiểu bạch xà kéo nó vào trong bồn. Tiểu bạch xà sợ nóng, ở trong bồn ngần đầu tê tê khè lười một hồi, một mực muốn bơi ra ngoài.

Hào Sâm thấy dùng móng vuốt giữ không được, liền dứt khoát biến về hình người, sau đó ra dáng như người lớn cầm một chiếc khăn bố giúp tiểu bạch xà tắm rửa, còn vừa lau vừa nói: “Tát Lãng đừng sợ, rất nhanh thì tốt rồi, tắm sạch sẽ thơm ngào ngạt, buổi tối chúng ta ngủ chung a.”

Nhóm người lớn ở bên cạnh nhìn mà cười tới ngã trái ngã phải. Tiểu gia hỏa Hào Sâm này quả là trời sinh biết chiều cổ người khác.

Lại một mùa xuân mới, Địch Nãi sinh ra một tiểu bảo bảo phi thú nhân đáng yêu. Phát Lôi cùng hai tiểu hồ vui sướng không thôi, cứ tranh nhau ôm tiểu bảo bảo.

Bộ đáng phi thú nhân bảo bảo này quả thực hết như Địch Nãi, Phát Lôi nhìn mà cười toe toét. Y đã sớm muốn có một tiểu bảo bảo phi thú nhân giống Địch Nãi tới phát điên rồi, hiện giờ rốt cuộc cũng được đền bù mong muốn.

Địch Nãi đặt tên cho tiểu bảo bảo là Địch Âu, vì thế gần nhất cái tên thường nghe thấy nhất trong sơn động chính là Địch Âu. Hào Sâm cùng Địch Sâm mỗi ngày đều tranh nhau chăm sóc tiểu bảo bảo, có đôi khi cả Tát Lãng cũng tham gia giúp vui. Vì thế trong sơn động lưu rú tiếng tiểu hài tử. Địch Nãi thực sự không được thanh tịnh.

Bất quá, nhìn nụ cười mỹ mãn trên mặt Phát Lôi, Địch Nãi thầm nghĩ, mình coi như hoàn thành nguyện vọng của y, khoảng thời gian mang thai vất vả cũng thực đáng giá.

Ở dị thế này, Phát Lôi cùng bọn nhỏ đều là bảo bối của cậu. Có thể làm bọn họ vui vẻ khoái hoạt, Địch Nãi thực nguyện ý. Nghĩ vậy, Địch Nãi cảm thấy vòng thịt béo trên bụng cũng có thể xem là biểu tượng cho hạnh phúc.

...

Hoàn Chương 119.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chủng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Vị Đồng Hương Nhân Ngư

Địch Nãi tới thế giới này đã được sáu năm, lễ thù thần năm nay sẽ do dực báo tộc tổ chức. Địch Nãi chuẩn bị cùng Phát Lôi tham gia.

Địch Nãi làm vú em nhiều năm, cảm thấy xương cốt trên người đều đã rỉ sét, sớm đã chịu không nổi. Cậu muốn nhân cơ hội này dạo chơi khắp nơi, thuận tiện ngắm nhìn phong cảnh xinh đẹp của đại lục này.

Mặc khác, nghe nói dực báo tộc cư nhiên có người kết thành bầu bạn với nhân ngư, cậu cùng Phát Lôi đều muốn xem thử xem rốt cuộc có phải sự thật hay không. Dù sao nhân ngư mà khi xưa bọn họ gặp được đều bị cầm kết giao với thú nhân. Hơn nữa thú nhân cùng nhân ngư rõ ràng là chủng tộc bất đồng, bọn họ có thể chung sống sao?

Tuy Phát Lôi là tộc trưởng nhưng hiện giờ trong tộc cơ bản không có đại sự, y để mấy trợ thủ đắc lực lưu lại là được. Địch Âu đã hơn một tuổi, không cần uống sữa nữa, mang đi theo cũng không sao.

Tiểu thú nhân của có cánh, có thể đi săn, bất quá vẫn không thể bay quá xa, chỉ có thể để chúng lưu lại bộ lạc. Địch Nãi nhờ Mã Cát cùng Hách Đạt hỗ trợ chăm sóc cặp song sinh, còn có Tiểu Nhị cùng Tuyết Linh.

Bất quá, trước khi đi, Hào Sâm cùng Địch Sâm lại ồm ào đòi đi cùng. Địch Nãi mất kiên nhẫn nói: “Nơi đó ở rất xa, các người có thể bay nổi à? Đến khi đó không có ai công các người đâu.”

Hào Sâm cùng Dịch Sâm kéo kéo góc áo Dịch Nãi, khẩn cầu nói: “Chúng ta có thể bay a. Ba ba, để chúng ta đi cùng đi!”

Dịch Nãi chỉ tay về phía ngọn núi nhỏ bên kia khe núi: “Tốt, nếu các người có thể bay qua bên đó, sau đó không cần nghỉ ngơi có thể bay ngược trở về thì ta liền dẫn các người đi cùng.”

Cặp song sinh hóa thành hình thú đập đập cánh bắt đầu liều mạng bay đi. Đáng tiếc, thể lực bọn nó còn quá yếu, bay được một nửa liền chịu không nổi rớt xuống. Vì thế hai đứa ỉu xiu quay về. Dịch Nãi chỉ có thể an ủi, chờ lễ thù thần tới nhất định sẽ dẫn chúng đi.

Nhóm tộc nhân dự hồ tộc trải qua hơn nửa tháng phi hành, bình an tới bộ lạc dự bảo tộc. Lần này Dịch Nãi mang theo rất nhiều đầu hũ khô cùng vài hũ rượu, cũng xem là trao đổi văn hóa. Tới nơi, bọn họ được nhiệt liệt hoan nghênh cùng tiếp đãi nhiệt tình. Dịch Nãi hiển nhiên rất được giống cái hoan nghênh, rất nhanh đã quen thuộc với tộc nhân dự bảo tộc.

Dịch Nãi vừa ăn loại quả kỳ dị đặc sản nơi này vừa hỏi bằng hữu Lư Tát mới quen ở bên cạnh: “Nghe nói có nhân ngư tới từ biển rộng kết bầu bạn với thú nhân bộ lạc các người đúng không?”

Lư Tát hưng phấn búng búng đáp: “Đúng vậy a, nhân ngư kia gọi là Lạc Kỳ, hẳn thật sự rất đẹp.”

Dịch Nãi nghe thấy không phải hai nhân ngư mình từng quen thì có chút nhụt chí, bất quá vẫn hứng thú hỏi: “Trước kia chưa từng nghe nói trên đại lục có nhân ngư, người nọ có thể đi đường không?”

Lư Tát gật gật đầu: “Đương nhiên có thể đi đường a, bất quá ta nghe nói hẳn phải bơi trong nước mỗi ngày mới được. Thế nên, hiện giờ hẳn đang ở trong son động sát bên hồ.”

Dịch Nãi xoa xoa cằm: “Ta thực muốn gặp nhân ngư một lần, không biết rốt cuộc có bộ dáng gì.”

Lư Tát cười ngược nói: “Tình tình Lạc Kỳ không tốt lắm, không thích người lạ chạy tới nhìn mình, thế nên không thể dẫn các người qua chỗ hẳn ở. Bất quá hôm nay có tổ chức lửa trại, nhất định hẳn sẽ tới, khi đó người có thể thấy hẳn a.”

Lửa trại buổi tối quả nhiên náo nhiệt, Dịch Nãi cùng Phát Lô ôm bảo bảo ngồi bên đống lửa, vừa ăn uống vừa nhìn nhóm giống cái dự bảo tộc nhảy múa ca hát, vui vẻ không thôi, ngay cả bảo bảo cũng hiếu kỳ mở to mắt ngoác nhìn.

Lư Tát đột nhiên kéo kéo ống tay áo Dịch Nãi, sấp qua nhỏ giọng nói: “Xem kia, Lạc Kỳ tới rồi, chính là nhân ngư kia.”

Dịch Nãi quay đầu nhìn qua, một giống cái xinh đẹp được một con dự bảo chở tới quảng trường. Xem ra giống cái kia chính là nhân ngư, bất quá bởi vì có chân nên thoát nhìn cũng không khác biệt gì giống cái trong bộ lạc.

Lạc Kỳ quả nhiên rất đẹp, bất quá gương mặt thoát nhìn có chút lạnh như băng, không có biểu tình, thoát nhìn có chút cao ngạo. Sau khi dự bảo kia đáp xuống, thấy Lạc Kỳ leo xuống lưng mình thì rất nhanh biến hóa hình thái cỡi túi vải trên lưng, lộ ra một tấm đệm cỏ đặt xuống đất, còn vỗ vỗ bụi rồi mới để Lạc Kỳ ngồi xuống.

Dịch Nãi đột nhiên nhìn thấy trong lòng Lạc Kỳ có một đứa nhỏ. Di, nhân ngư này thế nhưng đã cùng thú nhân sinh đứa nhỏ? Chẳng lẽ nhân ngư này cũng bị uống nước thánh của bộ lạc nên có thể sinh sản?

Dịch Nãi thấp giọng hỏi Lư Tát: “Bảo bảo Lạc Kỳ đang ôm là đứa nhỏ của hẳn à?”

Lư Tát liền mỉm cười tươi rói: “Đúng vậy đúng vậy, kia chính là bảo bảo tiểu nhân ngư rất đáng yêu a! Ta hảo muốn dưỡng một tiểu nhân ngư như vậy!”

Dịch Nãi đột nhiên mơ hồ, Lạc Kỳ sinh ra chính là tiểu nhân ngư? Thật sự rất kỳ quái. Chẳng lẽ nhân ngư cũng phân chia dực cái như thú nhân? Chính là, này rốt cuộc phân chia thế nào?

Dịch Nãi nhớ rõ nhân ngư mình từng nhìn thấy đều là giống dực, hơn nữa cũng không thể hóa ra đôi chân đi lại trên đất liền. Nhân ngư này cư nhiên có chân, lại còn sinh đứa nhỏ. Hay là, nhân ngư đều là loài song tính? Nói tóm lại, hết thảy giống như một điều bí ẩn.

Tuy Lư Tát có nói tính tình Lạc Kỳ không tốt nhưng Dịch Nãi vẫn muốn nhận thức một chút, thuận tiện hỏi xem hẳn có biết Kiệt Thụy cùng đứa cháu Tô Lạp hay không. Từ sau lần đó, đã nhiều năm rồi Dịch Nãi không tin tức về nhân ngư.

Dịch Nãi giao bảo bảo cho Phát Lô, vỗ vỗ vai y nói: “Người ngồi đây đi, ta qua bên kia làm quen với Lạc Kỳ một chút.”

Dịch Nãi đi tới đống lửa bên chỗ nhóm Lạc Kỳ, thực thân thiết chào hỏi: “Hey, chào các người, không ngại cho ta ngồi đây một chút chứ?”

Lạc Kỳ ngẩng đầu lạnh nhạt nhìn cậu một cái, không nói gì. Bất quá thú nhân nọ thì nhiệt tình nói: “Ngồi đi ngồi đi.”

Dịch Nãi ngồi xuống, nhích tới gần cười tủm tỉm nhìn tiểu bảo bảo mà Lạc Kỳ đang ôm, khen ngợi: “Bảo bảo thực đáng yêu, có thể để ta ôm một cái không?”

Dịch Nãi vừa dứt lời, Lạc Kỳ không nói gì nhưng lại đưa bảo bảo qua, cứ hệt như tiểu bảo bảo là cục than phồng tay. Dịch Nãi bất ngờ không kịp đề phòng có chút hoảng sợ. Bất quá tiểu bảo bảo trong lòng cũng không sợ người lạ, ánh mắt lam sắc tròn vo nhìn Dịch Nãi, bàn tay nhỏ bé từ từ lột vớ ra, ‘a a’ muốn túm lấy cổ áo da thú của Dịch Nãi.

Lạc Kỳ lúc này mới liếc mắt nhìn qua một cái, bất quá hần đột nhiên nhìn chăm chăm tóc cùng quần áo của Dịch Nãi. Về mặt khá thận trọng làm Dịch Nãi cảm thấy có chút kỳ quái.

Thú nhân kia khá phóng khoáng, mới đầu đã chủ động giới thiệu mình tên là Lỗ Cách, ngồi cạnh là Lạc Kỳ. Bảo bảo của bọn họ gọi là Sáng Lăng. Dịch Nãi hôn một ngum lên bàn tay trắng trắng mềm mềm của bảo bảo, sau đó mỉm cười nhìn Lạc Kỳ, thử nói chuyện: “Ngươi là Lạc Kỳ đi? Ta là Dịch Nãi, rất vui được quen biết ngươi!”

Lạc Kỳ ngậy người một chút, đột nhiên thực kích động bắt lấy tay Dịch Nãi: “Ngươi nói cái gì, ngươi gọi là Dịch Nãi?”

Dịch Nãi nghi hoặc gât gât đầu: “Đúng vậy, ta gọi là Dịch Nãi. Có vấn đề gì không?”

Lạc Kỳ giống như tìm thấy cứu tinh: “Hóa ra ngươi ở trong này. Ta vẫn luôn tìm kiếm ngươi!”

Dịch Nãi thực không nghĩ ra nhân ngư này có việc gì mà gấp gáp tìm mình như vậy, liền dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Lạc Kỳ.

Lạc Kỳ tựa hồ suy nghĩ một chút rồi mới hỏi: “Dịch Nãi, có phải ngươi từng tặng một chiếc đồng hồ cho Kiệt Thụy của tộc nhân ngư chúng ta không?”

“Đúng vậy! Ngươi biết Kiệt Thụy à?” Dịch Nãi kinh hi mở to mắt: “Kiệt Thụy hiện giờ có khỏe không?”

“Khỏe lắm, ta muốn hỏi ngươi, chiếc đồng hồ kia là của ngươi à?” Lực chú ý của Lạc Kỳ tựa hồ nằm ở chiếc đồng hồ.

Dịch Nãi cũng bắt đầu cảm thấy có không thích hợp: “Đương nhiên. Làm sao vậy, chiếc đồng hồ kia có vấn đề gì à?”

“Không liên quan tới chiếc đồng hồ đó.” Hô hấp Lạc Kỳ trở nên dồn dập, tựa hồ có chút buồn bực.

Không đợi Dịch Nãi kịp phản ứng, Lạc Kỳ đã thở gấp tiếp tục truy hỏi: “Ngươi bị bộ lạc dực hổ xem là sứ giả của thần là vì ngươi không phải người thế giới này, đúng không?”

Dịch Nãi nghĩ nghĩ, vẫn thận trọng gât đầu: “Đúng vậy, ta không phải người thế giới này.”

“Kia ngươi tới từ đâu?” Lạc Kỳ hỏi ra vấn đề mấu chốt, sau đó nhìn chăm chăm Dịch Nãi, giống như muốn nhìn thấy thứ gì đó trên mặt cậu.

Dịch Nãi trong lòng khẽ động, tim đập cũng nhanh hơn. Chẳng lẽ Lạc Kỳ cũng xuyên tới? Chính là không đúng a, hần rõ ràng là một nhân ngư!

Dịch Nãi nghĩ nghĩ, quyết định nói sự thật: “Ta từ một nơi gọi là địa cầu xuyên tới, ngươi hiểu được lời ta nói không?” Nếu Lạc Kỳ có thể hiểu, kia thuyết mình phán đoán của cậu có khả năng.

Quả nhiên, ánh mắt Lạc Kỳ lập tức bùng sáng: “Quả nhiên ngươi từ địa cầu tới. Ngươi là người Trung Quốc, đúng không?”

Những lời này Lạc Kỳ dùng tiếng Trung, hần vừa nói ra, Dịch Nãi cũng trở nên kích động: “Ngươi, ngươi cũng là người Trung Quốc à? Chính là, ngươi không phải là nhân ngư à?”

Lạc Kỳ giống như tìm thấy thân nhân, kích động nói: “Đúng vậy, ta cũng là người Trung Quốc. Ta cũng không rõ vì sao lại trở thành thế này, ta chỉ uống chút rượu thôi, tỉnh lại thì đã biến thành bộ dáng này.”

Dịch Nãi kinh ngạc tới nói không nên lời, cư nhiên so với cậu còn ly kỳ hơn, này xem như là hồn xuyên đi. Không ngờ lại có thể nhìn thấy đồng hương ở dị thế này, tâm tình Dịch Nãi thật sự rất kích động.

Lạc Kỳ hiển nhiên lại càng kích động hơn, hần ôm đũa nhỏ trong lòng Dịch Nãi đưa cho thú nhân bên cạnh, sau đó chuyên tâm nói chuyện với cậu: “Ta từ chỗ Kiệt Thụy biết ngươi tặng đồng hồ cho hần, liền đoán ngươi là người xuyên tới. Ta vẫn luôn tìm kiếm ngươi, chính là khi đó ta vẫn còn ở trong biển, không thể lên bờ được. Sau đó tuy có thể lên bờ nhưng bởi vì một việc mà trì hoãn tới tận bây giờ. Bất quá ta chưa bao giờ từ bỏ ý định, không ngừng trùng hợp như vậy, có thể gặp ngươi ở đây.”

Dịch Nãi cũng cảm thấy thực trùng hợp. Dị giới này, chuyện kỳ quái gì cũng có thể phát sinh a!

Bên này Lạc Kỳ lôi kéo Dịch Nãi thao thao bất tuyệt, quả thực làm thú nhân Lỗ Cách ở bên cạnh có chút kinh ngạc. Lạc Kỳ bởi vì tính tình không tốt nên cơ hồ không có bằng hữu trong bộ lạc, không ngờ lại tán gẫu thân thiết với phi thú nhân dực hổ tộc này như vậy.

Bất quá bọn họ nói gì, Lỗ Cách nghe không hiểu, hần đoán đó có thể là ngôn ngữ nhân ngư. Giống cái dực hổ tộc này cư nhiên biết ngôn ngữ nhân ngư, quả thực kỳ quái. Chẳng lẽ hần cũng là người của tộc nhân ngư?

Lỗ Cách ôm tiểu bảo bảo, cũng không quá rầy bọn họ nói chuyện, ngẫu nhiên chỉ dứt một miếng thịt nướng vào miệng Lạc Kỳ. Thấy Lạc Kỳ ăn thì thỏa mãn mỉm cười.

Lạc Kỳ kể lại sự cố của mình, sau đó đột nhiên hỏi: “Ngươi cứ vậy sinh sống ở đây à? Không muốn quay về sao?”

“Quay về? Về địa cầu à?” Dịch Nãi cười cười: “Sao lại không nghĩ tới. Mới đầu ta một lòng một dạ muốn trở về. Chính là thử rất nhiều lần vẫn thất bại,

sau đó liền quên đi.”

Lạc Kỳ nghe Dịch Nãi nói xong thì không khỏi mờ mịt: “Hóa ra thật sự không thể trở về?”

Dịch Nãi có chút kinh ngạc: “Bảo bảo ngươi cũng sinh rồi, còn muốn về à?”

Gương mặt Lạc Kỳ cương cứng một chút, sau đó xoa xoa trán cười khổ: “Trước khi tới đây, ta cảm thấy cuộc sống thực nhàm chán, mỗi ngày cứ mơ mơ màng màng không hề có mục tiêu, chính là tới đây rồi ta mới phát hiện, hóa ra ta vẫn thực hoài niệm cuộc sống trước kia. Ngươi biết không, cho dù là trong giấc mơ hoang đường nhất thì ta cũng không nghĩ có ngày mình lại sinh đứa nhỏ, chính là, hiện giờ ta quả thực đã sinh rồi. Một nam nhân, cư nhiên lại sinh đứa nhỏ, đúng là bị kịch.”

Dịch Nãi thực đồng cảm vỗ vỗ vai hắn: “Đúng vậy! Ai có thể ngờ được a! Bất quá người anh em, ngươi chỉ mới sinh một, ta đã sinh ba rồi a!”

Lạc Kỳ nghe vậy thì há to miệng tới không thể khép lại. Hắn cứ nghĩ chỉ có mình gặp phải chuyện này, không ngờ Dịch Nãi cũng vậy.

Dịch Nãi nhìn bộ dáng Lạc Kỳ, liền cười nói: “Cho nên, ngươi không cần tức giận. Kỳ thực như bây giờ cũng không tệ. Nơi này mọi người khá chân chất, không có vụ ngươi lừa ta gạt như xã hội hiện đại. Hơn nữa, ở đây ta cũng tìm thấy người ta yêu. Cho nên, ta thực thỏa mãn. Đúng rồi, ta có dẫn đứa con nhỏ nhất tới, bầu bạn của ta đang ôm nó, để ta gọi bọn họ qua chào hỏi ngươi.” Nói xong, Dịch Nãi hướng Phát Lôi vẫy vẫy tay, bảo y tới.

Phát Lôi liền bật dậy, ôm bảo bảo bước nhanh tới. Dịch Nãi cười giới thiệu: “Đây là bầu bạn của ta, tộc trưởng dực báo tộc, Phát Lôi. Đây là bảo bảo của ta— Dịch Âu.”

Phát Lôi nhanh chóng chào hỏi với bọn họ, lại quơ quơ bàn tay bé xiu của Dịch Âu, để bé chào hỏi với tiểu bảo bảo nhà Lạc Kỳ. Hai thú nhân liền bắt đầu trao đổi việc dưỡng bảo bảo. Dịch Nãi phát hiện, từ đầu đến cuối Lạc Kỳ không hề liếc nhìn tới thú nhân bên cạnh, đối với bảo bảo cũng không nhiệt tình.

Dịch Nãi đoán Lạc Kỳ hẳn vẫn chưa tiến vào giai đoạn lưỡng tình tương duyệt với thú nhân kia, hơn nữa đối với thế giới này vẫn còn nhiều bất mãn. Đây là giai đoạn tất nhiên, Dịch Nãi cũng từng trải qua nên có chút lý giải.

Dịch Nãi cũng không nói thêm gì, chỉ lôi kéo Lạc Kỳ nói mình đã làm ra vài thứ tốt ở xã hội nguyên thủy này.

Lạc Kỳ vốn có chút không vui, bất quá nghe thấy Dịch Nãi sáng tạo làm ra mấy thứ kia thì cũng bắt đầu hứng thú. Cuối cùng hai người còn thảo luận chi tiết cách chế tác một ít đồ vật. Lúc Lạc Kỳ nghe Dịch Nãi có mang rượu trắng tới thì vui vẻ: “Cư nhiên có thể uống rượu, thật tốt quá! Hai chúng ta cũng coi là đồng hương. Đồng hương gặp nhau nước mắt lưng tròng, sao có thể không uống rượu? Ở dị thể này, chỉ có hai chúng ta hiểu được ý tưởng của nhau a! Hôm nay chúng ta phải bảo bảo muốn một hồi, không say không về.”

Dịch Nãi vui vẻ đồng ý: “Tốt! Ta đi lấy rượu.”

Dịch Nãi cầm một hũ rượu tới, lại cầm thêm hai cái chén, sau đó rót cho mỗi người một chén đầy: “Đến, chúng ta cùng uống rượu, không say không về.” Hai người liền vừa ăn thịt nướng vừa uống rượu.

Dịch Nãi thấy sắc mặt Lạc Kỳ vẫn còn chút u sầu khó chịu thì khuyên nhủ: “Ngươi cũng đừng nghĩ nhiều. Tục ngữ nói, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, nếu không trở về được vì sao không hưởng thụ cuộc sống ở đây? Ngươi xem xem, thế giới này tuy không có các thiết bị hiện đại, làm chuyện gì cũng không thuận tiện. Chính là nơi này hoàn toàn không bị ô nhiễm, tất cả đều thực tình thuần, còn có nhiều loại kỳ trân dị quả. Hơn nữa, cảnh sắc xung quanh xinh đẹp cỡ nào a, rảnh rỗi có thể bảo thú nhân dẫn mình đi ngao du, không cần phải suy nghĩ làm cách nào để kiếm tiền xài tiền, thật tốt a!”

Lạc Kỳ nghe Dịch Nãi nói vậy thì phì cười: “Ngươi nghĩ thoáng thật ấy. Bất quá, ngươi nói cũng đúng, thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng, hôm nay có rượu hôm nay say, cứ nghĩ nhiều làm gì! Đến, uống rượu!”

Dịch Nãi cũng nâng chén: “Đến, chúc ngươi càng lúc càng vui vẻ hạnh phúc.”

Lạc Kỳ cười tủm tỉm chạm cốc với cậu: “Hảo, ngươi cũng vui vẻ, cùng vui a!”

Phát Lôi cùng Lỗ Cách nhìn hai giống cái ta ngươi tới ta đi, uống rượu chạm cốc vui cười thoải mái thì cũng thực vui vẻ. Đặc biệt là Lỗ Cách, hẳn thực hi vọng Dịch Nãi có thể ở lại bộ lạc thêm vài ngày, Lạc Kỳ cũng vui vẻ hơn một chút.

Đợi đến khi lửa trại tàn, Lạc Kỳ cũng say mèm, Dịch Nãi cũng có chút choáng đầu hoa mắt. Phát Lôi một tay ôm bảo bảo, một tay dìu Dịch Nãi, nói tạm biệt với nhóm Lỗ Cách.

Trong lúc lơ mơ, Dịch Nãi nhìn thấy Lỗ Cách thần thần đặt bảo bảo vào chiếm yếm cột trước người, sau đó công Lạc Kỳ lên lưng, vững vàng bước đi.

Dịch Nãi nghĩ thầm, Lạc Kỳ hẳn cũng tìm được hạnh phúc của mình. Tuy thân ở dị thể nhưng chỉ cần học cách mở rộng trái tim, học cách tiếp nhận tình yêu của bầu bạn cùng mọi người, cuộc sống vui vẻ hạnh phúc đã ở ngay trước mắt.

...

Chương 121: Phiên Ngoại – Phản Xuyên (Thượng)

[Cáo] phản xuyên, là từ dị thể xuyên ngược về địa cầu, chỗ của Dịch Nãi, bất quá kết hợp vs xưng hô toàn truyện, t vẫn giữ xưng hô ta ngươi.

Lúc ánh chiều tà cuối cùng biến mất ở chân trời, một nam nhân tóc vàng dáng người dị thường cao lớn đi vào một tòa nhà khá cổ xưa, sau đó mở cửa một căn hộ nhỏ. Lúc vào cửa người nọ không thể không cúi đầu, bởi vì y thật sự rất cao, ước chừng cao hơn nửa nửa cái đầu.

Nghe thấy tiếng mở cửa, người nam nhân đang bận rộn trong phòng bếp bước ra: “Phất Lôi, đã về rồi à? Hôm nay thế nào?”

Người nam nhân được gọi là Phất Lôi cởi bỏ áo khoác ném lên sofa, quay đầu lại cười nói: “Cũng được.”

“Mặt của ngươi làm sao vậy?” Người kia nhìn chăm chăm mặt Phất Lôi, liền bước tới, xoa xoa khoe môi Phất Lôi.

Phất Lôi hơi nhú mi, bất quá không né tránh, chỉ cười nói: “Không có việc gì, chút thương thích thôi. Đừng lo lắng a Dịch Nãi.”

Dịch Nãi hiển nhiên không chấp nhận cách nói này: “Khỏe miệng của ngươi rách luôn rồi này. Ta giúp ngươi lấy túi chườm chườm lạnh một chút.”

Dịch Nãi lấy túi chườm đá đã sớm chuẩn bị trong tủ lạnh đưa cho Phất Lôi, không cao hứng nói: “Lại là tên Trịnh Hằng kia đúng không? Cái tên này sao cứ vậy, lần trước ông đã cảnh cáo rồi. Cứ nhiên lại tái phạm, hôm nào phải hảo hảo giáo huấn gã một trận.”

Trịnh Hằng là mẫu người ái quốc một cách điên cuồng, cứ cảm thấy có thể đánh ngã người ngoại quốc chính là biểu hiện tình yêu nước của mình. Vóc dáng không cao nhưng tính tình khá táo bạo. Vết thương trên mặt Phất Lôi chỉ sợ không phải là nắm tay gây ra, mà là dùng chân đá.

Nhìn bộ dáng im lặng của Phất Lôi, Dịch Nãi đột nhiên có chút đau lòng.

Phất Lôi theo Dịch Nãi tới thế giới này đã gần một năm. Khi ấy Dịch Nãi một lòng một dạ muốn trở về nên bảo Phất Lôi không ngừng bay lượn trên đỉnh núi kia. Ai biết một lúc không chú ý cậu đã xuyên trở về. Chính là, đợi Phất Lôi thả Dịch Nãi xuống, lưu luyến nói từ biệt xong thì không thể quay trở lại được nữa.

Khi ấy Dịch Nãi nhìn Phất Lôi không thể quay về mà hoàn toàn ngây người. Phất Lôi trái lại lại an ủi cậu: “Không có việc gì, có lẽ thử thêm vài lần sẽ được.” Chính là, bọn họ ở nơi đó ngây người hai ngày, Phất Lôi bay tới cạn kiệt sức lực nhưng vẫn không có kết quả.

Phất Lôi chỉ có thể chấp nhận sự thực, ở lại dị giới này. Bất quá, mấy ngày qua Dịch Nãi nói cho y biết thế giới này không có thú nhân, cũng không có lão hồ có cánh, bởi vậy không thể để người khác nhìn thấy hình thù của y. Phất Lôi tuy nghi hoặc nhưng vẫn nghe lời.

Hình thù của Phất Lôi quả thực quá kinh thế hãi tục, mà hình người thì khá giống người ngoại quốc, hơn nữa còn là người ngoại quốc quần da thú đầy dã tính, nếu cứ vậy đi ra ngoài sẽ gây ra náo động không nhỏ. Tiểu Nhị cũng vậy, thoát nhìn không giống sinh vật địa cầu. Vì thế, Dịch Nãi chỉ đành bảo Phất Lôi cùng Tiểu Nhị trốn trong núi, chờ cậu an trí tốt mọi việc sẽ tới tìm.

Sau khi Dịch Nãi trở lại quân bộ, bởi vì không thể chứng minh hành trình mấy ngày mất tích, cậu không thể không tiếp nhận điều tra. Lí do bị thương mà ở lại ngọn núi kia dường như căn bản không được tiếp nhận, cuối cùng, Dịch Nãi chỉ có thể bắt đắc dĩ xuất ngũ.

Giải quyết xong chuyện quân đội, Dịch Nãi liền mua quần áo chạy tới đón Phất Lôi cùng Tiểu Nhị. Phất Lôi mặc quần áo hiện đại thoát nhìn hết như một người ngoại quốc đẹp trai. Bất quá, bởi vì Phất Lôi không có hộ khẩu, Dịch Nãi chỉ đành đưa Phất Lôi tới đồn công an báo án, nói y là người nước ngoài không rõ thân phận được cậu nhặt về. Bởi vì Phất Lôi nói thứ ngôn ngữ kỳ quái mà không ai hiểu được, cuối cùng chỉ đành lĩnh giấy tạm chứng.

Dịch Nãi ôm tất cả tài sản tích góp được trong mấy năm tham gia quân ngũ mượn một căn hộ ở Côn Minh, mang Phất Lôi cùng Tiểu Nhị vào ở.

Mới đầu tới thế giới này, Phất Lôi quả thực đã gây ra rất nhiều chuyện hài hước. Cũng may sức quan sát của y rất mạnh, cũng đủ trấn định, Dịch Nãi ở bên cạnh chỉ dẫn nên cũng không phạm sai lầm nữa.

Tuy Phất Lôi thoát nhìn thành thực như hai mươi, nhưng thực tế vẫn chưa đủ mười tám. Dịch Nãi muốn để Phất Lôi học chút sách vở, chính là diện mạo Phất Lôi vừa nhìn đã biết là người ngoại quốc, hơn nữa ngôn ngữ cũng không có trụ cột, cũng không biết học ở đâu. Nếu thỉnh thầy về nhà, Dịch Nãi lại không có nhiều tiền như vậy. Không có cách nào, Dịch Nãi chỉ đành tự mình dạy một ít thường thức cùng ngôn ngữ phổ thông.

Bất quá sức ăn Phất Lôi thật sự rất lớn, cho dù là miệng ăn núi lở cũng không bằng. Dịch Nãi tìm kiếm công việc phù hợp mà mãi cũng không tìm thấy. Ngày nọ ngẫu nhiên liên lạc với một chiến hữu cũ, biết đối phương mở một trường bảo vệ, muốn mời người, Dịch Nãi liền tự tiến cử. Rất nhanh cậu đã được nhận vào, tạm thời thoát khỏi nguy cơ thất nghiệp.

Phát Lôi bởi vì không quen thuộc với thế giới này, chỉ có thể cùng Tiểu Nhị ở nhà xem TV, học ngôn ngữ, một ít văn tự đơn giản cùng tri thức cuộc sống. Dịch Nãi còn đặc biệt mua vài đĩa phim hoạt hình dành cho con nít, để tiện cho bọn họ học tập.

Phát Lôi có đôi lúc sẽ chịu không nổi mà hóa về hình thú, lúc Dịch Nãi đi làm về thường xuyên nhìn thấy một lão hổ kêu cầu nhàu hung phần bưng bưng nhìn TV, quả thực không biết trong TV cùng bên ngoài cái nào càng hư ảo hơn.

Sau khi Phát Lôi học xong kỹ năng sống cùng ngôn ngữ giao tiếp hàng ngày thì y không chịu để Dịch Nãi dưỡng nữa. Nhìn Dịch Nãi mỗi ngày vất vả như vậy, y muốn hỗ trợ chia sẻ một chút áp lực. Dịch Nãi mới đầu không đáp ứng, chính là Phát Lôi thực kiên trì, Dịch Nãi không đáp ứng thì y liền hờn dỗi. Cuối cùng Dịch Nãi bất đắc dĩ đồng ý.

Chính là, Dịch Nãi không biết Phát Lôi có thể làm gì. Y chưa từng được giáo dục, chỉ có thể làm những công việc tay chân. Chính là, một người ngoại quốc nếu chạy tới công trường làm cu li thì chắc chắn sẽ bị vây xem. Những công việc khác như bồi bàn này nó không phải không có, chẳng qua Dịch Nãi sợ Phát Lôi sẽ học thói hư tật xấu ở đó.

Nghĩ tới nghĩ lui, Dịch Nãi cảm thấy thân thể Phát Lôi linh hoạt không tới, năng lực học tập cũng nhanh, độ dẻo dai cũng mạnh. Cậu liền dạy Phát Lôi võ thuật, thấy Phát Lôi luyện không tới thì giới thiệu tới trường bảo vệ giúp đám học trò bồi luyện.

Phát Lôi là người chịu khổ, lúc làm việc cũng chịu không ít oan ức, bất quá không muốn Dịch Nãi khó xử nên đều nhịn xuống. Đôi lúc Dịch Nãi thấy Phát Lôi như vậy thì trong lòng có chút chua xót. Còn chưa đủ mười tám, kì thật Phát Lôi chỉ là một đứa nhỏ. Rất nhiều đứa nhỏ tầm tuổi y vẫn còn vô ưu vô lự đọc sách vui chơi.

Nếu ở thế giới cũ, Phát Lôi là một thú nhân cười trắng, nhất định có thể sống sung sướng. Ít nhất muốn hóa thành hình thú thì có thể biến hóa, muốn gầm rú thế nào cũng được. Chính là ở đây thì không, y phải cẩn thận dè dặt, ngay cả thú vẫn trên lưng cũng không thể để người khác nhìn thấy.

Phát Lôi vì cuộc sống ở đây mà chịu đựng rất nhiều gian khổ. Dịch Nãi biết, một mình ở một nơi xa lạ như vậy sẽ cảm thấy bất an cùng cô độc. Phát Lôi không oán hận chút nào, chính là Dịch Nãi biết, trong lòng y nhất định rất khổ sở, thực nhớ thân nhân của mình ở bên kia.

Chính là, có đôi khi đối mặt với gương mặt trầm tĩnh của Phát Lôi, Dịch Nãi cảm thấy không biết nên an ủi thế nào.

Phát Lôi quơ quơ tay trước mặt Dịch Nãi: “Hey, nghĩ gì mà chuyên tâm như vậy.”

Dịch Nãi giật mình hồi phục tinh thần: “Nga, không có gì, ngại chườm thêm lúc nữa đi, ta đi làm cơm.”

Phát Lôi giữ cậu lại: “Người đừng để ý tới Trịnh Hằng kia, không có gì đâu, chỉ vì ta học nghệ không tinh nên mới bị đánh. Yên tâm, sau này ta sẽ chú ý.”

Dịch Nãi bất đắc dĩ cười: “Được rồi, sau này ngại chú ý một chút. Chờ ta rảnh rồi sẽ dạy ngại vài chiêu lợi hại.”

Cơm tối Dịch Nãi chuẩn bị khá phong phú, cậu mua giò heo cùng cá chép làm giò heo kho cùng cá chép xào chua ngọt, sau đó còn làm thêm vài món rau.

Trình độ nấu nướng của Dịch Nãi trong một năm nay tăng lên khá cao. Phát Lôi ăn tới miệng đầy dầu, thực thỏa mãn. Bất quá hiện giờ y đã quen dùng đĩa ăn cơm giống như Dịch Nãi, cũng chịu ăn thêm một chút rau dưa. Nhập gia tùy tục, Phát Lôi đã làm rất tốt. Trên cơ bản, phần cơm lớn mà Dịch Nãi làm ra, Phát Lôi đều ăn sạch sẽ.

Tiểu Nhị nằm trên bàn, móng vuốt bé xíu quấu lấy đầu cá trong đĩa, cầu nhàu cầu nhàu ăn thực vui vẻ. Hiện giờ mỗi ngày nó lại được ném một loại hương vị cá khác biệt, sớm đã ăn no tới căng cả bụng.

Tiểu Nhị ăn nhỏ, liếm liếm móng vuốt rồi chạy tới chỗ Dịch Nãi làm nũng, không ngờ lại làm ngã ly trước trên bàn. Dịch Nãi đang ăn nên không kịp phản ứng. Phát Lôi lập tức chụp lấy cái ly. Bất quá lúc chụp được ly thì rõ ràng đã hít sâu một hơi.

Dịch Nãi nghe thấy không thích hợp, trên người Phát Lôi nhất định còn thương tích, bằng không không có khả năng phản ứng lớn tới vậy.

Nghĩ tới đây, Dịch Nãi liền đứng dậy, chạy tới hỏi Phát Lôi: “Lưng ngại cũng bị thương đúng không? Để ta xem xem.”

Phát Lôi khoát tay: “Không có việc gì, ta nghỉ ngơi một chút là khỏe thôi.”

Dịch Nãi bất chấp, tùm lấy vạt áo Phát Lôi xốc lên, quả nhiên, trên lưng xanh tím một mảng lớn.

Ánh mắt Dịch Nãi sa sầm xuống, quả nhiên Phát Lôi lại cố chịu đựng. Trên thế giới này cậu có thể xem là người thân cận duy nhất của y, chính là vẫn không thể làm y toàn tâm toàn ý tin tưởng, này có thể xem là thất bại không?

Dịch Nãi im lặng đi lấy rượu thuốc rồi kéo Phát Lôi tới ngồi xuống sofa, bắt đầu nhuần ắn vết bầm trên lưng y.

Nhìn sắc mặt chán nản của Dịch Nãi, Phát Lôi há miệng thở dốc, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

Dịch Nãi thực nghiêm túc, cúi đầu nhìn chằm chằm chỗ bị thương rồi dùng sức nhuần ắn. Hô hấp nhọt nhọt phun lên gáy cổ làm Phát Lôi vô thức căng cứng cơ thể.

Nhìn Phát Lôi cắn răng nhin đau, Định Nãi trấn an nói: “Ngươi thả lỏng một chút, tị huyết thể này phải ẩn cho tan mới mau khỏe.”

Từ khi tới thế giới này, người mà Phát Lôi tiếp xúc nhiều nhất chính là Định Nãi. Định Nãi xuất sắc như vậy, tự nhiên sẽ hút hết toàn bộ ánh mắt Phát Lôi.

Phát Lôi muốn thả lỏng, chính là Định Nãi ở gần như vậy, toàn thân y liền nóng lên, hoàn toàn không thể khống chế. Chính là, Phát Lôi không ngờ ở thế giới này mình hoàn toàn không có tư cách theo đuổi Định Nãi. Bởi vì ở đây mọi người cư nhiên không thể biến thân, mà phi thú nhân giống cái trong mắt y thể nhưng lại là giống đực, mà đường dọc sinh sản hậu đại đều là giống cái chân chính—— nữ nhân.

Phát Lôi tới nơi này rồi mới hiểu ra, hóa ra giống cái bình thường là vậy. Các nàng có bộ ngực trướng lên, vòng eo thon thả, hơn nữa phía dưới lại không có dương vật. Ở thế giới cũ y từng thấy thú thú có vú, mà nơi này giống cái cũng có thể cho hậu đại bú sữa.

Y nghe Định Nãi nói, Định Nãi cũng thích nữ nhân, hơn nữa ở thế giới này, thích nữ nhân mới là chuyện bình thường.

Chính là, Phát Lôi không đồng dạng. Y đã quen xem nam nhân là giống cái, cho dù tới nơi này, nhìn nhóm nữ nhân ngực bự, y không hề có cảm giác. Ngược lại sớm chiều ở chung với Định Nãi làm y càng lúc càng ý lại, cũng càng lúc càng yêu thích.

Định Nãi nhận ra tâm ý của Phát Lôi, có một đoạn thời gian cậu cảm thấy xấu hổ, cố ý né tránh Phát Lôi, còn cố ý tìm vài bộ phim người lớn về. Bất quá Phát Lôi nhìn thấy bộ ngực to tròn của nữ nhân thì chỉ muốn ới. Sau đó, Định Nãi biết có miễn cưỡng cũng không được nên cứ thuận theo tự nhiên.

Phát Lôi cũng nhạy bén cảm giác được Định Nãi mâu thuẫn, mặc dù có chút khó sở nhưng vẫn như Định Nãi mong muốn, bắt đầu bảo trì khoảng cách.

Thật ra đối mặt với Phát Lôi như vậy, trong lòng Định Nãi có chút băn khoăn. Phát Lôi là vì cậu mới tới thế giới này, y cũng chỉ biết có một mình cậu, y lại vào cậu cũng thực bình thường. Cậu tự dung muốn kéo giãn khoảng cách, quả thực làm tổn thương Phát Lôi. Cho dù chỉ xem Phát Lôi là ân nhân cứu mạng thì Định Nãi cũng không thể hành xử như vậy.

Định Nãi nghĩ, kia cứ xem y là em trai đi, một người em không chung huyết thống. Về phần tình cảm của Phát Lôi, Định Nãi cảm thấy đó chỉ là tình tiết chim non sổ cục, chờ y tiếp xúc với nhiều người, nhất định có thể gặp được mình thích thật sự.

Sau khi thông suốt điểm này Định Nãi không còn né tránh Phát Lôi nữa, ngược lại giống như đối xử với thân nhân mà quan tâm Phát Lôi.

Đoạn thời gian đó Phát Lôi cảm thấy quan hệ này thực kỳ quái, bất quá y biết Định Nãi làm vậy là hi vọng quan hệ có thể duy trì, y cũng thuận theo. Dần dần ngay cả Phát Lôi cũng cảm thấy có lẽ làm anh em như vậy cũng tốt. Có thể thân cận, quan tâm lẫn nhau, hơn nữa còn săn sóc nhau.

Chính là Phát Lôi đã trưởng thành. Dục vọng của y không dễ khống chế như vậy, y không ngừng ảo tưởng tới Định Nãi, một mình nằm trên giường, nghĩ tới Định Nãi ở phòng bên, thể là trọn mắt tới hừng đông.

Lúc này Định Nãi đang giúp y bôi thuốc, tuy chỉ là tiếp xúc bình thường nhưng Phát Lôi lại cảm thấy tay Định Nãi thực nóng, máu trong người y giống như sôi lên sùng sục.

Dục vọng dưới bụng cũng nhanh chóng ngẩng đầu, hô hấp trở nên dồn dập. Y không hi vọng làm Định Nãi sợ, chỉ có thể kẹp chặt chân.

Phát Lôi gật gật đầu, hít sâu một hơi bình ổn lại nhịp tim. Chính là không được, chỉ cần nghĩ thấy hơi thở của người bên cạnh, y lại muốn ôm cậu vào lòng, hung hăng hôn môi rồi đặt cậu ở dưới thân hung hăng xò xuyên.

“Đã tốt lắm rồi. Ta muốn đi tắm một chút.” Phát Lôi bật dậy, vội vội vàng vàng chạy vào phòng tắm, sau đó đóng chặt cửa lại.

Định Nãi vẫn còn cầm lọ thuốc trên tay, có chút kinh ngạc ngồi chồm hổm trên sofa, một lúc sau mới lấy lại tinh thần: “Mới bôi thuốc xong không thể lập tức tắm rửa a!” Định Nãi vốn định hô to, chính là vừa phát ra miệng thì âm thanh lại càng lúc càng nhỏ. Vừa nãy lúc Phát Lôi đứng dậy, cậu đã nhìn thấy hạ thân bành trướng của đối phương, cùng là nam nhân, cậu đương nhiên hiểu đó đại biểu cho cái gì.

Định Nãi ngây người một lúc lâu, nghe thấy tiếng nước ào ào trong phòng tắm truyền ra thì đột nhiên cảm thấy phiền toái không thôi.

....

Hoàn Phiên Ngoại 121.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Binh Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 122: Phiên Ngoại - Tiểu Nhị Cùng Tuyệt Tinh (Hạ)

Tuyệt Linh bị Định Nãi nhốt ngoài sơn động cả đêm, trên người dính đầy sương sớm, bộ lông trắng xinh đẹp dính bết trên người, thoát nhìn bản hề hề.

Tuyết Linh bình thường thích nhất là bộ lông của mình, nếu Tiểu Nhị nghịch phá nó sẽ tròng mắt nhìn Tiểu Nhị. Bất quá hiện giờ Tuyết Linh lại không thêm để ý, sau khi được Địch Nãi cho phép tiến vào sơn động, nó liền run run vẩy đi sương sớm dính trên người, sau đó cấp tốc lao vào ổ nhỏ nhìn Tiểu Nhị.

Tiểu Nhị mệt mỏi ngủ trong ổ nhỏ của chúng, thoát nhìn rất suy yếu, bất quá cái đầu tròn vo cùng cái miệng bé xiu thoát nhìn thực ngây thơ. Đại khái là cảm thấy đau đớn nên cái mũi nhỏ cau lại, càu nhàu hai tiếng.

Nhìn bộ dáng đáng thương của Tiểu Nhị, Tuyết Linh đột nhiên cảm thấy trái tim mình co rút, hô hấp cũng có chút khó khăn. Có lẽ, nó thật sự quá nóng vội, đã thương tổn Tiểu Nhị.

Tuyết Linh áp sát tới cái đầu tròn của Tiểu Nhị, vốn định liếm mặt Tiểu Nhị một chút, chỉ là nhìn chăm chăm một hồi, nó vẫn từ bỏ. Nó không muốn đánh thức Tiểu Nhị, hiện giờ Tiểu Nhị ngủ thực an tường, chỉ hi vọng Tiểu Nhị có thể mơ đẹp.

Tuyết Linh chạy tới bên đồng lửa, dưới ánh mắt xem thường của Địch Nãi hong khô lông trên người, thẳng đến khi cả người ấm nóng mới chạy vào trong ổ, nằm xuống cạnh Tiểu Nhị.

Tiểu Nhị đang ngủ thì cảm giác bên người thực ấm áp, nó liền nhích tới gần nguồn nhiệt. Tuyết Linh hí mắt nhìn Tiểu Nhị vô thức tới gần, trái tim nó cũng trở nên mềm mại. Nó yên lặng nhìn Tiểu Nhị, con ngươi đen láy như ngọc lưu ly tản ra quang mang ôn nhu, thoát nhìn không còn cao ngạo như khi xưa nữa.

Trên thế giới này, cũng chỉ có nhóc con Tiểu Nhị làm Tuyết Linh cảm thấy có nhìn thế nào cũng không đủ. Bất quá, Tuyết Linh đứng ngoài sơn động cả đêm, đã sớm mệt mỏi. Nó co chân trước, cẩn thận ôm Tiểu Nhị vào lòng, sau đó mới chậm rãi ngủ.

Lúc Tiểu Nhị tỉnh lại, mở to mắt liền thấy bộ lông trắng như tuyết ở trước mắt. Nó vừa tỉnh giấc nên có chút mơ hồ, chờ nó chớp chớp mắt tinh táo lại thì sợ tới mức ‘ngao’ một tiếng nhảy nhồm lên. Đáng tiếc nó đã quên mất hiện giờ trên mình đang có thương tích, không thể dùng lực quá lớn, thực tế thì nó chỉ run run một chút mà thôi.

Tuyết Linh cũng hoảng sợ, từ trong cơn mơ ngủ tỉnh lại, lập tức đứng lên. Nhìn Tiểu Nhị nom nớp lo sợ muốn tránh né mình, trong mắt Tuyết Linh thoáng hiện lên một tia bi thương. Bất quá nó cũng hiểu rõ này là phản ứng bình thường sau khi bị thương tổn, bởi vậy nó cũng không bức bách, chỉ cúi đầu hướng Tiểu Nhị ‘ô ô’ một chút, biểu thị xin lỗi.

Tuy Tiểu Nhị không hiểu ý tứ Tuyết Linh, bất quá nó biết Tuyết Linh tạm thời sẽ không thương tổn mình. Nó run run một hồi, cảnh giác nhìn Tuyết Linh, lúc liếc mắt nhìn ra ngoài ổ thì thấy Địch Nãi ở cách đó không xa, nó liền sải chân chạy ra khỏi ổ, xiêu xiêu vẹo vẹo chạy tới.

Địch Nãi thấy Tiểu Nhị có thể đi lại thì cũng cao hứng, vội vàng ôm nó lên, vuốt ve cái đầu tròn vo của nó nói: “Nhóc con đáng thương, dậy rồi à? Đến, uy người uống canh cá.”

Địch Nãi nói xong thì đặt Tiểu Nhị lên ghế, múc một chén canh cá đặt trước mặt để nó uống.

Tiểu Nhị sớm đã đói bụng, vội vàng cúi đầu tới bên miệng chén, vờn đầu lưỡi bắt đầu liếm canh cá. Rất nhanh nó liền uống xong, sau đó trông mong nhìn Địch Nãi, nó muốn ăn thịt cá. Chính là Địch Nãi lại sờ sờ đầu nó: “Người bây giờ chưa thể ăn này nọ, nếu không cái mông nhỏ của người phải chịu tội nga.”

Tiểu Nhị thất vọng cuộn mình trên ghế, dúi đầu vào giữa hai chân, thương tâm kêu ‘càu nhàu’. Địch Nãi chịu không nổi, liền dứt cho nó chút thịt cá. Lúc này Tiểu Nhị mới có lại chút sức sống, bất quá tinh thần vẫn còn khá kém, rất nhanh liền bắt đầu buồn ngủ. Địch Nãi lại ôm lấy Tiểu Nhị, bỏ nó vào ổ.

Địch Nãi không đưa thức ăn cho Tuyết Linh, vì thế nó lại ôm bụng đói chui vào ổ, ủ ấm cho Tiểu Nhị.

Trạng huống như vậy duy trì hai ngày, Tiểu Nhị rốt cuộc cũng xác định Tuyết Linh sẽ không thương tổn mình. Hơn nữa, tên này tựa hồ bởi vì thương tổn nó mà thực áy náy, muốn bù đắp lại, bắt đầu lấy lòng nó.

Ngày đó thời tiết rất lạnh, chính là Tuyết Linh cư nhiên bắt vài con cá mang về đặt trước mặt Tiểu Nhị, còn cẩn thận sắp tới liếm liếm mặt Tiểu Nhị. Tiểu Nhị liền không chút khách khí chụp nó một vuốt, cào thành một đường máu, thế mà Tuyết Linh cũng không tức giận, ngược lại ‘ô ô’ giao cá cho Tiểu Nhị.

Cũng chính từ khi đó, Tiểu Nhị biết tên này không hề đáng sợ.

Phát hiện điều này, Tiểu Nhị liền bắt đầu nghĩ cách trả thù.

Sau khi khôi phục sức sống, nó bắt đầu chơi xỏ Tuyết Linh. Lúc thì giẫm móng vuốt vào vùng bunn rồi giẫm lên da lông tuyết trắng của Tuyết Linh, hoặc lúc Tuyết Linh đang ăn gì đó, nó liền chạy tới giành đi. Cho dù là vậy, Tuyết Linh cư nhiên cũng không tức giận.

Tiểu Nhị phát hiện, trước kia nó thực không có cách nào với tên vô lại này, nếu bướng bỉnh sẽ bị đối phương hung hăng dùng nước miếng tẩy một lần. Chính là hiện giờ không giống, cho dù nó cắn đuôi Tuyết Linh, Tuyết Linh cũng không rút đuôi về, ngược lại hào phóng vẩy vẩy cái đuôi chơi đùa với nó.

Tiểu Nhị cảm thấy cuộc sống tràn đầy hi vọng, mỗi ngày tỉnh dậy, lạc thú lớn nhất của nó là trêu chọc Tuyết Linh. Bất quá, Tuyết Linh cứ tùy ý nó trêu chọc, không chút sinh khí, ngược lại phối hợp với hành động của nó, chọc nó vui vẻ.

Cứ vậy, con giận của Tiểu Nhị rất nhanh liền tiêu tán, không còn xốn mắt Tuyết Linh nữa. Không lâu sau, Tuyết Linh bị Tiểu Nhị trêu chọc nửa ngày thì nghiêm mặt muốn liếm lông Tiểu Nhị. Tiểu Nhị cũng không trốn tránh để mặc nó liếm, này là biểu thị giải hòa. Rất nhanh, tình cảm của hai đứa lại trở nên tốt đẹp, Tuyết Linh lại thường xuyên liếm lông cho Tiểu Nhị.

Cứ vậy trôi qua hơn nửa năm thì kỳ động dục của Tiểu Nhị lại tới. Ban đêm khi ngủ, nó thường xuyên cảm thấy xúc động, sau đó chỉ đành tự liếm liếm mình. Lúc này Tuyết Linh thử thăm dò giúp Tiểu Nhị liếm lông dưới bụng, sau đó thuận tiện giúp Tiểu Nhị phát tiết dục vọng một chút, Tiểu Nhị cũng không cự tuyệt. Chính là Tiểu Nhị vẫn nhớ kỹ giáo huấn trước kia, không dám để Tuyết Linh liếm mặt sau của mình.

Tuyết Linh bị vây trong trạng thái nhìn được mà không ăn được thì buồn khổ không thôi. Ngày đó Tiểu Nhị lại để Tuyết Linh hỗ trợ liếm liếm vật nhỏ phần hông của mình, Tuyết Linh liếm một lúc thì đột nhiên không liếm nữa, ngược lại nằm xuống, lộ ra phía dưới của mình, tự liếm.

Ngay lúc Tiểu Nhị hưng phấn nhất thì an ủi không còn, nó liền bò dậy, tò mò nhìn Tuyết Linh. Nó phát hiện phía dưới của Tuyết Linh cũng có một cây gậy hồng hồng, bất quá lớn hơn của nó một chút. Tuyết Linh cư nhiên chỉ lo chăm sóc mình mà mặc kệ nó, điều này làm Tiểu Nhị có chút buồn bực.

Bất quá, Tiểu Nhị cũng không trách móc Tuyết Linh, chỉ đành tự lực cánh sinh. Đáng tiếc, khoảng thời gian này ăn uống khá tốt nên bộ dạng khá béo, rất khó liếm tới cây gậy nhỏ của mình. Cố gắng thế nào cũng chạm không tới, Tiểu Nhị thực buồn bực. Nó quay đầu qua nhìn Tuyết Linh, Tuyết Linh đang liếm thực thoải mái, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng thờ dộc ồ ồ.

Tiểu Nhị kiểm không được nhích tới gần Tuyết Linh, cũng sắp qua ngửi ngửi thử kia. Hương vị thử kia khá nồng, bất quá Tiểu Nhị đã quen ngửi của mình nên vẫn cảm thấy có thể chịu được. Tuyết Linh thấy Tiểu Nhị nhích tới thì dừng lại, ánh mắt thâm trầm nhìn Tiểu Nhị.

Tiểu Nhị ngượng ngùng run run lỗ tai, quay mặt đi không thèm nhìn Tuyết Linh.

Nhìn cây gậy nhú ra ngoài của Tuyết Linh, Tiểu Nhị nghĩ, Tuyết Linh đã giúp nó liếm thật nhiều lần, nó cũng có thể giúp Tuyết Linh a, vì thế nó liền vươn đầu lưỡi thử liếm liếm.

Trong nháy mắt đó, Tuyết Linh quả thực ức chế không được muốn ngửa mặt lên trời hét một hơi dài. Nó thật sự rất kích động. Cố gắng lâu như vậy, Tiểu Nhị rốt cuộc cũng chủ động thân cận. Ân nhân lâu như vậy, nó cảm thấy thực đáng giá.

Tiểu Nhị cẩn thận dùng đầu lưỡi phần nhọn của mình liếm liếm, nhìn thấy cây gậy kia run lên trưởng lớn hơn một vòng, trong lòng Tiểu Nhị có chút nghi hoặc, cũng có chút sợ hãi.

Tiểu Nhị đang định lùi về sau thì đúng lúc này miệng Tuyết Linh đã tiến tới bụng dưới nó, vươn đầu lưỡi liếm nhẹ. Điều này quả thực làm Tiểu Nhị nhuyển chân, nằm úp sấp lên người Tuyết Linh. Vì thế, tình hình biến thành hai đứa nó an ủi cho nhau.

Bất quá, trình độ của Tiểu Nhị rõ ràng không đủ cao. Nó bị Tuyết Linh liếm tới thất thần, chân sau run rẩy, vô lực nằm trên bụng Tuyết Linh, ngẫu nhiên mới ngậm lấy cây gậy lớn của Tuyết Linh.

Tới lúc Tiểu Nhị đã phát tiết rồi, Tuyết Linh vẫn cứng rắn như cũ. Lúc này Tuyết Linh cùng Tiểu Nhị hợp lực liếm mút, một lát sau cũng phát tiết.

Có kinh nghiệm lần này, về sau nếu Tiểu Nhị muốn Tuyết Linh liếm liếm thì nó cũng phải giúp Tuyết Linh. Tiểu Nhị cảm thấy như vậy cũng công bằng. Bất quá, bình thường thì nó tiết hai lần rồi mà Tuyết Linh vẫn chưa tiết lần nào. Tiểu Nhị chỉ có thể ra sức liếm.

Tuyết Linh hiển nhiên không thỏa mãn với loại yêu này, đáng tiếc Tiểu Nhị rất cảnh giác, nó không thể không ngừng dùng viên đạn bọc đường công hãm, đồng thời kiên nhẫn chờ đợi thời cơ.

Loại tình huống này duy trì tới mùa thu năm sau. Khi đó Dịch Nãi làm ra rượu trắng, còn múc com rượu mời mọi người ăn.

Dịch Nãi chế được rượu tâm tình rất tốt, vì thế thấy ai cũng chia một phần, ngay cả nhóm sủng vật cũng vậy. Tiểu Nhị được phân nửa chén, rất nhanh nó liền yêu thích hương vị ngọt ngào này. Tuyết Linh cũng được chỉ nửa chén, bất quá nó chỉ ăn vài ngụm, thấy Tiểu Nhị thích thì liền nhường cho Tiểu Nhị.

Tiểu Nhị rất nhanh đã ăn tới bụng tròn vo, ợ một cái rồi bắt đầu xoay vòng vòng đứng không vững. Tuyết Linh thấy Dịch Nãi không chú ý tới bên này, liền găm Tiểu Nhị say mềm về ổ.

Tuyết Linh biết cơ hội của nó rốt đã tới. Nó bắt đầu nhẹ nhàng liếm cầm Tiểu Nhị, sau đó chậm rãi lút xuống dưới.

Tiểu Nhị cảm giác được Tuyết Linh liếm mình, nó liền hí mắt hưởng thụ kêu ‘cầu nhau cầu nhau’. Tuyết Linh liếm làm nó hưng phấn, không khỏi đình động phần bụng dưới, thúc giục Tuyết Linh nhanh hơn. Tuyết Linh không chịu thỏa mãn nó, ngược lại cứ liếm dần ra phía sau. Tiểu Nhị cảm giác có chút kỳ quái, chính là nó đã quá say, ngay cả khi lực xoay người cũng không còn.

Tuyết Linh rất nhanh dùng đầu lưỡi liếm cái miệng nhỏ dưới cái đuôi mềm xốp không thôi, còn vói đầu lưỡi vào bên trong tìm tòi. Dần dần Tiểu Nhị bắt đầu cảm thấy thoải mái, nó hơi hé miệng thờ dộc.

Tuyết Linh đã sớm kích động tới nhin không được, vừa thấy Tiểu Nhị phản ứng như vậy thì chuẩn bị lên đạn ra quân.

Lần này Tuyết Linh học ngoan, nó đề lên người Tiểu Nhị, thân dưới hơi hạ thấp, để thứ kia của mình chậm rãi cọ xát tiểu huyết, đợi đến khi không sai biệt lắm mới chậm rãi chen vào.

Tiểu Nhị hơi vùng vẫy một chút, bắt quá giãy không ra. Lúc này thứ kia của Tuyết Linh đã tiến vào hoàn toàn, mà lần này thì nó không làm bị thương Tiểu Nhị. Tuyết Linh dừng lại, trấn an liếm liếm cầm Tiểu Nhị, thấy Tiểu Nhị hường thụ neho neho mắt mới bắt đầu chuyển động.

Lần này, Tuyết Linh rốt cuộc đạt được thỏa mãn.

Hôm sau lúc Tiểu Nhị tỉnh lại, Tuyết Linh đã giúp nó vệ sinh sạch sẽ nên Tiểu Nhị chỉ cảm thấy phía sau hơi khó chịu một chút mà thôi. Nó mơ hồ có chút ấn tượng về chuyện đêm qua, nhưng bởi vì không quá đau nên nó cũng không cảm thấy gì. Bất quá, lúc nhìn thấy Tuyết Linh nó vẫn hung hăng chụp một vuốt.

Chuyện như vậy liên tục phát sinh vài lần, Tiểu Nhị cũng bắt đầu tiếp nhận hành vi này của Tuyết Linh. Bất quá mỗi lần Tuyết Linh đều phải trả đại giới, phải để Tiểu Nhị xả giận. Vì thế, cuộc sống tĩnh phúc của Tiểu Nhị cùng Tuyết Linh cũng chính thức bắt đầu.

Có lần Địch Nãi ngẫu nhiên nhìn thấy chúng nó làm yêu, cũng có chút kinh ngạc, bất quá sau đó cũng tiếp nhận. Dù sao chỉ cần Tiểu Nhị vui vẻ, hơn nữa không bị thương thì được rồi.

Thời gian giống như nước chảy, Tiểu Nhị ngày ngày giúp Địch Nãi chăm sóc hai tiểu thú nhân, cũng cảm thấy thú vị. Chính là tiểu thú nhân càng lớn thì càng đáng ghét, còn trên chọc nó, Tiểu Nhị thực oán giận, có đôi lúc nó lên chuồn ra ngoài chơi.

Hôm nay Tiểu Nhị dạo một vòng trong bộ lạc rồi đi tới một sơn động. Tiểu Nhị nhớ rõ ở trong sơn động này là một phi thú nhân lớn tuổi, có đôi lúc sẽ cho nó ăn vài thứ, thế nên nó muốn vào trong xem thử.

Tiến vào sơn động, Tiểu Nhị không nhìn thấy phi thú nhân kia, vì thế nó bắt đầu dạo một vòng. Sơn động có chút sâu, Tiểu Nhị cao hứng bắt đầu chuyển thám hiểu của mình, vừa đi vừa cảnh giác quan sát xung quanh.

Đáng tiếc, trong sơn động trừ bỏ một ít hoa hoa cỏ cỏ kỳ quái thì không còn gì nữa. Bất quá tiếng ting tong hấp dẫn nó, trên vách sơn động có một dòng suối nhỏ chảy xuống. Vừa vặn Tiểu Nhị đang khát nước, nó liền nghiêng đầu uống. Nước suối thực ngọt, Tiểu Nhị liền uống thêm vài ngụm.

Lúc này, Tiểu Nhị nghe thấy ngoài sơn động truyền tới tiếng ‘ô ô’ của Tuyết Linh, nó liền chạy ra ngoài. Tuyết Linh tới gọi nó nên trở về nhà ăn cơm.

Tiểu Nhị vui vẻ phe phẩy cái đuôi trở về, chuyển thám hiểm lần này hoàn toàn bị nó ném ra khỏi đầu.

Một đoạn thời gian sau, Tiểu Nhị phát hiện bụng nó càng béo, cơ bản ngay cả đi lại chạy nhảy cũng không còn nhanh nhẹn nữa. Tiểu Nhị tưởng mình ăn nhiều nên cũng không quá để ý. Tuyết Linh tuy cảm thấy kỳ quái nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Nhưng qua hai tháng sau, bụng Tiểu Nhị đã lớn tới mức làm Địch Nãi cảm thấy không bình thường. Địch Nãi giáo huấn Tiểu Nhị, bảo nó phải ăn ít lại bằng không sẽ không sống lâu. Tiểu Nhị cũng muốn lắm, chính là không khống chế được.

Hôm nay, lúc Tiểu Nhị đang ăn cơm thì cảm thấy bụng đau đớn, nó thống khổ ôm bụng ‘càu nhàu’ vài tiếng, sau đó nó cảm thấy phía sau có thứ gì đó trượt ra.

Lúc này Tuyết Linh vừa bắt cá trở về, liếc mắt thấy cảnh tượng này thì sợ tới ngây người. Bởi vì, Tiểu Nhị thể nhưng sanh ra hai vật nhỏ. Hai nhóc con kia một đứa tròn vo hệt như Tiểu Nhị, đứa còn lại thì có thân mình thon dài giống Tuyết Linh. Hai nhóc con ngay cả ánh mắt cũng chưa mở, đang run run vùi vào lòng Tiểu Nhị!

Này thực rõ ràng là ấu tể của nó cùng Tiểu Nhị a! Tuyết Linh thực kích động chạy qua liếm liếm Tiểu Nhị, sau đó lại liếm hai bé con, hạnh phúc đầy ắp tới muốn rơi lệ.

Tiểu Nhị hiển nhiên không biết đã xảy ra chuyện gì, nhìn hai ấu tể, nó có chút thất thần. Bất quá nó biết Địch Nãi cùng lão hồ kia làm loại chuyện kia xong thì sinh ra hai tiểu thú nhân. Thế nên nó cảm thấy, nó cùng Tuyết Linh làm chuyện kia rồi sinh ra hai nhóc con cũng thực bình thường.

Hai ấu tể thực đáng yêu, Tiểu Nhị lập tức yêu thích chúng. Bất quá, chúng đói bụng nên bắt đầu gào khóc. Tuyết Linh gấp tới độ xoay quanh nhưng vẫn không tìm ra thứ gì cho ấu tể ăn.

Lúc này Địch Nãi trở lại, thấy hai ấu tể bên cạnh Tiểu Nhị thì kinh ngạc tới tròn mắt. Tiểu Nhị cư nhiên cũng có thể sinh nhãi con! Này thực sự kỳ quái.

Kỳ quái thì kỳ quái, Địch Nãi rất nhanh lấy sữa dê ra đút cho hai ấu tể.

Uống sữa xong, nhóm ấu tể liền ngủ. Tiểu Nhị cũng mệt mỏi, uống chút canh cá liền ngủ. Tuyết Linh găm cổ chúng đưa về ổ, sau đó ôm trọn lấy chúng, cũng ngủ.

Nhìn Tiểu Nhị, Tuyết Linh cùng đám ấu tể ngủ cùng một chỗ, Địch Nãi cảm thấy cuộc sống này quả thực rất kỳ diệu!

...

Hoàn Phiên Ngoại 122.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 123: Phiên Ngoại - Phản Xuyên (Trung)

Địch Nãi xách một túi thức ăn lớn trở về nhà, lúc đưa tay ấn chuông cửa thì vô thức xoa xoa gò má bên phải.

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy bên má phải của cậu có chút đỏ lên. Kỳ thực đó chỉ là một nụ hôn tạm biệt mà cô bé đáng yêu kia in lên, đến giờ sớm đã không nhìn ra dấu vết gì nữa, thế nhưng Địch Nãi lại vô thức muốn lau đi.

Là vì cái gì chứ? Là bởi vì người trong phòng khác à? Hoặc nên nói là lão hồ?

Hôm nay chiến hữu mời Địch Nãi dùng cơm, nói là lâu rồi không cùng ăn cơm, muốn ôn lại chuyện cũ một chút. Lúc Địch Nãi tới thì phát hiện ôn chuyện là giả, tạo cơ hội cho cậu theo đuổi con gái mới là thật. Lâm Nhiễm là em họ xa của chiến hữu, trước kia Địch Nãi từng gặp qua, lần này liếc mắt một cái Địch Nãi liền có hảo cảm. Lâm Nhiễm là cô gái không tồi, vừa xinh đẹp lại hoạt bát, có thể nói là loại hình Địch Nãi thích.

Cơm nước xong chiến hữu liền bảo Địch Nãi đưa Lâm Nhiễm về nhà, Địch Nãi rối rắm một chút, cuối cùng cũng không cự tuyệt. Lúc về tới nhà, Lâm Nhiễm nói cảm ơn Địch Nãi rồi đột nhiên kiễng chân hôn cậu một ngụm, sau đó đỏ mặt chạy đi.

Nếu là trước kia, có cô gái đáng yêu như vậy hiến hôn, Địch Nãi khẳng định sẽ rất cao hứng, nói không chừng sẽ hưng phấn tới ngủ không yên. Chính là hiện giờ nghĩ tới Phát Lôi, Địch Nãi lại không vui nổi.

Chuông cửa mới vang lên hai tiếng, cửa đã cùm cụp mở ra. Địch Nãi có chút giật thót, sau đó mới lấy lại tinh thần bước vào nhà. Vừa mới bước vào, Địch Nãi liền nhìn thấy một cái đầu hồ. Đại lão hồ vàng thơm một chi đặt lên cửa đóng lại, chi khác thì đặt lên bả vai Địch Nãi, sau đó cái đầu hồ thật to sắp tới, liếm vài cái trên cổ cậu rồi cọ loạn trên ngực.

Khỏe miệng Địch Nãi nhếch lên nhưng lại cố giả vờ tức giận nói: “Này, Phát Lôi, ngươi nặng muốn chết, mau xuống a. Còn nữa, lá gan lớn quá rồi, dám dùng hình thù chạy ra mở cửa, cẩn thận người ta bắt ngươi mang đi a.”

Phát Lôi làm nũng cọ cọ trước ngực Địch Nãi, đột nhiên y ngẩng đầu lên, nghi hoặc áp sát người Địch Nãi ngửi ngửi, giống như người thấy hương vị gì đó đặc biệt.

Địch Nãi lập tức khăn trương. Mũi lão hồ thính tới vậy à? Chẳng qua chỉ là nụ hôn tạm biệt mà cũng có thể ngửi ra?

Phát Lôi ngửi một hồi thì nhăn mặt nhăn mũi, nhảy xuống ngửi ngửi gói đồ trên tay Địch Nãi.

Trái tim Địch Nãi tuột xuống, ngồi xổm xuống xoa xoa đầu Phát Lôi: “Này, ta mang thức ăn ngon về cho ngươi a, nhìn này, là thịt bò sốt tương mà ngươi thích nhất, vài cân lận đó, đủ cho ngươi ăn no nê.” Nói xong cậu hướng Tiểu Nhị đang nằm trên sofa xem TV vẫy vẫy tay: “Tiểu Nhị, nhóc lười nhà ngươi mau lên tới đây cho ông, ta có mua cá chiên thơm phức này, ngươi có muốn ăn không?”

Tiểu Nhị nghe vậy thì liền lăn lông lốc từ sofa nhảy xuống, từ bỏ chương trình thể giới động vật mà mình thích nhất, vọt tới gặm một con cá ăn say sưa.

Địch Nãi nhìn Tiểu Nhị ăn mà có chút cảm thán, chỉ có lúc ăn cá Tiểu Nhị mới hoạt bát được một chút. Từ khi theo Địch Nãi tới thành thị, Tiểu Nhị thực sự buồn bực tới sắp hỏng mắt. Chỉ có buổi tối, Địch Nãi mới dám cùng Phát Lôi dẫn theo Tiểu Nhị tới công viên dạo mát, còn đặc biệt tìm nơi hẻo lánh.

Cho dù là vậy Địch Nãi vẫn sợ bị người khác phát hiện. Cũng may Tiểu Nhị thông minh, chạy trốn lại nhanh, tới giờ vẫn luôn hữu kinh vô hiểm. Chính là, Tiểu Nhị vẫn không quen được, cả ngày bị nhốt trong nhà thực sự áp chế thiên tính của nó. Bởi vậy, Tiểu Nhị cũng trở nên lười biếng hẳn, không có chút sức sống.

Kỳ thật Phát Lôi cũng vậy, mới đầu y thực sự không thích ứng với hoàn cảnh ở nơi này, cứ không khống chế được muốn biến về hình thú. Bất quá, Địch Nãi nghiêm trọng cảnh cáo, cho dù là ở nhà thì chỉ khi đóng lại hết tất cả các cửa mới được biến hình, bằng không sẽ bị xem là quái vật đánh chết hoặc bị mang đi nghiên cứu.

Cánh của Phát Lôi đã thật lâu không được giang rộng. Cũng may y làm việc ở trường bảo vệ, có thể phát tiết một chút, nhưng y cũng không dám làm càn, sợ không cẩn thận tổn thương người khác.

Địch Nãi cũng từng dẫn Phát Lôi tới công viên trò chơi, mới đầu Phát Lôi cảm thấy thú vị. Chính là chơi một lần liền không thích nữa. Cổ máy nhỏ bé này sao có thể so với cảm giác chạy băng băng trên thảo nguyên cùng tự do bay lượn trên bầu trời chứ!

Chuyện Phát Lôi vui vẻ nhất chính là sau khi ăn cơm tối, được cùng Địch Nãi nằm trên sofa xem TV. Địch Nãi mua bộ sofa rất lớn. Phát Lôi có thể duỗi thẳng thân mình nằm trên đó.

Địch Nãi cũng thả lỏng lười biếng nằm nghiêng trên sofa. Nếu Phát Lôi làm nũng cọ đầu lên đùi cậu, Địch Nãi cũng không cự tuyệt, ngược lại đưa tay đặt lên lưng Phát Lôi, chậm rãi rì rì vuốt ve da lông bóng loáng trên lưng y, xem y là một con chó lớn mà vuốt ve. Tuy Phát Lôi biết đó chỉ là động tác vô

thức của Dịch Nãi nhưng y vẫn thực hưởng thụ khoảnh khắc ôn nhu này.

Ngẫu nhiên Phát Lôi cũng làm chuyện xấu, thừa dịp Dịch Nãi không chú ý sẽ liếm mặt cậu dính đầy nước miếng, sau đó sẽ dùng ánh mắt vô tội nhìn cậu. Nhìn Phát Lôi như vậy, Dịch Nãi hoàn toàn không giận được, chỉ đành ôm chăm lấy y cố sức gãi ngứa.

Chính là, phút thân mật này vẫn luôn đột nhiên ngừng lại. Bởi vì Phát Lôi sẽ vô thức nhập tâm, sau đó dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn Dịch Nãi. Bị nhìn như vậy, Dịch Nãi liền nghĩ tới, Phát Lôi dù sao cũng là một người nam nhân đang thích cậu chứ không phải một đại lão hồ bìu cậu chơi đùa, sau đó cậu liền xấu hổ.

Lúc này Dịch Nãi sẽ xấu hổ ho khan một tiếng, giả bộ hưng phấn chỉ TV nói: “Không nháo loạn nữa, xem TV, xem TV đi, cái người vừa nãy hình như là siêu sao XX a!”

...

Lâm Nhiễm thực sự có cảm tình với Dịch Nãi, liền hẹn cậu ra ngoài cùng ăn cơm, xem phim, đi dạo.

Trong lòng Dịch Nãi vốn có nguyện vọng kết hôn sinh con, đối với hình mẫu thơ ngây đáng yêu như Lâm Nhiễm cũng có hảo cảm, vì thế cũng không cự tuyệt lời mời. Chẳng qua, cậu theo bản năng gạt Phát Lôi, thật không biết nói thế nào với y. Cậu cơ hồ có thể đoán được y sẽ thất vọng cùng thương tâm cỡ nào nếu biết mình tìm bạn gái.

Dịch Nãi cảm thấy, nếu đã đưa Phát Lôi tới thế giới này thì y chính là trách nhiệm của mình. Chỉ cần nghĩ tới sau này mình sẽ rời bỏ Phát Lôi, vui vẻ hạnh phúc cưới vợ sinh con, Dịch Nãi liền cảm thấy tội lỗi. Cảm giác tội lỗi kỳ quái kia làm Dịch Nãi cho dù đi hẹn hò cũng luôn không yên lòng.

Kỳ thật, diện mạo Phát Lôi rất suất, cao ráo anh tuấn như vậy nếu ở nước ngoài chắc chắn hấp dẫn rất nhiều người. Trước đó còn có người đại diện nhìn trúng Phát Lôi, bất quá Dịch Nãi bảo Phát Lôi cự tuyệt. Dù sao với thân phận của Phát Lôi, trốn tránh tầm mắt mọi người còn không kịp, làm gì có chuyện chủ động đưa mình ra ngoài ánh sáng!

Chỉ tiếc, tuy Phát Lôi là soái ca nhưng đối với người Trung Quốc thì lại quá cao. Các cô gái vẫn luôn dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn y nhưng lại không muốn tiếp cận. Cho dù nam nhân đồng tính nhìn thấy thể hình của Phát Lôi cũng hoảng sợ. Huống chi, trừ bỏ tới trường, Phát Lôi rất hiếm khi tiếp xúc với người ngoài, tới giờ cũng quen biết không bao nhiêu.

Có đôi khi Dịch Nãi muốn giúp Phát Lôi tìm kiếm một đối tượng thích hợp, chính là tìm tới tìm lui vẫn không tìm ra ai đủ xứng với Phát Lôi. Cho dù xứng đôi thì Dịch Nãi cũng thực lo lắng, Phát Lôi chính là một thú nhân có thể biến thân a.

Dịch Nãi cứ rối rắm chuyện Phát Lôi nên không có tâm tình kết giao với Lâm Nhiễm, ngẫu nhiên hẹn hò một chút nhưng cũng không quá niềm nở.

Nhưng mà, giấy không gói được lửa, chuyện này rất nhanh liền bị hấp thụ ánh sáng.

Ngày đó Phát Lôi về nhà thì phát hiện Dịch Nãi vẫn chưa về, thấy sắc trời còn sớm nên định tới tiệm bánh Gia Hoa mua loại bánh trứng mà Dịch Nãi rất thích ăn. Tiệm gần nhất dạo này hết rất sớm, Phát Lôi liền đón xe bus đi tới tiệm xa hơn, nào ngờ lúc mua xong quay về thì gặp gỡ Dịch Nãi cùng Lâm Nhiễm đang dạo phố.

Hai tay Lâm Nhiễm đang nắm lấy cổ tay Dịch Nãi lắc lắc, làm nũng với cậu cưng mình, nói chân mình đau muốn chết. Dịch Nãi có chút buồn bực, đang định đáp ứng thì thấy Phát Lôi ở phía trước.

Phát Lôi thấy một màn này hiển nhiên thực kinh ngạc, bạch bánh trứng trong tay cũng rớt xuống đất.

Phát Lôi cùng Dịch Nãi mỗi ngày ở chung một nhà, kỳ thực đã sớm có chút hoài nghi, chẳng qua y cố chấp không muốn tin tưởng. Y nghĩ rằng sớm chiều ở chung, một ngày nào đó Dịch Nãi sẽ bị mình cảm động. Chính là tận mắt nhìn thấy Dịch Nãi hẹn hò với một cô gái, trái tim Phát Lôi rốt cuộc nguội lạnh.

Phát Lôi nhìn Dịch Nãi thật sâu, một câu cũng không nói, quay đầu rồi đi.

Không biết vì cái gì Dịch Nãi cảm thấy trong lòng hoảng hốt, gọi Phát Lôi một tiếng, muốn đuổi theo thì bị Lâm Nhiễm kéo lại.

Lâm Nhiễm nghi hoặc hỏi Dịch Nãi: “Đó là người bạn ngoại quốc của ngươi à? Y làm sao vậy?”

Dịch Nãi không biết nên làm thế nào. Cậu cảm thấy trong lòng bốc lên một ngọn lửa, thực muốn đuổi theo giải thích rõ ràng, chính là cậu lại không biết nên nói gì. Dịch Nãi biết, nếu mình muốn sống một cuộc sống bình thường thì đây chính là cơ hội tốt nhất. Nói rõ ràng rồi, cậu không cần lén lút nữa mà có thể quang minh chính đại hẹn hò với cô gái mình thích, sau đó kết hôn sinh con, sống một cuộc đời như bao người khác.

Chính là không biết vì cái gì, ánh mắt tuyệt vọng của Phát Lôi trước lúc rời đi lại khắc sâu trong đầu cậu, không có cách nào gạt bỏ, nó làm trái tim Dịch Nãi cũng có rút đau đớn.

Lúc Dịch Nãi về tới nhà, nhấn chuông cửa, không ai mở cửa. Cậu dùng chìa khóa tự mở cửa đi vào nhà, dạo một vòng trong phòng, tìm kiếm khắp nơi cũng không nhìn thấy bóng dáng Phát Lôi. Chỉ có Tiểu Nhị đang liếm liếm móng vuốt, đáng thương nhìn Dịch Nãi. Nó vẫn chưa ăn bữa tối a!

Trong lòng Dịch Nãi nóng như lửa đốt, nào còn tâm tư để ý tới Tiểu Nhị, liền đẩy cửa xông ra ngoài.

Chính là, rốt cuộc phải đi đâu tìm Phát Lôi a? Phát Lôi không có di động, hoàn toàn không có thông tin liên lạc. Phát Lôi cũng không có nơi nào thích đi, bình thường ngầy ngốc nhiều nhất chính là ở nhà. Trên thế giới này, người Phát Lôi tín nhiệm nhất chỉ có cậu, lúc cậu không còn tín nhiệm được nữa, Phát Lôi sẽ đi đâu đây? Y có phải đang bức thiết muốn quay về thế giới cũ của mình hay không? Chính là, y đã không thể quay về a!

Địch Nãi mờ mịt vô thức đứng trên đường, nhìn dòng xe tới lui mà trong lòng trống rỗng. Đột nhiên cậu cảm thấy bản thân thật tàn nhẫn, mình thế nhưng lại đối xử như vậy với ân nhân cứu mạng. Chính là, Phát Lôi thật sự chỉ là ân nhân cứu mạng thôi sao? Giờ phút này cậu hoảng loạn như vậy, thật sự chỉ vì lo lắng cho ân nhân cứu mạng à?

Không, không phải như vậy. Địch Nãi tự nói với mình, không phải như vậy. Trong lòng cậu, Phát Lôi là sự tồn tại đặc biệt. Thiên tính chất phác nhiệt tình của Phát Lôi đã cảm nhiễm Địch Nãi, làm cuộc sống của cậu tràn đầy hi vọng, cho dù đã mất đi giấc mộng quan trọng nhất. Cho dù không thể trở thành bộ đội đặc chủng xuất sắc nhất, cậu cũng có thể tiếp tục cố gắng.

Địch Nãi tự nói phải bình tĩnh lại, Phát Lôi nhất định không đi xa, y không còn nơi nào để đi.

Đúng vậy, Phát Lôi không còn nơi nào khác để đi, bởi vì y vốn không thuộc về thế giới này. Ngày qua ngày Phát Lôi ở bên cạnh bầu bạn, trung tâm như một con chó nuôi trong nhà. Rõ ràng là thú loại tràn đầy dã tính nhưng bởi vì cậu mà phải co đầu rụt cổ ở một nơi chật hẹp nhỏ bé.

Chính là Địch Nãi biết, nếu Phát Lôi thực sự không muốn ở cạnh cậu, y vẫn có thể tìm ra nơi cư ngụ. Y không thích ứng với xã hội phức tạp thì có thể rời khỏi đô thị, đi tới những vùng rừng rậm nguyên thủy mà y quen thuộc. Thế giới này, vẫn còn rất nhiều nơi mà con người khó đặt chân tới, mà ở nơi đó, Phát Lôi có thể sinh sống rất tốt, tuy cô độc nhưng lại tự do.

Nghĩ tới đây, Địch Nãi lại cảm thấy trái tim mình co rút đau đớn. Cậu không thể nào tưởng tượng những ngày sống mà không có Phát Lôi. Chỉ nghĩ tới Phát Lôi đang một thân một mình ở một nơi mà cậu nhìn không thấy liền khó chịu cực kỳ.

Địch Nãi đột nhiên phát hiện, cậu sở dĩ có thể tự nhiên làm lơ tình cảm của Phát Lôi như vậy chính vì cậu chắc chắn Phát Lôi chỉ có thể dựa vào cậu, thế nên không chút kiêng nể hưởng thụ tình cảm của y?

Địch Nãi cảm thấy, chính mình thực xấu xa, cứ cố chấp suy nghĩ bản thân không phải người đồng tính mà không chịu mở lòng tiếp nhận Phát Lôi, kỳ thật cậu chẳng qua đang cố kỵ cái nhìn của mọi người, không muốn trở thành kẻ khác loài mà thôi.

Kỳ thật cha mẹ Địch Nãi đã qua đời, nếu muốn ở cùng một chỗ với Phát Lôi thì cậu không có lực cản quá lớn. Càng nghĩ Địch Nãi càng cảm thấy bản thân tội tệ, thực không xứng đáng với tình yêu của Phát Lôi.

Phát Lôi chân thành yêu cậu, cơ hồ trả giá hết thấy, cố gắng dung nhập vào cuộc sống của cậu. Chính là cậu cứ làm như không thấy, chỉ xem đó là đương nhiên. Làm một bộ đội đặc chủng, đó giờ Địch Nãi vẫn luôn tôn thờ đồ máu không đồ lệ, chính là giờ phút này, nước mắt cậu lại vô thức rơi xuống.

Địch Nãi rốt cuộc xác nhận, hóa ra cậu đã sớm yêu thích Phát Lôi, chỉ là vẫn không chịu thừa nhận mà thôi.

Thông suốt điểm này, Địch Nãi hít sâu một hơi, bắt đầu bình tĩnh nghĩ xem Phát Lôi rốt cuộc có thể đi nơi nào. Đột nhiên cậu nhớ tới, trừ bỏ ở trong nhà, Phát Lôi còn rất thích tới một nơi. Sân thượng! Nơi bọn họ sống là một khu chung cư hai mươi hai tầng, ở thành phố Côn Minh này, tòa chung cư này đã có thể xem là tòa kiến trúc khá cao.

Bởi vì muốn ngắm mặt trời nên ngẫu nhiên Phát Lôi sẽ lên sân thượng. Địch Nãi nhớ rõ, lúc đứng trên sân thượng nhìn thành thị trong ánh hoàng hôn, Phát Lôi mỉm cười thực vui vẻ. Địch Nãi đoán, Phát Lôi thực thích cảm giác được đắm mình trong cơn gió, bởi vì không thể bay lượn như trước kia, nhưng ít ra y có thể đứng trên sân thượng hóng gió, ngắm nhìn phong cảnh, thể nghiệm cảm giác bay lượn theo gió.

Nghĩ tới đây, Địch Nãi vội vàng xoay người chạy ngược trở lại, sau đó không ngừng nhấn nút thang máy. Đáng tiếc thang máy cố tình lại muốn đối nghịch với cậu, cứ đứng ở tầng nào đó không nhúc nhích. Địch Nãi chờ không kịp liền chạy thang bộ. Chờ Địch Nãi thở hồng hộc lên tới sân thượng thì quả nhiên nhìn thấy Phát Lôi ở đây.

Phát Lôi mặc áo khoác đứng đó, chống lan can ngắm nhìn thành thị chìm trong màn đêm bên dưới, vóc dáng cao ngất như vậy nhưng lại có cảm giác đui hiu không nói nên lời. Địch Nãi không lên tiếng, chỉ chậm rãi bước tới. Cảm giác của Phát Lôi vẫn nhạy bén như cũ, rất nhanh liền xoay người, trầm mặc nhìn Địch Nãi.

Giương mặt Phát Lôi không có biểu tình, chính là Địch Nãi vẫn nhìn ra sự cô độc cùng bị thương mà y đang che giấu. Dưới ánh mắt nghi hoặc của Phát Lôi, Địch Nãi chậm chậm tới gần, lúc chỉ còn cách nhau một cánh tay, cậu vươn tay ôm lấy cổ Phát Lôi, chẳng chút chất vấn đã hôn lên môi y.

Phát Lôi ngây dại, khẽ héch miệng tùy ý Địch Nãi liếm mát một vòng.

Khoảnh khắc hai đôi môi rời nhau, Địch Nãi nhẹ giọng ghé vào tai y thì thầm: “Thực xin lỗi Phát Lôi, đã làm người thương tâm.” Nói xong, cậu nhìn vào mắt Phát Lôi nói: “Phát Lôi, ta phát hiện ta yêu người. Người, còn nguyện ý yêu ta không?”

Phát Lôi nghe thấy câu này thì hoàn toàn hóa đá.

Thời điểm y tuyệt vọng thì Địch Nãi lại nói thương y, này nhất định là mơ? Nếu không phải Địch Nãi điên rồi thì chính là thế giới này điên rồi.

Chính là, cho dù là mơ thì cũng là giấc mơ tốt đẹp nhất, y hi vọng giấc mơ này có thể kéo dài, tốt nhất là vĩnh viễn không cần tỉnh lại.

Phát Lôi há miệng thở dốc một tiếng, sau đó hung hăng ôm lấy Dịch Nãi, hôn lên đôi môi mà mình ngày nhớ đêm mong. Cái ôm cùng nụ hôn của y thực chặt chẽ, giống như không bao giờ muốn tách ra nữa.

Phát Lôi ôm Dịch Nãi hôn rồi lại hôn, giống như vĩnh viễn cũng không đủ, mãi tới khi bụng hai người phát ra tiếng vang cầu nhau mới ngưng ngừng bật cười. Đã khuya lơ khuya lác rồi mà bọn họ vẫn chưa ăn cơm tối, sớm đã đói bụng.

Y lôi kéo Dịch Nãi trở về nhà bọn họ. Đúng vậy, nơi nào có Dịch Nãi thì đó chính là nhà của bọn họ.

....

Hoàn Phiên Ngoại 123.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chủng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Phiên Ngoại - Phán Xuyên (Hạ)

Dịch Nãi nhanh chóng chia tay với Lâm Nhiễm, cô bé đáng yêu kia đó bất hỏi có phải mình không tốt hay không. Dịch Nãi đáp: “Không, là ta không xứng với người. Thực xin lỗi.”

Dịch Nãi cả thấy thực áy náy, bởi vì một phút dao động của cậu mà thương tổn một cô gái tốt như vậy. Cũng may, bọn họ chỉ mới tiếp xúc một khoảng thời gian ngắn, cơ hồ không chính thức bắt đầu. Lâm Nhiễm cũng không phải người không hiểu chuyện, Dịch Nãi nói vậy thì thật sự không có tình cảm với mình, chỉ đành từ bỏ.

Tiếp đó Dịch Nãi tới tường báo vệ xin nghỉ việc, Phát Lôi cũng vậy. Cậu quyết định dẫn Phát Lôi cùng Tiểu Nhị trở về nhà cũ Tứ Xuyên.

Dịch Nãi sau khi suy nghĩ rất lâu mới quyết định như vậy. Thành thị không thích hợp với Phát Lôi, cũng không thích hợp với Tiểu Nhị, ngay cả cậu dân dân cũng mất đi nhuệ khí. Nếu cứ tiếp tục sinh sống như vậy, bọn họ sẽ không vui vẻ được.

Nhà cũ ở Tứ Xuyên của Dịch Nãi ở sâu trong núi, cuộc sống nơi đó tuy nghèo khó nhưng so với thành thị, Phát Lôi cùng Tiểu Nhị sẽ càng thích hoàn cảnh ở nơi đó. Cho dù Phát Lôi hóa thành hình thú chạy loanh quanh, chỉ cần cẩn thận một chút thì cũng không dễ bị phát hiện.

Tuy ở quê không còn cha mẹ nhưng Dịch Nãi vẫn còn một người cậu, còn có rất nhiều hàng xóm thân thiết trước kia. Huống chi, quê hương khó quên, cậu cũng có chút tưởng niệm quê nhà.

Hiện giờ khắp nơi đều là nạn dầu bẩn, thịt bẩn, ăn uống cũng không an toàn, cậu còn sợ Phát Lôi ăn trúng thịt nhiễm bẩn a! Không bằng trở về quê, tự trồng trọt tự nuôi heo.

Tuy một người nam nhân từng đi lính như cậu giờ lại về quê làm nông dân, rất có thể sẽ bị người ta cười nhạo. Chính là Dịch Nãi cảm thấy mình có văn hóa, có kiến thức, lại chịu được cực khổ, ở nông thôn nói không chừng có thể gây dựng một mảnh thiên địa của riêng mình, không cần làm ở thành phố.

Chiến hữu có ý muốn giữ lại Dịch Nãi: “Nếu là vì chia tay với em họ ta mà từ chức thì không cần đâu... Đây là duyên phận của hai người, ta hiểu. Giao tình của chúng ta không nên vì vậy mà bị ảnh hưởng.”

Dịch Nãi vỗ vỗ vai đối phương: “Ta biết a anh em tốt, chỉ là ta cảm thấy đây không phải là cuộc sống ta muốn, ta muốn về quê cũ xem có gì phát triển hay không.”

Chiến hữu chỉ đành chúc phúc: “Tốt lắm, chúc người sớm thành nghiệp lớn! Nếu có gì khó khăn thì nhớ tới tìm ta.”

Dịch Nãi cảm ơn chiến hữu, ôm đối phương một chút rồi vẫy vẫy tay rời đi.

Dịch Nãi đi mua vé xe chuẩn bị về quê, sau đó lôi kéo Phát Lôi thu thập hành lý. Căn hộ hiện giờ là nhà thiê, ngay cả đồ đạc cũng là của chủ nhà, vì thế hành lý của bọn họ cũng không nhiều.

Phát Lôi chưa từng về quê Dịch Nãi nên có chút tò hỏi đông hỏi tây, Dịch Nãi nhất nhất giải đáp.

Tiểu Nhị cũng bị cảm nhiễm niềm hưng phấn của Dịch Nãi, khôi phục lại chút linh động ngày xưa, bắt đầu chạy tán loạn trong phòng, làm mó đồ đạc vừa thu thập xong của Dịch Nãi hỗn độn một mảnh.

Dịch Nãi dờ khóc dờ cười xách nó tới sofa, mở phim hoạt hình ‘Tom and Jerry’ mà nó yêu thích cho nó xem.

Sau khi đồ đạc được thu dọn xong, Dịch Nãi liên hệ trả phòng với chủ nhà, sau đó nhét Tiểu Nhị vào ba lô, cùng Phát Lôi ngồi xe lửa về quê.

Dịch Nãi xa xỉ một phen, mua hai vé giường nằm. Này chủ yếu cũng vì Tiểu Nhị. Tiểu Nhị sẽ không thành thật nằm trong ba lô, thỉnh thoảng nó sẽ đùn đùn đẩy đẩy muốn lộ đầu ra. Bên ngoài người tới người đi, Dịch Nãi không dám để nó lộ diện, chỉ đành thỉnh thoảng thấy nó lộ đầu ra thì ấn nó vào ba lô, sau đó lén lút lấy cá khô uy nó.

Cho dù nằm trong khoang giường nằm, bộ dáng đặc biệt của Phát Lôi vẫn hấp dẫn rất nhiều ánh mắt. Vì tránh phiền toái, Dịch Nãi dứt khoát dùng ngôn ngữ thú nhân nói chuyện với Phát Lôi. Lúc này, mọi người đều dùng ánh mắt kính nể nhìn Dịch Nãi, có thể nói ngoại ngữ tốt như vậy, thực sự lợi hại a!

Dịch Nãi thâm cười trộm trong lòng, loại ngoại ngữ này cậu không cần học tập, chỉ uống một hớp nước thánh là biết rồi a. Nếu thế giới này cũng có nước thánh, nó tuyệt đối là báu vật vô giá a!

Dịch Nãi cùng Phát Lôi xuống xe lửa, ngồi thêm một chuyến xe mới về tới thị trấn, tiếp đó lại phải quá giang xe kéo mới về tới thôn. Cảm ơn chủ Lâm đã cho cậu quá giang, Dịch Nãi mua một ít bánh bích quy linh tinh ở quầy hàng rong ngoài cửa thôn, sau đó lôi kéo Phát Lôi đi lên núi.

Lần này trở về, Dịch Nãi chuẩn bị xây dựng phòng ở ở trên núi. Căn nhà dưới chân núi trước kia Dịch Nãi ở đã chuyển nhượng lại cho hàng xóm. Nhà cũ trên núi là nhà của ông bà nội Dịch Nãi ở khi còn khỏe mạnh. Ông cụ không muốn xuống núi, vì thế cha Dịch Nãi chỉ đành mở rộng hơn, xây thành một căn nhà ngói lớn có ba gian. Từ khi ông qua đời, căn nhà này cũng bỏ trống rất nhiều năm.

Dịch Nãi thả Tiểu Nhị ra ngoài, để nó chạy theo, dẫn Phát Lôi đi tầm nửa giờ, mồ hôi đổ ướt cả áo, lúc này mới nhìn thấy gian nhà cũ trên sườn núi.

Dưới ánh trời chiều, căn nhà thoát nhìn có chút cũ kỹ, dưới mái hiên giếng đầy mạng nhện. Nhiều năm không tu sửa nhưng cũng có thể tránh gió tránh mưa. Dịch Nãi đẩy cửa, phát hiện bên trong cũng khá tốt, tuy đầy tro bụi nhưng vẫn còn rất nhiều gia cụ, chỉ cần hào hào quét dọn thì có thể ở được.

Nhìn qua Phát Lôi, y vừa đặt hành lý xuống, đang đánh giá tình huống chung quanh, ánh mắt tràn đầy quang mang hưng phấn, một chút cũng không thất vọng. Dịch Nãi không khỏi mỉm cười, đây chính là nhà của bọn họ a.

Phát Lôi phát hiện Dịch Nãi nhìn mình, y liền quay đầu lại nắm tay Dịch Nãi, thấp giọng nói: “Cảm ơn người, Dịch Nãi.”

Dịch Nãi biết y có ý gì, liền nhướn mi cười hỏi: “Cảm ơn cái gì? Cảm ơn ta cho người ở một căn nhà xập xệ à?”

Phát Lôi nghiêm nghị nói: “Đương nhiên không phải. Cảm ơn người đã suy nghĩ cho ta. Cảm ơn người đã tiếp nhận ta.”

Phát Lôi nói những lời này thực chân thành, ánh mắt nhìn y lại nóng cháy như vậy, hết thấy đều làm Dịch Nãi run động, bàn tay bị Phát Lôi nắm lấy cũng có chút nóng lên. Dịch Nãi vô thức cảm thấy có chút quái đản, chỉ đành đập Phát Lôi một cái: “Đưa nước.”

Phát Lôi nắm tay Dịch Nãi, hơi cúi xuống hôn lên môi cậu. Bất quá, y hôn cũng không quá đạo, tuy nóng bỏng nhưng chỉ thử thăm dò liếm nhẹ môi Dịch Nãi. Cẩn thận như vậy giống như lo sợ cậu cự tuyệt. Trong lòng Dịch Nãi mềm nhũn, mở miệng nghênh đón tiến công của Phát Lôi. Lúc này Phát Lôi mới thuận thế vươn đầu lưỡi liếm thử trong khoang miệng Dịch Nãi, nhiệt tình liếm mát, khát cầu nồng nhiệt làm Dịch Nãi không thể không chế phát ra tiếng hỗn hển.

Tiểu Nhị ở bên ngoài dạo một vòng, sau khi tuần tra lãnh địa mới của mình, nó biểu thị thực vừa lòng, đang định vào nhà thì bị bụi bẩn làm sặc tới hắt xì một phát. Tiếng vang này đã đánh thức hai người đang ôm hôn bên trong. Phát Lôi lưu luyến chạm nhẹ môi Dịch Nãi, sau đó mới buông ra.

Đối với chuyện mình thế nhưng bị Phát Lôi hôn tới thất thần, Dịch Nãi khá đã kích, nửa ngày vẫn không lấy lại tinh thần. Liếm liếm đôi môi sưng đỏ, Dịch Nãi ho khan một tiếng che dấu đi biểu tình xấu hổ, xấn tay áo nói: “Đến đến, bắt đầu thôi. Nơi này bụi phủ đầy ba tấc rồi, không quét tước sạch sẽ thì ta không dám ở đâu a.”

Hai người nhanh tay lẹ chân thu dọn, rốt cuộc trước khi bầu trời tối đen cũng quét tước một vòng, sau đó ra giếng nước ở sau nhà lấy nước lau rửa gia cụ một lần. Rất nhiều gia cụ bị hư hỏng, bất quá miễn cưỡng vẫn có thể dùng được. Dịch Nãi quyết định sau khi ổn định sẽ tự học cách sửa chữa.

Dịch Nãi ngồi thử lên chiếc giường gỗ lớn trong phòng ngủ, xác định không quá ẩm ướt, có thể ngủ được. Tiếp đó cậu lột chăn dra đi giặt rồi phơi lên sào trúc ngoài sân. Tối nay, bọn họ tạm thời chỉ có thể trùm quần áo ngủ.

Làm xong hết thấy, Dịch Nãi thử kéo cầu dao điện trong nhà, phát hiện bóng đèn vẫn chiếu sáng bình thường. Thật tốt quá, như vậy thì không cần tìm thợ tới sửa đường dây.

Tổng thể mà nói, tình huống nhà cũ đã tốt ngoài tưởng tượng của Dịch Nãi. Cậu chỉ cần mua sắm thêm một ít vật dụng hằng ngày, tỳ như nồi chậu chén bát chén mâm linh tinh, tiếp đó tìm thợ mộc trong thôn làm vài món gia cụ thì cơ bản đã đầy đủ.

Dịch Nãi dọn hết đồ đạc trong hành lý ra, vật dụng hằng ngày thì để ngoài phòng khác, quần áo thì bỏ vào tủ gỗ, cuối cùng cũng xong.

Lúc này Dịch Nãi cùng Phát Lôi đều dính bụi đầy người, trên mặt cũng đầy vệt bẩn. Thấy trên mặt Phát Lôi dính đầy mồ hôi, Dịch Nãi nhịn không được giúp y lau đi. Đáng tiếc tay cậu cũng không sạch sẽ gì, lau lau một chút, Phát Lôi liền biến thành con mèo hoa.

Dịch Nãi nhịn không được cười khế, hơn nữa càng lúc lại càng lớn, cười tới mức đau thắt lưng. Nhìn bộ dáng chật vật của Dịch Nãi, Phát Lôi cũng cười, sau đó ôm lấy Dịch Nãi, tùy ý cậu tựa vào người mình nghỉ ngơi. Chỉ ôm nhau như vậy cũng làm Phát Lôi cảm thấy thực thỏa mãn, nhịn không được lại

ôm chặt hơn.

Địch Nãi cười một hồi thì ngừng lại, tựa vào người Phát Lôi thờ đốc. Trên người Phát Lôi có mùi mồ hôi nhưng không khó ngửi, đó hương vị tinh khiết của giống đực. Trước kia Địch Nãi không nghĩ tới có ngày mình lại yếu đuối tựa vào người một người nam nhân khác, chính là giờ phút này tựa vào Phát Lôi, cậu lại cảm thấy thực an tâm.

Qua một hồi, Địch Nãi đứng thẳng nói: “Đói bụng rồi, rửa mặt rồi ăn chút gì thôi!”

Cũng may trước đó Địch Nãi có mua một đồng thức ăn, hiện giờ có thể lấp đầy bụng. Địch Nãi nấu nước rửa mặt, sau đó cùng Phát Lôi lang thôn hồ yết. Một mối suốt cả ngày, sớm đã đói muốn chết.

Bếp lò trong nhà bếp được nhóm lửa, Địch Nãi cùng Phát Lôi ngồi tựa vào nhau, châu đầu, bắt đầu thương lượng ngày mai nên làm gì, hẳn là mua thức ăn với vài vật dụng hằng ngày. Cuộc sống mới của bọn họ đã chính thức bắt đầu.

Trong lòng Địch Nãi có rất nhiều ý tưởng, chính là không biết nên bắt đầu từ đâu nên chỉ đành nói ra tính toán của mình với Phát Lôi. Trước kia trong thôn sẽ phân chia ruộng đất, Địch Nãi định đầu xuân sẽ trồng vài loại cây lương thực. Bất quá, cậu cơ bản chưa từng làm ruộng, cần phải tìm nhóm người lớn trong thôn học hỏi kinh nghiệm.

Ngoài ra, bọn họ còn phải học thêm một nghề tay trái mới được, chỉ làm ruộng thôi thì không đủ sống a.

Dưới ánh sáng từ bếp lò, Địch Nãi thoát nhìn thực ôn nhu, Phát Lôi nhìn mà trái tim mềm mại vô cùng. Y nhìn không được sáp qua hôn lên mặt Địch Nãi.

Địch Nãi ngẩng người, đột nhiên nhũ mày cả giận nói: “Này, ta đang nói kế hoạch nghiêm túc, ngươi rốt cuộc có nghe không hả?”

Phát Lôi vội vàng gật gù. Đến giờ, trong lòng Phát Lôi vẫn có chút bất an, y sợ Địch Nãi sẽ hối hận. Dù sao y cũng không biết Địch Nãi có phải là nhất thời xúc động hay áy náy mới cùng một chỗ với mình hay không. Chính là nếu thật là vậy, Phát Lôi cũng thực luyến tiếc. Y yêu thích hết thảy mà Địch Nãi mang tới. Hiện giờ Địch Nãi lại đang tính toán tương lai của bọn họ, y sao có thể không vui?

Địch Nãi dẫn theo một người ngoại quốc tóc vàng mắt vàng về nhà đã gây oanh động không nhỏ ở thôn làng. Bất quá, hiện giờ Địch Nãi đang ở trên núi, mọi người rất khó gặp mặt, trợn xôn xao rất nhanh đã bình ổn.

Hiện giờ đứa nhỏ nông thôn cũng không thích đứng trong nhà, đều chạy ra ngoài làm công. Còn lại trong nhà đều là người già cùng trẻ nhỏ, này kì thực khá tiện cho Địch Nãi, dù sao cậu cũng không hi vọng mình cùng Phát Lôi bị vây xem.

Năm mới bắt đầu, Địch Nãi liền mua thật nhiều hạt giống, chuẩn bị trồng trọt.

Vạn sự khởi đầu nan. Chỉ làm nông cụ thôi cũng đã mất không ít ngày, càng miễn bàn tới chuyện xuống ruộng trồng trọt.

Địch Nãi cùng Phát Lôi đều là người mới, chỉ có thể chậm rãi theo các cụ trong thôn học hỏi. Bởi vì thường xuyên giúp các cụ chẻ củi dọn dẹp này nọ nên các cụ già đều thực thích bọn họ, cái gì cũng dạy.

Phát Lôi hiện giờ tràn đầy sinh lực, mỗi ngày cùng Địch Nãi vác cái cuốc ra ngoài, mặt trời mọc thì bắt đầu đi mặt trời lặn thì quay về nhà, giống như ngày cả chày mồ hôi cũng thực vui vẻ.

Lúc rảnh rỗi, Địch Nãi liền cùng Phát Lôi dẫn Tiểu Nhị chạy vào trong núi chơi đùa. Càng đi sâu vào rừng thì Địch Nãi lại càng yêu thích. Bởi vì ở nơi đó, Phát Lôi có thể hóa thành hình thú, tự do bay nhảy trong rừng. Y còn có thể giống như trước kia, ở trong rừng săn được một ít động vật, biểu hiện sức mạnh dã tính.

Địch Nãi ngẫu nhiên cũng cùng Phát Lôi vui đùa, tùy ý Phát Lôi bỏ gục mình xuống đất rồi cuống liếm. Phát Lôi hí mắt, gương mặt hổ giống như mang theo ý cười. Tiểu Nhị cũng vậy, ở trong núi rừng chơi đùa tới phát điên, thường xuyên cùng Phát Lôi tranh nhau liếm Địch Nãi, cứ như Địch Nãi là kẹo que vậy.

Vì niềm vui sướng của bọn họ lúc này, Địch Nãi cảm thấy cho dù vất vả một chút cũng xứng đáng.

Năm thứ hai, trong thôn có vài ngọn núi cần tìm người nhận thầu, giá cả thực tiện nghi, chỉ hai vạn khối đã có thể thuê mười năm. Bởi vì đều là núi hoang nên ngay cả cây trồng cũng không có, vì thế rất ít người trong thôn muốn nhận.

Địch Nãi vừa nghe liền động tâm. Cậu cùng Phát Lôi đều là lao động khỏe mạnh, cứ ôm mãi mảnh ruộng nhỏ thì đúng là đại tài tiểu dụng. Không bằng nhận thầu mấy đỉnh núi kia, làm thêm nghề phụ.

Địch Nãi cùng Phát Lôi thương lượng một chút, sau đó dùng số tiền tích góp nhận thầu. Nhưng dùng ngọn núi kia vào việc gì thì Địch Nãi có chút lúng túng.

Mới đầu, Địch Nãi tiêu tiền mua khá nhiều cây ăn quả. Thế nhưng bởi vì không có kinh nghiệm nên mùa đông đã bị đông chết rất nhiều, số ít còn sống sót, sản lượng thu hoạch được cũng không cao.

Sau đó Địch Nãi mua một chiếc TV nhỏ, thường xuyên coi các tiết mục nông dân làm giàu, cân nhắc tìm ra phương pháp. Cậu thấy trong TV có người

nuôi lợn rừng kiếm tiền, cậu cũng muốn thử một chút. Cậu cùng Phát Lôi làm, không muốn thêm người, mất hơn hai tháng mới dựng xong chuồng. Để nhanh chóng tiến hành, Địch Nãi còn mua rất nhiều sách cùng lên mạng tra xét tư liệu, sau đó mới mua một nhóm lợn rừng giống.

Mới đầu vẫn thực gian khổ. Thịt lợn rừng muốn ngon thì phải thả rông chúng trên núi. Địch Nãi dùng rào chắn vây một vòng đỉnh núi, ban ngày thả đám lợn rừng lên sườn núi chơi đùa. Bất quá như vậy thì mớ cây ăn trái trên núi liền gặp tai ương, thường xuyên bị đám lợn húc bật gốc.

Địch Nãi không vui, liền bảo Phát Lôi canh chừng cùng lừa chúng chạy khắp núi, không cho chúng có cơ hội dừng lại gây rối. Cũng may Phát Lôi là thú nhân, trời sinh có tính uy hiếp với nhóm động vật nhỏ, cách rất xa, chỉ cần ngửi thấy mùi của Phát Lôi thì đều sợ tới mức bỏ chạy tán loạn.

Tiểu Nhị cũng có thể giúp đỡ một chút, nếu đám lợn định húc hàng rào chạy trốn, nhất định sẽ bị nó dùng vuốt dọa hoảng chạy ngược trở lại.

Nhóm lợn cũng sinh bệnh, lúc này Địch Nãi phải chạy ngược chạy xuôi tìm kiếm trợ giúp. Bất quá ở vùng rừng núi heo lánh này ngay cả một bác sĩ thú y chính thức cũng không có. Địch Nãi ở trên mạng sưu tầm tư liệu rồi chạy ra ngoài thôn tìm người tới chữa trị cho đám lợn, quả thực tốn không ít khí lực.

Bất quá, lúc nhóm lợn đầu tiên được bán đi, Địch Nãi vẫn đếm tiền thực vui vẻ. Tuy chỉ kiếm lại được chút tiền vốn nhưng cậu đã có thể nhìn thấy tương lai tươi sáng sau này.

Ngày tháng cứ vậy bình thản trôi qua, Địch Nãi nuôi ngày càng nhiều, cũng có chút danh tiếng ở vùng lân cận. Cuộc sống của bọn họ cũng ngày càng tốt hơn.

Đêm giáng sinh năm 2011, Địch Nãi quyết định lãng mạn một phen. Buổi tối, cậu cầm một vỏ rượu gạo mà mình tự nhuộm rồi bảo Phát Lôi chờ mình bay tới đỉnh núi cao nhất ở phụ cận.

Ngồi trên tảng đá lớn, Địch Nãi vỗ vỗ vị trí bên cạnh ý bảo Phát Lôi mau ngồi xuống. Dưới ánh trăng bạc, bọn họ bắt đầu cùng nhau uống rượu. Đây là năm thứ năm bọn họ ở bên nhau. Năm năm này, gió mưa bão bùng gì bọn họ cũng đều cùng nhau trải qua, dẫu tích vất vả cũng ghi lại dấu ấn trên gương mặt bọn họ. Phát Lôi thoạt nhìn lại càng thành thực hơn, cũng anh tuấn hơn.

Địch Nãi uống một ngụm rượu vào miệng, sau đó đỡ bả vai Phát Lôi rồi sấp qua dùng miệng truyền rượu cho y.

Phát Lôi thuận theo hé miệng, mặc cho rượu chảy xuống cổ họng. Sau đó, y không để Địch Nãi có cơ hội lùi lại, giữ lấy bả vai Địch Nãi, đẩy sâu nụ hôn. Nụ hôn của Phát Lôi càng lúc càng kịch liệt, hung ác như mãnh thú đói khát.

Địch Nãi cũng kịch liệt đáp trả, cuốn lấy đầu lưỡi Phát Lôi thân mật giao triền, trao đổi nước bọt cho nhau. Khoái cảm tê dại từ nụ hôn chậm rãi lan tỏa, làm bọn họ kìm không được phát ra tiếng thờ dốt. Vừa hôn xong, Địch Nãi mỉm cười. Mấy năm nay, bọn họ càng lúc càng quen thuộc, chính là nhiệt tình dành cho nhau thì chưa từng biến mất, ngược lại lại càng lúc càng mãnh liệt.

Phát Lôi còn muốn hôn, nhưng Địch Nãi lại quay đầu đi để y hôn huyệt lên má.

Nhìn vẻ mặt có chút sợ sệt của Phát Lôi, Địch Nãi buồn cười sấp qua, dùng chóp mũi lạnh lẽo của mình cọ cọ mũi Phát Lôi, cười khế nói: “Hey, uống rượu trước đã. Đừng lãng phí rượu ngon của ta nga!”

Vì thế, hai người vừa ngắm ánh đèn dưới chân núi vừa mỗi người một ngụm cùng uống rượu. Địch Nãi mới uống vài hớp rượu trắng, chẳng những dạ dày mà toàn thân đều ấm áp hẳn. Mang theo chút hơi men, cậu bắt đầu cùng Phát Lôi lái nhai đủ thứ việc. Phát Lôi mỉm cười lắng nghe, ngẫu nhiên sẽ nói ra ý kiến của mình. Bất quá, phần lớn thời gian là chuyện chú nhìn mặt Địch Nãi, giống như vĩnh viễn cũng nhìn không đủ.

Bất tri bất giác, Phát Lôi ôm Địch Nãi vào lòng. Trái tim Phát Lôi này lên thực mạnh mẽ, cũng thực nhanh. Mỗi một nhịp đập đều nói cho Địch Nãi biết, người này thích mình cỡ nào. Địch Nãi ngẩng đầu, quyến luyến hôn lên môi Phát Lôi, chậm rãi mút nhẹ, chậm rãi miêu tả hình dáng của nó.

Rất nhanh, Địch Nãi biến thành tư thế nằm ngửa trong lòng Phát Lôi, bị ôm lấy tinh tế hôn môi. Vô số nụ hôn dày đặt phủ xuống mặt, cổ Địch Nãi, chậm rãi di chuyển xuống dưới.

Thời tiết thực rét lạnh, chính là trái tim bọn họ lại thực nóng bỏng, nóng tới mức lan tràn khắp toàn thân.

Số rượu còn lại trong vỏ cuối cùng cũng bị lãng phí, bất quá chúng lại được dùng vào mục đích khác. Sáng sớm hôm sau lúc tỉnh lại, Địch Nãi phát hiện mình bị hình thú của Phát Lôi ôm vào lòng, vậy thực nghiêm kín, mà bộ vị phía sau ần ần truyền tới chút đau đớn. Xem ra, đêm qua tình hình chiến đấu rất kịch liệt.

Địch Nãi mơ hồ nhớ lại, đến cuối cùng hình như Phát Lôi có dùng hình thú làm tình với mình. Chính là, cậu nhớ không rõ lắm, đầu óc vẫn còn chút mơ hồ. Đang định hỏi Phát Lôi thì y đột nhiên biến về hình người, đứng dậy chỉ về phía xa xa: “Mau nhìn, mặt trời mọc rồi.”

Địch Nãi nắm tay Phát Lôi nương theo lực kéo ngồi dậy, nhìn về phía trước. Quả nhiên mặt trời đỏ rực như lòng đỏ trứng đang chậm chậm dâng lên từ phía sau một ngọn núi. Khoảnh khắc đó, trời đất tựa hồ bừng sáng. Cảnh tượng như vậy, mặc kệ là khi nào, mỗi khi nhìn thấy đều làm người ta cảm thấy rung động, trong lòng cũng tràn trề hi vọng.

Trong cơn gió se se lạnh của buổi sớm, Địch Nãi nắm chặt tay người bên cạnh.

Cánh on người, có thể bồi ta ngắm mặt trời mọc, cảm ơn người vẫn luôn bầu bạn, không rời không bỏ. Chúng ta hãy cứ như vậy, cùng nhau ngắm mặt trời lặn, cùng nhau trải qua xuân hạ thu đông, tới tận khi già đi.

...

Hoàn Phiên Ngoại 124.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chủng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Phiên Ngoại - Duy Lạp Cùng Na Táp

Trời quang mây tạnh gió thổi hiu hiu, ánh mặt trời chiếu rọi khắp khe núi làm trái tim người ta cũng trở nên ấm dần dần. Trên con đường nhỏ bên bờ sông, Duy Lạp ôm vài miếng da thú xinh đẹp, định thừa dịp thời tiết tốt nhu chế mấy miếng da thú để dành cho mùa đông.

Bộ lạc vừa trải qua những trận mưa thu dai dẳng, trên con đường tràn đầy lá khô héo úa. Duy Lạp nhẹ nhàng né tránh những chiếc lá bước đi, bấp chần trắng nõn thon dài lộ ra, thoát nhìn cảnh đẹp ý vui. Mái tóc lục sắc xinh đẹp tung bay ở phía sau, làm Duy Lạp thoát nhìn hệt như một tinh linh xinh đẹp trong rừng.

Đi được một đoạn, bước chân Duy Lạp khựng lại, bởi vì trước mặt hắn vừa có một thú nhân bay tới, sau đó biến thành hình người đi tới. Duy Lạp lộ ra nụ cười yêu nghiệt chiều bãi của mình, nhẹ giọng hỏi: “Hey Cáp Đỉnh, đi săn về rồi à?”

Cáp Đỉnh gật đầu, từ trên lưng gỡ xuống một cái túi, tiếp đó lấy lòng Duy Lạp cười nói: “Duy Lạp, vừa nãy ta đi săn, cố ý hái vài quả khế cho ngươi, ngươi mang về từ từ ăn đi.”

Duy Lạp lục lọi túi da lựa hồi hồi, sau đó cầm một quả vừa lớn vừa đẹp đưa lên miệng cắn một ngụm, sau đó nhướng mi cười nói: “Cảm ơn a, ta ăn một quả là được rồi.”

Cáp Đỉnh có chút nóng nảy: “Đây đều là ta hái cho ngươi, ngươi cứ cầm hết đi!”

Duy Lạp khoát tay: “Không cần, nhiều như vậy ta ăn không nổi, còn lại ngươi mang về cho người nhà ngươi ăn đi!”

Cáp Đỉnh có chút thất vọng, bất quá nhìn bộ dáng Duy Lạp có vẻ rất cương quyết nên ngưng ngừng cưỡng cầu. Bất quá, nhìn da thú trên tay Duy Lạp, hắn linh động nói: “Ngươi định nhu chế da thú à? Để ta giúp ngươi!”

Duy Lạp vẫn lắc đầu: “Không cần, thú của ta ta thích tự mình làm.” Nói xong, Duy Lạp liền vòng qua Cáp Đỉnh, tiếp tục đi tới trước.

Nhìn bóng dáng Duy Lạp đi xa, Cáp Đỉnh lộ ra biểu tình si mê. Duy Lạp thực sự là vừa xinh đẹp lại vừa cá tính, hắn sao có thể từ bỏ chứ? Cáp Đỉnh cảm thấy, chỉ cần mình kiên trì thì nhất định có thể đoạt được trái tim mỹ nhân.

Lại nói tiếp, Duy Lạp tới bộ lạc dục hổ tộc đã hơn ba. Đại khái là vì bộ dáng Duy Lạp có chút lẳng lơ, tính tình cũng khá yêu mị, thú nhân trong bộ lạc yêu thích giống cái dục xà tộc này khá nhiều, thường xuyên có người đánh nhau tới đầu rơi máu chảy vì tranh giành Duy Lạp. Bất quá Duy Lạp vẫn luôn cao ngạo như vậy, không thấy hắn đối xử đặc biệt với thú nhân nào. Bởi vì, các thú nhân thích Duy Lạp đều nghĩ mình còn hi vọng, dốc hết tâm tư lấy lòng Duy Lạp.

Duy Lạp không cự tuyệt rõ ràng nhưng đối với những món đồ nhóm thú nhân đưa tặng, y chỉ ngẫu nhiên lấy một chút, không giống tiếp nhận mà cũng không giống cự tuyệt, làm người ta đoán không ra tâm tư của hắn. Bất quá càng vậy thì lại càng có nhiều người điên cuồng vì hắn. Duy Lạp giống như không phát hiện, mỗi ngày chỉ tự chăm sóc cuộc sống hằng ngày của mình.

Duy Lạp vừa ăn khế vừa tiếp tục đi ra bờ sông, hoàn toàn không nghĩ tới thú nhân Cáp Đỉnh kia rốt cuộc đã mất bao nhiêu tâm tư để hái khế cho mình. Tính tình như vậy quả thật có chút thái quá, rất nhiều phi thú nhân trong bộ lạc không thích Duy Lạp, nhìn thấy hắn tới liền tránh ra xa xa.

Tựa như hiện giờ, lúc Duy Lạp tới chỗ nước cạn của con sông thì nơi đó đã có rất nhiều người. Dù sao cũng hiếm có dịp trời nắng, rất nhiều người muốn nhân dịp này nhu chế sô da thú tích trữ. Thấy Duy Lạp tới, bọn họ liền tụ lại thành một nhóm thì thầm chỉ trỏ, không ai lên tiếng chào hỏi Duy Lạp.

Duy Lạp cũng không để ý, ném ruột khế vào lùm cỏ bên bờ sông, sau đó ném da thú xuống đất, chuẩn bị xử lý.

Nhóm phi thú nhân trong bộ lạc thực chán ghét Duy Lạp, cảm thấy giống cái dục xà tộc này thực yêu nghiệt, câu đi trái tim của rất nhiều thú nhân nhưng lại không chịu chọn ai.

Duy Lạp hoàn toàn không để ý tới chuyện này, hắn vẫn luôn như vậy, mọi chuyện cứ tùy tâm. Hắn sao có thể tùy tiện chọn một thú nhân tốt với mình mà mơ mơ hồ hồ kết thành bầu bạn chứ? Lỡ như sau này không thích thì sao? Cho dù đó là thần sáng thế thì hắn cũng không muốn ủy khuất mình.

Về phần đám phi thú nhân kia, bọn họ muốn nghĩ thế nào cũng được, bản thân không có bản lĩnh hấp dẫn thú nhân thì trách được ai? Hơn nữa, nếu thú nhân bị hắn quyến rũ được thì cũng do ý chí đôi phương không kiên định. Đây cũng coi là làm chuyện tốt, để bọn họ nhìn ra bộ mặt thật của những thú

nhân đó.

Duy Lạp đang chuẩn bị mài nhẵn da thú thì đột nhiên nghe thấy có người gọi mình: “Duy Lạp.”

Duy Lạp nhìn lại, mỉm cười: “Bối Nhĩ, người cũng tới rồi à, cùng làm đi!”

Bối Nhĩ có thể xem là người bạn phi thú nhân duy nhất của Duy Lạp trong bộ tộc dực hồ tộc. Bối Nhĩ vóc dáng nhỏ gầy, bộ dáng không xinh đẹp, lá gan cũng nhỏ, bởi vậy không có người bạn nào trong bộ lạc. Bất quá từ khi Duy Lạp tới bộ lạc, thấy Bối Nhĩ một mình ở sơn động bên cạnh thực vật và nên thường xuyên tiếp tế. Bối Nhĩ cũng vì thế mà có chút ý lại Duy Lạp, thường xuyên tìm Duy Lạp làm bạn.

Duy Lạp không ngại có một người bạn phi thú nhân như vậy. Bối Nhĩ không nói nhiều lại thực chịu khó, vì thế hai người ở chung cũng khá hợp. Lúc này, hai người cũng không nói nhiều, cúi đầu cùng nhau dùng tảng đá chà lên da thú.

Động tác của Duy Lạp thực lưu loát, rất nhanh đã xoa bóp tốt. Lau mồ hôi trên trán, nhìn qua Bối Nhĩ, Bối Nhĩ vẫn còn đang vất vả xoa bóp da thú, bởi vì khí lực nhỏ nên còn nhiều chỗ chưa chà sạch, Duy Lạp liền cười nói: “Người chưa ăn cơm à? Khí lực nhỏ như vậy, để ta giúp!”

Bối Nhĩ cảm kích mỉm cười: “Cảm ơn người.”

Duy Lạp cười cười, trên tay dùng sức chà, rất nhanh đã xử lý gần xong. Trong một lần ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn lên, Duy Lạp nhìn thấy ở bờ bên kia có một thú nhân bay tới, bắt đầu xử lý con mồi.

Thú nhân kia thoạt nhìn khá anh tuấn, bất quá trên mặt không có biểu tình, cũng không chào hỏi nhóm phi thú nhân cùng bờ, chỉ im lặng mở bụng xử lý con mồi. Đây là lần đầu tiên Duy Lạp nhìn thấy một thú nhân lãnh khốc như vậy, nhất thời cảm thấy hứng thú ngẩng đầu lên nhìn vài lần. Bất quá thú nhân kia từ đầu đến cuối không hề ngẩng đầu nhìn về phía bên này, Duy Lạp cũng không biết khi nhìn thấy mình, người nọ sẽ có biểu tình gì.

Duy Lạp nghe nhóm phi thú nhân thì thầm, nói thú nhân kia gọi là Na Táp, gì mà hấn sinh ra là si nhục của bộ lạc. Không biết vì cái gì, Duy Lạp đột nhiên có hứng thú với thú nhân kia. Buông tảng đá trong tay xuống, đi ra bờ sông rửa tay, sau đó hướng đối diện hô: “Này, Na Táp. Hôm nay người bắt được con thỏ à, thoạt nhìn ăn thực ngon a!”

Thú nhân bên bờ bên kia lạnh lùng liếc mắt một cái, không nói gì, cúi đầu tiếp tục làm chuyện của mình.

Duy Lạp có chút kinh ngạc, rất ít thú nhân không chấn động khi thấy bộ dáng của hấn, thú nhân này thế nhưng ngay cả chớp mắt cũng không có, quả thực làm người ta cảm thấy rất có tính khiêu chiến a!

Duy Lạp chưa từ bỏ ý định lại hướng bờ bên kia hô: “Này, Na Táp, con thỏ kia người có thể tặng cho ta ăn không a!”

Nhóm phi thú nhân bên bờ sông nghe Duy Lạp nói vậy thì đều cười ha hả, nói Duy Lạp thực không biết xấu hổ, cư nhiên lại dám đòi đồ ăn từ thú nhân như vậy. Duy Lạp không thèm để ý, vẫn như cũ khao khát nhìn chằm chằm Na Táp.

Na Táp bị nhìn nửa ngày, không biết vì sao về mặt hấn trở nên quần bách. Lưu loát lột da con thỏ, bỏ sạch nội tạng, rửa lại trong nước sạch sẽ rồi ném mạnh qua dòng sông, rớt xuống bên chân Duy Lạp.

Duy Lạp cười tủm tỉm nhặt con thỏ lên, hướng Na Táp phát phát tay: “Cảm ơn a!”

Bất quá Na Táp không để ý tới, xác con sơn dương đã xử lý tốt, không hề quay đầu lại bỏ đi.

Duy Lạp sờ mũi, cũng có chút xấu hổ, bất quá đối với thú nhân lạnh lùng này, hấn cảm thấy thực hứng thú. Đi tới bên cạnh Bối Nhĩ, dương dương tự đắc khoe con thỏ: “Trưa nay có thứ tốt, chúng ta cùng ăn đi!”

Bối Nhĩ sùng bái nhìn Duy Lạp, gật mạnh đầu. Duy Lạp cư nhiên dám bảo Na Táp lãnh khốc nhất bộ lạc tặng thức ăn, quả thực quá lợi hại!

Sau đó, Duy Lạp bắt đầu vô thức chú ý tới thú nhân Na Táp kia. Ngẫu nhiên có vài lần gặp lại Na Táp, bất quá Na Táp không hề nhìn tới Duy Lạp, cứ như không quen Duy Lạp, mà người ngày đó ném con thỏ cho Duy Lạp cũng không phải hấn.

Na Táp càng lạnh lùng thì Duy Lạp lại càng hứng thú. Hấn đã quen được nhóm thú nhân chiều chuộng, khó lắm mới gặp một thú nhân hoàn toàn không để ý tới vẻ đẹp của hấn. Duy Lạp không nghĩ sức quyến rũ bản thân không đủ, chỉ nghĩ Na Táp có chút cổ quái. Hấn nghĩ, chinh phục một đầu dã thú như vậy nhất định rất thú vị.

Duy Lạp cố ý tiếp cận Na Táp, dùng hết biện pháp làm đối phương hấp dẫn chú ý. Lúc tham gia lửa trại của bộ lạc, Na Táp ngồi ở một nơi thực xa, cũng không cùng người khác nói chuyện. Duy Lạp đi qua, thực thân thiết ngồi xuống nói: “Người chỉ có một mình thôi à? Không ngại ta ngồi cùng đi?”

Na Táp vẫn lạnh lùng nhìn Duy Lạp, một câu cũng không nói.

Duy Lạp không hề để ý, vươn tay xé thịt nướng trên kệ nướng, bất quá lại bị nóng phỏng tay. Hấn ‘a’ một tiếng rút tay lại, sau đó dùng ánh mắt ngập nước nhìn Na Táp.

Na Táp mỉm môi, biểu tình giống như thực buồn bực, xé một miếng thịt nướng trên kệ, dùng lá cây bọc lại rồi đưa cho Duy Lạp.

Duy Lạp thỏa mãn ăn thịt nướng, sau đó hé cái miệng đầy dầu hương Na Tạt nói: “Ăn ngon thật, người cũng mau ăn đi!” Hắn cảm thấy, vừa ăn thịt nướng vừa ngắm nhìn gương mặt không được tự nhiên của Na Tạt quả thực có chút thú vị. Na Tạt càng buồn bực thì Duy Lạp lại càng cao hứng trêu chọc hắn.

Duy Lạp biết vị trí của sơn động Na Tạt, thế là mỗi ngày cố ý tới tới lui lui ở đó, giả bộ như ngẫu nhiên gặp gỡ Na Tạt, rồi cùng Na Tạt vừa đi săn trở lại tới bờ sông, mặt dày mày dạn đòi y chia phần.

Mỗi lần Na Tạt đều bị Duy Lạp chọc giận tới nổi gân xanh, bất quá cuối cùng cũng chỉ có thể thỏa hiệp đáp ứng.

Duy Lạp được một tác lại muốn tiến một bước, bình thường cứ luôn quần quít Na Tạt, bảo đôi phương giúp mình hái trái cây. Nếu Na Tạt không chịu, hắn liền chặn đường rồi làm nũng khóc lóc om sòm. Na Tạt không có biện pháp, chỉ đành thuận theo hái trái cây mang về.

Rốt cuộc cũng được ăn trái cây Na Tạt hái, Duy Lạp vui sướng nhào tới hôn một cái lên mặt Na Tạt. Khi đó Na Tạt quả thực kinh ngạc tới không nói nên lời, nơi bị hôn chậm rãi đỏ ửng, đỏ tới mức sắp xuất huyết tới nơi. Duy Lạp vừa gặm trái cây vừa cười ha hả nhìn kiệt tác của mình, đắc ý không thôi.

Na Tạt vừa giận lại vừa xấu hổ. Hắn thực không hiểu phi thú nhân này rốt cuộc đang nghĩ gì, cả ngày cứ quần quít lấy mình. Từ nhỏ hắn đã ít nói, đối với phi thú nhân vẫn luôn lạnh lùng, bởi vì không có bằng hữu gì cả. Phi thú nhân trong bộ lạc mỗi khi nhìn thấy hắn đều đi đường vòng.

Na Tạt không biết vì sao Duy Lạp lại không sợ mình, ngược lại cứ quần quít không thôi. Nói tới thì Na Tạt cảm thấy thực chán ghét phi thú nhân phong tao như Duy Lạp, mỗi ngày cứ nhặng nhặng nhit nhit, không có phút giây nào thanh tịnh. Chính là bị quần lấy một thời gian, hắn cũng bắt đầu tập thành thói quen.

Ngày đó Duy Lạp lại túm được Na Tạt đang ở bờ sông nửa mặt, biết đôi phương định đi săn thì quần quít đòi đi cùng. Na Tạt không vui, hóa thành hình thú muốn bay đi. Nào ngờ Duy Lạp nhanh tay lẹ mắt lập tức bổ nhào lên lưng Na Tạt, ôm chặt cô hắn. Cứ vậy, Na Tạt liền mang theo Duy Lạp bay lên.

Duy Lạp ở trên lưng Na Tạt thay đổi một tư thế thoải mái, hưng trí bừng bừng nói: “A, thực lâu rồi mới được ra khỏi bộ lạc, thực vui về a. Ta nói này Na Tạt, chốc nữa người chờ ta đi đào măng đi!”

Na Tạt chờ Duy Lạp bay trên không trung, cảm thấy cả người đều không thích hợp, giống như ngay cả cánh cũng không biết nên đập thế nào. Đây là lần đầu tiên hắn tiếp cận phi thú nhân như vậy, không để ý tới Duy Lạp đang nói gì, hắn cứ một mực bay tới trước, suýt chút nữa đã va vào vách núi. Cũng may Na Tạt phản ứng nhanh, vội giang rộng cánh lượn một vòng, tránh được.

Duy Lạp hoảng sợ, suýt chút nữa đã bị hất văng xuống, vội vàng ôm chặt Na Tạt, không dám nói nhiều nữa.

Na Tạt tuy thực không tình nguyện nhưng vẫn chờ Duy Lạp bay tới một rừng tre rậm rạp. Duy Lạp vui vẻ ra mặt, cầm nhánh cây bắt đầu đào măng.

Na Tạt đi săn ở phụ cận, vừa bắt con mồi vừa cảnh giác nhìn vào rừng tre. Hắn săn được một con hoẵng, thấy xung quanh không còn con mồi nào khác liền bay trở về. Không ngờ ở trong rừng tre lại quơ được hai con dúi lớn.

Na Tạt thấy con mồi đã tạm đủ nên muốn quay về. Chính là Duy Lạp lại hưng trí, nhất quyết phải đào thật nhiều măng mới chịu. Na Tạt không lay chuyển được, chỉ đành đứng chờ. Nào ngờ một lúc trì hoãn này mây đen ở phía chân trời càng lúc càng dày, bắt đầu nổi giông. Duy Lạp luống cuống gói măng vào túi da thú, sau đó leo lên lưng Na Tạt, để đôi phương chờ mình đi tìm sơn động đục mưa.

Na Tạt trên không trung bay một hồi mới tìm ra một sơn động khá lớn, liền cùng Duy Lạp vào trong. Duy Lạp mặc mưa, sớm đã lạnh tới run rẩy bầy, không ngừng than lạnh.

Liếc mắt nhìn Duy Lạp một cái, tuy trong lòng có chút tức giận nhưng vẫn nhanh chóng nhóm lửa. Duy Lạp mặc da thú ẩm ướt, cho dù ngồi gần đồng lửa vẫn cảm thấy lạnh. Liếc nhìn Na Tạt, không khỏi nhắc nhở: “Này, người quay mặt lại đi, ta phải cời quần áo hong khô một chút.”

Na Tạt không nói gì, xoay người xách con hoẵng ra ngoài cửa sơn động, hóa về hình thú bắt đầu xử lý con mồi. Hắn sớm đã đói bụng.

Duy Lạp cẩn thận nhìn Na Tạt ở ngoài cửa, xác định đôi phương sẽ không đột nhiên xoay người mới vội vàng cời quần áo, sau đó treo lên nhánh cây đặt cạnh đồng lửa hong khô.

Duy Lạp cả người trơn bóng co rụt thành một đoàn ngồi bên đồng lửa, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Na Tạt. Hắn giống như vừa sợ Na Tạt quay lại lại vừa có chút chờ mong. Tâm tình mâu thuẫn như vậy làm hắn thực rối rắm.

...

Hoàn Phiến Ngoại 125.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chứng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Phiên Ngoại - Duy Lạp Cùng Na Tạp (Trung)

Tâm tình Na Tạp có chút xao động, giống như không thể không chế tưởng tượng bộ dáng trần trụi của Duy Lạp trong lòng. Chính là chỉ hoảng hốt một chốc mà thôi, ngay sau đó Na Tạp tự nói với mình, giống cái phóng đảng như vậy có gì đáng xem chứ, nói không chừng sớm đã bị người ta nhìn hết rồi.

Nghĩ tới đây, Na Tạp liền bình tâm, bắt đầu chuyên tâm dùng móng vuốt sắc bén xử lý con mồi. Sau khi lột da mổ bụng con hoẵng, Na Tạp dùng nước mưa rửa sạch máu loãng, sau đó cũng không xoay người vào trong, bắt đầu đốt thêm một đồng lửa ở ngoài cửa động, bắt đầu nướng thịt.

Duy Lạp nghĩ thấy mùi thịt nướng, bụng liền kêu vang. Đối với chuyện Na Tạp thế nhưng lại nhóm thêm một đồng lửa ngoài cửa son động, Duy Lạp không hiểu sao có chút cảm tức.

Mới đầu Duy Lạp chỉ cảm thấy chơi vui nên mới tiếp cận Na Tạp, chính là theo thời gian trôi qua, Duy Lạp phát hiện mình ngày càng để ý tới cảm thụ của đối phương, muốn nhìn gương mặt lạnh lùng của hắn xuất hiện nhiều biểu tình hơn. Thậm chí, Duy Lạp hi vọng Na Tạp có thể chuyên chú nhìn một mình mình.

Chính là, Duy Lạp ngầm tỏ ý nhiều lần như vậy mà Na Tạp vẫn không thay đổi, cũng không biểu lộ hảo cảm. Duy Lạp nhìn không được hoài nghi, chẳng lẽ mình thực sự không có chút hấp dẫn nào? Không, không có khả năng, những lúc ở cạnh nhau, nhịp tim Na Tạp đều đập rất nhanh, tuyệt đối không phải là hấn ảo giác. Như vậy, vì sao Na Tạp lại kháng cự tiếp cận mình?

Duy Lạp suy nghĩ nửa ngày vẫn không hiểu được. Khó khăn chết tiệt kia cả ngày không ừ hừ một tiếng, tâm tư thực khó đoán. Mặc kệ đi, chỉ cần là thứ mình muốn, nhất định phải tóm tới tay.

Mặc vào quần áo da thú đã được hong khô, Duy Lạp đi ra đồng lửa bên ngoài, mở miệng cười: “Oa, thực thơm!” Nói xong, Duy Lạp ngồi chồm hồm xuống, định đưa tay xé thịt nước.

Na Tạp không chút biến sắc đập bàn tay đang vron tới của Duy Lạp, xé một miếng thịt nước, dùng lá cây bọc lại rồi đưa qua.

Duy Lạp thăm cười trộm, nhận lấy thịt nướng Na Tạp đưa, bắt đầu ăn. Tên mặt lạnh này tuy thoát nhìn lạnh nhạt nhưng kỳ thực rất biết săn sóc người a.

Na Tạp cũng cầm một miếng thịt lớn gặm cắn, hấn ăn rất nhanh, ăn xong thấy thịt nướng có chút không đủ thì lại cầm vài miếng bắt đầu nướng.

Duy Lạp vừa ăn thịt nướng vừa nhìn chăm chăm Na Tạp, giống như trên mặt Na Tạp có hoa. Na Tạp vẫn nghiêm mặt, đường nét góc cạnh thực nghiêm nghị, giống như không phải đang nướng thịt mà làm một việc rất quan trọng.

Duy Lạp đột nhiên sáp qua, vron đầu lưỡi liếm lên khóe miệng Na Tạp một chút, sau đó làm như không có việc gì trở về chỗ cũ liếm liếm môi. Sau đó, Duy Lạp mỉm cười nói với Na Tạp đã cứng đờ bên cạnh: “Không có việc gì, chỉ là bên miệng người dính vụn thịt, vì không muốn lãng phí nên ta mới ăn luôn.”

Na Tạp trầm mặc nhìn Duy Lạp một lúc lâu, con ngươi màu râm nắng giống như có ngọn lửa bùng lên. Đột nhiên Na Tạp kéo tóc Duy Lạp, hôn lên đôi môi đỏ mọng xinh đẹp kia. Nụ hôn kia tràn ngập hương vị hung ác, đại khái đã đụng trúng răng Duy Lạp, bất quá Na Tạp không chút lùi bước, hung hăng áp tới, không chút kỹ xảo hung hăng mút vào, liếm loạn, giống như đã đói khát thật lâu.

Cho dù là nụ hôn hỗn loạn như vậy nhưng Duy Lạp vẫn cảm thấy choáng đầu hoa mắt, giống như ngay cả hít thở cũng quên mất. Nhịp tim Duy Lạp đập thật nhanh, tay chân luống cuống, chỉ có thể ngơ ngác thừa nhận. Đây kỳ thực cũng là nụ hôn đầu tiên của Duy Lạp. Tuy vừa nãy liếm bên khóe môi Na Tạp thoát nhìn kinh nghiệm rất phong phú, chỉ là kỳ thực hấn chỉ xúc động mới làm vậy mà thôi.

Na Tạp hôn một hồi thì buông lỏng Duy Lạp, lồng ngực phập phồng kịch liệt một trận, cuối cùng quay đầu đi, trầm mặc tiếp tục nướng thịt. Na Tạp cảm thấy mình có chút không thích hợp, thế nhưng lại xúc động hôn giống cái này, không phải mình thực ghét người này à, vì sao lại làm vậy chứ?

Lần đầu tiên thân mật tiếp xúc cứ vậy chấm dứt, mặt Duy Lạp nóng tới dọa người, quần bách nhìn chăm chăm đồng lửa không dám nói gì. Một lát sau, Na Tạp lại đưa cho Duy Lạp một khối thịt nướng. Duy Lạp nhận lấy, im lặng ăn.

Mưa vẫn tiếp tục kéo dài, tựa hồ vĩnh viễn sẽ không ngừng lại. Bọn họ không thể quay về, ăn uống xong vẫn phải tiếp tục ở trong son động chờ mưa tạnh. Duy Lạp cảm thấy thực nhàm chán, muốn tìm Na Tạp nói chuyện, chính là Na Tạp lại hóa thành hình thú trầm mặc nằm ngoài cửa động ngắm mưa, cứ hệt như một bức tượng điêu khắc.

Trông mắt Duy Lạp xoay chuyển, lại muốn chọc Na Tạp. Hấn cố ý chạy tới cửa son động nhìn mưa, sau đó vron tay đón những hạt nước mưa, lộ ra ngón tay thon dài. Thấy Na Tạp gối đầu trên chi trước không thèm nhìn tới mình, Duy Lạp liền búng nước mưa trong tay lên đầu đối phương.

Na Tạp run run một chút, sau đó lắc lắc đầu vẩy nước đi. Đại khái bởi vì vẩy không hết được, Na Tạp liền nâng chi trước lau đi. Bộ dáng kia vừa ngốc lại có chút đáng yêu, Duy Lạp nhìn không được phì cười.

Na Tạp trừng mắt liếc nhìn Duy Lạp một cái rồi quay đầu đi, cứ hệt như Duy Lạp không hề tồn tại. Duy Lạp thấy có chút vô nghĩa, liền xoay người trở vào trong, bất quá lại cố ý đi sát bên người Na Tạp. Lúc sắp đi qua, hấn bị một nhánh cây vấp chân, Duy Lạp linh cơ vừa động té lăn quay lên người Na Tạp.

Na Tạp bị Duy Lạp đè đau kêu rên một tiếng, sau đó ảo não ngẩng đầu nhìn Duy Lạp. Duy Lạp vui đầu ôm Na Tạp, nhân cơ hội sờ loạn trên người đối

phương. Ô ô, da lông thực bóng loáng, sờ lên thực thoải mái a. Bất quá, Duy Lạp vẫn biết không nên làm quá, vội vàng bò dậy.

Lúc đứng lên, Duy Lạp còn cố ý xoay xoay thắt lưng để lộ ra phần bắp đùi xinh đẹp. Na Tập thoáng nhìn thấy một màn này, con người lập tức trở nên u ám, hô hấp cũng dồn dập.

Duy Lạp cười đắc ý, vỗ vỗ bụi dính trên váy da thú, lắc lắc cái eo thon xinh đẹp đi vào đồng lửa bên trong.

Đáng tiếc, cho dù Duy Lạp dùng mọi cách khiêu khích, Na Tập vẫn không đột phát thú tính như hắn mong muốn. Bất quá tới tới, lúc Duy Lạp nằm xuống bên cạnh rồi chui vào lòng Na Tập ngủ, Na Tập cũng không cự tuyệt.

Người thấy hương vị giống đực đặc trưng trên người Na Tập, tâm tình Duy Lạp có chút kích động, thực muốn ôm Na Tập xoa xoa bóp bóp một phen, chính là hắn vẫn có sự rụt rè của giống cái nên không làm như vậy. Duy Lạp chỉ kéo cái đuôi lên ôm rồi chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Sau khi Duy Lạp ngủ say rồi, Na Tập yên lặng nhìn hắn nửa ngày, thẳng tới khuya mới ngủ.

Sau đêm đó, Duy Lạp hoàn toàn không xem Na Tập là người ngoài, mỗi ngày cứ quần quít không thôi, cứ hệt như cái đuôi theo Na Tập chạy khắp nơi. Lạc thú lớn nhất của Duy Lạp bây giờ chính là làm Na Tập liếc mắt tới mình nhiều hơn một chút, hoặc nói thêm vài câu.

Na Tập cảm thấy Duy Lạp thực phiền, cứ ra đủ loại nan đề, chính là làm thú nhân, hắn biết mình không thể so đo với giống cái. Bởi vậy, tuy thái độ lạnh nhạt nhưng Na Tập vẫn không cự tuyệt yêu cầu của Duy Lạp.

Trạng huống này duy trì tới tận mùa xuân năm sau.

Hoa đào trong sơn cốc nở rộ thực rực rỡ, vài ngày trước đó Duy Lạp còn nháo loạn với Na Tập chờ mình đi xem, thế mà mấy hôm nay lại không thấy bóng dáng.

Na Tập không biết vì sao tự dưng cảm thấy nôn nóng. Lúc Duy Lạp tìm tới, hắn cảm thấy thực phiền, nhưng đối phương không tới thì hắn lại khó chịu, trong lòng có chút trống rỗng, muốn đi xem người kia rốt cuộc đang làm gì.

Hôm nay lúc đi săn trở về, Na Tập không đi theo đường cũ mà vòng qua bên sơn động Duy Lạp. Không phải hắn cố ý muốn qua xem, chẳng qua hắn sợ Duy Lạp chốc nữa lại qua làm phiền nên mới qua xem thử thôi.

Không ngờ vừa bay tới gần sơn động Duy Lạp, Na Tập đã thấy một màn làm mình nổi trận lôi đình. Một thú nhân đang ngồi xổm bên chân Duy Lạp, thân thiết vuốt chân Duy Lạp.

Na Tập hất văng con mồi trên người, từ giữa không trung hướng về phía thú nhân kia rống to một tiếng. Thú nhân Cổ Đức nhận được khiêu khích liền bật người hóa về hình thú, xoay người cùng Na Tập chiến đấu.

Khoảnh khắc Duy Lạp còn đang sững sờ thì Na Tập cùng Cổ Đức đã lao vào đánh nhau, hắn chỉ đành trốn ra sau gốc cây. Dù sao, trường hợp cát bay đá văng thế này, phi thú nhân quả thực không chống đỡ nổi.

Các thú nhân vì Duy Lạp đánh nhau vốn cũng không phải lần đầu tiên. Duy Lạp biết rõ đám thú nhân này nếu không phát tiết xong thì sẽ không dừng lại, sau khi gào lên bảo dừng lại mà không có tác dụng, Duy Lạp dứt khoát trốn ở một bên xem náo nhiệt.

Bất quá, lúc này tâm tình của Duy Lạp có chút bất đồng. Hắn thực lo lắng nhìn Na Tập, sợ Na Tập bị thương. Hai lão hổ đầu tới long trời lở đất, rốt cục cũng phân thắng bại. Cổ Đức là bên chiến bại, xám xịt rồi đi.

Na Tập cũng bị thương, trên vai là một vết thương dài, thoạt nhìn có chút dữ tợn. Na Tập thờ hồng hộc nhìn chăm chăm Cổ Đức rồi đi, sau đó dúi tầm nhìn về phía Duy Lạp.

Duy Lạp có chút khiếp đảm bước qua: “Na Tập, người không sao chứ? Người chảy máu rồi.”

Na Tập thấy Duy Lạp tới gần thì đột nhiên bỏ nhào tới bỏ gục Duy Lạp xuống đất. Duy Lạp kinh ngạc hô: “A, Na Tập, người làm gì vậy?”

Trong lòng Na Tập tràn đầy lửa giận, Duy Lạp thật sự quá phóng đảng, vừa quần quít lấy mình lại vừa ôm ờ với thú nhân khác, thật sự không thể tha thứ.

Na Tập táo bạo vuron đầu lưỡi liếm loạn trên mặt Duy Lạp, càng liếm lửa giận trong lòng lại càng bốc cao. Không thể buông tha hắn, tuyệt đối không thể. Nghĩ vậy, Na Tập biến về kéo Duy Lạp đứng dậy, sau đó kéo hắn tựa vào lưng mình rồi biến về hình thú, bay vút lên không.

Duy Lạp kinh hãi ôm chặt Na Tập: “Này, Na Tập, người muốn chở ta đi đâu?”

Vừa về tới sơn động của mình, Na Tập thả Duy Lạp xuống, bật người hóa thành hình người, ấn Duy Lạp lên tường rồi dùng sức hôn môi.

Đây là lần đầu tiên Duy Lạp vào sơn động Na Tập, còn chưa kịp đánh giá hoàn cảnh nơi này thì đã bị nộ hôn bất thành linh đánh gãy. Nộ hôn lần này của Na Tập rõ ràng đã thuần thực hơn lần trước, Na Tập liếm lên môi Duy Lạp, đầu lưỡi cũng cường ngạnh khai mở răng nanh khép chặt rồi vói vào bên trong thẳm dò.

Đầu lưỡi nóng rực lại thô ráp lập tức làm thất lưng Duy Lạp mềm nhũn. Duy Lạp thử vuron lưỡi, rất nhanh liền bị Na Táp ngậm vào miệng hung hăng mút mạnh. Con người lực sắc của Duy Lạp nổi lên tầng hơi nước, cần cổ trắng nõn hơi ngẩng lên, kim không được phát ra một tiếng rên ngọt mị.

Phản ứng phóng đảng của Duy Lạp quả thực là đổ thêm dầu vào lửa, ánh mắt Na Táp tràn đầy dục vọng. Rời khỏi môi Duy Lạp, Na Táp cắn một ngụm lên cổ họng Duy Lạp, để lại một dấu ấn đỏ hồng. Bàn tay Na Táp cũng không nhàn rỗi, dùng sức kéo mở quần áo da thú trên người Duy Lạp.

Duy Lạp phát ra một tiếng kinh hô, hai tay đưa lên muốn che lại ngực, bất quá lại bị Na Táp túm chặt đặt lên tường, sau đó môi lưỡi Na Táp bắt đầu công chiếm hai điểm nhỏ trước ngực.

Na Táp ngậm một điểm, dùng sức mút rồi dùng răng nanh gặm cắn, lực đạo quả thực hơi lớn, rất nhanh liền làm nó sưng đỏ dựng đứng.

Duy Lạp nhũn mày hô: “Na Táp, nhẹ một chút, đau quá!”

Lời nói của Duy Lạp kì thực có chút làm nũng, nhưng lọt vào tai Na Táp thì không biết vì sao lại càng làm hắn tức giận hơn. Na Táp thô bạo lưu lại những vết hôn đỏ ửng trên làn da trắng nõn của Duy Lạp, bàn tay còn lại nhàn rỗi thì lần xuống dùng sức xoa bóp phần mông Duy Lạp.

Đầu ngón tay Na Táp cảm nhận được xúc cảm mềm dẻo, hạ thân đã cứng tới phát đau. Na Táp ôm Duy Lạp ném lên giường đá trải da thú. Duy Lạp vốn có ý định thân thiết với Na Táp nên mới nhẫn nhịn, chính là hành động thô bạo của Na Táp chọc giận Duy Lạp, hắn liền giơ chân đá một cước lên người Na Táp: “Na Táp, người đứng im đó cho ta, người định làm gì hả?”

Một cú này hiển nhiên không gây ra thương tổn, ngược lại lại chọc giận Na Táp, Na Táp bỏ nhào tới đè chặt Duy Lạp, hai tay túm lấy chân Duy Lạp kéo mở ra hai bên, tận tình gặm cắn một phen. Na Táp hành động thực thô bạo, đụng tới đầu liền hung hăng gặm cắn tới đó, bản tính mãnh thú trong lòng hoàn toàn phóng xuất.

Duy Lạp bị cắn tới khó chịu, cảm thấy từ cổ đến ngực đều đau đớn. Hắn bắt đầu chửi ầm lên, nhưng Na Táp lại giống như không nghe thấy, vẫn tiếp tục thô bạo. Na Táp dùng một tay kiềm chế tay Duy Lạp, tay kia thì thuận lợi kéo da thú dưới thân đối phương.

Cứ vậy, thân thể Duy Lạp bị lộ ra hoàn toàn. Duy Lạp vừa mắng vừa giãy dụa, vòng eo mảnh khảnh vặn vẹo không ngừng, quả thực làm Na Táp say mê. Na Táp túm lấy hai chân Duy Lạp, khoát chúng lên vai mình rồi nâng hai cánh mông co dãn, cúi người ngậm lấy vật nhỏ ngây ngô giữa hai chân Duy Lạp.

Duy Lạp nức nở một tiếng, nhắm mắt lại không dám nhìn. Na Táp hiển nhiên không có kinh nghiệm, chỉ theo bản năng hết mút lại liếm. Duy Lạp cũng là lần đầu tiên, bị đối phương mút tới vừa đau lại vừa thỏa mái, trong đầu trống rỗng, ngón tay siết chặt da thú dưới thân, đầu ngón tay cuộn lại, quả thực sắp co rút tới nơi. Duy Lạp run rẩy đẩy đầu Na Táp: “Buông ra, buông ra, từ bỏ!”

Na Táp không chút thả lỏng, dùng lưỡi cuốn lấy cùng liếm mút chồi non, còn dùng răng nanh cào nhẹ, sau đó ra ra vào vào ma xát. Sau khi Na Táp mút mạnh vài cái thì Duy Lạp run rẩy sợ hãi kêu lên một tiếng, bấp bủn run nhẹ rồi bắn ra.

Lúc Duy Lạp còn chìm trong trạng thái thất thần, Na Táp đã cấp bách tới khó kiềm chế, phun chất lỏng trong miệng ra rồi bơi loạn lên khe mông Duy Lạp, tiếp đó nhắc chân Duy Lạp lên rồi vọt thẳng vào trong.

Duy Lạp hô to một tiếng, đau tới mức nước mắt cũng chảy ra. Na Táp kì thực cũng không thoải mái gì, lúc này hắn mới biết hóa ra nơi đó chật tới vậy, kẹp hắn tới phát đau. Chính là, Na Táp thật sự nhịn không được, ngừng một chút rồi lại tiếp tục tiến tới, lưỡi dao thật cường thế đâm sâu vào khe hở chật chạp dưới thân Duy Lạp.

Duy Lạp điên cuồng cào lên lưng Na Táp, nhưng hết thầy không thể ngăn cản hành động của đối phương.

Na Táp mím môi, ánh mắt cuồng loạn, không ngừng chớp động phần eo. Hắn chỉ lo phát tiết bản thân mà không hề để tâm tới cảm thụ của Duy Lạp.

Duy Lạp bị Na Táp đè nặng trên người, một chân bị kéo vòng qua thất lưng Na Táp, chân kia thì bị khoắc lên vai, dưới thân hoàn toàn rộng mở, lưỡi dao sắc bén kia từng chút từng chút cắt xé da thịt bên trong, thật sự rất đau đớn. Vật nhỏ phía trước của Duy Lạp vốn vẫn còn hơi ngàng lên, bất quá sau đó bởi vì quá đau mà co rút lại.

Duy Lạp biết không có cách nào lay động Na Táp nên quật cường cắn môi, bắt đầu im lặng không phát ra chút âm thanh nào. Duy Lạp bị Na Táp lấn qua lộn lại làm vô số tư thế, làm tới mức Duy Lạp thất thần, sau đó ngay cả thờ dục cũng không còn đủ sức. Chờ Na Táp rút cuộc tận hứng rồi khỏi người Duy Lạp, Duy Lạp ngay cả ngón tay cũng không động đậy nổi.

Duy Lạp mở to mắt nhìn chằm chằm Na Táp, dùng hết chút sức lực cuối cùng nói: “Na Táp, ta hận ngươi.” Nói xong thì hắn cũng ngất đi.

...

Hoàn Phiên Ngoại 126.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Phiên Ngoại - Duy Lạp Cùng Na Tạt (Hạ)

Na Tạt nghe thấy Duy Lạp nói ‘ta hận ngươi’ thì kinh hoàng, lập tức thanh tỉnh lại. Lúc này Na Tạt mới phát hiện dưới thân Duy Lạp là một mảnh hỗn độn, hỗn hợp bạch trọc cùng máu tươi từ giữa hai chân chảy xuống, thoát nhìn có chút ghê người.

Na Tạt luống cuống tay chân leo xuống giường, bắt đầu tẩy trừ cho Duy Lạp. Duy Lạp vẫn hôn mê, lúc bị chạm vào nơi bị thương mới khó chịu lắm bầm vài tiếng. Lúc này Na Tạt mới biết mình đã gây ra bao nhiêu thương tổn. Sau khi tẩy rửa sạch sẽ, Na Tạt bắt đầu bôi thuốc cho bộ vị sưng đỏ kia.

Na Tạt ảo não phát hiện một màn làm mình căm tức trước đó thế nhưng chỉ là hiểu lầm. Bởi vì hắn nhìn thấy miệng vết thương dài nhỏ có lẫn bùn đất ở gót chân Duy Lạp. Có lẽ, lúc đó Cổ Đức đang giúp Duy Lạp kiểm tra miệng vết thương chứ không phải tình tứ gì cả.

Na Tạt mềm nhẹ giúp Duy Lạp rửa đi bùn đất trên miệng vết thương rồi bôi thuốc. Duy Lạp ngủ không ổn lắm, cứ thì thào gọi ‘phụ thân, mẫu phụ’ linh tinh, giống như rất khó chịu. Na Tạt đau lòng ôm chặt Duy Lạp vào lòng, thật chặt, giống như không bao giờ muốn buông ra.

Lúc chạng vạng thì Duy Lạp phát sốt, trán nóng rực, bắt đầu giãy dụa lung tung. Na Tạt thấy tình huống không ổn liền cổng Duy Lạp chạy đi tìm đại vu.

Đại vu nhìn sơ một cái liền biết đã xảy ra chuyện gì, im lặng liếc nhìn Na Tạt, sau đó đại vu nhanh chóng đi lấy thảo dược. Bất quá, cái liếc mắt thoáng qua kia làm Na Tạt run rẩy tới độ đầy mồ hôi.

Na Tạt biết, lần này mình thực sự đã sai rồi, lại còn sai rất lớn, thế nhưng chỉ vì suy nghĩ của bản thân mà hiểu lầm Duy Lạp, sau đó còn thô bạo tổn thương đối phương. Nhớ lại câu ‘ta hận ngươi’ của Duy Lạp, lồng ngực Na Tạt liền đau âm ỉ. Hắn không biết khi Duy Lạp tỉnh lại, mình rốt cuộc nên giải thích thế nào. Na Tạt cũng không biết, phải làm sao để Duy Lạp tha thứ cho mình.

Lấy chút dược ở chỗ đại vu, lại nghe đối phương nói một số chú ý khi dưỡng thương, sau đó Na Tạt cổng Duy Lạp về sơn động. Na Tạt ôm Duy Lạp cùng nằm trên giường, thỉnh thoảng lại giúp Duy Lạp lau mồ hôi, còn nắm chặt tay trấn an Duy Lạp, giống như chỉ có vậy Na Tạt mới có thể giảm bớt áy náy trong lòng.

Dưới sự săn sóc cẩn thận của Na Tạt, rốt cuộc tới giữa trưa hôm sau thì Duy Lạp tỉnh lại. Quả nhiên, Duy Lạp không lộ ra sắc mặt hòa nhẫn, vừa mở to mắt liền hung hăng cho Na Tạt một cái tát, sau đó lạnh lùng nói: “Ta muốn về nhà, đưa ta trở về.”

Na Tạt có chút lúng túng: “Ngươi bị thương, trước tiên cứ ở đây dưỡng thương đi!” Hắn biết, nếu lúc này để Duy Lạp rời đi thì cơ bản không thể vẫn hồi chuyện giữa bọn họ.

Duy Lạp cười lạnh: “Đúng vậy, là ngươi ban tặng.”

Na Tạt siết chặt nắm tay, cúi đầu giải thích: “Thực xin lỗi, ta sai rồi. Ta hiểu lầm ngươi.”

Lần này, Duy Lạp ngay cả cười lạnh cũng lười bởi: “Một câu xin lỗi là xong à?”

Na Tạt thực không biết nên trả lời thế nào, chỉ đành im lặng.

Lửa giận trong lòng Duy Lạp liền bùng lên: “Ta muốn về nhà, ta không muốn nhìn tới ngươi!”

Na Tạt không ừ hừ gì, đột nhiên đứng dậy múc canh thịt mình đã nấu sẵn trước đó vào ống tre, sau đó đi tới ngồi xuống trước giường, cẩn thận nói: “Ngươi nhất định đói rồi, uống chút canh đi!”

Gương mặt trước giờ vẫn lạnh nhạt lúc này có chút lầy lờn, nếu là trước kia, Duy Lạp chắc chắn đã nhảy cẫng lên. Chính là hiện giờ, Duy Lạp phát tay một cái đánh nghiêng ống tre, canh nóng cứ vậy đổ hết lên người Na Tạt.

Canh nóng rót lên đùi, lập tức bỏng thành một mảng đỏ, bất quá Na Tạt không để ý tới, ngược lại nắm lấy tay Duy Lạp: “Ngươi không sao chứ, ta xem xem.”

Tay Duy Lạp cũng bị văng trúng vài giọt canh, bất quá không tạo thành thương tổn. Na Tạt khăn trương lau đi nước canh rồi cẩn thận thổi thổi, sau đó mới nói: “Ngươi muốn đánh ta thế nào cũng được, nhưng cẩn thận đừng để chính mình bị thương.”

Duy Lạp lạnh lùng quay mặt đi, không thèm để ý.

Na Tạt đứng dậy vẩy đi nước canh trên người, sau đó vội vàng đi múc một phần canh mới. Dù sao da thịt hắn cũng thực thô dày, nóng một chút cũng không sao, hiện giờ phải làm sao để Duy Lạp ăn uống chút gì mới quan trọng.

Lúc này Duy Lạp nhất quyết không chịu quay đầu lại, càng miễn bàn tới chuyện ăn canh. Na Tạt thấy Duy Lạp như vậy thì đột nhiên tự tát mình. Âm thanh vang dội kia lập tức làm Duy Lạp chú ý quay lại. Nhìn Na Tạt làm vậy, Duy Lạp cũng có chút giật mình, bất quá chỉ lạnh lùng nhìn mà không ngăn cản.

Na Tạt vừa thấy liền biết có kết quả, liền bắt đầu không ngừng tát mình. Lực đạo của Na Tạt không nhỏ, rất nhanh hai bên mặt đã sưng phù, ngay cả

khóe miệng cũng chảy ra máu tươi.

Nhìn gương mặt hệt như đầu heo của Na Tạt, tâm tình Duy Lạp cũng khá hơn một chút, rốt cuộc từ bi nói: “Ta đói bụng.”

Na Tạt giống như được đại xá lại chạy đi múc canh nóng, sau đó thổi thổi cho nguội bớt rồi mới đưa cho Duy Lạp. Duy Lạp cả ngày không ăn cơm, sớm đã đói bụng, ừng ực ừng ực, rất nhanh đã uống xong, lại muốn thêm một phần. Uống canh xong, Duy Lạp không thèm để ý tới Na Tạt, xoay người nằm xuống.

Mấy ngày kế tiếp thì tình huống này thường xuyên diễn ra, Duy Lạp không đề cập tới chuyện về nhà nữa, bắt đầu không chút khách khí sai khiến Na Tạt, bảo hẩn làm cái này làm cái kia. Lúc thì Duy Lạp đòi ăn tuyết long quả tít trên núi cao, lúc thì muốn ăn cây hương trong khe sâu.

Na Tạt ngậm bồ hòn làm ngọt, nghe Duy Lạp thích gì thì lập tức bay đi tìm. Bất quá, đại vu có cấm dặn Duy Lạp không thể ăn thịt nướng, vì thế hẩn xé thịt thành sợi nhỏ, sau đó nấu canh cho Duy Lạp uống.

Duy Lạp mỗi ngày đều hát hảm sai khiến, cứ sai ý thì tát một cái, Na Tạt hoàn toàn không phản kháng.

Chính là, ngẫu nhiên Na Tạt sẽ hóa thành hình thú nằm trong góc nghỉ ngơi, nhìn Duy Lạp nằm trên giường, nghĩ lại chuyện khi trước, hẩn không khỏi có chút thương tâm. Duy Lạp nhiệt tình trước kia tựa hồ chỉ còn trong giấc mộng, chính là, Na Tạt biết, tất cả đều là lỗi của mình.

Qua vài ngày, thương thế của Duy Lạp cơ bản đã dưỡng tốt, con giận cũng tiêu tan một chút. Bất quá, Duy Lạp vẫn không ngừng sai bảo Na Tạt. Có thể để người mình thích cố gắng lấy lòng mình, cơ hội tốt như vậy, Duy Lạp sao có thể bỏ qua?

Hôm nay Na Tạt vì hái nấm đầu khi quý hiếm trên núi mà vô thức xông vào lãnh địa của sư đầu thú. Tuy Na Tạt là thú nhân cường tráng nhưng ở trong địa bàn của người ta, hẩn không có cách nào không chút tổn hao trốn thoát. Cuối cùng, dựa vào đôi cánh của mình, Na Tạt mới có thể mở đường máu ồm sồ nham chưa bị rớt trở về.

Duy Lạp nhìn thấy Na Tạt mang đầy vết thương trên người thì cũng có chút khiếp sợ. Na Tạt không nói gì, chỉ đưa nấm đầu khi cho Duy Lạp rồi chui vào góc sơn động, buồn thiu nằm liếm vết thương.

Na Tạt dù sao cũng là người Duy Lạp thích, nhìn thấy Na Tạt bị thương, trong lòng Duy Lạp cũng thực khổ sở. Duy Lạp nhìn một lúc, cuối cùng vẫn cảm thảo được giúp Na Tạt bôi. Na Tạt quả thực có chút vừa mừng vừa lo. Đây là Duy Lạp tha thứ cho mình à?

Duy Lạp bôi thuốc xong thì không làm thêm động tác gì dư thừa, đứng dậy rồi đi, Na Tạt có chút luống cuống, thực không biết Duy Lạp đang nghĩ gì trong lòng. Khoảng thời gian này Na Tạt vẫn luôn nom nớp lo sợ, sợ những cố gắng của mình bấy lâu đều uống phí, vì thế lại càng cố gắng lấy lòng Duy Lạp.

Trải qua khoảng thời gian này, Na Tạt đã sớm hiểu ra, mình thật sự đã thích Duy Lạp.

Duy Lạp tuy thoát nhìn phóng đảng nhưng không hề lạm tình. Trong bộ lạc có nhiều thú nhân yêu thích như vậy nhưng không có ai có thể thật sự thân cận. Hẩn cảm thấy mới đầu mình cứ ôm thành kiến về Duy Lạp quả thực không đúng.

Nói thật, người như hẩn, có thể được giống cái xinh đẹp như Duy Lạp yêu thích thì còn cầu mong gì hơn? Na Tạt kì thực có chút tự ti không dám xác nhận, Duy Lạp thực sự yêu thích mình sao, mình chính là kẻ bị tộc nhân gọi là sự sỉ nhục của bộ lạc a. Na Tạt cứ luôn sợ hãi, sợ Duy Lạp biết chuyện sẽ ghét bỏ mình. Thần sáng thế để hẩn có được tình yêu đẹp như vậy rồi lại mất đi, hẩn nhất định sẽ phát cuồng.

Sau khi thương tích Duy Lạp khỏi hẩn, hẩn liền bảo Na Tạt chờ mình dạo chơi. Hiện giờ Na Tạt chỉ ước gì Duy Lạp chịu đi săn với mình, bởi vì chỉ có vậy thì bọn họ mới có thể thân thiết hơn. Khoảng thời gian này bầu không khí giữa hai người đã tốt hơn rất nhiều, chính là Duy Lạp vẫn không lộ ra sắc mặt hòa nhã. Na Tạt cũng không để ý, chỉ cần Duy Lạp còn ở bên cạnh hẩn là tốt rồi.

Hôm nay Duy Lạp dạo chơi thỏa thích trên thảo nguyên, lúc ôm bó hoa tươi mình hái được ngồi trên lưng Na Tạt quay về sơn động thì thấy Bối Nhĩ. Đã vài ngày không gặp người bạn này, Duy Lạp thực vui sướng gọi Bối Nhĩ, muốn cùng đối phương tâm sự.

Lúc hai phi thú nhân trò chuyện, Na Tạt đứng sát bên cạnh, đôi mắt thực trông mong. Duy Lạp không vui, hẩn có vài chuyện tư mật muốn nói với bằng hữu, vì thế đuổi Na Tạt đi.

Na Tạt cũng không bay đi xa mà ẩn mình trong rừng cây cách đó không xa, chờ Duy Lạp.

Duy Lạp không có cách nào, bất quá cũng biết Na Tạt không thể nghe bọn họ nói chuyện nên cũng mặc kệ.

Bối Nhĩ hỏi Duy Lạp: “Mấy hôm nay ngươi đi đâu vậy? Đã mấy ngày rồi không thấy, ta cứ nghĩ ngươi xảy ra chuyện!”

Duy Lạp cười cười: “Hi hi, ngươi cũng thấy đó, ta có chuyện gì đâu, ta chỉ ở bên sơn động Na Tạt thôi.”

Bối Nhĩ kinh ngạc mở to mắt: “Ngươi thật sự thích Na Tạt à? Về sau muốn ở cùng một chỗ với hẩn sao?”

Duy Lạp vuốt vuốt cằm nghĩ nghĩ, sau đó nháy nháy mắt với Bối Nhĩ: “Đây thì phải xem biểu hiện của hẩn, bất quá tạm thời, ta cảm thấy như bây giờ cũng không tệ.”

Bối Nhĩ có chút do dự hỏi: “Kìa, người có biết chuyện của Na Táp không?”

Duy Lạp nghi hoặc hỏi: “Chuyện gì?”

Bối Nhĩ kể lại đại khái cho Duy Lạp. Hóa ra, lúc Na Táp chào đời, mẫu phụ của hắn vì khó sinh mà qua đời, mà điều kì lạ chính là thú vẫn của Na Táp cư nhiên không giống với phụ thân của hắn, thú vẫn của phụ thân là màu đen, thế nhưng thú vẫn của Na Táp lại là màu rậm nắng. Trong bộ lạc, chuyện này quả thực quái lạ. Bởi vì thú vẫn của thú nhân đều được truyền thừa từ phụ thân.

Phụ thân Na Táp nhìn thấy đứa nhỏ thì trái tim lạnh băng. Hắn cảm thấy Na Táp không phải đứa nhỏ của mình. Rất nhiều người trong bộ lạc cũng nghĩ như vậy. Nếu Na Táp không phải đứa nhỏ của hắn thì lai lịch của Na Táp cũng rất khả nghi, rất có thể bầu bạn đã phản bội hắn. Chính là, mẫu phụ Na Táp đã chết rồi, rốt cuộc không có ai biết được sự thật năm đó.

Phụ thân Na Táp vì hận Na Táp chào đời mà hại chết mẫu phụ, hơn nữa lại cảm thấy Na Táp không phải đứa nhỏ của mình nên thái độ rất lạnh nhạt, sau khi Na Táp có thể biến hóa thì đưa tới một son động đã bị bỏ hoang, để Na Táp tự sinh tự diệt.

Mọi người thì cho rằng Na Táp là sự sỉ nhục của bộ lạc nên không ai chịu nhận nuôi. Từ nhỏ tới lớn, cơ hồ không có tiểu thú nhân nào chơi cùng Na Táp, chỉ có mấy thú nhân già, thấy Na Táp đáng thương nên cho hắn chút đồ ăn cùng truyền dạy kinh nghiệm đi săn. Na Táp đã lớn lên trong hoàn cảnh như vậy.

Duy Lạp hiểu ra, hóa ra tính cách lạnh lùng của Na Táp đã hình thành như vậy. Không biết vì cái gì, Duy Lạp cảm thấy có chút thương tiếc.

Sau ngày đó, Duy Lạp cũng không làm mặt lạnh với Na Táp nữa. Na Táp cao hứng không thôi, thế nhưng không vì thế mà làm ra những hành động thân mật, càng miễn bàn tới chuyện hôn hít.

Duy Lạp cảm thấy có chút kỳ quái, dù sao thú nhân quả thực rất xúc động. Nghĩ Na Táp vẫn còn để ý chuyện lần đó, Duy Lạp còn có ý giải thích: “Ngày đó ta xuống sông bắt cá, muốn làm canh cá cho người uống, không ngờ bị miếng cắt bị thương, Cổ Đức vừa vịn đi ngang qua, thấy ta bị thương nên xem giúp thôi. Ta cũng khó tự xử lý gót chân nên để Cổ Đức xem hộ, không ngờ lại làm người hiểu lầm.”

Na Táp nghe vậy thì thực cảm động, bất quá cũng thực áy náy. Từ nhỏ tới lớn, không có ai để ý tới hắn như vậy, thế mà hắn lại tổn thương đối phương, quả thực không thể tha thứ. Chính vì thế Na Táp lại càng dụng tâm đối tốt với Duy Lạp, cũng không dám thân cận. Hắn sợ mình xúc động lại tổn thương Duy Lạp, lần đó thương tích quả thực rất nghiêm trọng, mất vài ngày mới có thể xuống giường.

Duy Lạp không biết Na Táp rốt cuộc không tự nhiên cái gì. Hắn nghĩ đủ mọi cách, khiêu khích tới dục hòa tận trời nhưng Na Táp vẫn luôn có cách dập lửa. Duy Lạp tức giận không thôi, bất quá cũng không thể ép buộc đối phương làm tình với mình.

Hôm nay lúc đi săn, Duy Lạp nhìn thấy một con sông khá trong, vì thế liền nhảy xuống tắm rửa. Duy Lạp gọi Na Táp ở trên bờ: “Này, nước sông thực mát, người cũng xuống tắm một chút đi!”

Na Táp nhìn Duy Lạp lộ ra lồng ngực trắng nõn trong dòng nước thì lập tức quay đầu đi, không dám nhìn lại. Na Táp sợ mình nhìn nhiều lại bộc phát thú tính. Duy Lạp ở trong nước đùa nghịch nửa ngày mà không thấy Na Táp xuống, cuối cùng chỉ đành bắt đỉ tắm rửa rồi lên bờ.

Lúc trở về, bọn họ đụng phải vài thú nhân đồng dạng cũng ra ngoài đi săn. Duy Lạp cố ý thân cận mấy thú nhân kia, cùng bọn họ nói nói cười cười, quả nhiên, Na Táp bị kích thích. Lúc về tới son động, Na Táp liền kéo Duy Lạp mà hôn kịch liệt: “Người là của ta, không được thích người khác!”

Na Táp rốt cuộc cũng nói ra những lời trong lòng.

Duy Lạp hài lòng mỉm cười: “Ta là của người à? Kìa sao người không chịu chạm vào ta? Người không chịu chạm ta thì ta chỉ đành tìm người khác thôi.”

Na Táp rống to: “Người không được làm vậy!” Bất quá đột nhiên đỏ mặt thực khả nghi: “Không phải ta không chịu chạm vào người, ta sợ mình sẽ tổn thương người.”

Duy Lạp mỉm cười hôn một ngụm lên khóe miệng Na Táp: “Đưa ngực, người chỉ cần thận một chút thì sẽ không sao.”

..... của đồng của đồng bơi bơi một ngàn chữ....

Duy Lạp dù sao cũng là lần đầu tiên cảm nhận được sức hấp dẫn của ái tình, tuy mệt mỏi nhưng tinh thần lại thực hưng phấn. Bất quá Na Táp không dám làm nhiều, sợ làm bị thương Duy Lạp, liền ôm đối phương, hôn lên môi lên mặt rồi dỗ hắn ngủ.

Lúc mơ mơ màng màng, Duy Lạp nghĩ thầm, chuyện vui sướng như vậy cư nhiên đến bây giờ mới làm, về sau nhất định phải làm nhiều hơn mới được a.

...

Hoàn Phiên Ngoại 127.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chủng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Phiên Ngoại - Mã Cát Cùng Hách Đạt

Hách Đạt là một kẻ ngốc, là thú nhân ngốc nhất trong bộ lạc.

Mã Cát ném một xâu cá xuống đất, trong lòng thầm mừng té tát một trận rồi thở phào nhẹ nhõm trở về nhà.

Hắn thực không ngờ, mình vui vẻ bắt cá mang tới cho Hách Đạt thì lại nhìn thấy Hách Đạt đang cố lấy lòng giống cái dục xà tộc vừa mới tới kia. Tên Duy Lạp kia thể nhưng còn xoi mói chọn lựa, chỉ cầm mấy trái xinh đẹp nhất rồi thần nhiên bỏ đi. Hách Đạt thể nhưng còn nhìn theo bóng dáng Duy Lạp, ngây ngốc cả nửa ngày.

Duy Lạp kia có gì tốt mà nhiều thú nhân theo đuổi như vậy chứ, ngay cả Hách Đạt ngốc kia cũng chạy theo lấy lòng. Không phải thất vọng nhỏ một chút, gương mặt đẹp một chút thôi à? Đám kia đều là đám ngốc chỉ biết trông mặt mà bắt hình dong!

Mã Cát nghiêng răng nghiêng lợi, quyết định từ hôm nay trở đi không thèm để ý tới Hách Đạt nữa, cứ để tên ngốc đó tự sinh tự diệt!

Mã Cát quyết tâm không được mấy ngày thì Hách Đạt đột nhiên tới tìm.

Vóc dáng Hách Đạt khá cao lớn, thể nhưng đứng trước Mã Cát thì không hiểu sao cứ luôn co rúm. Hách Đạt ấp a ấp úng hỏi: “Mã Cát, ta muốn hỏi người một chút, cái vòng cổ người đeo trước kia làm thể nào vậy?”

Mã Cát vừa nghe thì dạ dày liền phát đau. Hách Đạt khẳng định muốn làm vòng cổ để lấy lòng Duy Lạp. Tên ngốc này, sao chưa từng thấy hắn nghĩ tới chuyện tặng quà cho mình?

Mã Cát trừng Hách Đạt, tức giận nói: “Người muốn học làm rồi tặng cho Duy Lạp đúng không?”

Hách Đạt ngượng ngùng gật gật đầu: “Đúng vậy, ta thấy vòng cổ của người thật xinh đẹp, có lẽ Duy Lạp sẽ thích.”

Mã Cát quả thực tức tới muốn nổ phôi, hít sâu vài hơi rồi mới lạnh lùng nói: “Ngu ngốc, người đừng có tặng đồ cho Duy Lạp nữa. Hắn sẽ không thích người đâu.”

Hách Đạt gãi gãi đầu, âm thanh hơi nhỏ đi: “Ta chỉ muốn thử thôi.”

Mã Cát quả thực hết chỗ nói rồi, thể nhưng nhìn bộ dáng ngu ngơ của Hách Đạt thì lại có chút mềm lòng. Tuy thực không vui nhưng Mã Cát vẫn dạy Hách Đạt làm vòng cổ.

Chính là, trong giấc mơ, Mã Cát lại mơ thấy Hách Đạt làm xong vòng cổ lại tặng cho mình.

Đương nhiên, sự thật hoàn toàn trái ngược giấc mơ, vài ngày sau, Mã Cát vô tình gặp gỡ Duy Lạp, trên cổ Duy Lạp chính là vòng cổ mà Hách Đạt làm. Khi ấy Duy Lạp đang cười nói với một thú nhân, thú nhân nọ hái một bó hoa tươi thật to mang tới, Duy Lạp không chút khách khí nhận lấy.

Thấy một màn như vậy, Mã Cát quả thực nổi trận lôi đình. Tiện nhân này nhận quà của Hách Đạt rồi thể nhưng còn dám quyến rũ thú nhân khác, quả thực là không biết xấu hổ mà.

Nhìn chiếc vòng đeo trên cổ Duy Lạp, Mã Cát chỉ hận không thể lao tới giật phăng xuống. Mã Cát đi qua, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi Duy Lạp: “Nếu người không thích người ta thì đừng có luôn nhận đồ lung tung. Người như vậy đúng là không biết xấu hổ!”

Duy Lạp cười nhạt: “Người khác thích cho thì ta vui vẻ nhận thôi. Thế nào, người trong lòng của người không tặng đồ cho người nên ghen tị đúng không? Ta nói a, ai bảo người không xinh đẹp như ta chứ? Không thích nhìn thì sao, người cần ta à?”

Mã Cát tức giận tới không nói nên lời. Duy Lạp thì đắc ý bỏ đi.

Mối thù của Mã Cát cùng Duy Lạp cứ vậy mà bắt đầu hình thành.

Lần này Mã Cát thật sự tức giận. Hắn cảm thấy mình thích một kẻ ngu ngốc như Hách Đạt thì mình còn ngốc hơn cả kẻ ngốc. Mã Cát quyết định trước khi mình yêu thích người khác, nhất định sẽ không đi tìm Hách Đạt, cũng không thèm nói chuyện.

Mã Cát không còn đi tìm Hách Đạt, cũng không hỏi han tin tức, cho dù thấy bóng dáng Hách Đạt thì cũng tránh đi.

Chính là, Mã Cát càng cố thì lại càng nhớ, thể nhưng ngay cả nằm mơ cũng mơ thấy gương mặt của tên ngốc kia. Mã Cát buồn phiền không thôi, làm chuyện gì cũng không hứng thú.

Hôm nay, Hách Đạt tới tìm Mã Cát vừa thấy người tới là Hách Đạt thì quay người bỏ đi. Hách Đạt ngốc hồ hồ ở phía sau gọi: “Mã Cát, Mã Cát, người làm sao vậy, sao người không để ý tới ta, người xảy ra chuyện gì à?”

Hách Đạt dù sao cũng là thú nhân, cho dù Mã Cát đi nhanh cỡ nào cũng không thoát, cuối cùng tránh cũng không tránh được, bị Hách Đạt chặn lại ở cửa sơn động.

Hách Đạt hoang mang hỏi: “Mã Cát, ngươi giận ta à? Vì sao không để ý tới ta?”

Mã Cát mím môi, không nói tiếng nào.

Hách Đạt thực luống cuống, bất quá xác định Mã Cát đang giận mình thì thực khẩn trương hỏi: “Mã Cát, ta làm sai cái gì à? Ngươi nói cho ta biết đi, đừng không để ý tới ta a.”

Hốc mắt Mã Cát có chút ướt át, vội vàng quay mặt đi, không chịu nhìn Hách Đạt.

Hách Đạt thực thành khẩn nói: “Thực xin lỗi Mã Cát. Ngươi cũng biết ta ngốc mà, ngươi nói cho ta biết ta làm sai cái gì chọc ngươi giận, ta nhất định sẽ sửa.”

Nước mắt Mã Cát liền ầng ậ trào ra. Sửa, sửa thế nào chứ? Ta không muốn ngươi đi lấy lòng người khác, ta muốn ngươi đối xử tốt với ta, ta muốn ngươi thích ta. Những lời này bảo hắn làm sao nói ra?

Hách Đạt thấy Mã Cát bật khóc thì sợ tới ngây người. Trong ấn tượng của Hách Đạt, Mã Cát rất kiên cường, cơ hồ chưa từng rơi nước mắt. Nay rốt cuộc là làm sao a?

Hách Đạt ngốc hồ hồ an ủi Mã Cát: “Ngươi đừng khóc mà Mã Cát, ngươi khóc ta thực khó chịu. Đừng khóc a!”

Hách Đạt vươn tay muốn giúp Mã Cát lau nước mắt, chính là tay hắn thực thô ráp, quệt lên làn da trắng nõn của Mã Cát liền lưu lại dấu ấn đỏ hồng. Hách Đạt luống cuống tay chân, những giọt nước mắt kia cứ như rơi vào lòng hắn. Nhiệt độ nóng rực kia tựa hồ làm hắn đau đớn.

Hách Đạt gấp tới xoay vòng, đột nhiên hắn dùng sức tát lên mặt mình, sau đó nói với Mã Cát: “Ngươi xem, ta giúp ngươi hết giận, ngươi đừng khóc nữa được không.”

Hách Đạt dùng hai tay không ngừng tát lên mặt, rất nhanh, cả gương mặt liền sưng đỏ.

Mã Cát giật mình nhìn Hách Đạt, bất chấp đang khóc, ôm chặt lấy tay Hách Đạt hô: “Này, ngươi làm gì vậy?”

Hách Đạt ngu ngơ mỉm cười: “Ngươi đánh ta đi, đánh rồi ngươi sẽ không tức nữa.”

Mã Cát giận tới phát nấc, nhìn gương mặt sưng đỏ của Hách Đạt mà tức tới không thôi, vì thế lại càng khóc lớn hơn, vừa khóc vừa mắng: “Cái tên chết tiệt nhà ngươi, ngu ngốc, đại phôi đàn.”

Hách Đạt quả thực không biết làm sao, chỉ đành học cách dỗ dành đứa nhỏ mà ôm Mã Cát vào lòng, mặc kệ đối phương đánh loạn lên người mình, chỉ nhẹ giọng哄: “Ta khốn kiếp, ta ngu ngốc, ta là đại phôi đàn. Đánh ta đi, đừng khóc!”

Mã Cát khóc nửa ngày, rốt cuộc cũng nguôi giận. Lúc này Mã Cát mới phát hiện mặt mình đang áp sát lồng ngực Hách Đạt, gần gũi tới mức có thể nghe thấy tiếng tim Hách Đạt đập. Đây là lần đầu tiên bọn họ thân mật như vậy, Mã Cát lập tức đỏ mặt. Cẩn môi, ngẩng con ngươi đọng đầy nước mắt lên, Mã Cát phát hiện Hách Đạt cũng đang cúi đầu nhìn mình.

Nhìn cái mũi hồng hồng của Mã Cát, Hách Đạt cảm thấy vừa đáng thương lại vừa đáng yêu. Hách Đạt không kịp suy nghĩ, cứ vậy hôn xuống. Đôi môi mềm mại mang theo chút nấn nặn, nhâm nhi thưởng thức đặc biệt thơm ngon, Hách Đạt nhịn không được ngậm lấy, hết liếm lại mút.

Mã Cát ngơ ngác tùy ý Hách Đạt hôn, cả người cứng ngắc thờ không nổi. Hách Đạt hôn mình, này, không phải đang nằm mơ ư?

Hách Đạt hôn nửa ngày, có chút chưa thỏa mãn liếm liếm môi Mã Cát, sau đó mới buông cậu ra.

Mã Cát bật người nhảy dựng lên: “Ngươi, ngươi hôn ta, Hách Đạt, ngươi thích ta đúng không? Không được nói dối.”

Bộ dáng Mã Cát cứ hệt như nếu Hách Đạt dám nói một tiếng không phải, hắn sẽ lập tức bạo phát. Tình huống này, Hách Đạt đương nhiên chỉ có thể gật đầu: “Ừm, ta thích ngươi.”

Mã Cát nghẹn ngào, gào lớn: “Ngươi thích ta, vì sao không nói cho ta biết mà chạy đi theo đuôi Duy Lạp?”

Nhìn Mã Cát nổi giận, Hách Đạt có chút co rúm nói: “Ni Tang nói, nếu ta có thể theo đuôi được Duy Lạp thì ta chính là thú nhân có năng lực nhất trong bộ lạc. Không phải ngươi nói bầu bạn của ngươi nhất định phải là thú nhân có năng lực nhất à?”

Ni Tang là thú nhân từng theo đuôi Mã Cát trước kia, bất quá đã bị Mã Cát cự tuyệt. Khi ấy lý do từ chối của Mã Cát chính là hắn muốn tìm thú nhân có năng lực nhất trong bộ lạc. Không ngờ Ni Tang muốn trả thù nên cố ý chỉ sai Hách Đạt, mà tên ngốc Hách Đạt này thế nhưng lại tin tưởng.

Mã Cát tức tới đau cả bụng, liền hung tợn mắng: “Tên khốn Ni Tang đó nói mà cũng tin à? Ngốc muốn chết.” Nói xong, hắn nhéo tai Hách Đạt.

Hách Đạt đau khổ mặc Mã Cát nhéo, đồng thời cẩn thận cầu xin: “Ta sai rồi. Mã Cát, ngươi đừng giận.”

Kỳ thực từ nhỏ tới lớn Hách Đạt chỉ thích một mình Mã Cát. Lúc còn bé, bởi vì Hách Đạt có chút tri độn nên rất nhiều tiểu giống cái không thích chơi cùng hắn. Tuy Mã Cát luôn mắng Hách Đạt ngu ngốc nhưng mắng rồi sẽ cẩn thận dạy lại, một lần rồi lại một lần, thẳng tới khi biết mới thôi. Ôn nhu kiên nhẫn như vậy, Hách Đạt chỉ nhìn thấy ở Mã Cát. Hách Đạt thực để ý Mã Cát, có lẽ vì quá để ý nên mới không tự tin, mới nghe theo lời Ni Tang làm bừa.

Mã Cát rốt cuộc hết giận, nghĩ tới hôm nay mình khóc lóc một trận trước mặt Hách Đạt, Mã Cát có chút mất mặt, bĩu môi: “Trưa mai tới tìm ta, biết không?”

Hách Đạt ngốc ngốc gật đầu: “Ừm.”

Bọn họ rất nhanh lại khôi phục trạng huống Mã Cát chỉ đạo, Hách Đạt lắng nghe ngay xưa. Chính là Hách Đạt tựa hồ vẫn chưa thông suốt, từ sau nụ hôn lần đó không còn làm ra bất kì động tác thân mật nào nữa.

Mã Cát cảm thực ủy khuất, mỗi lần giúp Hách Đạt làm việc hoặc tặng gì đó cho Hách Đạt thì nhất định phải lấy dùng thứ gì đó trao đổi. Hách Đạt liền ngoan ngoãn nghe theo, không hề biểu thị dư thừa.

Mã Cát nhìn hai tháng, thực sự không nhìn nổi nữa, vì thế liền đi tới trước mặt Hách Đạt đang nướng thịt thỏ nói: “Này, ngu ngốc, ngươi nói xem có phải ngươi thích người khác rồi không? Là giống cái dị tộc mới tới đúng không?”

Hách Đạt vội vàng lắc đầu: “Không có, không có, ta chỉ tò mò nên đi xem thôi.”

Mã Cát cũng có chút ngượng ngùng, âm thanh dần nhỏ đi: “Kìa, vì sao ngươi không chịu hôn ta?”

Gương mặt đen đúa của Hách Đạt có chút đỏ lên: “Ta, ta sợ ngươi giận. Lần trước ngươi thực giận a.”

Mã Cát lại một lần nữa bị tên ngốc này chọc giận. Bất quá không có cách nào, ai bảo hắn thích tên ngốc chứ? Mã Cát sáp qua, hôn lên miệng Hách Đạt. Bởi vì dùng sức quá nhiều nên răng hai người va vào nhau, cả hai đều ôm miệng tách ra. Liếc mắt nhìn đối phương một cái, đều có chút ngượng ngùng.

Hách Đạt đột nhiên thông minh, kéo bàn tay đang che miệng của Mã Cát xuống, nhẹ nhàng hôn lên.

Nụ hôn này là nụ hôn tâm ý tương thông đầu tiên của bọn họ. Hai người miệng đối miệng nhẹ nhàng ma sát, nhịp tim đập thình thịch, cảm giác ngọt ngào vô cùng. Hôn xong, hai người đều đỏ mặt, ngượng ngùng nhìn đối phương.

Hách Đạt nhặt một nhánh củi bỏ vào đồng lửa, sau đó phát hiện Mã Cát lặng lẽ ôm lấy tay trái mình. Hai người nắm tay, cùng rúc vào nhau, ngay cả không khí cũng có mùi vị ngọt ngào.

Từ hôm đó, Hách Đạt trở nên lớn mật hơn, ngẫu nhiên sẽ hôn Mã Cát một ngụm hoặc biến về hình thú cọ cọ Mã Cát, liếm loạn. Chỉ những hành động thân mật đơn giản như vậy cũng làm Hách Đạt cảm thấy vui sướng không thôi.

Hôm nay, sau khi giúp Mã Cát nhuộm xong da thú, hai người lại cùng ngồi bên đồng lửa, cùng hôn môi cùng trò chuyện, vành tai tóc mai chạm vào nhau. Mấy ngày nay hai người đã sớm quen thuộc với chuyện hôn môi, có thể thực thuận lợi dùng môi lưỡi giao triền mà không đụng vào răng nhau nữa.

Hai người thích nhau ở cùng một chỗ vừa hôn môi vừa vuốt ve, đương nhiên dục vọng rất nhanh tăng vọt.

Hách Đạt sợ dục vọng của mình dọa Mã Cát, hắn vội vàng đứng lên nói phải về nhà. Mã Cát kéo Hách Đạt lại: “Hôm nay đừng về, ngủ lại đây đi!”

Hách Đạt nghe vậy thì ánh mắt tỏa sáng, lập tức bật người ôm Mã Cát tới giường, sau đó tùy ý hôn lên môi lên mặt Mã Cát.

Mã Cát có chút ngượng ngùng hơi cúi đầu, bất quá lúc Hách Đạt giúp hắn cởi quần áo da thú thì thực thuận theo giang rộng tay.

Nhìn Mã Cát trơn bóng nằm trong lòng, dục hỏa trong mắt Hách Đạt lại tăng vọt. Hách Đạt giống như mê muội hết hôn lại liếm thân thể bạch ngọc của người dưới thân, Mã Cát lập tức phát ra tiếng nức nở như tiểu động vật. Bàn tay thô to vuốt ve thắt lưng nhỏ gọn xinh đẹp của Mã Cát, cảm thụ xúc cảm nhậy ở nơi đó.

Mã Cát rất nhanh bị hôn tới động tình, vật nhỏ dưới thân dựng thẳng, đỉnh vào người Hách Đạt.

Hách Đạt tò mò nhìn thử, phát hiện đó là một vật nhỏ hoàn toàn bất đồng với mình. Nó thực tinh tế xinh đẹp, cũng thực yếu ớt. Hách Đạt nhẹ nhàng phủ tay mình lên, lập tức Mã Cát phát ra một trận thờ dốc.

Hách Đạt giống như vừa phát hiện một địa lục mới, hắn nhìn chăm chăm nơi đó, lại dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lỗ nhỏ trên đỉnh, Mã Cát liền phát ra tiếng rên rỉ nức nở như đang khóc. Hách Đạt nhìn đủ, lúc này mới nhẹ nhàng lỗ động, rất nhanh đã dẫn Mã Cát tới đỉnh khoái cảm.

Liếm tinh dịch của Mã Cát tiết ra tay mình, Hách Đạt ngửi thấy một hương vị nhàn nhạt, tuyệt không khó ngửi. Hách Đạt nhìn không được sáp quá liếm liếm vật nhỏ vẫn chưa mềm hẳn của Mã Cát, yêu thương không thôi.

Hách Đạt hoàn toàn không có kinh nghiệm về chuyện này, hoàn toàn dựa vào bản năng. Lúc này, Hách Đạt cảm thấy mình nhìn không nổi nữa nên nâng chân Mã Cát lên, để vật cứng dưới thân đỉnh vào. Đại gia hỏa kia vừa tới đỉnh vào, Mã Cát đã hô đau, thân mình cũng giật nảy.

Hách Đạt vội vàng buông chân Mã Cát xuống, luống cuống tay chân trấn an: “Làm sao vậy Mã Cát, đau lắm à?”

Mã Cát trừng mắt liếc Hách Đạt một cái, sau đó cắn môi rơi nước mắt.

Thấy Mã Cát đau tới mức phát khóc, Hách Đạt vội vàng lùi ra xem xét. Cũng may không bị thương. Hách Đạt dùng ngón tay nhẹ nhàng sờ sờ tiểu huyết khép kín kia, Mã Cát liền sợ run cả người. Những tri thức Hách Đạt có được đều là những lần nhìn thấy nhóm động vật giao phối. Hắn nghĩ mình rõ ràng đã làm theo các bước đó, vì sao Mã Cát lại cảm thấy đau?

Hách Đạt phát hiện nơi đó quả thực quá khô khốc, khó trách lại đau như vậy. Hách Đạt vội vàng lấy dầu trơn mà Mã Cát cất giữ tới, dùng ngón tay quẹt một ít rồi nhẹ nhàng xoa nắn tiểu huyết. Mới đầu Mã Cát sợ hãi muốn giãy dụa, bất quá sau đó phát hiện Hách Đạt chỉ chạm vào bên ngoài, không đau nên cũng yên lòng.

Hách Đạt nhìn được mà không ăn được, mồ hôi trên trán không ngừng nhỏ xuống. Cũng may dưới sự xoa nắn của ngón tay, tiểu huyết kia đã thả lỏng một chút, Hách Đạt vội vàng với một đầu ngón tay vào trong. Nơi đó vừa chặt lại nóng, mút chặt lấy ngón tay Hách Đạt. Hách Đạt liền vô sự tự thông bắt đầu vẽ vòng bên trong, không ngừng mở rộng.

Mã Cát cảm thấy vừa khó chịu lại thoải mái, không biết nên bảo dừng hay tiếp tục, chỉ có thể cắn môi tùy ý Hách Đạt.

Đợi đến khi dừng đạo hoàn toàn mềm xốp, Hách Đạt rút ngón tay ra, dùng đại gia hỏa của mình dính vào. Lần này Hách Đạt không gặp nhiều trở ngại, thực thuận lợi tiến vào bên trong.

Mã Cát cảm giác phía sau ần ần có chút đau đớn, bất quá vẫn có thể chịu được. Mã Cát biết, này là mình cùng Hách Đạt kết hợp lại cùng một chỗ. Bọn họ rốt cuộc cũng hợp thành nhất thể, điều này làm Mã Cát cảm thấy vừa thẹn thùng vừa vui sướng, điều này thậm chí còn làm tan đi cảm giác thống khổ của hắn.

Lúc Hách Đạt chuyển động càng lúc càng nhanh hơn, Mã Cát thậm chí còn cảm thấy nhiệt độ cũng từ nơi kết hợp bốc lên, chậm rãi lan ra toàn thân, làm cả người hắn đều nóng bỏng.

Hóa ra đây là cảm giác làm tình, hóa ra đây là cảm giác kết hợp với người mình yêu. Theo động tác của Hách Đạt, Mã Cát phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ vụn, hơn nữa giống như cảm thấy không đủ mà ngẩng đầu lên đòi hôn môi.

Âm thanh thân thể ma xát cùng tiếng hôn tình tế không ngừng vang vọng trong sơn động, thật lâu vẫn không tiêu tan.

Sau khi tình sự kịch liệt kết thúc, Hách Đạt thỏa mãn ôm Mã Cát ngủ. Lúc sắp ngủ, Mã Cát thì thầm một câu bên tai Hách Đạt. Những lời này làm Hách Đạt nhếch môi mỉm cười thật vui sướng.

Những lời đó là: đồ ngốc, ta thích ngươi. Ngươi chỉ có thể là đồ ngốc của riêng ta thôi.

...

-Toàn Văn Hoàn-

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Đặc Chúng Bình Xuyên Việt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.